BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

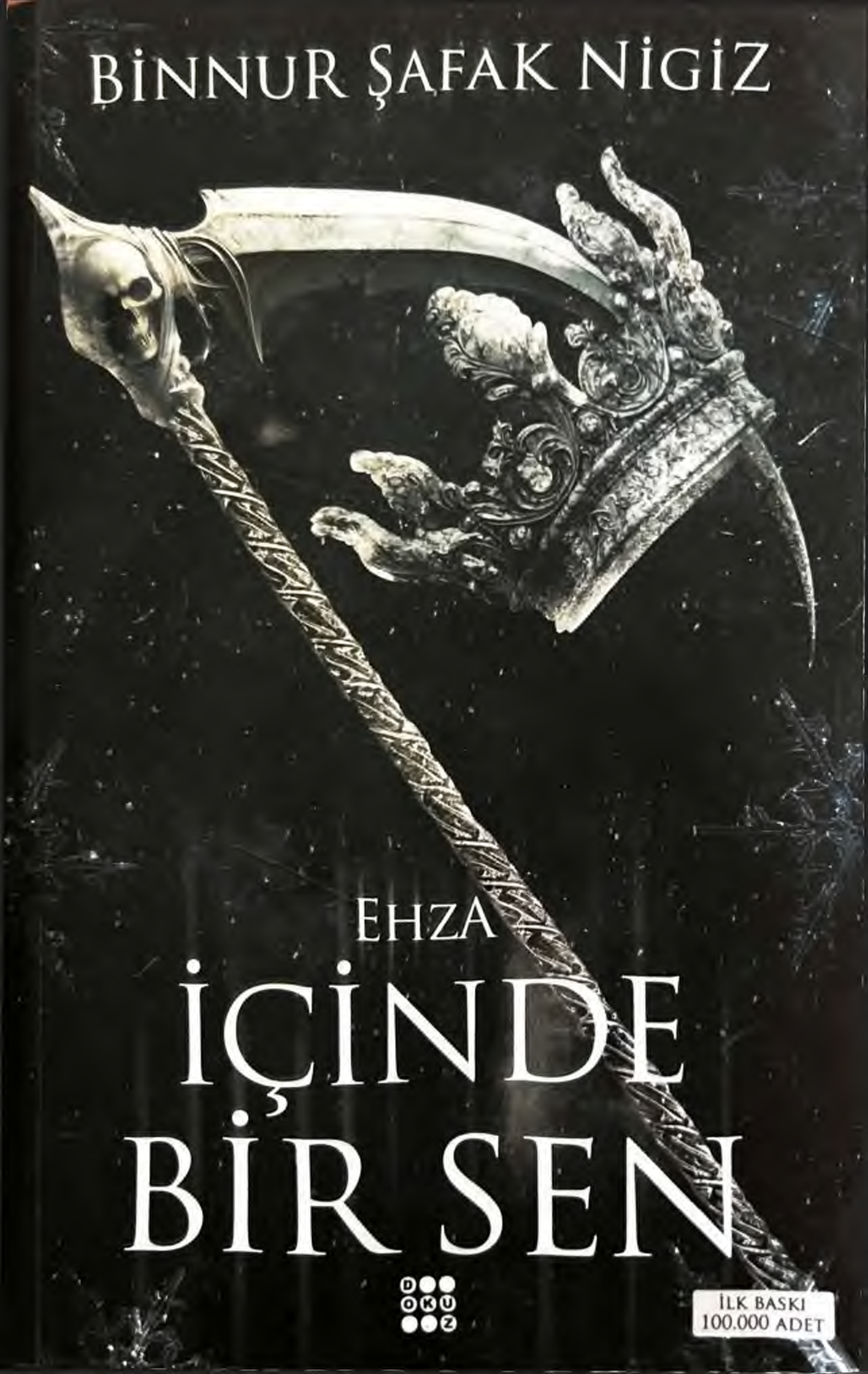

EHZA

İÇİNDE BİR SEN

DOKUZ

İLK BASKI
100.000 ADET

EHZA

Taht sonunda onundu fakat zaferin tacı dikenliydi.

Mahinev, kanla mühürlenmiş yeminini taşırken gözlerini Nemesis'in üzerine dikmiştir. Kaderini belirleyecek tek bir silahı kaldığını bilir: Ok mahfazası içinde sona kalan ok.

Sevdiği adamın suretini taşıyan adam tarafından kardeşi öldürülen Mahinev'in, Varta ve İstanbul'un her taşında yankılanan adımlarında bir tereddüt saklıdır çünkü düşmanına uzanan elleri, bir zamanlar kalbinin ritmini taşıyan duygularla titremeye devam ediyordur. Kardeşinin katilini mi öldürecektir yoksa sevdiği adamı mı kurtaracaktır?

Her fısıltıda ihaneti, her gölgede tuzağı sezen Mahinev, artık sadece bir kraliçe değil, kendi kaderinin celladıdır.

Ve ok yayda gerildiğinde, Mahinev bir seçim yapmak zorunda olduğunu bilir.

Kalbinin kanayan tarafı ile yeminle mühürlediği nefretin keskin tarafı arasında kalan Mahinev, bir tarafın onu kurtaracağından, diğerininse sonsuza dek yok edeceğinden habersizdir.

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

dokuzyayinlari

DOKUZ YAYINLARI
dokuzyayinlari.com

Yetişkinler için uygundur.

978-625-5982-53-7

İÇİNDE BİR SEN

"Çünkü biri beni yenecekse, bu sen ol istiyorum."

dokuzyayinlari

DOKUZ YAYINLARI
dokuzyayinlari.com

İçinde Bir Sen 5

Ehza

Binnur Şafak Nigiz

© 2025, Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd Şti

Bu kitabın tüm yayın hakları Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic Ltd Şti'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayınları
© Binnur Şafak Nigiz

Tür: Roman

Yayın Yönetmeni: Ali Osman Başkuyu
Editör: Aycan Sarıahmet
Son Okuma: Yaren Kılıç
Kapak & Sayfa Tasarımı: Vildan Yılmaz

1. Baskı: Ağustos 2025, İstanbul

Yayınevi Sertifika No:*46270
ISBN: 978-625-5982-52-0

BASKI VE CİLT
MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
Matbaa Sertifika No: 47939

DOKUZ YAYINCILIK
Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Bağlar Mah. Osmanpaşa Cad.
No: 50/A Bağcılar / İstanbul
Tel: 0212 640 00 35

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

İÇİNDE BİR SEN

EHZA

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

Bu kitap, kelimelerime yoldaş olan sizlere...

Her sayfada gözlerinizle, her hikâyede
kalbinizle var olduğunuz için
teşekkür ederim.

Varlığınız, kalemimin en sessiz
ama en güçlü ilhamı.
Ve bilin ki, her kelimemin
gölgesinde adınız fısıldanır.

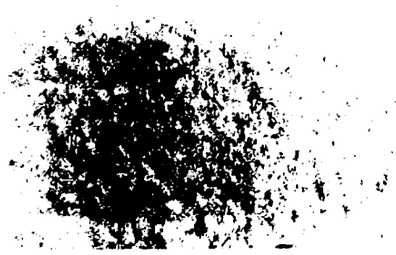

Ninova

İÇİNDE BİR SEN'İN
GOTİK DÜNYASINA ÖZEL

PLAYLIST

The Vision Bleak. The Whine Of The Cemetery Hound
The Sins Of Thy Beloved. Nebula Queen
Mortemia. The Eye Of The Storm
Lacrimosa. Road To Pain
Edenfall. Beauty
Draconian. The Morningstar
Darkseed. In Broken Images
Tristania. Wormwood
Tristania. My Lost Lenore
Tristania. Midwintertears
Cemetary. Andrift In Scarlet Twilight
Cemetary. Sweet Tragedy
Cemetary. Pale Autumn Fire
Virgin Black. Drink The Midnight Hymn
Moonspell. Shadow Sun
Wine From Tears. Feeding The Angel
My Dying Bride. She Is The Dark
My Dying Bride. Your River
My Dying Bride. Turn Loose The Swans

Ninova

My Dying Bride. Thy Raven Wings
My Dying Bride. A Kiss To Remember
Therion. Turn From Heaven
Lake Of Tears. Illwill
Katatonia. Rainroom
Mørke. Macabre
Konvent. Puritan Masochism
Eisheilig. Tanz Mit Mir
Daylight Dies. Cathedral
Ava Inferi. Onyx
Therion. Symphoni Drakonis Ineerni
Therion. A Black Rose
Therion. Dark Princess Naamah
Therion. The Eye Of Eclipse
Therion. Lemuria
Darzamat. Vampiric Prose
Darkwell. Suspiria
Trail Of Tears. Crashing Down
Mortal Love. Mortally Beloved

EFKEN KARADUMAN

Ben senin için sonsuza dek kayboldum, sen de benim içimde sonsuza dek kayboldun.

Bir alevin karanlığı gibiydi. Ateşi hissediyordum ama ışığı yoktu, her yanımı sarmıştı, içinde olduğumu hissediyordum ama tek görebildiğim sonsuz karanlığıydı. Oysa ateşin ışık saçan bir madde olduğunu düşünürdüm. Öyle olmadığını keşfetmek benim için sarsıcıydı. Ateşin karanlığının içinde uyandığımda, içimde bir şeylerin kırıldığını hissetmiştim.

Fark ettiğim, bu alev bana aitti. Bu karanlık bana aitti. Benim düşüncelerim, dışarı saçtığım yıldırımların ışıltısının aksine, içeride yanan karanlık bir alev gibiydi. O, içerideki ateşin karanlığı gibiydi.

Onun boğucu sessizliğinin bazı zamanlar beni paramparça ettiğini hissederdim ama dudaklarım bu gerçeği hiçbir zaman dışarı bırakmazdı; dudaklarım, dilimi hapsetmiş bir hücre kapısı gibiydi ve yalnızca onu öptüğüm zamanlar hücrenin kapısı aralanırdı. Bazen onu içimdeki mahzene kapatmak isterdim çünkü gerçek ben oradaydı; içerideydim, kendime ait bir mahzende, anahtarlar elimde olmasına rağmen derinlerdeki karanlığımda aslında tutsaktım.

Kırılması gereken bir mühür gibi önümde dikilen karanlığa baktım. Nemesis, yani kabul etsem de etmesem de tıpkı Saul gibi ben olan parçam, hüküm sürdüğü bedenle bağlantımı içeriden kesmişti. Kolumu bile kendim olarak kaldıramıyordum. Belli bir süre sadece karan-

Ninova

lığı gördüm ama sonra onun sesini duydum. Bana ait ama hükümsüremediğim bu aptal bedenin önünde bir ışık gibi parladı, sonra sesi o ışığa dolanarak beni bulmak için içeri daldı. Şayet buldu da ama beni bulup bulamadığını bir türlü anlayamadı. Çünkü Nemesis, benim gibi görünüyor, benim zihnimle düşünüyor, düşüncelerimiz birbirine çarpıyordu ama ona hükmetmeme asla izin vermiyordu.

Bir süre sonra anlamıştım ki aslında ben, Nemesis'in ta kendisiydim ve geriye kalan küçük bir irade parçası, içimi yavaşça oyarak bana kendini hatırlatmaya çalışıyordu.

Benim kendimden vazgeçtiğim gibi onun da benden vazgeçmesi gerekiyordu. Aksi hâlde yenilmeyeceğimi biliyordum. Son irade parçası da küle dönerek uçup gittiğinde, ona zarar verme ihtimalimden korkuyordum. Ona zarar vermek hep imkânsız gibi gelmişti bana. Asla dokunamam, kılına bile zarar veremem, sözcüklerim havada uçuşup ruhunu kesse bile parmaklarım saçının teline bile hasar veremez gibi gelmişti. Şimdi öyle büyük bir karanlığın içindeydim ki önümü göremiyordum ve yapabileceklerimden ben de herkes gibi korkuyordum.

Ondan özür dilemek adına getirdiğim her bir beyaz lale, yine benim parmaklarımda karanlığıma bulanıyor, özür dilemekten vazgeçerek laleyi oraya bırakıp gidiyordum. Bunun anlamı belliydi. Affedilmek istiyordum ama affetmemesi gerektiğini biliyordum. Siyah lalenin anlamını ona ne Nemesis söyledi ne de ben, bu anlamı sesli bir şekilde o karanlığa fısıldadım ama anlam ortadaydı. Siyah lalenin anlamı, *beni affetme* demekti. Çünkü affedilmeyi hak etmeyeceğim kadar çok şey yapmıştım. Küçük bir irade parçasına tutunarak bunları yapanın ben olmadığımı söyleyemezdim çünkü ruhumdaki düğümü hissediyordum, Nemesis olduğumu hissediyordum; Saul bana ait bir kimlikti ve biliyordum ki Nemesis de bana ait bir kimlikti. Belki de o benim kimliğim değildi, ben onun kimliğiydim.

Benim güzel yılanım, beni affetme.

Beni affetme çünkü artık durdurulamazım.

İçine düştüğüm karanlık yavaşça dağıldığında bir anının içinde olduğumu fark etmemi sağlayan, Varta'nın kuru soğuğunu tenimde

hissetmek ve kafamı kaldırdığımda yeryüzüne dönerek düşmeye devam eden kar tanelerini görmek oldu.

Mustafa Baba, yüzünde kireç gibi bir ifadeyle, "Katline fermanı kendin mi yazıyorsun, evlat?" diye sordu. Bu soruya karşı takındığım ifade, yüzüme yapışmış bir ifadesizlikti ama Mustafa Baba'nın çoğu zaman bu ifadenin altında yatan çaresizliği gördüğünü bilirdim.

"Eğer başa çıkamazsam yapacağım şey belli," dedim. "Ben öldüğümde Nigin Bağı kopar ve o da ailesinin yanında kalır. Bir zamanlar en büyük arzusu ailesinin yanına dönmekti."

Mustafa Baba, "Sonra ne oldu?" diye sordu sert bir sesle. Hatta bağırmış sayılırdı. Kafamı omzumun üzerinden ona doğru çevirdim ve gözlerimi yüzünde dolaştırdım ama cevap vermedim. "Kızı kendine alıştırdın. Kızın ailesi oldun. Onun hayatı buraya geldiği an sona ermişti ama sen ona yeni bir hayat sundun. Bir zamanlar en büyük arzusu ailesine dönmekti, evet ama şimdi onun gözlerine baktığımda ne görüyorum biliyor musun? Seni görüyorum. Tek bir arzusu var, o da sensin." İçimi yakan bu gerçek, yutkunmama engel oldu. İri gözlerini düşündüm, iki yandan çekilmiş iri, kızıl gözler sanki buradaydı, bir köşeye çekilmiş beni izlerken verdiğim karar onu çok korkutuyordu. "Bu yalnız başına verebileceğin bir karar değil, evlat. Tüm Gümüş Pençeler yetim kalır, tüm sürüler bozulur, soyun yarısından fazlası ölür ve geriye kalanlar da yaralı Omegalar olarak hayatlarını bir belirsizlik içinde, ölüm enselerinde geçirirler. Soyunu düşünmüyorsan, Mahinev'i düşün."

"Soyumu ve en çok da Mahinev'i düşündüğüm için verilmiş bir karar bu," dedim. "Karşımızdaki düşmanla ilgili en ufak bir fikrim yok ve her gün, bir öncekinden daha farklı hissettiğim bir sabaha açıyorum gözlerimi. Bir gün bu gücün çığırından çıkarak etrafa saçılmasından, ilk önce onu hedef almasından korkuyorum."

Mustafa Baba, "Efken, oğlum," dedi gözlerini ruhuma dikerek. "Son bir elıza kaldı. Son bir ok. O oku kullanman gerekmediği sürece, lütfen kullanma."

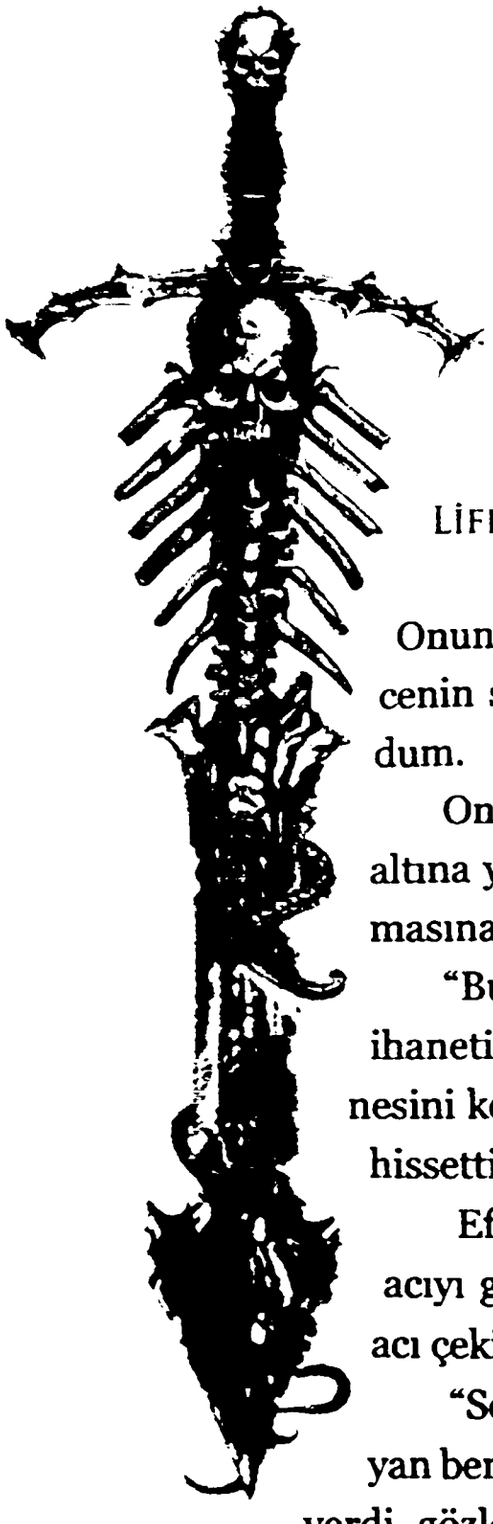

1. CANAVARIN KALBİ

LİFE ON VENUS, FOR THE KİLL

Onunla nasıl düşman olacağım diye ağladığım gecenin şafağında, karşısında düşmanı olarak duruyordum.

Onun gücünün büyük kaynağı olan kılıcı çenesinin altına yasladığımda, şiddetli bir fiziksel acı çekiyor olmasına rağmen gözlerini gözlerimden ayırmadı.

"Bu kılıç seni öldürmez, biliyorum," dedim. "Ama ihanetim seni öldürdü." Gülümseyip kılıcın ucuyla çenesini kestim. "Bana nasıl hissettirdiğini sana hissettire hissettire öğreteceğim."

Efken kayboldu, Nemesis oradaydı. Hissettiğim acıyı gördü, bir benzerini hissetmedi belki ama o da acı çekiyordu.

"Seni paramparça edecek olan Yedi Güneş'i toplayan ben olacağım," dediğimde burnundan sert bir nefes verdi, gözleri hâlâ aynı ifadesizlikle gözlerime dokunuyordu. "Yedi anahtar bir araya geldiğinde ecelin benim elimden olacak." Hiçbir şey söylemedi. Söyleseydi de hiçbir şey fark etmezdi. "Seni şimdi öldüremiyorsam eğer, o yedi anahtarın yedisini de avucumda tutamıyor oluşumdan. Gözlerime bak, bu gözler seni seven değil, seni öldürmek için an kollayan kadının gözleri."

Nemesis'in gözlerinde kendi yansımamı gördüm. Acı oradaydı, güç oradaydı, nefret ve ağıt oradaydı. Çok tuhaftı, ağlamıyordum ama

Ninova

kalbim küle dönmüştü, fiziksel acıyla beraber çok büyük bir ruhsal acının bedenime ardı arkası kesilmeyen bıçaklar şeklinde saplanıp derine battıklarını hissediyordum.

Nemesis'in kılıcını yere indirdim, kılıcın ucu yere vurduğu anda yerküre sarsıldı. Gölgeler titredi, alev aldı, küle döndü ve kayboldular. Ölümlerini hissettim, çığlıkları kulaklarımda çınladı ama ben gözlerimi Nemesis'ten çekmedim. Bir gün buradaki tüm gölgeleri tek bir darbeyle öldürdüğüm gibi onu da hiç düşünmeden tek bir darbeyle öldürecektim.

Bir şeyler söylemek istedi ama yapamadı. Yutkundu, bana zarar verebilirdi, kılıcı onda olsun ya da olmasın, ağır bir hasar almamı sağlayabilirdi ama yapmadı. Belki de yapamadı. Elini kaldırdı, sırtından akan kanın yere düşüp usulca düşerek yerde biriken kar tanelerine damladığını gördüm, parmağını havada güçsüzce döndürdü ve küçük bir portal oluşturdu. Portalın öteki ucundaki yansıması puslu görünüyordu. Portaldan içeri girmeden önce, "Beni affetmeyeceğini biliyorum," diye fısıldadı. Zihni sesimde asılı kaldı, daha sonra portal genişledi ve portaldan içeri bir adım attı. "Yine de küçük ihanet edenim, çok özür dilerim."

Ve sonra gitti. Ne kılıcını istedi ne de başka bir şey söyledi. Öylece gitti ve onun gidişiyle beraber annemin ağıtları zihnimi deldi geçti.

"Kaç Nemesis," diye fısıldadım gözümden bir damla akıp çeneme dek kayıp giderken. "Bir gün seni sobeleyeceğim."

Arkamı dönüp bakamadım, kardeşimi o hâlde görmek istemedim, bunu kaldıramayacağımı hissettim. Acı birdenbire öyle çok yerime dağıldı ki dizlerimin üzerine düşeceğimi sandım. Kılıcın sapını daha sıkı kavradığımda annemin hıçkırıkları tüm evreni tuz buz edecek kadar kuvvetliydi. Omzumun üzerinden yavaşça arkama doğru bakmaya çalıştığımda Crystal oradaydı, ayakta durmuş, dehşet içinde bir noktaya bakıyordu; kanım ona şifa olmuştu. Baktığı yerde yatan kişi içinse kanımın hiçbir anlamı yoktu. *O* gitmişti. Kanım ona şifa olamamıştı. Damarlarımı sökmek, kanımın son damlası da yere akıp gidene, geride kuru bir beden bırakana dek kendimi kanatmak istedim. Kanım onu geri getirmeyecekse, neden şifalıydı ki? Şifanın

ne anlamı vardı? Kardeşime ne zehir ne de şifa olacaksam şayet, damarlarımda neden böylesine kutsal bir kan vardı? Bu armağan falan değildi, bu düpedüz lanetti; herkesi kurtarabiliyorken kanımdan olanı kurtaramıyor oluşum benim lanetimdi.

Kılıcı yerde sürüyerek kaçsam da saklanamayacağımı bildiğim kâbusuma doğru döndüm. Mahzar hâlâ kurt formunda olmasına rağmen annem o kurdun içinde oğlunun saklandığını bildiğinden olsa gerek, yüzünü kızıl tüylerine gömmüş haykırarak ağlıyor, ellerini güçsüzce tüylerde dolaştırıyordu. Babam ise tepkisizdi. Yüzünde ruhu çekilmiş bir ifadeyle, kül rengi dudaklarında küçük bir aralıkla, öylece yerde uzanan oğluna bakıyordu.

Miran, "Mahzar, kalk," diye fısıldadı titreyen birkaç adımın ardından. Sonra yere çöktü, dizi yere yaslandı ve başını sol omzuna yatırıp, "Mahzar?" diye fısıldadı. "Abi, bak gittiler, artık uyanabilirsin. Oyun oynamana gerek kalmadı. Ablam hepsini kovdu."

"Oğlum," diye fısıldadı annem yüzünü tüylere sürterek. "Lütfen... Lütfen kalk."

Avucumda tuttuğum sapı birden bıraktım, adımlarım ağır ağır onlara doğru düşmeye başladı. Crystal dizini yere bastırdı, başını önüne eğdi ve ağlamaya başladı. Tam Mahzar ve annemin önünde durup, "Yapamadım," dedim zayıf bir sesle. "Koruyamadım seni."

Vitali, son gücüyle birkaç büyü yaptıysa da Mahzar'ın bedenine çarpan hiçbir büyü onu yeniden uyandırmaya yetmedi. Vitali de tükenmiş olacak ki yere çöküp derin nefesler aldı ve "Sikeyim!" diye bağırdı.

Miran, "Bir şey yapın," dedi tıpkı bir çocuk gibi. Sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi ama aramızda yalnızca birkaç adım vardı. "Ne olursunuz, durmayın öyle, bir şey yapın. Uyandırın onu."

Sessizlik yıkıcı bir fırtına gibi üzerimizden geçerek geride yıkılmış onlarca harabe bıraktı. Kendi içine çökmüş bir bina gibi hissettim. Gözlerimi kardeşimden ayıramadım, hatıralarımda daima yaşayacak olsa da geleceğin içinde var olmayacağını fark etmek beni köklerimden kavrayarak sarstı.

Babam gözlerini yumdu. Kirpiklerinin gözlerinin altına yayılışını izledim, yutkundu ve âdemelması boğazında sert bir kavis çizerek hareketlendi. Gözlerini açmadı, o karanlığın içinde ne gördü bilmiyordum ama kaşlarını çattı; ızdırabını hissettim ama bunu dışarı vurmamak için çok uğraştı. Kalbim kendi ekseninden çıktı, duygularım yıkıcı bir tayfuna dönüştü. Omuzlarım titriyor, bağırarak ağlamak istiyordum ama yapamıyordum. Annemin haykırışları hiç dinmedi, Miran'ın yalvarışları sona ermedi, babam gözlerini hiç açmadı.

Crystal ağladı, İbrahim ağladı, hatta Vitali bile ağladı. Yaren de ağladı, üstelik bunu babasının göğsünde yaptı. Kanatları yerde sürüklenen Manbel sessizce kardeşime baktı, ağlamadı ama insani bir duygunun onu vurduğunu gördüm. Yaren'in yüzünün solduğunu, babasının kollarına yığıldığını gördüm, odaklanamadım. Babam gözlerini açtığında, kızıl gözlerinin etrafındaki beyazlık da tıpkı gözleri gibi kızıla dönmüştü. Ağır adımlarla oğluna yaklaştı, yavaşça diz çöktü, biricik eşini yok sayarak avucunu oğlunun başına koydu ve kardeşimin alnında parlayan anahtar işaretini gördüm. Cansız bedeni muazzam bir ışık yayarak parladı. Alnındaki ışık yayılarak tüm bedenini içine aldı, ışık söndüğünde Mahzar artık bir kurt olarak değil, bir insan olarak yerde uzanıyordu; hâlâ cansızdı, hâlâ nefes almıyordu ama artık çok daha küçük görünüyordu. İlk kez o an haykırarak ağlamaya başladım. Boğazımın gerilerinden kopan çığlık bana ait değil gibiydi, bir yabancıya aitti sanki. Bağırarak ağladım, dizlerimin üzerine çöktüm ve ağıt yaktım. Babam, kardeşimin insan formunu kollarının arasına çekti, yüzünü kardeşimin soğuyan boynuna soktu ve "Kanım," dedi, "Canım," dedi, "Oğlum," dedi ve sonunda babam da ağlamaya başladı.

Zaman bir suyun üzerindeki akisler gibi anıları çizerek ilerledi. Babam ve annem, kardeşimin başında tuttuğu yasa devam etti. Gün doğdu ama güneş görünmedi, kar yağmaya devam etti. Şehir sessizdi; doğaüstü askeri, bir askerî zırhlı araçla yanımıza yaklaşmış ve yaşanan trajediyi gördüğünde ise yorum yapmadan sessizce bizi izlemişti. Sonunda babam doğrulup dimdik durduğunda, annem hâlâ kardeşime sarılmış ağlıyordu. Miran sadece avuçları göğe açık, öylece dizlerinin üzerine oturmuş, bu hayattan usulca silinen kardeşimize

bakıyordu. Çok istedim. Benim gibi kanında şifa taşıyan birinin daha olmasını, onu bana geri getirmesini her şeyden çok istedim ama ben tüm evrenlerde kanında şifayı taşıyan tek Mar'dım ve artık onun geri gelmeyeceğini anlamıştım.

Babam, "O bir Kızıl Mega," dedi, sesi bir an için çok soğuk geldi. "Anahtarlar bir araya gelinceye dek, bedeni muhafaza etmemiz gerekir." Kurduğu cümlenin altında kalan kendisiydi aslında. Oğlundan bir göreve hizmet eden herhangi bir askerden bahsediyormuş gibi bahsediyor oluşu onu çok yaralamış olmalıydı. "Tüm anahtarlar bir araya geldiği vakit, onun görevini üstleneceğim." Oğluna bakmamaya çalıştı çünkü bakarsa, onun amaca hizmet eden bir asker değil, onun kanından canından olan evladı olduğunu bir kez daha fark edecek, belki de bu defa ayakta duramayacak ve yıkılacaktı.

Başımı önüme eğdim. İlk kez görevi reddetmek istedim. İlk kez tüm soyumu reddetmek ve alıp başımı gitmek istedim. Acı içimde bin farklı bıçak gibi ilerliyor, bir an olsun beni deşmekten vazgeçmiyordu. "Onu ana vatanı olan Varta'ya götürmek zorundayız," dedi babam. Bunu söylediği anda annem yüzünü Mahzar'ın boynundan çekip önce gökyüzüne, ardından da omzunun üzerinden babama baktı. "Beden sadece Varta'dayken güvende olacak. Burada kaldığı müddetçe o bir fâni ve... Fâniler çürür." O son iki kelime babamın dudaklarından döküldüğünde canı yanan sadece biz değildik, aynı zamanda o iki kelimenin sahibi olan babamdı.

Miran, "O bir fâni değil," dedi, "yani gözünü açabilir, yeniden gözlerini açabilir, yeniden hayata dönebilir." Bunları daha çok kendisine söylüyor gibiydi, herhangi bir muhatabı yoktu.

"Onu buradan götürmek zorundasın," diyen babamın hedefindeki kişinin ben olduğumu anladım. Babama baktım, tepki veremedim, gözlerim gözlerine saplandı ve öylece kaldı. "Kardeşinin naaşım korumak için hemen bir portal yaratmalısınız."

Kardeşimin naaşı.

Sivri bir okun sırtımdan girip kalbimden çıktığını hissettim, bu sadece ruhsal bir acıydı ama sanki babam bir ok gerçekten kalbimden çıkmış, sivri ucu kana bulanmış gibi kalbime baktı; sanki o oku gördü.

"Portal mı?" Annemin sorusu gözyaşlarını taşıyordu.

"Çok geç olmadan onu buradan götürün," dedi babam, annemi duymazlıktan gelerek.

"Götürün mü?" Annem titreyen ellerle babama doğru döndü. "Oğlumu nereye götürecekler, Aykan?" Titreyen ellerini kaldırıp, "Oğlumu nereye götürecekler?" diye bağırarak sordu.

"Güvende olacağı bir yere."

"Güvende mi?" Annemin gözyaşları çenesine dek aktı. "Sen hangi güvenden bahsediyorsun? Oğlum öldü! Oğlumu öldürdüler!"

Babam bir adım geriye doğru sendelediğinde tırnaklarımı avuç içime geçirdim ve "Babamın söylediği olacak," dedim çenemi havaya kaldırarak. Annem bana hayret içerisinde baktı. "Kardeşim eğer Varta'da güvende olacaksa, onu götüreceğiz."

"Kardeşin öldü!" diye feryat etti annem. "Senin kardeşin öldü!"

"Biliyorum ve buna engel olamadım." Annemin gözlerinin içine, yaralanan ve kan kaybeden ruhuna baktım. "Bırak da hiç değilse şimdi onu koruyayım."

"Onu koruyamadın," dedi annem, bir an söylediği şey dizlerimin arkasına bir tekme yemişim gibi hissetmeme neden oldu. "Onu koruyamadın! Onu koruyamadm! O hâlâ hayattayken onu koruyamadınız!" Sonra başını kardeşimin soğuyan bedenine yasladı ve hıçkıra hıçkıra, bağırarak, feryat ederek ve duyulmadığını bilerek, yine de yardım dilenerek ağlamaya başladı.

Miran, "Abla," diyerek bana doğru döndüğünde gözlerimi annemden ayıramadım ama kardeşimin bakışlarını hissedebiliyordum. Annemin söylediği şey kafamın içindeki tüm camları indirmişti, her yer cam kırığıydı ve düşüncelerime batan kırıklar her şeyi, öncelikli olarak da kelimeleri kanatıyordu. "Abla!"

Gözlerimi kardeşime çevirdiğimde, ağlayan bir çift kızıl kahve gözle karşılaşmayı zaten bekliyordum ama o gözlerle yüzleşmek kalbimi parçalara böldü.

"Abla, bir şey yap, ne olursun. Onu uyandır. Sen güçlü değil misin? Sen bu dünyadaki en güçlü Mar'sın! Değil misin? Ne olursun onu

uyandır. Ne olursun kardeşimizi uyandır, abla! Yalvarıyorum onu uyandır! Bir şey yap!"

"İbrahim," dediğimde Yaren'in yanı başında olan İbrahim'in bana doğru döndüğünü hissettim ama gözlerimi Miran'dan ayırmadım. "Mahzar'ı, Varta'ya götürüyoruz."

Miran'ın göz bebekleri büyüdü, yüzü gözyaşları yüzünden sırılsıklamken, "Bunu yapma!" diye bağırdı. "Bunu yapamazsın! Onu uyandırmak zorundasın!"

"Elimde olsaydı, senden bu komutu mu beklerdim sanıyorsun?" diye sordum dişlerimin arasmdan. "Elimde olsaydı, onun yerine orada yatan kişi olmayı seçmez miydim sanıyorsun?"

"Onu hiçbir yere götüremezsiniz!" Miran oturduğu yerden fırlayarak kalktı, tökezledi ama düşmedi ve erkek kardeşine doğru koşmaya başladı. "Abi, ayağa kalk! Seni götürmelerine izin veremezsin!"

İbrahim, "Önce kiliseye gitmemiz gerek," dedi.

Vitali ağır adımlarla anneme ve kardeşime doğru yürümeye başladığında, Miran, "Durun!" diye bağırdı ama onu dinleyemezdik. İçimde bir şeyler çoktan paramparça olmuş olsa da buradan tek parça gitmek zorundaydım. Yere düşen her adımımda bir parçam düşüp kayboluyor olsa bile, tam şu an gerçekten söylendiği gibi devrik bir kraliçe olsam bile buna mecburdum. Vitali yavaşça eğildi, avucunu annemin saçlarına dokundurdu ve annem bu dokunuş yüzünden sıçrayarak doğruldu.

Vitali, "İstersen ruhsal acını hafifletebilirim," diye fısıldadı nazik bir sesle.

Annem, "Beni öldürmen gerek," dediğinde Vitali durdu, böyle bir cevap beklemediği ve bu cevabın onu temelinden, ruhunun derinliklerinden sarstığı ortadaydı.

Vitali bu kez babama baktı, sanki bir komut bekliyordu. Tek bir dokunuş, tek bir üfleyişle annemin zihninden kötü anıları silebileceğini gösteren bakışlarına karşılık, babam sadece başını iki yana salladı. Annemden daha fazla hatıra çalmak istemiyordu. Bu hatıralar saf acıdan oluşuyor olsa bile o bir anneydi ve çocuğuna ne olduğunu bilmek onun en büyük hakkıydı.

Miran, Vitali'ye, "Onu uyandır," diye yalvardı ama Vitali başını önüne eğip sessiz kaldığında, artık Miran da Vitali'nin bile bunu yapamayacağını biliyordu.

Annem, babamın gözlerinin içine baktı ve "Bu mu senin çocuklarımıza biçtiğin kader?" diye sordu. Sesi duygusuzdu, gözyaşları birdenbire dinmişti ama biri ona parmağının ucuyla dokunsa dağılacak, küle dönecek, toz olup uçacak ve kaybolacak gibi bir hâli vardı.

Babam bu soruya karşılık sadece sertçe yutkundu ve ardından, "Gidin," dedi. *Gidin.*

Vitali eğilip Mahzar'ı kucağına aldığında, birdenbire küçük kardeşimin Vitali'nin kollarında daha da küçüldüğünü fark ettim. Aldığım nefesin içime battığını, içimde bir oyuk oluşturduğunu hissettim. Vitali, kucağında kardeşimin cesediyle İbrahim'e yaklaştı ve İbrahim hançerini kabzasından çıkarırken gözünden akan yaşı omzunu havaya kaldırarak sertçe sildi. Küçük bir portal oluştu, ardından portal bir yırtık gibi aşağı doğru inerek büyüyüp yanlara doğru genişledi.

Annem yere alnını yaslayıp hıçkırarak ağlıyordu şimdi. Miran, Vitali'nin arkasından yavru bir köpek gibi ilerliyor, kardeşini ondan alabilmek için âdeta çırpınıyordu. Omzumun üzerinden son kez babama baktım. Yüzünde duvar gibi bir ifadeyle anneme bakarken aslında şu an içten içe çoktan öldüğünü, kendi ruhunu yine kendi içinin derinliklerine gömdüğünü biliyordum.

İbrahim, "Geçin, doğrudan kiliseye açılıyor," dedikten sonra hançerini kabzasına yerleştirdi ve portaldan ilk geçen Manbel ve kucağındaki Yaren oldu. Ardından Crystal sessizce portala ilerledi ve Vitali de kucağında kardeşimle portalın önüne kadar geldi. Vitali portaldan geçtikten hemen sonra ben de geçtim ve duyduğum son şey annemin, "Mahzar!" diye feryat edişi oldu.

Gözlerimi İstanbul'da açtığım o kilisenin içindeydim, şimdi kalbimde heyecan yoktu, kalbimde bir ömür ve bu ömürden sonraki arafta da benimle kalmaya devam edecek derin bir yas vardı. Şimdi yanımda Efken yoktu. Şimdi yanımda kardeşimin cansız bedeni vardı.

Kilisenin yüksek duvarındaki İsa heykeline uzun uzun baktıktan sonra başımı önüme eğdim ve "Diğer portalı hazırla, İbrahim," dedim,

bu bir rica değildi, bu sürüme ait olan bir sırtlana verdiğim emirdi ve o da emri yerine getirdi.

Portal yavaşça oluşuyor, kilisenin karanlık duvarları sanki üzerime doğru usul usul yıkılmaya başlıyordu.

Crystal, sessizce avucunu omzuma koydu. Kardeşlik bağımızın karnımın derinliklerinde titreştiğini hissettim ama bu titreşime bir cevap veremedim, kayıtsız kaldım. Portal gümüş bir ışık saçarak birden genişledi ve gözlerim Vitali'nin kollarında başı aşağı doğru düşmüş kardeşime kaydı.

İstanbul'a vedası böyle mi olacaktı?

"Koruyamadım," diye fısıldadım, annemin suçlayıcı sesi ve bakışları kafamın içinde devleşti ve kardeşime doğru bir adım atıp eğilerek aşağı düşmüş başına dokundum. Yüzünü avuçlarımın içine aldım. "Ben seni koruyamadım ablam."

Dizlerimin üzerine düştüm, düştüm çünkü bu lanet bedeni taşıyamadım. İçinde şifa olan bu beden onu hayata döndüremiyorsa neden vardı? Alnımı Mahzar'ın boşluğa düşmüş elinin dış kısmına yasladım ve bağırarak, haykırarak, kalbimi kusmak istiyor gibi ağlamaya başladım. Çığlıklarım, hıçkırıklarım, içimden koparak dışarı savrulan feryat kilisenin yüksek ve boş duvarlarına çarparak etrafa dağıldı.

"Benim yüzümden!" Çığlığım kilisenin duvarlarında eski bir dua gibi çınladı. "Benim yüzümden!"

Crystal ağlayarak, "Lütfen," diye fısıldadı ama neden böyle söylediğini anlayamadım. Sadece haykırdım. Tüm acımı, korkularımı, pişmanlıklarımı, hissettiğim çaresizliği, battığım karanlığı, yasımı, ızdırabımı, her birini haykırdım.

Son gözyaşım da yere damladığında gözlerim kararardı, geriye doğru sendeledim ve düşmek üzere olan bedenim Crystal'in bedenine yaslandı. Gözlerimi kaldırıp kilisenin vitray camlarında oynayan ışıklara baktım. Ayağa kalkmadan önce kılıcın sapını kavradım, kılıcı yere tamamen sapladım ve doğruldum. Artık ağlamıyordum. Gözlerimde sadece kin vardı.

Portaldan geçmeden önce kalbimi İstanbul'da bıraktım. Çünkü Nemesis'in devrik kraliçeyle tanışma zamanı gelmişti ve bu savaşta onu seven bir kalbe yer yoktu.

Portal bizi önce mağaraya taşıdı, hissettiklerimin farkında olan İbrahim bir portal daha yarattığında ve bizi bu defa karların hâkimiyet kurduğu ormana getirdiğinde, kalbimdeki ateş gitgide daha da hırçınlaşıyordu. Gözlerim Varta'nın ormanlarından daha karlıydı ama içim öyle bir yanıyordu ki cehennem bile içimdeki ateşin şiddetinden ürkebilirdi.

Portal titreyerek büyüdü, bizi içinden dışına itti ve gözlerim karlı ormanın kalbindeki eve takıldı. Bu evdeki anılar, binlerce yıl uzakta kalmış, bir daha erişemeyeceğim ve erişmeyi istemeyeceğim cam kırıkları oldu ve içime battı. O eve baktım ve kahkahalarımı duydum, kavgalarımızı duydum, verandanın korkuluklarına yaslanan Efken'e ait bir hayalet gördüm, verandanın merdivenlerinden yalın ayak koşarak inen eskiden olduğum o kadının hayaletini gördüm; birleşen dudaklarımızı, söylenen büyülü sözleri, bir daha içeri kabul etmeyeceğim duyguların alev alev yanışını gördüm. Ev orada tek parça duruyor, karların içinde bembeyaz ve donmuş görünüyordu lakin o eve baktığımda görüntü sık sık titriyor, bir anlığına o evin alev alıp cayır cayır yandığını görüyordum.

"İşte her şeyin başladığı yerdeyiz," diyen kişi İbrahim'di. "Şimdi ne yapacaksın, Mahinev?"

"Kardeşimin bedenini koruyacağım," diye fısıldadığımda bu cevabı vermem için ne kadar zamana ihtiyaç duymuştum, kaç dakika sonra konuşmuştum bilmiyordum. Dönüp bakamadım, kardeşimin cansız bedeniyle bir kez daha yüzleşemedim. Bunu yapamadım. "Size ne yapılması gerektiğini anlatacağım." Mēness'in hatıraları içimde büyümeye başladı. O, ne yapmam gerektiğini bana ait eski anıları göstererek anlattı.

Biri aniden evin kapısını açtığında bakışlarımda dipsiz bir boşluk ulumaya devam ediyordu. Sezgi açtığı kapıdan ışık hızıyla dışarı fırladı, hissetmiş gibiydi; sanki biz daha hiçbir şey söylemeden, o olanları biliyor gibiydi. Büyüyen karnını alttan eliyle destekleyip verandanın

merdivenlerini inmeye başladığında başımı dik tutmaya devam ettim. Ardından kapıdan biri daha fırladı, o kişiyi gördüğümde dik tuttuğum başım neredeyse kopup yere düşecekti. Miraç.

Sezgi'nin geceliğinin uzun kuyruğunun karların içinde süründüğünü gördüm, bize doğru koşar adımlarla geliyordu ve yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. Miraç, verandanın korkuluklarından atladı, karların içine düştü ve son sürat bize doğru koşmaya başladı. Yanımdan geçerken bana çarptı, bedenim sendeledi, geriye doğru gittim ama düşmedim. Miraç yanımdan ışık hızıyla geçip, "Mahzar!" diye çığlık attığında gözlerimi kapatıp dişlerimi sıktım. "Abi! Abi!" Çığlıkları boşluğu yıktı, ormana yayıldı ve tüm yırtıcıları uyandırdı. Çok değil, birkaç saniye sonra kurtlar uludu, ormanın içinden koşarak çıktılar ve etrafımızı sardılar. Arkamı dönüp kardeşime bakamadım; kardeşlerime bakamadım. "Mahzar!" Haykırışıyla birlikte kurtlar etrafımızda bir çember oluşturup ulumaya başladılar. "Abi! Abi abi!"

Sezgi elimi tutup kaldırdığında ve iki avucuyla buza dönmüş elimi ısıtmak ister gibi ovuşturduğunda göz göze geldik. Ağlıyordu. Yeşil gözlerinden durmaksızın yaşlar akıyordu.

"Abi!" diye feryat ettiğini duydum kardeşimin. Bu acının, onun taşıyamayacağı kadar büyük olduğunu, bu şoku atlatamayacak kadar zayıf hissettiğini biliyordum.

Sezgi sessizce, "Her şeyi gördüm," dediğinde gözlerimi ona çevirdim. Nasıl yıkıldığımı ama buna rağmen ayakta kalmaya çalıştığımı da görmüş müydü? "Tüm bunları yapmış olamaz," diye fısıldadı acıyla. "Bunlara neden olmuş olamaz."

"Bedenini güvende tutmak istiyorum," dedim sadece. Sezgi'nin söylediği diğer hiçbir şeyi duymadım, cevaplamadım ve Sezgi sadece gözlerime bakakaldı. Gözlerimi Sapphire'a çevirdim. "Kristal Yılan Kalesi."

Sapphire, "Orayı hatırlıyorsunuz," diye fısıldadı kederli bir sesle. Evet, hatırlıyordum. Hayır, ben değil, Mēness hatırlıyordu.

Miraç aniden sırtıma vurunca bedenim öne doğru savruldu ama düşmedim. "Katil!" diye bağırdığında biri kalbime kılıç saplamış gibi hissettim ve etrafımızı saran kurtlar ulumaya, Miraç'a hırlamaya baş-

ladılar. Beni korumaya çalışıyorlardı. "Sen kendin de dahil herkesin katili olacaksın. İlk kurbanın da kardeşin!"

"Kes şunu," diye hırladı Crystal ama hâlâ hâlsizdi, sesi pürüzlü geliyordu. Saçlarım yüzümü örterken başımı eğip karla kaplı zemine baktım. Söyleyecek bir şey bulamadım çünkü içimde bir yerlerde onun haklı olduğunu, söylediklerinin tam da bahsettiği gibi olduğunu ondan duymadan öncesinde de biliyordum. Mahzar'ın katili aslında bendim. Dinmek bilmeyen inadım, aşkın her şeyi düzeltebileceğini sanmam, tüm bunlar... Tüm bunlar kardeşimin ölümüne neden olmamı sağlamıştı. Şimdi üzülmek için, ağlamak için, hatta yas tutmak için bile hakkım yokmuş gibi hissediyordum. Mahzar'ın arkasından ağlamaya bile hakkım yoktu. Her şeyi aşk uğruna mahvetmiştim. Aşkın her şeyi düzeltebileceğine inanmak istemiştim. Yanılmıştım. Kalbimin kurbanı kardeşim olmuştu.

"Her şey senin suçun!" diye bağırdı Miraç. Ona kızmadım, ona cevap vermedim; tepkisiz görünüyor olsam bile aslında onu en çok anlayan bendim. "En başından beri bile bile yaptın. Her şey senin suçun."

Demek ki Sezgi olan biten her şeyi görmüştü, Miraç da İstanbul'da olan her şeyi biliyor olmalıydı. Başımı kaldıramadım, gözlerimi sabitlediğim noktadan ayıramadım.

"Bile bile kendi kardeşinin katili oldun," diye feryat etti kardeşim. "Mahzar'ı kurban ettin."

"Yeter," dedi İbrahim sonunda öfkelenerek. "Bu acı yalnızca senin değil, onun da acısı."

Bu acıya neden olanın ben olduğum gerçeği birden çok sert vurdu. Yürüdüm ama attığım adım boşlukta yuvarlandı. Ağır adımlarla ilerlediğim sırada kurtlar geri çekilerek bana yolu açtı.

"İbrahim," dedim sakince. "Sana söylediğim yer için portal oluşturmanı istiyorum. Acele et."

Miraç, "Ne portalı?" diye sordu bağırarak. "Nereye götürüyorsun onu?"

Kardeşime cevap bile vermedim. Veremedim. İbrahim, neyden bahsettiğimi biliyormuş gibi portalı oluşturmaya başladığında sadece portala odaklandım. Yönlendirmek istedim, İbrahim'in oluşturduğu

Ninova

portala hükmetmek ve mekânı bölerek beni götürmesini istediğim yere yönlendirmek istedim. Portal büyüdü ve kardeşimin bedeniyle birlikte beni içine kabul etti. İçimde büyüyen acıyı susturmaya çalıştım ve sadece odaklandım. Geride duyduğum tek ses, Miraç'ın acı feryatlarıydı.

Artık her şey için çok geç olduğunu biliyordum. Artık, çok geç demek için bile çok geçti. Portal beni Mēness'in anılarında yeşeren bir ormanın sonundaki vadiye taşıdı. İbrahim, portala yön verebilmeme şaşırmış gibi beni izlerken, rüzgâr siyah saçlarımı bir flama gibi geriye doğru uçuşturuyordu. Gözlerimi araladığımda vadinin yukarısındaki kaleyi gördüm. Haritaların hiçbirinde yer almayan, bir masal diyarından farksız hayalet bir semtte, hayalet bir kale... Sadece Marların bildiği, Marların gördüğü bir kale. Yılan Kalesi.

Gri gökyüzünün altında kristal duvarları parlayan kuleye doğru yürümeye başladım. İbrahim ve Sapphire arkamda ilerliyorlardı. Sapphire dışında kimse gelmemişti. Çünkü bunu istememiştim ve istemediğimi sesli bir şekilde dile getirmeme gerek bile kalmamıştı. Yılan pulları şeklinde kesilmiş kristal kule duvarının önünde durduğumda, Sapphire, "Ve bir gün her kraliçe tahtına döner," diye fısıldadı kırılgan bir sesle. "Bazı kraliçeler zaferle, bazı kraliçeler sonsuz bir kederle."

Kalenin kristal duvarlarının ateşle dövüldüğü zamanları hatırlıyordum. Başta bu Mēness'e ait bir anı sanıyorken, şimdi biliyordum ki Mēness bendim ve tüm anılar aslmda bana aitti. Bu kule, yılanların kraliçesi Mēness'in tahtının ve kendi elleriyle söktüğü kalbinin olduğu yerdi.

"Herkes başladığı yere döner," dedim sessizce. "Bazıları kazandıklarıyla, bazıları kaybettikleriyle. Ama muhakkak herkes başladığı yere geri döner."

"Böyle olmamasını çok isterdim," diye fısıldadı Sapphire ama ona cevap vermek yerine, "Nöbetçiler," dedim dik bir çeneyle. "Açın kapıları."

Ve sanki sihir benim sesimdeymiş gibi yıllarca derin bir uykuda olan kulenin kristal kapıları benim için usulca aralanmaya başladı. "Kraliçeniz geri döndü," dediğim sırada önümde açılan kristal koridorda beliren beş Mar bana bakıyor, ellerinde tuttukları mumların alevleri yalpalıyordu.

Önce en başta duran uzun boylu Mar erkeği diz çöktü, ardından arkasındaki iki sarışın Mar kadını diz çöktü bir diğer Mar Erkeği, yeşil gözlerinde şaşkınlıkla bana bakarken hareketsiz kaldı. Ta ki sarışın Marlardan biri onu çekiştirip diz çöktürene kadar...

İçeri adım attığımda alnımda iki ucu yukarıya bakan gümüş renginde bir hilal oluştu, gözlerimi yumdum ve geçmiş beni çevreledi. Bir sonraki adımımda alnımdaki hilal ters döndü, şimdi iki sivri uç aşağıya bakıyordu ve hilal gümüş renginde değil, katran karası şeklinde parlıyordu.

İbrahim, kollarında kardeşimin bedeniyle içeri girdiğinde, en son diz çöken Mar Erkeği, "O bir Gümüş Pençe," dedi dehşetle. Gözlerim hızla ona çevrildi, alnımdaki hilali gördüğünde sertçe yutkunup başını önüne eğdi.

"O bir Gümüş Pençe değil, o yedi anahtardan biri, o bir Kızıl Kurt." Sesim kulağıma her zaman olduğundan çok daha yabancı geldi. "Benim kardeşim."

Sapphire, "O bizim yoldaşımızdı," dedi. "Onun yeri burası."

Kristal aksesuarlarla çevrili kulenin holünde ilerledim, büyük yemek masasının önünde durdum ve kristal şamdanın içinde yanan mumu izledim. Gözümü yumdum, gözümü açtığımda mum sönmüştü. "Yılan Kalesi artık kimsesiz değil," dedim. "Tüm Marlara söyleyin, benim düşmanım artık onların da düşmanı, benim dostum artık onların da dostu. Hangisi kabul etmezse, hangisi emrime karşı koyarsa, bu kalede ibadetten yoksun bir hayata mahkûm edilecek." Bakışlarım omzumun üzerinden İbrahim'e döndü, kollarında tuttuğu cansız bedene bakarken göz bebeklerim titredi. "Efken Karaduman," dedim sarsılmaz bir sesle. "Bundan böyle Efken Karaduman, tıpkı yüzyıllar önceki reenkarnesi Saul'un olduğu gibi tüm Marların en büyük düşmanıdır."

İbrahim hareketsiz bir şekilde sadece gözlerimin içine baktı. "Sen," dedim sarışın Marlardan birine. "Mar Kucağı'nı hazırla." Sarışın duraksadı. "Sana diyorum," dediğimde apar topar doğrularak başını salladı. "Bu bedeni..." Kardeşime doğru ilerledim, saçlarına dokundum, soğuk yüzünü buz gibi parmaklarımla okşadım. "Bu güzel

bedeni bozulmayacak şekilde koruyacak ne kadar zehir varsa hepsini hazırla. Bu beden, bin yıl bile geçse hâlâ böyle güzel görünecek." Alt dudağım titredi ama ağlamadım. İbrahim'in kollarında başı yana düşmüş kardeşimin güzel yüzünü yavaşça okşamaya devam ettim. "Bu güzel yüz, daima böyle görünecek. Yeryüzündeki son düşmanım öldüğünde, ben yok olduğumda, dünya bir toz parçasına döndüğünde, bu yüz hâlâ bugün olduğu kadar güzel görünecek."

Saniyeler sonra, kardeşimi en çok güvendiğim ikinci insanın kollarından aldılar. İbrahim'in. En çok güvendiğim ilk insan ise artık güvendiğim insanların olduğu listede yoktu. Bir kül olmuş, başımdan aşağı yağmış, beni bu cehenneme mahkûm edip defolup gitmişti. Kalbimi sökmüştü. İçimde kalan son insanlığı yakmış, başımdaki haleyi çekip çıkarmış, sırtımdaki kanatları köklerinden koparıp beni hissettiklerimden yayılan kanın içinde boğulur hâlde bırakmıştı.

Kardeşimi kalenin en üst katına taşıdılar. Beyaz kristal, mermer, ay taşı, beyaz süt kuvarsı ve beyaz elmaslarla döşenmiş büyük oda o kadar beyazdı ki onun vücudundaki kanı daha net görmemi sağladı. Kardeşimin yılan sütüne batırılmış vücudunu, vücudunu deformeden koruyacak kutsal suyumuzla sildiler. Kardeşime beyaz, keten bir gömlek giydirdiler ve onu kristalden yapılmış tabuta yerleştirdiler. Tabutu, odanın tam merkezindeki platformun üzerine koydular ve kardeşimin bedeninin üzerini beyaz lalelerle kapladılar. Platformun altında durmuş, gözümü bile ayırmadan kristal tabutun içindeki bedenine bakarken geçip giden zamanın farkına bile varmamıştım. Kristal tabutun yüzeyinin güçlü koruyucu bir zehirle kaplı olduğunu, bu zehrin kardeşimin vücudunu bozulmalardan koruyacağını biliyordum. Kızıl kurduma asla son olmayacağını bilerek uzun uzun baktım. Ama biliyordum ki ben ona her gün uzun uzun baksam dahi, bir daha asla o güzel gözlerini açıp bana bakamayacaktı.

"Kraliçe tahtına geri döndü!" diye bağıran birinin sesi, kalenin duvarlarında yankı uyandırdı ve daha sonra, sesler çoğalarak birbirine karışıp büyük bir uğultu yarattı.

Dinledim ama ne kalbim ne de ruhum karşılık vermedi. Sadece durdum ve Yılan Kucağı olarak adlandırılan zehirle kaplı tabutta uyu-

Ninova

yan kardeşimi izledim. Alnımdaki siyah hilal, hissettiğim kasvetin ve yasın etkisiyle daha da karardı, alnımın ortasında sonsuz bir boşluk gibi uğuldadı. Belki de bu benim ruhumun kendini karanlığa teslim edişinin ilk emaresiydi. Orada saatlerce kaldım. Gece, gökyüzünün üzerine siyah örtüsünü örterek yıldızları kumaşının üzerine elmas gibi yerleştirene dek, hareket dahi etmeden platformun önünde durdum ve kardeşimi izledim. Her an, geçen her saniye, her dakika, her saat ruhumdaki ızdırap gibi içimdeki öfkeyi ve karanlığı da büyüttü.

Marlar geri dönüşümü kutluyordu belki. Belki de geri dönüşümün büyük bir kâbusun başlangıcı olacağını bildiklerinden huzursuz da hissediyorlardı. Belki her ikisi birdendi. Umursamadım. Ben geri döneli çok uzun zaman oldu sanıyordum ama meğer geri dönmem için kalbimin geçmiş hayatımda olduğu gibi yeniden yerinden sökülmesi gerekiyormuş. Kalbim söküldü ve tahtıma geri döndüm.

Sonunda saatlerdir bu buz gibi yerde benimle bekleyen İbrahim, "Mahinev," diye mırıldandı ve daldığım o ölüm saçan düşüncelerden usulca uzaklaşıp başımı İbrahim'in olduğu yöne çevirdim. "Artık geri dönmemiz gerek."

"Ben burada kalacağım."

İbrahim kaşlarını çattı. "Neden?"

"Şu âna kadar onlara karşı yerine getirmem gereken görevi yerine getirmiyor, onlardan kaçıyordum ama kaçtığım benim kendi soyumdu. Artık kaçmayacağım. Hatıralarımda beliren şeylerden birisi de tahta oturmadığım sürece asla gerçekten kraliçeleri olduğumu kabul etmemiş olduğum gerçeği. Tahta oturacağım, soyumu tamamen kabul ettiğimi göstereceğim, ardından da Nemesis'i yok edeceğim."

İbrahim'in yerinde başkası olsa belki bana, fırsatın vardı ama onu yok etmedin, derdi ama İbrahim bunu yapmadı. Sadece oldukça uzun bir süre gözlerimin içine baktı.

"Tahtına oturur, halkını kabul edersin ama önce gidip kardeşini teselli etmelisin ve dostlarının da seni teselli etmesine izin vermelisin."

"Miraç'ın benim tesellime ihtiyacı olduğunu mu düşünüyorsun?" Gülümserken canımın acıdığını çok derinlerimde hissettim; çiğ ve insafsız bir acıydı. "İbrahim, Miraç şu an benden nefret ediyor. Ne-

den biliyor musun?" Gözlerimi Mahzar'ın uyuyan bedenine çevirdim. Uzun uzun sustum, ardından zor da olsa konuştum. "Çünkü ben kardeşimin katiliyim."

"Miraç'ın nefreti, senin onun ablası olduğun, onu koruman ve yaralarını sarman gerektiği gerçeğini değiştirmez. Değiştirmemeli."

"Miraç beni affetse bile, annem affetse, babam affetse, beni tüm dünya ve tanrı bile affetse, sen benim kendimi affedeceğime inanıyor musun?"

İbrahim sertçe yutkundu, cevabı bildiği için bir şeyler söylemektense başını önüne eğdi ve kaşlarını çattı. "Tahtına otur ama burada kalıcı olamayız. İstanbul'u o hâlde bırakamayız."

"Elbette. İstanbul'da kapanması gereken bir hesabım var." Derin bir nefes aldım. "Onun kılıcı bende olduğu sürece İstanbul'a kalıcı hasarlar verecek kadar kontrolden çıkabileceğini zannetmiyorum. Onu tamamen güçsüz düşüremesem de biraz olsun zayıflattım."

İbrahim gözlerimde gördüğü her şeyin bir yemin olduğunu biliyor gibiydi. Bundan sonra yapacaklarımdan ben korkmuyordum ama herkesin korkmasında fayda vardı. Çünkü bu defa girdiğim yol, mutlak karanlığın olduğu bir yol değildi, ışıkla parlayan bir yoldu ve ben mutlak karanlığımla o yolu zifiriye çevirecektim.

"İlk işim," dedim yüzümde sabit tuttuğum bir ifadeyle. "Tahtıma oturup soyuma tamamen geri döndüğümü göstermek. Onların güvenini ve saygısını kazanacağım. Daha sonra da yapılması gerekeni yapacağım. En başından beri yapmam gerekeni yapacağım." Derin bir nefes aldım. "Efken Karaduman'ı öldüreceğim."

Bu, İbrahim'in zaten duymayı beklediği bir şeydi ama yine de bir anlığına dahi olsa duraksadı. Ben ise artık düşünmüyordum, kalbimin sesini duymuyordum, sadece hissettiğim ızdırabı büyük bir kaosa dönüştürmenin yolunu arıyordum ve sanırım bunun yolunu çoktan bulmuştum.

İbrahim sadece, "Peki bunu yapabilecek misin?" diye sordu.

"Bu soruyu kalbime soruyorsan, kalbim artık yok. Bu soruyu gücüme soruyorsan, beni aşağıladığını varsayacağım." İbrahim bir şey söyleyecek gibi oldu ama daha sonra susup gözlerini farklı bir yöne

çevirdi. "Haber ver," dedim sessizce. "Bu gece yarısı tahtıma oturuyorum."

*

İnce belimi saran beyaz korsenin ipleri sıkılaştıkça nefes almam daha zor hâle geliyordu. Altın varaklı aynanın önünde durmuş, Sapphire'ın bakışları aynanın yansımasından yüzümü karışlarken yalnızca kendimi izliyordum. Marlar, bir anda geri dönmemi, onları kabul etmemi, tahta oturmamı elbette beklemiyor olmalıydılar ama sadece birkaç saat içinde Varta'nın yerinde, göğünde ve sularında yaşayan tüm Marlar, bu gece tahta oturacağımı öğrenerek yola koyuldu. Crystal aniden büyük odanın kapısını açtı ve çift kanatlı kapı iki yönden sertçe duvara çarptığında Sapphire olduğu yerde sıçradı ama ben aldırış bile etmedim. Crystal, aldığı hasardan dolayı hâlâ bitkin görünüyordu ama yine de altın rengi bir öfke saçarak içeri girdi.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu dehşet içinde. "Mutlak bir savaşın ortasında tahta oturmak da ne demek? Henüz yasını bile tutmadan, hiç düşünmeden kendini büyük bir sorumluluğun altına atmak da ne demek?" Omzumun üzerinden Crystal'e baktım. Nefes nefeseydi, öfkeden mi yoksa üzüntüden mi bilmiyordum ama alnındaki damarlar dışarı fışkırmış, boynu aldığı nefeslerle bir yılanın boynu gibi kabarmaya başlamıştı. "Bunu kendine yapamazsın. Tahta oturmanın anlamı ne biliyor musun sen?"

"Sen bana hesap mı soruyorsun?" Kızıl gözlerim neredeyse siyaha bulanmış şekilde Crystal'in gözlerinin içine baktım. "Kararlarımı sorgulama yetkisini kimden aldın?"

"Sen çıldırmışsın! Acıdan ölüyorsun, acıdan öle öle kendini daha büyük bir savaşın ortasına savunmasızca atıyorsun! Geçmişte tüm hayatını karanlığa gömen o kan kokan tahta yeniden oturduğunda olacakları hiç mi öngöremiyorsun? Öngörmeyi de geçtim, hatırlamıyor musun? Neler olduğunu hatırlamıyor musun? Saul, o taht yüzünden öldü! Sen kendi kalbini o taht yüzünden söküp çıkardın! Kendini o taht yüzünden öldürdün. Kaderinin üzerinde siyah bir leke olan o tahta oturacağını mı söylüyorsun bana?"

"Evet, ben bu tahtta oturduğum için Saul öldü. Yeniden bu tahta oturacağım ve şimdi ölme sırası Nemesis'in olacak."

"Nemesis, Saul değil, bunu unutma," dedi Crystal kâbustan uyanmamı istiyor gibi ama ben gözlerimi gerçeğe açalı uzun zaman olmuştu. "Saul, Efken'in ta kendisiydi."

"Ve Nemesis de Efken'in ta kendisi," dediğimde, ismini tükürür gibi söylemiş olmam Crystal'in duraksamasına neden oldu. Tüm bedenimi ona doğru çevirdim ve topuklu ayakkabılarımın yere emanet ettiği sesi dinledim. Sapphire geri çekilip başını önüne eğerek bekledi. Crystal ise gözlerini ayırmadan bana bakıyor, gözlerimin derinliklerine gömülmüş herhangi bir duygu belirtisi arıyordu.

Uzun tırnaklarımı Crystal'in çenesine bastırıp kafasını kaldırmasını sağladım ve göz göze geldik. "Bak bana," dedim hiç düşünmeden. "Sen benim gözlerimde ilk karşılaştığımız gün gördüğün kızı görebiliyor musun?" Yüzüne doğru eğilirken çenesini daha sert kavradım. "O adam var ya, aşkımızın yüzlerce yıl dilden dile dolaştığı, efsane olarak anıldığımız o herif var ya..." Gülümserken gözlerim bomboştu. "O benim kardeşimi öldürdü."

"Kardeşini o öldürmedi," dediğinde öfkeyle kaşlarımı çattım. Crystal, çenesini tuttuğum elimi bileğimden yakaladı ve nazikçe avucunun içine alarak nabız bölgemi okşadı. "Evet, her şeye sebep olan oydu, bu doğru ama Mahzar'a o darbeyi vuran o değildi. Emri veren o değildi."

"En başından beri amacı tüm anahtar sahibi kurtları öldürmek ve kendini kurtarmaktı. En başından beri kardeşim onun için bir avdan daha fazlası değildi, hiç olmadı. Efken bir karar verdi, beni kandırdı, kurban olmayı seçti ama kurban olmaya çalışırken koca bir canavara dönüşerek etrafındaki herkesi kurban etti. Bu gerçeği değiştirebilir misin, Crystal? Kardeşim öldü. Kardeşimi Efken'in verdiği karar öldürdü. Kardeşimi Efken'in dönüştüğü canavar öldürdü."

Parmaklarımı Crystal'in çenesinden çektiğimde, Crystal dolu gözlerini saklamak ister gibi başını önüne eğdi. Bir süre bekledi ve sonra fısıldadı: "Tahta otururbut daha fazla düşmanın hedefi hâline geleceksin. Bir kraliçenin tahtına dönmesi demek, düşmanların etra-

Ninova

fı saracak olması anlamına gelir. Sen tahta oturmadan da hepimizin kraliçesisin zaten, Yüce Mēness'sin. Bırak, o kanlı tahta oturma."

"Bu tahta oturduğum zaman, tek bir Mar bile emrimden çıkamaz. O yüzden bu tahta oturacağım."

Crystal burnundan sert bir nefes verdi ve öfkeyle etrafına bakındı. Kalenin en büyük odasındaydım. Burası bir zamanlar Mēness'in de odasıydı. Kral boy bir yatak, yatağın etrafında dikili kolonlar ve kolonlardan aşağı sarkan siyah, pahalı kumaştan perdeler vardı. Yine odanın köşesinde yumurta şeklinde bir küvet, çift kanatlı çıkış kapısının çaprazında da giyinme odasına açılan bir başka mücevher işlemeli kapı vardı.

Crystal, "Kendine acını yaşamak için vakit bile vermiyorsun," diye sitem etti. "Miraç ne hâlde biliyor musun? Sana ihtiyacı var. Ne annesi yanında ne ikizi yanında ne de babası. Bir tek sen varsın burada. Burada *hayatta olan* bir tek sen varsın." Bana tokat atmış gibi irkilerek Crystal'e baktım. "Kardeşinin sana ihtiyacı var. Çünkü bu lanet şehirde senden başka kimsesi yok. Ve senin de ona ihtiyacın var. Çünkü buraya geri döndün, çünkü yeniden buradasın ve burada Miraç'tan başka kimsen yok. Biz senin soyundanız, karnımda sana bağlı bir düğüm var ama günün sonunda ben senin sadece hizmetkârınım. Git ve o çocuğa sarıl, kendine ve ona yas tutmanız için zaman ver."

Sapphire, "Onunla bu ses tonuyla konuşamazsın," diye fısıldadı korkuyla.

"Onun iyiliği için konuşuyorum!" Crystal önce Sapphire'a, ardından bana baktı. "Kendine izin vermiyorsun. Sonunda kendi içine çökeceksin ve seni kendi yarattığın enkazın içinden Efken bile çıkaramaz."

"Onun adını anma." Alnımdaki hilal yeniden ışık saçmaya başladı ve bu ışığı gören Crystal, bir adım geri çekilip yüzüme uzun uzun baktı.

"Mēness'in zehrini kendi ruhun üzerinde kullanmayı bırak," dedi Crystal çaresizce. "Herkese şifa olan Mēness, kendisinin en büyük zehridir."

"O tahta oturuyorum. Bu gece. Konu kapanmıştır." Sapphire'a baktım. "Buradaki Marları tanımıyorum. Aralarında bu işten anlayan bir tanesini bul ve tüm Marların burada olacağından emin ol."

Sapphire söylediğimi ikiletmeden hızla odadan çıkarken Crystal olduğu yerde kıpırdamadan bana bakıyordu.

"Mahinev..." Crystal bir şey söyleyecek gibi oldu ama sustu. Beyaz elbisemin tülleri yerde sürüklenirken yavaşça aynanın önüne ilerledim ve bakışlarım rengini kaybetmiş yüzümde dolaştı. Aynadaki gözlerim beni izlerken zamanın yavaşça sallandığını, anıların mücevherlerden yapılmış duvarlar gibi üzerime yıkıldığını hissettim. Anılardan birinde, yine böyle bir aynanın önünde durmuş, gözümü bile kırpmadan kendi yansımama bakıyordum. Mahzar yavaşça odanın kapısını açıyor, üzerinde siyah takım elbisesiyle içeri giriyor ve yüzünde görmeye çok da alışkın olmadığım derin bir gülümsemeyle aynadaki yansımamla göz göze geliyordu.

Büyük kolları bedenime dolanıyor, onun ablası olmama rağmen beni göğsüne bastırırken arkamda bir dağ gibi büyük görünüyordu. Beni her şeyden koruyabilirmiş gibi... Gülümsediğimi hatırlıyorum ve onun eğilip dudaklarını saçlarıma bastırdığını... Ve sonra onu koruyamadığımı... Anılar bir dalganın hızla denizin içine geri çekildiği gibi geri çekilerek beni sırılsıklam hâlde o alabora olmuş kıyıda bıraktığında artık aynadaki yansımada yalnızdım. Mahzar, burada değildi.

Avucum yavaşça karnıma kaydı ve acıyı bastırmaya çalıştım. İçinde olduğum beyaz elbisenin korsesinde, tüllerinde, her yerinde, çıplak kalan kollarımda, ellerimde, yüzümde, gözlerimde kardeşimin kanı varmış gibi hissettim. Eğer o an, kanımda dolaşan zehir kadar kararlı olmasaydım ben, biliyordum ki dizlerimin üzerine çökecek ve kardeşimin adını haykırarak ağlayacak, paramparça olacak, daha savaş meydanına çıkmadan yenilgimin altına imzamı atmış olacaktım.

Avucumu karnımdan çektim, elim yana düştü ve avucumun içindeki ateş bir anda büyüyerek bir küre oluşturup derimin altından yüzeye çıktı. Crystal'in şaşkınlığından doğan mırıltısını dinledim, ardından avucumu havaya kaldırıp yalpalayarak yanan ateşi izledim; avucumun içinde küre formu bozuluyor, ateş yukarı doğru kıvrılıyor ama kontrolüm dışına çıkmıyordu. Avucumu birden birleştirmemle, ateş derimin altına gömüldü ve kafamı kaldırıp aynaya baktım. Gözlerimin olduğu yerde sadece bembeyaz bir örtü vardı. Tıpkı o gün, ba-

Ninova

bamın gözlerinde olduğu gibi. Gözümü kırpıp geri açtığımda kızıl gözlerim geri geldi. Dudağımın kenarında yamuk bir tebessüm belirdi.

O gece, ayın gökyüzünde bir boşluğa hapsolacağını biliyordum. Kalenin ana salonundaki büyük, asırlık saatin çanları yankılanırken saatin on ikiyi vurduğunu duydum. Her bir çınlama, taş duvarlarda titreşerek ruhuma işledi. Ay taşından oyulmuş, çift kollu merdivenlerden inmeye başladım; her adımımda eteğimin hışırtısı, kalenin sessiz koridorlarında bir fısıltı gibi dağıldı. Dışarıda, ormanın karanlığına gömülmüş meşalelerin çıtırtılarından başka hiçbir ses yoktu. Alevlerin dansı, kalenin pencerelerinden süzülen solgun ışığa meydan okuyordu.

Merdivenin son basamağına vardığımda holde sıralanmış beş Mar diz çökerek beni selamladı. Gölgeler arasında titreşen meşale ışıkları, yüzlerindeki saygıyı ve tedirginliği açığa vuruyordu. İçlerinden biri, ince sesli genç bir kız öne çıktı. "Tören başlamak üzere, efendim," dedi, sesinde hem hayranlık hem de çekingenlik vardı. "Marların çoğu burada. Ancak bazıları yolda... Törene yetişmeleri zor görünüyor."

Sırtını duvara yaslamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş Crystal, öfkeli gözlerle beni süzüyordu. Ama o keskin bakışların ardında, yalnızca benim görebileceğim bir kırılganlık saklıydı. Gözlerim kalabalıkta İbrahim'i aradı. Bir sırtlan olarak yılanlar arasında başta dışlanmıştı. Ancak benim sürümden olduğunu söylediğimde, birkaç Mar onun damarlarında akan kadim bağı hissetmiş ve onu kabullenmişti.

"Herkesin burada olmasını emretmiştim." Sesim, kalenin taşlarında yankılanırken kendinden emin ve soğuktu. "Bu orman, tüm Marları kucaklayacak kadar geniş değil mi?" Sözlerim, Marların yüzlerinde kısa, memnuniyet dolu bakışlara dönüştü. Bir adım attım ve genç kızın tam karşısında durdum. Başımı hafifçe eğip ona kızıl gözlerimle baktım. Bakışlarımda ne gördü bilmiyorum ama nefesini tuttu, donup kaldı. "Irkımı kucaklayacağım, tahtıma oturacağım ve halkımın her daim yanında olacağıma yemin edeceğim bu kutsal geceyi kaçıracak Marlar mı var?"

Kız zorlukla yutkundu. "Efendim, yolculuk beklenenden uzun sürdü. Çoğu aile uzak diyarlardan geliyor."

"Marların, istediklerinde ne kadar hızlı olabileceğini bilirim." Eteğimi zarifçe tutup sırtımı döndüm, bir an duraksadım. "Adın ne senin?"

"Merlin," diye fısıldadı, sesi titrekti.

"Merlin..." Kaşlarımı çattım ve aniden ona döndüm. "Mēness'in soyundan."

Merlin başını önüne eğdi, usulca konuştu: "Evet, efendim. Ben, Mēness'in kuzeni Merlin'in torununun kızıyım. Büyük büyük annem Merlin, birkaç yıl önce uzun Mar ömrünü sonlandırmayı seçti. Kendi iradesiyle zehir hakkından vazgeçip sonsuzluğa yürüdü."

Merlin'in adı, zihnimde uzak bir hatırayı canlandırdı. Mēness ile geçirdiği anlardan kopuk görüntüler, gölgeler gibi önümde dans etti. Onu inceledim: İnce bir boyun, solgun bir ten, kızıldan pembeye dönen tuhaf gözler... Bir kolunu kaplayan yılan derisi, meşale ışığında parlıyordu. Koyu kahverengi saçları, inci taneleriyle süslenmiş bir örgüyle toplanmıştı. Onunla aramızdaki benzerlik, bir ayna gibiydi; aynı kadim kan, aynı gölgeli zarafet.

"Neredeyse torunum sayılırsın, öyle mi?" diye sordum küçük bir tebessümle.

"E-evet, efendim." Nefesini tuttu, hızlıca başını salladı.

"Güzel. Bundan böyle daha sık yanımda ol."

Ona kısa bir süre daha baktıktan sonra sırtımı döndüm ve kulenin kapılarına yöneldim. Ağır kapılar gıcırdayarak açıldı; gecenin karanlığı, solgun ay ışığıyla birlikte hole süzüldü. Meşale alevleri, yüzümde turuncu-kızıl gölgeler oynatırken çenemi havaya kaldırdım. Kalenin önünde, siyah obsidyenden oyulmuş, kolçakları yılan figürleriyle süslü taht duruyordu. Ormanın derinliklerinde, iç içe geçmiş bir kalabalıkta, her biri bir Mar ailesini temsil eden meşaleler yanıyordu. En az yüz bin Mar vardı burada; her ailenin en büyüğünün elindeki alev, geceyi delip geçiyordu.

İbrahim, gölgem gibi yanımda süzüldü. Tahtın önüne vardım. Yüksek platformdaki tahtın önünde durup ileride parlayan meşalelere uzun uzun baktım. Gözlerim her bir alevi selamlarken sanki her

bir aileyle sessiz bir ant içiyordum. Gecenin ağırlığı, omuzlarımda bir pelerin gibiydi; taht, kaderimin son basamağı olarak beni bekliyordu.

Sesim, geceyi yırtan bir fısıltı gibi yükseldi, rüzgârın kanatlarında Marların kulaklarına taşındı. "Yüzyıllardır bu ânı beklediğinizi biliyorum." Sözlerim, meşalelerin titreşen alevlerinde yankılanırken kalabalığın üzerinde bir gölge gibi dolaştı. Tahtın önünde bir adım attım, gözlerim karanlıkta parlayan yüz bin ateşi taradı. "Bazılarınız dönüşümü öngörmüştü. Bazılarınız yeni bir varisin yükseleceğini umdu. Ama hepiniz, kalbinizde kraliçenize duyduğunuz o derin özlemle yaşadınız. Zaman, çoğunuzun bana sırt çevirmesine, belki de beni suçlamasına yol açtı..."

Duraksadım, her bir meşalenin ardındaki gözleri hissettim. "Ama işte buradayım. Asırlar boyunca beklediğiniz, kırıldığınız, özlediğiniz, belki lanetlediğiniz ama her daim öncüsü olduğunuz kadın olarak, bu kadim topraklarda yeniden nefes alıyorum." Sesim ormanın derinliklerine süzülürken sanki taşlar ve ağaçlar bile dinliyordu. "Dönüşümün habercisi kalplerinizdeydi, biliyorum. Lakin aramızda bir bağlılık yemini eksikti. Gümüş Pençelerle, yani asırlık düşmanlarımızla, aynı safta durduğumu gördüğünüzde çoğunuzun umutlarının kırıldığını hissettim. Beni reddettiniz. Bir Gümüş Pençe hükümdarının aşkı yüzünden düştüğümü gördüğünüzde, onlara karşı öfkeniz bir yangın gibi büyüdü. Bunu da biliyorum."

Bir an sustum, geceyle bütünleştim. Sonra, sesim bir bıçak gibi keskin, bir yemin gibi ağır yükseldi. "Ama şimdi halkımı, soyumu, kan bağımı kucaklamak için buradayım. Tıpkı yüzyıllar önce olduğu gibi tahtıma yeniden oturmak için buradayım." Sözlerim, rüzgârın kucağında dalga dalga yayıldı, her bir Mar'ın ruhuna dokundu; meşaleler sanki bu yemine eşlik edercesine daha parlak yanmaya başladı.

Sesim, geceye bir yemin gibi işlendi, her kelime meşalelerin alevinde titredi. "Sizi, halkımı, soyumu yanımda istiyorum. Sizinle omuz omuza durmak istiyorum." Gözlerim kalabalığın derinliklerinde kaybolurken, sözlerim ormanın ruhuna süzüldü. "Bilinsin ki bu Mar Kadını, asırlar sonra aynı bedenle sizin için dirilen, yeniden doğan bu kadın, bir Kızıl Kurt'un ablasıdır. Gümüş Pençelerin en kadiminin kızı

olarak doğdum. Damarlarımda yalnızca zehir değil, yırtıcı pençeler de akıyor. Bu kalenin taş odalarından birine canımı gömdüm. Kızıl Kurt burada, bu kalede uyuyor. Kraliçenizin kardeşi katledildi."

Sözlerimle birlikte boğazıma bir yumru yerleşti, gözlerim yanmaya başladı ama gözyaşlarına izin vermedim. Derin bir nefes aldım, sesim daha güçlü yükseldi. "Beni bir Gümüş Pençe'nin kızı olarak kabul edin. Kardeşi katledilmiş kraliçeniz olarak kabul edin. Ben bir Mar'ım, evet ama bu yeniden doğduğum beden, aynı zamanda Gümüş Pençe kanı taşıyor. Ben, Mega Mar Kraliçesi Mēness'im. Bu tahta otururken halkımı, Marlarımı kucaklıyor, onların da benim Gümüş Pençelerimi kucaklamasını diliyorum."

Başımı kaldırıp meşalelerin dansına baktım. Derin bir sessizlik ormanı yuttu, ta ki yüz bin Mar tek bir sesle haykırana dek: "Mēness, zehrin sütümüzdür! Emrin, kesin hükmümüzdür!"

Dudaklarımda sinsi, zarif bir tebessüm belirdi. Elbisemin tüllerini narin bir hareketle geriye savurdum ve tahta oturdum. Bacak bacak üstüne atarken çenemi havaya diktim; her hareketim, asırlık bir kraliçenin ağırlığım taşıyordu. Obsidyen taht, soğuk ve kararlı bedenimi kucakladı. Gözlerim, halkımın alevlerle bezeli silüetlerinde gezindi; onların bağlılığı, damarlarımdaki zehri daha da keskinleştirdi. Gece, artık benim saltanatımdı.

İbrahim'in hemen yanımda fedaim gibi dikilirken derin bir nefes aldığını işittim. Gözlerim anlık olarak onun gözlerine dokundu. Yüzünde düşünceli bir ifadeyle bana bakıyordu. Biliyordum ki bundan böyle olacaklar için çok endişeli hissediyordu.

"Başlıyoruz, İbrahim," diye fısıldadım. Dirseğimi tahtın yılan figürlü kolçağına yasladım, yüzümü avucuma yerleştirip çenemi hafifçe kaldırdım. Gözlerim, kutlamaya başlayan Marların coşkusuna çevrildi. Meşaleler gökyüzünü yırtarken onların dansları, şarkıları ve kahkahaları ormanı doldurdu. Ama ben, tahtın soğuk kucağında, sessiz bir gözlemci olarak kaldım; her bir hareketi, her bir bakışı zihnime kazıdım. Gece, zaferimin ilk nefesiydi ama içimden bir ses, bunun yalnızca başlangıç olduğunu fısıldıyordu.

"İçeri gideceğim," dedim, obsidyen tahttan zarifçe doğrularak. İbrahim bir gölge gibi hareket etti, eteğimin tüllerini düzelterek bacaklarıma dolanmasını önledi. Sapphire elimi nazikçe tuttu, beni platformdan indirirken destek oldu. Ama Crystal, kalenin kapısında bir heykel gibi kıpırtısız duruyordu; kayıtsız gözlerle beni süzdü, tek bir adım atmadı. Sapphire elimi tutarak beni girişe yönlendirirken emirlerimi sıraladım: "Tüm Marların eğlendiğinden, iyi ağırlandığından emin olun. Geceyi geçirmeleri için gereken yerler hazırlansın." Birkaç Mar, saygıyla başlarını eğerek onayladı.

Gözlerim Merlin'e kaydı. "Merlin, Marların aklma takılan sorular olursa sana iletsinler, sen de bana bildir." Hevesle, neredeyse çocuksu bir coşkuyla başını salladı. Kalenin ağır kapılarından içeri adım attım. Ay taşından döşenmiş zeminde topuklularımın tıkırtısı yankılanırken, Sapphire'ın elini usulca bıraktım. Başımı kaldırıp merdivenlere baktım. Birden kardeşimi görme arzusu içimde bir fırtına gibi yükseldi, her şeyi gölgede bıraktı. Ormandaki şenliğe katılmak, Marlar arasında dolaşıp gücümü pekiştirmek daha bilgece olurdu, biliyordum. Ama kalbimdeki yas, bir zincir gibi beni kendine çekiyordu; durmayı, beklemeyi bilmiyordu.

Merdivenlere doğru bir adım atmıştım ki kalenin kapısından içeri giren Marların kararlı ayak sesleri taş zeminde yankılandı. Merlin ve Sapphire, sorgulayıcı bakışlarla önüme geçti, bir kalkan gibi durdular. İbrahim, içgüdüsel bir koruyuculukla yanıma yaklaştı ve beni arkasına aldı; çünkü gelen Mar grubunun gözlerinde dostça bir ışıltı yoktu, aksine keskin bir huzursuzluk parlıyordu.

"Kraliçe," dedi içlerinden biri. Gümüş saçları kalçalarına dek uzanan, benimle yaşıt olduğunu tahmin ettiğim zarif bir Mar Kadını'ydı. Sesi, nezaketten çok meydan okumayla doluydu. "Marların hepsini buraya topladın, şimdi de çekip gidiyor musun? Bize ayıracak birkaç saatin bile mi yok?"

Kadının ardındaki iki esmer Mar Erkeği, başlarını sallayarak onu destekledi. Diğer Mar Kadınları, sessiz ama dikkatli gözlerle beni izliyordu. İbrahim'i nazikçe kenara itip bir adım öne çıktım. "Derdinin aranıza katılıp katılmamam olduğunu sanmıyorum," dedim, sesim

sakin ama çelik gibi ölçülüydü. "Gözlerinde başka bir şey görüyorum. Söyle ya da sor."

Kadın bir an duraksadı, sonra gözlerini kısarak konuştu. "Neden buradasın?" Sorusu, geceyi yaran bir bıçak kadar keskindi. "Yüzyıllarca seni bekledik. Bir gün geri döndün ama bizim yanımızda olmak yerine o kurdun yanında durdun. Onun halkına kol kanat gerdin. Senin için nehirler dolusu gözyaşı döken binlerce Mar'ı görmezden geldin. Şimdiyse..." Beni tepeden tırnağa süzdü, bakışları bir yargıç gibi ağırdı. "Zalim kral yanında değil. Ve kardeşin katledilmiş. Söyle, kardeşin ölmemiş olsaydı, yine de buraya gelir miydin?"

Sözleri bittiğinde kalabalıkta bir dalgalanma oldu. Bir Mar Erkeği öne doğru adım attı ama İbrahim anında hırladı: "Çok yaklaşma."

Mar Erkeği, gözlerini İbrahim'e dikti. "Muhatabım sen değilsin, sinsi sırtlan," dedi alaycı bir tonda. İbrahim bir kez daha hırlamaya yeltendi ama elimi omzuna koydum; tek bir dokunuşumla sustu. Gergin ama itaatkâr. Mar Erkeği sözlerine devam etti. "Kraliçe, niyetin ne? Bizi bir araya toplayıp kullanmak mı?"

Hava, sözlerinin ağırlığıyla elektriklenmişti. Gözlerim, gümüş saçlı kadından diğerlerine, sonra tekrar ona kaydı. Sessizlik, bir fırtına öncesi gibiydi ve ben, o fırtınanın tam ortasında duruyordum.

Sapphire'ın sesi, bir yılanın tıslaması gibi havayı yardı. "Siz kimsiniz ki kraliçenizi sorguluyorsunuz?"

Öfkeli gözleri ateş saçıyor olmalıydı. Gümüş saçlı kadın, alaycı bir kahkaha attı; sesi, kalenin taşlarında yankılanan bir çan gibi soğuktu. "Senin kraliçeden farkın ne?" diye sordu Sapphire'a dik dik bakarak. "Kurtların koynundaydın, bunu hepimiz biliyoruz."

Sapphire'ın gözleri öfkeyle parladı. "Ben kraliçemin yanındaydım!" diye bağırdı, sesi koridoru titretti.

"Derhâl kesin şunu!" dedim gırtlağımdan yükselen bir emirle. Sözüm, bir kırbaç gibi şakladı; Marlar donup kaldı, göz bebekleri elips gibi incelerek bana kilitlendi. Bakışlarım, her birinin ruhunu tartarcasına yavaşça üzerlerinde gezindi. "Bazen gerçeği görmek ve ait olduğun yeri bulmak için bir felaketin pençesinden geçmen gerekir. Ölümüm, sizleri kederin dipsiz kuyusuna attı, içten içe bir yara gibi

Ninova

kanadınız, biliyorum. Geri döndüğümde, yuvama, sizlere koşmak yerine geçmişin lanetli zincirlerine takılıp *o* adamı seçtim. Haklı olduğumu iddia etmiyorum. Yanlışlarımı gölgelerim gibi taşıyorum ama doğrularımın, o karanlık hatalardan daha ağır bastığını da biliyorum."

Mar Erkeği'ne doğru bir adım attım, havada asılı kalan sessizlik, bir fırtınanın habercisiydi. Parmağımı göğsüne bastırdığımda yutkundu, gözleri bir anlığına tereddütle parladı. "Soruna gelince," dedim soğuk bir sesle. "Ben senin kraliçenim." Onu süzdüm, bakışlarım ruhunun en kuytu köşelerine sızdı. "İstersem canını alırım, istersem can dağıtırım. Kullanmak mı? Bu senin için bir ayrıcalık olmalı." Bir an durdum, sözlerimin ağırlığı havayı ezdi. "Trajedinin göbeğinden çıktım. Acı beni kemirip tüketebilirdi ama teslim olmadım. Bunun yerine evime, size döndüm. Sorgulama hakkın yok. Çünkü istersem seni bir kukla gibi oynatırım."

Adam bir kez daha yutkundu, göz bebekleri tedirginlikle titredi. Bakışlarımı diğerlerine çevirdim, her birini tek tek inceledim. "Ama sizi kullanmak niyetinde değilim," dedim, sesimde bir anlığına kırılgan bir çıplaklık oluştu. "Döndüm çünkü sizden başka sığınağım yok. Kalmadı." Sözlerim, bir itiraf gibi koridoru doldurdu; Marlar sarsıldı, bazılarının gözlerinde şaşkınlık, bazılarında bir yumuşama belirdi.

Mar Erkeği'ne bakıp, "Kardeşim katledildi," dedim, sesimdeki bastırılmış fırtınayı hissetti. "Kanım onu geri getirmedi. Şifam, onu karanlıktan çekip alamadı. Ama sen... Eğer şimdi düşersen, bil ki seni damarlarımdaki zehirle diriltirim. Ve bunu seve seve yaparım." Gözleri fal taşı gibi açıldı, nefesi kesildi. "Tahtıma kendi irademle oturdum. Size kendi seçimimle döndüm. Her birinizi avucumda tutacak güce sahibim. Ama bunun yerine, kollarınızı açmanızı diledim. Çünkü ne başka bir sığınak bulabilirim ne de başka bir yuva isterim."

Sözlerim, kalenin taşlarına işledi; bir yemin, bir lanet, bir yakarış gibiydi. Dışarıda, ormanın derinliklerinden yükselen şenlik sesleri, bu ânın ağırlığını delip geçemedi. Gecenin kalbi, benimle birlikte atıyordu ama o kalp, hem zaferin hem de yasın izlerini taşıyordu.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordum, sesimdeki güç bana yabancıydı ama ona sahip olduğumu biliyordum. "Bana boyun eğip kraliçen

Ninova

olduğumu mu kabul edeceksin yoksa seni bir isyancı yılan olarak mı hatırlayayım?"

Mar Erkeği bir adım geri çekildi, başını önüne eğdi. "Kırgınız," dedi. Sesi derin, boğuk bir kederle doluydu. "Sensiz her gün bir yara gibiydi. Ne şölenler neşemizi buldu ne de bir araya gelebildik. Birbirimizin gözlerinde, senin yokluğunun gölgesini gördük; her bakış, o boşluğu daha derinden hissettirdi."

Gümüş saçlı kadın öne çıktı, sesi çaresizliğin ipek ağına sarılmıştı. "Seni kıskandık, özledik, geri istedik ama alamadık. Seni yitirmenin acısı içimizi kemirdi."

Derin bir nefes aldım, gözlerim onlarınkinde sabitlendi. "Ben bir Gümüş Pençe'nin kızıyım," dedim, sözlerim taş zeminde yankılandı. "Sadece size değil, Gümüş Pençelere de aitim. Bu, damarlarımdaki değişmez bir gerçek." Gözlerinde beni anladıklarını gördüm; bir kabul, bir teslimiyet filizleniyordu.

Gölgeleri ay taşında dans ederken birer birer diz çöktüler. Gümüş saçlı kadın, tereddütle de olsa sonunda yere eğilip diz çöktü ama karşımda duran Mar Erkeği, ela gözlerini kırpmadan bana dikti. Tek kaşımı kaldırdım, meydan okuyan bir merakla ona baktım.

Burnundan sert bir nefes verdi ve bakışlarını yere indirdi. Kısa bir süre bekledi, sonra dizini zemine bastırıp başını eğdi, bir vassalın sadakatiyle selam verdi. "Biz isyancı değiliz," dedi, sesi titrek ama kararlı yükselmişti. "Seni özleyen, kıskançlıkla izleyen, her sensiz günde içten içe solan Marlarız. Hepsi bu."

Elimi uzattım, avucumu onun koyu renk saçlarına yerleştirdim, nazikçe okşadım. Yutkunuşu, kalenin sessizliğinde bir çınlama gibi yankılandı. Aniden eğildi, alnını eteğime bastırdı, elleri ayaklarımın üzerinde titriyordu. "Seni hep bekledim," diye mırıldandı, sesi bir yaradan sızan kan gibi hissettirdi. "Tablolardaki suretinle avundum, seni tüm ruhumla özledim, geri döneceğin günü düşledim. Ama döndüğünde bize değil, o adama gittin. Gümüş Pençelerin hepsinin yok olmasını diledim."

"Bir parçam daima size aitti," dedim, sesimde ne bir savunma ne de bir özür vardı. "Sizin varlığınızı asla inkâr etmedim, asla reddet-

Ninova

medim." Gözlerim diğer Marların üzerinde gezindi, her birini bir anlığına kucakladı. Sonra ona döndüm. "Kaldır başını," dedim, emrim sertti ama içinde bir sıcaklık saklıydı. "Bana bak."

Başını kaldırdı, ela gözleri avizenin kristallerinde kırılan ışıkla parlıyordu. Elips şeklindeki göz bebekleri, bir an için insanlara özgü bir yuvarlaklığa büründü; savunmasız ve çıplak. "İsmin ne?"

"Jero," dedi, sesi bir fısıltıdan hâlliceydi.

"Güzel." Hafifçe gülümsedim ama bu gülümseme soğuktu çünkü içimdeki yas, pençelerini ruhuma geçirmeye devam ediyordu. "Bundan böyle seni daha sık görmek istiyorum, Jero." Bakışlarımı diğerlerine çevirdim. "Ve sizleri de. Şimdi gidin, eğlenin. İlerleyen saatlerde aranıza katılmaya çalışırım."

Gülümsemem bir maske gibi yüzümde asılı kaldı. Bedenim, ruhumun ağırlığı altında eziliyordu; dik durmaya çabalarken içimdeki fırtına, dizlerimi yere çalmakla tehdit ediyordu. "Anlaştık mı?" diye sordum, sesimde hem bir kraliçenin otoritesi hem de yitip gitmiş bir kadının yorgunluğu vardı.

Başlarını salladılar, bazıları tereddütle, bazıları içten. "Geri dönmem bu kadar uzun sürdüğü için beni affedin," dedim, bir adım geri çekilip Jero'ya baktım. "Ayağa kalk ve şenliğe dönün."

Hiçbiri sözümü ikiletmedi. Sırtımı dönüp merdivenlere yöneldiğimde, Jero'nun sesi bir kez daha içimdeki boşluğu deldi. "Kraliçe." Durdum, omzumun üzerinden ona baktım. "Tablolarda göründüğünden çok daha güzelsin."

Sözleri bir an için kalbimdeki yası gölgeledi. Başımı hafifçe eğdim, cevap vermedim. Topuklu ayakkabılarımın tıkırtısı merdivenlerde yankılanırken, ruhum kardeşimin gölgesine doğru çekiliyordu. Ağır adımlarla merdivenleri tırmandım, her basamak ruhumun zincirlerine bir yenisini ekliyordu. Elbisemin ipek tülleri, bir gölge gibi peşimden sürüklenerek taşlara yayıldı. Mahzar'ın cansız bedenini kucaklayan o büyük odanın kapısı önünde durdum. Elimi uzattım ama parmaklarım soğuk kapıya dokunamadı; sanki bir lanet, ellerimi felce uğratmıştı. Arkama baktım, koridor bomboştu. Soyumu, yeminlerimi, zaferimi geride bırakmıştım. Ama acımı? Onu geride bırakamaz-

Ninova

dım. O ızdırap, damarlarıma işlemiş bir zehir gibi bir ömür benimle yaşayacaktı.

Sonunda, titreyen bir nefesle kapıyı araladım. Ay taşından örülü salon, solgun bir ışıkla parlıyordu; odanın sonunda, yüksek bir platformun üzerinde cam tabut, kardeşimin ebedi istirahatgâhı olarak duruyordu. Uzaktan bile onun silüetini seçebiliyordum; o tanıdık, kırılmaz hatlar. Yılan zehrimle çürümesini ne kadar erteleyebilirdim ki? Belki milyonlarca yıl, o son anındaki gibi genç ve masum kalırdı ama bu onu geri getirmezdi.

Bir adım attım. Zemin, sanki ruhumun ağırlığına isyan ediyor gibi titredi. Kalbim, göğsümde bir kafese hapsolmuştu, patlamak üzereydi. Her adım beni ona yaklaştırırken içimde inşa ettiğim o kraliçeyi, o yenilmez gücü benden koparıyordu. Kendimi çıplak ve savunmasız hissettim; sanki bir insan, ölümün eşiğinde boğuluyordu. Acı, kemiklerime kadar sızmıştı.

Platformun önünde durdum. Mahzar'ın yüzüne baktım. Yakışıklı yüz hatları, çektiği ızdıraba rağmen bir bahar uykusundaymış gibi huzurluydu. Gözlerim yandı ama gözyaşlarım ihanet etti, akmadı. "Seni geri getirmenin bir yolunu bulamayabilirim," dedim, sesim kendi kulağıma bile yabancıydı, kırık bir mırıltıdan ibaretti. "Ama sana bunu yapanları affetmeyeceğim. Onların kanıyla bu yası sulayacağım."

Sözlerim bir yeminden öteydi; zamanın bile dokunamayacağı ebedi bir hakikatti. Cam tabutun başında, Mahzar'm solgun gölgesinde, tahtın kraliçesi değildim; yalnızca yitip gitmiş, kaybın ağırlığıyla ezilen bir ablaydım.

Dizlerimin bağı çözüldü, bir iplik gibi koptu. Yere çöktüm, avucumu tabutun soğuk camına bastırdım, diğer elimle ağzımı örttüm ama çığlığım içimde yaralı bir canavar gibi uludu, yutulamayacak kadar büyüktü.

Kalbim parçalara bölünüyormuş gibi hissettim. Kalbim bin parçaya bölünüp göğüs kafesime un ufak dağılıyormuş gibi hissettim.

"Geri dön," diye fısıldadım. Sesimdeki bir duaydı, bir yalvarıştı, Tanrı'yla aramda büyüyen bir yakarıştı. "Senin geri dönmen için yıllar önce kalbimi söktüğüm gibi yeniden kalbimi sökmem gerekiyorsa, hiç

düşünmeden kalbimi sökerim. Sen yeter ki geri dön. Bu göğsü bir defa da senin için yararım. Yeter ki geri dön."

Gözyaşlarımı daha fazla tutamadım. Hıçkırığım boğazımda parçalara ayrıldı ve tabuta parmaklarımı bastırırken ağlamaya başladım. Gözyaşlarım isyan etti, sessizce kayıyor, kalbim iki taşın arasında eziliyormuş gibi acıyordu. Parmaklarımı tabuta gömmek istercesine bastırırken daha şiddetle ağlamaya başladım.

"Geri dön Mahzar, ablam geri dön, gözünü açıp bana bak, sana şifa olamadım ama sen yokluğunla bana zehir olma. Geri dön, Mahzar." Devrik kraliçe yeniden buradaydı. Tahta oturması neye yarardı ki? Bu kraliçe çoktan kaybetmişti. Bu kraliçe çoktan gökyüzünden yağan kendisine ait küllerin sağanağı altında kalmıştı.

"Geri dön," dedim ve hıçkırdım. "Geri dön!" Çığlık attım ve tüm kalede sesim yankılandı. Ormandaki meşaleler çığlığımla söndü. Oysa kaledeki bu odada her şeyden uzaktım. "Geri dön, Mahzar, bana geri dön!"

Her bir gözyaşı damlası, ruhumun kanıydı.

Ormandaki tüm Marların bir anlığına durduğunu hissettim. Göremesem de bunu tam kalbimde hissettim. Çok geçmeden, tüm Marların gözlerinden süzülen gözyaşlarını gördüm. Her birinin gözlerinden, attığım çığlık acı olmuş damla damla düşüyordu.

NEMESİS

Göğsümde biriken anlam veremediğim, beni boğan hissin şimşeğe dönüşüp tüm şehri aydınlatmasına izin verdiğim o gecenin ardından, yaşananların beni bu noktaya sürükleyeceğini hiç tahmin etmemiştim. Dönen sandalyede oturmuş, elimde tuttuğum beyaz laleye baktığım o geceyi hatırlıyorum. İstanbul'da ardı arkası kesilmeden patlayan şimşeklerin tek bir nedeni vardı, o da benim yönünü şaşırmış kalbimdi. Kalbim öyle bir çıkmazın içindeydi ki... Oysa asırlardır bir kalbim yokmuş gibi hissederek karanlık bir odada durmuş, bedenimin yeniden dünyaya gelmesini beklemiştim.

İşe yaramaz beden önce Saul adında bir hükümdar olarak geldi, hükümdarın ömrü ondan bedenimi almaya yetmedi; daha sonra yıllar

Ninova

geçti ve bir kadının rahmine Efken adında bir bebek düştü. O bebek, 16 Kasım gecesi doğacak, benim vücudumla bu dünyada can bulacak, benim yıldırımlarımdan var edilmiş bir ruhla nefes alıp yaşayacaktı. Öyle de oldu. Lakin hesaba katmadığım şey, Efken'in aynı zamanda yeniden Saul olarak dirilmesiydi. Bu demek oluyordu ki Saul da Efken de aslında başından beri bendim; benim benden kopup içimden uzaklaşarak başka noktalarda can bulan diğer benliklerimdi.

Ne zaman doğduğumu hatırlamıyorum. Geçmişimi hatırlamıyorum. Sadece kayıp zamanın içinde, birinin soğuk olsa da şefkatli hissettiren yumuşak ellerinin saçlarımda dolaştığına dair eski, tozlu bir anıya sahibim. Gerisi yok. Ötesi yok. Ben karanlık odada oturmuş, bedenine kavuşacağı günü bekleyen bir tanrıdan fazlası değilim. Tanrı mıyım? Öyle tanıdılar, öyle tanıttılar, ben de bunu kabul ettim. Bazıları bana 'Güneşin Karanlık İkizi' dedi. Bazıları bana 'Yıkım Tanrısı' dedi, bazıları 'Ölümün Evrenlerin Üzerine Devrilen Gölgesi' dedi. Birileri bana sürekli bir şeyler dedi ama geçmişten bir ses, hatırlayamadığım ama yumuşak bir ses, bana sadece Nemesis dedi.

O gece, parmaklarımın arasındaki laleyi beyazdan kendi karanlığıma çevirirken, o kızın gözlerini hatırladım. Bana inanmak istiyor gibi bakıyordu, bana onun için tekmişim gibi bakıyordu, bana geri dönmem için yalvarıyormuş gibi bakıyordu. Gözlerimi yumdum. Efken, yani ben, bana ait o tuhaf parça, zihnimdeki karanlık odanın kapılarını tekmeledi, duvarlara pençelerini geçirdi ve bana beni öldüreceğini söyledi. Ona, "O zaman kendini öldür," dediğimde sustu, belki de susmadı, Efken bendim ve kendimi susturmasını iyi biliyordum.

O geceyi hatırladım. Beyaz lale parmaklarımın arasında siyaha döndüğünde, Efken tarafım bir anlığına sustuğunda, gözlerimi karanlığa çevirmiş karanlıkta parlayan şimşeklerimin zemine düşürdüğü ışıkları izlediğim sırada, o kızın gözleri benim dünyayı ateşe verdiğim yıldırımlardan bile daha parlak bir şekilde zihnimde yanıyordu. Onu görme ihtiyacı yüzünden Efken tarafıma lanet ettim. O kızı neden bu kadar çok istediğimi kendime sordum ama bunun cevabını Efken tarafım bile veremedi.

Ve zaman beni bir çığ gibi yaşanmasını istemediğim ve yaşandığı sırada bunu durduramadığım o ânın içine düşürdü. Efken zincirlerimi zorladı, benden ayrı bir parçaya dönüşerek o kıza uzanmaya çalıştı ama o kız ne yaptı? Efken ortaya çıktığı anda ellerini sırtıma bir bıçak gibi sokarak ihanetiyle beni ikiye yardı. Kılıcımı çaldı, kılıcımı çalarken kalbimi de olduğu yerde bırakmadı; söküp aldı.

Dahası ona kızamadım. Onu öldürmem gerekiyordu ama yapamadım. Çektiği acı o an için benim acım oldu, gözlerinde gördüğüm nefrete ve beni öldürmek için ne gerekirse yapacağını görmeme rağmen tek istediğim o an onu kollarıma almaktı. O an, beni öldürse bile sorun olmayacağını düşünecek kadar zayıftım. Efken çok zayıf bir parçaydı ve o parça kanserim olmuş, beni kaplayarak öldürmeye başlamıştı.

Ve şimdi buradaydım. Varta'daydım. Anahtarlardan biri öldüğüne göre artık özgürdüm ama neden bu özgürlük, esaretime dönmüş gibi hissediyordum? Neden fethetmem gereken evrenlerin peşini bırakmış, bu çukura geri dönmüş, onun peşine takılmıştım? Yılan Kalesi'ni görüş alanına alan köknarın üzerinde, şimşekten bir halenin içine gizlenmiş onu izlerken bunun nedenini ben de bilmiyordum. Artık sorgulamıyordum. Tahta çıkmaya karar vermesi benim için beklenmedikti, kalenin içinde olduğu ormana binlerce Mar'ı asker gibi dikmesi benim için beklenmedikti, acısı çok taze olmasına rağmen çenesini havaya dikerek o tahtın önüne ilerlemesi, güçlü bir sesle ırkına seslenmesi beklenmedikti.

Asıl beklenmedik olan, tahta oturduğunda ve ırkı tarafından kabul görüldüğünde dudaklarında beliren o küçücük tebessümdü. O an, onun her şeyi yapabilecek kadar karanlığa battığını biliyordum. Onunla aynı çukurun içinde hissettiğim ilk an, tam da o andı.

Asıl beklenmedik olan, şenlik ateşleri yandığında kalesine çekilmesiydi; asıl beklenmedik olan, attığı acı dolu çığlık ile birlikte binlerce Mar'ın taş kesilmesine neden olmasıydı.

Binlerce Mar'ın bir anda ağlamaya başlamasına neden olmasıydı.

Daha da beklenmedik bir şey varsa, onun o acı dolu haykırışını duyduğum anda içinde olduğum yıldırım bariyerinin zayıflamasıydı

ve bariyerin aynayı anımsatan yüzeyinde kendi yansımamı görmemdi; çünkü sol gözümden sicim gibi inen gözyaşıysa eğer, ben bu savaşı gerçekten kaybettim demekti.

Kendime şiddetle hatırlattım. Kılıcımı çaldığını, onu potansiyel tehlike olarak gördüğüm için peşine düştüğümü kendime hatırlatıp durdum ama tüm bu gerekçelere rağmen, gözümden kayıp gittiğini gördüğüm gözyaşını kendime bir türlü açıklayamadım.

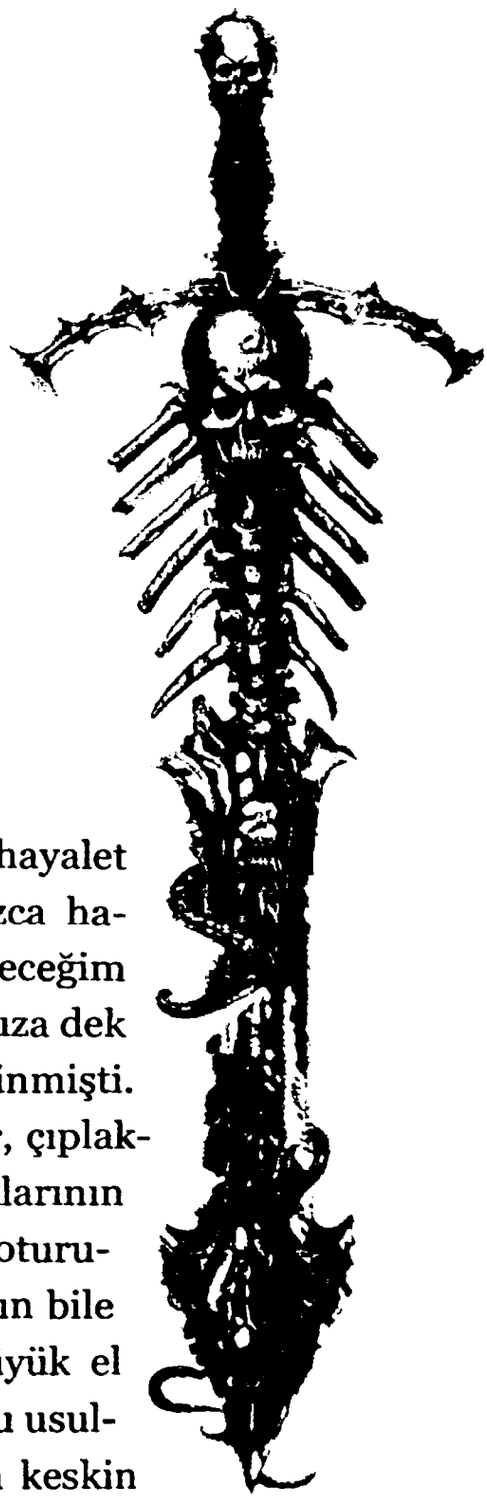

2. YILANLARIN GÖZYAŞLARI, KURTLARIN AĞIDI

NON SOMNİA, THE END OF THE WORLD

Bir el, geçmişin puslu perdesinden sızan bir hayalet gibi saçlarımda gezinirken bunun artık yalnızca hatırlayabileceğim ama asla yeniden hissedemeyeceğim bir âna ait olduğunu biliyordum. Varlığını sonsuza dek yitirmiş bir huzur, damla damla bedenime sinmişti. Siyah saçlarım küvetin içinde ağır ağır yüzüyor, çıplaklığım onun çıplaklığına yaslanmış hâlde, bacaklarının arasında, dünyadan yalıtılmış bir durgunlukta oturuyordum. Su yüzeyinde kıvrılan saçlarım zamanın bile akmadığı bir sessizliğe tanıklık ederken, o büyük el karnımdan göğüslerime, oradan boynuma doğru usulca uzandı; parmaklarıyla boynumu, nazik ama keskin bir otoriteyle kavradı.

Dokunuşu şehvetten çok uzak, neredeyse kutsal bir güvenin yankısıydı ama içinde bastırılmış ilkel bir tutkuyu da barındırıyordu. Sesi ise o güveni bir yemin gibi mühürlemişti. "Sonsuza dek böyle kalmak ister miydin?" diye sordu derin ve yankılı sesiyle. "Beni bir dağ gibi görüp bana yaslanmak ve yaşamın iki parmağımın ucunda duruyorken bile kayıtsız şartsız bana güvenmek..." dedi parmakla-

Ninova

rını boğazıma bastırırken. "Çünkü biliyorsun, iki parmağımın arasında tuttuğum canın için çok can alırım, çok cana kıyarım."

Bu cümleler, o an duyduğumda zihnimi bulandıran, içimde ince bir korkuyu kıvılcımlandıran ama aynı zamanda tarifsiz bir emniyet hissiyle beni sarıp sarmalayan kelimelerden oluşuyordu. Boynumda asılı duran ıslak parmaklarını nabzıma bastırdığında, ölümle yaşam arasındaki o ince çizgiyi hissedebiliyordu. Ve işte tam da bu yüzden, o an dünya üzerinde en çok güvendiğim kişi Efken'di.

"Sonsuza kadar böyle kalmak isterdim," dediğimi hatırlıyorum. Parmaklarının boğazımda kurduğu baskı bir anlığına arttı ama bu tehditkâr değil, aksine güveni derinleştiren bir dokunuştu. İçime işliyor, varlığımı kökünden sarıyordu. Efken bir dağdı; bense sığınacak yer arayan bir yolcu gibi ona yaslanıyor, göğsüne başımı koyarak huzurun içine sürükleniyordum. Yaşamımı avuçlarına bırakan bendim ve o avuçların tek bir kıvılcımla beni küle çevirebileceğini bilerek yapıyordum bunu.

"Ama," diye fısıldadım ve o anı, loş bir rüyanın çözülüşü gibi bozulmaya başladı. "Hiçbir şey sonsuza dek sürmez, Efken."

Sonra küveti dolduran su değişti. Önce kanın bulanık kırmızısına, ardından da mürekkebin katranımsı karanlığına dönüştü. Gözlerimi açtığımda göğsüm ağır bir nefesin ritmiyle inip kalkıyordu. Gözlerim tavana odaklandı. Rüya gitmişti. Gerçek, yavaş ve soğuk bir yalnızlık gibi üzerime çöküyordu. Artık birlikte olduğumuz son yer olan rüyalar bile bozulmuştu. Anılar kanın kırmızısına bulanmış, rüyalar mürekkebin karanlığıyla gölgelere dönüşmüştü.

"Artık en güvendiğim insan değilsin. Artık sen benim için bir insan bile değilsin." Yatakta uzanırken fısıldadığım şey bu oldu. Siyah saçlarım, beyaz nevresimlerin üzerine endişe yüklü kara yılanlar gibi yayılmıştı. Ay taşı ve değerli beyaz taşlarla süslü odanın içinde, karanlık perdeler yatağımın dört bir yanından aşağı sarkarken öylece tavanı izlemeye devam ettim. Ardından bileğimi alnıma koydum ve görüş alanımı kendi nabzımla kapatırken uzun tırnaklarımla oynadım. "Kardeşimi elimden aldın, karşılığında her şeyini elinden alacağım."

Gözlerimi yumdum. Gece o kadar çok haykırmıştım ki çenem hâlâ acıyor, kirpik diplerim döktüğüm gözyaşlarından dolayı olsa gerek ağrıyordu. Marların şenliği, gözyaşlarım ve haykırışlarım onlar tarafından hissedilip duyulduğu anda yerini kasırga gibi büyüyen bir yas durumuna bırakmıştı. Geceyi hatırlamak karnımı ağrıttı.

Daha sonra, uzandığım yatağın üzerinde küçücük hissettiğim sırada bir sese kulak verdim. Ses birken üç oldu, üçken beş, beşken dokuz, on, on beş, belki de yirmi...

Seslerden biri alçak perdeden ağlıyor, "Lütfen uyanın efendim," diye fısıldıyordu. Daha sonra hıçkırıyor ve yerini başka bir sese bırakıyordu: "Sevgili Mēness'in biricik kardeşi, lütfen uyanın..."

Ve bir başka ses şöyle diyordu: "Güçlü Kızıl Kurt, lütfen geri dön."

Boğazımda büyüyen bir düğümle yataktan doğrularak kalktım ve üzerimde hâlâ beyaz elbisenin olduğunu fark ettim. Elbisenin tülleri yere değdiğinde artık ayaktaydım, dağılmış siyah saçlarım belime dek döküldü. Hızlı adımlarla odanın içinde ilerledim, kapıya ulaşmamla yeni bir ses duydum: "Lütfen uyanın," diye ağlayan bu kişinin kardeşime seslendiğini hissettim.

Yılanlarım ağıt yakıyordu, kraliçelerinin yüreğindeki sızıyı hissettikleri için. Bir gecede onlarla aramdaki bağ, sanki asırlık bir zincirle örülmüşçesine güçlenmişti. Şimdi içimde yankılanan o dehşet verici acıyı paylaşıyor, benimle birlikte yas tutuyorlardı.

Elbisemin tül kuyruğu, taş zeminde bir gölge gibi sürüklenirken, odadan süzülüp ay taşı merdivenlere yöneldim. Merdivenlerin başında durdum, aşağıda uzanan bembeyaz holün soğuk sessizliğine baktım. Fısıltılar, yakarışlar kulaklarımda yükseliyor, bir koro gibi ruhumu sarıyordu. Ağır adımlarla, kardeşimin bedenini kucaklayan o ulu odaya ilerledim. Kapının önünde durdum, derin bir nefesle kendimi topladım ve kapıyı araladım.

Gördüklerim, beklediğim türden bir şeydi ama yine de göğsüme bir hançer gibi saplandı, dizlerimi titretti. Yılanlarım, cam tabutun üzerinde kıvrılıyor, bazıları içeri süzülüp Mahzar'ın cansız bedenini sarmalamış, zehirli dişlerini tenine batırıyordu. Dışarıdan bakan için bu, kan donduran bir manzara olabilirdi ama ben onların çaresiz

çabasını anlıyordum. Zehirlerini ona sunuyor, ölümün soğuk uykusundan uyandırabileceklerini umuyorlardı. Her ısırık, içime bir cam kırığı gibi batıyor, ruhumu parçalıyordu. Siyah bir yılan, Mahzar'ın koluna dolanarak onu soktu; kırmızı-siyah bir diğeri, tabutun içine kayıp bacaklarına sarıldı, ağıt yakan sesi zihnimde çınlarken kardeşimi bir kez daha ısırdı. Her ısırıkla birlikte, zayıf bir yakarış yükseliyordu. "Uyanın, efendim. Lütfen hayata dönün. Gözlerinizi açın..." Her ses bir diğerinden farklıydı ama hepsi aynı umutsuzluğu taşıyordu.

Mahzar'ın mermer gibi solgun teni, ölümün beyazlığına teslim olsa da bedeni elmas gibi parlıyordu. Isırık izlerinden sızan zehir, onun kusursuz güzelliğini gölgeliyordu. Yavaşça tabuta yaklaştım, kırmızı-siyah yılanı avucuma aldım. Zayıf bedeni koluma sarıldı, yüzünü boynuma gömdü. Hıçkırıklarını duyuyordum; uzak bir yankı gibi ruhuma işliyordu. Başımı onun pürüzsüz derisine sürtüp gözlerimi kapattım. "Elinizden geleni yaptınız," diye fısıldadım, sesim kırılgan bir iplik gibi titredi. "Ama bu onu geri getirmeyecek."

Sessizlik çöktü ama hepsinin beni duyduğunu biliyordum. Yavaşça yere eğildim, kolumdaki yılanı taş zemine bıraktım. Sürünerek benden uzaklaştığında içimde bir boşluk büyüdü. Aniden başımı kaldırıp kapıya baktım; bir his, bir pençe gibi içimi tırmaladı. Hızla odadan çıkıp merdivenleri inmeye başladım. Bu his, zehir gibi damarlarımda dolaşıyor, yılanlarla bağımı nasıl güçlendirdiyse, kurtlarla olan bağımı da öyle çekip uyandırıyordu. Yakınlarda kurtlar vardı; belki bir, belki onlarca. Holü bir fırtına gibi geçip kalenin devasa kapısından dışarı adım attım. Rüzgâr saçlarımı omzumdan arkaya savururken gözlerime dolan manzara beni olduğum yere mıhladı.

Gümüş Pençeler oradaydı. Yirmi, belki otuz, kalenin gölgesinde sıralanmış, gözlerini bana dikmişlerdi. Başımı eğip yere baktığımda kalbim bin parçaya bölündü. Toprakta çiğ et yığınları duruyordu... Gümüş Pençeler, Kızıl Kurt için yemek getirmişti. Başımı kaldırıp onlara baktığımda, her biri gökyüzüne doğru uludu; bu uluma, acıyla yoğrulmuş, bir ağıt gibi yükseliyordu. Sanki, "Bizim de kardeşimiz öldü," diyorlardı. Sanki, "Bu yas hepimizin!" diye haykırıyorlardı.

Ninova

Sol gözümden bir gözyaşı süzüldü, çeneme ulaşırken rüzgâr onu buz sarkıtına çevirdi. Yalın ayak karla soğumuş toprağa basarak onlara doğru yürüdüm. Ulumaları ruhumun derinliklerinde yankılanıyordu. Marlardan birinin sesi zihnime doldu: "Yüzlerce yıl boyunca bu kaleye tek bir Gümüş Pençe yaklaşmamıştı." Şaşkınlığı sesine sızmıştı. Bir diğeri yanıtladı: "Kraliçe bir Alfa'nın kızı. Gümüş Pençeleri ondan uzak tutamazsın." Sesinde bir memnuniyetsizlik olsa da bu gerçeği kabullenmişti. Evet, ben bir Alfa'nın kızıydım; Gümüş Pençeler, istemememe rağmen dostumdu.

Onların önünde durdum. Ulumalar kesildi, her biri gözlerini yüzüme dikti. Bir gözyaşı daha süzüldü, rüzgârla dondu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Bakışlarım, gümüş-gri bir kurda kaydı; dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı. Hatem buradaydı. Avucumu onun devasa kurt başının üzerine koydum, kulakları elimin iki katıydı. Önce kulağını, sonra başını okşadım. "Evdekilere yakında döneceğimi söyle, olur mu?" diye sordum usulca. "Bu gece geri geleceğim. Bir süreliğine."

Hatem, gözlerimin içine uzun uzun baktı, sonra başını eğip kaldırdı; bir onay, bir söz. Bu beni gülümsetti. Hatem, kurtlara döndü; bir ulumayla ormana doğru koşmaya başladılar. Koşarken bir an durdu, omzunun üzerinden bana son kez baktı. Ardından ağaçların arasında gri bir gölge gibi kayboldu.

Sapphire'ın varlığını arkamda hissettim. Yere eğildi, beyaz bez ayakkabıları ayağımın dibine bıraktı. "Lütfen bunları giy, ayakların yaralanacak," dedi yumuşak sesiyle.

"Öyle çok yaralıyım ki," dedim, sesim bir fısıltıdan ibaretti, "ayaklarımın parçalandığını bile hissetmezdim."

Sapphire durdu, başını kaldırıp bana baktı. Elips şeklindeki göz bebekleri yuvarlandı, insan gözlerine dönüştü. Çenesini sıkarak başını yeniden eğdi. "Keşke içindeki acıyı söküp alabilsem," dedi, sesi kırılgan ama kararlıydı. "Keşke seni bu karanlığa boğan her şeyi yok edebilsem. Bunu yapamam, biliyorum. Acını dindiremem, içindeki gölgeyi silemem. Ama ne karar verirsen ver, yanında olacağım. Kimle savaşmamız gerekirse, o savaşta seninle duracağım. Ve en güçlü Mar olmak için her şeyi yapacağım."

Sözleri, soğuk rüzgârda bir ateş gibi içimi ısıttı; ama yitirdiğim parçaları geri getiremezdi. Yine de o an, yalnız olmadığımı hissettim.

Sapphire'ın sözleri, rüzgârın uğultusuyla karışıp kulaklarımda yankılanırken, gözlerim hâlâ Gümüş Pençelerin kaybolduğu ormanın derinliklerine takılıydı. Toprağın soğuğu, yalın ayak bastığım yerde tenimi ısırıyordu ama bu his, içimdeki yangının yanında bir hiçti. Göğsümde büyüyen o boşluk, Mahzar'm gidişiyle açılmış bir uçurum gibiydi; ne yılanların zehri ne kurtların uluması ne de Sapphire'ın sadakati bu uçurumu doldurabilirdi. Yine de onların varlığı, bu karanlıkta birer kandil gibi yolumu aydınlatıyordu.

Başımı yavaşça Sapphire'a çevirdim. Gözlerinde, benim acımı yansıtan bir gölge vardı ama aynı zamanda sarsılmaz bir kararlılık parlıyordu. "Biliyorum," dedim, o an sesim rüzgârda kaybolacak kadar zayıftı. "Biliyorum, Sapphire. Ve senin burada, yanımda olman... Bu, taşıyamayacağım o korkunç yükü hafifletiyor." Elimi uzattım, onun omzuna dokundum. Parmaklarım onun yumuşak ve sıcak teninde bir an durdu. "Ama bu savaş henüz başlamadı ve neyle karşılaşacağımızı bilmiyorum."

Sapphire başını hafifçe eğdi, bir Mar'm asaletiyle ama bir dostun samimiyetiyle. "Kraliçem," dedi, sesi bir yemin gibiydi, "neyle karşılaşırsan karşılaş, yalnız olmayacaksın. Bu kalenin taşları, bu ormanın ağaçları, yılanların zehri, kurtların pençeleri... Hepsi seninle. Ve ben, son nefesime kadar senin gölgen olacağım."

Neredeyse daha çok ağlayacağımı sandım ama gözyaşlarımı içime hapsettim. Onun sözleri, bir an için içimdeki fırtınayı dindirdi. Derin bir nefes aldım, soğuk hava ciğerlerimi doldururken başımı gökyüzüne kaldırdım. Bulutlar, gri bir örtü gibi kalenin kulelerini sarmıştı; sanki gök bile yas tutuyordu. "O hâlde," dedim sesime bir parça güç toplayarak, "biraz daha zamanımız var. Bu gece diğerlerinin yanma döneceğim. Ama önce... Mahzar'a veda etmeliyim."

Sapphire bir şey söylemedi, sadece başmı onaylarcasına eğdi. Birlikte kaleye geri döndük, adımlarımız taş zeminde yankılanırken sessizlik ikimizi de sarmaladı. Ay taşı merdivenleri tırmanırken yılanların fısıltıları yeniden kulaklarımda yükseldi. Bu kez ağıt değil, bir

Ninova

teselli gibiydi; sanki onlar da veda vaktinin geldiğini anlamıştı. Geri döneceğimi biliyorlardı, şayet dönecektim de ama önce savaş meydanını boş bırakmadığımı herkese göstermeliydim.

Mahzar'ın yattığı odaya vardığımızda, kapıyı açmadan önce bir an durdum. Sapphire, bir adım geride sessizce bekliyordu. Kapıyı araladım ve bu kez yılanlar tabutun çevresinde daha sakin, daha ağır hareketlerle kıvrılıyorlardı. Cam tabutun içindeki Mahzar, hâlâ o elmas gibi parlayan güzelliğiyle yatıyordu; ama ısırık izleri, zehrin izleri, teninde soluk gölgeler gibiydi. Yılanlar, sanki çaresizliklerini kabullenmiş gibi ona dokunmayı bırakmıştı.

Odaya adım attım, tabuta yaklaştım. Ellerimi camın soğuk yüzeyine koydum, parmaklarım Mahzar'm yüzünün hatlarını takip eder gibi titredi. "Ablam," diye fısıldadım, sesim boğazımdan bir hıçkırık gibi koptu. "Geleceğim, tamam mı? Burada yalnız değilsin." Bir süre sustum, o sessizlik ateş gibi içimde ilerledi, kelimeleri tutuşturdu. "Seni koruyamadım. Ama yemin ederim, senin için bu acıyı bir silaha çevireceğim."

Gözlerimden süzülen gözyaşları, camın üzerinde buğulu izler bıraktı. Bir yılan, siyah ve parlak, tabutun kenarından süzülüp elime dolandı. Onun soğuk, pürüzsüz bedeni, tenimde bir teselli gibiydi. Başımı eğip yılanın gözlerine baktım; o minik, kehribar renkli gözlerde, benim acımı taşıyan bir sadakat gördüm. "Siz de bu kadar üzülmeyin, olur mu? Onu geri getirebilecek olan siz değilsiniz... Bunu kabullenmemiz gerek. Onun huzurla uyumasına izin verelim."

Yılanlar, sözlerimi anlamış olacaklar ki usulca tabuttan uzaklaştılar. Bazıları yere süzüldü, bazıları odanın gölgelerine karıştı. Oda bir an için öyle sessizdi ki kendi kalp atışlarımı duyabiliyordum. Sapphire'ın ve Crystal'in varlıklarını sırtımda hissettim; ikisi de konuşmadan, sadece orada olarak bana güç veriyorlardı. Crystal'in kızgınlığı, tereddütleri, her şey sona ermiş olmalıydı. Yerini derin bir anlayış devralmıştı. Hissedebiliyordum.

Tabutun başında bir süre daha durdum, Mahzar'ın yüzüne baktım. Onun gülümseyişini, sesini, öfkesini, sevgisini hatırladım. Her anı, içimde bir ateş gibi yanıyordu. Sonra yavaşça geri çekildim. "Şimdilik

hoşça kal, Mahzar," dedim, sesim kararlı bir fısıltıya dönüştü. "Ama yemin ederim bu bir son değil. Senin için her şeyi değiştireceğim."

Kapıya doğru döndüm, Sapphire'ın gözleriyle karşılaştım. Onun bakışlarında, benim kararlılığımı yansıtan bir alev vardı. Crystal'e baktığımda o ateşin daha da güçlendiğini hissettim. "Hadi," dedim. "Diğerlerinin yanına dönmemiz gerekiyor. Ve bu gece, ne yapacağımıza karar vermeliyiz."

Kalenin kapısından çıktığımızda, rüzgâr daha sert esiyordu. Gökyüzü, gri bulutların ardında bir fırtınayı saklıyordu. Ama ben, içimdeki ateşi hissediyordum; Mahzar'ın hatırası, yılanların sadakati, kurtların uluması, Sapphire'ın yemini... Hepsi beni ayakta tutan bir orduydu. Ve o an şunu biliyordum: Bu yas, bir son değil, bir başlangıçtı. Gümüş Pençeler, ormanın derinliklerinde beni bekliyorlardı. Ve ben, Mega Mar Kraliçesi olarak, kaderimi yazmaya hazırdım.

*

İbrahim'in taş evinin önünde durduğumuzda vakit neredeyse gece yarısıydı. Burada olduklarına emindim çünkü hiçbir kuvvet Miraç'ı o lanet evde tutamazdı. O evi hatırlamak boğazıma bıçak gibi dayandı. İbrahim'in taş evinin boydan camla kaplı salonunda yanan sarı ışığı gördüğüm an tahminlerimin doğru olduğunu anlamıştım.

İbrahim, "Yaren onları buraya getirmiş olmalı, Nigin Bağı sayesinde görmüştüm," dediğinde, Nigin Bağı'ndan bahsetmesi birdenbire boğazıma dayalı o bıçağın kan leş içinde geri çıkarak kalbime saplanmasına neden oldu. Efken ile aramızdaki Nigin Bağı'nı düşündüm. Daha sonra Efken'in artık var olmadığını, o boş bedeni Nemesis'e bıraktığını hatırladım. İbrahim hatıraların beni hançerlerinden geçirdiğini hissedince elini omzuma koydu.

"İçeri girelim," dedi.

Avuçlarımda biriken ateşi hissettim; sanki içimdeki öfke ve keder, tenimi kavuruyordu. Ellerim terle kaplanmıştı. Avuçlarımı altıma giydiğim siyah kot pantolona sürttüm, terimi silmeye çalıştım. Kaleden ayrılırken Crystal, beyaz tül elbiseyle etrafta dolaşmanın akıl kârı olmayacağını söyleyip birkaç parça kıyafet getirmişti. Şimdi üzerimde

siyah bir kazak, siyah kot pantolon, üşümeyen bedenimin üzerine öylesine attığım uzun, siyah bir palto ve bileklerimi saran siyah topuklu çizmeler vardı. Bu kıyafetler sanki yasımın bir uzantısı gibiydi; her bir parça, içimdeki karanlığı dış dünyaya fısıldıyordu.

Crystal, yanımda durmuş, taş evin sarı ışıkla parlayan boydan camlı salonuna bakıyordu. "Miraç sana karşı saldırgan ve suçlayıcı davranacaktır," dedi, sesinde bir uyarı vardı. "Buna aldırış etmemeye çalış, lütfen."

Başımı salladım. "Biliyorum. Hazırlıklıyım." Gerçekten de öyleydim. Hatamı biliyordum; Mahzar'ın kaybı, benim omuzlarımda bir yük, kalbimde bir yara olarak duruyordu. Ödemem gereken bir bedel vardı ve bu bedelden kaçmayacaktım. Ne Miraç'ın öfkesi ne suçlamaları ne de haklı kederi beni korkutuyordu. Her birini hak ediyordum.

Bir adım geride duran Sapphire, üzgün bir sesle ekledi: "Sadece acı çekiyor, bu yüzden öyle."

"Biliyorum," dedim yeniden, bu kez sesim biraz daha yumuşaktı. "Hadi, içeri girelim." Onları arkamda bırakarak taş evin ağır, ahşap kapısına doğru ilerledim. Her adımda, çizmelerimin topukları taş yola çarpıyor, geceyi delen bir ritim yaratıyordu. Kapıya vardığımda bir an durdum. Parmaklarım, kapının soğuk demir tokmağına dokundu ama hemen çalmadım. Gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım. İçimdeki fırtınayı bastırmaya çalıştım. Sonra kararlı bir hareketle kapıyı tıklattım.

Kapı yavaşça açıldığında karşımda Yaren duruyordu. Siyah gözleri, beni görür görmez bir gözyaşı dalgasıyla doldu. Yüzünde kederle karışık bir şaşkınlık vardı. Onu kollarıma çekip sarılmak, o tanıdık sıcaklığı hissetmek istedim ama bedenim, sanki taş kesilmiş gibi öylece durdu. Gülümseyemedim, tek kelime edemedim. Sadece onun gözlerine baktım, o derin, siyah gözlere; içinde hem acıyı hem sevgiyi hem de sessiz bir yası barındıran gözlere.

Yaren, benden bir hareket beklemeden öne atıldı. Kollarını boynuma doladı, beni sıkıca kendine çekti. Başını göğsüme yasladı, nefesi paltomun kumaşına sızarken titriyordu. Tek kelime etmedi ama sarılmasında her şeyi hissettim; üzgün olduğunu, benimle aynı acıyı

taşıdığını, bu kederde yalnız olmadığımı. Onun kollarındayken bir an için dünya durdu. Gözlerimi kapattım, onun kokusunu içime çektim; bu, eski bir anı gibi tanıdık ve kırılgandı.

"Yaren," diye fısıldadım sonunda. "İyi misin?"

Kollarını gevşetti ama gözlerini benden ayırmadı. "Asıl sen iyi misin?" diye sordu, sesi titriyordu. Gözlerindeki gözyaşları, kirpiklerinde asılı kalmıştı. "Bunu... Bunu nasıl taşıyorsun?"

Başımı eğdim, cevap veremedim. Çünkü gerçeği söylemek, içimdeki uçurumu itiraf etmek olurdu. Bunun yerine elimi onun omzuna koydum, hafifçe sıktım. "İçeri girelim," dedim sesime bir parça güç toplamaya çalışarak. "Miraç'la konuşmalıyım."

Yaren başını salladı, bir adım geri çekilip kapıyı ardına kadar açtı. İbrahim, Crystal ve Sapphire da sessizce içeri adım attılar. Taş evin içi, dışarıdaki soğuğa inat sıcaktı ama bu sıcaklık, içimdeki buzları eritemiyordu. Salonun sarı ışığı, cam duvarlardan yansıyarak odayı altın bir sisle dolduruyordu. Mobilyalar sade ama ağır, taş duvarlar ise geçmişin ağırlığını taşıyan işlemelerle kaplıydı. Miraç'ın varlığını hissettim; öfkesi ve kederi sanki havada asılıydı.

Yaren bizi salona yönlendirdi. "Miraç burada," dedi, sesi alçak ama gergindi. "Ama... Hazırlıklı ol."

Başımı salladım, gözlerim salonun ötesindeki bir noktaya takıldı. Miraç, cam duvarın önünde duruyordu, sırtı bize dönüktü. Elleri yumruk olmuş, camın soğuk yüzeyine dayanmış gibiydi. Onun duruşunda, bir fırtınanın habercisi olan bir sessizlik vardı. Kalbim sıkıştı ama adımlarımı durdurmadım. Yanına vardığımda nefesimi tuttum.

"Miraç."

Dönmedi. Bana bakmadı. Sadece omuzları hafifçe gerildi, sanki sesim bir ok gibi sırtına saplanmıştı. Uzun bir sessizlik oldu; öyle ki odadaki herkesin nefesini tuttuğunu hissedebiliyordum. Sonra yavaşça döndü. Gözleri keder ve çiğ bir öfkeyle yanıyordu. "Konuşacak ne var?" diye sordu sertçe, sesi bir bıçak gibi keskindi. "Her şey bitti. Mahzar gitti. Ve sen... Sen hâlâ buradasın, değil mi? Hâlâ her şeyi düzeltebileceğini mi sanıyorsun? Abimin bedenini aldın ve gittin, tek bir açıklama yapmadan kayboldun ve şimdi yine buradasın."

Sözleri, beklediğim darbelerdi; ama yine de içimi dağladı. Yutkundum, gözlerimi onunkilerden ayırmadım.

"Ben suçumun farkındayım."

"Farkındasın?" Kaşlarını kaldırdı, bana öfkeyle bakmaya devam ediyordu. "Sen suçunun farkındasın, bu kadar mıdır yani? Sen o herif için... O herif yüzünden..." Sustu, kelimeleri makul bir zemine oturtamadığını anladım. Gözlerini farklı bir yöne çevirdi. "Sen kardeşimizin ölümüne göz yumdun."

"Biliyorum," dedim. Öyle değil, diyemedim. Yanıldım, diyemedim. Bunu hiç düşünmemiş, hesaba katmamıştım, diyemedim. Sadece durdum ve kabullendim.

"Biliyorsun?" Üzerime yürüdüğünde, İbrahim hızla aramıza girip etten bir duvar ördü ama ben İbrahim'e, "Sorun değil, İbrahim," diyerek geri çekilmesi için küçük bir ricada bulundum.

"Neyi biliyorsun, abla? Kardeşinin ölümüne göz yumduğunu, en az o katil kadar suçlu olduğunu, bu cinayette senin de parmağın olduğunu mu biliyorsun? Kardeşimiz öldü. Sen oradaydın ve hiçbir şey yapmadın. Tek yaptığın, onun ölümüne giden zemini hazırlamaktı."

Suçlamalarına karşı tek yaptığım gözlerinin içine bakmak oldu.

"Bakma bana!" Sesi bir rüzgâr gibi savrularak bana çarptı. "Her şeyi mahvettikten sonra bana o gözlerle bakma! Seni uyarmışlar, babam seni uyarmış, Efken'in kendisi bile seni uyarmış ama sen anlamadın! Sezgi her şeyi gördü, ben her şeyi gördüm!" Bağırıyordu, öfkesini zehir gibi etrafa saçıyordu. Sezgi'nin İstanbul'da olan her şeyi gördüğünü bildiğimden yorum yapmadan sadece kardeşimin gözlerinin içine bakmaya devam ediyordum. "Durmadın abla, dinlemedin kimseyi, kalbini dinledin ve bak ne oldu? Kalbin hepimizin cehennemi oldu!" Bu son söz, bir yumruktan, bir bıçak darbesinden, bir kurşun deliğinden daha çok canımı acıttı. İlk kez o an sendeledim. Üstelik kimse bana dokunmamıştı bile.

"Şansın vardı!" Parmağını kaldırıp sallarken gözleri doldu. "Onu kurtarabilirdin!" Dişlerini sıktı. "Babamın sözünü dinleyebilirdin. Efken'in kararına saygı duyabilirdin. Ama sen ne yaptın? Kahraman

olmaya çalıştın. Aşkın için herkesi, her şeyi hiçe saydın, herkesi tehlikeye attın ve sonunda kardeşimizin ölümüne sebep oldun!"

"Evet," diyebildim.

"Şimdi sen bu dünyayı da geldiğimiz dünyayı da ateşe versen, herkesi cayır cayır yaksan, küle çevirsen, bizim içimizde yaktığın ateş tek bir gün sönmeyecek, abla. Bu yaptığın tek bir gün unutulmayacak. Ne sen unutacaksın ne ben unutacağım! Sen kardeşini sevdiğin adama katlettirdin!"

Sarsıldım.

"Şimdi sırada kim var abla? Miran mı var? Ben mi varım? Annem mi var yoksa babam mı var, ha? Şimdi biricik Efken'in için kimi kurban edeceksin? Yoksa sırada sen mi varsın? Ama doğru, sen onlarca yıl önce onun için bir kez kurban olmuştun, değil mi? Şimdi sırada başka kurbanlar var. Onun için hem kendini hem de sevdiklerini öldürecek kadar... Sen..."

Sustu, dişlerini sıktı ve bana sadece uzun uzun baktı.

"Söyleyeceğim hiçbir şeye değmezsin," diye kestirip attı.

"Söylediğin her şeyi hak ediyorum," diye cevap verdiğimde gözleri tekrar gözlerime tutundu.

Ceyhun, "Miraç, biraz sakin olmayı dene," diye fısıldadı ama Miraç, Ceyhun'a aldırış dahi etmedi. Sadece saf bir öfke, alınması gereken cevapları talep eden gözlerle bana bakıyordu.

"Şimdi ne yapacaksın?" Miraç'ın sorusu birkaç dakika süren can yakıcı bakışmamızın ardından yükseldi. "Hangimizi Efken için kurban edeceksin? Gönüllü olmamı ister misin?"

"Kes artık şunu," diyen kişi Sapphire'dı. "Onun ne hâlde olduğunu görmüyor musun? Tüm bunlar onun suçu sanıyorsun ama değil! O sadece hem kardeşini hem de sevdiği adamı korumaya çalışıyordu!"

Miraç, "Önceliği kardeşi olmalıydı, sevdiği adam değil!" diye öfkeyle bağırarak karşılık verdi. "Beni anladın mı? Önceliği sevdiği adam değil, kardeşi olmalıydı! Ama onun önceliği daima o herifti. Bunu biliyordum. Bunu her zaman biliyordum ama bununla bu şekilde yüzleşmek benim için beklenmedikti! Bu benim bile beklemediğim bir şeydi!"

"Benim önceliğim hiçbir zaman kendim olmadı," dediğimde, Miraç'ın bakışları aniden bana doğru kaydı. Sapphire da duraksayarak bana baktı. Gözlerimi zemine indirdim ve bir süre sustuktan sonra, "Her zaman sevdiklerimi önemsedim. Kendi canımın hiçbir zaman önemi olmadı. Öleceksem ölürdüm, bu sorun değildi, ölümden bir gün olsun korkmadım. Bir an olsun korkmadım. Ama sevdiklerimi kaybetmek, en büyük korkumdu. Ve şimdi kaybettim. Sebebi de benim. Bu kaybedişin sebebi benim." Kafamı kaldırıp Miraç'a baktım. "Ama beni sevdiğim adamı sizin önünüze koyduğumu söyleyerek suçlayamazsın. Ben sizi kendi önüme koydum, ben sizi her şeyin önüne koydum. Onu sevdim, tüm kalbimle onu sevdim, tüm evrenlerde onu sevdim ve elbette onu da korumak istedim. Yüzyıllarca içimde yaşayan aşkı var eden adamı da sizi korumak istediğim gibi korumak istedim. Ama hiçbir zaman ne seni ne Mahzar'ı ne de Miraç'ı onun arkasına koydum. Aksine, siz hep yan yanaydınız. Ne biriniz öndeydi ne bir diğeriniz onun arkasındaydı. Anladın mı beni?"

Miraç'ın gözlerinde bir an için bir çatlak belirdi; öfkenin ardında kırılgan bir keder. Ama hemen kendini topladı, dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Anlamadım," dedi alaycı bir tonda. "Tüm bu sözler Mahzar'ı geri getirecek mi? Senin hatalarını silecek mi?"

"Hayır," dedim, sesim şimdi daha sertti. "Ama susmak da hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Öfkelen, bağır, suçla... Ama beni dinle. Çünkü ben de onun için yas tutuyorum. Ve onun için savaşacağım."

Miraç bir adım yaklaştı, gözleri benimkileri delip geçiyordu. "Savaşmak," dedi, sesi bir fısıltıya dönüştü. "Onun için savaşsaydın, belki hâlâ burada olurdu."

Bu sözler, kalbime bir hançer gibi saplandı ama geri çekilmedim. "Belki," dedim, sesim titremesine rağmen kararlıydı. "Ama şimdi buradayım ve seni de kaybetmek istemiyorum."

Odadaki sessizlik, bir fırtına öncesi gibi ağırlaştı.

Sezgi, derin bir nefes aldı ve konuştu: "Nemesis'in kılıcı Mahinev'de."

Miraç duraksadı, bunu bilmiyor olmalıydı, bir an dehşetle bana baktı ve o âna döndüğünü hissettim. Geldiğimde, Mahzar'ın cesediyle

bu şehirde yeniden belirdiğimde, elimde tuttuğum kılıcı hatırlamış olmalıydı. Evet, o Nemesis'in kılıcıydı. Sınırsız, korkunç gücün kaynağı; Nemesis'i zayıflatmanın tek yolu. Çünkü bu kılıç, Nemesis'in güç kaynağı, bir nevi bataryasıydı. Ve Nemesis bu kılıç olmadan benim için yaklaşılması çok da zor olmayan bir düşmandı.

"Nemesis'in kılıcıyla onu öldürebilir misin?" Kardeşimin sesi, taş evin ağır sessizliğini bir hançer gibi yardı. Miraç'ın sorusu, odadaki herkesin nefesini tutmasına neden oldu. Yaren, bu sözleri duyduğunda öyle yüksek sesle yutkundu ki yankısı taş duvarlarda çınladı. Ama hiçbir şey söylemedi, durdurmaya bile yeltenmedi. Sanki bu soru, olması gereken bir kaderin parçasıymış gibi o da diğerleri gibi kabullenmişti. Peki benim kabullenmem neden bu kadar uzun sürmüştü? Neden içimdeki fırtına, Efken'in adını her duyduğumda yeniden alevleniyordu?

Bir adım attım. Topuklu çizmemin topuğu, taş zeminde keskin bir tıkırtı çıkardı. Bakışlarımı boydan boya camla kaplı salondan dışarı, karanlığın koynunda uzanan göle çevirdim. Göl, ay ışığının altında bir yara gibi parlıyordu; tıpkı içimdeki yara gibi, sessiz ama derin.

"Nemesis'in kılıcının bende olması, onu öldürmem için yeterli değil," dedim, sesim soğuk ve kontrollüydü. Miraç, burnundan sert bir nefes verdi, alaycı bir kahkaha dudaklarından döküldü.

"Tabii öyledir," dedi, sesindeki inançsızlık bir zehir gibi sızıyordu. Onu suçlayamazdım. Yasın gölgesi, hepimizi farklı şekillerde esir almıştı.

Nigin Bağı'nı düşündüm. Hâlâ var mıydı yoksa solup gitmiş miydi?

Efken'le aramdaki o bağ, bir zamanlar ruhumu ısıtan bir ateşken, şimdi küllerinde boğuluyordum.

Sonunda konuştum: "Ama bu, onu öldürmeyeceğim anlamına gelmiyor, Miraç." Gözlerimi gölden ayırmadım. "O kılıcın onda olmaması, onu zayıf düşürecek. Ve bu, onu yok etmeyi kolaylaştıracak." Soğukkanlılıkla kurduğum bu cümlelerin tahribatını bilemezdim ama içimdeki intikam ateşi, her şeyi göze almaya hazırdı. Nemesis, Efken'in gölgesini çalmıştı ama ben, o gölgeyi geri alamasam bile onu sonsuza dek silmeye kararlıydım.

Miraç'ın bakışlarında düşmanlığı gördüm.

"Onun karşısına geçtiğinde yine fikrini değiştirecek olursan şayet, seni öldü sayacağım," dedi Miraç, sesi bir kibrit oldu, kelimeleri ateşe dönüştü ve o yanan kibrit benim ruhuma düştü.

"Sen ne söylediğini sanıyorsun?" Sezgi'nin öfkeli haykırışı, odanın sessizliğini paramparça etti. "Ne olursa olsun, onunla böyle konuşamazsın!" Sezgi'nin gözleri alev alevdi, elleri karnının üzerine koruyucu bir kalkan gibi yerleşmişti. Bakışlarım ona kaydığında, karnının biraz daha büyüdüğünü fark ettim. Bebek, sanki zamanı büküyormuşçasına hızla büyüyordu. Doğumun çok yakın olduğunu hissettim; bu hem bir umut hem de bir korku dalgası gibi içime doldu.

Derin bir nefes aldım, sesimi sabit tutmaya çalışarak, "İstanbul'da neler olduğunu görebilir misin?" diye sordum. Sezgi'nin bakışları yüzümde asılı kaldı. Elini karnının altına koyarak zar zor tekli koltuğa oturdu. Yorgun bir nefes aldı, gözleri bir an uzaklara daldı.

"İstanbul'la ilgili vizyonlarım belli belirsiz," dedi, sesi zayıf ama kararlı geliyordu. "Gitgide daha da soluyorlar. Ama şu an, negatif bir şey olmadığını söyleyebilirim. Nemesis'in gölgeleri, şehirden elini ayağını çekmiş gibi."

Kaşlarımı çattım. Bu imkânsızdı. Nemesis, İstanbul'un karanlık damarlarında hâlâ nabız gibi atıyor olmalıydı.

"Nasıl yani?" diye sordum, sesimde bir şüphe tınısı vardı.

"Gölgeler hiçbir şey yapmıyor. Yapsalardı o negatif dalgaları hissederdim."

Kaşlarımı çattım.

Sezgi, gözlerimin içine bakarak devam etti. "Nigin Bağı hâlâ duruyor, Mahinev." İsmimi söylediğinde irkildim, kalbim bir an için durdu. "Aranızdaki bağ kopmadı."

Bu sözler, bir tokat gibi yüzümde patladı. Nigin Bağı... Efken'le aramızdaki o lanetli, kutsal bağ. Onun varlığı, hem ölmüş bir umut hem de beni deşen bir lanet gibiydi.

Miraç, bu bilgiyi alınca öfkesini dizginleyemedi. "O zaman o piç kurusunu buraya çekeriz!" diye bağırdı. "Sonra İstanbul'a döneriz, o piç kurusu da bağ yüzünden geberir gider!"

Yaren, o an başını kaldırdı. Gözleri gözyaşlarıyla doluydu, titreyen bir sesle Miraç'a döndü. "Lütfen," dedi, sesi kırılgandı, ruhundaki korkuyu gözler önüne serdi. "Bu kadar acı konuşma. Ona ne isterseniz yapın ama onun hakkında böyle konuşma. Nemesis kim bilmiyorum... Ama Efken benim abimdi." Sözleri, odadaki herkesi bir an için dondurdu. Yaren'in kederi, sanki görünmez bir dalga gibi hepimizi yuttu.

Miraç duraksadı, öfkesi bir an için sönükleşti. İbrahim'in bakışları kardeşime çevrildi; gözlerinde bir öfke ama aynı zamanda derin bir çaresizlik vardı. Hızla Yaren'in yanına gitti, onu kollarının arasına çekti. Yaren, İbrahim'in göğsüne sığındı, sessiz hıçkırıkları taş evin duvarlarında yankılandı. Bu sırada Manbel, merdivenlerin başında bir heykel gibi duruyordu. Gözleri boşluğu delip geçiyor, sanki bu dünyanın ötesinde bir yere bakıyordu. Onun sessizliği, odadaki gerginliği daha da ağırlaştırıyordu.

Sezgi, sessizliği bozdu. "Nemesis, sadece Nigin Bağı yüzünden ölecek kadar güçsüz değil," dedi, sesi bir gerçeğin soğuk ağırlığını taşıyordu. "Bağ, sadece Nemesis'in içindeki Efken tarafım yok eder. Nemesis ölmez." Bu sözler, bir tokattan daha ağırdı. Hâlâ bir yerlerde Efken'in var olduğunu düşünmek, kalbimi bir an için umutla doldurdu; ama hemen ardından, onun verdiği kararların bizi bu uçuruma sürüklediğini hatırladım. Umut, yerini yeniden öfkeye bıraktı.

"Anahtarları toplayacağım," dedim, sesim kararlı bir fısıltı gibi odada yankılandı. İbrahim'in gözleri bana çevrildi; kollarında Yaren'i tutarken gözlerinde çaresiz bir korku gördüm. "Bunun sonucunda bana ne olursa olsun, bunu yapabilecek güçteyim."

Miraç, Sezgi'den öğrendiği bir bilgiyi hatırlamış olacak ki ısrarla sordu: "Babam yapamaz mı? Onun... Onun tüm güçlere sahip tek alfa olduğu doğru değil mi?"

Derin bir nefes aldım, gözlerimi Miraç'a diktim. "Babamız, bir Gümüş Pençe olmayı bırakalı çok oldu," dedim, sesimde hem keder hem de gerçek vardı. "Böylesi bir şey onu sadece ölüme sürükler. Kaldırıp kaldıramayacağını bile bilmiyoruz."

"Sen?" Miraç'ın sesi, artık öfkeden çok korku doluydu. "Sen kaldırabileceğini mi sanıyorsun? Üstelik bunu yapabileceğini bile sanmıyo-

rum. Sen bir Gümüş Pençe değilsin. Bu sıradan bir Gümüş Pençe'nin bile yapamayacağı bir şey. Bu sadece babamın yapabileceği bir şey!"

"Efken yüzünden babamı da kaybetmeyeceğim!" Bağırışım, taş evin tüm camlarını titretti. Odadaki herkes donup kaldı, sanki zaman bir an için durmuştu. Camlar, öfkemin yankısıyla sarsılırken içimdeki fırtına sonunda taşmıştı. Gözlerim, Miraç'ın şaşkın bakışlarıyla buluştu. Onun korkusu, öfkesi, kederi... Hepsi benimle aynı acıyı taşıyordu.

Nigin Bağı, hâlâ içimde bir nabız gibi atıyordu. Efken'in gölgesi, Nemesis'in karanlığıyla birleşse de o bağ beni ona çekiyordu. Ve bu bağ, belki de Nemesis'i yok etmenin anahtarı olabilirdi. Ama bunun bedeli ne olacaktı? Bilmiyordum. Tek bildiğim, Mahzar'ın hatırası, Yaren'in gözyaşları, Miraç'ın öfkesi ve babamın kırılganlığı için savaşacağımdı.

"Manbel," dedim ona doğru dönerken. "Sen ne düşünüyorsun?"

Manbel, sonunda başını kaldırdı. Gözleri bir kuyu kadar derin, bir fırtına kadar vahşiydi. "Nigin Bağı, seni ona çekiyor, bunu istesen de durdurabileceğini sanmıyorum," dedi, sesi bir kehanet gibiydi. "Ama o bağ, seni kurtarabileceği gibi yok da edebilir. Seçim senin, Mahinev. Ama unutma, anahtarları toplamak sadece bir başlangıç. Nemesis, sadece bir düşman değil. O, senin gölgen."

"O benim gölgem falan değil," dedim, sesim hakarete uğramışım gibi öfkeyle dolup taşıyordu. "O, benim her şeyimi çaldı!"

Manbel'in derin, karanlığa dönmüş gözleri, bir kuyu gibi ruhumu içine çekti. Uzun uzun baktı ama tek kelime etmedi. Sanki söyleyeceklerini zaten söylemiş, gerisini benim çözmeme bırakmıştı.

Sezgi, solgun bir sesle araya girdi, "Kurt ölümleri şimdilik durdu gibi görünüyor," dedi, elleri hâlâ karnının koruyucu kavisindeydi. "Ama bu, Nemesis'in tekrar harekete geçmeyeceği anlamına gelmez. Kılıcını aldın, Mahinev. Senin peşine düşecek."

Güldüm.

"Tabii ben ondan önce davranıp onun peşine düşmezsem." Gözlerim, boydan camın ardındaki göle takıldı; ay ışığı, suyun yüzeyinde kırılıp dağılıyordu, tıpkı içimdeki umutlar gibi. "Ve kurt ölümleri dur-

muş olsa da şu an sürünün başında bir alfa yok. Bu onları savunmasız bırakıyor, saldırıya açık hâle getiriyor."

Sözlerim, odadaki herkesin dikkatini çekti. İbrahim, düşünceli bir ifadeyle mantığımı onaylarcasına başmı salladı.

"Sürünün kendine lider olarak kabul edeceği tek kişi Mustafa Baba olacaktır sanırım," dedi İbrahim, sesinde bir ağırlık vardı.

"Bu konuda haklısın. Kurtlar sadece Mustafa Baba'ya güvenecektir. Onunla bu konuyu konuşacağım," dedim. Başımı hafifçe eğdim ama zihnim başka bir soruya kaymıştı. "Hatem nerede?" Sorum, Manbel'e yönelikti. Manbel'in gözleri bir an için uzaklara daldı, sanki ormanın derinliklerinde bir şey görüyordu.

"Senin geleceğinin haberini verdikten sonra yeniden Gümüş Pençe formunu aldı," dedi yoğun ve sakin ses tonuyla. "Ormana devriyeye çıktı. Kurtlar diken üstünde. Yeniden aralarından birinin katledilmesini istemiyorlar. Hissedebiliyorum... Derin bir yas havası hâkim."

Gözlerimi kaçırdım, içimdeki ağırlık büyüdü. Miraç'ın bakışlarını yüzümde hissettim; öfkeli, suçlayıcı ama aynı zamanda kırılgan olan bakışlarını. Ona bakamadım. Sustum çünkü ne söylesem onun hissettiklerini hafifletmeye yetmeyecekti.

"Ulaş'ı da görmedim döndüğümüzden beri," diye mırıldandım. "Bir sorun yok değil mi?"

Sezgi derin bir nefes alıp, "Herkes gittikten sonra buradaki tüm işler ona kaldı, malum Ceyhun da benim yanımda," dedi, Ulaş için üzüldüğünü hissettim. "En azından bir konuda işler boka batmasın diye uğraşıyor, döndüğünüzden haberi var."

Hepimizin burnu çamura batmıştı ve bunlardan bahsetmek ortamda sürekli bir sessizliğe neden oluyordu.

Dakikalar sonra Miraç sessizliği bozdu. "Kılıç nerede?" Sorusu, odada bir fırtına gibi patladı. Bu soruyu bekliyordum ama verecek bir cevabım yoktu. Bunun yerine sessizce merdivenlere yöneldim ve üst kata çıkmak için adımlarımı hızlandırdım.

Miraç, "Sana bir soru sordum, abla," dedi arkamdan sertçe.

Aniden durdum, ona döndüm. Gözlerim onunkilerle buluştu. "Ben de soruyu cevapsız bıraktım, Miraç. Beni suçlamaya devam ede-

bilirsin ama karşında kim olduğunu unutmasan iyi edersin. Sürekli benimle bu ses tonuyla, bu üslupla konuşamazsın."

Miraç sustu. Kaşları çatık, gözleri alev alevdi ama bu kez bir şey söylemedi. Sadece bana baktı; içimdeki yaraları görmeye çalışıyor gibi baktı.

"Bu konuşma burada bitti," dedim, sesime bir parça yorgunluk sızmıştı. "Dinleneceğim. Şafak sökerken Mustafa Baba'nın yanına giderim. Şimdi bana birkaç saat müsaade edin." Kimsenin konuşmasına fırsat vermeden merdivenleri tırmanmaya başladım. Her adımda topuklarımın taş basamaklarda çıkardığı tıkırtı, kalbimin ritmiyle uyum içindeydi.

Üst kata vardığımda İbrahim'in, Efken ve benim için ayırdığı odanın kapısının önünde durdum. Karanlık hol, üzerime bir gölge gibi çöktü, ruhumu sıkıştırdı. Elim kapının soğuk kulpunda asılı kaldı. En son bu odada olduğumda Efken yanımdaydı. Yatağa uzanmış, kolları bedenimi sarmalamış, nefesi boynuma değerken uykuya dalmıştık. O anılar, şimdi bir hançer gibi kalbime saplanıyordu. İçimdeki öfke ve keder, bir yangın gibi birleşip ruhumu kavurdu. Kapıyı yavaşça açtım.

Oda, karanlığın kucağında bekliyordu ama camdan sızan ay ışığı, yatağın üzerine gümüş bir örtü gibi serilmiş, odayı loş bir ışıkla dolduruyordu. Yatağın kenarına oturdum, gözlerim ay ışığının dans ettiği çarşaflara takıldı. Ve o an, bir anlığına onu gördüm. Ya da belki sadece görmek istedim. Efken, uzun, esmer bedeniyle yatağın üzerinde yüzüstü uzanmış, geniş, çıplak sırtı bir şeytanın kanatlarını taşıyormuş gibi açılmıştı. Başını yavaşça çevirdi, gözlerimiz buluştu. O uçurum mavisi, derin gözler, bir zamanlar ruhumu ısıtan o gözler... Ama bir an sonra, anısı gümüş bir toz bulutuna dönüştü, ay ışığında uçuşarak kayboldu. Elim istemsizce yatağın çarşafına uzandı, sanki onun sıcaklığını hâlâ hissedebilirmişim gibi. Ama orada sadece soğuk bir boşluk vardı.

Kendimden tiksindim.

Bundan nefret ettim.

Bundan kurtulmak istedim.

Yatağa uzandım ve gözlerimi tavana diktim. Ay ışığı, odanın köşelerinde gölgeler oynatıyordu. Zihnim, Mustafa Baba'yla yapacağım konuşmaya, kurtların yaslı sessizliğine, Hatem'in ormandaki devriyesine kaydı. Sürü, alfasızken kırılgandı. Nemesis'in kılıcı, elimde bir kozdu. Ama kılıç, sadece bir araçtı. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Nigin Bağı'nı düşündüm. Babaannem bu bağ sayesinde anahtarları toplayıp Yedi Güneş'e önderlik edebileceğimi söylemişti. Yedi Güneş'ten biri sönmüştü, Nigin Bağı hâlâ işe yarar mıydı?

Bir an için gözlerimi kapattım. Efken'in kokusu, sanki hâlâ odada asılıydı; o tanıdık, odunsu, tarçını hatırlatan sıcak koku. Ama bu sadece bir yanılsamaydı. Onun yerine, Nemesis'in soğuk gölgesi vardı ve ben, o gölgeyle yüzleşmeye hazırdım. Şafak sökerken Mustafa Baba'yla konuşacak, sürüye bir yol çizecektim ama önce bu odada, bu anıda birkaç saatliğine dinlenecektim.

Dışarıda, gölün yüzeyinde ay ışığı dans etmeye devam ediyordu. Ve ben, o dansın ritmine kapılarak gözlerimi karanlığa teslim ettim.

*

İbrahim'in arabasını ormanın çıkışındaki yola park ettim çünkü ormana araçla girmek imkânsızdı. Bir araç yolu olmadığı gibi ormanın derinlikleri karla kaplıydı. Gökyüzü henüz şafağın kollarında olduğu için soluk bir mavi rengiyle aydınlanıyordu. Yetersiz ışığı yaran far ışıkları kapandığında, ormanın ıssız solgunluğu belirginleşti. Dünya loş bir alacakaranlıkta nefes alıyordu. Ormanın derinlikleri, karla kaplı bir sessizliğe gömülmüştü; ne bir araç yolu ne de insan izi vardı. Arabadan indim, siyah montumun fermuarını boğazıma kadar çektim, soğuk havanın tenimi ısırmasına izin vermedim. Ayağımdaki kalın postallar, karı ezerek çıtırtılar çıkardı. Mustafa Baba'nın kulübesi çok uzakta değildi ama olsaydı da mesafe sorun değildi. Bir zamanlar korkan küçük kız değildim artık; korkulan, gölgelerde yankılanan bir kadındım. Bu ormanda benim tehlike olarak göreceğim hiçbir şey yoktu. Aksine ben, karanlığın içinde bir avcıydım.

Büyük köknarların gölgeleri arasında ilerlerken ellerimi montumun ceplerine soktum. Soğuk, parmak uçlarımı uyuşturuyordu ama

içimdeki ateş, bu soğuğu bastırıyordu. Az ileride, iki ulu ağacın arasında bir gölge fark ettim. İki büklüm olmuş, devasa bir erkek bedeniydi. Üzeri çıplaktı, altında ise yırtılmış, paramparça bir pantolon vardı. Gökyüzünün soluk mavi ışığı esmer tenine düştüğünde, onun yaralı olduğunu anladım. Sırtında derin, yırtıcı pençe izleri vardı; kollarındaki eti parçalanmış gibi görünen yarıklar kan sızdırıyordu. Üzerinde yattığı bembeyaz kar, kendi kanıyla kızıla boyanmıştı. Bir an için kalbim sıkıştı. Bu beden, bu esmer ten, bu dağınık siyah saçlar... Bir anlığına Efken'i gördüm sandım ama Nigin Bağı, içimde sessizdi; bu adam, o değildi.

Adımlarım hızlandı, karın çıtırtısı ormanın sessizliğini deldi. "Hey!" diye seslendim, sesim temkinli bir yankıya dönüştü. "İyi misin?" Hızla yaklaştım, tam önünde durdum. Kafası eğik, yüzü karlara gömülüydü. Nefesimi tutup onun kim olduğunu anlamaya çalıştım. Siyah, dağınık saçların sahibi yavaşça başını kaldırdığında, içimdeki o küçük merak kıvılcımı usulca söndü. Bu, tanıdığım biri değildi. Çekik, iri, kara gözleri, bir yırtıcı gibi parladı. Bakışlarında vahşi bir öfke vardı ama altında derin bir acı yatıyordu. Yaralarının onu agresif kıldığını hissettim; bir Gümüş Pençe'nin içgüdüleri, ölümün eşiğinde bile keskin olurdu.

Yanına çöktüm, dizlerim karlı zemine gömüldü. "Nasıl bu hâle geldin?" diye sordum, kaşlarım çatıktı. Yaklaştığımda teninden yükselen kokuyu aldım: Kan, kurt ve tuzun keskin karışımı. "Gümüş Pençe misin?" Sorum havada asılı kaldı.

"Kadın, sen de kimsin?" Sesi, tıslar gibi çıkmıştı. Kalın, hırçın ve meydan okuyan bir tondaydı. Acısı, her hecesine sızıyordu; canı yanıyor olmalıydı ama bu, onun savaşçı ruhunu bastırmamıştı.

"Sana yardım etmeye karar vermiş biriyle konuşurken biraz kibar olmayı dene, Gümüş Pençe," dedim, sesim sertti ve bir o kadar da kontrollüydü. "Sana bunu kim yaptı?" Gözlerim, sırtındaki derin yaralara kaydı; bu sıradan bir kurt saldırısı değildi. Daha vahşi, daha kasıtlı bir şeydi.

Ninova

"Bundan sana ne?" diye sordu homurdanır gibi. Aniden yana devrildi ve acıyla soluyarak karın üzerine yığıldı. Göğsü, hızlı nefesleriyle inip kalkıyordu, bilinci kaybolmak üzereydi.

"Bırakayım da burada öl öyleyse," dedim alaycı bir tavırla. Çatık kaşlarla bana bakmaya çalıştı ama gözleri puslanıyordu. Dizimi karlı zemine bastırdım, elimi ona uzattım. "Mustafa Baba'yı bulmaya mı geldin?"

"Kâhin misin?" diye sızlandı, sesi her ne kadar zayıf olsa da iğneleyiciydi. Yüzünde, acıya rağmen bir meydan okuma parıltısı vardı.

"Yaralı bir hâlde bu ormanın ortasında olduğuna göre ya onu bulmaya geldin ya da ondan kaçıyorsun." Kolunu tutup yavaşça yan dönmesini sağladım. Yere serildi, sırtüstü uzandı. Bana çatık kaşlarla baktı ama gözlerinde bir teslimiyet kıvılcımı belirdi.

"Sen de kimsin?" diye sordu yeniden. Bilinci, bir ipin ucunda sallanıyordu ama benden cevap almak için direniyordu.

"Bugün hayatta kalıyorsan, bunu borçlu olduğun kadınım," dedim sertçe. Eğildim, kaldırdığım kolunu omzuma yerleştirdim. "Şimdi ölü bir ayı gibi uzanmayı bırak da bana yardımcı ol." Ağırlığını omzuma verdiğinde neredeyse tökezledim. Dev gibiydi, yaralı olmasına rağmen bedeni bir dağ gibi ağırdı.

"İnsan değilsin," dedi, sesi zar zor duyuluyordu. "Yaralı olabilirim ama hislerim hâlâ yerinde. Kokun... Farklı." Sözleri, bir sızlanmaya dönüştü ama doğrularak ayakta kalmayı başardı.

"Kim olduğumu boş ver," dedim, gözlerimi ilerideki karlı patikaya diktim. "Seni kim bu hâle getirdi?" Sorumun ardından, onun nefes almakta zorlandığını fark ettim. "Ya da boş ver, şu an konuşma. Zaten çok ağırsın, seni dinleyebileceğimi sanmıyorum."

Öksürdü, bir kahkaha gibi başlayıp huysuz bir homurtuya dönüşen bir ses çıkardı. Karların içinde ağır aksak yürümeye başladık. Kan kokusu, burnuma her adımda daha yoğun doluyordu. Onun bedeni omzuma yaslandıkça bir ton gibi hissettiriyordu. İleride, ormanın kalbinde, Mustafa Baba'nın kulübesi belirdi. Tahta çatısı karla kaplanmıştı, bacadan ince bir duman süzülüyor, şöminenin hâlâ yandığını gösteriyordu.

"İşte geldik," dedim etrafıma bakınarak. "Biraz yardımcı ol yoksa ikimiz de bu karın içinde kalırız."

Onun ağırlığı omzumu ezmeye başlamıştı. "Mustafa Baba!" diye bağırdım, sesim ormanın sessizliğini yırtarak yankılandı. Mustafa Baba'nın şafak vakitlerinde uyumadığını bilirdim. Ya kurtlarla devriye gezer ya da şöminesinin başında oturur, eski, deri ciltli kitaplarını okurdu. Onun uyanık olduğundan emindim.

Kulübenin kapısı yavaşça aralandı. Mustafa Baba, uzun, gri sakallarıyla ve derin, bilge gözleriyle eşikte belirdi. Üzerinde kalın, yün bir kazak, elinde de bir fener vardı. Beni gördüğünde kaşları hafifçe kalktı ama şaşırmış gibi değildi. Sanki gelişimi bekliyordu. Yaralı Gümüş Pençe'yi fark ettiğinde bakışları sertleşti. "Mahinev," dedi sakin ama otoriter bir ses tonuyla. "Bu kim?"

"Bilmiyorum," dedim nefes nefese. "Ama Gümüş Pençe. Ve yardıma ihtiyacı var." Omzumdaki ağırlık artık dayanılmaz hâle gelmişti. "Biraz yardım eder misin?"

Mustafa Baba, feneri yere bırakıp hızla yanımıza geldi. Yaralı adamın diğer kolunu omzuna aldı, ağırlığını paylaştı. Birlikte kulübeye doğru ilerledik. Kapıdan içeri girdiğimizde şöminenin sıcaklığı yüzüme çarptı. Odunların çıtırtısı, odanın loş ışığında bir ninni gibi yankılanıyordu. Yaralı Gümüş Pençe'yi şöminenin yanındaki tahta kanepeye yatırdık. Mustafa Baba, hemen bir battaniye getirdi ve adamın çıplak gövdesini örttü.

"Ne oldu buna?" diye sordu gözleri yaralara kayarken. Elleri, bir şifacının ustalığıyla yaraları incelemeye başladı.

"Bilmiyorum," dedim montumu çıkarıp sandalyelerden birine asarken. "Ormanda buldum. Pençe izleri..." Gözüm adama kaydı ve onu inceledim. "Bu sıradan bir kurt değil. Daha güçlü bir şey."

Mustafa Baba, kaşlarını çattı. "Nemesis'in gölgelerinin saldırısına uğramış gibi görünüyor," dedi fısıltı gibi. "Onun avcıları, hâlâ buralarda dolaşıyor olabilir." Başını kaldırıp bana baktı. "Etrafta başka yaralı bir kurt olup olmadığından emin olmam gerek."

"Birlikte bakarız ama... Buraya seninle konuşmak için geldim."

Olanları zaten biliyormuş gibi gözlerimin içine baktı. Ben ise olanları anlatmak yerine doğrudan konuya girdim. "Sürü alfasız. Ve Nemesis'in kılıcını çaldım. Onun peşinde olacağım ama biliyorum ki o da kılıcın peşine düşecek. Bundan önce kurtları güvene almamız lazım."

Mustafa Baba, bir an için sustu. Şöminenin ateşi, gözlerinde dans ediyordu. "Ben bir alfa olamam. O sürü Efken'e ait..."

"Efken artık yok," dedim bomboş bir sesle. Mustafa Baba, bu ses tonunu, bu boşluğu, bu kelimeleri duymayı beklemiyormuş gibi yüzüme bakakaldı. "Sürüye alfalık etmen gerek. Onları başıboş bırakamazsın."

"Ben yaşlı bir kurdum. Uzun süre gerçek formumu bile almamıştım... Ta ki siz bana ihtiyaç duyana kadar..." Bir süre sustu ama ben bir şey demeden ısrarla ona bakıyordum. "Mahinev, ben bir alfa olabilecek kapasitede değilim. Artık değilim," dedi bastırarak. "Daha genç, daha güçlü birine ihtiyaçları var. Bana değil."

"Kendini küçümsemeyi bırak."

"Şimdi tüm bunları bir kenara bırak..." Mustafa Baba, derin bir nefes aldı ve o soruyu sordu. "Onu gerçekten öldürmeye hazır mısın?"

Gözlerim, yaralı Gümüş Pençe'ye kaydı. Onun zayıf nefesleri, odanın sıcaklığına rağmen hâlâ titriyordu. "Hazırım," dedim yemin eder gibi. "Çünkü başka seçeneğim yok." Mustafa Baba bir şey söyleyecek gibi oldu ama hızla, "Şu adama yardım et, geberip gidecek," dedim hızlıca.

"Gümüş Pençeler öyle kolay ölseydi..." Mustafa Baba bu cümleyi kurduktan sonra alayla güldü ve Gümüş Pençe'nin alnına dokundu. "Ateşi var. Yaraları enfeksiyon kapmış olmalı. Ona biraz merhem süreceğim."

"Onu daha önce buralarda hiç görmedim," dedim.

"Bizim sürümüzden değil. Olsaydı bilirdim," diye cevapladı yaşlı adam.

Bir an için Mustafa Baba'nın eli, adamın alnında asılı kaldı. Gözlerini iri iri açtı. "Ne oluyor?" diye sordum merakla. "Sorun ne?"

"Farklı," diye fısıldadı ve gözlerini kurttan çekmeden konuşmaya devam etti: "Bu bir Alfa." Mustafa Baba'mn avucunun altında sızan

ışığı gördüm, altın renginde güçlü bir ışıktı ve adamın alnından yayılarak Mustafa Baba'nın avucunu aydınlattığını fark ettim. "Nadir bulunan bir alfa mührüne sahip bu adam," dedi Mustafa Baba hayretle.

"O hâlde onu yaralayan herhangi bir gölge değil, Nemesis'in ta kendisi demektir," dediğimde Mustafa Baba sessiz kaldı. Bir an donup kaldım, gözlerimi iri iri açarak Mustafa Baba'ya baktım. "Bu da demek oluyor ki Nemesis şu an Varta'da."

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

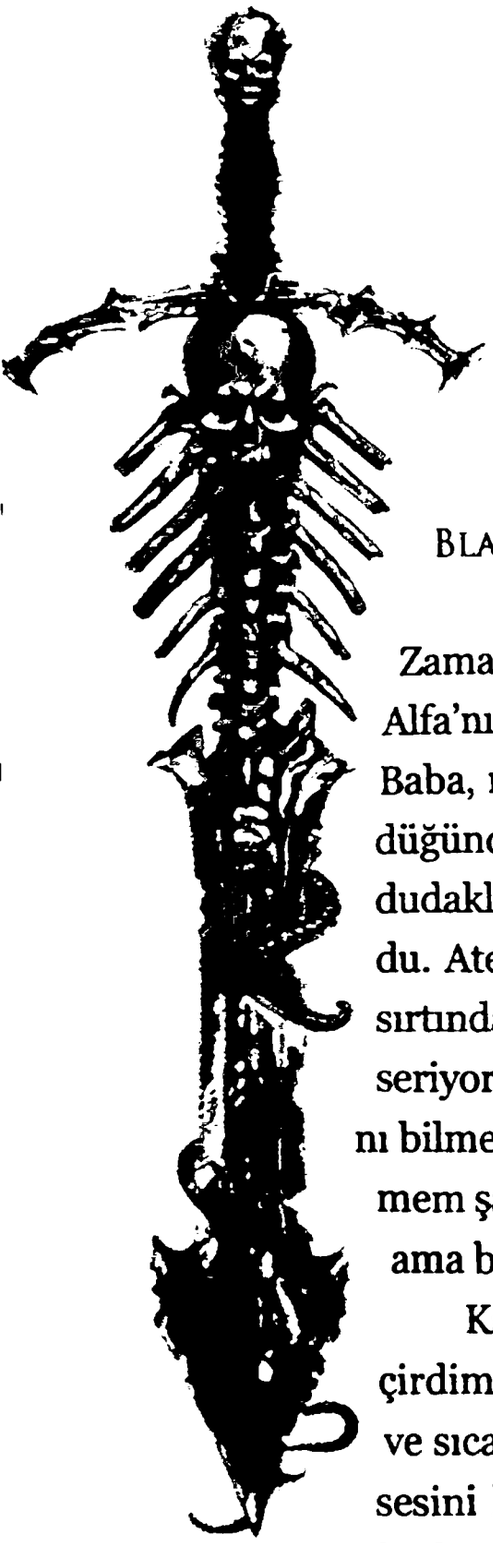

3. ALFA'NIN MÜHRÜ

BLACK ATLASS, BEAUTİFUL STRANGER

Zaman, karanlık bir nehir gibi çağlarken gözlerim Alfa'nın esmer, yaralı bedenine kilitlenmişti. Mustafa Baba, merhem almak için kulübenin gölgelerine süzüldüğünde, odada yalnızca şöminenin çatırtısı ve Alfa'nın dudaklarından dökülen acı yüklü mırıltılar yankılanıyordu. Ateşin kızıla çalan ışığı, onun teninde dans ediyor, sırtındaki derin yarıkları birer karanlık vadi gibi ortaya seriyordu. Onun kim olduğunu, bu yaraları nasıl aldığını bilmem gerekiyordu. Nemesis buradaysa, bunu öğrenmem şarttı. Sorular, zihnimde bir fırtına gibi dönüyordu ama beklemek için ne sabrım ne de vaktim vardı.

Kararlı bir hareketle dişlerimi kendi bileğime geçirdim. Yılan dişlerim, derimi bir bıçak gibi yardı; koyu ve sıcak kanım, parmak uçlarıma süzüldü. Alfa'nın ensesini kavrayıp başını kaldırmaya çalıştım. Acıyla öksürdü, kara gözleri öfkeyle parladı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordu tıslayarak, sesi bir yırtıcının hırlamasına benziyordu.

"Kes sesini ve o salyalı ağzını aç," dedim, sesim sert ve tavizsizdi. Cevap beklemeden bileğimi dudaklarına dayadım. Gözleri bir an için yüzümde dondu; obsidyen gibi parlayan kara gözlerinde, şaşkınlık ve meydan okuma dans ediyordu. Kanım, dudaklarının arasına sızarken bakışlarını benden ayırmadı.

Ninova

"Kanı şifa ve zehir olan birini duydun mu daha önce?" diye sordum bileğimi ağzına bastırırken. Bakışları donuklaştı; gözlerinin derinliğinde, kendi yansımamı gördüm, sanki ruhum onun karanlığına ayna tutuyordu. Aniden kim olduğumu anlamış gibi baktı. Dudaklarını bileğime daha sert bastırdı, kanımı emerken gözlerini benden ayırmadı. O, benim kanımın şifasını biliyordu; bu herhangi bir merhemden, herhangi bir tılsımdan daha güçlüydü.

Yaralarının yavaşça kapanışını izledim. Kollarındaki derin yarıklar, bir gölgenin silinmesi gibi kayboldu; sırtındaki pençe izleri, teninin altında usulca iyileşti. Kurumuş kan, esmer teninde bir damga gibi kaldı, savaşın izlerini taşıyordu. Bileğimi dudaklarından çektiğimde, ince dudağının kenarından kanım sızıyor, çenesine doğru koyu bir iz bırakıyordu. Şöminenin ateşi, bu manzarayı bir tablo gibi aydınlatıyordu; bir an için karanlığın içinden doğmuş bir tanrı gibi göründü. Onun bir alfa olduğu kesindi. Alfalar genelde tanrı gibi görünürdü. Babamdan ve Efken'den biliyordum.

"Birazdan toparlanırsın," dedim, bileğimi kazağıma sürterek kanı sildim. Gözleri hâlâ bir yırtıcının avını süzmesi gibi yüzümde asılıydı. "Ne?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. "Böyle mi teşekkür ediyorsun?"

"Sen Mar Kraliçesi'sin," dedi. Kaşlarımı kaldırdım, dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi.

"Hadi ya? Sonunda fark ettin demek. Jetonun biraz köşeli galiba. Genelde bir Gümüş Pençe, bana bakar bakmaz kim olduğumu anlar."

"Gümüş Pençelerin hisleri, yaralıyken gölgelenir," dedi, sesi beklenmedik bir düşmanlıkla doluydu. Kaşlarımı çattım, bu tavrın ardındaki öfkeyi çözmeye çalıştım.

Alaycı bir tavırla, "Pek minnettar görünmüyorsun," dedim. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve ona meydan okuyan bir bakış attım.

"Sana neden minnettar olayım?" Aniden doğruldu, kanepe üzerinde yükseldi; esmer bedeni, şöminenin ışığında bir gölge gibi büyüdü. "Sen, o herifin kadını değil misin?" Sorduğu soru bir zehir olup içime aktı. Bir adım geri sendeledim, kaşlarım çatıldı. "Sürümü ve kardeşimi katleden o canavarın kadını değil misin?"

Ninova

Tüm bu sözler, ruhuma bir yumruk gibi indi. Nefesim kesildi ama gözlerimi onunkilerden ayırmadım. O, bir hortum gibi üzerime yürüdü, beni şöminenin çaprazındaki taş duvara yasladı. İri iri açılmış gözlerle ona baktım. Bedeni, üzerimde kademsiz bir gölge gibi yükseldi; kara gözlerine şöminenin alevleri yansıyor, öfkesi bir volkan gibi parlıyordu. "Nemesis nerede?" diye sordu, hatta hırladı.

"Onu son gördüğünde seni bu hâle getiren adamı mı soruyorsun?" diye sordum, sesim dikenli ve keskindi. Öfkem, onun öfkesiyle çarpışıyordu.

"Sana o iblis erkeğinin nerede olduğunu sordum," dedi, yüzüme biraz daha eğilerek kişisel alanımı tamamen yok etti. Nefesi, tenime ucu dağlanmış tehditkâr bir hançer gibi değdi.

"O benim erkeğim falan değil," diye tısladım. Gözlerimi onunkilere kilitledim, yalan söylediğimi düşünmesine izin vermeyecektim.

Bir an durdu. Uzun, ağır bir sessizlik. Kara gözleri ruhumu taradı, sanki gerçeği gözlerimde arıyordu. Sonra kısık sesle, "Yalan söyleme," dedi. "Herkes senin onun kadını olduğunu biliyor."

Dudaklarım acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "O zaman git söyle o *herkese,*" dedim alayla ve vurgulayarak, "bir bok bildikleri yok."

Yumruğunu başımın yanındaki duvara sertçe geçirdi. Taş duvar sarsıldı, toz taneleri havada uçuştu. Dişlerini sıkarak yüzüme baktı, gözlerinde bir şehri yok edecek güçte bir fırtına dönüyordu.

"Onunla işim bitmedi," dedi. Demedi, bu bildiğin bir yemindi.

"Geri çekil," diye tısladım. "Seni kurtaran birine her zaman bu kadar kaba mı davranırsın?"

Gözleri kısıldı. "İstesen beni ateşe verecek kadar güçlüsün," dedi, dudaklarının kenarında tuhaf, neredeyse alaycı bir kıvrım belirdi. "Ama geri çekilmemi bekliyorsun, öyle mi?" Kahkaha atacak sandım ama bunun yerine boğuk, vahşi bir ses çıkardı. Yüzü bir an için bir maskeden sıyrılmış gibiydi; öfkenin ardında derin bir keder saklıydı.

"Gücüm seni yakmak için değil, kurtarmak içindi," dedim, sesim şimdi daha sakindi ama hâlâ keskindi. "Fakat bir daha bu şekilde üstüme yürürsen, o ateşi hissetmek zorunda kalırsın." Ellerimi göğsüne

dayadım, onu yavaşça ittim. Bedeni bir dağ gibi sabit olsa da geri çekildi. Şöminenin ateşi, aramızdaki gerilimi bir tablo gibi aydınlatıyordu.

"Sen onun tarafında değilsin, öyle mi?"

"Mustafa Baba'ya geldiğine göre Mustafa Baba'nın onun babası gibi olduğunu biliyor olman gerekir ama burada durmuş bana mı düşmanlık besliyorsun? Onun tarafında falan değilim ben."

Tam bir şey söyleyecekti ki Mustafa Baba'nın içeri girmesiyle Alfa, dudaklarına bir kilit vurdu. Elinde bir kavanoz merhem ve temiz bezlerle içeri giren Mustafa Baba, bizi gergin bir şekilde bulunca kaşlarını kaldırdı. Gözleri hızla Alfa'nın yaralarında dolaştı.

"Yaralar çoktan kapanmış ha?" Alfa'nın tenini incelemek için ona biraz daha yaklaşınca Alfa bir adım geri çekilerek Mustafa Baba'ya düşmanca bir bakış attı. Mustafa Baba kaşlarını çattı. "Senin düşmanın değilim, evlat."

Alfa, buna bir yorum yapmadı.

"Ona kanımdan verdim ama görünen o ki bu adam onu kurtaran insanlara nankörlük yapan türden birisi," dediğimde Mustafa Baba hayretle bana baktı. "Ne? Ondan almamız gereken cevaplar vardı. Orada yatıp sızlanıp duruyordu. Onun iyileşmesini bekleyecek hâlimiz yoktu, değil mi?"

"Beni kullanmaya karar verdin yani," dedi düşmanca bir sesle.

"Görünen o ki bu kız sana yardım etmiş evlat," dedi Mustafa Baba çatık kaşlarla. Bana baktı. "Senin kanın Mahinev, yine mucizeler yaratıyor."

O kan, kardeşim için bir mucize yaratamamıştı. Gözlerimi zemine indirdiğimde, Mustafa Baba omuzlarıma ağır gelen bu yükü görmüş olacak ki sessizleşti.

Alfa, Mustafa Baba'ya bir bakış attı ve sonra gözlerini yeniden bana çevirdi. Ona bakmasam da bakışlarını takip edebiliyordum. "Mucize mi?" diye sordu alayla. "Bu lanet gibi hissettiriyor. O herifin kadınının kanını damarlarımda taşımak iğrenç."

"Lanet ya da mucize, hayatta kalmanı sağladı mı? Sağladı. Ayrıca... Bileğime vantuz gibi yapışıp emerken öyle demiyordun ama," diye homurdandım. Bana dik dik baktı. Kollarımı göğsümün üzerinde

topladım ve "Şimdi adını ve bu yaraları nasıl aldığını söyle çünkü Nemesis'le ilgili bildiğin her şeyi duymak istiyorum," dedim.

"Bana emirler yağdırma, kadın."

"Mağaradan dün çıkmışsın gibi bana kadın diye hitap edip durma. Biraz medeniyet öğren."

"Didişmeyi kesin." Mustafa Baba, Alfa'ya baktı. "İsmin ne?"

Alfa bana dik dik bakarken, "Kian," dedi sertçe.

"Kian... İsmini daha önce duymadım. Sahip olduğun alfa mührü, oldukça eski ve kadim bir mühür. Önemli bir sürünün lideri olmalısın," dedi Mustafa Baba merakla.

Kian'ın kara gözleri benden bir an olsun ayrılmadı ve şu cümleyi kurdu: "Nemesis, sürümdeki tüm kurtları katledene kadar evet, öyleydim."

Bakışlarım bir anlığına Kian'dan uzaklaşarak Mustafa Baba'ya dokundu. Mustafa Baba, gözlerini yumup derin bir nefes aldı ve "Üzgünüm," dedi.

Gözlerim yeniden Kian'a döndü. "Buradasın çünkü sen de Efken'in sürüsünü öldürerek intikam almak istiyorsun, öyle mi?"

Kian, kaşlarını çattı. "Ben Gümüş Pençe öldürmem," dedi sertçe. "Buradayım çünkü başka Gümüş Pençelerin de ölmesine izin veremem." Gözlerini Mustafa Baba'ya çevirdi. "Ve en güçlü klan, sizsiniz. Sizden başka sürü yok. Çoğu Gümüş Pençe henüz uyanmadı bile."

"Bunları yapan Efken değil, Nemesis'ti. Bizim de sürümüzün bir lideri yok artık," dedi Mustafa Baba sessizce.

"Biliyorum," dedi Kian. "Başıboş kalmış güçlü bir sürü her zaman tehdit altındadır."

Mustafa Baba, "Verdiğin kayıplar için üzgünüm," dediğinde Kian, "Günün sonunda oğlun bildiğin Efken'in bedeninde yaşam süren o iblisi öldüreceğim," dedi ve bir an için kalbimin atışları ağırlaştı. "Bunu sana mertçe bildirmek için geldim ve biliyordum ki senden başka kimsede merhem yoktu. İyileşmem için merheme ihtiyacım vardı." Gözlerini tekrar bana çevirdi. "Sonra da bu kadın bana kanını verdi işte."

"Oğlunu öldüreceğim ama önce biraz merhem alayım, öyle mi?" Dudaklarım acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ne asil bir plan..."

Kian, gözlerini kıstı ama cevap vermedi. Mustafa Baba, sessizliği bozdu. "Kian, dinlenmen lazım. Yaraların iyileşmiş olabilir ama henüz iyileşmiş sayılmazsın. Mahinev, sen de biraz hava al. Bu konuşma... Şimdi değil."

"Bu herifi öylece yanında mı tutacaksın? Ya Gümüş Pençelere saldırırsa?" diye sordum dehşetle.

"Ben kendi ırkımdan insanları öldürmem!"

"Seninle değil, Mustafa Baba'yla konuşuyorum," dedim sertçe.

"Ama benimle ilgili konuşuyorsun."

"Alfalar, Gümüş Pençeleri öldürmez, Mahinev," diye mırıldandı Mustafa Baba.

Birden duygularıma hâkim olamayarak, "Efken bir alfaydı ama kardeşim de içinde olmak üzere bir sürü Gümüş Pençe'yi öldürdü!" diye haykırdım.

Kian sarsıldı, bunu gözlerimle gördüm. Bana bakışı derinleşti, bir süre sessizlik içerisinde beni izledi. Ardından, "Benim de kardeşimi öldürdü," diye fısıldadı ama sesi daha çok kendine duyduğu bir öfkeyle yanıyor gibiydi. Anladığım şuydu ki Kian da tıpkı benim gibi kardeşini kurtaramadığı için kendini suçluyordu.

Sustum. Omuzlarım çöktü. Gözlerimi Kian'dan ayırmadım. Onun öfkesi, kederi ve yası benimkine o kadar benziyordu ki bu benzerlik beni ruhumun köklerinden sarsmıştı.

Mustafa Baba, "Çık ve biraz hava al, Mahinev," dediğinde gözlerimi zemine sabitlemiştim. Ne söylemem gerektiğini bilmediğim için sadece yutkundum. "Orman sana her zaman iyi gelmiştir. Biraz nefes almaya ihtiyacın var."

Mustafa Baba'yı duymazlıktan gelip, "Sakın bir daha bana o canavarın kadını olduğumu söyleme," dedim doğrudan Kian'a bakarak. "Çünkü o canavar sadece senin değil, benim de her şeyimi aldı."

Kian, bir an için sadece gözlerimin içine baktı. Kara gözleri, ruhumu taradı, sanki hissettiklerimi daha fazla anlamaya ve görmeye çalışıyor gibi bir hâli vardı.

"Hâlâ o canavarla seni birbirinize bağlayan bir Nigin Bağı varken çok büyük konuşuyorsun, kadın," dedi sonunda, sesi suçlayıcı değildi

ama yine de öfkelenmemin önüne geçemedim. "Aranızdaki bağ o her ne yaparsa yapsın, seni ona çekmeye devam edecek."

Bir yemin gibi, "O zaman," dedim, "o bağı kıracağım. Ve Nemesis'i, kendi karanlığına gömeceğim."

Mustafa Baba, bir adım öne çıktı. "Yeter," dedi, sesi bir babanın şefkatiyle doluydu. "Kian, burada kal. İyileş. Mahinev, dışarı çık. Ormanda beni bekle."

Kian'la son kez göz göze geldim. Öfkesi ve kederiyle aynadaki yansımam gibiydi ama şimdi konuşacak vakit değildi. Kapıya yönelmeden önce montumu kaptım ve kulübenin ağır ahşap kapısını ardına kadar açtım. Soğuk hava yüzüme bir tokat gibi çarptı. Ormanın karlı sessizliği, içimdeki fırtınayı bastırmaya yetmezdi ama biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Kapıyı kapattığımda, şafağın soluk ışığı ormanı gümüş bir sisle sarmıştı. Adımlarım karları ezerek ilerledi. Nigin Bağı... Nemesis, bir gölge gibi peşimdeydi. Onu öldürmediğim sürece bu bağ beni her gün öldürmeye devam edecekti.

Köknarlardan birinin önünde durdum ve ağaca yaslandım. Gün yavaşça daha da ağardı, gökyüzündeki solgun ışık bebek mavisine dönerek ormanı daha gözle görülür bir hâle getirdi. Ne kadar uzun süre burada öylece bekledim bilmiyordum ama sonunda Mustafa Baba kulübeden çıktığında, yaslandığım köknardan bedenimi ileri iterek ayrıldım.

Mustafa Baba, "Herif bir anda yattı ve derin bir uykuya daldı," deyince tek kaşımı kaldırdım. "Herhâlde gerçekten yorgun düşmüş. Onu dürttüm ama uyanmadı. Bir şeyler öğrenmek istiyordum ama..." Sakalını sıvazladı. "Çok derin uyuyor. Bayılmış gibi."

"Kanımın ona kendini dinç hissettirmesi gerekirdi," dediğimde Mustafa Baba omuz silkti.

"Sanırım duygusal olarak çok fazla yük altında kalmış."

"Her neyse, o herifi boş ver şimdi. Sen sürünün başına geçecek misin?"

Kaşlarını çattı. "Mahinev, bunu benden isteme. Ben yaşlı bir Gümüş Pençe'yim."

"Onların bir lideri olmadığı sürece tehlikede olacaklarını biliyorsun. Bunu içerideki pire torbası da söyledi."

"Asıl güçsüz bir liderleri olursa... İşte o zaman bu felaketin ta kendisi olur."

"Peki ya bu içerideki pire torbası?" diye sorduğumda bir an duraksayıp tek kaşını kaldırdı. "Bir süreliğine liderlik etmeyi kabul eder mi dersin?"

"Sen ciddi misin?"

"Ona öylece güvenecek değiliz ama görünen o ki Nemesis fena canını yakmış. Söylediğin kadarıyla güçlü bir alfa. Bence işimize yarar."

Mustafa Baba bana hayretle baktı. "Acı çeken insanlar hakkında böyle konuşmazdın sen."

"Evet ama sonra ne oldu biliyor musun?" Ona doğru bir adım attım. "Acıların en büyüğünü tattım."

"Mahinev..."

"Üzgünsün, değil mi? Biliyorum. Bunu söylemene gerek yok. Bana acıyan gözlerle de bakma." Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. "Nemesis bu herife ve sürüsüne saldırdığına göre Varta'da olmalı. O yüzden İstanbul bu kadar sessiz olsa gerek... Asla durmuyor." Acıyla güldüm. "O haklıymış, o tamamen durdurulamaz bir canavarmış."

Sırtımı Mustafa Baba'ya döndüğümde, Mustafa Baba, "Şimdiden gidiyor musun?" diye sordu.

"Evet. İki saattir burada seni bekliyordum," dedim gülerek. "Ve anladım ki sürüye liderlik etmeyeceksin."

"İki saat boyunca içerideki alfayı uyandırmanın yolunu bulmaya çalıştım," dedi sessizce.

"Biliyorum. Sorun değil. Yine uğrarım. Alfa uyanınca... Ona doğrudan teklifte bulunmasan bile bir ağzını ara, tamam mı?"

Buna bir cevap vermek yerine başmı sallamakla yetindi. Ormanın derinliklerine doğru yürümeye başladım. Arkamdan, "Mahinev," diye seslenince bir anlığına adımlarım sekteye uğradı. Ona doğru dönmedim ama onu dinlediğimi belli edercesine dimdik durdum. "Kızıl Kurt... Yani kardeşin... Bilmeni isterim ki tüm ırk onun için yasta. Buna benim yaşlı kalbim de eşlik ediyor, kızım."

Ninova

Yumruklarımı sıktım ve hızlı adımlarla uzaklaşmaya başladım. Arabayı park ettiğim yere gelene kadar sıkılı tuttuğum yumruklarım yüzünden uzun tırnaklarım avuç içlerime hilal desenleri çizmişti. Yüzümü ellerimin arasına aldım, avuçlarımı yüzüme bastırırken çığlığımı yutmaya çalıştım. Hissettiğim acı öyle büyüktü ki... Kalbimi yerinden söküp avucumun içinde küle çevirene kadar sıkmak, patlatıp yok etmek istiyordum. Onu sevmek istemiyordum. Bana yaşattığı her şey yüzünden önce onu, sonra da kendimi öldürmek istiyordum.

Bir rüzgâr şiddetle saçlarımın arasından geçip giderken saçlarımı dağıttı ve bir flama gibi uçuşturdu. Gökyüzü birdenbire kara bulutların dolmasıyla griye, ardından soluk bir laciverte dönüştü. Başımın üzerindeki göğün yüzeyinde damar gibi ilerleyen büyük yıldırımı gördüm; yıldırım patladı ve ışığıyla etrafı aydınlattı. Çok geçmeden yıldırımın sesini duydum.

Ve arkamda onu hissettim.

Bir adım öne giderken tökezledim. Kalbim yerinden çıkıp gidecekmiş gibi hissederken başımı ağır ağır arkama doğru çevirdim. Büyük bedeni kendi yarattığı yıldırımların içindeydi; sanki her bir yıldırım onun bedenini saran zehirli sarmaşıklardı. Gözünü bile kırpmadan o şeffaf mavi gözlerle bana bakıyordu.

Avucumun içinde bir alev büyüdü. Alev derimin altından çıkarak elimi kaplayan bir topa dönüştü ama buna aldırış etmedi. Sadece gözlerimin içine bakıyordu. Ateşi ona fırlatsam, onu diri diri yaksam umurunda bile olmayacakmış gibi orada durmuş, sadece gözlerimin içine bakıyordu.

Bağırarak, "Sen ölmek mi istiyorsun?" diye sorduğumda, mimiksiz yüzüyle sessizce fısıldadı: "Elinden olacaksa."

Avucumdaki ateş daha da büyürken, "Niye buradasın?" diye sordum hırlar gibi.

"Seni görmem gerekiyordu."

Söylediği şey canımı öyle çok yaktı ki avucumdaki ateş yaydan fırlayan bir ok gibi hızla ona savruldu. Geri çekilmedi, beni püskürtmedi, bedenini sarmaşık gibi saran yıldırımlara çarpan ateşim, kızıl mavi bir ışığın bedeninde parlamasına neden oldu. Gözlerini yumdu

ve ateşimi hissetti. Sanki ona dokunmuşum gibi gözleri kapalıyken gülümsedi.

"Seni öldürmekten vazgeçeceğimi sanıyorsan-" diye haykıracaktım ki gözlerini yumması beni durdurdu. Susup çatık kaşlarla ona baktım. Hâlâ gülümsüyordu. Bir elini yavaşça kaldırdı. Bana saldıracağını düşünerek bir adım geri attım, ellerimdeki ateşi bir kalkan gibi hazır tuttum ama o, saldırmadı. Büyük elleri havada titreyerek şekil değiştirdi; parmakları uzun, siyah pençelere dönüştü. Pençeleriyle havaya küçük bir yarık açtı, yıldırım gibi parlayan bu çatlak, yavaşça büyüyerek bir portalın eşiğine dönüştü. Ormanın karlı havası, bu yarığın çekimiyle dalgalandı.

Sesimdeki öfke ve çaresizlikle, "Evet, kaçsan iyi olur," dedim. Onu şimdi öldüremeyeceğimi biliyordum, fiziksel olarak henüz o kadar güçlü değildim. Ama ruhsal olarak? Bu sorunun cevabını kendime vermeyi reddettim. Onu öldürecektim, bu bir yemindi.

"Kaçmıyorum," dedi gözlerini yavaşça aralarken. Mavi gözleri, bir fırtınanın kalbi gibi parlıyordu. "Seni kaçırıyorum."

Öfkeyle ateşimi ona savurmak üzereydim ki bir yıldırım ip gibi bedenimi sardı. Ayaklarım yerden kesildi, çığlık atmak için ağzımı açtığımda sesim boğazımda hapsoldu. Yıldırımdan ip, beni sıkıca kavrayarak ona doğru sürükledi. Öfkeyle çırpınmaya çalıştım, ellerimdeki ateş çaresizce yanıp söndü. Kılıcını ondan söküp almıştım ama nasıl oluyordu da hâlâ bu kadar güçlüydü? Nasıl oluyordu da beni bu kadar kolay alt edebiliyordu?

Bedenim ona yaklaştıkça Nigin Bağı içimde bir çığlık gibi yankılandı. O bağ beni hem ona zincirliyor hem de özgür bırakıyordu. Gözlerimiz buluştu; mavi gözlerinde bir an için Efken'in gölgesini gördüm. Fakat bu sadece bir yanılsamaydı. O, Nemesis'ti. Ve ben onun kurbanı olmayacaktım.

"Mahinev," diye fısıldadı ama kulaklarımda gök gibi gürledi. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Bunu sen başlattın!" diye hırladım yıldırım iplerinden kurtulmaya çalışarak. "Her şeyi sen mahvettin! Mahzar'ı, beni, Efken'i... Her şeyi!"

Ninova

Gözlerinde bir an için bir çatlak belirdi; keder, öfke, belki de pişmanlık. Ama hemen kayboldu. "Efken hâlâ burada," dedi elini göğsüne, kalbinin üzerine koyarak. "Nigin Bağı, bunu söylüyor. Hissedebiliyorsun, değil mi?"

Sözleri içimi bir hançer gibi deşti. Nigin Bağı, evet, hâlâ atıyordu. "Efken öldü," dedim sesim titrerken. "Sen onu öldürdün. Mahzar'ı da Efken'i de sen öldürdün. Ve ben... Ben de seni öldüreceğim."

Yıldırım ipleri, bedenimi daha sıkı sardı. Portal arkasında büyüyordu; karanlık bir ağız gibi bizi yutmaya hazırdı. "Beni öldürmek istiyorsan," dedi, sesi şimdi daha yumuşak, neredeyse yalvarır gibiydi, "o zaman benimle gel."

Öfkem, bir an için yerini şaşkınlığa bıraktı. "Ne?" diye sordum. "Ne saçmalıyorsun?"

Yıldırım ipleri, bedenimi portalın eşiğine doğru çekti. Portalın karanlığına doğru sürüklendim, gözlerim onun mavi gözlerine kilitlendi. Portal bizi yuttu. Ormanın karlı sessizliği geride kaldı; karanlık, bir dalga gibi üstümüze kapandı.

*

Karanlık, bana ait ikinci bir deri gibi üzerime çökmüştü. Gözlerimi açtığımda, soğuk taş zeminin sertliği sırtıma batıyordu. Nefesim buğulu bir sis gibi havada süzüldü. Neredeydim? Zihnim, portalın karanlık ağzında kaybolmuştu; o yıldırım iplerinin bedenimi sarması, Nemesis'in mavi gözlerinin ruhumu delmesi... Hepsi bir kâbus gibi içimde yankılanıyordu. O, buradaydı. Yakında. Ve ben onun tutsağıydım.

Doğruldum, ellerim taş zemine bastı. Loş ışıkta odanın hatları yavaşça belirdi. Yüksek tavanlı, ahşap kirişlerle desteklenmiş bir dağ eviydi burası. Şöminenin sönmüş közleri, duvarda titrek gölgeler oynatıyordu. Geniş pencereler, dışarıdaki karlı dağların silüetini çerçeveliyordu ama camların ardında mavi bir parıltı dans ediyordu. Yıldırımlar. Onun yıldırımları. Bu ev bir sığınak değil, bir kafesti.

Öfkem, bir alev gibi içimi yaktı. "Nemesis!" diye haykırdım, sesim taş duvarlarda yankılandı. Cevap yoktu. Ayağa kalktım, ellerim titriyordu ama bu korkudan değil, saf öfkedendi. O iblis, beni buraya

zincirlemişti. Kapıya koştum, ağır ahşap kapıyı yumrukladım. "Beni buradan çıkar!" Kapı sanki bir dağ gibi sabitti, kıpırdamadı. Avucumda bir alev filizlendi, derimin altından taştığında kapıya doğru savurdum. Ateşim ahşabı yaladı ama o an mavi bir yıldırım kapıyı sararak alevlerimi yuttu. Sanki ev onun iradesine boyun eğmişti.

Nefes nefese geri çekildim, gözlerim pencerelere kaydı. Camların ardındaki yıldırım ağı, bir örümcek ağı gibi parlıyordu. Koştum, camı yumrukladım, ateşimi savurdum ama her seferinde o lanet yıldırımlar alevlerimi söndürdü. "Korkak!" diye bağırdım. "Karşıma çık!" Öfkem, kontrolümü ele geçiriyordu. Ellerimdeki ateş, bir fırtınaya dönüştü ve ateşi odadaki ahşap masaya savurdum. Masa alev aldı ama yıldırım ipleri, bir yılan gibi kıvrılarak ateşi boğdu. Her yangın, onun gücüyle yok oluyordu.

"Piç kurusu! Katil piç kurusu! Canavar!" diye haykırdım.

Evi darmadağın etmeye kararlıydım. İki katlı bu lanet dağ evi, onun kalesi olabilirdi ama benim öfkem bir orduydu. Alt kata indim, merdivenlerdeki halıyı ateşe verdim. Alevler bir an için yükseldi ama o mavi parıltı, halıyı kül etmeden söndürdü. Salonun ortasındaki koltukları devirdim, kitap raflarını yere çektim; eski ciltler, taş zeminde yankılanarak dağıldı. Şöminenin yanındaki perdeleri tutuşturdum ama yine o yıldırımlar, alevlerimi bir gölge gibi yuttu. "Nemesis!" diye bağırdım, sesim bir çığlığa dönüştü. "Neredesin?"

Üst kata çıktım, koridorun karanlığına daldım. Her odaya girdim, kapıları tekmeledim, eşyaları devirdim. Odalardan birindeki geniş yatağın üzerine serilmiş ipek çarşafları ateşe verdim; alevler dans etti ama o lanet yıldırımlar, ateşi tekrar ve tekrar boğdu. Öfkem, bir canavar gibi büyüyordu ama her yıkım girişimim, onun gücüyle bastırılıyordu.

Odanın geniş penceresinin önünde durdum. Çoktan gece olmuştu. Dışarıdaki karla kaplı dağlar, ay ışığında gümüş bir deniz gibi uzanıyordu ama camın ardındaki yıldırım ağı, özgürlüğümle aramdaki tek engeldi. Ellerimi cama dayadım, alnımı soğuk yüzeye yasladım. Nefesim, camda buğulandı. "Neden?" diye sordum fısıltıyla, sesim artık öfkeden çok yorgunlukla kaplıydı. "Neden beni buraya getirdin?"

O an arkamda birinin varlığını hissettim. Nigin Bağı, bir ip gibi gerildi ve yavaşça döndüm. Oradaydı. Nemesis, kapının gölgesinde duruyordu; uzun bedeni bir heykel gibi sabitti, mavi gözleri bir fırtına gibi parlıyordu. Üzerinde siyah bir gömlek vardı; gömleğin kollarını sıvamıştı, elleri ceplerindeydi.

"Sonunda," dedim, sesim bir tıslama gibi çıkmıştı. Avucumda yeniden bir alev filizlendi. "Beni bu kafese kapattın ama bu seni kurtarmayacak." Ateşimi ona savurdum ama bir yıldırım ipliği, alevimi havada yakalayıp söndürdü. Öfkem, bir anlığına çaresizliğe dönüştü.

"Seni öldürmek isteseydim," dedi, sesi sakin ama bir gök gürültüsü gibi ağırdı, "şimdiye kadar yapardım." Bir adım attı, gözleri benimkilerden ayrılmadı. "Seni buraya öldürmek için getirmedim."

"Neden getirdin o zaman orospu çocuğu?" diye haykırdığımda ona tokat atmışım gibi kaşlarını çattı.

"Çünkü seni görmeye ihtiyacım vardı."

Kanımı çeken bu cümle karşısında, "Geber!" diye bağırarak alevimi ona savurdum ama bu defa alevimden kaçmadı; ateşim onun bedenine çarparak gömleğinin büyük bir kısmını yaktı. Diğer eliyle omzunda yanan alevi silkeledi ve tekrar bana baktı.

"Sana bir açıklama borçluyum," dedi sakince.

"Açıklama mı?" Öfkeden gözüm dönmüş hâlde ona iğrentiyle baktım. "Bu ne pişkinlik?"

"Kardeşini ben öldürmedim," dediğinde avucumda bir ateş daha büyüdü, ona savurmak için elimi kaldırdığımda, "Bunu sen de biliyorsun," diye devam etti. "Bu benim irademdışında gerçekleşti."

"Her şey senin iradenin sonucunda gerçekleşti. Her şey senin adi bir piç kurusu, bir katil, bir canavar olman yüzünden gerçekleşti!"

"Öyle olmadığını sen de biliyorsun, Mahinev," dedi gözlerini gözlerimden çekmeden. "Gerçeğin bu olmadığını sen de biliyorsun."

"Gerçek mi?" diye sordum, sesim hırlar gibi çıkmıştı, ellerim titriyordu. Avucumdaki ateşi yere savurdum, bu kez yıldırımlar ateşi söndürmedi ve önümüzdeki halı alev alıp yanmaya başladı. "Senin gerçeğin, sadece yalan! Sen benim kardeşimin canını aldın!"

"Kardeşini öldürmek niyetinde olsaydım, bunu en başında, onun bir tehdit olduğunu fark ettiğim anda yapardım," dedi dişlerinin arasından.

"Bu seni aklamaya yeter mi sanıyorsun? Benim kardeşim öldü!"

"Biliyorum," demesi bir adım geri sendelememe neden oldu. "Oradaydım ve hiçbir şey yapamadım. Bunu durduramadım."

"Seni yok edeceğim."

Nemesis, bana doğru bir adım attı. "O zaman dene," dedi, sesi bir meydan okuma gibi çıkmıştı.

"Kılıcın artık bende," dediğimde, "Buna rağmen karşımda ne kadar zayıf olduğuna bir bak," diye karşılık verdi. Dişlerimi sıktım. "İstesem şimdi seni yok ederim."

"Neden etmiyorsun o zaman?" diye sordum hırsla.

"Yapamıyorum." Bana doğru bir adım daha attığında, bir adım geri çekilip ona tiksinen gözlerle baktım. "Seni yok etmek en akıllıca seçim olurdu ama ben bu seçimi yapmayı göze alamıyorum."

Nemesis'in mavi gözleri, bir an için kırılgan bir gölgeyle doldu ama bu öfkemi dindirmeye yetmedi. Dişlerimi sıktım, ellerim titriyordu; avuçlarımda yeni bir ateş filizlenmeye hazırdı ama onun bu sözleri, ruhumda bir çatlak açmıştı. Tiksinen bakışlarımı ondan ayırmadım, bir adım daha geri çekildim ve sırtım taş duvara değdi.

"Neden? Kılıcın yerini öğrenmeden beni öldürürsen yazık olurdu, değil mi?"

"Nedeninin bu olmadığını iyi biliyorsun, küçük yılan."

Dişlerimi sıktım. "Kılıcın olmadan bir hiçsin sen."

"Ne o? Sana yeniden itiraf etmemden mi korkuyorsun? Benim için ne ifade ettiğini yeniden duymak mı seni korkutan?" diye sordu gözlerini gözlerimden tek bir saniye olsun ayırmadan. "Seni öldürmem gerekiyor, biliyorum, yok olmadığın sürece varlığım tehdit altında olacak, bunu da biliyorum ama yapamıyorum."

"Yapamıyorsun, öyle mi?" diye sordum, sesim bir tıslama gibi zehirle doluydu. "Ne kadar da asil. Mahzar'ı öldürürken bu kadar tereddüt etmemiştin ama değil mi?" Sözlerim, bir hançer gibi havada asılı kaldı. Nemesis'in yüzünden anlık bir gölge geçti ama hemen kayboldu.

"Mahzar'ı ben öldürmedim. Sana bunu daha kaç kez söylemem gerekiyor? O, benim irademin ötesindeydi. Ama sen... Sen bunu anlamak istemiyorsun."

"Mahzar'ı senin gölgelerinden biri öldürdü!"

Dişlerini sıkıp sustu.

"Her şeyi başlatan sendin, her şeyin sebebi sendin ve şimdi karşımda durmuş bana kardeşini ben öldürmedim mi diyorsun?" Haykırır gibi sorduğum bu soru karşısında Nemesis sertçe yutkundu. Eğer onun nasıl bir şeytan olduğunu bilmeseydim, bir anlığına onun üzüldüğüne bile inanabilirdim. "Eninde sonunda kardeşimi öldürmek zaten senin planının bir parçasıydı, şimdi beni bunun senin inisiyatifinde olmadığına inandırmaya çalışıyorsun." Bağırmaya başladım, kendimi kaybetmiş gibi hissediyordum. "Benim kardeşim öldü! Benim kardeşim öldü!" Boğazımdan çığlık gibi kopan bu cümleyle beraber, Nemesis gözlerini yumdu ve dişlerini sıktı.

"Kardeş kaybetmenin ne demek olduğunu biliyorum," dedi, bir an Efken'in varlığını hissettim ama çok geçmeden bunun beni manipüle etmek için oynadığı bir oyun olduğunu anladım.

"Yaratığın tekisin." Ona doğru bir adım attım. Halı hâlâ cayır cayır yanıyordu ama ateş tuhaf bir şekilde başka hiçbir yöne savrulmuyordu. Yüzüme kendi yaktığım ateşin ışığı vururken, "Hâlâ şansın varken öldür beni, Nemesis," dedim korkusuzca. "Çünkü ikinci bir şansın asla olmayacak. Çünkü eğer şimdi beni yok etmezsen, yok oluşun yakındır."

"Öyle çok seviyorsun ki beni," diyerek söze girip gözlerini açtığında olduğum yere çakılmış gibi hissettim. "Beni yok etme düşüncesini bile kaldıramıyorsun. Beni öyle çok seviyorsun ki, seni öldürmemi göze alacak kadar... Öldüğünde içindeki acı dinecek sanıyorsun, değil mi?"

Suçlaması karşısında öfkeyle, "Kendini kandır," diye tısladım.

"Gerçeği kendine bile itiraf edememek nasıl bir hismiş, Mēness?"

Bu kez içimdeki öfke beni alt etti. Avucumun içinde büyüyen ateş, benim bile canımı acıtacak kadar sıcaktı. Öyle ki sanki cehennemden çıkıp gelmişti. Öfkeyle ateşi ona doğru savurdum, kaçmadı ya da kendini yıldırımlarıyla bir koruma kalkanı içine almadı. Sadece durdu ve

Ninova

ona çarptığım ateşi kabul etti. Bedenine çarpan ateş anlık olarak onu dağladı, yüzünde küçücük bir acı belirtisi aradım ama canını acıttığıma emin olmama rağmen yüzü ifadesizdi.

"Durma, istediğin kadar yak beni. Sana karşı koymayacağım ya da ateşlerini savuşturmaya çalışmayacağım. Sadece bana kulak ver, beni dinle," dedi bastıra bastıra.

Hırsla bir ateşi daha ona yönlendirdim, yine kaçmadı, ateş ona çarptı ve omzuna hasar verdi. Teninden gelen yanık kokusunu alınca kaşlarım çatıldı. Başka zaman olsa canımı yakacak olan bu şey, bir an bana gerçekten keyif verdi. Onu cayır cayır yakıp küle çevirme dürtüsü içimde büyüdükçe büyüdü.

"Vicdanını, eğer kaldıysa, böyle mi rahatlatıyorsun? Ateşlerimden kaçmayarak mı?" Sorum üzerine çatık kaşlarla bana baktı.

Onu bir kez daha yaktım ama bu bana yetmedi. Yanıyordu, derisi kavruluyordu ama bedeni yeniden iyileşiyordu ve o, bir kez olsun geri çekilmiyordu.

"Bu seni rahatlatıyor mu?" diye sordu. Sesi artık derin değildi, hatta neredeyse tükendiğini bile söyleyebilirdim. "Beni yakmak... Sana hissettiğin bu ızdırabı unutturmaya yetiyor mu?"

"Hayır. Ama seni yakmak, bana nefes almayı hatırlatıyor."

O an sessizlik çöktü. Aramızdaki alevlerin harlamrken çıkardığı çıtırtı dışında hiçbir şey duyulmuyordu. Kendi içimdeki fırtına dinmiş değildi ama Nemesis'in hareket etmeyişi, bana karşılık vermeyişi beni daha da deliye çeviriyordu.

Bir anda, "Beni sevdiğini inkâr edebilirsin," dedi. "Ama nefretin bu kadar canlıysa, hâlâ bana aitsin demektir."

Bu söz içime işledi. Mideme saplanan bir bıçak gibiydi. Kalbim acıyla attı; tiksinti de oradaydı, korktuğu gerçek de oradaydı.

"Sadece bedenine siktiri boktan bir Nigin Bağı yüzünden bağlıyım, hepsi bu. Onun dışında hiçbir şeyin yok bende. Hiçbir şeyin!"

Nemesis, başını eğdi. Gömleğindeki yanığa baktım, teni ateşlerin açtığı yaralardan arınarak yenileniyordu.

"Öyle olsun," dedi gülümserken.

Ona doğru bir adım attım ve "Seni sevdiğimi umut ediyorsun," dedim. "Ama ben sadece seni öldürmeyi hayal ediyorum. Her gece. Her sabah. Her nefesimde."

Gözlerinden deliliğin geçtiğini gördüm. Bir an sanki az önce benimle konuşan Efken'di ama şimdi karşımdaki kişi gerçekten Nemesis'ti. Dudakları köşelerinden yukarı çekildi ve bana neredeyse dehşete kapılmama neden olacak türden korkunç bir gülümseme bahşetti.

"Beni öldüreceksin, öyle mi?" Sorusu genizden gelen bir kükreme gibiydi. Tek bir göz kırpışıyla tüm ateşleri söndürdü ve geriye sadece onun yıldırımının gümüş-mavi kıvılcımı kaldı. Bana doğru bir adım atınca aramızdaki mesafe sıfırlandı. "Bir yılana yakışacak şekilde beni sırtımdan vurup kılıcımı çaldın ama bak, karşımda hâlâ hiçbir şeysin. Kılıcım sendeyken bile sen beni yenebilecek güçte değilsin. Karşımda ne kadar savunmasız göründüğüne bir bak, ne kadar aciz... Ne kadar kırılgan..." Beni baştan aşağı süzüp o korkutucu gülümsemesiyle tekrardan gözlerime baktı. "İstesem şimdi, burada seni yok edebilirim, bunun için her gün düşünmeme, plan kurmama gerek yok çünkü o güce sahibim. Ama senin," sırıtışı genişledi, "beni öldürmek için günlerce plan kurmak, bunu her gün arzu etmek ama hiçbir şey yapamamak dışında hiçbir şeyin yok."

Boğazımdan yükselen öfkeyle ona atak yapacaktım ki, "Orada dur bakalım. Küçük, anlamsız gösterini yeterince izledim," dedi ve tek bir parmak hareketiyle beni yıldırımdan bir zincirle sarıp olduğum yere mıhladı. "Seni öldürmediğim için bana minnettar olacağına, kabuğundan yeni çıkmış küçük bir ejderha gibi sürekli bana ateşini püskürtüyorsun. Buna seyirci olmak bir noktaya kadar sevimliydi ama sıkıldım."

"Beni manipüle etmeye çalıştın ama başarısız olunca gerçek yüzünü nasıl da gösterdin," dedim tükürür gibi.

Kaşlarını çattı ama sırıtışı hâlâ yüzünde asılı duruyordu. Bir süre sustu ve sonra, "Haklısın," diye kabullendi. "Efken taklidi yapmak seni kandırmaya yetmiyormuş. Bize duyduğun büyük aşk bile seni kandırmama yetmiyor artık, ha?"

Bedenim yıldırımdan zincirin tutsağıyken, Nemesis neredeyse elektrik akımından geçmişim gibi hissettiren parmağını yanağımda kaydırdı. Bu dokunuştan tiksinerek ona öfkeyle baktım. Gözleri uzun uzun yüzümde dolaştı. Kafamı hızla çevirip dokunuşundan kurtulmaya çalıştığımda derin bir nefes aldı.

"Bana dokunacağına beni öldür daha iyi," diye tısladım.

"Bunu ben de isterdim," deyince kaşlarımı çatarak göz ucuyla ona baktım. Bir an öyle bir bakış takındı ki gözüme gerçekten savunmasız göründü. "Yapabilseydim, üzerine düşünmezdim bile. Senin aksine."

"Hani bu senin için oldukça kolaydı?"

"Kolay zaten," dedi. "İşte bu kadar kolay olması beni durduran. Kafamı bu kadar karıştıran da bunu yapabilecek olmama rağmen yapamıyor oluşum."

Dişlerimi sıktım. "Manipülatör orospu çocuğu."

"Bu beden seni seviyor," deyince durdum ve sadece ona baktım. "Ve fark ediyorum ki bu bedenin sahibi olarak ben..."

"Sus! Duymak istemiyorum!" Çığlığım onu gerçekten durdurdu. Dişlerini sıktığında yüzünde oluşan çukurlar, ölümün gölgeleriyle kaplıydı ama bu ölüm bana dokunmadı.

"Anladım."

"Neyi anladın pislik? Seni öldüreceğimi mi anladın?"

Kaşlarını kaldırıp gözlerini yumdu ve bir süre bekledi. "Sırtımdan vuran bir kadının karşısında bu kadar sakin kalmam beni çileden çıkarıyor ama madem beni dinlemeyeceksin, o hâlde seni özgür bırakıyorum. Şimdilik."

"Hayatının hatasını yaptığını anladığında çok geç olacak," dedim yamuk bir gülümsemeyle.

"Onu birlikte izleyip göreceğiz," dedi ve zincir bir anda çözüldü, dizlerimin üzerine düştüm ve kafamı kaldırıp ona tiksintiyle baktım. Yüzünde bir karmaşa gördüm. Sanki eğilip beni kaldırmak istiyordu ama bir şey ona engel oluyordu. Dişlerini biraz daha sert sıkmış olacak ki ince yüzündeki gölgeler büyüdü.

"Git," dediğinde kaşlarımı çatarak gözlerimi pencereye çevirdim. Evin etrafını saran yıldırımlar geri çekilmişti. Bakışlarımı yeniden

Nemesis'e çevirdim. Doğrulup kalktığım sırada sırtını bana döndü ve ahşap masaya doğru ilerlemeye başladı. İçimdeki öfke beni yeniden ele geçirince hızla komodinin üzerinde duran vazoyu aldım, vazoyu komodine vurarak parçaladım ve büyük kırık parçayı hırsla Nemesis'in sırtına sapladım. Hareket bile etmedi. Parça onun sırtına gömüldüğünde küçük bir inilti bile çıkarmadı. Kanın parçadan kayarak parmaklarıma bulaştığını gördüm. Hareketsizce bir süre bekledi ve "Bu ilk sırtımdan vuruşun değil, küçük yılan," diye fısıldadı. Ardından elini yana doğru kaldırıp avucunu açtı. Avucunda tuttuğu araba anahtarına çatık kaşlarla bakarken parçayı onun sırtına saplı tutmaya devam ediyordum. "Al bunu ve kaybol."

Parçayı sırtına daha şiddetli ittiğimde sadece derin bir nefes aldı. Kaşlarım çatıldı. Diğer elimi avucuna götürüp anahtarı hızla aldım, parçayı sırtında saplı bırakarak geri çekildim ve o tekrar konuştu: "Yıldırımlardan bir tanesi sana ana yolu gösterecek."

"Saklandığın deliği bilmemde bir sakınca yok mu yani?"

Bana bakmadan konuştu. "Bu evi Tanrı bile bulamaz. İstediğin kadar hafızana kazı."

Sırtında saplı duran parçanın etrafından yoğun bir şekilde akan kanı izlerken bir süre sessiz kaldım. Daha sonra arkama bakmadan hızla dağ evinin çıkış kapısına doğru yürüdüm.

"Bugünü unutma, Nemesis," dedim elim kapının kulpundayken. "Seni öldürecek kadın ellerinle azat ettin."

Kapıdan çıkarken son gördüğüm, sırtından sızan kanla hareket dahi etmeden öylece duran Nemesis'ti.

Dağ evinin kapısında duran beyaz cipe doğru koşar adımlarla ilerledim. Bir yıldırım ok gibi yanımdan geçerek arabanın önünde durdu. Beni beklemeye başladı. Parmaklarıma bulaşmış kanı üzerime sildim ama yine de arabanın kapısını açarken kan, arabanın beyaz yüzeyine bulaşarak orada parladı. Yıldırım aracın önünde ilerleyerek beni yolun geri kalanını tek başıma bulabileceğim bir alana çıkarana dek bana öncülük etti ve sonra toza dönerek kayboldu.

İbrahim'in evinin önüne geldiğimde, büyük bir kurt kalabalığının ve tüm arkadaşlarımın kapıda olduğunu gördüm. Arabanın yaklaştığını gördükleri andan itibaren ortamın panik seviyesi daha da artmıştı.

Vitali'nin, "Bu o," dediğini arabanın içinde olmama rağmen duydum. Arabayı durdurduğumda, Miraç arabanın önüne doğru bir rüzgâr gibi hızla koştu ve ellerini kaputa koyarak nefes nefese bana baktı. Çok kısa bir an kardeşimle göz göze öylece durup bekledim. Gözlerindeki korkuyu gördüm. Bu korkuyu tanıyordum. Kaybetme korkusu.

Arabadan indiğimde gecenin zarını yırtmaya başlayan şafak, usulca ufukta bir yarık oluşturmaya başlamıştı. Arabadan inmemle, Miraç beni kollarının arasına çekip sıkıca sarıldı ve "Neredeydin?" diye sordu bağırarak.

Kurumuş kanla damgalı parmaklarımı kardeşimin sırtına bastırırken, "Nemesis burada," dedim sessizce. Tepki bile vermedi, sanki bunu biliyordu, sanki neden ortadan kaybolduğumu zaten tahmin edebiliyordu.

"Sana bir şey yaptı mı?" diye sorarken beni kendinden uzaklaştırdı, ellerimi avucunun içine aldı ve kanı görünce kaşlarını çattı. "Seni yaraladı mı?"

"Hayır. Bu benim değil, onun kanı," dedim buz gibi bir sesle. Miraç, ellerime bakarken sertçe yutkundu. Kafasını kaldırıp bana baktığında gözlerinde küçük bir parça da olsa suçluluk görür gibi oldum.

"Ona öylece saldırırken ne düşünüyordun? Ona kendini de mi öldürtmeye çalışıyorsun?"

Ellerimi Miraç'ın dokunuşundan kurtardım ve hiçbir şey söylemeden Mustafa Baba'ya baktım. Dönüşmüş Gümüş Pençelerin ortasında dikilmiş, insan formuyla bana bakıyordu.

"Kian ne durumda?" diye sorduğumda, bunun sırası değil dercesine kaşlarını çattı.

"Kian'ı boş ver, sana zarar verdi mi?"

Ellerimdeki kanı işaret ettim. "Ona zarar veren bendim, Mustafa Baba."

"Tam iki gün boyunca ortalarda değildin, tüm sürü seni arıyordu ve Marlar da yerin dibine bile inip seni araştırdı," dedi Sezgi. İki gün

mü? Buna şaşırdım. O hâlde neredeyse bir buçuk gün boyunca baygın mıydım? Bir şey söylemeden sert bir nefes verdim. Ardından sürüye doğru döndüm.

"Bir lidere ihtiyacınız var," dedim, her biri gözünü bile ayırmadan bana bakıyordu. "Ve sanırım sizin için bir lider buldum."

Nemesis'ten en az benim kadar nefret eden, aynadaki yansımam gibi hissettirmesine neden olan bir kayıp vermiş sürüsüz alfa.

4. AYNADAKİ LİDER

SWALLOW THE SUN, MOONFLOWERS BLOOM İN MİSERY

Kalbimdeki yası ve acıyı bastırmak, cehennemin korlarını boğmaya çalışmak gibiydi; yani imkânsızdı. Çünkü cehennem, biliyordum ki ilk önce kendi ruhunu alevlere teslim ederdi. Kendi ruhumu bu acıya teslim eden benken, nasıl olacaktı da bu acıyı durabilecektim ki? İçinde hapsolduğumu hissettiğim bu beden bana yabancı geliyordu ya da belki de ben bu boş bedenden ibarettim ve ruhum çoktan çıkıp gitmişti.

Kararım, kurtların bir anlığına geri çekilmesine neden olmuştu. Sonrasında derin, beni içine çeken bir sessizlik... Çoğunun bu tür bir karara saygı duymayacağını ve başka bir lider kabul etmek istemeyeceğini biliyordum ama sonunda kabul etmek zorunda kalacaklarına da emindim. Sonuçta sürü, bir lider olmadan tehlikede demekti ve aralarında uyanışını henüz yeni tamamlamış çok sayıda Gümüş Pençe vardı.

Bir cevap beklemeden İbrahim'in evine girip kendimi koltuğun üzerine attığımda, Gümüş Pençeler dışında herkes içeri girdi. Kurtların dışarıda uluduklarını duydum. Kararım onlar arasında bir gerilimin fitilini ateşlemiş olmalıydı. Sanırım.

Ceyhun, "Yeni bir lider ne demek oluyor?" diye sordu hayretle. Karşımdaki tekli koltuğa oturdu. "Ve sen iyi misin?"

Gözlerimi parmaklarımı lekeleyen kandan çekmeden, "İyiyim," dedim. "Lider konusuna gelecek olursak, Mustafa Baba size ormanda bulduğum Gümüş Pençe'den bahsetti mi?"

"Bahsetti," dedi Ceyhun. Manbel ve Vitali'nin kapının önünde fısıltı şeklinde konuştuklarını duydum ama onlara odaklanmak yerine Ceyhun'a baktım. "Ama hiç tanımadığın bir kurda, tüm sürüyü mü emanet edeceksin?"

"Henüz onunla konuşmadım bile ama kabul ederse, evet," dedim. Ceyhun bana tuhaf tuhaf baktı ama yorum kabul etmeyeceğim her hâlimden okunuyor olsa gerek, sustu.

Mustafa Baba, "Ormanda onun enerjisini hissettim ama enerjiyi takip etsem de ona ulaşamadım, çoktan seni alıp kayıplara karışmıştı," dediğinde başımı salladım.

"Tıpkı İbrahim gibi o da portal açabiliyor, yetişme şansın yoktu."

"Sana zarar vermediği için onun hâlâ Efken olduğunu düşünüp inanmaya kalkışma sakın," dedi Miraç birden, ışık hızıyla ilerledi ve içinde ateş yanmayan şöminenin önünde dikildi. "Seni öylece salıp bıraktı, sana zarar vermedi diye hiçbir şey değişmedi."

Sezgi, "Miraç, daha az evvel ablana bir şey oldu korkusuyla nevrin dönmüş gibi davranıyordun, şimdi yine saçmalamaya başlama," diye uyardı kardeşimi.

Miraç dişlerini sıkarak önce Sezgi'ye, ardından bana baktı. "Sadece onu uyarıyorum. Onun ağına düşmesini istemiyorum."

"Ben böyle bir konumda uyarılması gereken en son insanım, güven bana." Elimi kaldırıp parmaklarımdaki kanı işaret ettim. "Bak, bu benim değil, onun kanı. Şakam var gibi mi görünüyor?"

Miraç, sertçe yutkundu ama cevap vermedi, bunun yerine sırtını döndü ve evden çıktı.

"Duş almalıyım," dedim boynumu ovalarken. Bu kadar soğukkanlı davranmam hepsini şaşırtmış gibiydi. Beni inceliyorlar ama asla yorum yapmıyorlardı. "Bu arada, bir dağ evinde saklanıyor ama o evi asla bulamayacağımızı söyledi. Hoş, bulsak bile ne yapabiliriz?" Güldüm, aslında burnumdan soluyordum. "Şu an onu öldürebilecek kadar güçlü değilim ve öldürebilmenin bir yolunu da bilmiyorum."

Ninova

Yaren'in kırılgan bakışlarını hissettim. Ona bakamadım. Abisini öldürecek olmamdan böylesine soğukkanlı bir ses tonu ve kayıtsızlıkla bahsediyor olmam ona nasıl hissettiriyordu? Berbat olmalıydı. Sonuçta onu büyüten Efken'di. Manbel ortaya çıkmadan önce Yaren'in, Efken'den başka kimsesi yoktu.

"Bir sürü insanız ama tek bir adamı yenemiyoruz," diye mırıldandım kendi kendime, ardından oturduğum yerden kalktım. "Çok yakında İstanbul'a döneceğim."

"İstanbul şu anlık güvende gibi görünüyor," dedi Sezgi.

"Biliyorum ama benim bulmam gereken anahtar sahipleri var," dedikten sonra kimseden cevap beklemeden üst kata çıktım.

Kendimi sıcak suyun altında onun kanından arınana kadar parmaklarımla ovaladım, derim büzüşene kadar sudan çıkmadım. Sudan çıkıp saçlarımı ve vücudumu kuruladıktan sonra üzerime elbise boyutunda bir tişört giyerek banyodan çıktım. Yaren, yatağın kenarına oturmuş beni bekliyordu. Onu görünce kalbim sızladı çünkü biliyordum ki ayaklarıma kapanıp bu kararımdan dönmemi isteyecek olsa bile dönmezdim. Göz göze geldiğimizde, siyah gözlerinde bir parça hüzünle bana gülümsedi.

Yanındaki boşluğa oturdum ve "Yerimde olsaydın sen ne yapardın?" diye sordum. Doğrudan bu soruyu sormama şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı, ardından gözlerini kaçırdı.

"Eğer İbrahim benim abimi öldürmüş olsaydı ve abim bu hikâyenin masumu olsaydı, benim de kararım seninkinden farklı olmazdı," dedi çelimsiz bir sesle. "Seni kararından döndürmek için burada değilim. Sadece nasıl olduğunu merak ettim."

Gözlerimi Yaren'in yüzünde dolaştırdım. "Henüz üzerinden sadece birkaç gün geçmiş olmasına rağmen, aylardır içimde bu acıyla dolaşıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki zaman benim için yavaşladı," diye itiraf ettim.

"Tüm bunların bu şekilde sonuçlanmasını istemezdim."

Yaren'in yüzüne düşen kurum siyahı saç telini kulağının arkasına itip ona gülümsedim. "Ben de öyle."

Ninova

Söyleyeceği şeyi tartıyormuş gibi bir an sustu. Sonra çekingen bir sesle, "Şey..." dedi, "birlikte uyuyabilir miyiz?" Sorusu, kalbime bir dalga gibi çarptı. O abisini, ben de kardeşimi kaybetmiştim ve şimdi bana sığınmaya, kendi boşluğunu benimle, benim boşluğumu da kendisiyle doldurmaya çalışıyordu. Onun bu kırılgan isteği, içimdeki sert kabuğu bir an için kırdı.

"Sorman bile hata," dedim. Yatağa uzanarak ona sıcak bir davet sunar gibi kolumu yatağın diğer ucuna dek açtım. "Gel, ufaklık."

Yaren gülümsedi, bu hüzünlü ama içten bir gülümsemeydi. Yanıma uzandı, başını omzuma yasladı. Onun sıcaklığı, bir an için içimdeki soğuğu bastırdı. Gözlerimi tavana diktim, solgun şafağın karanlığında ahşap kirişleri izledim.

"Yaren," diye fısıldadım. "Senden özür dilerim. Sana bunu yaşatmak istemezdim ama anla beni, mecburum."

Yaren sessiz kaldı. Nefesi omzumda usulca dalgalanıyordu. "Seninle olacağım," dedi sonunda, sesi kararlı olduğu kadar kırılgan da çıkmıştı. "Efken, bir zamanlar benim abimdi. Ama Nemesis... O, onun gölgesini çaldı. O, abimi çaldı. O, kardeşini çaldı. Ve ben tüm bunlar için seninle olurum, senin yanında savaşırım."

Gözlerim doldu ama gözyaşlarımı içime hapsettim. Yaren'in sadakati, bir anlığına içimdeki her şeyi dağıttı. "Teşekkür ederim," dedim, sesim boğuktu. "Ama bu savaş, bizi değiştirecek. Buna gerçekten hazır mısın?"

"Sen hazırsan, ben de hazırım," dedi ve kolunu göğsüme doladı. Onun sıcaklığı, bir sığınak gibiydi. Gözlerimi kapattım, karanlığın beni sarmasına izin verdim. Ama zihnim, hâlâ o dağ evindeydi; Nemesis'in mavi gözleri, ruhumu tarıyordu. Anahtar sahiplerini bulacaktık. İstanbul'a dönecektim. Ve kollarımdaki bu küçük kızın kalbini çok kıracak olsam da o adamı öldürecektim.

Yoğun ışık taş evin pencerelerinden süzüldüğünde, Yaren hâlâ yanımda uyuyordu. Onun huzurlu nefesleri bir süreliğine dünyayı susturdu. Yataktan usulca kalktım, Yaren'i uyandırmamaya özen gösterdim. Aynanın karşısına geçtim ve kendi yansımama baktım.

"Mahinev," dedim kendi kendime. "Bu defa kazanacağın zafer, aslında senin en büyük yenilgin olacak."

Dizlerime kadar uzanan topuklu çizmeler, tenimi örten ince, siyah çorap ve mini, bordo, triko elbiseyle merdivenlerden inerken vakit geceye hâlâ uzaktı ama gün çoktan bir yılanın derisinden sıyrılır gibi ışıktan sıyrılıp akşama ilerlemişti. Uzun, siyah saçlarım dalgalar hâlinde sol omzumun üzerinden göğsüme doğru kıvrılıyordu.

Sezgi, büyüyen karnıyla odalardan birinden çıktı ve "Nereye böyle?" diye sordu merakla.

"Liderlik konusunda şu kurtla konuşacağım. Yorgun olduğu için uyuyordu ama Mustafa Baba uyandığını söyledi. Buraya gelmek konusunda ona teklifte bulunmuş ama herif oldukça kuşkucu bir tip, gelmiyor. Gidip onu ensesinden tutup buraya getireceğim ve kabul ettirebilirsem, Gümüş Pençelere onu sunacağım. Yeni liderleri olarak."

"Yalnız başına mı gidiyorsun?" Sezgi kaşlarını çattı. "Nemesis ortalarda dolaşıyorken yalnız gitmesen daha iyi olurdu."

"Vitali de benimle geliyor."

"Umarım bu lider yapmaya çalıştığın adam güvenilir biridir."

"En güvenilir insanların bile neler yaptığım gözümle gördüm," dediğimde bir an durdu, başını önüne eğdi ve yutkundu.

"Sanırım haklısın."

Bir şey söylemedim. Bunun yerine evden çıktım ve köşede duran, şafakta eve dönerken kullandığım beyaz cipe baktım. Arabanın kapısında hâlâ kan lekesi vardı. Vitali, "Yaşlı adam, İbrahim'in arabasını ormanda terk edilmiş hâlde bulunca ve Nemesis'in de enerjisini hissedince Nemesis'in seni alıkoyduğunu anlamış," dedi ve o an onun çok yakınımda olduğunu fark edip irkildim. "Oh, korkuttum mu? Özür dilerim, kraliçe."

İbrahim'in arabasına doğru yürüdük. Direksiyon başına oturduğumda, "Araba kullanmayı bilmediğim için üzgünüm, ömrümün büyük bir çoğunluğunu suyun altında geçirdim," dedi ve bu beni gülümsetti. Emniyet kemerimi bağladım ve arabayı çalıştırıp yola koyuldum.

Vitali, "Bu alfa konusunda ne kadar eminsin?" diye sordu. "Sonuçta onunla ilgili hiçbir şey bildiğimiz yok. Gerçi şu yaşlı adam bir

Ninova

şeyler anlattı ama..." Bana meraklı gözlerle baktı. "Nemesis onun tüm sürüsünü katletmiş sanırım."

"Evet. Kardeşi de dahil sürüsündeki herkesi katletmiş. Onu da ağır yaralamış."

"Bunu neden yapmış ki? Herif artık sadece vakit öldürmek için mi öldürmeye karar verdi?" Sesinde mizahtan eser yoktu ama yine de söylediği şey karşısında kaşlarımı kaldırarak omzumun üzerinden ona baktım. "Yola bakar mısın lütfen? Bu dört tekerlekli şeyler bana pek güvende hissettirmiyor," diye homurdandı.

"İnsanların sürekli soru sormasından yorulmaya başladım."

"Ben insan değilim."

Derin bir nefesten sonra, "Vitali," dediğimde sorguyla yüzüme baktı. "Sence Mahzar'ın yokluğu Yedi Güneş'i nasıl etkiler?" Sorumu duyunca gözleri kısıldı. "Nigin Bağı'nı kullanarak anahtarları toplayıp Kızıl Kurtları, Nemesis'e karşı kullanabilir miyim?" Düşünceler kafamın içinde düğüm yumağı oluşturdu. "Onu yok etmeye öyle odaklıyım ki artık bir şeyleri kaçırmak ya da yanlış adım atmak istemiyorum."

"Birbirine bağlı zincirlerden biri koptuğunda elbette ki bunun olumsuz bir etkisi olacaktır, Mēness," dedi düşünceli bakışlarını ön camdan dışarı çevirirken. "Anahtar kardeşinden önce babana aitti. Bana kalırsa bu işte Nigin Bağı'dan çok babanın konumu daha önemli. O gün söylediği şeyi sen de duydun." O günü anımsamak avuç içlerimin terlemesine, kalbimin hızlanmasına neden oldu. "Tüm anahtarlar bir araya geldiğinde görevi üstleneceğini söyledi. Bu yalnızca acı çeken bir babanın sözleri değildi, baban artık bunu yapabilecek olan kişinin kendisi olduğunu biliyordu."

"Desene, Nigin Bağı artık daha da önemsizleşti?" Alaycı tavırla kurduğum cümleyi duyan Vitali, bakışlarını yüzüme çevirdi. "Nemesis'ten nefret etmesi için geçerli nedenleri olan güçlü insanları çevremize toplamakta fayda var. İntikam isteği bazen çok karanlıktır, o kadar karanlıktır ki insana her şeyi yaptırır. Ve benim de bu uğurda benimle birlikte her şeyi yapabilecek müttefiklere ihtiyacım var."

"Nemesis'i öldürmek için binlerce öfkeli müttefik bulman bir işe yaramayacak, Mēness. O öldürülmesi neredeyse imkânsız bir yarı tanrı."

"Onu neyin öldürebileceğini ikimiz de biliyoruz."

"Ve o şeye artık sahip değilsin," dediğinde boğazıma bir el sarılmış gibi hissederek arabayı biraz daha hızlandırdım.

"Sen öyle san."

"Bilmediğim bir şey varsa beni aydınlat lütfen."

"Yakında öğrenirsin," demekle yetindim. Bu açık uçlu cevabın onu sinirlendirdiğini ve merakla doldurduğunu hissettim ama daha fazla konuşmayacağımı anlamış olacak ki o da üzerime gelmek yerine sessizliğe gömüldü. Kulübenin yakınlarında arabadan indik ve o kısa yürüyüş esnasında Vitali hiçbir şey söylemedi.

Mustafa Baba'nın kulübesinin kapısını tıklattığım sırada Vitali, verandanın korkuluğuna yaslanmış ıslık çalıyordu. Mustafa Baba kapıyı açınca içeride yanan şöminenin ateşinin sesi dışarı yayıldı. Başıyla içeriyi işaret ederek kapıyı tamamen araladı ve içeri girdim. Vitali'nin arkamdan geldiğini biliyordum.

Evet, Alfa uyanmıştı. Şöminenin önündeki sallanan sandalyede oturmuş, hareketsiz bir şekilde ateşi izliyordu. Vitali bir an durdu, adımlarının durduğunu hissedince omzumun üzerinden ona baktım. Çatık kaşlarla kurdun sırtına bakıyordu.

Kian, "Benimle görüşmek istemişsin," dedi donuk bir sesle. Bakışlarımı Vitali'den ayırarak Kian'a çevirdim. Hâlâ ateşi izliyordu, kafasını çevirip bana bakma gereği bile duymamıştı. Onu ikna etmenin zor olacağını fark ettim çünkü inatçı birine benziyordu ve sürüsünü kaybettiği için hâlâ yasta olmalıydı. Topuklu çizmelerimin zeminde bıraktığı tıkırtılarla birlikte onun önüne doğru yürüdüm. Tam önünde durup kafamı indirerek sandalyede oturan Alfa'ya baktım. Kafasını kaldırmadı, sadece gözlerini hareket ettirip bana baktı. Uzun süre uyuduğundan olsa gerek, gözlerinin altında torbalar oluşmuştu ve bakışları kısıktı.

"İntikam almak istiyorsun, değil mi?"

Doğrudan sorduğum soru karşısında kafası karışmış gibi kaşlarını çattı.

"Bu çok açık değil mi?" diye bir soruyla karşılık verdi.

"O zaman sana bir fırsat sunacağım."

"Senden fırsat isteyen de kim? Bunu zaten yapacağım."

Tek kaşımı kaldırdım. "Tek başına hiçbir bok yapamayacağını ikimiz de biliyoruz. Seni bulduğumda ne hâlde olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Burnundan sert bir nefes vererek, "Buraya kadar beni kışkırtmak için mi geldin?" diye sordu öfkeyle.

"Vardır öyle huyları. Söz konusu istediği şeyi yaptırtmak olunca bu kız aşırı kışkırtıcı birine dönüşüyor," diye alay etti Vitali.

Kian, "Sen de kimsin?" diyerek Vitali'ye baktı.

"Aslında bunu sorması gereken benim," diye cevapladı Vitali dudaklarında sinsi bir tebessümle.

Kian'ın yırtıcı bakışlarının Vitali'ye saplandığını görünce, "Testosteron savaşlarını bir kenara bırakın, konumuz bu değil," diyerek araya girdim. "Sana bir teklifim var, Alfa."

"Cevabım hayır."

"Daha teklifi bile duymadın," diye hırladığımda neredeyse sırıttı.

"Benim o herifin kadınından gelecek hiçbir teklifi kabul etmeyeceğim gün gibi ortada değil mi, kadın?"

Aniden yakasını kavradım, üzerinde eski, siyah bir tişört vardı ve yakasını kavradığım anda gözleri iri iri açıldı. "Bana bir daha o herifin kadını olduğumu söylemeyeceksin," dedim dişlerimin arasından. "Duydun mu?"

Gözünü bile kırpmadan gözlerimin içine baktı.

Yakasını daha sert kavradım. "Duydun mu dedim?"

Cevap vermek yerine kaşlarını çattı ama bunun bir cevap olduğunu fark etmem uzun sürmedi.

"Ayrıca," dedim üstüne basa basa. "Bana bir daha kadın da demeyeceksin."

"Erkek demem için fazla tüysüzsün."

Gözlerimden ateş saçarken, "İsmim Mahinev," diye tısladım.

"Halkı ona Mēness der," diye araya girdi yeniden Vitali.

Kian, "Teklifini sunacaksan sun, neredeyse beni öpeceğini düşünmeye başladım," dedi duygusuz, donuk bir sesle ve tamamen mimik-

siz bir suratla. Yüzümü tiksintiyle buruşturarak yakasını bıraktım. Boynunu esnetti.

"Efken'in sürüsünün lideri olmanı istiyorum."

Şaşkınlık bekledim ama o sanki bu teklifi zaten öngörmüş gibi kayıtsızlıkla baktı. Yüzünde şöminenin ateşi parlarken yüzümü inceledi. "Neden ben?" diye sordu temkinli bir sesle. "Sürümü kaybettim. Kardeşimi koruyamadım. Nemesis her şeyimi aldı ve şimdi sen benden onun sürüsünün lideri olmamı mı istiyorsun? Neden?"

Tam da bu yüzden, diyemedim. Bunun yerine, "Çünkü sen de benim gibi intikam ateşiyle yamyorsun. Gümüş Pençeler başıboş kaldı. Nemesis onları avlıyor ama sen onların başında olursan, bu av tersine döner."

Kian sustu, bakışlarını ateşe çevirdi. Şöminedeki ateşin çıtırtısı odadaki tek sesti. "Benim sürüm öldü," dedi sonunda. "Katledildiler. Ve ben onları koruyamadım. Buna rağmen bu sürüyü bana emanet etmek istediğine emin misin? Üstelik... Neden onları koruyayım?"

"Eminim ve bu sürü sadece başıboş bir Gümüş Pençe sürüsü değil," dedim. "Bu Nemesis'e karşı bir ordu. Ona ait olan sürünün başına geçmiş olacaksın, ona ait bir sürüyü onun karşısına düşman olarak çıkaracaksın. Ve sen, bu ordunun başında olursan, kardeşinin ve sürünün intikamını almış olacaksın."

Gözlerini kıstığını gördüm, ateşe uzun uzun baktı. "Ve sen?" dedi sorar gibi, başını kaldırıp bana baktı. "Sen ne yapacaksın?"

"Ben..." Ellerimi yumruk yaptım. "Nemesis'i öldüreceğim. Ama bunu yapmak için senin gibi müttefiklere ihtiyacım var. Gümüş Pençelerin savunmasız ve saldırıya açık kalmasına göz yumamam."

Kian, uzun bir süre sustu. Ateş gözlerinde dans ediyordu. Sonra yavaşça ayağa kalktı. Boyu, odada bir gölge gibi yükseldi. "Kabul ediyorum," dedi gözlerimi tarayarak. "Ama bu, senin için değil. Kardeşim için. Sürüm için. Nemesis'in kanını istediğim için."

Dudaklarım ince bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu yeter," dedim. "Ama unutma, Kian. Bu sürüyü her ne pahasına olursa olsun koruman gerekecek. Onlara bir lider gibi öncülük etmen lazım."

"Gümüş Pençeleri korumak benim kaderimde var. Bir alfa sadece kendi sürüsünü korumak için doğmaz, yeryüzüne gönderilmiş tüm

Gümüş Pençeleri korumak için doğar," dedi bariton bir sesle. "Onları koruyacağım."

Mustafa Baba, "Gümüş Pençeler seni sınayacak, Kian. Buna hazır ol," dedi.

Kian, "Beni öylece kabul etmeyeceklerini zaten biliyorum," dedi. "Ama günün sonunda onların lideri olacağım."

"Güzel. Hazırlan o hâlde, bu gece yarısı sürüye takdim edileceksin," dedim, Kian gözünü bile kırpmadan bana bakarken yorumsuzdu. Gözlerimi Mustafa Baba'ya çevirdim. "Hatem'e haber verelim, sürüyü toplasın."

"Bunu ben hallederim, kızım," dedi Mustafa Baba, verilen kararı sorguluyor gibi bir hâli vardı ama başka bir çaremiz olmadığını o da biliyordu.

Vitali, "Eğlenceli bir gösteriydi," dedi sırıtarak. "Şimdi ne yapıyoruz, Sevgili Mēness?"

Kapıya yöneldim, Vitali de peşimden geldi. "Şimdi," dedim dışarıdaki soğuk havaya adım atarken, "Kian'ı sürüye tanıtacağız ve sonra İstanbul'a dönüyorum. Anahtar sahiplerini bulmalıyız."

Dışarı çıktığımızda uzaklarda uluyan kurtların seslerini duydum. Gözlerim gümüş bir örtünün çöktüğü solgun ormanda dolaştı, ardından arabaya doğru yürüdüm. Vitali ön yolcu kapısını açarken, "Bu Kian," dedi düşünceli bir şekilde. "Onda bir şey var. Sanki... Nemesis'le olan hesabı sadece intikam değil. Daha derin bir şey."

Direksiyon başın geçip ona yan gözle baktım. "Belki," dedim. "Ama şu an onun öfkesi bizim için yeterli. Sonrasında eğer gerekirse, derinlikleri kazırız."

"Tuhaf..." Vitali başını koltuğa yaslayıp kaşlarını çattı.

"Tuhaf olan ne?"

"Ben Kadim Büyücü'yüm ama sanırım gücümde bazı blokajlar oluşuyor, bazı şeyleri öngöremeyecek kadar körelmiş hissediyorum."

Motoru çalıştırdım, ormanın karlı yollarında ilerlemeye başladık. "Söylesene Kadim Büyücü," dedim yolu izlerken. "Geleceği görebiliyor musun?"

"Gelecek sıklıkla şekil değiştirir, Mēness." Bana değil, yola bakıyordu. "Senin geleceğin, yaklaşık bir milyon farklı şekilde göründü. Tüm bu gelecekleri şekillendiren senin aldığın kararlardı." Kaşlarımı çattım. Aracı biraz daha hızlandırdım. Omzunun üzerinden bana baktı. "O bir milyon gelecekten birinde, Efken'den bir oğlun oluyordu."

Direksiyonu sıkıca kavradım. Kalbim göğsümün içinde takla attı.

"Ama ne yazık ki kararlarınla birlikte, bir milyonuncu kez geleceğin değişti. Yani söylemeliyim ki... Kader öngörülemezdir."

Değişen, artık olma şansı kalmayan, parçalanan kaderlerimden birinde bir oğlum mu oluyordu? Direksiyonu yerinden sökecek gibi kavrayıp arabayı biraz daha hızlandırdım. Vitali, ihtiyaç duyduğumu anlamış gibi arabanın camlarını tek bir parmak işaretiyle indirdi ve sert rüzgâr aracın içine dolarak saçlarımı uçuştururken dişlerimi sıktım.

Bir milyon farklı kaderden birinde, artık doğmayacak bir oğlum vardı.

"Paramparça olmuş kadere, göğsümü yakıp kavuran kedere ve durmayacağına inandığım bu yasa, kadeh kaldırmak ve şişenin dibini görmek istiyorum," dedim sessizce.

"O hâlde neden duruyoruz, kraliçe?" Vitali'nin sorusu üzerine göz ucuyla ona baktım. "Bence biraz molaya, alkole ve insani duygularını açığa vurabileceğin birkaç saate ihtiyacın var."

"Kaleye gitmem gerek, Mahzar'ı göreceğim," dediğimde derin bir nefes aldı ve nefesini yüksek sesle dışarı bıraktı.

"Taht merasiminden sonra kaleyle olan bağını dinç tutman iyi olacaktır," dedi sessizce. Mahzar hakkında bir yorum yapmadı.

"Kaleye gitmeden önce birkaç kadeh viskiden zarar gelmez sanırım," dedim çünkü gerçekten biraz alkole, yalnız kalmaya, insani duygularımı açığa vurmaya ihtiyacım vardı.

"O zaman şehir merkezine mi sürüyoruz?"

"Biraz viski içebileceğim herhangi bir yere," demekle yetindim.

Yol üzerinde bir pub vardı, eski bir yerdi ve neredeyse hiç ışık almadığı gibi sigara dumanından bir bulut içeriyi boğuyordu. Bar tezgâhının önündeki yüksek koltuklardan birine oturup bir kadeh viski

sipariş ettim, Vitali de aynısından istedi ama viskiden bir yudum aldığı anda içkiyi neredeyse püskürttü.

"İnsanlığın doğru dürüst yapabildiği tek bir şey olmadığını daha iyi anlıyorum," diye homurdandı ağzını elinin tersiyle silerken. "Kadim şarapların, kutsal büyülerin içinde dinlendirilmiş konyakların tadını alsaydı insanoğlu, eminim ki her biri birer alkolik hâline gelirdi. İçki diye içtikleri şu kalitesiz idrarımsı şeye de bak. Bir deniz erkeği çişine benziyor tadı."

"Deniz erkeklerinin çişinin tadını nereden biliyorsun?" diye sordum yüzümü buruşturarak.

"Önemli bir koruma büyüsü yaparken kullanmam gerekiyordu ve çiş olduğundan emin olmak zorundaydım," dedi yüzünde bir travmasını hatırlamış gibi sarsılmış bir ifadeyle.

İçimde taşıdığım o derin acıya rağmen, insani yanım duvarı yıkarak beni güldürdü. Vitali duraksadı, gülüşümü izlerken bir süre kayıtsız kalsa da sonunda o da tebessüm etti.

"Eğer seni güldürecekse, daha büyük travmalarımdan bahsetmeye başlayabilirim."

"Deniz erkeği idrarı içmekten daha kötü bir anın var yani?"

"Çok uzun zamandır yaşıyorum, inan bana en basit travmam kılçık kuyruklu bir herifin sidiğini içmekti."

Alkolden bir yudum aldım. Gözlerimi kristal kadehlerde gezdirirken, "Sorumluluklarım altında eziliyorum," diye itiraf ettim. Vitali bana bakıyordu ama o an için takındığı ifadeyi analiz edemeyecek kadar kendi düşüncelerime batmış durumdaydım. "Sadece acı çeken her insan gibi bağırıp çağırmak, ağlamak ve hissettiklerimin tek bir an olsun geçmeyeceğini kabullenerek yas tutmak istiyorum ama bunun için bile zamanım yok."

"Zamanın yok değil, Mēness. Zamanın var. İnsan olmak senin doğanda var ama belki de şu an sadece sorumlulukların arkasına gizlenerek hissettiğin acıyı biraz olsun aşağı çekmeye çalışıyorsun."

İçkimden bir yudum daha aldım. Vitali'nin söylediklerini içten içe haklı buluyordum. Belki de hissettiklerime tamamen gömülmemek adına ben, sorumluluklarımın arkasına saklanmaya çalışıyordum.

Oysa içim alev alevdi, yangın yeriydi, eğer mümkün olsaydı tüm günümü ağlayarak ve kendime lanet ederek geçirebilirdim.

"Benim bir milyon farklı geleceğimi gördüğünü söylemiştin," dedim sessizce. "Peki o bir milyon geleceklerden birinde, o günün yaşanmadığı, Mahzar'm hâlâ yaşadığı bir gelecek de var mıydı?"

Sorumdaki çaresizlik havada asılı kaldı. Vitali vereceği cevaptan sonra alacağım hasarı analiz ediyor olmalıydı. Sonunda, "Vardı," dedi. "Kararların farklı olsaydı, o gün yaşanmayacaktı ve geleceklerden birkaç tanesinde Mahzar yaşamaya devam ediyordu. Kararların yaratacağı sonuçları göremem, sadece şekil değiştirip duran geleceği görebilirim. Aksi hâlde emin ol seni uyarırdım."

Viskiyi tek seferde kafama dikip boş bardağı masaya bıraktım. Tam hissettiklerimi dışa vurmak üzereydim ki içinde olduğumuz mekânın kapısı şiddetle patlayarak parçalara ayrıldı. Vitali ile aynı anda ayağa kalktık. İçeriyi dolduran azınlık çığlık atarak oradan oraya kaçışırken, bir yıldırımın ok gibi bize doğru geldiğini gördüm. Vitali'yi yana doğru ittim, ben de geri çekildim ve ok hemen yanımdan geçerek bar tezgâhının arkasındaki içki şişelerini vurdu. Vitrinde sergilenen içki şişeleri yüksek bir ses çıkararak patladı. Zemine dökülen içkinin şırıltısını duydum.

Bir yıldırım oku daha hızla bize yöneldi, ben karşılık veremeden bir zincir şeklini alarak Vitali'nin bedenini sardı ve onu havaya kaldırıp, bar tezgâhının arkasındaki duvara çarpıp oraya mıhladı.

Onu gördüm. Siyah bir takımın içindeydi ve siyah takımı etrafını saran yıldırımdan bariyerle parlıyordu. Ağır, kararlı adımlarla içeri girdiği sırada şiddetli patlamadan korkan tüm insanlar dışarı kaçışmıştı. Vitali'ye baktım, çatık kaşlarla, duvara sabitlenmiş hâlde Nemesis'e bakıyordu. Bakışlarımı hızla Nemesis'e çevirdim ve "Ne yaptığını sanıyorsun? Etrafta insanlar vardı!" diye bağırdım öfkeyle.

Nemesis'in gözlerinde düşmanlığı gördüm. Bana doğru keskin adımlarla yürürken, "Burada durmuş bu herifle içki mi içiyorsun? Gerçekten mi?" diye sordu kaskatı bir sesle. "Neredeyse senin gerçekten acı çektiğini düşünmeye başlamıştım ama keyfin yerinde görünüyor."

Ninova

Hiç düşünmeden sarf ettiği kelimeler kanı beynime sıçratmaya yetti. Göz bebeklerimin yuvarlaktan elipse döndüğünü hissettim, ağzımın içindeki dişler uzadı ve avucumda birikmeye başlayan sıcaklık doğrultusunda alevlerin yüzeye çıkacağını anladım.

"Ne dedin sen?"

Bana doğru kavurucu bir adım daha attı ve "Ne söylediğimi duyduğuna eminim," diye gürledi. "Burada, bu herifle oturup içki mi içiyorsun?"

"Seni paramparça ederim," dediğim anda ayaklarım havaya kalktı. Bedenim yukarı asılırken kollarımı ve bacaklarımı açarak vücudumun etrafında bir çember biçimini alan pentagramı oluşturdum. Artık etrafta bir insan kalmışsa ve bunu görmüşse bile umurumda değildi.

"Bana hiçbir şey yapamazsın," dedi dişlerinin arasından. Avucunda büyüyen yıldırımlardan birini sağa doğru savurdu, mekânın kapısını saran yıldırım bizi diğer insanların göremeyeceği bir koruma kalkanının içine almış oldu. "Ama ben sana istediğim her şeyi yapabilirim."

Vitali, yıldırım zincirlerinden kurtulmuş olacak ki tezgâhın üzerine sıçradı. Dudaklarında bir büyü fısıldadı, işaret parmağıyla kelimelerini ileri savurdu. Yeşil, toz gibi bir kütle, etrafımdan geçerek Nemesis'i hedef aldı. Bana dokunmadı ama doğrudan ona yöneldi.

Nemesis sırıttı, büyüyü tek bir el hareketiyle havada dağıttı.

"Bu numaralar cadılara söker, bana sökmez, şarlatan," dedi hırlayarak. "Canına susamadıysan, suyun altına kaçarak kurtardığın o hayatını biraz değerli görüyorsan, geri çekil."

Vitali, dişlerini sıkarak tezgâhtan indi ama geri çekilmedi. "Mēness," dedi gözlerini Nemesis'ten ayırmadan. "Bunu yalnız yapamazsın."

"Geri dur, Vitali," dedim havada asılıyken. Pentagram, bedenimi bir alev çemberiyle sarmıştı. "Bu benim savaşım."

Nemesis, gözlerini bana dikti. "Savaş mı?" diye sordu alaycı bir gülümsemeyle. "Bu savaş değil, Mahinev. Bu bir dans. Ve sen, hâlâ adımları öğrenemedin."

Öfkem, bir volkan gibi patladı. Pentagramdan bir alev dalgası fırlattım, mekânın taş zeminini yalayarak ona doğru savruldu. Ama o,

bir yıldırım kalkanıyla ateşi savuşturdu. Alevler, kalkana çarparak dağıldı, mekânın duvarlarında gölgeler oynattı. "Beni hafife alma!" diye bağırdım, pentagramdan bir alev oku daha savurdum. Bu kez, yıldırım kalkanını deldi, gömleğinin kolunu yaktı. Geri çekilmedi, sadece omzundaki alevi silkeledi, gözleri hâlâ benimkilerdeydi.

"Bana kılıcımın yerini söyleyeceksin," dedi gözlerini gözlerimden çekmeden.

"Derdin belli oldu," diyerek sırıtıp yeni bir alev parçasını havada bükerek istediğim şekle soktum. Bu defa, bir yılanın formunu alan ham ateş, avucumdan kayıp bileğime dolandı ve ateşin benim bir parçam olduğunu gözler önüne sererek çenemi dikip Nemesis'e baktım. "Kılıcın olmadığı için bataryan zayıflamaya mı başladı?"

"Varsayalım ki bataryam zayıfladı, küçük yılan," dedi alaycı bir ses ama buzdan bakan gözlerle, "tam güç çalışamıyorken bile seni nasıl alt ettiğime bir bak."

"Ne yazık ki kılıcını almaya yetecek kadar gücün yok o zaman," dedim, bedenim usulca aşağı süzüldü, ayaklarım tezgâhın ahşap zeminine değdi. Nemesis gözünü dahi kırpmadan bana bakıyordu.

"Çok derine iniyorsun ve derinde seni bir canavarın beklemediğine neredeyse emin gibisin." Bu zehirli, soğuk kelimelerin ardından bana doğru bir adım daha attı. Kafasını kaldırıp tezgâhın üzerindeki bedenime baktı. "Ama her bir kulaçta, o canavara biraz daha yaklaşıyorsun. Benim sabrımın bir sınırı var."

"Yüreğini yerinden sökmek isteyen kadına sabırdan bahsetme," diye fısıldadım, gözlerimdeki nefreti görmesini istedim çünkü hissettiğim nefret, göğsümü aşıp boğazıma yükselmişti.

"Derhâl İbrahim'in evine dönüyorsun," dedi sadece. Başka bir yorumda bulunmadı.

Ateşten yılanım boynunu kabarttı, elimi öne doğru uzattım ve yılan, Nemesis'e tısladı. Nemesis derin bir nefes alıp gözlerini yukarı kaydırdı, sanki bu meydan okumadan yorulmuş gibi.

"Küçük yılan, eve dönüyorsun. Şimdi."

Dudaklarım acı bir kahkahayla kıvrıldı. "Sen bana emirler yağdırabileceğini mi sanıyorsun?" diye sordum yılanımı ona doğru savu-

rarak. Ateş, bir mızrak gibi fırladı ama o bir yıldırım ipliğiyle yılanı havada yakaladı. Alevler, mavi bir ışıkla sönerek dağıldı. Öfkem bir an için çaresizliğe dönüştü ama bunu ona göstermedim.

"Asla kılıcını geri alamayacaksın," dedim dişlerimi sıkarak.

Nemesis bir adım daha attı. "Kılıcımı geri almayı gerçekten çok isteyecek olursam, zaten alırım," dedi. "İstediğim tek şeyin kılıç olduğunu mu sanıyorsun?"

"Az önce kılıcım nerede diye esip gürlüyordun," dedim gözlerimi yüzüne dikerek.

"Sadece kılıcımı değil, seni de istiyorum."

Nigin Bağı'nın yarattığı görünmez zincirlerin ruhuma asıldığını hissettim.

"Aramızdaki bağı yok saymayı bırak. Senin de içini, tıpkı benim içimi kazıdığı gibi kazıyor, biliyorum. Bu beden sana bağlı, senin bedeninin de bu bedene bağlı olduğu gibi," dedi gözünü bile kırpmadan.

Vitali, tezgâhın ardında hareketlendi. "Mēness, bir tuhaflık var. Buradan ayrılmalıyız!" diye bağırdı, yeni bir büyü fısıldamaya başlamıştı. Nemesis bu kez ona saldırmadı ya da büyüyü saf dışı edecek bir eylemde bulunmadı.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordum Vitali'ye bakmadan ama sorumu ona yönelterek.

"Bir şey yaklaşıyor," dedi Vitali hızlıca. Bir an için dikkatim dağıldı, pentagramım söndü ve ayaklarımın üzerine usulca süzülerek zemine bastım.

Nemesis, "Sana eve gitmeni söylemiştim," diye homurdanarak gözlerini benden ayırdı, bedenini kapıya doğru çevirdi. "Ne laftan anlamaz kadınsın sen."

"Neler oluyor?" diye sordum Nemesis'e.

"O aptal kafanın dikine gittin ve beni dinlemedin," dedi dişlerinin arasından. Bedeninden elektrik akımı gibi saçılan yıldırım kıvılcımlarını gördüm. Vücudu mavi-gümüş bir halenin içindeydi. "Peşindeler seni aptal."

"Peşimdeler mi?"

"Tahtına oturdun, artık gerçek bir kraliçesin ve bu elbette çatlaklara neden olacaktı," diye hırladı. Sözleri havada bir gök gürültüsü gibi yankılanırken beklemediğim bir anda bana döndü. Üzerime son hızla bir yıldırım fırlattı. Ok gibi gelen enerji, bir an için onun saldırısına uğradığımı düşünmeme neden oldu. Ellerimi yüzüme götürüp kendimi korumaya çalıştım ama yıldırım, vücuduma çarpmak yerine tenimi ipek bir kumaş gibi sardı. Etrafımda mavi bir bariyer oluştu, beni bir kalkan gibi çevreledi. Şaşkınlıkla donup kaldım, gözlerim onun gözlerini buldu.

"Yerinden kıpırdama," diye tısladı, bakışları keskindi.

Vitali, tezgâhın ardında dururken, "O haklı, Mēness," dedi, gözleri kapıya kilitlenmişti.

O an mekânın kapısındaki yıldırım ağı çatırdadı. Bir kırılma sesiyle, karanlık bir dalga içeri sızdı, sanki gece kendi iradesiyle hareket ediyordu. İnsanların çığlıkları yükseldi, panikle sağa sola kaçışıyor olmalıydılar. "Bu şey de ne?" diye sorguyla bağıran sesler, kaosun içinde yankılandı. Ve sonra, onu gördüm.

Kapının eşiğinde, karanlığın içinden bir yaratık belirdi. Bedeni bir insan formunu andırsa da insanlıktan uzak bir kâbustu. Uzun, muska kolları, pençelere dönüşen parmaklarla zemine kadar uzanıyordu; her bir pençe, obsidyen gibi parlayan keskin tırnaklarla kaplıydı. Derisi, gri bir duman gibi yarı saydamdı, altında kıvrılan siyah damarlar görünüyordu. Yüzü bir maskeyi andırıyordu; göz yuvaları iki dipsiz kuyu gibi kapkaraydı ama içlerinde mor bir parıltı yanıp sönüyordu. Ağzı, dişsiz bir yarık gibi açılıp kapanıyor, her nefeste boğuk bir hırıltı yayıyordu. Yaratığın varlığı havayı ağırlaştırıyor, mekânın zeminine soğuk bir sis yayıyordu; sanki ölüm, bir beden bulmuştu.

Gözleri -eğer buna göz denebilirse- doğrudan bana kilitlendi. Hırıltısı bir avcının sabırsızlığını taşıyordu. Nemesis, bir adım öne çıktı, bedeninden yayılan yıldırım kıvılcımları mekânı titretti. "Bunu sen çağırdın," dedi gözleri yaratığa sabitlenmişken. "Tahta oturdun ve kıymetli etinin alıcıları uyandı."

Vitali, "Gözlerime inanamıyorum, bu şey en son binlerce yıl önce görülmüştü," dedi soluk bir sesle.

Ninova

"Onunla savaşamayacak kadar zayıf olduğumu düşünüyor olamazsın," diyerek beni içine aldığı kalkanı zorladım ama dışarı çıkamadım.

"O sandığın kadar güçsüz değil ve onu yok etmek için enerji açığa çıkarırsan, onun gibi binlercesinin uyanmasına neden olursun," dedi Nemesis sertçe. "Onu yok etmek doğru bir seçenek değil. Dövüşüp yavaşlatmak zorundayız. Sonra da Vitali onu mühürler."

Nemesis'in ne söylemeye çalıştığını anlamadığım için kaşlarımı çattım. Yaratık olduğu yerde hareketsizce bana bakmaya devam ediyordu. Sanki atak yapmak için benden bir atak bekliyordu.

Vitali, "Bu tür yaratıklar binlerce yıldır uykuda. Kadim güçlerin etleriyle beslenirler, bu onları ölümsüzlük ve yenilmezlik seviyesine getirir. Senin tahta oturman, aralarından bir tanesinin tetikte yattığı uykudan uyanmasına neden olmuş. Şimdi olur da onu doğrudan öldürecek olursak, tahtın taze kokusunu alacaklar ve uyanışlar başlayacak. Nemesis ve senin bağlantınız var, Nigin Bağı sizi bir bütün hâline getiriyor, bu yüzden bu şeyi Nemesis'in de öldürmemesi gerek."

"Sen?" diye sorduğumda, "Onu mühürleyip uykusuna geri döndürebilirim," dedi. "Ama önce onu zayıf düşürmen gerek."

"Çıkar beni şu kalkanın içinden!" diye bağırdım Nemesis'e.

Nemesis, yıldırımını bir rüzgâr gibi yönlendirdi, beni duymazlıktan gelerek yaratığın etrafını yıldırımlarla sardı. Yaratık gözlerini yine de benden ayırmadı. Bana duyduğu açlığı saklamadan bakıyordu.

"Gücünü orantısız kullanıp onu öldürecek olursan, çok daha fazlasının hedefi olacaksın. O yüzden orada dur ve hiçbir şeye karışmadan bekle," dedi sertçe, ardından yıldırımları yaratığın vücudunu sararak onu bir zincirle kavradı.

"Sen beni çocuk mu sanıyorsun?" diye sordum tıslayarak çünkü onun tarafından kurtarılmak, isteyeceğim son şeydi.

"Nemesis, onların mideleri her zaman hassas noktalarıdır," diye fısıldadı Vitali.

Nemesis başını aşağı yukarı sallayarak, "Senden daha çok şey biliyorum, soytarı," dedi ve ellerini hareket ettirerek yıldırım zincirini biraz daha sıkılaştırdı.

Gözlerimi yumdum, gücümü dışarı taşıdım ve tek seferde Nemesis'in beni içine aldığı kalkanı çatlatmayı başardım. Nemesis, yaratığa odaklanmış hâlde olduğundan bunu fark etmedi ama yaratık fark etmişti. O çirkin, dişsiz ağzının yukarı kıvrıldığını gördüm. Nemesis'in zincirlerini zorladı ama hareket edemeyince gülümsemesi silindi. Öfkeyle hırladı, zincirleri biraz daha zorladı.

"Hadi seninle biraz oynayalım," diyerek sırıttı Nemesis. Ve ben o sırada çatlattığım kalkanın içinden çıkarak arkamda beliren alevden suretli kurtlarla yaratığa bakmaya başladım.

"Sana buna karışma demiştim," diyen Nemesis'in anlık bana dönen bakışları, zincirlerin kontrolünü yitirmesine neden oldu. Yaratık zinciri âdeta patlatıp içinden geçti ve son hızda bana doğru süzülmeye başladı. Sıvı gibiydi, sanki bana doğru ilerlerken vücudu tüm mekâna yayılıyor, zemini tamamen kaplıyordu.

Kalp atışlarım kulaklarımda yankılanırken alevden kurtlarım öne atıldı. Her biri yaratığın sıvımsı bedenine dalarak alevlerini patlattı. Mekân, kızıl bir ışıkla doldu; yaratık hırlayarak geri çekildi ama bu sadece bir an sürdü. Pençeleri, bir gölge gibi uzanarak kurtlarımdan birini yakaladı, alevleri karanlık bir duman gibi yuttu. Öfkem, bir fırtınaya dönüştü. Avuçlarımda biriken alevler, bir mızrak gibi şekillendi; yaratığa savurdum. Ateş, onun göğsüne saplandı ama derisi alevleri emdi, sadece bir hırıltı çıkardı. İstesem onu öldürebilirdim, yok etmek çok zor olmasa gerekti ama Vitali'nin söylediklerini hatırladım ve bu beni yapabileceklerimden alıkoydu.

Nemesis, bir yıldırım dalgasıyla yaratığın önünü kesti. "Mahinev, geri çekil!" diye bağırdı bedeninden yayılan elektrik onun görüntüsünü bile titretirken. Ama yaratık, yıldırım iplerine aldırmadan bana doğru süzülmeye devam etti. Nemesis, bir adım öne atılarak yaratığın pençelerinden birini yakaladı; yıldırım kalkanı, pençeyi savuşturdu ama darbenin gücü onu sendeletti. Kolunda derin bir çizik belirdi, kanı taş zemine damladı.

"Nemesis," diye fısıldadım ama o sadece dişlerini sıktı, bir başka yıldırım savurdu. Yaratık, bu kez midesine isabet eden yıldırımdan

Ninova

sarsıldı, hırladı ama durmadı. Gözleri hâlâ benim üzerimdeydi, açlığının dipsiz bir kuyu gibi derinleştiğini hissettim.

"Bu piç kurusunu öldürmek istiyorum," dedim bana olan bakışları midemi bulandırdığı için.

"Sakın," dedi Vitali, mühür için gereken büyüyü henüz fısıldamaya başlamadığına göre bu yaratık hâlâ zayıflamamıştı.

"Geri çekil," dedi Nemesis bana. "Sadece aklımı bulandırıyorsun. Onu şimdiye paketlemiştim." Yanımdan hızla geçtiğinde öfkeyle ona baktım.

"Asıl sen geri çekil, bu senin meselen bile değil, katil!" diye haykırdığımda bir an durdu, sanki Nigin Bağı aramızda titredi ve uzun zaman sonra ilk kez verdiğim bir emir onun canını yaktı ya da belki de canını yakan ona sesleniş şeklimdi. Ateşten kurtlarım yeniden saldırıya geçti ve Vitali, "Mēness, midesine odaklan!" diye bağırdı bir büyüyü fısıldamadan önce. Yeşil bir toz bulutu, yaratığa doğru savruldu ama yaratık pençesini sallayarak büyüyü dağıttı. İstesek onu öldürebilecekken, onunla vakit öldürmek zorunda kalmak sinirlerimi tepeme toplamıştı.

Vitali bir küfür savurarak başka çaresi kalmamış gibi pantolonunun beline yerleştirdiğini yeni fark ettiğim gümüş, küçük bir hançer çıkarıp yaratığa doğru atıldı ama pençe, onu bir oyuncak gibi yakalayıp duvara fırlattı.

Öfkem, kontrolümü ele geçirdi. "Yeter!" diye haykırdım ellerimden bir alev fırtınası salarak. Alevler, yaratığın sıvımsı bedenini sardı, midesine odaklanarak bir patlama yarattı. Yaratık, ilk kez bir çığlık attı; karanlık bedeni, alevlerin içinde kıvrandı. Ama bu, onu durdurmadı. Bir pençe, bana doğru savruldu; tam zamanında sıçradım ama darbe tezgâhı ikiye böldü, ahşap parçalar havada uçuştu.

Nemesis, yıldırım ipleriyle yaratığı bağlamaya çalıştı ama yaratık, bir sıvı gibi iplerden sıyrıldı. "Mēness, gücünü kontrol et!" diye bağırdı bir başka yıldırım dalgası savururken. Yaratık, bu kez onun göğsüne bir pençe sapladı; Nemesis, dişlerini sıkarak geri çekildi, gömleği kana bulandı ama gözleri hâlâ kararlı bakıyordu. Tam gücünü kullan-

mıyordu, yaratığı öldürmemek için kendini dizginliyordu ama bu onu zayıf düşürüyordu.

"Sen neden hâlâ buradasın?" diye sordum bir alev dalgası daha savurarak. "Beni korumak zorunda değilsin!" Ateş, yaratığın kolunu tutuşturdu. Yaratık öfkeyle havaya doğru bir pençe savurdu, hedefi bendim. Nemesis, bir yıldırım kalkanıyla önüme geçti, başka bir pençe darbesini savuşturdu ama bu kez omzunda derin bir yara açıldı. Kan zemine damlarken gözlerime baktı.

"Seni bırakmam," dedi nefes nefese. "Seni o şeyin eline vermeyeceğim." Tam bir şey söyleyecektim ki, "Çünkü senin benim elimde olman gerek," diyerek yanımdan sıyrılıp geçti.

Yaratık, bir sıvı dalgası gibi yeniden yükseldi, mekânın zeminini kapladı. Göz yuvalarındaki mor parıltı, açlığını haykırıyordu. "Etin benim," dedi, boğuk sesi bir mezardan yükselir gibi çıkmıştı. "Kanını alacağım."

"Hadi, dene!" diye bağırdım. Fırlattığım alevler, yaratığın midesine saplandı, bu kez daha derin bir yara açtı. Çığlığı mekânı titretti, karanlık bedeni bir an için dağılır gibi oldu. Nemesis, bu fırsatı kaçırmadı; yıldırım ipleriyle yaratığı bağladı, zincirler midesine dolanarak onu yere mıhladı.

Vitali, duvardan ayrılıp doğruldu, elinde bir mühür tılsımı belirdi. "Şimdi!" diye bağırdı tılsımı havaya kaldırarak. Yeşil bir ışık, yaratığın üzerine yayıldı, karanlık bedenini sarmaladı. Yaratık çıldırmış gibi hırladı, zincirleri zorladı ama mühür onu yavaşlatıyordu.

Nemesis, çıldırmış gibi kurtulmaya çalışan yaratığa atak yaptı. Bir pençe onun bacağına saplandı, diz çöktü ve kanı zemine yayıldı. "Mēness, geri çekil!" diye bağırdı ama ben oraya doğru koştum.

"Sen geri çekil!" dedim bir alev kalkanı oluştururken. Yaratık, mührün etkisiyle zayıflıyordu ama hâlâ ölümcüldü. Vitali, tılsımı sıkıca tutarak büyüsünü güçlendirdi; yeşil ışık, yaratığın bedenini bir ağ gibi sardı. Nemesis, dişlerini sıkarak ayağa kalktı ve bir yıldırımla yaratığın midesine son bir darbe vurdu.

Yaratık, son bir çığlık attı; karanlık bedeni, yeşil ışığın içinde çözülmeye başladı. "Bu... Son değil," dedi sesi bir fısıltıya dönüşürken.

Ninova

"Senin kokun... Senin kokun bizi daima çağıracak." Ve sonra bir gölge gibi dağıldı, mekânın zeminine karanlık bir leke bıraktı.

Nefes nefese Nemesis'e döndüm. Omzundan ve bacağından kan sızıyordu ama gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. "Aptal," dedim öfkeyle. "Neden tam gücünü kullanmadın?"

"O şey öldürülseydi, daha kötüsü gelirdi."

"Gelirse gelirdi, sana ne?" diye sordum bağırarak.

"Demek ki beni ilgilendiriyormuş," diye tısladı yüzüme doğru.

Ona dik dik bakmakla yetindim. Doğrulup kalktım ve Vitali'ye baktım. "İnsanlar o şeyi gördü, bu söylentilerin şiddetlenmesine neden olacak," dedim.

"Son yarım saat içinde gördükleri her şeyi silebilirim," dedi Vitali.

"Çoktan birilerinden yardım isteyip olanları anlatmışlardır."

"Çözeceğim," dedi Vitali nefes nefese. Ardından Nemesis'e çatık kaşlarla baktı.

Nemesis, "İşime karışmamış olsaydınız ve bu aptal insan mekânında oturup kafaları çekmek yerine defolup İbrahim'in evine gitseydiniz, tüm bu tantana yaşanmayacaktı," dedi.

"Benim peşime düşmüş bir şeyle ilgili sonuçları ben öderim, bu seni biraz bile ilgilendirmez," dedim içimdeki yakıcı, yıkıcı öfkeyi kusarak. "Bir daha burnunu sokma." Öfkeyle burnundan sert bir nefes verdi ama yorum yapmadı. Vitali'ye doğru döndüm. "Gidelim ve gerçekten şu insanların hafızasıyla oynayabiliyorsan tüm bunları sil lütfen. Yeterince belayla uğraşıyoruz zaten."

Vitali sadece başını sallayıp mekânın dışına doğru yürümeye başladı. Nemesis, tam karşımda durmuş bana bakmaya devam ediyordu. Düşündüm, eğer elimde olsaydı, tam şu an onu öldürebilir miydim? Nigin Bağı buna engel olur muydu? İçimdeki keskin öfke, ruhumun derisini yüzen acı, bunun kesinlikle engel olmayacağını söylüyordu çünkü içimdeki yok etme duygusu en yüksek seviyede bir volkan gibi patlamaya hazır bekliyordu.

Mekânın çıkışma yürümeden hemen önce, "Beni istediğin kadar manipüle etmeye çalış," dedim ona bakmadan, "günün sonunda, bu hikâye benim seni yok etmemle son bulacak."

Buna bir cevap vereceğine neredeyse emindim ama hiçbir şey söylemedi. Sadece durdu, gitmeme izin verdi. Mekândan çıktığımızda, Vitali insanların hafızasından o korkunç yaratığı silmek için büyüye başvurmadan hemen öncesinde, "Mēness," dedi, arabanın önünde dikiliyorduk. "Neden kılıcını almak için sana saldırmıyor ya da onun için hâlâ bir tehdit unsuru olduğunu bilmesine rağmen sana bir şey yapmıyor?"

Sorduğu soruyla kaşlarımı çatarak Vitali'ye baktığımı hatırlıyorum. "Çünkü o manipülatif piç kurusunun teki," derken sesim bir zehri tükürür gibiydi.

"Nemesis'in gözlerinde pişmanlık görür gibiydim," dediğini hatırlıyorum Vitali'nin ve sonra, bu söylediği şeyi zihnimin derinliklerine gömdüğümü ve bir daha asla hatırlamak istemediğimi...

Eninde sonunda zaten kılıcının peşine düşeceğini biliyordum. Sonunda kılıcını sormaya, kılıç için peşimde dolaşmaya başlamıştı. Belki de gerçekten bataryası zayıflıyordu ve sırf bu yüzden, beni manipüle ederek kılıcını geri almaya çalışıyordu. Tam da ondan beklenecek türden bir şeytanlık.

Vitali, aracı İbrahim'in evinin önüne park ettiğim sırada, "Tüm bu olanları diğerlerine anlatacak mıyız?" diye sordu yavaşça.

"Hayır. Gece yarısı Kian'ı kurtlara sunacağız. Şimdi bir de üstüne olanları anlatırsak ekstra gerginlik çıkar," dedim. Topuklu çizmelerimin topukları karlı zemine saplanırken eve doğru yürüdüm. Vitali'nin bu durumdan memnun olmadığını hissediyordum ama yine de ona söylediğimden çıkmayacağını biliyordum.

Gecenin karanlığı şehri yavaşça sardı. Mahzar'ı görmek istiyor olsam da halletmem gereken birkaç şey olduğundan kaleye gidemedim. Bunun yerine, kurtların ve Kian'ın bir araya getirileceği ormana gitmeden önce hazırlık yapmaya başladım.

Üzerime siyah, deri, göğsümün hatlarını vurgulayan ama sert, zıh gibi duruşu olan bir korse giydim. Korse, sırtımda ince, kırmızı ipek şeritlerle bağlanıyordu. Altıma yüksek bel, kırmızı bir kalem etek giydim. Eteğin hemen yanındaki ince yırtık, yürüdüğümde cüretkâr bir görüntü ortaya çıkaracaktı ve çizmelerimin siyah derisiyle mü-

kemmel bir uyum sağlayacaktı. Saçlarım her zamanki gibi siyah bir çağlayan gibi omuzlarıma dökülüyordu, bu gece onları hafif dalgalarla serbest bıraktım. Bir yamnı kırmızı bir ipek kurdeleyle örerek topladım, kurdele saçlarımın arasında bir yılan gibi kıvrılıyordu. Yüzüme biraz makyaj yaptım çünkü ölü gibi görünüyordum ve bu yüzü biraz olsun renklendirmem gerektiğini biliyordum. Gözlerime çektiğim siyah kalem, kızıl gözlerimi belirginleştirmişti ve dudaklarımı neredeyse boş bırakmıştım. Omuzlarıma uzun, siyah bir palto attım. Kumaşı ipek kadar yumuşaktı. Paltomun yakası kırmızı bir şeritle süslenmişti. Artık sadece ruhsal olarak değil, fiziksel olarak da güçlü ve yıkılmaz görünmek istiyordum. Ve aynaya baktığımda, gerçekten de sarsılmaz duruşa sahip bir kadın gördüm.

Yere düşen adımımın çıkardığı tıkırtı sesine, odamın kapısının tıklatılırken çıkardığı ses karıştı. Omzumun üzerinden kapıya baktım ve "Gel," dedim.

Sapphire, kapıyı yavaşça araladı ve kafasını içeriye uzatarak, "Hatem, buluşmadan önce seninle konuşmak istediğini söyledi," dedi. Bu beklediğim bir şeydi. Hatem'in yeni bir Gümüş Pençe'yi lider olarak kabul etmek istemeyeceğini, buna şüpheyle yaklaşacağını biliyordum. Aslında bu konuşmayı yapmak için geç bile kaldığını düşünmüştüm.

"Ona birazdan aşağıda olacağımı söyle, Sapphire. Teşekkür ederim."

Sapphire bir süre yüzüme baktı ve sonra, "Kurtlar zorluk çıkarmayacak, değil mi?" diye sordu, sorusu bir çocuğunki kadar masum gelince ona gülümsedim.

"Kabul etmekten başka çareleri yok, değil mi? Kimse onların kötülüğünü istemiyor nihayetinde. Sadece onları korumaya çalışıyorum."

"Evet ama... Sürü... Efken'e ait ve onlar..."

İsmini duymak göğsüm dağlanıyormuş gibi hissetmeme neden oldu. "Ve Efken artık yok. Başıboş bir sürü olarak kalmak istiyorlarsa, kalsınlar." Önüme döndüm, bu konuşma burada bitmişti. Sapphire bir süre sessizce bekledi, ardından yavaşça kapıyı kapatarak beni yalnız bıraktı.

"Bana sürekli seni hatırlatmalarından bıktım usandım artık," dedim kendi kendime. "Artık burada değilsin ve verdiğin kararların be-

Ninova

dellerini tek başıma ödedim. Geri dönsen bile seni affetmeyeceğim." Aynaya bakarken sarf ettiğim sözcüklerin en çok beni yaraladığı su katılamaz bir gerçekti. Yine bir gerçek vardıysa, o da söylediğim her şeyde son derece ciddi olduğumdu.

Odayı terk ederken aynada bıraktığım sanki bana ait bir yansımaydı ve arkamdan bakarken hissettiğim her şeyin ağırlığını sırtlanmış gibi sessizce ağlıyordu. Aşağı indiğimde Hatem'i salonun ortasında, çatık kaşlarla beni beklerken buldum. Dönüşmeye hazır olmalıydı çünkü üzerinde tişört yoktu ve altına da yırtık pırtık, çamurlu bir pantolon giymişti. Birazdan bedeni infilak edecek, büyük bir kurda dönüşerek ormana doğru koşmaya başlayacaktı. Beni gördüğünde, gümüş rengi gözlerinde belirsizlik büyüdü ve çatık kaşları daha da derinleşti. Gözünü bile kırpmadan bana baktığı esnada ona doğru yürüyüp tam önünde durdum.

"Benimle konuşmak istediğini söylemişsin."

"Evet," dedi. "Tüm bunlar ne demek oluyor?"

"Oldukça açık değil mi?" Tek kaşımı kaldırdım. "Hangi kısmını anlamadın?"

"Sürüye yeni bir alfa atamak da ne demek?" diye sorarken sesindeki karmaşa tam anlamıyla gözlerini de ele geçirdi.

"Korunmasız ve saldırıya açık hâldesiniz. Bir alfanız olması sizi diğer tüm düşmanlardan koruyacaktır. Alfasız bir sürünün saldırıya açık olduğunu benden iyi biliyor olmalısın, Hatem."

Yüzünü buruşturdu. "O herifi tanımıyoruz bile. Bizden biri değil."

"Bir Alfa." Ona doğru bir adım atıp kollarımı göğsümde topladım. "Üstelik Nemesis'in katlettiği bir sürünün alfası."

"Ve sen, bizim Alfa'mızın katlettiği sürüye öncülük eden birini bizim başımıza mı getireceksin? İntikam olarak ailedeki tüm Gümüş Pençeleri öldürsün diye mi?" diye sordu, sesinde öfkeden çok sitem vardı.

"Sizin Alfa'nız mı?" Sorum üzerine, Hatem bir an duraksadı, duvara çarpmış gibi görünüyordu. "Sizin Alfa'nız öyle mi? Alfa'nız nerede?" Onun üzerine yürüdüm, geri çekilmedi, gözünü bile kırpmadan bana bakmayı sürdürdü. "Senin Alfa dediğin adam, benim kardeşimi

Ninova

öldürdü. Benim kardeşim neydi, biliyor musun? Bir Gümüş Pençe'ydi. Nadir bir Kızıl Kurt'tu."

"Ben Nemesis'i alfamız olarak görmüyorum zaten!" dedi kendini savunmak ister gibi. "Hissettiğin acıyı hafife alacak biri değilim ben. O bizim de kardeşimizdi. Onu tanımasak da o bizim ırkımızdandı. Benim söylemeye çalıştığım... Nemesis bir zamanlar Efken'di ve bizim alfamızdı. Bu bizi intikam yemi yapmaya yetmez mi?"

"Bana güven, böyle bir şey olmayacak." Bir şey söyleyecek gibi oldu ama daha sonra çatık kaşlarla bakışlarını zemine indirdi. "Endişeni anlıyorum, Hatem. Gerçekten anlıyorum ama sen de beni anla, asıl başınızda bir lider olmazsa, işte o zaman hedef hâline geleceksiniz."

"En başta da eskiden alfam olan adamın hedefiyim, değil mi?" diye sordu gözlerini zeminden çekmeden.

Sorusu içimi acıttı çünkü Efken'e duyduğu güveni biliyordum, onun Efken'e ne kadar sadık olduğunu biliyordum. Şimdi sadakati ve sevgisiyle bağlı olduğu o adamın olduğu yerde sadece bir katil, ırkını katletmiş bir cani görüyordu.

"Nemesis'in hedefinin siz olduğunu sanmıyorum. Artık değil," dedim ama Kian'ın sürüsünü öldürdüğü gerçeğini hatırlayınca içime küçük de olsa bir korku tohumu ekildi. Eğer kendi sürüsünü de öldürmeye karar verecek olursa, Kian sürüyü koruyamazdı; neticede kendi sürüsünü de Nemesis katletmişti.

Hatem, "Sürünün onu kabul edeceğinden emin değilim. Kendi aralarında bile tartışmaya başladılar," dedi.

"Başka çareleri olmadığını anladıklarında bunu kabul etmek zorunda kalacaklar," dedim, bu biraz tehdit gibi hissettirse de gerçek buydu. "Alfası olmayan bir sürü, sürü olmaz Hatem, bunu sen de biliyorsun. Sizi bir arada tutacak bir lidere ihtiyacınız var. Dışarıdan gelecek tüm tehlikeleri savuşturabilmeniz için bu şart."

Sonunda söylediklerimi kabullenmiş gibi başını salladı ama diğer Gümüş Pençeler konusunda endişelerini görebiliyordum. Kian'ı kabul edip etmeyecekleri merak konusuydu ama gecenin sonunda, Kian'ın sürünün yeni lideri olacağına neredeyse emindim.

Ninova

"Toplanma alanına gidelim mi?" diye sordum nazik tutmaya çalıştığım sesimle.

Başını sallayarak bunu kabul etti. Evden ayrılacağım sırada Sezgi beni kapının hemen önünde sıkıştırmış, bir şeyler hissettiğini ama göremediğini söylemiş, gece çökmeden önce bir şeyler olup olmadığını sormuştu. Onun sorularını savuşturmuştum. Bugün yaşananları düşünmek istemediğim gibi etrafımdaki insanları da daha büyük bir düşünce girdabına sürüklemek istemiyordum.

Toplanma alanı, uzun zaman boyunca donmuş bir şekilde varlığını devam ettiren ama artık canlılıkla parlayan ay ışığının altında ışıldıyordu. Kar kristallerine çarpan ay ışığı, zeminde binlerce elmas varmış gibi bir görüntü ortaya seriyordu. Bir köşede, Mustafa Baba ile köknarlardan birinin gövdesinin önünde durmuş, toplanmaya başlayan sürüyü izliyorduk. Kian cipin içinde oturuyordu, cip olduğumuz alandan yaklaşık yüz metre uzaklıktaydı ve tüm kurtların geldiğinden emin olduğumuzda Kian da buraya gelecekti. Karların içinde dolaşan kurtların endişelerini hissedebiliyordum, sessiz olsalar da birbirlerine gönderdikleri kaçamak bakışları görüyordum. Aralarından üç tanesi insan formundaydı, geri kalanların tamamı kurt formunu almıştı. Hatem'e baktım, o da kurt formundaydı ve birkaç kurdun ortasında durmuş, cipe doğru bakıyordu.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan eminsin, değil mi?" diye soran Mustafa Baba'nın dikkatli gözleri kurtların üzerinde dolaşıyordu.

"Daha iyi bir fikrin varsa paylaş benimle. Sana onlara liderlik etmeni söyledim ama kabul etmedin," dedim omuz silkerek.

"Benim liderlik edeceğim sürüden bir halt olmazdı, bunu söyledim zaten. Üstelik başka bir seçeneğim olsaydı, kalkıştığın bu deliliğe önayak olmazdım," diye homurdandı.

"Bunun bir delilik olduğunu düşünüyorsun yani?" diye sorarken gözlerimi cipten ayırmadım. Cipin kapısı açıldı, Kian dışarı adımını attı ve boynunu esnetip sürüye doğru baktı. Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Çünkü bence bu, böyle bir süreçte verilen en doğru karar."

"Nemesis bu karar yüzünden daha da çileden çıkarsa ne olacak?" diye soran Mustafa Baba'nın sorusu üzerine pek düşünmek isteme-

Ninova

dim. Kian, büyük adımlarıyla karları ezerek bize doğru yürümeye başladığında, kurtlar kendi aralarında bakışıyorlardı. Yeni bir lideri kabul etmenin onlar için zor olacağını biliyordum, bu gecenin düşündüğüm kadar zorlayıcı geçmemesini umut ediyordum.

Kian'ın arkasında durup sürüye baktım. Kurtlar, gözünü bile kırpmadan Kian'a bakıyorlardı. Kian, "Bir alfasız olmanın ne anlama geldiğini bilmiyorum," diyerek söze girdiğinde, ön saflardaki birkaç kurdun kulaklarını geriye yatırıp şüpheli gözlerle onu süzdüklerini gördüm. "Lakin siz de bir alfanın, tüm sürüsünü kaybetmesi ne demek, bunu bilmiyorsunuz. Ben sürümü kaybettim, her biri sizin ırkınızdandı, her birisi sizin gibi bir Gümüş Pençe'ydi. Şu an saldırıya açıksınız çünkü sizi bir sürü olarak bir arada tutacak bir lidere sahip değilsiniz. Lideriniz, dünyayı yıkmakla meşgul ve bu savaşta tek başınıza bırakıldınız."

O derin sessizlikte, insan formundaki kurtlardan biri öne çıkarak, "Senin sürünü bizim liderimizin öldürdüğünü duydum," dedi. Kian'ın yüzünü göremesem de omuzlarının gerginlikle kabardığını gördüm. Ne hissediyordu tahmin etmesi zordu ama öfkesi vücuduna yansıyordu. "İntikam için aramızdan birilerini infaz etmeyeceğini nereden bilelim? Üstelik biz işaretliyiz, o artık eskiden tanıdığımız alfamız olmasa da hâlâ ona bağlıyız. Bunu istemesek de bu bizim işaretimiz."

"Bir lidere ihtiyacınız var. O işaret hiçbir işe yaramaz çünkü alfanız sadece sizi ve sizin gibileri avlayan bir iblis," dedi Kian tek bir an olsun düşünmeden.

"Diğer söylediğime bir cevabın yok mu? Bizi katletmeyeceğini söylemeyecek misin?"

"Bir Gümüş Pençe'nin, bir diğerini öldürdüğü nerede görülmüş?" diye sordu Kian öfkeyle. "Ben buraya hiçbirinizi öldürmek için gelmedim."

"Bize kendi liderimiz ihanet etti, bir başkasının sözüne nasıl inanalım?" diye sordu sertçe Gümüş Pençe.

"Başka şansın var mı?" Kian sanki içimden geçen soruyu duymuş gibi bunu benim yerime dillendirdi. Gümüş Pençe bir anlığına durakladı, gözlerini kırpmadan Kian'a baktı ama sanırım söyleyecek hiçbir

şey bulamadı. "Çare ya sürünüzü dağıtmakta ya da ona bir lider kabul etmekte. Sizin başka çareniz yok."

Gümüş Pençelerden bazıları hırıltı çıkardı, bazıları ise bu gerçeği kabullenmiş gibi sessizliğini korudu. Mustafa Baba bir adım öne çıkarak, "Ben yaşlı bir Gümüş Pençe'yim, size öğretirim, sizi eğitirim ama sizi koruyamam," dedi sakince. "Ama Kian genç ve güçlü bir lider, onu en azından şimdilik aranıza kabul edip lideriniz bellemeniz işleri kolaylaştıracak. Yarın başımıza ne geleceği meçhul."

"Bizden bir bağlılık yemini beklemesin," diyen Gümüş Pençe'ye dik dik baktım.

"Bağlılık yeminleriyle birbirine mühürlü insanların bile birbirine ihanet ettiği bu yerde, asiliğin sırası değil," dedim düşünmeden. Bu, Gümüş Pençelerin sessizliğini beraberinde getiren türden bir cümleydi. Süregelen sessizlik, Gümüş Pençelerin geri adım atmasıyla son buldu. Ayak diretmenin bir çare olmadığının, süren kaosun içinde akıntıya ayak uydurmak zorunda olduklarının farkındaydılar. Akıntının onları felakete götürebileceği de bir gerçekti ama içinde bulunduğumuz durumu düşününce, biz zaten felaketin tam ortasında duruyorduk.

Sonunda kurtlar, geçici liderlerinin önünde diz çöktüler ve onu sürüye kabul ettiler. Bu, Kian için olduğu kadar Gümüş Pençeler için de zor olsa gerekti. Liderleri, Gümüş Pençeleri öldürmüştü... Ve öldürülen Gümüş Pençeler arasında Kian'ın sürüsü de vardı. Şimdi iki ihanete uğramış tarafın da birbirine ihtiyacı vardı.

Kurtlardan biri, "Onun bizim liderimiz olabileceğine inanmamız için bizimle çalışmalara katılması gerekecek," dediğinde Kian buna hiç aldırış etmemiş, sadece her bir çalışmaya katılacağını, sürüyle bir arada kalacağını söylemişti. Gecenin sonunda Gümüş Pençeler, yeni liderlerini kabul ederek ormanın derinliklerine koştu ve arkada sadece ben, Mustafa Baba ve Kian kaldık.

Mustafa Baba, Kian'm omzuna dokunarak, "Sana saygısızlık etmeyeceklerdir, sadece şu an her şey çok taze ve hepsi yeni bir şeye ayak uydurmaya çalışıyor. Onları anla," dedi.

Kian cevap vermedi, sessiz ve düşüncelere dalıp gitmiş gibi görünüyordu. Bir ağaca yaslanmış Kian'ı izlerken, "Nemesis neden sürüne saldırdı?" diye sordum sessizce. Yarasının üzerinde pençelerimi gezdirmek niyetinde değildim ama o şeytanın her bir hareketiyle ilgili detayı bilmem gerekiyordu.

"Keşke bunu bilsem," dedi Kian sadece. Bir an sustum, Mustafa Baba da sessizce Kian'a bakarken mahcup görünüyordu. "Onun varlığından haberdardık, yani sürü ortada dolaşan bir tanrı bozuntusu olduğunu biliyordu ama bir saldırıya uğramamız için ortada elle tutulacak tek bir sebep bile yoktu. Sadece geldi, saldırdı ve her şeyi yok etti." Kian başını kaldırdı, gökyüzünü saran karanlığı izledi, ay ışığı teninde yansımalar oluşturdu. "Yapabilecek bir şey olmadığını biliyorduk, yıkıcı gücü karşısında şansımız olmadığım anlamıştık ama yine de her biri direndi. Tüm sürü direndi ama onun gazabından kurtulamadılar."

"Seni neden öldürmedi?" diye sordum.

"Ben kolayca ölmem." Omzunun üzerinden bana bakıp acıklı bir gülümseme sundu. "Bir alfa olduğumu unuttun sanırım. Ölümcül darbeler beni kolayca öldürseydi, bu yaşıma kadar hayatta kalamazdım."

Bir an gözüme çok yalnız göründü. Öfkesini hissedebiliyordum ama öfkesinden daha büyük bir şey varsa, bu kesinlikle içinde sakladığı acıydı. Büyük bir pişmanlık duyuyor gibiydi, her şeyden kendini sorumlu tuttuğunu görebiliyordum.

"Sürüyü koruyamadığın için kendini mi suçluyorsun?"

"Tıpkı kardeşini koruyamadığın için kendini suçladığın gibi," diye cevap verince çenemi dikleştirdim. Mustafa Baba öksürdü, o an her şeyi ona anlatanın Mustafa Baba olduğunu anladım. "Sen kardeşini koruyamadm. Ben ise hem kardeşimi hem de kendi sürümü koruyamadım."

Söylediği şey içimde bir çığlık kopmasına neden oldu. Yine de dışarıdan hâlâ sessiz, hâlâ ıssız bir fırtına gibi görünüyordum.

"Şimdi ne yapacaksın?" Sorusu, cevabımı beklemeden olduğum yöne attığı ikinci bombaydı. "Artık harekete geçecek misin yoksa o dudakların sadece intikam kelimeleri için aralanacak ama bacakların kötürüm gibi hareketsiz kalmaya devam mı edecek?"

Kaşlarım çatıldı. Yaptığım şeyin tam olarak bu olduğunu anladım. Konuşuyordum ama aksiyon almıyordum. Vitali'ye göre bu, insani bir şeydi, hâlâ yas sürecinde olduğum için bunun normal olduğunu düşünüyordu ama ben harekete geçmem gerektiğini biliyordum.

"Yapacağım," dedim gözümü bile kırpmadan. Kian tek kaşını kaldırdı, ne yapacağımı sorguluyor gibi bakıyordu ama bunun yerine boynumu esnetip cipe doğru yürümeye başladım. Mustafa Baba ve Kian arkamdan geldiler. Cipin direksiyonuna geçtim. Mustafa Baba ön yolcu koltuğuna, Kian da arka koltuğa yerleşti ve arabayı çalıştırmadan önce, "Nigin Bağı'nı koparmanın bir yolunu bulmam gerek. Anahtarları araştırırken aynı zamanda bunu da araştıracağım," dedim.

Mustafa Baba duraksadı, bakışları omzunun üzerinden bana çevrildi. "Nasıl yani?" diye sordu.

"Bu Nigin Bağı, Nemesis ile bedenlerimizi birbirine çeksin istemiyorum. Ona karşı sadece bir bağ yüzünden bile olsa insani hiçbir şey, özellikle de merhamet hissetmek istemiyorum," dedim hiç düşünmeden. Bu uzun süredir içimde tekrarladığım, dile getirmekten korktuğum bir gerçekti. Nemesis'e merhamet duymaktan, bedenlerimiz arasındaki kutsal bağ yüzünden hislerimi bu işe karıştırmaktan korkuyordum. Artık Nigin Bağı, Yedi Güneş'i toplarken işime yaramayacaksa, eğer Vitali haklıysa, bunu sürdürerek planlarımı riske atamazdım. Nigin Bağı sadece bir ayak bağıydı.

İtirafım beklenmedik olsa gerek, Mustafa Baba, "Ona hâlâ merhamet hissettiğini mi söylüyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Hayır," diye çıkıştım. "Ona karşı merhamet duyduğum falan yok. Sadece olur da Nigin Bağı böyle bir şeye sebep olursa diye korkuyorum," dedim sertçe. "Çünkü aramızdaki Nigin Bağı'nı kullanmaya çalıştığını hissettim. Üstelik o pislik beni manipüle etmek için elinden geleni yapacaktır."

Kian, arabanın arka koltuğundaki karanlığın içinden çıkarak, "Yani seni manipüle edebileceğini mi söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu, sesi bariton sertliğindeydi.

"Hayır," dedim. "Sadece denemesini bile istemiyorum. Hepsi bu. O yaratığın bedenine bağlı olmak istemiyorum."

Ninova

Kian sessiz kaldı, onu ikna etmek zorunda hissetmediğim için konunun üzerinde durmadım ama Mustafa Baba, uzun süren sessizliğin ardından öyle bir cümle kurdu ki, o cümlenin kalbimin ortasında bir yarık açarak hayatım boyunca kanamaya devam edeceğini hissettim. Sanki ben ölsem bile cesedim o cümle yüzünden kan sızdırmaya devam edecekti.

"Biliyorsun, değil mi?" diye bir soruyla başladı önce cümlesine. Daha sonra, gözlerim yoldan ayrılarak onun gözlerine dokundu. "Eğer Nigin Bağı'nı koparıp atacaksan, bu Efken'in ölümüyle sonlanacak. Nemesis ölmeyecek belki ama Efken ölecek."

Efken zaten yok, demek istedim. *Efken artık yok*, diye çığlık atmak istedim. Ama içimde hâlâ söz dinlemez, hâlâ yangın yeri bir kalp vardı ve o kalp, beynim ona bin farklı şekilde zulmetse de Efken'in hâlâ var olma ihtimalini, Efken'in bu kez gerçekten yok olma ihtimalini düşünerek içimi allak bullak ediyordu.

Direksiyonu sıkıca kavradım. O kadar sıkı kavradım ki yerinden sökülecek sandım. "Efken artık yok," diye fısıldadım, fısıltım zayıftı, kalbimin ağrısı sesimi yutup altında bırakmıştı. "Efken gitti."

"Efken gitti, sen onu öldü kabul ediyorsun," dedi Mustafa Baba sessizce.

Gözlerim bir anlığına dikiz aynasına kaydı ve arka koltukta sessizce oturmuş, dikiz aynasına diktiği gözlerini bana sabitlemiş Kian'ı gördüm. Sadece bana bakıyordu. Duygularını göremedim, bir şey hissediyor ya da düşünüyorsa bile bunu ustalıkla gizledi benden.

Mustafa Baba, "Çek sağa," deyince direksiyonu daha sıkı kavradım. "Çek sağa, Mahinev. İneceğim."

"Neden? Seni evine bırakacağım."

"Bu yaşlı kurt hâlâ koşabiliyor," dedi Mustafa Baba bana bakmadan.

Arabayı yavaşlattım, temkinli gözlerle ona baktım. Kalbim hâlâ duyduklarımın ağırlığıyla göğsüme baskı uyguluyordu. "Neden inmek istiyorsun?" diye sordum sessizce.

"Nemesis'in ölümünü istiyor olabilirim," dedi Mustafa Baba gözlerini ön camdan çekmeden. "Ama Efken hâlâ benim oğlum."

Boğazıma cam kırığı gibi dolan cümlesi yüzünden sadece ona bakakaldım ama ayağım frene baskı uyguladı. "Senin oğlun, benim de sevdiğim adamdı ve o adam, kardeşimi öldürdü." Araç durduğunda, Mustafa Baba kapıyı açtı ve bana bakmadan derin bir nefes aldı. İçeri dolan soğuğu ve rüzgârın sesini tenimde, ruhumda hissettim.

"Öldür o zaman Efken'i. O, içinde mavzer kurşunu gibi bu utançla zaten yaşamak istemezdi."

Tek bir kelime etmeme bile izin vermedi. Araçtan indi, kapıyı kapattı ve çok geçmeden ağaçların arasında büyüyen, dönüşen bedenini gördüm; uluyarak koşmaya başladı.

Araba, o sessizliğin içinde ne kadar hareketsiz kaldı bilmiyorum. Ellerim o direksiyonu ne kadar sıktı bilmiyorum. Kafamı kaldırıp koltuğa yasladığımda ve ön camdan dışarıya baktığımda, sanki buradaydı, yan koltukta oturmuş, su gibi şeffaf görünen camdan gözleriyle bana bakıyordu. Varlığının ağırlığını o kadar net hissettim ki yokluğunun hafifliği gülleden daha ağır vurdu ruhuma.

"Sorun değil," dedi birdenbire Kian.

Yutkundum. "Hım?"

"Nemesis'ten nefret edip Efken'i hâlâ sevebilirsin. Bu sorun değil."

Biri ellerini boğazıma koyup sıkmaya başlamış gibi hissettim. Nefesim burnumdan dışarı sızıp gidiyordu ama yeniden nefes aldığımda, sanki içime nefes değil, beni yavaşça öldüren bir zehir doluyordu.

"Bir seçim yaptı. Bu seçimi beni düşünerek yaptığını sandı. Beni kurtardığını sandı," dediğimde sesimdeki kırgınlık bana yabancı geldi. "Şimdi burada yapayalnızım ve onun seçiminin sonuçlarını tek başıma yaşıyorum." Gözlerimi yumdum. "Şu an Nemesis'ten mi yoksa Efken'den mi nefret ediyorum, inan bunu ayırt edemiyorum."

"O kadar şey yaşamışsın, o kadar çok şey hissetmiş ve her savaştan belin bükülmeden galip çıkmışsın, bir adamın sadece yokluğu bile alnını yere vurana kadar başını önüne eğmene yetiyor. Ne tuhaf, değil mi?" diye sordu sessizce.

Kaşlarımı çattım ama gözlerimi aralamadım; açamadım. Sanki gözlerimi açsam onun gözlerini görecektim. Sanki dikiz aynasına bir anlığına baksam, Kian'ın oturduğu yerde onun oturduğunu görecek,

bana bakan siyah gözlerle değil, onun cam gözleriyle karşılaşacaktım. Gözlerimi açamadım çünkü kabul etmekten korktuğum bir gerçek vardı; gözlerimi açınca onun yokluğuyla tekrar karşılaşmaktan korkuyordum. Ve biliyordum, yokluğu öyle çok her yerdeydi ki kafamı çevirip onu yan koltukta otururken görsem bile, biraz sonra kaybolacağından emin bir şekilde sadece gözlerinin içine bakar, bir şey soramaz, bir şey söyleyemez, çok istesem ve bu gerekse bile onu öldüremezdim.

"Ondan buz gibi soğudun sanıyorsun ama öyle çok yanıyorsun ki aslında, o da seninle o ateşin içinde yansın, sağ çıkamayacaksa da senin ateşinden sağ çıkamasın istiyorsun." Kian'ın doğrulduğunu hissedince gözlerimi açtım. Arka koltuktan öne doğru eğildi. Ona yan gözle baktım. "Âşık olduğun ve nefret ettiğin adam aynı bedenin içinde sıkışmış kalmış, sen hâlâ bir çıkar yol arıyorsun, senin bulduğun her yol uçuruma çıkıyor."

"Ben çıkar yol aramıyorum," dedim.

"O zaman neden uçurumun önünde durmuş hâlâ ağlayarak onun dönmesini bekliyormuşsun gibi bakıyorsun?"

"O benim kardeşimi öldürdü," dedim dişlerimin arasından.

Kian, "O mu öldürdü?" diye sorunca tokat yemiş gibi hissettim. O ânı hatırladım. Nemesis'in, hayır, Efken'in gözlerindeki saf acıyı, beni kollarının arasma çektiği ânı, her şey onun inisiyatifi dışında gelişmiş gibi dehşetle olanları algılamaya çalıştığı o ânı... Sanki o an, o gerçekten Efken'di. O an Nemesis yoktu. O an sadece Efken vardı.

"Onu affederdim," dediğimde Kian duraksayıp gözlerimin içine bakakaldı. "Eğer elinde Nemesis'in kılıcı, saçlarımı kavrayıp boynuma o kılıcı vursaydı, ben onu yine affederdim." Kian'ın göz bebeklerinin genişlediğini gördüm. "Ama o, orada durdu ve en büyük acıyı çekmeme izin verdi. Bu bir kılıçla beni ikiye ayırmasından çok daha acı vericiydi."

Kian yavaşça geri çekildi, koltuğa yaslandı ve görüş alanımdan çıktı.

Ben yer beni yutmak için yarılsa, gök beni bölmek için yırtılsa, ne kafamı eğer yere ne de kafamı kaldırır göğe bakardım ama o beni mahvederken gözümü ondan ayıramadan onu izlemiştim.

Arabayı tekrar çalıştırmadan önce, "Bu masal burada bitti, gitti," diye fısıldadım.

Kian beni onayladı. "Bitti, gitti."

İçimdeki Mahinev kafasını kaldırıp kırgın gözlerle bana bakmadan hemen öncesinde, zihnimdeki bir duvarın üzerinde uzanmış, duvarın altında kalan bir anıyı izliyordu. O anıda Efken vardı ve benden, "Bitti, gitti," cümlesini duyduğu an, içimdeki Mahinev'in o anıdan ayrılan kırgın gözlerinin benimkilerle birleştiğini hissetmiştim. Özür dilemek istemiştim ondan. Kabullensin istemiştim.

Çünkü bitmişti.

Çünkü gitmişti.

Mahinev bir süre ağlayacaktı, içimdeki duvarda uzanıp anılara tutunacak, anıları izleyecek, belki bir ömür bana küskün kalacaktı ama kabul edecekti. Bittiğini, gittiğini, her şeyi kabul edecekti.

Kian'ı, Mustafa Baba'nın kulübesinin olduğu ormanın girişinde bıraktım. Arabayı tekrar çalıştırıp uzaklaşmaya başladığımda arabanın arkasından baktığını hissettim ama gözümü yoldan ayırmadım. Ağlamak istemedim, kendime tekrar tekrar neden böyle hissettiğimi, daha ne kadar bunu hissetmek zorunda kalacağımı sormak istemedim. Sadece kabullenmek istedim. Bittiğini, gittiğini, kaderin ortasından geçen son fayın da kırıldığını, ortaya çıkan sarsıntıda ikimizin de kalbinin başka yerlere savrulduğunu, bir daha bir araya gelemeyeceğimizi, gelmeyeceğimizi kabullenmek istedim. Efken bir karar vermişti ve şimdi buradaydık. Onun kararının bizi sürüklediği o karanlıkta, artık ikimiz de tek başımızaydık.

Yol beni belirsiz kaderime götürüyormuş gibi hissederken çok sayıda yıldırımın şehri aydınlattığını gördüm. Farklı noktalardan yükselerek göğün üzerinde damarlara ayrılan her bir şimşeğin ona ait olduğunu biliyordum. Neden yapıyordu bilmiyordum ama sanki bu gece, Nemesis değil de Efken yeri göğü birbirine katıyordu.

Hatırladım. Bir keresinde, o karanlık yatakta uzanmış, saçlarım onun çıplak göğsüne yayılmış, göğsündeki saatin tik taklarını dinlerken ve onun parmakları bir tüy gibi çıplak omzumda dolanırken, kalın ama kadife gibi hissettiren sesiyle söylediği o şeyi hatırladım.

Ninova

"Seninle şöyle olduğum her gece, sabahına asılacak bir idam mahkûmu gibi hissediyorum. Öyle hızlı geçiyor ki zaman, gözümü açıp kapamaya, şafağı görmeye korkuyorum. Yaşamak denen şey bütünüyle senmişsin."

"Öyle miymişim?" diye sormuştum ona, ilk kez şımarmaktan korkmamıştım çünkü birinin kollarında şımarabilmenin güzel bir şey olduğunu ben onunlayken öğrenmiştim.

Burnundan bir ses çıkararak gülmüş, gözlerini indirerek göğsünde yatan bedenime bakmıştı.

"Tekrar duymak istiyorsun herhâlde," demişti.

"Söylesen ölmezsin," diye homurdanmıştım.

"Bir şeyi bir kez söylüyorsam, bir daha duymana gerek yok demektir çünkü o söylediğim şey, eğer sanaysa, iki kere ikinin dört oluşunu değiştiremeyecekleri gibi değiştirilemeyecek türden bir gerçektir." Yavaşça fısıldamıştı sonra: "Unuttun mu? Benim her sözüm bir yemin. Aynı yemini vara yoğa ettirip durma bana."

O kadar uzun zamandır sözlerini duyamıyordum ki yeminlerinin her birini bozmuş gibi hissediyordum. Kendimi durduramadım. Araba geleceğe ilerlerken, ben geçmişin içinden geçip gidiyormuşum gibi hissettim ve belki de o gece son kez, bozulan yeminlere ağladım.

Çok ağladım.

Belki Nemesis'in duyacağı kadar çok ağladım ama biliyordum, Efken hiç duymadı.

Göğü yaran yıldırımları izlerken, "Beni izliyorsun, değil mi?" diye sordum fısıltıyla, sesim arabanın uğultusunda kayboldu. "Ama bu kez, seni ben avlayacağım."

Gözyaşları gözlerimin önünü puslandırırken arabayı biraz daha hızlandırdım. Zihnim, sürekli anıların içinde dolaştı. Bir an için geçmişe kaydı. Yılan Kalesi'ne, o geceye... Kılıcı sakladığım geceye.

Kale, bir mezar gibi sessizdi; sadece yılanların tıslamaları kristal duvarlarda yankılanıyordu. Mahzar'ın tabutunun başında duruyordum, ellerim kristal yüzeyde titriyordu. O elmas gibi parlayan güzellik, ölümün soğuğuna rağmen hâlâ canlıydı. Göğsüm, bir demir mengene gibi sıkıştı, nefes alamadım; hatıra derinleşti.

Ninova

Avucumda Nemesis'in kılıcı vardı; soğuk, ağır, tıpkı bir lanet gibi. İstanbul'un kanlı sokaklarında onun sırtından çekip almıştım bu kılıcı. O an, gözlerindeki kederi görmüştüm ama öfkem her şeyi gölgelemişti. Anının içinde o kılıcı tutarken sadece Mahzar'ı düşünüyordum. "Senin gölgen bunu koruyacak," diye fısıldadığımı hatırlıyorum, sesim hıçkırığımla boğuluyordu. Dizlerimin üzerine çöktüm, tabutun kristal platformuna yaslandım. Yılan Kucağı'nın zehri, tabutun çevresinde bir kalkan gibi hissediliyordu; bu kılıcı saklamak için tek güvenli yer burasıydı. Nemesis'in asla bulamayacağı bir yer. Tabutun altındaki kristal paneli ellerimle ittim; zehir, parmak uçlarımı karıncalandırdı ama kendi kanımın şifası bu hissi bastırdı. Kılıcı platformun gölgesine yerleştirdim, zehirli bir mühürle kapattım. Gözlerim Mahzar'ın yüzüne kilitlenmişti.

"Sen bunu koruyacaksın."

Ayağa kalktığım ânı hatırlıyorum. Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildiğim, bakışlarımın kararlılıkla kristal duvarlara sabitlendiği ânı... Nemesis'i yok etmeye o an öylesine kararlıydım ki göğsümdeki acı bile beni durduramazdı.

Bundan böyle Mahzar'dan aldığım o anahtarı, kendi göğsümde saklayacaktım.

Zihnim geçmişten bir sarsıntıyla sıyrıldı. Yolun karanlığına geri döndüm, o karanlığı yıkayan şimşekler içimdeki derin karanlığı büyüttü; içimdeki acıyı o karanlığın altına gömmeye çalıştım ama olmadı. Direksiyonu sıkıca kavradım, parmaklarım uyuşana dek sıktım. Mahzar'm anahtarı, göğsümde bir yara gibi atıyordu ve o an biliyordum; diğer tüm anahtarlar, geldiğim yerde beni bekliyordu. "Bulacağım," dedim. "Her birini bulacağım. Nigin Bağı'nı parçalayacağım, kurtulacağım senden. Seni yok etmenin yolunu elbette bulacağım."

O gece kendime sadece izin verdim. Son kez ağlama izniydi bu. Efken'in anıları çenemi aşıp beni içine batırarak boğarken son kez geçmişimize, kaderimize ağladım. Ama ağlarken bile ondan nefret etmeyi bir an olsun kenara bırakmadım. Ağlarken bile onu yok etmenin yollarını aramayı bir kenara bırakmadım.

Ninova

Kalbim sonunda akıllanacaktı. Kalbim sonunda içinde sadece nefret barındıran, hayatta kalmam için çarpan basit bir organ olmayı kabullenecek, beni anlayacaktı. Eğer onu öldürmeme engel olacak olan Nigin Bağı'ysa, bu Efken'i yok etmek anlamına bile gelse, o bağı kökünden sökmenin bir yolunu bulacaktım. Çünkü artık duygularım beni başka bir kaosun içine sürükleyemezdi. Sürüklemeye kalkacak olursa şayet, önce kendi nefesimi keseceğime dair ant içmiştim.

*

"Nigin Bağı ancak Efken'in ölümüyle bozulur," dedi Vitali. Önüme çektiğim kutsal Mar kitaplarından birini okuyor, bağ kırabilecek bir şey bulabilir miyim diye inatla sayfaları çevirip duruyordum. Vitali'nin söylediği şey, zaten bildiğim bir şeydi. "Mantıken Efken hâlâ yaşıyor, Mēness."

"Bir de sana Kadim Büyücü diyorlar," dedim ona koca bir hayal kırıklığıymış gibi bakarken.

"Bunun benim Kadim Büyücü olmamla alakası ne? Bu doğanın kanunu. Kanunları kafana göre bozamazsın. İşleyiş bu," diye homurdandı Vitali. "Yoksa sen bu Nigin Bağı yüzünden Nemesis'e merhamet duyduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır ama olası bir durumda, Nigin Bağı yüzünden kafamın karışmasından korkuyorum. Kardeşimi kaybetmeden önce içimde Efken'i, Nemesis'ten kurtarma isteği vardı. Nigin Bağı'nın bana ayak bağı olup olmayacağını düşünmemiştim ama şimdi her şeyi düşünmek zorundayım. Sonuçta bu ilahi bir bağ ve... Korkutucu sonuçlar doğurabilir," dedim. "Yoksa bu dünya üzerinde ondan benden daha çok nefret eden birini bulamazsın."

"Mēness," dedi Vitali elimde tuttuğum kitabın kapağını kapatıp ona bakmamı sağlarken. "Neden kendine yas tutmak için vakit ayırmıyorsun? Neden insani ihtiyaçlarını, öfkenin arkasına gizleme niyetindesin? Eğer durursan, dizlerinin üzerine düşeceğini ve bir daha geri ayağa kalkamayacağını mı düşünüyorsun?"

Buna bir cevap veremedim. Vitali neredeyse ağzını yeniden açıyordu ki Miraç ışık hızıyla içeri girdi ve "Mahzar'ı görmek istiyorum," dedi,

bu cümleyle beraber kalbimin atışları yeniden yavaşladı. Kian, dışarıda sürüyle kaynaşmak adına çalışma yapıyordu ve dışarıdan gelen sesleri duyabiliyordum. Miraç, sessizliğim üzerine daha kararlı bir şekilde, "Onu görmek istiyorum," dedi her kelimenin üzerine basa basa.

"Tamam," dediğimde duraksadı, yüz ifadesinin sakinleştiğini gördüm. Yavaşça yerimden doğruldum. "Benim de kaleyi ziyaret etmem gerekiyor zaten. Vitali, bize eşlik etmek ister misin?"

"Kalıp kurt çocukları izleyeceğim ve biraz ramen yiyeceğim. İnsanların içkileri berbat olsa da yemekleri kesinlikle lezzetli oluyor."

"Deniz erkeği çişi içmiş birinden duyması tuhaf şeyler bunlar," dediğimde, Miraç yüzünü buruşturarak, "Ha?" diye sordu.

"Gerçekten bu kadına sır verdiğime pişman olacağımı biliyordum," diye homurdandı Vitali.

"Hazırlan, Miraç," diyerek merdivenlere yöneldim. "Yılan Kalesi'ne gidiyoruz."

Ve sonra zamanın içinde yeniden süzüldüm. Zaman, artık içinde süzüldüğüm bir rüzgâr gibi hissettiriyordu. Bazen hızla sürüklüyordu beni, bazen öyle ağır esiyordu ki olduğum yerde sayıyormuşum gibi hissediyordum.

Marlar, kalede başka bir türün varlığına karşı tedirgindi ama Miraç'ın kardeşim olduğunu öğrendiklerinde bakışları yumuşamış, tedirgin hava bir nebze olsun dağılmıştı. Sapphire'ı da yanımızda getirmiştim, halledilmesi gerekenleri halledecek, Marlar aramda elçilik yapacaktı çünkü çok sayıda Mar vardı ve her biriyle yüz yüze görüşmem imkânsızdı. Kale, Miraç için oldukça yabancı hissettiriyordu, ben ise anılarımın içinde bu kaleye dair bir sürü şey sakladığım için aslında uzun zamandır içinde olmadığım yuvama geri dönmüş gibi hissediyordum. Her ne kadar artık bir daha evde gibi hissedemeyeceğimi bilsem de en azından tanıdık hissettiren bir yerde olmak güzeldi.

Miraç o odaya girdiğinde kalbimin donan bir yarısı, hâlâ alev alev yanan diğer yarısıyla birleşmiş gibi hissetmeme neden olan, Miraç'ın dizlerinin üzerine çöküp elini cam tabutun üzerine yerleştirerek Mahzar'ın buz gibi hissettirdiğine emin olduğum elini tuttuğu andı. Alnını cama yaslamış, ağlamamış, hiçbir şey söylememiş, sadece Mahzar'ın

Ninova

elini tutarken öylece durmuştu. Dizlerinin üzerinde savunmasız görünüyordu, dizlerinin üzerinde savaşmaya hazır görünüyordu; dizlerinin üzerinde kaybetmişti ama yine dizlerinin üzerinde kazanmaya ant içmiş gibiydi.

Tüm dikkatiyle, bir çocuk gibi çaresiz ve masum, acılar içinde kıvranan bir adam kadar yetişkin ve olgun bir şekilde abisine bakıyordu.

Ağır adımlarla kardeşimin yanına ilerlerken zeminde topuklu ayakkabılarımın bıraktığı tıkırtılar, kalbimin ağır atışlarına karışarak zihnimde büyüyordu. Yavaşça elimi Miraç'ın omzuna koydum, omzunu sıktım ve Miraç'ın cama düşen yansımasına baktım. Gözlerini kırpmadan Mahzar'a bakarken, o kızıl-kahve gözlerde biriken ama akmamaya yemin etmiş gözyaşlarını görebiliyordum.

"Bunu kimsenin yanına bırakmayacağım," diye fısıldadığımda yutkunduğunu duydum. "Bunu kendi yanıma bile bırakmayacağım."

Son cümlem, Miraç'ın duraksamasına, gözlerinde kaybetmek için uğraştığı gözyaşlarının keskin bir bıçak gibi parlamasına neden oldu. Bir eli Mahzar'm elindeyken, diğer elini omzunun üzerinde duran elimin üzerine koydu. Sessizdi. Belki bana hâlâ delice öfkeliydi ama yine de elimi tuttu. Bana inandı. Bana inanmak istedi. Yavaşça yere çöktüm. Miraç'ı kendime doğru çevirdiğimde, eli Mahzar'm soğuk elinden ayrıldı. Bir an büyük cüssesine rağmen gözüme küçücük göründü ve yere çökmüş hâlde onu kollarımın arasına çektim. Kollarımın arasına girerken kararsızlığı sadece bir anlıktı, bir an sonrasındaysa sığınacak birine ihtiyacı varmış gibi kollarını benim bedenime demirlemeye karar vermişti. Onu kollarımın arasında tutarken gözlerim Mahzar'ın cansız bedenine takıldı. Miraç'ın başının üzerini, siyah saçlarını öptüm ve "Özür dilerim," dedim tüm kalbimle. "Onu koruyamadığım için çok özür dilerim."

"Hiç bunu hesaba katmamıştım," dediğinde bile bana sıkıca tutunmaya devam ediyordu. "Bir gün seni kaybetmekten delice korkuyordum ve hep bununla savaşıyordum kendi içimde ama bir gün Mahzar'ı kaybedeceğimi hiç hesaba katmamıştım."

Gözlerime batan yaşları geri tuttum çünkü kollarımda dağılmış bir çocuk tutarken, onun sakladığı gözyaşlarının üzerine kendi gözyaşlarımı akıtamazdım.

"Onu bir daha görememe düşüncesine kendimi alıştırmaya başlamıştım ama onu bir daha görememekten kastım bu değildi benim," dedi, sesi yüzünü boynuma gömdüğü için derin bir kuyunun dibinde atılan yardım çığlığı gibi hissettirdi. "Onu bir daha görmem sanıyordum, onu böyle görmeyi hiç... Hesaba katmamıştım ben."

Gözlerimi Mahzar'dan ayırmadan Miraç'a daha sıkı sarılmaya devam ettim. Söylediklerinin beni hiçbir bıçağın kanatamayacağı kadar çok kanattığından habersiz, bana sığındı ve elinde bir bıçak tutmamasına rağmen beni defalarca kez yaralamaya devam etti.

"Size tüm bunları yaşattığım için beni hiç affetme," diyebildim. Söylediğim şey, bana daha sıkı tutunmasına neden oldu.

"Affetmeyeceğim," dedi masum, küçük bir çocuk gibi. "Ama seni en çok ne zaman affetmeyeceğim, biliyor musun?"

Yutkundum, bir şey söyleyemedim.

"Eğer ölürsen, seni affetmeyeceğim. Seni şu an affedemeyişimin binlerce katı affetmeyeceğim."

Ona ölmeyeceğime dair bir söz veremedim. Sadece onu tutmaya devam ettim. Kollarım belki de onun için en güvensiz yerdi ama o, bu dünyada benden başka güveneceği biri yokmuş gibi bana sığınmaya devam etti.

Kollarımda kardeşimi tutarken ve diğer kardeşimin tabutun içindeki cansız bedenini izlerken, artık hızlanmam gerektiğini biliyordum. Artık başlama yeminleri ettiğim ama sürekli kaçtığım bu savaşı gerçekten başlatma zamanı gelmişti.

İSTANBUL, 04:56

Rüzgâr, şafağın kadife kollarında bir ağrı gibi esiyor, İstanbul'un ıssız sokaklarında kırgınlıkla uğulduyordu. Miran, çocuk parkının paslı salıncağına çökmüştü; zincirler, her nefeste gıcırdayarak sessizliği bölüyordu. Gözleri, ufku bir hançer gibi yaran soluk mavi ışığa kilitlenmişti ama gördüğü ne ışıktı ne de umuttu; sadece kaybolmuş yüzlerin

gölgelerini görüyordu. Mahzar'ın solgun gülüşü, Miraç'ın rüzgâr gibi koşan silüeti, ablasının ateşle yoğrulmuş gözleri... Hepsi şimdi bir mezarın soğuk taşında donmuştu.

Sessizliğin en derinlerde hissedildiği bu saatlerde, onun kafasının içinde yer alan gürültü başka hiçbir şeye benzemeyecek türdendi. Kaybın çığlığı, kemiklerini titreten bir lanet gibiydi.

Bu acıyı çok derinlerde hissediyordu. Şimdi etrafına baktığında, bu dünyada kendini ilk kez bu denli yalnız hissettiği gerçeği yüzüne çarpılmış bir tokat gibiydi. Ne ablası ne Miraç ne de Mahzar artık burada değillerdi. Ellerini açtı ve avuç içindeki çizgilere baktı. Yalnız olmak sorun değildi ama Mahzar'ın artık nefes almadığını bilmek, ablasının nefes almama ihtimalini düşünmek, ikizini bir daha görmeme ihtimaliyle yüzleşmek, bunlar onun için ağırdı. Yalnızlığa alışabilirdi ama önüne koyduğu tüm bu gerçeklere hayatı boyunca hiç alışamayacağını hissediyordu.

Rüzgârın daha da hızlandığını hissetti. Kayıtsız gözlerini kaldırdığında, şafağın solgun tenini lekeleyen bir şimşek gördü. Öfkeyle oturduğu yerden kalktı, arkasındaki salıncak bir hayalet gibi sallanmaya devam ederken, bakışlarını gökyüzünü damarlandıran şimşekten ayırmadı. Gözlerinde öfke vardı.

Gölgeler bir anda etrafını sarıp onu dumandan bir halenin içine aldıklarında şaşırmak için vakti bile olmamıştı. Son gölge de başının etrafını sardığında artık görünen sadece gözleriydi.

Kızıl-kahve gözleri, ateş sarısı bir ışıkla parladı.

Alevden bir fener, karanlığın kalbinde yanıyordu.

5. BİR KUPA KAN

THEATRE OF TRAGEDY, BRİNG FORTH YE SHADOW

"Kraliçem, bu gece de burada konaklayacak mısınız?" diye soran Mar'ın sesi beni düşüncelerden çekip aldığında, ana salondaki yemek masasının üzerinde duran mumlardan birini yakıyordum. Miraç, Mahzar'ın yanından ayrılmak istemediği için geceyi kalede geçirmiştik. Mar Erkeği'ne dikkatle baktım ve onun Jero olduğunu fark ettim.

"Çok isterdim fakat halletmem gereken işler var ne yazık ki," dedim, büyük kibriti sallayarak söndürüp çöpünü gümüş kâsenin içine attım.

"Kardeşiniz," dedi Jero, ardından susup bir süre düşünceli bir şekilde yüzüme baktı. "Onun gücü hızla ilgili, değil mi? Kendisi bir Tulpar?"

Miraç'tan bahsettiğini anlayınca, "Evet," dedim.

"Etrafta güçlü bir Tulpar olduğu fark ediliyor. O etraftayken her şey daha akışkan ve hızlı ilerliyormuş gibi hissettim," dedi Jero. Duraksadım. "Fakat bu hızı dengede tutan bir de yavaşlık olmalı." Sormaktan çekiniyormuş gibi bir süre yüzüme baktı. "Nigin Bağı'na sahip mi? Eğer bağlandığı biri varsa, o kişi de her şeyi yavaşlatma gücüne sahip olabilir."

Kaşlarımı çattım. "Hayır, Miraç'ın bir Nigin'i yok."

Ninova

Jero, bana şaşkın şaşkın baktı. "Emin misiniz? Doğadaki her şeyin bir karşıtı vardır. Yin yang oluşturmak için her güç, karşısında tam tersini bulundurmak zorundadır."

"Eminim, eğer Nigin Bağı olsaydı bunu bilirdim," dedim ve kalçamı yemek masasına yaslayıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Onun bir yansıması var, Varta'ya girebilmesini sağlayan bu yansıma."

"Yansıma mı?" Jero, böyle bir şeyi ilk defa duyuyormuş gibi kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

"Bir ikizi var, yani bir erkek kardeşim daha var."

"İkizi de Miraç kadar hızlı mı? Yoksa tam tersi, o yavaş mı?" diye sordu Jero merakla. Durup düşündüm, İstanbul'da olduğum süre boyunca Miran'ın doğaüstü bir özelliği olduğuna dair herhangi bir hisse kapılmamış, bir emare yakalamamıştım. Fakat Yedi Güneş'i öğrenene kadar, Mahzar'ın da bir kurt olabileceğinden şüphelenmediğim bir gerçekti.

"Miran'm insan yanı daha ağır basıyor diye düşünmüştüm," dedim çatık kaşlarla boşluğa bakarken. "Ama şimdi düşününce, belki de henüz uyanmayan bir tarafı vardır. Babam bir şeyler bilse de genelde kaçamak cevaplar veriyor. Yani Miran'ın da onun kanını taşıdığını, bir gücü illaki olduğunu söylemişti. Onun bir Mar Erkeği ya da bir Gümüş Pençe olabileceğinden şüpheleniyorum ama dediğim gibi henüz bir emare vermedi." Gözlerimi merdivenlere çevirip üst kata uzanan basamaklara bakarken yutkundum. "Gerçi Mahzar'ın da gücü çok geç uyanmıştı."

"Miraç'ın ikizi de bir Tulpar olabilir mi?" Jero'nun sorusu, Vitali'nin sesinin zihnimdeki anılardan birinde gözlerini açmasına neden oldu.

Eğer Miran da Miraç gibi bir Tulpar ise bir ırkın iki lideri olamayacağı için birinin ölmesi gerekecekti. Daha doğrusu, birinin diğerini öldürmesi gerekecekti. Bu yüzden Miran'ın bir Mar ya da Gümüş Pençe olmasını diledim. Üstelik Vitali de bu ihtimalin imkânsız olduğunu söylemişti ama olur da böyle bir şey olursa, yaşanabilecek felaketten üstünkörü bahsetmişti.

Miran bir Tulpar olamazdı. Peki ya neydi o zaman?

"Hayır, Vitali bana bir kesede iki Gümüş Pençe olamayacağı gibi yine bir kesede iki Tulpar'ın da olamayacağını söylemişti. Miran ve Miraç tek yumurta ikizi," dedim.

Jero, "Ne enteresan," dediğinde tekrar ona baktım. Neyi enteresan bulduğunu merak ediyordum. "Üç erkek kardeşten biri Gümüş Pençe soyundan, biri Tulpar soyundan geliyor. Eğer Miran da bir Gümüş Pençe çıkarsa... Böyle bir durumda, Nemesis denen alçaktan kardeşinizi korumanızı öneririm, kraliçem," dedi Jero son derece ciddi bir sesle. "Şayet o iblis kendi soyundan gelenleri gözünü kırpmadan katledebiliyorsa ve kardeşiniz Miran, tıpkı Mahzar gibi Gümüş Pençe ise ama bu yanını bastırıyorsa, Nemesis'in hedefi hâline gelebilir. Üstelik kardeşleriniz, babanızdan kaynaklı gerçekten bir Gümüş Pençe kanı taşıyor. Miraç'ın da bir Tulpar olduğu gerçeğini göz önüne koyup düşünecek olursak, eğer onun içinde bastırılmış bir Gümüş Pençe varsa, bu onu daha da kıymetli bir hâle getirir."

Bu düşüncelerin zihnime ekilmesi huzursuzluğumu artırdı. "Her hâlükârda tüm kardeşlerim ve ben Gümüş Pençe kanı taşıyoruz zaten," dedim. "Fakat Miraç bir Mega Tulpar. Kanını taşısa da bir Gümüş Pençe'ye dönüşemez."

"Mega unvanı çok büyük bir unvandır kraliçem. Her neyse... Tanrı kardeşlerinizi korusun."

"Teşekkür ederim. Onun bir Tulpar olduğunu nasıl anladın bilmiyorum ama bu konuyu henüz ona açma şansım olmadı, lütfen ağzını sıkı tut. Zamanı gelinceye dek bilmemesi daha iyi olacak."

"Emredersiniz, kraliçem. Ağzımı bir bıçağın bile açmayacağından emin olabilirsiniz."

Başımı salladım. "Jero, Miraç'a haber verir misin? Kendini hazır hissediyorsa artık gitmemiz gerekiyor. Ben biraz hava alacağım," dedim ve yavaşça salonun çıkışına, hole yürüdüm.

Kalenin büyük kapısını itip çıktım, önümdeki yokuştan aşağıya doğru uzanan ormana bakarken derin bir nefes aldım. Gökyüzü kasvetliydi, dumanlı bir gri rengine bürünmüştü. Küçük kar taneleri esintiye kapılarak yavaşça düşmeye başladı. Kar taneleri bana bu şehre ilk geldiğim ânı hatırlatıyordu.

O an, ormanın derinliğinde, iki kadim ağacın gölgesinde bir hayalet yakaladım. Bir at, kardan daha saf, kristal gibi parlıyordu. Başını kaldırmış, gözleri kapalı, kar tanelerini bir dua gibi hissediyordu. Bu görüntü karşısında şaşırdım çünkü kalenin etrafında bir at görmeyi beklemiyordum. Miraç ile bir bağlantısı olabilir miydi? Hızla basamakları indim, ata doğru yürüyüp yürümemek arasında kararsızdım ama onun buraya nasıl geldiğini de merak ediyordum. At, bir anda gözlerini araladı ve ileriye doğru baktı, daha sonra yağan kar tanelerinin altında hızla, fırtına gibi koşarak ağaçların arasında gözden kayboldu. Bir süre olduğum yerde hareketsiz bir şekilde ormana bakmaya devam ettim. İçeri girdiğimde Sapphire ana salondaydı.

"Sapphire, bu civarda atlarla ilgilenen Marlar var mı?" diye sordum çünkü Mēness'in hatıralarında atlara binen birçok insan formu almış Mar olduğunu görmüştüm. Özellikle de Yılan Kalesi etrafında çok sayıda asker Mar vardı, o yüzden bir at görmüş olmak çok garip olmayabilirdi.

Sapphire, "Elbette var," dedi gülümseyerek. "Eski zamanlarda atların, Marlar ile ruhsal bütünlük sağladıklarına inanırlarmış. Bu yüzden bazı Mar Erkekleri atları sever."

Tamam, sanırım gördüğüm atın Miraç ile bir alakası yoktu. Ama eninde sonunda onun bir Tulpar olduğunu ona anlatmam gerekecekti. Yirmi birinci yaşına girdiğinde, bir Mega olarak Tulpar olarak devam edeceği hayatında ne gibi değişiklikler olacaktı bilmiyordum ama her şeyin onun için iyi gitmesini diliyordum.

"Dışarıda beyaz bir at gördüm," dedim gülümseyerek. "Gerçekten özgür ve büyüleyici görünüyordu."

"Askerlerimizden birine ait olabilir, senin için onun kime ait olduğunu sorarım." Sapphire, yüzünde çizgiler oluşana dek gülümsedi. Beni mutlu etmek istediği gözlerinden okunuyordu.

"Artık gitmemiz gerek."

Sapphire bir süre yüzüme baktı. "İstanbul'a gideceksin, değil mi?"

"Evet. Sanırım artık gerçekten hazırım. Bu savaşı başlatıyorum," dediğimde Sapphire hiçbir şey söylemedi ve gözlerime uzun uzun baktı. Bu savaşın sonuçlarının onu korkuttuğunu görebiliyordum.

Merdivenlerde yankılanan ayak seslerini duyduğumda omzumun üzerinden o yöne baktım. Jero, merdivenlerden inerken, "Kardeşiniz yukarıda değil," dedi.

İrkilerek, "Anlamadım?" diye sordum. Panik göğsümde aniden bir alev gibi yükselse de yüz ifademi soğukkanlı tutmaya çalıştım.

"Yukarıda değil," dedi Jero tereddütte kalmış bir şekilde.

Tam merdivenlere yöneliyordum ki holün boşluğunda kalenin büyük kapısının aralanırken çıkardığı ses yankılandı. Crystal ve Miraç, birlikte içeri girdiklerinde, "Neredeydin?" diye sordum endişemi gizleyemeden.

Miraç bir an duraksadı, ardından, "Sadece nefes almam gerekti," dedi.

Crystal, "Onu kalenin arkasındaki kayada otururken buldum," dedi.

Jero, "Burası güvenli kraliçem, bu orman tam anlamıyla sizin himayeniz altında. Burada istediği her şeyi yapabilir," diyerek Miraç'ı destekledi. Ardından bakışları Sapphire'a kaydı. "Ne kadar da büyümüşsün."

Miraç'ın keskin bakışları bir an bir bıçak gibi Jero'ya saplandı. Sapphire, Jero'ya gülümsediğinde, Jero da ona aynı gülümsemeyle karşılık verdi ve Miraç aniden, "Artık gidelim," dedi bariton bir sesle.

Crystal'in gözleri Miraç'ın yüzünde gezindi. Kardeşimin Jero'ya diktiği düşmanca bakışlarının altındaki nedeni görüyor gibiydi ve bu neden belli ki onu rahatsız etmişti.

Jero, "Size eşlik etmemi ister misiniz?" diye sorduğunda, Miraç sertçe, "Gerek yok," dedi. Jero, bu soruyu kardeşime değil, bana sorduğu için kardeşimin cevabını duymazlıktan gelerek bana baktı.

"Senin bu civarda kalman daha iyi," dedim Jero'ya. "Ben Mahzar'a bakacağım. Siz beni dışarıda bekleyin." Ardından hiçbir şey söylemeden merdivenlere yöneldim.

Mahzar'ın olduğu odaya girip, kılıcı saklandığı yerden çıkarırken her ne kadar sakin görünüyor olsam da aslında kaos beni bir kefen gibi sarmıştı. Kılıcı avucumda tutmak, kardeşimin cesedinin soğukluğunu parmak uçlarımda hissetmek gibiydi. Bakışlarımı Mahzar'ın

cansız yüzünden ayırmadan ritüeli başlattım. Bu bir kan ritüeliydi ve kendi dişlerim derimi deldiğinde, birkaç damla kan ay taşından zemine damladığında, artık hiçbir şeyin geri dönüşü olmayacağını biliyordum. Kılıcın geçici taşıyıcısı olmaya hazır olan bedenim güçle kavruldu. Kılıcın ucunu, sol bileğimde açılan mavi yırtıktan içeri itmeye başladım ve büyük kılıç, benim ince kolumun şeklini alarak yırtıktan içeri süzülmeye başladı. Yere düşen kan damlaları anbean çoğalıyor, kılıç kolumun formunu alarak tenimin altında kayboluyordu. Kılıcın sapı da bileğimin şeklini alarak içeri kaydığında acıyla büküldüm, dengemi yitirdim ve elimi kristal tabuta bastırıp ayakta kalmaya çalıştım. Kolumdaki mavi yırtık, yavaşça birleşti. Artık kılıç içimdeydi.

Bakışlarımı kardeşimden çekmeden acı içinde gülümsedim.

"Geri döneceğim, bebeğim," diye fısıldadım ve kendi kanımın üzerine basıp ağır adımlarla odadan çıktım.

*

İbrahim'in evine vardığımızda kar yağışı hızlanmıştı. Tenimin altında kılıcın ağırlığını hissedebiliyordum. Her ne kadar benim formumu almış olsa da sanki hâlâ keskindi, sanki hâlâ beni yırtacak ve kanatacak kadar güçlüydü. Arabayı İbrahim'in evinin önüne park ettim ve bakışlarım yavaşça Nemesis'in bana verdiği cipe kaydı. Kapısında hâlâ kan lekesi olan cip... Yan koltukta oturan Miraç'ın bakışlarının bana dokunduğunu hissettim. Sapphire ile Crystal arka koltukta sessizlik yemini etmiş gibiydiler. Emniyet kemerimi çözerken cipten uzaklaştırdığım bakışlarım gölün önündeki kurt sürüsüne dokundu.

"Kurtlar yeni liderleriyle anlaşıyor gibi görünüyor," dedi Miraç sessizce. Bakışlarımı kurtlardan ayırmadım. Diğer kurtlardan daha büyük görünen, cüsseli kurdun Kian olduğunu biliyordum. Tıpkı Efken'in kurdu gibi siyahtı, tek fark Kian'ın kurdunun gözleri odsidyen siyahıydı.

"Anlaşmak zorundalar, başka çareleri olmadığını onlar da biliyor," dedim.

Gümüş-gri tüyleri olan kurdun arabaya doğru baktığını gördüm. Hatem'in gri gözleri arabanın ön camını patlatarak yüzüme cam kı-

nkları saplamış gibi dikkatli bakıyordu. "Zavallı Hatem," dediğimde Miraç'ın bakışlarının yüzümde yoğunlaştığını hissettim. "En az benim kadar ihanete uğramış hissediyor olmalı."

Miraç, beklenmedik bir şekilde elini elimin üzerine koyarak, "Artık bunları düşünme," dedi, beni Efken ve Nemesis ile ilgili düşüncelerden uzak tutmaya çalıştığını hissettim. Kalbimin, mantığımı bulandırmasından korkuyordu.

Crystal sonunda konuştu. "Şimdi yeniden İstanbul'a mı gideceğiz?"

"Sen gelmeyeceksin," dediğimde, Crystal aniden öfkelenerek arka koltuktan öne doğru eğildi.

"Anlamadım?"

"Az kalsın ölüyordun," dediğimde öfke saçan sarı gözleri kısıldı.

"Öleceksem senin uğruna ölürüm, bu benim görevim," dedi sertçe.

Bakışlarım yeniden Kian'm siyah kurt formuna kitlendi. "Sen burada kalıp buradaki güvenliği sağlamalısın. Bu kez kurtlarla gitmek istiyorum," dedim hiç düşünmeden.

Crystal öfkeyle, "Kurtlarla mı gideceksin?" diye sordu. "Buradaki sürü seni seviyor olabilir ama günün sonunda her biri Nemesis'in bedenine bağlı."

"Anahtar sahiplerini bulduğumda, onları dönüşecekleri şeye karşı hazırlaması için bir lidere ve Gümüş Pençelere ihtiyacım olacak, Crystal."

Kılıcı içime hapsetmiştim ve Nemesis'i biraz tanıyorsam, bunu hissedecek, arkamdan İstanbul'a sürüklenecekti. Böylece yenidoğan Gümüş Pençeleri burada lidersiz de bırakabilirdim, güvende olurlardı. Güçlü birkaç Gümüş Pençe ile gitmek, akıllıcaydı çünkü eğitilmesi gereken kurtlar bulacaktım. Yani umudum bu yöndeydi.

"Unut bunu," dedi Crystal üzerine basa basa. "Üstelik bu dünyaya ait onlar, boyut değiştirmek onlar için tehlikeli ve uzun süre orada kalabilirler mi bilmiyoruz bile."

"Sen de bu dünyaya aitsin ama uzun süre benimle İstanbul'da kaldın."

"Ve gördüğün gibi ölümcül yaralandım, iyi savaşamadım. Şimdi idmanlıyım, bu işin altından kalkabilirim."

Ninova

Başımı koltuğa bastırıp, "Sözümü dinlemeyi öğrenemeyeceksin, değil mi?" diye sordum homurdanır gibi.

"Sözünü mantıklı şeyler söylediğinde dinlemeyi tercih ediyorum," diye söylendi. Onu vazgeçiremeyeceğimi anladığımdan cevap vermedim.

"İstanbul'a gelemem, değil mi?" diye sordu Miraç sessizce.

"Sonuçları ne olur bilmiyorum. Sonuçta yansıman, yani Miran orada ve... Eğer tam olarak ne olacağını öğrenmeden seni oraya götürürsem, bunun kötü sonuçlara yol açmasından endişeliyim."

Miraç karşı çıkmadı, sadece başını salladı.

"Oraya ne kadar kalabalık dönerseniz o kadar iyi. Herhangi bir savaş durumunda yalnız olmamalısın," dedi Sapphire. "İstersen ben de gelebilirim."

Arabanın kapısını açarken, "Bakarız," dedim. Neyse ki Sapphire, Crystal kadar inatçı değildi ve ona da laf anlatmak zorunda kalmadım. Ama bir noktada, Sapphire'ın haklı olduğunu biliyordum. Kalabalık olursam, olası bir savaşta daha fazla hamle yapabilme şansım olurdu ve yapacağım her hamlenin, benim için hayati önem taşıdığı gerçekti. Topuklularım karlara battığında omzumun üzerinden Kian'a baktım. Bu adamı ve geçici olarak liderliğini yaptığı sürüyü götürmek doğru seçim olacaktı. Kurt formundaki Kian'ın kara gözleri yüzümde dolaştı, ardından gözlerini benden ayırarak sürüye çevirdi.

Taş eve doğru ilerledik, kapının eşiğinde durduğumuzda Miraç birden kafasını havaya kaldırdı, gözlerini yumdu ve kaşlarını çatarak havayı kokladı.

"Efken'in kokusunu alıyorum," demesiyle olduğum yere çivi gibi çakıldığımı hissettim. Bakışlarım hızla omzumun üzerinden koruluğa çevrildi. Gökyüzünden düşmeye devam eden kar taneleri gökyüzünü puslandırmış olsa da gökyüzünün bir kısmını saran fırtına bulutlarını görebiliyordum.

"Nemesis'in gözü hâlâ üzerimizde olsa gerek," dedim gözlerimi fırtına bulutlarından çekmeden.

"Rüzgâr onun kokusunu bana taşıdığına göre yakınlarda olmalı," dedi Miraç, sesindeki kayıtsızlığa rağmen araladığı gözlerine çöken öfkeyi görebiliyordum.

Ninova

Bakışlarımı yeniden sürüye çevirdim. Kian'ın varlığı, Nemesis tarafından çoktan fark edilmiş olmalıydı. Sürüsünün başına bir yabancıyı lider olarak getirdiğim için öfkeli miydi? Miraç'ın sırtına avucumu bastırdım ve "İçeri girelim," dedim.

İçeri girerken Crystal, "Kokuları her zaman bu kadar net soluyabiliyor musun yani?" diye sordu merakla.

Jero'nun kaledeyken söyledikleri zihnimi bir bıçak gibi dürttü.

Miraç, "Rüzgâr ne kadar hızlı eserse, o kadar net oluyor," diyerek Jero'nun söylediklerini zihnimdeki mezarlığa gömdü. Miraç'ın gücü buydu, o bir rüzgâr kadar güçlüydü ve rüzgârın taşıdığı her kokuyu bizden daha iyi soluyabilmesi tuhaf değildi. Henüz yirmi birinci yaşına girmemiş olsa da bir Tulpar'ın rüzgârla olan bağını çoktan kazanmıştı.

İbrahim, "Dönmüşsünüz," dedi elinde bir kahve kupasıyla içeri girerken, Ulaş da arkasındaydı. Bana hafifçe gülümseyip selam verince ben de gülümsemeye çalışarak onu selamladım.

"Şafakta İstanbul'a gidiyoruz," dediğimde, İbrahim neredeyse elindeki kupayı yere düşürecekti. Bana soru sorar gibi baktı. "Anahtarlar hakkında babamla konuşmam gerek. Başka bir yolu olmalı. O tüm anahtarların sahibi olabilen tek kurt, belki de hâlâ yapılabilecek bir şey vardır."

Yaren mutfaktan çıkarken, "Hemen mi gidiyorsunuz?" diye sordu korkuyla.

"Sen de gelmek ister misin?" diye sordum, bir Güneş Leydisi'nin, gölgeler karşısında oldukça güçlü olacağını biliyordum, deneyimlemiştik ama Manbel, sanki sorum onu harekete geçirmiş gibi hızla, "Hayır," diyerek Yaren'in arkasında belirdi. "Kızımı bu kez olayın dışında tutacağız."

"Orada çok uzun süre kalmayacağız, kızının başına bir şey gelmeyecek," dediğimde İbrahim, "Nigin Bağı orada tepkimeye girecek olursa ve Yaren'e zarar verirse ne olacak?" diye sordu hiddetle. "Bir kez şansımız yaver gitti, başta bunu akıl edemedik ama tekrar bu riske giremem."

"Efken'in de Nigin Bağı vardı ama tepkimeye girmedi. Aksine, beyefendi İstanbul'u birbirine katmakla meşguldü," dedim sert bir sesle.

Ninova

"Efken'in gücüyle Yaren'in gücünü bir tutamazsın. Bu saçmalık olur. Ayrıca benim İstanbul'a gelebilme nedenim, zamanın muhafızı olmam kaynaklıydı," dedi İbrahim çatık kaşlarla. "O yüzden bu defa Yaren burada kalacak."

"Mahinev bana fikrimi sordu, size değil," diye çıkıştı Yaren, kara gözlerinde saf bir meydan okumayla önce İbrahim'e, ardından da babasına baktı. "Beni hafife almayın."

"Kimsenin seni hafife aldığı yok. İstanbul'dan dönerken baygındın, güçten düşmüştün, unuttun mu?" İbrahim, kemik gibi bir ses ve o sesi birebir kopyalamış kemikten gözlerle Yaren'e bakıyordu şimdi. "Benim bile senin güvenliğin açısından İstanbul'da çok fazla kalmamam gerek, bu bile Nigin Bağı'nı tehlikeye atıyor. Şimdi seni tekrar İstanbul'a götürmek demek, Nigin Bağı'nın anlamını bile bilmediğimiz bir tepkimeye girmesine neden olabilir. Artık aptalca kararlar verebilecek konumda değiliz."

"Ben sadece bazı şeyleri kaldıramadığım için bayılmıştım!"

"Sebebinin bu olduğundan emin olamayız. İbrahim haklı," diye kabullendiğimde, Yaren bana şaşkın şaşkın baktı. "O zamanın muhafızı, bu yüzden Nigin Bağı'na rağmen İstanbul'a portal açabildi çünkü bu onun göreviydi, onun bizimle tekrar gelmesi sorun olmaz. Neticede Efken, Nemesis'in ta kendisi ve Nemesis, henüz sadece bedensiz bir karanlıkken bile rahatlıkla portal açıp evrenler arası geçiş sağlayabiliyordu." Başımı ovuşturdum. "Bu aralar o kadar çok şey düşünmek zorunda kalıyorum ki bazen saçmalıyorum. Yani demem o ki senin Varta'da kalman güvenliğin açısından daha iyi olacak, Yaren. Üstelik senin gibi güçlü birinin burada Sezgi ile kalması daha iyi, sonuçta Sezgi hamile ve bu hamilelik normalden daha hızlı ilerliyor. Son zamanlarda Sezgi çok yorgun görünüyor. Onu yine yalnız bırakmayalım, yanında güçlü birine ihtiyacı olabilir."

Ulaş asker selamı verir gibi parmaklarını şakağına yaslayıp, "Ben korurum hepinizi," diyerek güldü.

Yaren dudaklarını büzerek, "Peki öyleyse. En azından bir yerde bana ihtiyaç var gibi görünüyor," dedi.

İbrahim, Manbel'in varlığına aldırış etmeden kollarını Yaren'in bedenine sarıp, çenesini onun kuzguni siyah saçlarına bastırarak, "Bilmiyor musun? Sen benim en büyük ihtiyacımsın," dedi gülümseyerek. Yaren'in kıkırdadığını duydum, Manbel ise köşede durmuş dik dik İbrahim'e bakarken gerçekten bir kız babası gibi görünüyordu.

"Efken abim burada olsaydı, şimdi seni en az yedi sokak kovalardı," dedi Yaren gülümsemesi derinleşirken. Sonra tıpkı bizim ifadelerimizin donduğu gibi onun da ifadesi dondu ve söylediği şeyin en çok onu yaraladığını fark ettim.

"Kian ile konuşacağım," diyerek kapıya yöneldiğimde, ortamda hâlâ ölüm sessizliği hüküm sürüyordu. Oradan kaçmak istedim, oradan olabildiğince uzağa gitmek istedim, onunla ilgili her anıdan, her düşünceden, onun beni yüzyıllarca takip edecekmiş gibi hissettiren uçurum mavisi gözlerinden kaçmak istedim.

Neredeyse kapıdan çıkıyordum ki Sezgi'nin merdivenlerin başından bana seslenmesi beni durdurdu. Omzumun üzerinden Sezgi'ye baktım. Karnı kocaman görünüyordu, elini merdivenlerin korkuluğuna koymuştu ve tereddütle basamaklara bakıyordu. Önünde böyle kocaman bir küre varken hareket etmesi gerçekten zor olmalıydı.

"Biraz şekerleme yapıyordum ama sonra İstanbul'dan bahsettiğinizi duydum. Gidiyor musunuz?" diye sordu merakla.

"Evet, şafakta ayrılacağız," dedim. "Vay be, karnın her geçen gün bir öncekinden daha büyük görünüyor..."

"Teşekkür ederim," diye homurdandı. Ağır adımlarla basamakları inmeye başladı. Sadece birkaç basamak sonra nefes nefese kalmıştı. "Siktir ya, binlerce tonluk bir savaş gemisi gibi hissediyorum. Bu ufaklık beni oldukça zorluyor."

İbrahim, "Kurabiye parçacıklı dondurmaların suçunu yeğenime atmayı bırak," dedi sırıtarak ama Sezgi ona sadece çenesini kapaması gerektiğini gösteren öfkeli bir bakış atınca İbrahim dudaklarına görünmez bir fermuar çekti.

"İstanbul ile ilgili hiçbir şey göremediğim için üzgünüm," dedi Sezgi, durumdan duyduğu memnuniyetsizliği yeşil gözlerinden okumak mümkündü. Kendini yetersiz hissettiği her hâlinden belli oluyor-

du. "Size daha fazla yardımım dokunsun isterdim ama yavaşça azalan vizyonlarım, bir anda bıçak gibi kesilerek ortadan kayboldu. Bunun gebeliğin bir semptomu olmasını umut ediyorum. Odaklanıp büyü yapmak bile benim için zorlaştı."

"Kendine yüklenme. Sen elinden geleni yaptın. Asıl hamile olmana rağmen bu kadar strese maruz kalmana neden olduğu için mahcup hissetmesi gereken kişi benim." Ona dostça gülümsedim. Yaşananların şiddeti beni sarsıp köklerimden ayırırken etrafımdaki insanların da parçalandığını fark etmem zaman almıştı. Dostlarımın, kazanılan savaşlardan da kaybedilen savaşlardan da en az benim kadar yara aldıklarını biliyordum.

"Yine de İstanbul ile herhangi bir bağlantı kuramamak beni endişelendirmeye başladı. Sizi orada neyin beklediğini bilmiyorum. Son gördüğüm derin bir sessizlikti. Umarım orası hâlâ güvende ve sessizdir." Zorlanarak koltuğa oturup bana baktı. "Ve umarım İstanbul'da aradığın tüm cevapları bulursun."

"Bir cevap bulamasam bile bir cevap yaratacağım," dedim gülümseyerek. "Şimdi gidip Kian ile konuşmam gerek."

"Kian ile ne hakkında konuşacaksın ki?" diye sordu Sezgi.

"İstanbul'a götürmek için küçük bir Gümüş Pençe ordusu kurmasını isteyeceğim. Güçlü birkaç kurda ihtiyacım olacak," dedim hiç düşünmeden.

Sezgi'nin kaşları havaya kalktı, durumu sorguluyor gibi birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Aslında beklenmeyen bir duruma karşı kalabalık olmanız iyi olur," diyerek beni onayladı.

"Ceyhun nerede?" diye sordum dış kapıyı açarken.

"Yukarıda, uyuyor. Zavallı adam, sürekli bana masaj yapmak zorunda kaldığı için doğru dürüst uyuyamıyordu," dedi Sezgi dudaklarını büzerek. Bu beni gülümsetti.

"Çok yakında baba olacak, uykusuz gecelere alışsa iyi olur," dedim. "Ben sessiz bir bebekmişim, çok sorun çıkarmamışım ama Mahzar doğduğunda babam neredeyse hiç uyuyamıyormuş, hatta işten bile izin almak zorunda kalmış." Gülümsemem yüzümde yavaşça eriyip yerini beton gibi sert bir ifadeye bırakırken, Miraç'ın bakışlarının

bana çevrildiğini hissettim. Anlattığım bu küçücük anının, yıllar boyu yüzümü güldürmüşken şimdi beni neredeyse gözyaşlarına boğacak olması çok büyük bir haksızlıktı. Bir an tüm bakışlar üzerimde toplanınca kendimi çok çıplak hissettim. Belki geriye hiç kelime kalmadığından, belki de sadece kaçma arzumdan dolayı olsa gerek, hiçbir şey söylemeden taş evden çıktım.

Gökyüzü iyiden iyiye laciverte dönmeye başlamıştı ve kar taneleri, içinde ışık yanan kristaller gibi düşerken etrafı aydınlatıyordu. Kurtların korulukta dinlenmeye çekildiklerini gördüm, bazıları insan formuna geri dönmüştü, bazıları ise hâlâ devasa boyutta bir kurdun bedeninin içinde gizleniyordu. Kian, gölün önünde, ellerini yırtık pırtık görünen kot pantolonunun ceplerine sokmuş, hareketsizce uzanan suyu izliyordu. Sırtında derin bir saldırı izi vardı, izin rengi çoktan solmuş olsa da sanki ona hissettirdikleri hâlâ tazeymiş gibi hissettim. Kollarımı bedenime sararak hemen yanında durup gölü izlemeye başladığımda, varlığıma bir tepki vermedi ya da konuşmadı.

"Sürüyle kaynaşmaya başladın sanırım, hım?" diye sordum mırıltıya benzer bir sesle.

"En azından onların saldırma şekli, benim sürümünkine oldukça benzer."

Göz ucuyla ona baktım. "Şafakta İstanbul'a gidiyoruz."

"Bunu duydum."

"Nasıl duydun?"

Bana yandan bir bakış atıp kulaklarına dokundu. "Nasıl duydum acaba?" diye sordu, sesi sert gelse de altında gizlenen alay barizdi.

"Kurt kulaklarınla mı övünüyorsun?"

"Sen bana epey gıcık oluyorsun, değil mi?" diye sordu Kian tek kaşını kaldırıp, yamuk bir gülümsemeyle beni süzerek.

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Sürekli bana sataşıyormuşsun gibi hissettim."

"Yanlış hissetmişsin," dedim omuz silkerek. "Bu arada, İstanbul'a sen de geliyorsun."

"Bunu da biliyorum."

"Ah, doğru. Kurt kulakları, değil mi?"

Ninova

"Hayır, kurt burnu," diyerek aniden yüzüme doğru eğilince irkilip geri çekilerek ona dik dik baktım. "Seni koklayınca beni boynuma bir zincir dolayıp zorla İstanbul'a sürükleyecek kadar barbar olduğunu anlayabiliyorum."

"Güzel, kurt hislerin de bunu güzellikle çözebileceğimizi, barbar yanımla uğraşman gerekmediğini anlayabiliyor mu peki?"

"Daha önce oraya hiç gitmedim."

"Her şeyin bir ilki vardır."

Cevabım üzerine yine yüzüme doğru eğilince bir adım daha çekilip kaşlarımı çattım. Dudaklarının kenarlarının sinsi bir şekilde yukarı çekildiğini gördüm. "Korkma, ısırmam," dedi.

"Denememende fayda var, ağzında diş olmayan bir kurt tuhaf görünürdü," diye mırıldandım tehditkâr bir sesle.

"Başkasına ait kadınları ısırmak prensibim değil," demesi, gözlerimi devirip bakışlarımı göle çevirmeme neden oldu. Onun hâlâ bana baktığım hissedebiliyordum ama bakışlarına karşılık vermedim. "Hım?" diye sordu. "Ben ona ait değilim masalını okumaktan vaz mı geçtin yoksa?"

"Senin zırvalıklarınla uğraşamam. Sana hiçbir şeyi ispatlamak zorunda değilim."

"Amma da kolay pes ediyorsun. Bu hiç eğlenceli değil," dedi, ses tonu bu kadar soğuk olan, kelimeleri neredeyse bir duvara bakıyormuşum gibi hissettiren bir adamın aynı zamanda bu kadar alaycı olması tuhaftı.

Göz ucuyla ona bakıp, "İstanbul için güçlü bir ordu hazırlaman gerek. Sadece birkaç saatin var. Gözüne gerçekten güçlü görünen kurtları toplayabilir misin?" diye sordum.

"Emretmek yerine ricada bulunmak hiç senlik değil." Bakışları yüzümde bir bıçak gibi dolaştı. "Sevimli görünmeye mi çalışıyorsun?"

"Nasıl göründüğüm umurumda değil. Kibar bir istekte bulundum, şayet isteğime karşılığın buysa, boynuna bir zincir bağlayıp seni İstanbul'a sürüklemek benim için çok daha eğlenceli olurdu."

"Zaten sevimli kadınlardan hiç hoşlanmam. Benim romantizm anlayışıma uymuyorlar," dedi omuz silkerek. Ardından bakışlarını

benden ayırıp tekrar göle çevirdi. Gölün üzerine düşen kar tanelerinin yansıması onun siyah gözlerinde kristal gibi parlıyordu.

"Senin romantizm anlayışın neymiş?"

"Gözler savaş alanında birbirine kenetli, ateş hattında olmalarına rağmen hâlâ birbirlerini seçiyorlar." Cümlesi bir an duraksamama neden oldu. Göz ucuyla bana baktı. "Benim romantizm anlayışım bu."

"O söylediğin şey romantizm değil, alıklık," dedim sırıtarak. "Ben yaptım. Sonunda her iki taraf da birbirine ihanet ediyor."

"Yani sen de Nemesis'e ihanet ettin, doğru mu anlıyorum?"

"İlk ihanetim kendimeydi," diyerek sırtımı ona döndüm. "Şafağa kadar orduyu hazırla."

Hiç beklemediğim bir anda bileğimi kavrayıp beni kendine doğru çevirdiğinde, onu savurup kendimden uzaklaştırmak için atak yapmaya hazırlandım ama gözlerindeki ifade beni durdurdu. Bileğimi sıkıca kavramış, iç kısma doğru bakıyordu. Gözlerim onun bakışlarını takip etti ve bileğimde duran küçük yara izini gördüm. Kılıcı içeri aldığımda, açtığım yarık kapanmış olsa bile geriye küçük bir yara izi bırakmayı ihmal etmemişti.

"Yaralandın mı?" diye sorarken gözleri hâlâ yara izine mıhlı duruyordu.

Bileğimi sert bir hamleyle geri çekip avucumu yara izine bastırdım ve "Evet," dedim hiç düşünmeden, bu bir yalandı ama ona doğruyu söylemek zorunda değildim.

Kian, yara izini avucumla örtmüş olmama rağmen sanki yara izini hâlâ görüyormuş gibi aynı noktaya bakmaya devam ediyordu. "Kolayca iyileşebilen bir tenin vardır diye düşünüyordum," dedi sonunda konuştuğunda.

Bir cevap vermek yerine ona tüm dikkatimi vererek baktım. Daha sonra hiçbir şey söylemeden taş eve doğru yürüdüm. Kian'ın arkamdan baktığını hissedebiliyordum.

Hazırlıklar birkaç saatten daha fazla sürdü. Yola çıkmadan bir saat öncesi, Ramon ile küçük bir görüşme yaptım ve olanları biliyor olmasına rağmen, detayları sorup beni içinde bulunduğum durum-

Ninova

dan daha da dibe çekmedi. Sadece bana şans diledi çünkü biliyordu, gerçekten şansa ihtiyacım olacaktı.

İstanbul'a yapacağımız ikinci seyahat, birincisi kadar zorlu geçmedi. İbrahim kolay öğreniyor, gücünü oldukça kolay yönlendiriyordu. Gözümüzü yeniden bir kilisede açacağımı bilerek o yarıktan geçtiğimde, zaman algım ilk seferinde olduğu kadar kırılmadı ama bir nedenden tüm anıların tenime battıklarını hissettim. Sanki o yarıktan geçip olduğum yeri terk ederek doğduğum yere dönerken, geride bırakamadığım tüm anılar bir kaza sırasında patlamış cam gibi patlayarak bin parça sırtıma saplanmıştı.

Kilisede çok uzun kalmadık, İbrahim hızlıca yeni bir portal oluşturdu ve bu portal bizi doğrudan İstanbul'daki evime, kendi odama taşıdı. Bakışlarımı odamın kapısına çevirdiğimde, yanımda getirdiğim herkes birer birer portaldan çıkmaya devam ediyordu. Ben kapıyı açıp dışarı çıkarken, arkamdaki sekiz kişilik kurt sürüsü, Kian, Hatem, İbrahim, Manbel, Vitali, Sapphire ve Crystal de beni takip ettiler. Şehirde hâlâ elektriklerin olmadığını koridoru kaplayan derin karanlıktan anlamak mümkündü, salondan koridora süzülen ışığın kaynağı pencerelerden içeriye yansıyan şehir ışığıydı.

"Baba?" diye fısıldadım salona doğru ilerlerken. Annemi ve kardeşimi güvenli bir alana taşıdığını fark edince, "Burada değiller," diyerek İbrahim'e doğru döndüm.

"Hayır," diyen kişi babamdı. Çalışma odasının kapısını açıp koridorda belirdiğinde sesini duyan herkes ona doğru dönmüştü. "Buradayız."

Babamın yüzüne uzun uzun baktım. Tıraş olmamıştı, gözlerinin altında uykusuzluğun getirdiği torbalar ve koyu lekeler vardı. Sol gözünün beyazına oturan kanı gördüğümde, gecelerdir uyumadığını anladım. Ona bakarken, onlara yaşattıklarımın ağırlığı göğsüme öyle ağır geldi ki utanç ve suçluluk duygusu beni olduğum yerde patlatacak, duygularım etrafa kanıma bulanarak saçılacak sandım.

Babam bana doğru bir adım atınca sürü geri çekilerek ona yolu açtı. Tüm Gümüş Pençelerin babama şaşkınlık, merak ve gizleyemedikleri bir hayranlıkla baktığını gördüm. Bir zamanların güçlü alfası-

na. Şimdi ise ona baktığımda, evlat acısı çeken, yıkılmış bir babadan fazlasını göremiyordum. Sapphire da babamı ilk kez gördüğü için onu ilgiyle ve merakla izliyordu.

"Neden buradasın?" Babamın sorusu, beni duraksattı. Cevap veremeden gözlerine bakmaya devam ettim. "Eğer bizi kontrol etmek için geldiysen, gölgeler bir anda geri çekildi. Şu an için İstanbul'a yapılan herhangi bir saldırı yok." Yorgun bakışları benden ayrılıp Hatem'e çevrildi. Ona uzun uzun baktı ve sonra bakışları yavaşça Hatem'in yanında duran Kian'ı buldu. Kian'a, Hatem'e baktığından daha uzun süre baktı.

"Bir Alfa," dedi çatık kaşlarla. "Sürü yeni bir Alfa mı ilan etti?" Tekrar bana baktı. Sesinde duygular aradım, bulamadım. Gözlerinde duygular aradım, bulamadım. Sanki her şeyini yitirmiş, ruhunu bir sandığın içine gizlemiş gibi bakıyordu.

"Buna mecburduk," diye açıkladım. "Annem nerede?"

"Mahzar'm odasında," dedi, bana kendimi iyi hissettirmek adına söyleyebileceği yalanları yoktu, bana zarar vermek niyetinde değildi ama ruhunun etrafa saçılan parçalarını da benden gizleyemiyordu. "Doğruyu söylemek gerekirse, tehlikenin geçtiğini fark edip eve döndüğümüzden beri onun odasından hiç çıkmadı."

Başımı önüme eğdim. "Anlıyorum," dedim. "Peki Miran nerede?"

"Dışarı çıkmaması konusunda onu uyarsam da ele avuca sığmıyor. Sanırım bu ev onu bunaltıyor," diye cevapladı babam.

Gözlerimi babamdan ayırmadan, "Konuşmamız gereken şeyler var ama şimdi sırası olmadığını biliyorum," dedim.

"Riva'daki yazlık sizin için doğru bir konaklama yeri olacaktır," diye cevap verdi. Bana kırgın görünmüyordu, kızgın gibi de değildi, sadece yorgundu ve bu beni karşılaşabileceğim tüm diğer tepkilerden daha fazla sarstı. Yıkılmış bir baba görüyordum, gücünden eser kalmamış gibi bakıyordu ama derinlerde çok güçlü olduğunu biliyordum. Bir şeyler söylemek yerine, sessizce babamın yanından geçerek Mahzar'm odasının önüne doğru yürüdüm. Sessizlik, özellikle de onun odasının kapısının önünde durduğumda çoğalarak beni altına aldı. Bir çığ olup üzerime yıkıldı.

Ninova

Kardeşimin yokluğu tüm eve yayılmıştı. Mahzar'ın odasının önünde dururken, anılar biriktiği odanın kapısının altındaki boşluktan su misali sızıyor, ayaklarımı içine alıyor, usulca bileklerime tırmanarak tüm vücudumu yutmaya hazırlanıyordu sanki. Kalbim, ömür boyu onun acısıyla kavrulacaktı, bunu biliyordum ama yine bildiğim, kesin olarak bir şey varsa, benim içimdeki ateşler sönse bile annem ve babamın içindeki ateş daima yanmaya devam edecekti. Onlar, evlatlarını kaybetmişlerdi. Kapının kulpunu kavradım, zaman kavramını yavaşça yitirdim ve kapının altındaki boşluktan sızan anılar, kapıyı aralamamla birlikte şiddetli bir dalga olarak bedenime çarpıp beni altında bıraktı.

Annem, Mahzar'ın tek kişilik yatağının üzerinde cenin pozisyonunda uzanmış uyuyordu. Saçları çarşaflara dağılmıştı ve sanki günlerdir o yataktan hiç kalkmamış gibi görünüyordu. İçeri bir adım attım, benim varlığımı belki hissetti belki de hissetmedi; tek gördüğüm koca bir tepkisizlikti. Sanki hisleri çekilmişti, sanki canı çekilmişti. Oradaydı ama aslında orada değil gibiydi. Odada, artık bu eve ait olmadığım gerçeğini sırtımda bir yük gibi hissederek bir hayaletten farksız ilerledim. Annem beni fark etmiş olacak ki yatakta biraz daha küçüldü ama gözlerini açmadı, kimin geldiğini görmek istemedi ya da sadece umursamadı.

Yatağın ucuna oturduğumda, yatak ağırlığımla yavaşça çöktü ve annem sanki kimsenin ona dokunmasını istemiyormuş gibi kendi içine doğru biraz daha küçüldü. "Anne," diye fısıldadığımda, sesimi duymak anlık olarak onu şaşırttı, bunu hissettim ama yine de bir tepki veremedi. Gözleri hâlâ kapalıydı.

"Bana kızgın mısın?" Sorum dudaklarımdan çıkıp gittiğinde, geriye dilimin ucunda paslı bir pişmanlık bıraktı. Gerçeğini bildiğim bir şeyin yalanını dinlemek istemiyordum. Bana kızgın olmadığını söylese bile biliyordum ki kızgındı. "Her şeyi mahvettim, biliyorum ve bunu geri alamayacağımın farkındayım. Yaşanan her şeyin benim yüzümden olduğunu biliyorum. Ama deniyorum. Hiçbir şeyi değiştiremeyecek olsam bile deniyorum, anne." Kelimeler dudaklarımdan ze-

hir gibi döküldü. Annemin yatakta biraz daha küçüldüğünü hissettim ama kafamı çevirip ona bakamadım. Onu o hâlde görmek istemedim.

Sonunda, "Bir yolu yok mu?" diye sordu fısıltıyla. Duraksadım, pürüzlü gelen sesi canımı daha da acıttı. Omzumun üzerinden ona baktığımda, gözlerinin açık olduğunu gördüm. Boşluğa bakıyordu. Bakışları boşluktan ayrılmadı ve dudakları yeni bir soru için aralandı: "Onu geri getirmenin bir yolu yok mu?"

Zehrimin en büyük şifam olduğunu sanıyordum ama o zehri içinde barındıran kan, kardeşimi geriye getirmeye yetmemişti. Şimdi damarlarımda sadece zehir taşıyor gibi hissediyordum. Parmaklarım bilincim dışında bileğime baskı uyguladı, uzun tırnaklarımın derimin üzerinde hilal biçiminde şekiller oluşturduğunu fark ettim.

"Bir yolu olsaydı, o yolun sonunda beni bekleyen ölüm olsa, yine o yola girer, yine o yolu yürürdüm," dedim sessizce.

Annemin gözlerine gölge düşüren kirpiklerinin biraz daha aşağı meylettiğini gördüm. Sessizce yutkundu ve yeniden, "Hiçbir yolu yok mu?" diye sordu sessizce. O an, aslında bu soruyu bana değil, belki Tanrı'ya, belki içinde beliren boşluğa, belki de sadece kendisine sorduğunu anladım. Sessizce, "Onu geri getirmenin bir yolu yok mu?" diye sordu yeniden. Sonra yavaşça, bana eziyet ettiğinden bihaber gözlerini yumup yüzünü Mahzar'm yastığına gömdü ve bir daha hiç konuşmadı.

Yavaşça ayağa kalkarken aslında bir enkazdım. Kendi içine çökmüş bir binadan farksızdım. Kapıya doğru yürüdüm ve çıkmadan önce son kez odaya baktım. Mahzar'ın yokluğu öylesine belirgindi ki sanki onunla birlikte biz de yok olmuştuk. Bu ev, bir zamanlar içimi ısıtan bu yer, şimdi sadece yasın duvarlarını taşıyan bir mezarlığa dönmüştü.

Koridora çıktığımda karşıma çıkan ilk kişi Crystal oldu. Omzunu duvara yaslamış, çenesini havaya dikmiş öylece duruyordu. Gözleri kapalıydı ama beni hissettiğinde başını çevirip açtı. Göz göze geldik. Gözlerinde bana söylemek için hazırladığı cümlelerin ağırlığı vardı.

"Nasıl hissettiğini biliyorum ama zaman daralıyor," dedi, yorgun ama net bir sesle. "Ne yapacağız?"

"Babamla konuşacağım," dedim sadece. Crystal, içten içe zaten babamla ne konuşacağımı biliyormuş gibi gözlerime bakmakla yetindi. Bir süre yerimde kaldım, daha sonra babamın salondaki koltukta sessizce oturduğunu gördüm. Kimseyle konuşmuyordu, sadece zemine bakıyor ve büyük ihtimalle buradan gitmemiz gerektiğini düşünüyordu. "Baba," dedim sessizce, kafasını kaldırdı ve yorgun gözleriyle bana baktı. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Babamın gözleri gözlerime kilitli kaldı, bir cevap vermek yerine oturduğu yerden kalktı ve tüm Gümüş Pençeler, bir insan formunda olmalarına rağmen babamın gücünün farkındalarmış gibi birbirlerine baktılar. Evin dış kapısına ilerlediğim sırada babamın arkamdan geldiğini biliyordum. Binadan çıkana dek, ne ben konuştum ne de babam bana sorular yöneltti. Binanın bahçesindeki çardaklardan birinde oturdum.

Hissettiğim suçluluk duygusunu saklayamadığımı biliyordum. Babam, cebinden bir sigara paketi çıkarıp dudaklarının arasına bir sigara dengeledikten sonra ceplerini karıştırarak çakmağını aramaya başladı. Sanki konuşmayı ertelemeye, vakit kazanmaya çalışıyordu. Soracağım soruyu zaten biliyor gibi bir hâli vardı. Sonunda çakmağını buldu, sigarasını yaktı ve "Savaşlar her zaman galibiyetle son bulmaz," dedi. Dalgın bakan kızıl gözlerini yüzüme çevirip sigarasından bir duman aldı. "Bazen mağlup olursun."

"Ben her zaman kazanırım sanmıştım."

"Güç zehirlenmesi böyle bir şeydir," dedi sadece. Beni yargılamak için kurmadığını bildiğim bu cümle, içimde sürekli kanayan yaraya bıçak saplanmış gibi hissetmeme neden oldu. "Her savaştan galip ayrılamazsın."

"Bunu onun yanına bırakmayacağım."

"Biliyorum," dedi sadece.

"Ama ona bu fırsatı sunanın ben olduğumu da biliyorsun," dedim kendimi yaralamak pahasına.

"Bunu da biliyorum," dedi, beni sürekli yüzleşmek zorunda kaldığım şeyden vurmuyordu, sadece bana yalanlar yerine gerçekleri veriyordu.

Ninova

"Sana sormam gereken bir şey var," diye fısıldadım. Babam, sigarasını tekrar dudaklarına götürmeden öncesinde gözlerimin içine baktı. Bir şey söylemese de soruyu beklediğini görebiliyordum. "Anahtar sahiplerinden biri artık aramızda olmasa bile, yine de anahtarları kullanabilmenin bir yolu var mı baba? Babaannemin söylediği gibi Nigin Bağı'nı kullanarak şimdi de yapabilir miyim?"

Babamın gözlerinde bir şeyler yakalamaya çalıştım. Sadece gözlerimin içine baktı, boş bir kabuktan ibaret gibi.

Sigarayı yere attı ve "Mahzar'a miras bıraktığım anahtar yeniden bana kaldı. Bir yolunu buldum, anahtarları ben kullanabilirim," dedi hiç düşünmeden. "Ve kullanacağım." Bir an donup kaldım, babamın gözleri sanki bana bunu kanıtlamak istiyormuş gibi beyaz bir zarla örtüldü, ardından göz açıp kapanmcaya dek o zar ortadan kayboldu ve yeniden ondan miras aldığım kızıl gözlerini gördüm. Ayağa kalktım, babama doğru adımlarken sanki ayağımın altındaki zemin yumuşamıştı.

"Bunun sonuçları var," dedim tereddütte kalmış bir şekilde. "Sen uzun zamandır gücünü kullanmıyorsun. Ve şimdi, anahtarları tek başına kullanabileceğini söylüyorsun. Bu çok... Tehlikeli. Bırak ben yapayım. Yedi genç kurdun bir araya gelip yapabileceği bir şeyi tek başına yapman seni öldürür."

Kelimeler önce sahibini yakıyordu, bunu biliyordum, bunu her zaman bilmiştim ve şimdi canım yanıyordu. Onun gözlerine tüm gücümle bakıyor olmama rağmen, Mahzar'ı kaybettiğim günden sonra ilk kez bu kadar savunmasız ve zayıf hissediyordum.

"Senin artık yapabileceğin bir şey yok. Bu benim o gün verdiğim karardı," dedi, hangi günden bahsettiğini bildiğimden nefesim kesildi. Durgun bakışlarını benden uzaklaştırdı. "Sadece beni durdurmak için karşıma çıkma, Mahinev."

Duraksadım, ne söylemeye çalıştığını anlayamadığımı belli etmek ister gibi kaşlarımı çattım ama bana değil, boşluğa bakıyordu. Bir an kendimi tutamadım, parmaklarımı babamın çenesine yerleştirip nazik bir şekilde bakışlarını bana çevirmesini sağladım.

"Ne söylemeye çalışıyorsun, baba?"

Tam gözlerimin içine baktı ve bu bakışlar ruhumu kesti.

"Kalbini bu savaşta benim karşıma rakip olarak çıkarma," dedi ve tüylerimin dikildiğini hissettim. Göz bebeklerim genişledi, ardından sönerek yukarı çekilip elips şeklini aldı. Babam, gözünü kırpmadan gözlerime bakıyordu. Öfkenin kanımda ateş gibi çağladığını hissetsem de hiçbir şey söylemeden babama bakmaya devam ettim. "Kardeşinin katilini korumak için karşımda olursan, işte o gün ölürüm."

"Sen ne söylediğini sanıyorsun?" Teni elimi yakmış gibi hızla elimi geri çektiğimde, kayıtsız gözleri hâlâ yüzümün ortasında duruyordu. "Bunu nasıl söylersin?" diye sorarak sitem etsem de içimde bir yerlerde bunu söylemeye en çok babamın hakkı olduğunu biliyordum.

"Sadece kızımın kalbinden merhamet dileniyorum," dedi babam gözlerini gözlerimden ayırmadan. Kalp atışlarım yavaşladı, sanki göğsümün derinliklerinde atmayı bıraktı ve geriye koca bir boşluk kaldı. "Kızımın kalbinin yeniden benim mahşerim olmasını istemiyorum."

"Ben buraya Nemesis'i korumak için gelmedim!" diye haykırdım elimde olmadan, babam haykırışıma kayıtsız kaldı ve sadece gözlerimin içine baktı. O an, babamın benden, kızından korktuğunu anladım. Ve bu korkunun temelinde sahip olduğum güç değil, sahip olduğum aşk vardı. Belki de babam benim aşka değil, aşkın bana sahip olduğunu düşünüyordu.

"Ben buraya..." Sesimin boynu büküldü, cılız bir ateş gibi son kez parladı ve sonra söndü. Başımı önüme eğdim. "Özür dilerim," diye fısıldadım, artık o ateşin olduğu yerde yere yığılmış kül birikintisi vardı ve o kül birikintisi babamın rüzgârıyla etrafa savruluyordu. "Aldığım kararların bir bedeli olacağını biliyordum ama bu bedelin Mahzar'ı kaybetmem ve senin gözlerinde korkuyu görmem olacağını bilmiyordum."

Babam, "Ben senden değil, senin kalbinden korkuyorum, Mahinev," deyince kafamı kaldırıp yeniden ona baktım. "Korkuyorum çünkü bir gün o kalp yüzünden seni de kaybedeceğimi biliyorum."

"Bana güven baba, kalbim sustu. Kalbim, Mahzar'ın kalbinin sustuğu gün sustu," dedim, dizlerim artık neredeyse tutmuyordu. Yere eğildim, diz kapaklarımı zemine bastırıp ellerimi babamın dizlerine koyarak ona yalvaran gözlerle baktım. "Bir daha kalbimi yolumuza çıkarmayacağım."

"O hâlde onu yok edeceğim gün geldiğinde, karşımda durma," diye fısıldadı ellerini ellerimin üzerine kapatıp, güven veren bir his bırakarak okşarken.

"Bunu yapamazsın," diye fısıldadım. "Yedi genç kurdun bir araya gelip yapabileceği şeyi, sırf tek başına yapabiliyorsun diye uzun zamandır insan olarak yaşadığın vücudunla yapamazsın. Ben yapamaz mıyım? Bırak ben yapayım."

Babamın yüzü ani bir öfkeyle sarsıldı. "Sana mı bırakayım?" diye sorduktan sonra elini hızla çektiğinde dolu gözlerle yüzüne bakakaldım. "Sen o iblisle hâlâ bağlısın ve bu işi sana mı bırakayım, Mahinev?" Öfke, yüzü gibi sesini de esir aldığında bedenim gerçeklerle ürperdi. "Peki yaptın diyelim, başardın diyelim... Peki ya sonra? Ya o yok olduğunda bu bağ yüzünden kendine de bir şey yapacak olursan?"

"Baba..."

"Kontrol edemezsin kızım," dedi, sesindeki dalgalar usulca geri çekilmiş, öfkesi şefkatle gölgelenmişti. "Tekrar kafanın dikine gitmene, kalbini hepimizin önüne bir bariyer gibi koymana izin vermeyeceğim." Elinin yeniden bana uzanmak için titrediğini görmek içimi dağladı. "Sen kalbin sustu sanıyorsun ama savaş meydanına çıktığında, sustuğunu sandığın kalbin yine felaketimiz olur. Bu yüzden bu işi ben yapacağım, ben bitireceğim."

"Baba," diye fısıldadım alnımı onun dizine bastırarak. "Bana bu vebali yükleme, yalvarırım. Benim verdiğim karar, kardeşimi benden aldı. Eğer şimdi seni de kaybedersem..."

Saçlarıma dokundu ve "Bu benim görevim," dedi, kalbim sıkıştı. "Bir baba olarak sizi korumak benim görevim. Kardeşini koruyamadım. Seni durduramadım. Artık bana düşeni yapmak zorundayım. Anahtarları bulacağım ve tümünü kullanacağım. Onu yok edeceğim ve her şey sona erecek."

"Bu seni öldürür!" diye haykırdım kafamı kaldırıp ona dağılmış gözlerle bakarken. "Baba, bu seni... Öldürür."

"Şu an yaşadığımı mı sanıyorsun?" diye sorduğunda donup kaldım. Şaşkınlıkla ona baktım, o ise sakince yüzüme düşen saçları kulaklarımın arkasına aldı ve büyük elleriyle başımı iki yanından tuttu.

Ninova

"Bir daha olarak benim şu konumda, yeri yerinden oynatmamdan daha azını bekleyemezsin."

"Yeri yerinden gel beraber oynatalım ama yalvarırım ölme, eğer sen... Eğer seni de kaybedersem artık yaşayamam," dedim ve gözyaşlarının gözümden kayıp gittiğini fark etmemi sağlayan, babamın başparmaklarıyla gözyaşlarımı silmesi oldu. Bana uzun uzun baktı ama bir şey söylemedi. Kafasına koymuştu, bu belki de o karanlık an yaşandığından beri düşündüğü tek şeydi.

"Senden bir şey isteyeceğim," dediğinde burnumu çekerek, "Canımı bile isteyebilirsin," diye fısıldadım.

Gülümsedi. "Canın yerinde kalsın ki biraz daha yaşamak için sebebim olsun," dedi.

"Böyle konuşma," diyebildim. Ağlamanın, yalvarmanın hiçbir faydası yoktu. Babamın gözlerinde büyüyen derin boşluğu, öldürme arzusunu, bu arzuyu gerçek kılma pahasına yok olmaya hazır oluşunu net olarak görebiliyordum.

"Senden bir şey isteyebilir miyim yoksa isteyemez miyim?" Sesi yumuşak çıkıyordu, kalbim göğsümün duvarları arasında ezilmiş hâldeyken zar zor nefes alarak başımı salladım. Başparmaklarıyla yanağımı okşadı ve "Bana Efken'in kanı gerek," dedi, durdum, onun isminin babamın dudaklarında can buluşunu duymak afallamama neden oldu.

"Nemesis'in kanını ne yapacaksın?"

"Nemesis'in değil, Efken'in," dedi parmakları hâlâ yanaklarımda süzülüp ben fark etmiyorken akan gözyaşlarını süpürürken.

Burnumu tekrar çekerken, "Ne demek istediğini anlamıyorum," diye fısıldadım.

"Özür dilerim, bu artık Nigin Bağı'na güvenilerek yapılabilecek bir şey değil. Efken'in kanı, artık anahtarları bulabilmemin tek yolu," dedi yorgun bir sesle. "Bu yüzden Nemesis'in değil, Efken'in kanına ihtiyacım var."

"Ama Efken artık-"

"Efken hâlâ o bedenin esas sahibi, Nemesis'in ta kendisi," diyerek lafını böldü. "Eğer bir anlığına onun Efken tarafını dışa vurmasını

Ninova

sağlayabilirsen ve ardından Efken tarafı dışa vurmuşken onun kanını alabilirsen... İşte o zaman her şey yoluna girecek."

"Her şeyin yoluna girmesi demek, senin ölmen demek baba," diye fısıldadığımda, "Belki de sandığından daha güçlüyümdür," diye dalga geçti ama gözlerine baktığım vakit, onun da öleceğini bildiğini görebiliyordum.

Bu gerçeğe katlanamadım. Bu gerçekle yaşayamazdım.

Sanki düşüncelerin beni diri diri yediğini görüyormuş gibi, yatıştırıcı bir sesle açıklamaya başladı. "Efken'in kanı ya da varlığı olmadan anahtarları tamamlayamayız. Bu yüzden onun kanına ihtiyacım var ve bu kanı ondan alabilecek tek kişi sensin."

"İntiharının altına imzamı atmamı istiyorsun," dedim donuk bir sesle.

"Kardeşinin intikamını almanı ve babana yardım etmeni istiyorum," diye düzeltti beni. "Sadece bana bir iyilik yap ve Efken'in kanını almanın bir yolunu bul. Anahtarları bulup çıkarabilmem için o kana ihtiyacım var."

Nigin Bağı'na güvenmiyordu. Haklıydı, ona bu konuda kızamazdım. Beni durduramadığını düşündüğü için bile fazlasıyla vicdan azabı çekiyordu. Yeniden dolan gözlerle babama baktım. Parmakları yanaklarımda dolaşırken gözlerinde ölümün kol gezdiğini görebiliyordum. Ona o an için bir söz veremedim, bunu yapamadım. Onu tehlikeye atmayı göze alamadım. Bu vebal ile yaşayamazdım. Babamı kaybettiğim gün, Nemesis'in yok olmuş olması göğsümü bir nebze olsun doyurmayacaktı. Beni sadece kendi ölümüme son bir adım kalaya yaklaştıracaktı. Babam gülümsedi ama ben gülümseyemedim, sadece ağladım ve onun gözlerinin içine baktım.

Babam yerinden kalkarken beni de ayağa kaldırdı. Dudaklarını alnıma bastırdı ve "Sana güveniyorum," dedi, bu söylediği şeyin beni ne kadar sarstığını tahmin ediyor olmalıydı. Ardından beni olduğum yerde bıraktı ve hiçbir şey söylemeden binaya doğru yürümeye başladı.

Çardağa oturup ellerimi başımın iki yanına koyarak gözlerimi yumdum ve üzerime hücum eden hislerin geçmesini beklemeye başladım. Aslında geçmeyeceğini biliyordum. Ne kadar süre orada öylece

Ninova

oturdum bilmiyorum ama kafamı kaldırıp çaresizlikle etrafıma baktığım sırada, Kian'ın çardaklara doğru yürüdüğünü gördüm. Yüzümde nasıl bir ifade vardı bilmiyordum ama hissettiklerim tenimi kendi rengine boyamış olacak ki Kian'ın siyah kaşları endişeyle çatılmıştı.

Tam önümde durduğunda, "Kraliçe," dedi, gözlerindeki karanlığa hâlâ dolu olan gözlerle baktım. "İyi misin?"

"İyi miyim?" diye sordum Kian'dan gözlerimi ayırmadan.

Bir süre endişeyle yüzüme baktı. Kian genelde donuk bir yüz ifadesi, hiçbir şey hissetmiyormuş gibi soğuk bakan gözlerle yönelttiği bakışlarında bu defa saklayamadığı bir endişeyle bana baktığı için berbat göründüğümü anladım. Ayaklarımı oturduğum yerin üzerine çekip, dizlerimi karnıma bastırdım ve kollarımı bacaklarımın etrafına sardım.

"Babanla ne konuştunuz?" diye sorduğunda kafamı kaldırıp yeniden ona baktım. "Olanlardan dolayı seni mi suçluyor? Pek öyle görünmüyordu ama."

"Beni suçlamaması, suçlamasından daha ağır hissettiriyor. Keşke herkes ne mal olduğumu yüzüme vursa."

"Ne biçim konuşuyorsun?" Sesi gergin çıkmıştı. "Kendinle ilgili tuhaf şeyler söyleme."

"Tuhaf olan bir şey yok, olanı söylüyorum."

"Herkes hata yapar. Kraliçeler bile."

Beni rahatlatmaya mı çalışıyordu? Gözlerimi yüzünde dolaştırdım ama bir şey söylemedim. Derin bir nefes aldı, ardından yanımdaki boşluğa oturdu ve babamın yere fırlattığı sönmüş izmarite baktı.

"Tüm bu olanların suçlusu sen değilsin, biliyorsun değil mi?" Sorusu, onun soğuk sesinde hayat bulduğu hâlde hiç olmadığı kadar yumuşaktı. Omzunun üzerinden bana baktığını hissettim ama bakışlarına karşılık veremedim. "Her şeyi Nemesis yaptı."

"Buna izin veren bendim," dedim sessizce.

Kian'ın sessizliği, içimde büyüyen çığlığın üzerine örtülmüş ince bir tül gibiydi. Her şey susmuştu ama hiçbir şey durmamıştı. Dünya dönüyor, insanlar nefes alıyor, hayat kendini tekrarlıyor gibi görünü-

Ninova

yordu ama ben o anda çürümekte olan bir çiçeğin içinden dışarı bakıyordum. Her şey eskisi gibiydi ama ben değildim.

"Herhangi bir âşıktan daha azı ya da daha çoğu gibi davranmadın," dediğinde, bir an içimdeki boşluk, onun kelimelerine tutunur gibi oldu. Ama sonra fark ettim; ben kimsenin kelimeleriyle iyileşemeyecek kadar kırılmıştım.

Başımı kollarımm arasına gömdüm, sesim kuma düşen kan gibi boğuk çıktı. "Eğer aşk buysa, o zaman aşkın kendisi bir felakettir."

Kian bir şey demedi. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum ama bana dokunmadı. Belki de artık dokunulacak bir yanım kalmadığını hissetmişti. Parmaklarım, dizlerimin üzerinde kenetlendi. O an, içimde bir karanlık kıpırdandı. Sessizce hareket eden, gözle görülmeyen ama varlığı kalbimi zonklatan bir uğultuydu bu. Nemesis'in adını andığım her saniye, içimdeki bir daha uyanıyor gibiydi. Babamın sesi zihnimde tekrar hayat buldu: *"Kalbini bu savaşta benim karşıma rakip olarak çıkarma."*

Gözlerimi yumdum, derin bir nefes aldım ve soğuk havanın içimi yakarak ciğerlerime dolmasına izin verdim. Nefes almak bir işkenceydi artık. Her solukta, Mahzar'ın yüzü, annemin çökmüş bedeni, babamın gözlerinde asılı duran ölüm, Efken'in son bakışı... Hepsi birden üzerime biniyordu.

Yavaşça başımı kaldırdım, Kian'a bakmadım ama onun varlığını yanı başımda hâlâ bir gölge gibi hissediyordum.

"Kian," dedim, sesim sanki mezarın içinden çıkmış gibi boğuktu. "Sence Efken'i hâlâ ayırt edebiliyor muyum?"

Kian bir an durdu. Sonra, "Senin kalbin karanlığı bile ayırt edebilecek kadar güçlü," dedi ama ben başımı iki yana salladım.

"Kalbim suskun. Babam bile fark etti bunu. Kalbim konuşmuyor artık. Sadece izliyor. İçimde bir şeyler ölüyor ama ben ölmeden beni içeriden çiğniyor, anlıyor musun? Artık bir şeyin doğru ya da yanlış olduğuna karar veremiyorum çünkü hepsi aynı derecede lanetli görünüyor."

Gözlerim bir noktaya odaklandı. Çardakta karşıma denk gelen sütunlardan birine baktım ama sanki gözümün önündeki o sütun de-

Ninova

gitti. Orada, Efken'in gözlerini görüyordum. Son kez, her şeyi bırakmadan önce bana bakan hâlini. O bakışta bir veda vardı.

Ve ben de artık ona veda etmem gerektiğini biliyordum. İçten içe bunu hep bilmiştim. Babamın söylediğini yapacaktım, kalbimi babamın karşısına rakip olarak çıkarmayacaktım ama aynı zamanda babamın ölümüne de göz yumamazdım.

Yavaşça ayağa kalktım, bacaklarım hâlâ titriyordu ama içimdeki şey... O kıpırdayan karanlık, beni ayakta tutuyordu. Kian da kalktı. "Ne yapacaksın?" diye sordu sessizce.

Yüzümü ona çevirmedim. Gözlerim hâlâ o görünmez karanlığa takılıydı. "Bilmiyorum," dedim. "Ama galiba ilk kez... İlk kez onu yeniden bulmaya değil, onunla vedalaşmaya gideceğim."

Söylediğim şeyi anlamadığını biliyordum. Buna aldırış etmedim. Evet, Efken Karaduman ile vedalaşacaktım. Bir şekilde onu dışarı çekmenin, son kez onun gözlerine bakmanın, onu kanatmanın bir yolunu bulacaktım. Bu bir veda olacaktı.

Çünkü biliyordum, babam, Efken'in kanından çok, onunla vedalaşmamı istiyordu.

Artık onunla vedalaşmam gerektiğini biliyordum.

*

Riva'daki yazlığın önündeki büyük havuzun içinde yanan ışıkları izlerken, ormandaki ağaçlarda yaşayan gece böceklerinin seslerini duyabiliyordum. Mermer zemine oturmuş, sessizce ışıkları takip ediyordum. İstanbul hâlâ karanlıktı, şehrin bazı bölgelerinde güç kaynakları devreye giriyor, geceleri sadece belli kısımlar aydınlanıyordu. Havuzun içindeki ışıklar yanıyordu çünkü güç kaynağı yeniden devreye girmişti. Yine de elektriği tasarruflu kullanmak önemliydi, kesintinin ne kadar süreceği bilinmiyordu.

Zaman bir yılan gibi ilerledi ama adımları ileri gitmedi, geriye doğru süründü. Kian ile çardaktaki konuşmamızı hatırladım ve sonra havuzun içindeki ışıklarda yakın zamana ait bir anının dalgalandığını gördüm. Kian'ı arkamda bırakıp binaya doğru ilerlediğim o ânı kendi bedenimin dışında, bir köşede izliyormuşum gibi hissettim. Binanın

Ninova

önüne geldiğimde, "Abla!" diye bağıran kişinin kim olduğunu biliyordum, sesindeki öfkeyi soluduğumda bunu hak ettiğimi de biliyordum.

Miran'ın her şeyden beni sorumlu tutacağını zaten biliyordum. Miraç gibi. Omzumun üzerinden ona baktığım o ânı, kendi bedenimin dışında durmuş, geçmiş bir anıya hapsolmuş hâlde izlemeye başladım. Attığı her adımda, bastığı zeminde ateş kıvılcımları büyüyor gibiydi. Dağınık siyah saçları terden dolayı alnına yapışmıştı ve kızıl-kahve gözlerinde gizleyemediği o öfke, bir yayın ucundan fırlayan alev almış bir ok gibi son sürat bana doğru ilerliyordu.

"Neden buradasın?" diye bağırdı, sesi yankı oluşturdu ve hâlâ evlerinde gizlenen birileri varsa, eminim pencerelerine çıkıp merakla bize bakmalarına neden olacaktı. Tam önümde durduğunda soluk soluğaydı, uzun süredir koştuğunu anlamam için onu iyice incelememe gerek yoktu. Cevap vermeden yüzüne baktığım ânı yine kendi bedenimin dışında izlemeyi sürdürdüm.

"Şimdi neden buradasın? Sıra hangimizde?" diye bağırdı ve bir ok, her nasıl dışında izlediğim bedenime saplanmışsa, bir kez daha bedenimin dışındaki beni bularak göğsümün ortasına saplandı. "Niye buradasın? Her şeyi bir kez daha mahvedebilir misin diye bakmak için mi?" Öfke dolu haykırışının altında başka anlamlar arayamazdım çünkü asıl anlamı görebiliyordum. Canı yanıyordu, biliyordum. Ve insan canı yanınca can yakmak istiyordu. Özellikle de canını yakan insanın canını yakmak istiyordu.

Ona kayıtsız gözlerle bakıyor olmamın onu daha da öfkelendirdiğini hatırlıyorum.

Ellerini omuzlarıma koyup beni geriye doğru iteklerken, bunu bana zarar vermek için yapmadığını biliyordum. "Hangi yüzle geri döndün?" diye bağırdı. "Bu kez kimi alacaksın benden? Kendini aldın, yetmedi, ikizimi aldın, bu da yetmedi. Geri döndün, beni geri döndüğüne inandırdın ve bu defa da Mahzar'ı benden aldın!"

Hak ettiğimi bildiğim nefretini izlerken sadece ağlamak istediğimi hatırlıyorum ama ağlamaya hakkım olmadığını fark ettiğimden olsa gerek, sadece kayıtsız gözlerle ona bakmaya devam ettiğimi...

Tüm bunlar onun öfkesinin fitilini daha da ateşlemişti.

Kian, Miran'ı omuzlarından tutup âdeta savururcasına bir kenara fırlattığında, "Ne yapıyorsun?" diye bağırdım öfkeyle. Kian beni tamamen duymazlıktan geldi, gözlerini kardeşime kilitlemiş, kaskatı bir çeneyle ona bakıyordu. Miran'ın düşmanca bakışları bu defa Kian'a döndü ve "Sen kimsin?" diye sordu, sesi hırıltıdan ibaretti.

"Sakin olun," dediğimi hatırlıyorum, oysa ben sakinlikten çok uzaktım. Kian'a baktım. "O benim kardeşim," dedim. Ardından Miran'a baktım ve Kian'ı işaret ederek, "O yeni alfa," diye açıkladım. Miran, tüm bu şeylerden tiksiniyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

"Defol git abla," dedi hiç düşünmeden, bu söylediği şey karşısında bacaklarımın uyuştuğunu hatırlıyorum. Beni tamamen görmezden gelip binanın kapısını iterek açtı ve arkasından bakakaldım.

Yılan, zihnimin içinde geriye doğru sürünmeyi bıraktı, tekrar öne doğru kıvrıldı ve hızla ileriye süründü. Tutsak gibi hissettiğim anılardan birinin daha dışına itildim. Şimdi havuzun içindeki ışığa bakmaya devam ediyordum.

Babamın söylediklerinden kimseye bahsetmedim. Sorulan çoğu soruyu cevapsız, çoğunun da cevabını açık uçlu bıraktım. Evet, bir yolu vardı ve o yol babamdan geçiyordu; bunu kabul edemezdim.

Kafamda büyük soru işaretleri vardı. Babam, birkaç mezarın konumunu tespit etmişti, bu detayı hatırlıyordum ama kalan mezarları tespit etmek zordu. Bunun için Efken'in kanına ihtiyaç duymasını anlayabiliyordum çünkü Efken'in kanı, anahtarların rezonansa girmesini sağlayacak tek katalizördü. Peki ya bunu kullanırsak ve anahtarları bir araya getirirsek, o zaman ne olacaktı? Gerçekten babam mı tüm anahtarları kullanan kişi olacaktı? Bu onu öldürürdü. Kalbim yeniden ağırlaştı.

"Bu kadar kalabalık gelmemizin bir şeyleri değiştireceğini mi düşünüyorsun?" Sorunun sahibini tanıyordum ama yine de sesini aniden duyduğum için irkildim. Omzumun üzerinden Manbel'e baktım. Turuncu gözleri, gecenin içinde bir yırtıcıya aitmiş gibi parlıyordu. "Aklımdan ne geçiyor, kraliçe?"

"Nigin'i kullanarak anahtarları toplarım sanmıştım ama kimsenin bu bağa güvenmediğinin farkındayım," dediğimde Manbel bir an

Ninova

şaşırdı ama bu şaşkınlık kısa sürdü. "Nigin Bağı'nı yok etsem, anahtarlarla ilgili gücü babamdan alabilir miyim?"

Derin bir nefes alarak eğildi ve yüzlerimizi birbirine yaklaştırdı. "Bu yedi kurdun bir araya gelerek yapabileceği bir şey, tek bir kişi için çok ağır bir durum olurdu, değil mi?" diye sordu. Başımı salladım. Tam da bu yüzden babamın yapmasını istemiyordum ya zaten. "Sence miras alabilecek olsaydın bile baban seni böyle bir şeyin içine dahil etmeyi kabul eder miydi?"

Bir an donup kaldım, bakışlarım Manbel'in altın gibi parlayan gözlerinde asılı kaldı. Bu soruyu bana Manbel'in değil de bir kız babasının sorduğunu daha net anlamamı sağlayan, onun gözlerinde karşı karşıya kaldığım o duygu yığıntısı oldu.

"Böyle bir şey senin için mümkün olsaydı bile baban buna göz yummazdı. Bence." Derin bir nefes aldı. "Babanla bununla alakalı mı konuşuyordunuz?"

Sessiz kaldım.

"Anahtarları kullanmaya mı karar vermiş?" diye sordu bu kez. Sanki zihnimi okuyormuş gibi hissettiğimden kaşlarımı çattım ve bakışlarımı farklı bir yöne çevirdim. "Babanı da kurban etmek istemiyorsun, anlıyorum ama bir baba olarak onun da görevleri var. Bunun başında çocuklarını korumak geliyor ve sen de onun çocuğusun."

"Böyle bir şeye asla göz yummam."

"Senin göz yummadığın bazı şeylerin en nihayetinde oldukça acı neticeleri oldu, biliyorsun."

"Bu kadar açık konuşmana gerek yok," diye söylendim.

Kıkırdadı. "Bu da benim iblis doğamda var, ne yaparsın?"

"Bir şekilde babamı ikna etmeliyim ve..."

"Ve ne?"

Kaşlarımı çattım. "Her şeyi ben başlattım, ben bitireceğim."

"Babandan sana fırsat kalırsa," deyince ona öfkeyle baktım.

"Babamı kaybetmeyi göze alamam."

"O da seni kaybetmeyi göze alamaz," diyerek cevabı yüzüme acımasızca yapıştırdı. "Üstelik anlamadığın bir şey varsa, o da babanı

Ninova

durduramayacak olman. Senden izin istemiyor, Mahinev. O adam, oğlunu kaybetti."

Ağzımı açıp tek kelime edecek hâlim olmadığından sadece gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. Tam o sırada Crystal'in, "Mahinev," diye mırıldandığını duydum ve kafamı kaldırıp omzumun üzerinden Crystal'e baktım. Manbel doğruldu ama tek kelime etmedi, o da tıpkı benim gibi Crystal'e baktı. "İçeride seni görmek isteyen biri var."

Hızla oturduğum yerden doğrulup kalktım. Kimdi? Kim benim burada olduğumu biliyordu ki? Hızlı adımlarla eve doğru yürüdüm. Salonda babaannemi bulmayı beklemiyordum. Koltuğun ucuna oturmuş, sessizce cam duvardan dışarıyı izlerken içeri girdiğimi hissetti ama bakışları benimkilerle buluşmadı. Salonu mum ışığı aydınlatıyordu ve sadece geniş holün lambası yanıyordu.

"Herkes dışarı," dedim sadece. Bu bir emirdi. İçeride olan kişilerin kim olduğuna bile dikkat etmedim ama saniyeler sonra salonda babaannemle baş başaydım.

Babaannem, bir müddet boyunca yalnızca sustu. Daha sonra yanındaki boşluğa vurarak, "Yanıma gel," dedi. Gözlerimi ondan ayırmadan ağır adımlarla yanına yürüdüm, vurduğu boşluğa oturdum ve dizlerimiz birbirine değecek şekilde ona doğru döndüm. Gözlerimiz buluştuğunda, kızıl gözlerine vuran mum ışığına odaklandım. Düşüncelerini siyah bir örtünün arkasında saklıyor gibi görünüyordu. Onun gözlerine ne kadar uzun süre bakarsam bakayım, asıl düşüncelerini göremeyecekmişim gibi hissettim. Sanki zaman ona en çok gizlenmeyi öğretmişti.

"Seni yeniden görmek güzel," dedi, aramızdaki kan bağına rağmen bir yabancıyla konuşuyormuşum hissini yadırgadım. Cevap vermek yerine ona dikkatle bakmaya devam ettim. "Zaman sana bir kraliçe gibi yaşamayı henüz tam olarak öğretememiş," dediğinde kaşlarımı çattım. "Sana baktığımda hâlâ savunmasız küçük bir kız çocuğu görüyorum."

"Buraya tüm bunları söylemek için mi geldin?"

Gözlerini kısıp gülümsedi, gülümseyişi keder ve yasla boğulmuş gibiydi.

"Tüm bunların başına gelmesinin tek sebebinin ben olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

"Değil misin?"

"Ben sadece kaderin işleyişine önayak olmak zorunda kalmış bir Mar Kadını'yım, hepsi bu," dedi ve elini dizimin üzerine koydu. "Seni oraya gönderirken kalbimin de yarısını seninle gönderdim. İçimden bir ses, başaracağını söylüyordu ve o sesi yanılttığını söyleyemem. Ama hâlâ katetmen gereken oldukça fazla yol var gibi görünüyor."

"Senin beni içine terk ettiğin kaderde ben, kardeşimin katili oldum," dediğimde kaşlarını kaldırdı.

"Bunun böyle olmadığını biliyorsun. Seni kendi kaderinin içine ellerimle teslim eden bendim ama kaderini yazacak olan kişi daima sendin. Gelecek sık sık değişir, sen geleceğini kendin şekillendirdin."

"Kendime bir suçlu aramıyorum, suçumu biliyorum ama keşke sen de bir kez olsun görev olarak gördüklerini bir kenara bırakarak kalbinle bakmayı başarabilsen. Çünkü tüm bu olanların tek suçlusu ben değilim."

"Ben de değilim," dedi. "Senin kaderinde bir kraliçe olarak yaşamak vardı, bu kaçınılmazdı ve yaşayabilmen için seni kaderinin başlangıç noktasına göndermek zorundaydım."

"Yaşayabilmem için mi? Şu an yaşıyor gibi mi görünüyorum?"

"Hâlâ oldukça canlısın, seni son gördüğüm andan daha güçlü görünüyorsun." Gülümsedi. "Ve daha kırılgan..." Derin bir nefes aldı. "Mahzar'ı kaybetmek seni güçlendirdi ve bir daha hiçbir şeyin kıramayacağı kadar derinden kırarak parçaladı, değil mi?"

"Bana daha fazla yardımın dokunabilirdi ama sen beni tuttun ve derinliğini bilmediğim bir suyun içine attın. Üstelik nasıl yüzülür öğretmeden yaptın bunu," dedim sessizce. Sesimde kırgınlık ya da öfke yoktu; aksine büyük bir boşluk çağlıyordu ve babaannemin o boşlukta kendi gölgesinin bile dev bir yankıya dönüştüğünü hissettiğine emindim.

"Yüzmeyi bir başkasından öğrenen herkes, boğulduğu vakit ona yüzmeyi öğreten kişiyi suçlar. Sen kendin boğula boğula yüzmeyi öğrendin, bu seni güçlü kıldı." Parmaklarını dizime bastırdı. "Arkadaşınla iletişim kurmayı denedim ama etkileşim alamadım."

Sezgi'den bahsettiğini anladığım için sadece, "Hamilelikten dolayı olsa gerek, bu aralar odak problemi yaşıyor," dedim.

Babaannem kaşlarını kaldırdı ve "Hamilelikten dolayı mı?" diye sordu. "Hamile olması ona bahşedilmiş gücü kullanmasına engel olmaz ki..." Bir an kaşlarım çatıldı ama bu konunun üzerinde durmadım. Babaannemin gözlerine benim bile bilmediğim bir sorunun cevabını arıyormuş gibi bakıyordum.

"Neden burada olduğumu biliyor musun?" Sorusu üzerine kaşlarımı çattım. Gülümsedi ve "Ben de öyle tahmin etmiştim," diyerek dizimi sıktı. "Babanla düşündüğüm şeyi konuştun, değil mi?"

Sertçe yutkundum ve "Tahmin etmen zor olmamış olmalı, değil mi?" diye sordum.

Babaannemin kızıl gözlerinde bir karanlık tomurcuklandı. Kısa süreli sessizliğin ardından, "Ve ona düşündüğüm şeyi de sordun, değil mi?" diye yeni bir soru ortaya atarak içimde dolaşan bıçağın daha derinlere saplanmasına neden oldu.

"Aldığım cevaptan hoşlanmadım," dedim sadece.

"Doğru cevabı almadığına eminim."

Kalbimin atışlarının hızlandığını hissettim. "Mümkün olabileceğini mi söylemeye çalışıyorsun?" diye sordum.

"Mümkün olabileceğini değil, mümkün olduğunu söylemeye çalışıyorum," dedi hiç düşünmeden.

İçimde beni terk etmesinden korktuğum öfke yeniden alev aldı. Babaannemin elini kavradım. "Bunu benim yapabileceğimi söylüyorsun, doğru mu?"

Babaannem kıpırtısız bir yüzle bana baktı ve daha sonra başını salladı. "Mümkün."

"Nasıl? Nasıl mümkün olabilir? Babam, Nigin Bağı'yla yapamayacağımı söyledi."

"Sen bir Mega'sın," diyerek söze girdi. "Üstelik Nemesis'in vücuduyla bağlısın. Bu seni babanın varisi olarak en uygun kişi yapar," dedi. Söylediği şeyler beni ne şekilde etkilemeliydi bilmiyordum. Babamı bu durumdan uzak tutabilir, onu koruyabilir, aynı zamanda her

şeye son verebilirdim. Merakla babaanneme baktım, tüm ayrıntıları bilmeye ihtiyacım vardı.

"Baban, Kızıl Kurtlar arasındaki tek alfa, üstelik çok güçlü bir alfa," diye devam etti. "Ve sen, kardeşlerin arasındaki en güçlü varissin. Bu gücü babandan çalabilecek ve yönetebilecek eşsiz, nadide yeteneklere sahipsin."

Artık direkt Nigin Bağı'ndan bahsetmiyor, bana başka bir seçenek sunuyordu. O da artık bu bağı güvenilir bulmuyor olmalıydı.

"Çalmak mı?"

"Baban hâlâ hayatta, bu yüzden o sana kendi isteğiyle gücünü miras bırakmadığı sürece, yapabileceğin tek şey bu gücü ondan çalmak olabilir," dedi babaannem. Beni yönlendirdiği yolun sonundaki karanlığın uğultusunu duyabiliyordum.

"Bana bunu nasıl yapacağımı söyle."

"Babandan önce davranmakla başlayabilirsin. Baban çoktan birkaç mezarı bulmuştu ama Efken olmadığı sürece bu anlamsız. Sen Efken'in kanını kolayca elde edebilirsin ve bu babanla şartlarınızın eşit olmasını sağlar. Bir sonraki hamle ise ikinizden birini öne geçirir. Babana istediği kanı verme, o kanı kendin için al."

Bulanmış bir zihinle, "Daha açık ol," dedim sertçe.

"Duyacaklarının yeniden kalbini harekete geçirmesinden korkmuyor musun?"

"Babaanne, yeter!" diye haykırdım. "Kalbim sağır, kalbim dilsiz. Söyle."

"Efken'in bir kupa dolusu kanma ihtiyacın olacağını biliyorsundur," dedi sessizce, başımı salladım ve devam etmesi adına ona dik dik baktım. "Bu kanı babana vermeyeceksin. Bu kanı kendin mühürleyeceksin. Onun kanını kendi kanınla karıştırırsan, baban sen olmadan hiçbir şey yapamaz çünkü kan, Efken'in şeffaf varlığını yitirip senin varlığınla dövülmüş olacak." Kalp atışlarım yeniden yavaşladı. Sanki göğsüm gerçekten dilsizdi, kalbimin her bir vuruşunda içimde yankılanan kelimeler bile kaybolmuştu. "Ve sen, Efken'in Nigin'i, babanın gücünün büyük bir kısmıyla ödüllenen bedenini rezonansa sokabilecek duruma geleceksin. Bu seni anahtar sahipleriyle doğru-

Ninova

dan rezonansa sokmuş olacak, yani anahtarlar üzerinde babanın gücü sayesinde pay sahibi olmuş olacaksın."

"Bunu yapacağım," dedim hiç düşünmeden.

"Sonuçlarına hazır mısın peki?"

Odada yanan mumun alevi titredi.

"Her sonuca hazırım," dedim. "Babamı kurban etmektense kendimi kurban ederim."

"Bahsettiğim sonuç, senin ölümün mü sanıyorsun? Hayır, Mahinev. Yaşayacaksın."

Duraksayarak ona baktım. "O hâlde babam da yaşayabilir," dedim.

"O uzun zamandır bir insan bedeninde yaşam sürüyor, sen ise çoktan tahtına oturdun, değil mi? Baban ve sen aynı kulvarda değilsiniz. Artık değil."

"Bahsettiğin sonuç ne, babaanne?"

"Nigin Bağı'nın kopuşu, Efken'in yok oluşu."

Arkama bakıp keşke diyemeyeceğim bir yola girdiğimi biliyordum. O yolda kaybedecek, kaybolacak, yok olacaktım.

Gülümsedim.

Zaten benim de istediğim bu değil miydi?

"O, zaten yok oldu."

Babaannem sadece gözlerimin içine baktı. "Efken'i geri getirmek mümkün," dedi ve zayıflayan kalp atışlarım, aniden içimdeki tüm yaşam sönmüş gibi tamamen sustu. "Ama sen bunu yaptığında, artık mümkün olmayacak. Nigin kopacak, Efken yok olacak."

Ben bunu yaptığımda, artık onun geri dönmesi mümkün olmayacaktı. Söyledikleri, gözlerimi ondan kaçırmama neden oldu. Herkes Nigin Bağı'ndan ve bu bağ yüzden hata yapmamdan korkmuyor muydu zaten? Babaannem, çenemi iki parmağının ucuyla tutup bakışlarımı ona çevirmemi sağladı.

"Yapabilecek misin?"

"Yapacağım."

6. CENNETİN KAPISINDA AĞLAYAN ŞEYTAN

OUR LAST HOPE LOST HOPE, KORTEGE

O, cennetin önünde oturmuş, cennetin kapalı kapısına bakarken kapının açılacağı, beni yeniden göreceği ânı bekliyordu. Başında, taşıdığı günahları üzerine astığı siyah boynuzları, elinde başımın üzerinden söküp aldığı haleyle ve kalbinde içinden çıkıp gitse de içinden çıkaramadığı o cehennemle, sadece gelmemi umut ediyordu.

Ruhum acıyordu. Sanki cennetin kapısına yaslanmış, bir adım ötemde onun olduğunu bilerek ama kapıyı açmaya cesaretim olmadan, sadece onu hissederek ve hissetmenin benim en büyük kanserim olduğu gerçeğini derinlerimde bilerek öylece bekliyordum. Kapıyı açtığımda onu görmekten mi korkuyordum? Yoksa kapıyı açmazsam, sonunda kapının önünden ayrılıp tamamen kaybolmasından mı korkuyordum? Bilmiyordum. Hâlâ orada bir yerdeydi, bir şeytanin zırhını kuşanmış, o şeytanın derisini giymiş, beni bekliyordu. Belki geri dönmekten, bir daha geri dönemeyecek olmaktan korktuğundan daha fazla korkuyordu ama yine de kalbindeki geri dönme isteğini durduramıyordu. Bunu hissetmeme sebep neydi? Artık burada olmamasına rağmen bizi hâlâ bağlayan o yıkıcı güç müy-

Ninova

dü? Aramızdaki bağdan dolayı mı onun kalbi benim göğsümün içinde çarpıyormuş da hissettikleri doğrudan zihnime bir roman sayfasına dövülmüş kelimeler gibi akıyormuş gibi hissediyordum?

Anılarımdan birinde Efken'e rastladım. Onun kucağındaydım, güçlü kolları beni tutuyordu. Parmaklarımın onun uyuyan yüzünde dolaştığı ânı hatırladım. His hâlâ canlı bir şekilde tüm gerçekliğiyle parmak uçlarımda yaşıyordu. Huzursuz görünüyordu. Böyle anlarda, uykusunda onu esir eden şeyin ne olduğunu hep merak etmiştim ama ona hiç soramamıştım. Çünkü o, insanın gözlerine her şeyi gördüğünü hissettiren mavi gözleriyle bakıyordu ama birinin onunla ilgili bir şeyleri görmesi düşüncesinden kaçınıyordu. Zayıf hissetmekten mi korkuyordu?

Kendimi dinlemeye korkuyordum. Kendime söyleyeceklerimden korkuyordum. O anıda, hâlâ Efken'in kollarındaydım, kolları belime sarılıydı ve hâlâ huzursuz bir uykunun pençesinde, benimle o yataktaydı. Gerçeğe döndüğümdeyse gökyüzü artık bir daha güneş tutmayacak kadar karanlık bir geceye gebeydi.

Babaannemin o gece Riva'daki evden ayrılmadan önce bana söylediği şeyi hatırladım: *"Onun kanını, Nemesis'e ait kılıçla akıtmalısın. İşte o zaman, Nemesis'in değil, Efken'in kanını akıtmış olacaksın."*

Huzursuzluğum kıvam kazandı. Montumun yakalarını birleştirdim ve boynumu montumun içine gömerek karanlık ormana baktım. Kar taneleri gökyüzünü aydınlatan gümüş rengi sim parçaları gibiydi, belki de bu yüzden karanlık içinde yürüdüğüm yolu yutacak kadar güçlü değildi.

Plan kurmalıydım, Nemesis'i kendime nasıl çekeceğimi, Efken'i bir anlığına da olsa nasıl hissetmeyi başaracağımı, onun kanını nasıl akıtacağım planlamam gerekiyordu ama bu düşünceden bile kaçıyordum. Efken'in yok olduğuna inandığımı savunduğum anlarda bile Efken hep orada bir yerlerdeymiş gibi hissetmiştim. Bir parçam, belki de doğrudan kalbim, onun hâlâ orada olduğuna inanmayı tek bir an olsun bırakmamıştı. Şimdi ise tutunduğum o son dalı kendi elimde tuttuğum bıçak ile kesmek üzereydim. Kesemem diyemiyordum, kesmem gerektiğini biliyordum ve belki de o karşıma geçtiğinde, onun

hâlâ orada olduğunu biliyor olmama rağmen hiç düşünmeden o dalı keseceğimi bildiğimden kendimden korkuyordum.

Onu kendime çekmenin bir yolunu bulmak zorundaydım. Bu kez kalbim beni eline almamalıydı, ben kalbimi yerinden söküp bir köşeye atmalıydım ve sadece amacım uğruna yaşamak zorundaydım. Benden beklenileni yapmalı, bu oyunu bitirmeliydim. Nemesis'in bedeniyle olan bağımı kullanmak zor olmazdı. Bir şekilde bedenine yenik düşüp zaten bana çekiliyordu. Onun hassas noktası olmak benim için çok zor değildi. Onu kandırmak benim için çok zor değildi. Peki ya ben kalbimi nasıl kandıracaktım? Onu nasıl her şeyin yolunda olduğunu inandırıp, yerinden sökerek sesini kesecektim? Sanki kalbim her şeyi biliyormuş gibi sızlıyor, onu kandırmamı istemiyormuş gibi göğsümün içinde devinip duruyordu.

Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım ve beni yıllar önce annemin rahmine terk eden Tanrı'ya baktım.

"Kaldıramıyorum," diye fısıldadım, kar taneleri saçlarıma, yüzüme tutundu. Sanki o soğuk kristal parçaları Tanrı'nın elleriydi. Konuşmadı ama onu hissetmeme izin verdi. Beni teselli etmedi ama yalnız olmadığımı da hissettirdi. "Artık tüm bu olup bitenleri kaldıramıyorum."

Bir damla gözyaşı gözümden ayrılıp şakağıma doğru kayarken hâlâ gökyüzüne bakıyordum. Gözlerimi yumdum ama hâlâ ona bakıyordum, karanlık gözlerimin arkasında büyüdü ama ben hâlâ beni annemin rahmine bırakırken kaderimin olduğu sayfayı elinde tutan Tanrı'yı hissediyordum.

Biliyordum. Nemesis gelecekti. Beni arayacağı ilk yer burası, Riva'daki ev olacaktı. Belki bana kendini göstermeyecekti ama beni izlemeye devam edecekti. Karşıma çıkmasını, bana bir anlığına da olsa inanmasını sağlamak zorundaydım. Gözlerimi açıp başımı önüme eğdim ve gecenin tutsağı olan ormana düşen kar tanelerine sessizlik içinde baktım.

"Hiç değilse ona veda etme şansım olacak," diye fısıldadım kendi kendime, sesim bana bile ulaşmadı ama Tanrı'nm beni duyduğunu

biliyordum. Tanrı, benim kendime bile söyleyemediklerimi duyuyor, beni sürekli dinliyordu.

Planımdan kimseye bahsedemezdim ama Tanrı, planım henüz zihnimde şekillenmediğinde bile bundan haberdardı.

İlk gün, bir yerlerde beni izlediğini umarak, her seferinde özrünü belirtmek adına bıraktığı eski siyah lalelerden biri elimde, öylece ormanda oturmuştum. Ertesi gün, sessizliğin ve kederin çöktüğü yüzümü ondan gizlemeden, yine beni izlediği umuduna tutunarak tüm geceyi havuz kenarında oturarak geçirmiştim. Tüm bunlar, başına sahte bir hale takarak cennete sızmayı başaran bir şeytanmışım gibi hissettiriyordu.

Etrafımdaki herkes bu sessizliğin nedenini sorguluyor olmalıydı, harekete geçmek yerine neden olduğum yerde oturup hareketsizce beklediğimi merak ediyorlardı ama kimse ağzını açıp tek kelime edemiyordu. O gece, babaannemin bana bir şey söylediğini hepsi biliyordu ama hiçbiri bu merakı dillendiremiyordu.

Üçüncü gün Miran, Riva'daki evdeydi. Babamın yolladığı erzakları bırakmak için gelmişti. Bana olan tavrında büyük bir değişiklik olduğunu söyleyemezdim, bana hâlâ kızgındı ama hiç değilse öfkesini kelimelere dökmüyor, sadece gözleriyle gösteriyordu. Siyah kazağımın kumaşını avuç içlerime doğru çekip ada tezgâha kalçamı yaslayarak ona baktığımda, buzdolabının önünde dikilmiş, hiçbir şey söylemeden bekliyordu. Ayaklarının önünde erzakları getirdiği çanta vardı.

"Babam bir şey söyledi mi?" diye sordum onun sırtını izlerken.

"Ben evde iki cenazeyle yaşıyorum ve ölüler konuşamaz," dedi Miran taştan daha ağır bir sesle.

"Buraya boşuna gelmediğimi biliyorsun, değil mi?"

"Geçen sefer boşuna gelmediğini kanıtladın zaten," dediğinde yutkunamadım. Omzunun üzerinden bana baktı ve gözlerinde yanan ateşi gördüm. Bu ateşin çırası acıydı. Belki de bu yüzden ona kızamadım. "Bu seferki kurbanını ne şekilde vereceğini merakla bekliyorum."

Derin bir nefes alarak, "Bu seni rahatlatıyor mu?" diye sordum.

"Rahatlatsaydı keşke." Vücudunu bana doğru çevirdi. "Sana bakınca ne görüyorum, biliyor musun?"

Ninova

Meraktan uzak gözler, sımsıkı bir çeneyle sessizce ona baktım.

"Âşık olduğu canavarın önüne yem olarak kardeşini atan aciz bir kadın görüyorum."

Karnımdaki bıçak daha derine girerken sadece gülümsedim.

Miran'ın yumruklarını sıktığını gördüm, ardından çenesi kilitlendi ve dişlerini de tıpkı yumrukları gibi sıktığını anladım.

"Ben ne Mahzar'ım ne Miraç'ım ne de babamım," dedi tükürür gibi. "Yüzündeki o acı dolu gülümsemeyle anca onları kandırırsın sen."

Bedenimi öne iterek tezgâhtan ayrıldım. Topuklu botlarım zeminde tıkırtılar bırakırken kardeşime doğru ilerlemeye başladım. Hareketsiz, yumruklarını bedeninin iki yanında daha da sıkı hâle getirmiş şekilde bana bakıyordu.

"Ağlayıp ayaklarına kapanmadığım, bir bıçak alıp boynuma dayamadığım için mi kanmıyorsun bana?" diye sordum sessizce. Göz temasını hiç kesmedim, o da gözlerini gözlerimden ayırmaya cüret edemedi. Başımı sol omzuma yatırıp gülümsedim. "Hiç kimse senin kadar üzülemez mi sanıyorsun? En büyük kaybı senin yaşadığına olan inancın tam mı?"

Burun delikleri genişledi, dişlerini daha da sıkmış olacak ki yüzünde gölgeli çukurlar oluştu.

Kollarımı göğsümün üzerinde bağladım ve "Sen bana bakınca abinin ölüm nedenini görüyorsun ama kafanı çevirdiğinde bana bakmayı kesebilirsin. Ben her gün bu bedenin içinde uyanıyorum, her gün aynaya bakamasam bile suya düşen bir yansımada, bir bıçağın keskin yüzünde kendimi görüyorum. Ben her gün kardeşimi öldürdüğüm gerçeğiyle zaten durmaksızın yüzleşmek zorunda kalıyorum." Bir adım daha attım. "Şimdi bak bana. En büyük acıyı sen mi yaşıyorsun?"

"Yaptıklarının sorumluluğunu al!"

"Almadığım tek bir gün bile yok," dedim onun öfkeli sesine rağmen oldukça sakin bir ses tonuyla.

Sıktığı yumruğu öfkeyle buzdolabına geçirdiğinde, buzdolabı sarsıldı. Gürültü yüzünden Hatem hızla içeri girdi ama bizi o hâlde görünce olduğu yerde durdu.

"Hayatımıza ne yaptığına bir bak!" diye bağırdı Miran öfkeyle, ardından yumruğunu yeniden kaldırdı ama bu kez buzdolabına değil, duvara vurdu ve eklem kemiklerinin açılıp kanadığını duvara sinen kan lekesini görünce fark ettim. "Her şeyi düzeltmek için geldiğini iddia ettin ve sonra her şeyi mahvettin! Bize ne yaptığına bir bak!" Yumruğunu bir defa daha duvara vurduğunda gözlerimi yumup yutkundum. Canı acıyor muydu? Fiziksel acının, hissettiği ruhsal yıkımın yanında bir hiç olduğunu biliyordum.

Crystal içeri yüzünde buz gibi bir ifadeyle girdi, Hatem kolunu yana doğru kaldırarak Crystal'in hareket etmesine engel oldu. Gözlerim Crystal'in gözlerine tutundu ve şaşkınlıkla kardeşime bakakaldığını gördüm. Hemen arkalarında duran Sapphire da aynı şaşkınlıkla Miran'a bakıyordu. Yeniden kardeşime baktığımda, çığlık çığlığa ağlama hissi boğazımda asılı duruyordu ve ben onu yutup yok edemiyordum. Miran bir kez daha yumruğunu havaya kaldırdığında, kendimi durduramadım ve bileğini kavrayarak onu kendime doğru çevirdim. Gözlerinin dolu olduğunu o an gördüm ve bu kalbimi dağladı. Kana bulanan elini avucumun içine aldığımda kaşlarını çattı ama elini geri çekmeye çalışmadı. Hem bana çok kızgın görünüyordu hem de bana sığınmak istiyor gibi bir hâli vardı.

Onu yavaşça kendime doğru çektim ve yürümesini sağladım. Başta geri çekilmeyi denedi ama sonra direnmedi ve adımlarıma ayak uydurdu. Suyu açtım, eklemlerinden parmak boğumlarına doğru hareket eden kanı temizlemek için elini yavaşça musluğun altına tuttum. Su yarasına temas ettiğinde sızlanmadı ya da irkilmedi. Bomboş gözlerle akan suya baktı ve kanının gidere doğru bir girdap yaratarak sürüklenişini izledi.

Akan suyun bir an için yavaşladığını gördüm, gidere sürüklenerek girdap yaratan kanının oluşturduğu spiraller bile yavaşladı.

Jero zihnimin içinden, *"Doğadaki her şeyin bir karşıtı vardır,"* diye fısıldadı. *"Yin yang oluşturmak için her güç, karşısında tam tersini bulundurmak zorundadır."*

Dalgın bir şekilde yavaşlayan akıntıyı izlerken kaşlarımı çattım. Ardından kafamı kaldırıp kardeşimin yüzüne baktım. İçinde bulun-

duğumuz ortamın ağırlaştığını, her şeyin hareketinin yavaşladığını hisseder gibi oldum ama Miran, "Onun ölümünü görmektense, keşke ölen ben olsaydım," dediğinde, gördüğüm her şey silindi ve yerini tek bir şeye bıraktı. Hissettiğim dehşet verici ızdıraba.

Aniden ellerimi suyun içinden çekerek Miran'ın yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve bana bakmasını sağladım. Dolu gözlerinin içinde sakladığı tek şey gözyaşları değildi, hissettiği acıyı da görebiliyordum. Kardeşim çıplak bir şekilde tüm acısını gözler önüne sererken doğrudan gözlerimin içine bakıyor, bana kustuğu öfkeye rağmen sanki benden yardım dileniyordu.

"Sakın," dedim sertçe. "Sakın bir daha böyle bir cümle kurma. Karşıma geçip, onun yerine sen ölmeliydin diyebilirsin, seni anlarım ve sana hak veririm ama karşıma geçip onun yerine ölmesi gereken kişinin sen olduğunu söylersen, işte o zaman beni mahvetmiş olursun. Bana ölmemi söyle, defolup gitmemi söyle, benden nefret et ama sakın beni seninle sınama, Miran. Yeterince yaralandım."

Söylediklerimin getirisi miydi bilmiyordum ama gözlerinin kenarlarından aniden akmaya başlayan gözyaşları ıslak parmak uçlarıma damladığında, yerin dibine girmeyi, yok olmayı, kaybolmayı, hiç var olmamış olmayı diledim.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadım yüzünü daha sıkı kavrayarak. Gözlerini yumdu, gözyaşları bir kez daha yanaklarından kayarak parmaklarıma damladı. Cehenneme ait olmayan birinin cehennemle ilk teması böyle hissettiriyor olsa gerekti. Kardeşimin gözyaşlarına dokunmak bana böyle hissettirmişti. "Kendimi affettirmemin bir yolu yok ve beni affetmeni istemiyorum. Senden tek bir şey istiyorum. Yaşamanı. Yaşamak zorundasın, Miran. Seni de kaybedemem. Seni kaybedersem..."

Miran gözlerini açıp gözlerimin içine uzun uzun baktı. O cümleyi tamamlamamı istemediğini gözlerinde gördüğümde susmaktan başka çarem olmadığını biliyordum. Yaralanan elini kaldırıp avucunu elimin üzerine örttüğünde o sessizlik ikimizi de yutacak kadar büyüktü. Gözlerini yeniden yumdu ve yanağını avucuma bastırarak sessizce

Ninova

bekledi. Ardından tek kelime etmeden geri çekildi. Ellerim havada asılı kalmış bir şekilde ona baktım.

Sadece, "Babam seni bekleyeceğini söyledi," dedi, ne konuda beklediğini Miran'ın bilmediğine emindim ama ben biliyordum. Sadece başımı salladım. Miran hiçbir şey söylemeden yavaşça sırtını döndü ve mutfağın çıkışına doğru ilerlemeye başladı. Crystal, Sapphire ve Hatem'in yanından geçerken onlara bakmadı ama Crystal, o çıkıp gidene dek ona bakmaya devam etti.

O gün neredeyse kimseyle konuşmadım. Kian ve yanında getirdiği sürü üyeleri Riva'daki ormanda çalışma yaparlarken ben pencere kenarında oturup sadece düşündüm. Emin olmak böyle bir durgunluk mu getiriyordu insana? Her şeyi bitirebileceğimden artık emindim. Onu yenebileceğimi artık çok iyi biliyordum ama bu beni en başta düşündüğüm kadar mutlu etmiyordu. Çünkü biliyordum ki galibi olacağım bu savaştan, aslında en büyük yenilgiyle ayrılacaktım.

O gece, İbrahim'in ve Vitali'nin öncülüğünde tüm kurtlar insan formunu alarak İstanbul'a indiler. Çünkü bir türlü hayra yoramadığımız bu sessizliğin ardında bir şeyler olduğunu düşünüyorduk ve bu noktada biraz keşif yapmak Gümüş Pençeler açısından daha iyi olacaktı. En azından geldikleri bu yerin nasıl bir yer olduğunu öğrenmeleri gerekiyordu. Manbel ise varlığımın yeniden gölgeleri ve Nemesis'i harekete geçireceğini düşündüğü için ailemin hedef alınmasından korkarak ailemin yaşadığı eve gitti. Bir saldırı olmayacağına emin olsam da Manbel'in ailemin etrafında olup herhangi bir tehlike olursa onları evden uzaklaştıracağını bilmek bir nebze olsun içimi rahatlatıyordu. En nihayetinde Nemesis'in kılıcı bendeydi ve benim burada olmam, ailemin de tehlikede olması demekti; Nemesis, kılıcını almak için beni bir kez daha ailemden vurmaya kalkışabilirdi. Bu onun gibi bir iblisin yapabileceği türden bir şeydi. Üstelik Nemesis, babamın onun için büyük bir tehdit olduğunun farkında olmalıydı. Göze alıp ona saldırmazdı belki ama beni tehdit altında hissettirmek için babamı hedef alma ihtimalini de yok sayamazdım. Efken'in kanını akıttığımda ve mirastaki payımı aldığımda, artık Nemesis'in hedefi babam değil, doğrudan ben olacaktım. Bu beni rahatlatıyordu. Çünkü ailemi

oyunun dışına çekmiş olacaktım. Ailemi oyunun dışında bırakmaya ihtiyacım vardı.

O gece İstanbul, vedanın ürpertici nefesini ensemde hissetmeme neden olacak kadar soğuktu. Yaklaşan kıyameti hissediyordum. Bu gece her şeyin kökten değişeceği geceydi. Bunu biliyordum.

Gözlerim, açık pencereden dışarı, karın kefen gibi örttüğü bahçeye kaydığında, saat 03.00'ı gösteriyordu. Riva'nın sessizliği, bir mezarın üzerini örten toprak gibi üstüme çöküyordu. Üzerimde beyaz, uzun kollu, ipek bir maksi elbise vardı. Kumaşı tenime bir gölge gibi dökülüyordu, hafifti ama karın soğuğunu kesecek kadar sıcak hissettiriyordu. Göğüs kısmında ince, gümüş ipliklerle işlenmiş bir yılan motifi vardı. Etekleri yere kadar uzanıyordu ama yanlardaki derin yırtmaçlar hareketlerimi özgür bırakıyordu. Uzun saçlarım iri dalgalar hâlinde neredeyse belime dek uzanıyordu. Çıplak ayaklarımın parmaklarını içe doğru büküp kollarımı göğsümün üzerinde topladım. Kar taneleri, pencereden süzülen rüzgârla saçlarıma değiyor, saçlarımın arasına tutunuyordu.

Sapphire ve Crystal uyuyor olmalıydılar, evin duvarlarına sinen sessizlik bana burada yaşamın olduğunu ama bilinçlerin kapalı seyrettiğini fısıldıyordu. Gözüne bir damla uyku girmeyen tek kişi bendim. Evin duvarlarına nefesiyle beraber bilinci çarpan tek kişiydim. İleride gökyüzünü parlatan şimşekleri gördüğümde, onun yakınlarda olduğunu biliyordum. Bakışlarım yatağın altında parlayan gümüş kupaya takıldı. Kupaya uzun uzun baktım. Anılar denizin yüzeyine çıkmış bir ceset gibi yavaşça yükselerek ufukta belirdi. Miran'm mutfaktan hızla çıktığı o ânın içine geri döndüm. Bakışlarım yerdeki çantaya takılıp kaldı. Çanta, içindeki tüm erzaklar çıkarılmış olmasına rağmen hâlâ tam olarak boşaltılmamış gibi gergin görünüyordu.

Crystal, "İyi misin?" diye fısıldadığında, gözlerimi çantadan ayırmadan, "Onun eve güvenle döndüğünden emin olun," dedim ve geriye konuşulacak başka bir şey bırakmadığımı anlayan Hatem, Sapphire ve Crystal, sessizce mutfaktan çıktılar. Ağır adımlarla çantaya yaklaştım, ıslak ellerimi üzerime sildikten sonra eğildim ve parmaklarım çantanın yüzeyinde, açık fermuarının iç kısmında dolaştı. Parmakla-

Ninova

rımı biraz daha bastırdığımda, astarın altındaki sert cisim dikkatimi çekti. Miran muhtemelen bunun bir tür kap olduğunu düşünmüş olmalıydı, babamın yolladığı erzaklar arasında gönderilmiş herhangi bir şeyle dolu basit bir tencere ya da saklama kabı... Parmaklarımı biraz daha bastırdım, kupanın üste doğru ovalleşen dokusunu parmak uçlarımda hissettim.

Miran'ın, "Babam seni bekleyeceğini söyledi," dediği an yeniden zihnimde çınladı ve çantanın astarını köşelerinden tutarak sert bir baskı uygulayıp yırttım. Gümüş, bir bıçak kadar keskin parıltıyla kendini gösterdi. Kafamı kaldırıp gözlerimi boşluğa diktim.

Ceset kıyıya vurduğunda artık o anının oldukça uzağında, karanlık gecenin içindeydim. Bakışlarım karanlıkta parlayan kupadan ayrılarak yeniden pencereye çevrildi. Esen rüzgârı saçlarımda, kar tanelerini tenimde hissettim.

Pencereyi açık bıraktım çünkü soğuğun düşüncelerimin etrafa savrulup durmasını engellemesine, kafamın içinde oradan oraya çarparak ortalığı dağıtan kelimeleri dondurmasına ihtiyacım vardı. Parmak uçlarımda yürüyerek yatağa yaklaştım, ayağımla kupayı biraz daha içeri doğru iterek parıltısının odaya yayılmasına engel olduktan sonra yatağın üzerine çıktım ve yavaşça uzandım. Önce saçlarım, sonra da iki yandan yırtmaçlarla aralanan eteklerim yatağa yayıldı. Yan döndüm, bir bacağım tamamen çıplak bir şekilde ortaya serilirken dizlerimi karnıma çekerek yatakta cenin pozisyonuna geçtim.

03:16

Perdeleri uçuşturan rüzgârın kumaşa temasıyla çıkardığı sese, bir pelerinin sesi dâhil oldu. Zemine düşen adım seslerini dinlerken dizlerimi karnıma daha sert bastırıp yatakta mümkünmüş gibi daha da küçüldüm. Ufaldım.

Varlığını hissettim ve varlığı canımı acıttı.

Yatak onun ağırlığıyla çöktüğünde yutkundum. Başta yatağa uzanmadı, sadece yatağın ucuna oturdu ve saniyeler yavaşça düşerek son anımızı içinde tutan zamanı doldurmaya başladı.

03:27

Ninova

Uzun bacaklarını yukarı çekerek yatağa uzandığını hissettim. Yatak onun ağırlığıyla biraz daha çöktü. Dışarıda çakan şimşeğin karşımdaki duvara vuran ışığı, onun gölgesini ele verdi. Yanıma uzandığı ânı izledim.

"Yine buradasın," diye fısıldadığımda saatler 03:35'i gösteriyordu.

Cevap vermedi ama nefesinin saçlarıma çarptığını hissediyordum.

"Neden buradasın?" diye fısıldadım bu defa, saatler 03:37'yi gösteriyordu.

Yaklaşık iki dakika süren o uzun sessizliğin ardından, "Bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Şu an savaşacak gücüm yok," dedim, aslında bu yalan değildi, bu öylesine söylediğim bir şey değildi ve bana inandığını, bunu zaten derinlerinde hissettiğini biliyordum.

"Savaşmak için gelmiş olsaydım, bu yatağa böyle çekingen mi uzanırdım?" Sorusu gözlerimi yummama neden oldu. "Beni kovmayacak mısın?"

Gözlerimi yavaşça araladım. "Kovarsam hemen gideceksen, yapayım," dedim sadece.

"Bana çok kızgınsın," dedi sessizce.

"Sana nasıl kızgın olmam? Her şeyimi aldın benden."

Gözlerinin sırtımda dolaştığını hissedebiliyordum. Bir süre sustu. Verecek bir cevabı olmadığı için mi yoksa söyleyeceklerinin bir anlam teşkil etmeyeceğini bildiğinden mi sustu, bunu bilmiyordum.

"Senin açından bakınca suçlu olduğumu görebiliyorum ama sen hiç benim açımdan bakmayı denemiyorsun," dedi, sesinde sitem yoktu ama küçük de olsa kırılgan bir parçası olduğu gerçeğiyle yüzleşmemi sağlamıştı.

"Senin açından mı?"

"Kardeşini ben öldürmedim," dediğinde kendi kaburgalarımın bıçak görevi görüp bana saplandıklarını hissederek dişlerimi sıktım. "Ve bir yabancının bedenini çalmadım. Kendi bedenimi geri aldım."

"Diyelim ki kardeşimi öldüren sen değildin, peki ya diğer Gümüş Pençeler?"

Buna bir cevap vermedi, belki de veremedi.

"Efken'in sen olduğunu iddia ediyorsun ama Efken tüm bunları yapmazdı."

"Efken sadece benim irademin küçük parçası. Bana ait bir DNA kalıntısı," dediğinde kaşlarım çatıldı, bu kabul edemeyeceğim bir şeydi. "Ben bana ait olmayan bir şeyi çalmadım, senin kardeşini öldürmedim. Evet, kabul görülmeyecek türden kötülükler yapmış olabilirim ama bu ikisini yapmadım."

Dizlerimi karnıma biraz daha bastırdığımda, yatakta bana yaklaştığını hissettim. Yaklaştı ama bana dokunmadı.

"Ben uzun zamandır bedensizdim, kendi bedenimde bir gölge olarak yaşadım," dediğinde duraksadım. "Kendi bedenimden sürgün edilmiştim, çiğ bir açlıkla ve saf kötülükle kendimi beslemek zorundaydım. Yozlaşmak zorundaydım."

"Eskiden böyle biri değildim demeye mi çalışıyorsun?"

Buna da bir cevap vermedi.

Birkaç dakika daha onun sessizliğiyle öylece gelip geçti.

"Bir ölüyü diriltme hakkım vardı," demesiyle bedenim kaskatı oldu ve kara zorla da olsa omzumun üzerinden ona doğru baktım. Yatakta yan yatmış, sessizce bana bakıyordu. Karanlıkta parlayan tek şey yıldırım mavisi gözleriydi. Uzun, siyah kirpikleri gözlerinin önüne bir gölge gibi düştü, kirpikleri yeniden kaşlarına dek yükseldiğinde gözlerimiz arasında bir köprü kurulduğunu hissettim. "Asırlar önce, başka birini geri getirmek için kullanmamış olsaydım, sana yemin ederim kardeşini geri getirirdim."

Suçluluğunu ve şeffaflığını ilk kez net bir şekilde görüyordum. Gözlerini bile kırpmadan, söylediklerinin tek bir kelimesinde bile yalan olmadığını bana göstermek ister gibi gözlerimin içine bakıyordu.

"Kimi geri getirmiştin?" diye sordum, içimde bir anlığına dirilen ve sonra yeniden karanlığa gömülerek sessizleşen umutla.

Gözleri yüzümde çok uzun süre oyalandıktan sonra, "Hatırlamıyorum," diye fısıldadı.

Onun her sözünde bir yalan, bir kandırmaca bulabilirdim ama şimdi, tam şu an yalan söylemediğini biliyordum. Hatırlamadığını gözlerinde görebiliyordum.

Ninova

"Sadece tek bir kişiyi mi geri getirme hakkın vardı yani?"

"Evet," dedi. "Ve ben bu hakkı birinde kullandım. Asırlar önceydi."

"Ama kim olduğunu hatırlamıyorsun," dediğimde sadece gözlerini yumup geri açarak beni onayladı.

"Başka hiçbir yolu yok mu?"

"Olsaydı, yozlaşmışlığımın bedelini ödeyen herkesi geri getirirdim."

Ona baktığımda, kendi günahlarında boğulan birini görüyordum. O, kötülükle doldurulmuş bir okyanus gibiydi ve bazen kuraklık dönemine giriyor, pişmanlık onu ateşlerinden geçirerek okyanusu kurutuyordu. Kuruyan okyanustan geriye, okyanusun içine gizlediği günahlar kalıyordu.

"Tüm yaptıkların adına pişman olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" Bedenimi tam anlamıyla ona doğru çevirdim, tıpkı onun gibi yan yattım ve şimdi yüz yüzeydik. Efken'e veda edeceğim gece, sanki aynı zamanda Nemesis'le de yüzleşeceğim geceydi.

"Söylemeye çalışmıyorum, söylüyorum," dedi. "Ve bunun benim için de senin için de artık bir anlam ifade etmediğini biliyorum. Çünkü pişmanlık ara sıra olduğum yere uğrasa da ben hâlâ yozlaşmış bir tanrıyım."

Elini kaldırınca gözlerim eline kaydı, uzunca bir süre eline baktım. Tereddütte kaldığını eli havada asılı kaldığından anlamıştım. Sonunda tereddüt kırıldı ve kabuğundan çıktı. Parmaklarını yüzüme düşen büyük saç tutamma değdirdiğinde, tepki vermeyen gözlerle ona bakmaya devam ettim. Tepkisizliğim onu cesaretlendirmiş gibi saçımı parmağına doladı, sakin gözleri yüzümde dolaşırken derin bir nefes aldı. Ardından saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp, "Bu gece neden bu kadar sakinsin?" diye sordu.

Mantığım, kalbimi yakıp kavuran duyguların peşine sürüklenmem için sinyaller yakmaya başladı. Onun gözlerine bakarken çok zordu. O, onun gözlerine sahipken çok zordu.

Dudaklarımı aralayıp bir şeyler söylemek istedim ama söyleyebileceğim hiçbir şey, dudaklarımdan kayıp gidecek hiçbir kelime içimdeki yoğunluğu yansıtmaya yetmeyecekti. Efken'i seviyordum. Bu gerçek uzun zamandır benimle birlikte yaşıyordu ve şimdi sırf onun

gözleriyle bana bakıyor diye bu gerçekle yeniden yüzleştiğim için böylesine duraksayamazdım. Bu gerçek zaten hep bildiğim bir gerçekti, sakinlikle karşılamalı, bu gerçeği görmezden gelmeliydim.

Saçlarımdan ayrılan parmakları yanağıma temas edince ürperdim. Parmakları bir cesedinki kadar soğuktu. Efken'in teninin daima sıcak olduğunu hatırladım ve bunu hatırlamak karnıma kramp saplanmasına neden oldu. Midem bulanıyordu. Sanki Efken ölmüştü ve cesedi bir kukla sanatçısının parmakları ucunda hareket ediyor, bir ceset bana dokunuyordu. Orada olup olmadığını görme arzusuyla Nemesis'in gözlerinin içine daha dikkatli bakarak Efken'e dair bir şeyler aradım. Nemesis bunu belki gördü belki görmedi ama bir süre sonra kaşlarını çatıp bakışlarıma daha derin bakan gözlerle karşılık vermeye başladı.

"Bana ne zaman baksan, ya öfkeyle bakıyorsun ya da birini arıyor gibi bakıyorsun," dedi. Haklıydı. Sesi aynıydı, kokusu aynıydı, gözleri aynıydı, görüntüsü aynıydı ama tüm bunlara rağmen ona baktığımda Efken'i göremiyordum.

"Kimi aradığımı biliyorsun," diye fısıldadım.

"Aradığın şey zaten benim. Bunu sana hiç kabul ettiremedim," diye cevapladı sakince.

Ona Efken olmadığını söylemek istedim ama bir sebepten bunu yapamadım. Belki de bunu yapamamamın esas nedeni, Nemesis'in yanağıma temas eden parmaklarının birdenbire ısındığını hissetmemdendi. Sanki o ceset yeniden kanla dolmuş, içine can üflenmiş, yeniden hayat bulmuştu. Bu sadece aptalca bir yanılgıydı, kalbimin bana kurduğu bir tuzaktı ama yine de bu histen kurtulamadım.

"Mahinev," dediğinde dalgın bakışlarım birdenbire hızla onun gözlerine mıhlandı. İsmimi söyleyene dek, gözlerimi gözlerinden ayırıp onun çenesini izlemeye başladığımı fark etmemiştim bile ama ismimi söylediği anda gözlerim yeniden gözleriyle birleşmişti. "Bana bak," dedi ve tanıdık bir his göğsümün patlayacakmış gibi hislerle şişmesine neden oldu. Başını yastıkta kaydırıp yüzüme biraz daha yaklaştırdığında, gözleri sanki benim göz çukurlarımın içine aitmiş gibi yakınımdaydı. Nefesinin yüzüme süzüldüğünü, tenimi yavaşça ısıttığını hissedebiliyordum. "Sence ben, o değil miyim?" Sorusu zihnimde

Ninova

bin parçaya bölünmüş bir ayna gibi kırıldı, yankısı ise cam parçaları gibi etrafa savruldu. "Bana dikkatlice bir bak, sence ben Efken'in ta kendisi değil miyim?" Sesinde yakaladığım o kırılganlık, az öncekinin aksine bu defa çok daha belirgin ve derindi; saklanmıyordu.

"Efken'e ait bir yanın var ama tamamen o değilsin," diye itiraf ettiğimde kaşlarını çatarak bana baktı. Anlamamıştı. "Belki de gerçekten osun ama o senin yozlaşmayan tarafındı. Ve şimdi onunla birleştiğinde ortaya çıkan sen, benim tanıdığım Efken'den çok farklı."

"Peki sevdiğin Efken'den de mi farklı?" diye sordu, sanki sormuyordu da yalvarıyordu.

O an hiç Efken'in gözlerinin içine bakıp tüm yalınlığımla, içimi bıçaklarından geçiren o derin aşkı itiraf etmediğimi hatırladım. Onu nasıl sevdiğimi, ona nasıl âşık olduğumu, onun bendeki yerini, beni yakıp kavuran tüm bu hisleri ona açıkça söylemediğimi hatırladım. Bu canımı normalde yanması gerekenin çok daha üst seviyesinde yakmaya başladı.

Efken'i görmek istedim. Onu hissetmek istedim. Yozlaşmış tarafı bir anlığına sussun, tanıdığım tarafı gözlerime baksın, onu sevdiğimi bilsin, dudaklarımdan duysun, sesim onu sarsın istedim. Sonra veda etmeye hazırdım. Sonra onu bir daha hiç hissetmemeye hazırdım.

Hazır olduğumu sandım.

Bir saniye sonrasında Nemesis'in üzerindeydim. Ellerimi kafasının iki yanına koydum ve üzerine eğildim. Uzun saçlarım, yüksek bir yerden aşağı sarkan kara yılanlar gibi onun yüzüne sarktı ve mavi gözlerinin irileştiğini gördüm.

"Efken," diye fısıldadığımda altımdaki vücudu kaskatı kesildi. Aniden ellerini kaldırdı. Harekete geçeceğini, altımdan kaçacağını hissedince yatağa bastırdığım ellerimi aniden kaldırıp bileklerini yakaladım ve yatağın yüzeyine bastırdım. Gözleri daha da irileşti. "Efken," diye fısıldadım bir kez daha ama bu kez sesim bir önceki fısıltıma nazaran daha gürültülü çıkmıştı. Nemesis çırpınmayı aniden bıraktı, sadece durdu ve gözlerimin içine baktı. Çağrımı kabul etmeyen tarafının onu kaçmaya zorladığını biliyordum ama çağrımı duyan bir tarafı vardı ki daha fazlasını duymak ister gibi onu yatağa mıhlıyordu.

Ninova

"Lütfen," diye fısıldadım sessizce, gözlerimin dolmasına engel olamadım. Mahvolmuştum, mahvolmuştu, mahvolmuştuk. "Hâlâ oradasın, biliyorum, varlığını hâlâ hissediyorum, belki savaşmayı çoktan bıraktın ve kabullendin ama beni hâlâ duyduğunu biliyorum." Dolu gözlerimden taşan gözyaşları, Nemesis'in yüzüne düşmeye başladı. Her bir damla, sanki kaynar bir suydu da onu yakıyordu. Gözlerini ayırmadan bana bakarken canının yandığını hissedebiliyordum. "Yıkım Getiren," dedim yalvarır gibi. "Hâlâ orada bir yerlerdesin, biliyorum. Yalvarırım seni duymama izin ver. Yalvarırım seni görmeme izin ver. Yalvarırım seni hissedeyim, seni hissetmeme izin ver."

Nemesis kaşlarını çattı ama sanki bu düşüncelerle savaştığı için değil, içten içe canı çok yanıyormuş da içindeki acı dışa vuruyormuş gibiydi. Dişlerini sıktığını fark ettim. Gözyaşlarım birkaç kez daha yüzüne düştüğünde gözlerini sıkıca yumdu ve alnında belirginleşen damarlar onun gerçekten kendisiyle savaştığını gözler önüne serdi.

"Efken," dediğimde aldığı derin nefesin sesi zihnime yayıldı.

"Yapma şunu," diyebildi, sesi can çekişiyor gibi çıkmıştı.

Gözlerimden bir damla gözyaşı daha onun yüzüne aktı ve sanki onun gözlerinden kayıyormuş gibi gözünün boşluğuna düştü.

Bedenim sapasağlamdı ama ruhum parçalanıyordu.

Nemesis'in bileklerini daha sert kavradım ve gözlerimiz bir kez daha buluştu.

Bir kez daha ona seslendim, ona yalvardım, saklandığı yerden çıkması için ağladım. "Efken," dedim. Gözlerimin içine daha derin baktı. "Seni seviyorum."

Siyah göz bebeklerinin, mavi gözlerinin ortasında bir uçurum gibi hızla büyüdüğü ve gözlerini karanlığa çevirdiği ânı izledim.

"Seni seviyorum, bunu sana bir kez olsun söyleyemediğim için çok özür dilerim," diye fısıldadım, sesim titriyordu. Alnımı Nemesis'in alnına bastırdım. "Seni seviyorum."

Nemesis'in altımda kıvranan, kaçmak için çırpınan bedeni artık hareketsizdi.

Alnım onun alnında, gözlerimden düşen her bir gözyaşı damlası onun gözlerine düşerken çok çaresizdim.

"Efken," dedim son kez, son kez ona ulaşmak için yalvardım. "Sana âşığım."

Bir cevap alamadım. Ses yoktu. Sadece altımda nefesini tutmuş, hareketsiz bir şekilde yatan, onun bedenine sahip ama ruhunu benden saklayan o adam vardı. Ona veda etme hakkımın bile olmadığını, babamın ve babaannemin söylediğinin aksine Efken'in hâlâ orada olmadığını anladım. Bu beni derinden sarstı, bu beni ayak bileklerimden tuttu ve uzun zamandır beni yutmak için orada bekleyen bataklığın içine tüm gücüyle çekti.

Yavaşça doğrulup kucağında oturdum, kollarım boşluğa düştü ve artık bileklerini tutmuyor olmama rağmen hareketsizce altımda uzanıp bana bakmaya devam etti ama bakışlarına karşılık veremedim. Efken orada değildi ya da onun da söylediği gibi Efken artık oydu ve yozlaşmış bir iblis olmaktan kaçamamıştı.

Gözlerimdeki yaşlar artık onun yüzüne düşmüyordu, benim yanaklarıma dokunuyor, kayıyor, çeneme ulaşıyordu. Dışarıda çakan şimşeklerin ışıkları bedenime çarpıyor, bizi anlık olarak aydınlatıyor ve sonra uzun zamandır içine saplı durduğumuz karanlığın içine geri terk ediyordu. Söyleyecek bir şey kalmamış gibi kuruyan dudaklarımı birbirine bastırdığımda gözyaşımı ağzımın içinde hissettim.

"Ama artık seni sevdiğimi söylememin hiçbir anlamı kalmadı, değil mi?" diye fısıldadım, bu soruyu ona değil, kendime soruyormuş gibi göründüğümü biliyordum. O, beni izlemeye devam ediyordu, benimse onun gözlerine bakmaya gücüm yoktu. Artık tanıdığım o gözlerde bir yabancıyı görmeye katlanamıyordum. "Artık hiçbir şeyin bir anlamı kalmadı, değil mi?" Yavaşça kucağından kalktığımda o hâlâ hareketsiz uzanmaya devam ediyordu. Yatağın ucuna oturdum, sırtımı ona döndüm ve elimin tersiyle yanağımdaki yaşları sildim. Ama daha sonra, sildiğim o gözyaşları, sanki daha fazlasını hissettiğimi bana kanıtlamak istiyormuş gibi çok daha şiddetli bir versiyonuyla bana geri döndü. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Omuzlarım sarsılıyor, sesimi çıkarmamak için tırnaklarımı dudaklarıma saplıyordum ama hıçkırıklarımın dışarı sessiz yalvarışlar gibi yayılmasına engel olamıyordum.

Ninova

İnce ama sık yağan karın, çakan şimşeklerin duvara vurduğu ışığa yansıyan gölgelerini gördüm. Çok geçmeden kar tanelerine yağmur da eşlik etmeye başladı. O kadar kırgındım ki sanki bin parçaya ayrılmıştım ve her bir parça beni kesen cam kırıklarına değil, beni yakan ateşlere dönüşüyordu.

Onun yataktan doğrulduğunu duydum ama odaklanamadım, tek yapabildiğim ağlamaktı ve acıyla haykırmamak için dudaklarıma tırnaklarımı bastırmaktı. Onun karşısında bu kadar aciz göründüğüm için kendimden iğreniyordum. Bana kendini göstermediği için ondan nefret ediyordum. Ve tüm bu his birikintisinin içinde bile boğulmadan hayatta kalmayı başaran bir gerçek vardı ki... Onu seviyordum.

Geçen zamanın ardından, neredeyse yumuşak, kırılgan, tereddüt dolu bir ses duydum.

"Fıstığım."

Donup kaldım. Gözlerimden şiddetle akan gözyaşları bile dondu belki de. Başımı ağır ağır, yavaşça, görmekten korktuğum ama yine de görmek için canımı ortaya koyabileceğim bir şeye bakma isteğiyle çevirmeye başladım.

Gözlerim gözlerine tutunduğunda nefes nefeseydi, acı çekiyor gibi kasılan bir bedenin içinden doğrudan bana bakıyordu. Onu gördüğüm an tanıdım. Aynı yüz, aynı gözler ama sanki uzun zamandır bana ulaşamadığı ve her yolu denediği için daha yorgun görünen bakışlar.

"Efken," diyebildim, sesim titredi. Savaştığını gördüm. Dışarıda kalabilmek için savaştığı apaçık ortadaydı. Boğazı genişliyor, göğsü hızla inip kalkıyordu ve alnı ter damlalarıyla kaplanmıştı. Yatakta hızla ona doğru dönerken bir elini zar zor kaldırarak beni durdurmaya çalıştı ve yüzü kan ter içindeyken kara zorla da olsa bana tebessüm etti. "Efken," dedim yeniden ve gözlerini sıkıca yumup nefes nefese başını salladı. Bir eli havada durmuş beni olduğum yerde kalmaya zorlarken, diğer eli çarşafı kavramıştı, parmak boğumları bembeyaz olana dek sıktığı çarşafa, ardından ona baktım.

Ve daha fazla dayanamadım. Beni uzak tutmak için kaldırdığı eline aldırış etmeden, kollarımı onun boynuna sarıp onu yatağa düşürdüm. Titreyen elinin bel boşluğuma yerleştiğini hissettim, elbisemin

kumaşını sıkıca kavradı ve kendi bedeniyle mücadelesi devam ederken yüzünü boynuma gömdü. Kokumu içine çekti, burnunu boynuma bastırdı ve "Söylemem gerekenler..." dedi, ardından birden bedeni kaskatı oldu ve beni iteklemeye çalıştı ama onu bırakmadım, boynuna daha sıkı sarılarak, "Dinliyorum, gitme, susma," diye baskıladım. "Lütfen kal."

"Kes şunu!" diye acıyla haykıranın Nemesis tarafı olduğunu biliyordum. Efken kendisiyle savaşıyordu. Artık görüyordum. Onlar iki farklı parça değil, bir bütündü. Ve Efken kendi bütününe başkaldırarak, "Özür dilerim," diye fısıldadı. Ardından Nemesis bir kez daha onun bedenine tutunarak, "Kes şunu!" diye feryat etti. Kollarımı başka çarem yokmuş gibi, tutunduğum sol dalmış gibi onun boynuna sarmaya, onu sıkıca tutmaya devam ettim. Bir an kollarım gevşese de sanki tamamen yok olacakmış gibi hissediyordum. Kollarımda küle dönüp yok olmasından korkarak ona daha sıkı sarıldım.

"Beni dinle," diye fısıldadı Efken, yüzünü boynuma daha sert gömdü ve beni kokladı. Konuşmasına engel olmaya çalışan tarafını hissediyordum, onu baskılıyor, susturmak, içeri gömmek ve kendine katmak istiyordu. "Bu sürekli bulanan zihinle çok fazla kalamam," deyince donup kaldım. "Sadece beni dinle."

Yavaşça geri çekilip gözlerinin içine baktım.

"Özür dilerim," dedi yüzümü avuçlarının içine alarak. Hâlâ çok terliyordu, vücudu seğiriyor, kasları dalgalanıyordu. Gözlerimiz birbirine mıhlanmış hâldeyken, "Sakın," dedi, "sakın kalbinin sana ihanet etmesine izin verme." Söyledikleri o kadar ağır geldi ki gözyaşları yeniden gözlerimden sızmaya başladı. Gözyaşlarıma bakarken kaşları çatıktı, yüzündeki tüm kaslar seğiriyor dahi olsa hissettiği acıyı gördüm. Beni ağlarken görmekten nefret ediyordu.

"Ben cennetin kapısına oturdum, kapının açılmayacağını, seni bir daha göremeyeceğimi bilerek, her şeyin imkânsız olduğunun farkında bir şekilde yine de seni bekledim," dedi, yorgun sesi yüzlerce farklı yerinden çatlıyordu. "Benim içeri girmem, senin de dışarı çıkman artık yasak." Kalbim ağırlaştı. Ona veda etmesi gereken kişi benken, sanki

Ninova

o bana veda ediyormuş gibi hissediyordum. Ve biliyordum, bu histen fazlasıydı, bu gerçek olandı. Efken bana veda ediyordu.

Gözlerini yumdu, kendiyle savaşı sürüyordu. Konuşmak için gücünü toparlamaya çalışıyordu ama altında olduğu baskının ne kadar büyük olduğunu görebiliyordum. Gözlerini yeniden açtığında, uçurum mavisi gözlerinde pişmanlık vardı. Bana gizlemediği derin bir hüzün, onu parçalayan bir pişmanlıkla baktı. Bu pişmanlığın derinlerinde hissettiği azap duygusunu da görebiliyordum. Birbirimize veda etmemiz gerektiğini, tıpkı benim gibi o da biliyordu. Mēness ve Saul'un birbirine veda ettiği gibi Efken ile Mahinev'in de birbirine veda etme zamanı gelmişti. Bir daha başka bir hayatımız olacak mıydı? Onun da tıpkı benim gibi bunu bilmediğini ama merak ettiğini gözlerinde gördüm. Yeniden doğacak, büyüyecek, birbirimizi bulacak mıydık? Sanki artık bunun hiçbir yolu yok gibiydi.

"Bu," dedi parmakları yüzümün sınırlarında dolaşıp gözyaşlarını altına saklarken, "benim için son ağlayışın olsun."

"Mümkünmüş gibi," diyebildim. Gözlerime daha derin, daha acı verici, daha imkânsız gözlerle baktı. Kalbim son sürat düşüyor gibiydi.

Bedeni yeniden kasıldığında, ellerimden kayıp gideceğini hissederek ona sıkıca sarıldım ve nefes nefese kalmış bir hâlde kollarını bedenime sararak beni kendisine doğru çekti.

"Beni dinle," dedi soluk soluğa. "Kanıma ihtiyacın var."

"Biliyorum," diyerek yüzümü boynuna gömüp hıçkırdım.

"Kanımı aldığında her şey daha kolay olacak," dedi.

"Olmayacak."

"Olacak. Benim her sözümün bir yemin olduğunu ne çabuk unuttun?"

"Bu yemini kabul etmek istemiyorum," diye sızlandım ama mecbur olduğumu biliyordum.

Birini kaybetmek için o insanın ölmesi gerekmiyordu. Efken hâlâ buradaydı, hâlâ nefes alıyordu, hâlâ canlıydı ve yaşıyordu ama ben onu kaybetmiştim. Daha acısı, onu hâlâ nefes aldığı hâlde kaybetmiş olmam değildi, daha acısı sonunda öleceğini bilmemdi.

"Kanımı aldığında Nigin Bağı kopacak," dedi, bunu bilmesi beni şaşırttı, belki de Nemesis'in bilge zihni ona ikimizin de hiç bilmediği şeyleri gösteriyordu. Bunu zaten biliyormuş gibi sustuğumda, parmaklarını belime bastırdı ve "Ama bu iyi," dedi. "Bu en iyisi. Artık bir canavara bağlı yaşamak zorunda kalmayacaksın."

"Sus," diyebildim.

"Yaptığım her şeyi izledim," dedi. "Yapmamak için savaşırken bile kendimi yaparken buldum." Bedeni tekrar kasıldı, içindeki savaş doğrudan dışarı yansıyordu. "Başta savaştığım o şeyin kendim olduğunu anladığımda, çırpınmanın boşa olduğunu da anladım ve kanı parmaklarımda hissettim. Dönüştüğüm şey bu dünya var olduğu günden bugüne dek zaten olduğum şeydi." Acısı ve azabı her bir kelimesine sinmişti. "Bir yanım sana tutundu ama başka bir yanım vardı ki o sadece yok etmek için var olmuştu." Geri çekilip gözlerimin içine baktı. "Benim kaderimde sevgilim, ne yazık ki bir zalim olmak varmış."

Ağlamamı durduramadım.

Bana bakarken, gözyaşlarımı izlerken biliyordum ki o da çektiği acıyı durduramadı.

"Her şeyi değiştirmek mümkün olsaydı tek bir an olsun düşünmeden bunu yapardım," diye itiraf etti. "Ama ne yazık ki artık hiçbir şeyin dönüşü olmadığını ikimiz de biliyoruz. Bana neden seslendiğini, beni neden görmek istediğini, beni neden hissetmek istediğini biliyorum." Gülümsedi ama sanki gülümserken tüm dişleri kökünden sökülüyormuş gibi acı içinde görünüyordu. "Bana veda ediyorsun değil mi, fıstığım?"

Gözyaşlarım birden şiddetlendi.

"Sana veda etmeye çalışan benken, bana veda eden sensin," diyebildim.

Söylediğim şey ona çok dokunmuş gibi sustu. Daha sonra bunun hakkında konuşmak istemiyor olacak ki, "Babanı bu işe bulaştırma," dedi. "O böyle bir şeyi tek başına kaldıramayacak. Ama sen... Sen yapabilirsin."

Sen beni öldürebilirsin, demeye çalışıyordu ve bunu dolambaçlı yollarla söylediği için sadece daha çok ağlıyordum.

Ninova

"Ağlama," diyebildi, sonra yeniden vücudu spazmla kasıldı ve "Burada uzun süre hüküm süremem," dedi aceleyle. Gözlerinin içine baktım. "Kendimi daha fazla dışarıda tutamam. O yüzden kulaklarını aç ve beni dinle." Sadece yüzüne bakarken ellerim kucağıma düştü. Önce kucağımdaki ellerime, sonra çaresizliğin mürekkep gibi yayıldığı çehreme baktı. "Kanımı dolduracağın gümüşe sahipsin, değil mi?" Sorusu kalbimi yakıp geçti. Her şeyi biliyordu, hiçbir şeye şahit olmasa bile... Sadece gözlerinin içine baktım. "Kanımın bir kısmını boynunda taşımam istiyorum."

Donup kaldım.

"Sorgulama ve sadece yap. Birazını boynunda kolye olarak taşı. Bir şekilde bunu yap."

"Neden bunu istiyorsun?"

"Sadece yap," diyebildi.

Gözlerinin içine bakarken ne kabul ettim ne reddettim. Sadece biraz daha kalmasını istiyordum ama kıvrandığını, zorlandığını, bedenini taşıyamadığını görebiliyordum. Elim önce yanağına kaydı, dokunuşumu hissettiğinde gözlerini yumdu ve alnında atan büyük damarı gördüm. Yavaşça ona yaklaştım. Hayatımdan çıkacaktı ve geriye asla dolmayacak koca bir boşluk, kalabalıkların içine karışsam da beni terk etmeyecek bir kimsesizlik bırakacaktı. Burnumun ucu burnuna değdiğinde sert nefesi dudaklarıma yayıldı. Hâlâ ağladığımı biliyordum, sanki konu o olunca benim gözyaşlarım sınırsızdı. Dudaklarımız birleştiğinde, kendi gözyaşlarımın ıslaklığını onun dudaklarında hissettim.

Gitme demek istedim, kalması için yalvarmak istedim ama kader en nihayetinde yaşananların bir parçasıydı ve yaşananlar artık değiştirilemeyecek kadar büyük bir karanlığa batmıştı. Bir adamı kaybetmekten bu denli korkmanın nasıl çaresizlik pompalayan bir duygu olduğunu, kalbimin kan değil korku pompaladığını hissettiğimde daha net anladım. Kalbimde yarattığı boşluğu kimse dolduramaz, göğüs kafesimin ortasına kendi kemiklerimle ona çaktığım tahtta ondan başkası oturamazdı. Onu öptüm, ruhumdaki yumağın ipleri attı. Çö-

züldü. Beni öptü ve onun içindeki karmaşanın daha da büyüdüğünü hissettim.

Beni belimden kavradı, kasılan vücuduna aldırış etmeden ve büyük ihtimalle büyük bir acıyla kıvranırken vücudumu altına alarak yatağa yatırdı. Saçlarım çarşaflara tıpkı zihnime dağılan düşüncelerim gibi dağılarak yayıldı. Büyük bedeni bedenimi bir gölge gibi örttü, büyük elleri bileğimin iç kısımlarından kayarak ilerleyip ellerime doğru geldi ve avuçlarımız birbirine yaslanırken parmaklarımız birbirine kenetlendi. Üzerimde bir gölge gibi beni örterken ve öperken ikimiz de kaderimizin altında kalmıştık. O enkazdan sağ çıkamayacağımızı artık onun gibi ben de biliyordum. Kabul etmiştim, kabul etmişti ve kaybetmiştik.

Dudaklarımız birbirine kenetliyken yüzüme düşen bir damlayı hissetmek beni şaşkına çevirdi. Gözlerimi açmak istedim ama dudakları hâlâ dudaklarımdayken, "Bakma," diye fısıldadı. Kalbim büküldü, göğsümü ayakta tutan kemikten kafesin tuzla buz olduğunu hissettim. Gözlerimi açmak ve ona bakmak istedim ama onu ağlarken görmeye dayanamayacağımı bildiğimden olsa gerek, buna cesaret edemedim.

Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında gözlerimi açamadım. Alnını alnıma yasladığını ve onun ağırlığı altında ezilirken duyguların da kalbimi ezdiğini hissettim. Yüzüme bir damla daha düştü ve sanki benim gözlerime ait bir gözyaşıymış gibi kayarak şakaklarıma, oradan kulağımın içine gitti. Ve bir gözyaşı damlasının, hiçbir kelimenin yaratamayacağı kadar yıkıcı şeyleri bana fısıldadığını hissettim.

Bana, "Mahinev," diye fısıldadı. Gözlerimi açmak istedim, ona bakmak, onu içime çekmek, bir gün cesedim çürüdüğünde bile çürüyen cesedimin içinde ona ait anıları saklamak istedim. Ama yapamadım. Korktum. Çok korktum. "Tüm evrenlerde binlerce farklı hâlim, binlerce farklı hâlini görebilir, bu olabilir." Sesi titriyordu. "Evrenlerin binlerce farklı noktalarında, bir adam bir kadını benim seni düşündüğüm gibi düşünebilir, bu olabilir." Alnını alnıma daha sert bastırdı. "Binlerce farklı hikâyede, sen ve ben, şu an olduğumuz kişiler olmadan birbirimizi bulabilir, birbirimizi yaşayabiliriz, bu olabilir," diye fısıldadı. Gözlerimi yavaşça araladığımda o derin karanlıkta onun ızdı-

Ninova

rapla parlayan cam gibi gözlerini gördüm. "Ama yemin ederim hiçbir ben, hiçbir seni, seni şu an sevdiğim gibi sevemeyecek."

Sadece ona baktım. Göğüs kafesim yıkılmıştı.

"Ben artık olmadığımda bile yemin ederim bir yerlerdeki başka bir ben, bir yerlerdeki başka bir seni deli gibi sevmeye devam edecek."

Onun gözyaşlarıyla parlayan güzel gözlerinde gördüğüm bir yemindi ve bu duyulanın çok ötesinde bir şeydi.

Yavaşça geri çekilip üzerimde yükseldi. Donmuş bir hâlde ona bakmaya devam ederken gözyaşlarım şakaklarıma doğru akmaya devam ediyordu. Başını aniden geriye doğru attı ve bedeni kıvranmaya başladı. Onun bu hâlini izlemek, yıkılmaya başlayan bir kuleyi izlemek gibiydi. "Hızlı ol," dediğinde titreyen ellerimle doğrulup ona baktım. Ona uzanmak, onu tutmak, bir şeyler yapabilmek istedim ama tüm çabamın boşa gideceğini biliyordum. Hisler göğsümün içinde biriken kan gibiydi ve sanki ağzımı açsam dudaklarımdan kelimeler değil, hissettiklerimin kanı boşalacaktı. Efken aniden yataktan kalktı, odada sendeleyerek yürümeye başladı ve bedeniyle olan savaşını yakından izlemek zorunda kaldığım için çaresizliğim damağımda bir yarık gibi uzayıp canımı acıttı.

"Hızlı ol!" diye bağırdı ve ardından çenesini yukarı kaldırıp acıyla tısladı. Yataktan kalkarken neredeyse düşecektim. Zor tutan dizlerimle dimdik durdum ve bana doğru döndü. Gözleri yeniden yıldırımlarla parlıyor, ışık saçıyor, bedeni titriyordu ve ışık saçan gözlerine rağmen bana karanlığa batmak üzereymiş, ışığı sönüyormuş gibi bakıyordu.

"Özür dilerim," dedim çatlayan bir sesle. Sadece gözlerimin içine baktı ve gülümsedi. Tam karşısında dikilirken bileğimin yavaşça açıldığını hissettim. Nemesis'in tenimin altına gömdüğüm kılıcının ucu yavaşça bileğimden dışarı çıkarak esas formunu almaya başladığında, Efken ile gözlerimizi kırpmadan birbirimize bakıyorduk. Diğer elimi kaldırdım, parmak uçlarımda alevden bir yılan silüeti oluştu ve alevden yılanım hızla fırlayıp avına saldırmak istiyormuş gibi ilerleyerek yatağın altına girdi. Kupanın etrafını saran yılan, geriye doğru fırladı ve bedenini etrafına sardığı kupayı ayaklarımın ucuna kadar sürükle-

Ninova

di. Efken hâlâ karşımda duruyor, gözünü bile kırpmadan gözlerimin içine bakıyordu.

Tekrar, "Özür dilerim," diye fısıldadığımda, "Sorun değil," dedi, "senin yaptığın ve yapacağın hiçbir şey benim için hiçbir zaman sorun olmadı."

Ve bu cümleyle birlikte, Nemesis'in kılıcı derimin altını tamamen terk ederek esas formunu aldı. Avucumun içinde Nemesis'in kılıcının sapını hissettim.

Yapamayacağımı hissettim, sadece kaybolmak ve koşarak uzaklaşırken çığlık çığlığa ağlamak, yalvarmak, Tanrı'ya sesimi duyurmaya çalışmak istedim ama biliyordum ki Tanrı da şu an bu odada bizimleydi ve belki de bana yazdığı kader onu bile ağlatıyordu.

Nemesis tarafı bir kez daha vücudunu kıvrandırdı ama o bir şekilde ona karşı koyup karşımda kalmayı başardı. Karşımda kendisi olarak kalabildi. Kaşlarını çatıp acıyla tısladı ve "Hızlı," diye fısıldadı. Ağlamam şiddetlendi ama kılıcın sapını sıkıca kavramayı bırakmadım; verdiğim her sözü tutacaktım. Bu söz sonunda benim ölüm fermanımı yazacak olsa bile yapacaktım.

Efken'e doğru bir adım atarken Nemesis'in kılıcının keskin yüzeyi yıldırımları yansıtır gibi parladı. Kılıcın ucunu kaldırdım, aramızda bir kılıçlık mesafe kaldığını kılıç onun göğsüne yaslandığında anladım. Kaçmadı, sadece gözlerimin içine baktı ve kılıcı saplamamı bekledi. Gözlerini gözlerimden ayırmadı. Kaderine hazırdı. Nigin Bağı kopacaktı ve birbirimizi belki de bir daha hiç görmeyecektik. Bu sondu. Nemesis tarafını yok edebilmem için bana kanını sunacaktı ve ben Nemesis'i yok etmek için yola koyulduğumda, o artık burada olmayacaktı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım ve kılıcın ucunu göğsüne bastırdım ama tüm gücümü kullanamadığım için kılıç üzerindeki kıyafetin kumaşını bile delemedi. Gülümsedi, gözlerini gözlerimden ayırmadan kılıcı avucunun içiyle tuttu ve kesilen avucundan akan kan hızla zemine damlarken, kılıcı göğsünün içine soktu.

Göz bebeklerinin büyüdüğünü gördüm.

Kılıç göğsünün ortasına saplandığında kesik bir nefes aldı ve bu benim nefesimi kesti.

Ninova

Kanın hızla akmaya başladığını gördüm.

Ve fısıldadı:

"Âşığım sana."

Çığlık attığımı ve kılıcın sapını sıkıca kavrayıp geri çekmeye çalıştığımı hatırlıyorum. Ve dudağının kenarından kan sızarken bana gülümseyerek baktığı o küçücük ânı. Kılıcı nihayet geri çekebildiğimde, Efken'in dizlerinin üzerine düştüğünü gördüm. Çok kanıyordu. Kafasını kaldırdı ve son kez bana baktı. Gülümsüyordu.

"Çok," dedi kan öksürmeden sadece bir saniye öncesinde ve sonra öksürürken kustuğu kanı gördüm. "Çok âşığım."

Gözlerimiz birbirine tutunmuş hâldeyken bedeninin yana doğru düştüğü ânı izledim. Gözleri açıktı, bakışları doğrudan benimkilere saplıydı. Yanağı yere yaslandığında derinden gelen bir hırıltı sesi çıkardığını duydum.

Ve içimde derin bir boşluk oluştu.

Nigin Bağı gitmişti.

Bileğimin iç kısmındaki Nigin Bağı'nı simgeleyen dövmem dağlanıyormuş gibi acıdı.

Efken'in gözlerini kaplayan o ifade boşluğa dönüşmeden önce, "Ki-" diye fısıldadı ama ne dediğini anlayamadım. Titriyor, çığlıklar atıyor ama hareket bile edemiyordum. Kılıcın ucundan onun kanı yere damlıyordu ve kendi kanından bir gölün içinde uzanıyordu. Harekete geçen gümüşün onun kanını emerek içine çektiğini hatırlıyorum. Ve onun cansız bedenine bakarken attığım çığlıkları.

Ve göğsümdeki o boşluğu hatırlıyorum.

Dövmenin hiç var olmamış gibi silinip yok olduğunu.

Nigin Bağı'nın artık orada olmadığını.

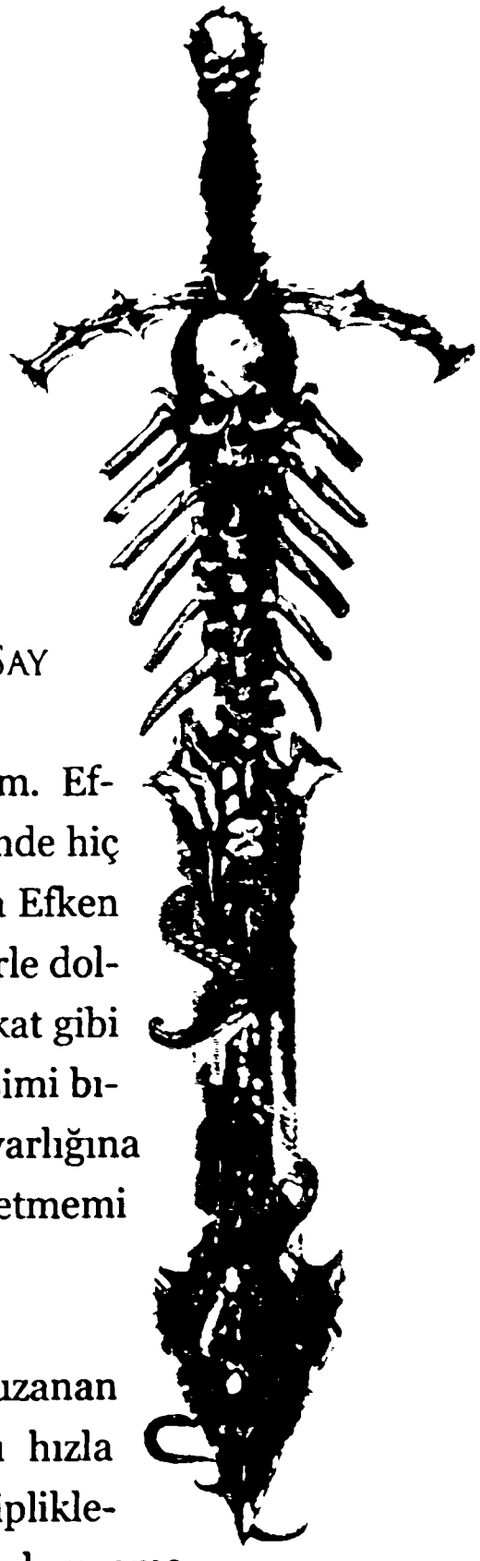

7. ZALİM TANRININ AĞIDI

THE ABYSS INSİDE US, WHAT WORDS CAN'T SAY

İçimdeki boşluğun beni öldüreceğine emindim. Efken hayatıma girmeden önce de yalnızdım, içimde hiç dolmayacağını hissettiğim bir boşluk vardı ama Efken hayatıma girdiğinde o boşluk yerini farklı şeylerle doldurmuştu ve yalnızlığım yüzüme şiddetli bir tokat gibi vurmuştu. Zamanla doğduğum günden beri peşimi bırakmayan o yalnızlık duygusu, yerini Efken'in varlığına terk ederek tamamlanmak dedikleri şeyi hissetmemi sağlamıştı.

Ve şimdi burada yeniden bomboştum.

Elimde kılıçla onun kendi kanının içinde uzanan bedenine bakıyordum. Bir şimşek ışığı odayı hızla doldurduğunda ve Efken'in vücudu yıldırım ipliklerıyle sarıldığında hâlâ onu izliyordum. Ağlıyordum ama artık acıdan değil, içimde büyüyen boşluktan ağlıyordum. Hissedilebilecek her şeyi hissetmiştim ve şimdi sadece bomboştum. Efken'in bedenini saran yıldırım iplerinin göğsünde açılan yarayı iyileştirmeye başladığını fark ettiğimde tepki veremedim. Çığlıklarım evin her noktasına dağıldığı için şimdi Sapphire ve Crystal de odamın kapısındaydı. İkisinin de yüzünde allak bullak bir ifadeyle içeriye baktıklarını hissedebiliyordum ama bakışlarım onlara dokunmadı bile.

Ninova

Efken'in parmaklarının hareket ettiğini gördüm. Gözlerini yavaşça açtı ve kendi kanının içinde yatarken doğrudan gözlerimin içine baktı. Bakışları bomboştu, ruhu çekilmiş gibiydi; sanki orada sadece ruhsuz bir beden yatıyordu.

Nigin Bağı'nın kaybolduğunu, onun gözlerindeki boşluğu gördüğümde daha net hissettim.

Efken, ellerini kendi kanına bastırarak yavaşça doğruldu, kafasını kaldırıp gözlerini yeniden bana dikti ve "Demek niyetin buydu, ha?" diye sordu, sesinin yüzeyinde bir buz tabakası vardı sanki. Sadece ona bakıyordum. Konuşmuyordum, hareket etmiyordum, sadece gözlerinin içine bakıyordum. Crystal ve Sapphire'ın tedirgin bir şekilde içeri adım atmaya kalkıştıklarını fark ettim ama Nemesis hızla elini kaldırıp tek bir yıldırım ipiyle onları geriye savurdu. Odanın kapısından dışarı fırlayan kızların attıkları çığlıkları duydum ve yüzümde bir kas seğirdi. Gözleri elimde duran kılıca kaydı önce, ardından ayaklarımın ucundaki kupaya baktı ve bakışlarının bir ton daha koyulaştığını fark ettim.

"Ne cüretle?" diye sorarken sesindeki karanlık, korkutucu bir seviyeye ulaşmıştı. Vücudu hâlsiz görünüyordu, yarası iyileşmiş olmasına rağmen güçsüz düştüğünü görebiliyordum. Bakışları kupayı dolduran kanda asılı kaldı. Harekete geçmek istiyordu ama sanki bir şey ona mâni oluyordu. Muhtemelen toparlanması uzun zaman alacaktı çünkü onu kendi kılıcıyla yaralamıştım ama kupayı dolduran kanın onu tedirgin ettiği de bir gerçekti.

"Ne kadar da aciz görünüyorsun," dediğimde kaşlarını çatarak yüzüme baktı. "Buradan bakınca hiç de yenilmez bir tanrı gibi durmuyorsun. Sebebi bu mu?" Kılıcının ucunu kaldırdım, kılıcın ucundaki kan, gözyaşı damlası gibi kılıcın sapına dek kaydı. "Nasıl hissettiriyor?" diye sordum bu defa. "Sandığın gibi yenilmez olmadığını fark etmek, olduğundan daha zavallı hissettiriyor mu?"

Bomboş bakan gözlerinde çakan kıvılcımları gördüm. Daha sonra dudakları sinsi bir kıvrımla yukarı büküldü ve kaşlarımı çattım.

"Ne sanıyorsun?" Sorusu içimde hiçbir şey uyandırmadı, boşluğu hissetmeye devam ediyordum ve bu beni çürütüyordu. "Bu küçük gös-

teri sonrası beni yenebileceğini mi düşünüyorsun? Kanımı o işe yaramaz tasa doldurman her şeyi değiştirecek mi?" Sırıtışı genişledi, bir yabancıya bakıyormuşum gibi hissettim ama bu düşündüğüm kadar canımı yakmadı, sadece içimdeki boşluk biraz daha genişledi. "Seni işe yaramaz, küçük, zehirli yılan, beni yenebileceğini mi sanıyorsun? Seni şu âna kadar öldürmediysem, öldürmek istemediğimdendi. Sen kendini ölümsüz mü sanıyorsun? Benim aksime sen, etten ve kemiktensin, zehirlisin ama ölümsüz değilsin. Tek bir parmak hareketiyle senin canını içinden çıkarabilecek bir adamın karşısında çeneni havaya dikerek durduğunda kazanmış olduğunu mu sanıyorsun ha?" Kahkahası kanımı dondurdu. Gözleri akli dengesini yitirmenin eşiğinde birinin gözleri gibi bakıyordu. Deliliği gözlerinde gördüm ve bu en az onun içindeki zalimlik kadar güçlüydü.

Ayağa kalkmak için ellerini yere bastırınca kılıcı biraz daha havaya kaldırdım ama buna aldırış etmedi. Öksürdü, dudaklarının arasından sıçrayan kanın yeri damgaladığını gördüm. "Öylesine acizsin ki kendine ait güçle bana bir şey yapamıyorsun, benim gücümle bana saldırıyorsun. Çünkü biliyorsun, ben tüm evrenlerdeki en güçlü şeyim ve beni sadece benim gücümle yavaşlatabilirsin. O yüzden o kılıcın arkasına gizleniyorsun." Gözlerimin içine en büyük düşmanına bakıyormuş gibi baktı. "Sen zavallı bir kız çocuğundan daha fazlası değilsin."

"Yerinde olsaydım, bu kılıcı bir kez daha sana saplayıp seni kendi kanının içinde süründürmeye başlamadan önce buradan kaybolurdum," dedim dümdüz bir sesle. "Bir darbeyi daha kaldırabilir misin? İyileşmen zaman alırdı, değil mi?" Yapacağımı biliyordu, gözlerimde görüyordu. Evet, bu darbeler onu öldürmezdi ama yavaşlatırdı. Gözleri tekrar kupaya kaydı. O kupayı almak için hamle yapmak istese de kendi kılıcıyla birkaç yara daha almayı göze alamıyordu.

Crystal hırsla içeri girip, "Ondan uzak dur!" diye bağırdığında, Nemesis burnundan sert bir nefes vererek, "Siktir git, küçük fare," diye hırladı ve tek bir parmak hareketiyle güçlü bir şimşek dalgasının Crystal'e çarpmasına neden oldu. Crystal acı bir çığlık attı, vücudu şiddetle arkasındaki duvara çarptı ve hissettiğim boşluk yerini öfkeye

Ninova

bırakırken kılıcı doğrudan ona doğru salladım. Yaralıyken bile kolaylıkla birinin tüm gücünü sömürecek kadar güçlüydü.

"Deneme bile seni küçük şeytan," diyen Nemesis'in gözlerinde çakan şimşeklerin ışıkları bir anlığına odayı gümüş rengine boyadı ve sendeledim. "Sana haddinden fazla anlam yüklemişim!" diye kükredi, sesinde acı vardı ama bu acı hislerinden kaynaklı değildi, fiziksel acının dışa vuruşuydu. Şu an hiçbir şey hissetmiyordu. Eğer hissettiği bir şey varsa, o da sadece öfkeydi. "İçimdeki kanserli hücreyle etkileşime girdin diye benim için vazgeçilmez olduğunu mu düşünüyorsun?" diye kükredi, sesi evdeki tüm camları titretti.

Crystal yerde acıyla kıvranıp yavaşça doğrulduğunda, Sapphire'ın da harekete geçtiğini fark edip elimle onu durdurdum. Bu iblis, kendi kılıcıyla yaralanmış durumda bile böyle öldürücü güce sahipken, kızları daha fazla tehlikeye atamazdım. Hissettiğim ızdıraba rağmen nefret dolu gözlerle Nemesis'e baktım ve "İkinci bir kılıç darbesinin sana vereceği hasarı düşün, üstelik bir anlığına bilincin sana tuzak kurdu ve kendi içine hapsoldun. Bence bunu tehlikeye atmak istemezsin," dedim. Gitmesini istiyordum. Ona kılıçla bin farklı yara açabilirdim ama şu an ayaklarımın üzerinde bile zor duruyorken bunu yapacak hâlim yok gibiydi. Kupaya fırlattığı bakışları fark edince, "Denemek istiyorsan buyur," dedim sadece.

"Beni bir kupa kanımı ele geçirerek öldürebileceğini mi sanıyorsun?" diye hırladığında ona buz gibi gözlerle baktım. "Sana asla izin vermeyeceğimi biliyorsun, değil mi? Tüm anahtar sahiplerini bir bir öldüreceğim."

"Öyle mi?"

Öfkeyle soludu. "Tüm anahtarları bir araya da getirsen beni öldüremezsin ama ben her anahtar sahibini keyifle öldüreceğim," deyince bir anlığına duraksadım. Yine beni manipüle etmeye mi çalışıyordu? Aniden elini kaldırdı, avucunu açtı ve ardından hızla kapattı. Bu hareketiyle eş zamanlı olarak tıpkı nefesim gibi ayaklarım da yerden kesildi. Sapphire daha fazla dayanamadı ve içeri daldı ama Nemesis ağır yaralı olmasına rağmen biraz bile zorlanmadan diğer elini kaldırıp Sapphire'a fırlattığı yıldırım okuyla onu vurup arkasındaki duvara

Ninova

çarparak bedenini sabitledi. "Tüm anahtarları topla, bakalım ölecek miyim?" diye sorarken gülüyordu. "Her birini keyifle öldüreceğim, bana zarar verebilecekleri için değil, bunu yapabileceğim için yapacağım. Ve ben bunu yaparken kardeşin de bana yardım edecek."

Kardeşim mi? Algılarım durmuş gibi hissettim. Elimde kılıçla havada asılı dururken ve nefes almak neredeyse imkânsızmış gibi usulca boğulurken çırpınmadım. Nemesis'in gözlerinin içine bakıyor, aklının derinliklerinde sakladıklarını görmeye çalışıyordum. Kesin bir şekilde kurduğu cümle, onun bir şeye güvendiğini, bir şeyden emin olduğunu hissettiriyordu.

Sonunda kılıcın sapını sıkıca kavrayarak hareket ettirebildim ve bana yönelttiği enerjiyi havadayken ikiye böldüm. İrkildi. Ayaklarım yere temas ettiğinde çıplak ayaklarımda Efken'in kanını hissettim. Gözlerimi Nemesis'ten çekmeden, "Sen yaralıyken bile bana zarar verebilecek güçte olabilirsin ama unutma, kılıcın hâlâ benim elimde duruyor," dedim sakince.

Nemesis burnundan sert bir nefes vererek güldü. Bunun öfkeyle yapılmış bir hareket olduğunu biliyordum. Onu ilk kez böylesine öfkeyle dolmuş hâlde görüyordum.

"İstersem şimdi benden çaldığın şu kanı da kılıcımı da alabilirim," dediğinde blöf yaptığını bildiğim için gülümsedim, gülümsemem ruhsuzdu; artık Mahinev burada olsa da ruhu yerinde değildi.

"O zaman neden yapmıyorsun?"

"Çünkü oyun yeni başladı," dedi sırıtışı genişlerken. Bir an ne söylemeye çalıştığını anlayamadığım için kaşlarımı çattım ama bir an sonrasında, o elini kaldırdı ve parmağıyla yukarıdan aşağı bir yarık çizdi. Açılan yarıktan geçmeden önce son kez gözlerimin içine baktı. "Bu bana ikinci ihanetin ve üçüncüsünün olmasına izin vermeyeceğim," dedi donuk bir sesle. Daha sonra hızla gözden kayboldu.

Sapphire ile Crystal'in bana doğru koştuklarını gördüm ama kılıç elimden düştüğünde ve ben dizlerimin üzerinde Efken'in yere yayılmış kanının içine çöktüğümde, artık hiçbir şey umurumda değildi. Ona veda etmiştim, bana veda etmişti, Nigin Bağı kopmuştu ve Efken gitmişti. Şakağıma bir kurşun gibi giren bu gerçekten artık sak-

Ninova

lanamayacağımı biliyordum çünkü o gerçek beni bu gece sobelemiş, kendine zincirlemişti. Çığlığımın boğazımda yükseldiğini ama dışarı çıkamayıp beni boğduğunu hatırlıyorum. Ellerimi onun kanına bastırdığımı, uzun saçlarımın zemindeki kana sürtündüğünü ve nefesim kesilmiş gibi öylece boşluğa baktığımı hatırlıyorum. Bir çığlık ve arkasından kopacak gözyaşları hiçbir şeyi çözmezdi belki ama tam o an buna çok ihtiyacım olduğunu hatırlıyorum.

Crystal beni omuzlarımdan tutarak doğrultmak için mücadele vermeye başladığında sadece onu uzaklaştırma ihtiyacıyla, "Bırak," dediğimi hatırlıyorum ve beni bırakmadığında sonunda attığım o acı çığlığı: "Bırak!"

"Mahinev..."

"Bırak beni!" Tırnaklarımı kurumaya başlayan kana saplarken onu hissetme isteği öyle güçlüydü ki beni öldüreceğini sandım. "Gitti!" Crystal geri çekilip yüzüme baktı ama bakışlarına karşılık veremedim. Hislerimin içinde kaybolduğum bir andı. Son kez kendime derinden hissettiğim o acıyı yaşamaya izin verdiğim andı. Gözyaşları gözlerimden hızla devriliyor, hissettiğim çaresizlikle onun kanına tırnaklarımı âdeta saplayıp zemini kazır gibi tırnaklarımla eşelerken, "O gitti," diye fısıldıyordum. "O gitti, bu sondu, birbirimizi sonsuza dek terk ettik." Crystal'in yere oturduğunu fark ettim. Gözlerinde nasıl bir ifade vardı bilmiyordum ama bakışlarını benden ayıramadığını hissedebiliyordum. "Birbirimizi sonsuza dek kaybettik," diye fısıldayıp tırnaklarımı zemine daha sert bastırdım ve uzun tırnaklarımdan birkaçının çatlayarak kırıldığını hissettim.

Sapphire, "Mahinev," diye fısıldadı ama ona aldırış etmedim. Alnımı Efken'in kanıyla lekelenmiş zemine bastırıp haykırarak ağlamaya başladım. O kadar çok ağladım ki gözyaşlarımın eğer Efken'i geri getirme gücü olsaydı, bu kadar çok aktıkları için eminim ki onu bana geri getirirlerdi. Hissettiğim çaresizliğin büyüklüğü altında hâlâ hayatta olabilmem beni dehşete düşürüyordu.

Bir kez daha anlamıştım. Haykırmak, ağlamak, acıdan parçalara ayrılmak ve içten içe kanamak, ölmeye yetmiyordu. Ölüm bu kadar kolay bir şeyken, böylesi ağır bir şey tarafından bile yenilemiyordu.

Bana beni sevdiğini söylemişti, bana beni ne kadar sevdiğini söylemişti, tüm olasılıkları gözler önüne sermiş, her bir olasılıkta yine beni seveceğini tenime sözcüklerinden oluşmuş bir bıçakla kazımıştı. Şimdi nasıl devam edecektim? Efken yokken nasıl yaşayacaktım? Her şey bittiğinde, benim de bitmem gerektiğini artık biliyordum. Son bir görev, diye hatırlattım kendime. Her şeyi bitir, kardeşinin intikamını al, aileni koru ve sonra yok ol. Çünkü artık var olman için hiçbir sebebin kalmadı.

Crystal'in sessizliğine rağmen beni hissettiğini biliyordum. Sapphire belki hislerimi anlayamıyordu ama Crystal'in beni anladığını hissedebiliyordum. Ve ilk kez anlaşılmak canımı daha da acıttı.

Açılan portalın titreşirken çıkardığı sesi duyduğumda bile ağlamaya devam ettim. Kafamı kaldırıp bakmadım. Yere düşen adım sesini duyduğumda da ağlamaya devam ediyordum. Ortam sadece bir anlığına buz kesti ve birkaç saniye sonrasında İbrahim'in, "Mahinev," dediğini duydum ama ona karşılık veremedim. Sadece ağlıyordum. Omzumda bir el hissettiğimde titredim, yere daha da sert bastırdım alnımı ve İbrahim'in, "Neler oluyor?" diye fısıldadığını duydum. Kızlar tek kelime edemediler, İbrahim ise elini omzumdan çekmeden beklemeye devam etti. Şaşkınlığına aldırış edemedim, sorularını tamamen görmezden geldim. Sadece ağlıyordum. Çünkü artık ağlamaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordum.

Birkaç saniye daha zamanın içine düştü ama o birkaç saniye bana bin asır gibi geldi. Yok olduğum gün gelene dek, geçen her saniyenin bana binlerce yıl gibi geleceğini, bir ölümsüzün ölümü düşlediği gibi yok olacağım günü düşleyeceğimi biliyordum.

Sonunda Sapphire sessizce, "Nemesis buradaydı," diye fısıldadı ve İbrahim'in omzumda duran parmaklarının sertleştiğini hissettim. Alnım hâlâ Efken'in kanına yaslı duruyordu, ağlamayı kesmiştim. Hareketsizdim. Sadece nefes alıp veriyordum ve boğazıma onun kanının kokusu doluyordu. Tarçını anımsatan kokusu değildi bu, baştan aşağı metal kokan kanının kokusuydu; ona aitti ama bana onu değil, onu kaybettiğimi hatırlatıyordu.

"Ona bir şey mi yaptı?" diye sorabildi İbrahim, etrafa yayılan kanın bana ait olduğunu mu düşünüyordu? Hayır, bu kan Efken'e aitti. Ellerimde Efken'in kanı vardı.

Sapphire, "Bilmiyorum," diyebildi.

İbrahim, beni omuzlarımdan tutarak doğrulttuğunda bir kukladan farksızdım. Yüzümden kendi gözyaşlarım ve onun kanı akarken bomboş gözlerle karşımda oturan Crystal'e baktım ve onun ağlayan yüzüyle karşılaştım. Bana bakarken acımı paylaşıyormuş gibi ağlıyordu. Ama paylaştığım bu acı nasıl oluyordu da biraz olsun dinmiyor, biraz olsun hafiflemiyordu?

"Yüzüme bak," diyerek beni kendine çeviren İbrahim'in yüzü görüş alanıma girene dek gözümü bile kırpmadım. Ama onunla göz göze geldiğimde sonunda gözlerimi yumdum. Efken'in yüzünü hatırlamaya çalıştım. Bana son bakışını, kılıç iki göğsünün ortasına saplandığında bana söylediği son şeyi... Onu kollarımda tutabildiğim son anı. Gözlerim kapalıyken bile gözlerimden sızıp giden gözyaşlarının yüzüme çizdiği çıkmaz sokağa uzanan yolları hissedebiliyordum.

"Mahinev," dedi İbrahim bana ulaşmaya çalışıyormuş gibi. Gözlerimi yavaşça açtığımda gözlerimiz birbirine tutundu. Hissettiği çaresizliği gördüm. Benimki kadar büyük değildi belki ama onun çaresizliği de çok büyüktü. "Miran," dediğinde bir an gözyaşlarımın donup kaldığını hissettim ve sadece İbrahim'in gözlerine baktım; artık ağlamıyordum. "Miran ortadan kaybolmuş."

Bedenim sarsıldı. İbrahim'in dokunuşundan kurtularak dizlerimin üzerinde yükseldim ve "Anlamadım?" dedim titreyen bir sesle.

İbrahim, "Baban ona ulaşamıyormuş," dedi ve Nemesis'in gözlerinin gözlerime bıraktığı o son bakışı hatırladım.

Bana şöyle demişti: *"Ve ben bunu yaparken kardeşin de bana yardım edecek."*

Titreyen kanlı ellerimi havaya kaldırıp yüzüme götürmeden önce, "Ne?" diye sorabildim yeniden.

"Ne yaşandı bilmiyorum ama kendini toparla. Kardeşini bulmak zorundayız," dedi İbrahim tekrar omuzlarımı kavrarken.

Titreyen ellerim yüzüme yaslı hâldeyken, "Kardeşimi o aldı," dediğimde İbrahim'in yüzündeki ifade sertleşti. "Kardeşimi o aldı," diye tekrarlarken sesim az öncekine kıyasla daha yüksek çıktı.

"Onu bulacağız," dedi İbrahim omuzlarımı daha sert kavrarken.

"Biliyordu," dediğimde İbrahim kaşlarını çattı. "Bana karşılık vermek için her şeyi deneyecekti ve biliyordu, durmayacağımı biliyordu. Beni nasıl durdurabileceğini biliyordu." Titreyen ellerimi yüzüme kapatıp gözlerimi İbrahim'den sakladım.

"Onu bulacağız," dedi İbrahim yeniden yatıştırıcı bir sesle.

"Mahzar'ı öldürdüğü gibi Miran'ı da öldürecek!" diye bağırdım aniden ve yerimden sıçrayarak kalktım. İbrahim, elleri havada öylece yüzüme bakakaldı. "Miran'ı da öldürmesine izin veremem!"

"Sakinleş," diyebildi İbrahim.

"Kardeşimi öldürecek!" diye çığlık atmamla, yaydığım enerji şeffaf bir kalkan oluşturarak dışarı doğru büküldü ve İbrahim'in bedenine çarparak onu karşımdaki duvara çarptı. Fark etmeden dışarı vurduğum güç karşısında kendim de şaşkına dönmüş bir şekilde İbrahim'e bakakaldım. Ellerim göğsüme, oradan göğüs boşluğuma ve karnıma inerken avuç içlerime bulaşan kanın beyaz elbisemi lekelediğini biliyordum.

Kupadaki kana baktım. "Bir sonraki kurbanının kardeşim olmasına izin vermeyeceğim," dedim sonunda. İbrahim doğrulup kalkarken kupaya bakıyordu. "Beni babama götür. Hemen."

İbrahim, "Bu kan..." dediyse de, "Hemen!" diye bağırdığımda beni bir kez daha tekrarlamak zorunda bırakmadan portalı açtı.

Yerdeki kılıcı almak için eğilirken artık titremiyordum. Efken'in boşluğu içimde uğuldasa da gözlerimi gerçeğe açmak zorunda olduğumu biliyordum. Elimde kılıçla portaldan geçmeden önce, "Kupayı al," dedim sadece İbrahim'e ve onu arkamda bırakarak portalın içine adımımı attım.

Portalm diğer ucu adımımı evimizin salonuna düşürdü. Babamın ellerinin arasında duran başını şiddetle sıktığını gördüm. Tekli koltuğa oturmuş, yüzünde dehşet yüklü bir ifadeyle boşluğa bakarken orada olduğumu fark etmemişti bile.

Ninova

Kılıcın zemine sürünürken çıkardığı sesi duyduğu anda kafasını kaldırdı ve kızıl gözlerim, babamın kızıl gözleriyle buluştu. Babam yüzümü, elbisemi, ellerimi kaplayan kana bakarken gözlerini iri iri açtı. Oturduğu yerden kalkacakken İbrahim'in de arkamda bir kupa dolusu kanla belirdiğini görmüş olacak ki olduğu yere mıhlanmış gibi öylece kaldı.

"Başardın," diyebildi sessizce ama yüzüne vuran endişeyi görebiliyordum.

"Kardeşim nerede?" Sorduğum tek soru buydu. Söyleyecek başka hiçbir şeyim yoktu.

Babam, "Ona ulaşamıyorum," dediğinde, "Ne zamandan beri?" diye sordum ve "Senin yanından geldikten birkaç dakika sonra evden çıktı ve bir daha geri dönmedi," diye cevap verdi. Gözlerinin yeniden kanla kaplanmış tenimde dolaştığını fark ettim.

"Kardeşimi o aldı," dedim sadece. Babam bunu tahmin ediyormuş gibi dişlerini sıkarak yüzüme bakmakla yetindi. Kılıcın keskin ucunu zemine bastırarak, "Miran'ı o aldı," diye tekrarladım.

"Kupayı ver," dedi sonunda konuştuğunda.

Babamın gözlerinin içine bakmakla yetindim.

Ve üzerinde olduğumuz zemin, yerin oldukça derinlerinden gelen bir gümbürtünün hemen arkasından kuvvetle sarsıldı. İbrahim, "Deprem," diye fısıldadı ama babam bu gümbürtüyü duyduğunda, bambaşka bir gerçeğe uyanmış gibi yerinden fırladı.

"Anladı," diye fısıldadı babam sessizce ve çok geçmeden sarsıntı durdu. Salondaki büyük saatin tok bir ses çıkardığını duydum. Bakışlarım yavaşça büyük saate kaydı ve yelkovanın hareketsizliği yüzüme sert bir tokat gibi çarptı. "Anladı," dedi babam bu kez dehşetle. "Onun zamanı yavaşlatabildiğimi anladı!"

İbrahim, zihnimdeki sesleri duymuş gibi kupayı yere bıraktı.

Babamın hızla bana yönelmesini izlerken söylediği şey zihnimde yankılanıyordu. "Kupayı ver hemen!" dediğinde, kılıcın keskin ucunu zeminden sertçe çekerek çıkarıp babama doğrulttum ve babam donup kaldı. "Mahinev?" diye fısıldadı sadece.

Ve sonra yaptım. Kılıcı hızla çevirdim, iki göğsümün arasına şiddetle sapladım ve kan elbisemin kumaşının yüzeyine yıllarca gizlenen sırların birkaç saniye içinde gün yüzüne çıktığı gibi çıktı. "Mahinev!"

Acıyla tıslarken yere damlayan kanımın kupanın içine dolduğunu biliyordum.

"Şimdi," dedim. "Bu kanı harekete geçirebilecek tek kişi benim."

Babam donmuş hâlde bana bakıyordu.

"O yüzden bana her şeyi anlat, baba."

Babam, "Sen ne yaptın?" diye fısıldadı.

"Anlat," dedim ruhsuz bir sesle.

Babam o kadar uzun süre sustu ki kılıcı içimden çıkardığımda ve göğsüm kendi zehrimle toparlanarak yarayı birleştirdiğinde saniyeler çoktan akıp gitmiş, yerini dakikalara devretmişti.

Sonunda tekli koltuğun üzerine çöküp ellerini yeniden başının yanlarına yerleştirip, "Miran ve Miraç, birbirlerinin her evrendeki yansıması," dediğinde kaşlarımı çattım, bunu biliyordum. "Miraç her nasıl hızı yönetiyorsa, Miran onun tam tersidir." Jero'nun söyledikleri zihnime çığ gibi düşse de yüzüm hâlâ mimiksizdi. "Miran diğer her şeyi yavaşlatabileceği gibi zamanı da yavaşlatabilir."

Geçen dakikaların ardından yelkovan ilk kez başka bir saniyenin üzerine devrildi ve kardeşimin zamanı gerçekten yavaşlattığını fark edip yutkundum.

"Miran'ın bu gücünün ona ne gibi bir yararı dokunacak?"

Babam gözlerimin içine öfkeyle bakıp, "Sence?" diye sorunca tüm ihtimaller önüme hızla açılan bir parşömenin metrelerce yuvarlanması gibi hissettirerek serildi.

"Miran bir Gümüş Pençe mi yoksa Tulpar mı?" diye sordum. "Kaçamak cevaplar verme, baba."

"Bunu bilmiyorum, bunu henüz ben bile bilmiyorum," derken gözleri donuk bakıyordu. "Tek bildiğim, onlar birbirlerinin yansıması ve birbirlerinin güçlerinin tam tersini yansıtmak zorundalar."

"Artık bu işin dışındasın," dedim babama. Babamın bana kızgın olduğunu gözlerinde görebiliyordum ama ağzını açmadan sadece

bana bakıyordu. "Her şeyin nedeni bendim, her şeyi bitiren de ben olacağım."

Babam sadece, "Yapabilecek misin?" diye sordu.

Acı bir gülümsemeyle, "Nigin Bağı koptu," dedim ve İbrahim'in arkamda buz kestiğini hissettim. "Artık yapabileceklerimin bir sınırı yok."

Arkamı döndüğümde, İbrahim'in donmuş bir hâlde bana baktığını gördüm. Gözlerimin içine kulaklarına inanamıyormuş gibi bakıyordu. Gülümsemem derinleşti ama öyle bir gülümsemeydi ki bu, içimdeki kasveti ve kaybolmuşluğu dışarı vuruyordu.

"Gidip kardeşimi bulalım, İbo," dedim bitkin bir sesle.

İbrahim gözünü kırpmadan bana bakarken en az benim kadar yıkılmış görünüyordu. Efken'i bir daha göremeyeceği düşüncesinin onu da beni etkilediği gibi derinden etkilediğini, sarstığını fark edebiliyordum. Kılıcı zeminde sürükleyerek koridora doğru yöneldiğimde babamın arkamdan geldiğini hissettim. Bileğimi tutup beni kendine çevirdiğinde gözlerimde derinleşen bir boşlukla karşılaştı.

"Kendini bir ateşin içine attın," dedi sessizce. "Bunu yapan kişi ben olmalıydım."

"Ben o ateşin içinden hiç çıkmadım ki kendimi o ateşin içine atayım." Duraksadı. "Seni ateşin içine atıp köşeye çekileceğime, cehenneme iner, o ateşlerin içinde yaşamayı öğrenirim," dedim hiç düşünmeden. Babamın yüzündeki kan çekildi. "Yoluma çıkma, baba. Bu yol artık sadece benim yolum. Kardeşimi eve sapasağlam geri getireceğim."

"Benim bir baba olarak görevim sizi korumaktı," dedi babam yorgun bir sesle.

Gülümsemem derinleşti, sanki yavaşça içine düştüğüm o mezar da derinleşti; düştüm, düştüm, düştüm ama bir türlü dibe çakılıp ölemedim.

"Sen beni son âna dek korudun. Ben ne yaptım?" Babam, sorum üzerine kaşlarını çatıp yüzüme uzun uzun baktı. Cevabı biliyordu ama dillendirmiyordu, cevabı biliyordu ve benden yeniden duymayı istemiyordu. "Bu aileyi ben mahvettim, bırak ben koruyayım. Günahımın bedelini ne sana ne de kardeşime ödetmeyecek kadar büyüdüm." Gözlerimin içine yönelttiği bakışların, çaresizlikten bir sarmaşığa takıl-

dığını gördüm. Gülümsemem derinleşti, mezarın dibini bulamadım, yaşayamadım, ölemedim. Kanlı elimi kaldırıp babamın yanağına dokunduğumda, babam gözlerini yumup dokunuşumu hissetmenin ona ne kadar acı verdiğini bana açıkça gösterdi. "Özür dilerim," diye fısıldadım. "Yaşayamadım, ölemedim." Duraksadı ama gözlerini açmadı. "Yaşamanıza izin vermedim." Yutkundu. "Ama ölmenize de izin vermeyeceğim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi sadece.

"En başından beri yapılması gerekeni yapacağım." Elimi geri çektiğimde dokunuşum onu terk ettiği için gözlerini aralayıp bana acıyla baktı. "Sadece burada kal ve annemi koru. Bir alfaya yakışacak şekilde eşini koru." *Benim alfam beni korumak için kendini feda etti. Sen, annemin alfası, onu korumak için onunla kal ve kendini feda etme çünkü tıpkı benim istemediğim gibi eminim annem de bunu istemezdi.* Bunu ona söyleyemedim ama gözlerimde buna rastladığını biliyordum. Bazen konuşmaya gerek yoktu, bir bakış çok şeyi söylerdi. Çok şeyi anlatırdı. Babamın beni anladığını biliyordum.

Sırtımı babama dönerken çocukluğumu bu evde bırakıyormuşum gibi hissettim. Bir daha eskiden olduğumuz baba ve kızı olamayacaktık. Bunu o da biliyordu ve bu gerçeğin tıpkı beni diri diri mezara gömdüğü gibi onu da farklı bir mezarın içine itip üzerini toprakla kapattığını biliyordum.

Evin kapısından çıkarken İbrahim hemen yanımda yürüyordu. Binanın otomatik ışığı açılınca şaşırdım, daha sonra güç kaynağının devrede olduğunu fark edip gülümsedim. Yalın ayak, tabanlarımda Efken'in kanının olduğunu bilerek yürümeye başladım. Karşı evin kapısı açıldı, meraklı bir çift gözün bakışlarının bana dokunduğunu hissettiğimde kafamı kaldırıp o kişiye baktım. Komşumuzdu, anılarımda ona da yer veriyordum ama artık ismini hatırlayamayacak kadar kendi anılarımdan uzağa sürüklenmiştim. Kana bulanmış yüzümü ve elimde tuttuğum kılıcı görünce dehşete kapılmış bir sesle, "İyi misin?" diye sordu. Ardından İbrahim'in ellerinde tuttuğu kupaya baktı, kupadaki kanı görünce yüzünde kalan son renk de çekildi ve kadın, kül gibi olmuş bir yüzle tekrardan bana baktı.

Ninova

"Evine gir, kapıyı kapat ve güvende kal," dedim sadece.

Dediğimi çok büyük bir panikle yaptı.

Binadan çıktığımızda İbrahim, "Bu şekilde sokaklarda dolaşamazsın," dedi ama tek söylediğim, "Portaldan geçmek değil, nefes almak istiyorum," oldu.

"Yine de şu an..."

"Cinayet işlemiş bir akıl hastası gibi görünüyorum, değil mi?"

"Kimse sokakta elinde kanlı bir kılıçla dolanan, kana bulanmış bir kadın görmeyi normal karşılamaz. Tüm bu saçmalıkları uzun süredir yaşayan İstanbul halkı bile," dedi sessizce.

Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım. Her şey ağır çekimde ilerliyormuş gibi hissettiğimde kaşlarım çatıldı ve "Miran'ın gücünü neden kullanıyor sence?" diye sordum, o kadar çok ihtimal vardı ki her birini düşünmekten beynim patlayacaktı.

"Senin aklını karıştırırken aynı zamanda işleri daha ağırdan alarak olayları lehine çevirmeyi düşünüyor olabilir. Üstelik bu yavaşlık, eğer sadece İstanbul genelinde değilse büyük bir karmaşaya da yol açacak."

"Ne pislik ama."

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Onu öldürmek dışında mı?"

"Evet."

Gülümsedim. "Kardeşimi onun elinden alayım da sonrasını düşünürüz." Kaşlarımı yeniden çattım. "Ama sanki tüm anahtarlar bir araya da gelse onu yenemeyeceğimi düşünüyor gibi bir hâli vardı. Ağız çıkımı öyleydi."

"Seni buna inandırmaya çalışıyor da olabilir."

"Elbette olabilir ama her ihtimali göz önünde bulundurmam gerek," dedim.

İbrahim, "Nigin Bağı konusunda söylediğin..." dedi ve sonra sustu.

"Nigin Bağı artık yok."

"Bu nasıl oldu?"

Elindeki kupaya baktığımda yutkundu, önce içi kan dolu kupaya, sonra bana baktı. Bir şey sormadı, sanki her şeyi görmüş gibi sustu.

Birkaç adım daha attım, yürümediğini fark ettiğimde ona doğru döndüm. "Sabaha kadar orada durmayacaksın, değil mi?"

"Nasıl hissettiriyor?"

Duraksadım. "Hım?"

"Artık Nigin Bağı'nın orada olmaması," dedi ve kendini benim yerime koyduğunda hissettiği paniğin farkına vararak omuz silktim.

"Bilmem," dedim, yalan olduğunu biliyor gibi gözlerime uzunca bir süre baktı. "Sen hiç yaşamayacaksın bunu, o yüzden sorun yok."

"Yaren ile olan bağım kopsaydı, ölmüş gibi hissederdim."

"Sanırım cevabı sen vermiş oldun," dedim gülümseyerek.

"Üzgünüm."

"Artık üzülecek zamanımız yok." Ağır ağır düşmeye başlayan kar tanelerine baktım. Normalden daha ağır hareket eden kar tanelerini izlerken derin bir nefes aldım. "Baksana, bir kolyeye ihtiyacım var."

"Ne?"

Kupadaki kana baktım ve "Bana bir kapsül kolye bulsak iyi olacak," dedim.

*

Kaçışın olmadığını fark ettiğinde, seni köşeye sıkıştıran her şeyin korkulu rüyası olabilecek kadar güçlü bir savaşçıya dönüşürsün. Fark ettiğimde artık kaçmayı bırakmış, savaşın ne kadar kanlı olabileceğini kanıtlamaya karar vermiştim. Kanım akabilirdi, kan akıtabilirdim, ortalık mahşer yerine dönebilirdi ama geri çekilen ben olmayacaktım. Nemesis, kardeşimi benim üzerimde kullanmaya kalkacak kadar kalleşse, ben de onun canını alacak kadar gaddar olabilirdim. Zaten çoktan olmuş çıkmıştım.

Zaman herkes için yavaşlarken benim için hızlandı. Bakışlarım gökyüzünde biriken karanlığa takılı kalmış hâlde öylece bekliyordum. Boynumdaki kapsül kolyenin içinde biriken kan, bana bu savaşın artık kazanmak için değil, bitirmek için çıkılan yol olduğunu hissettiriyordu. Kian, gölgelerin arasından yavaşça çıkıp, "Kardeşini ele geçirmiş," dediğinde omzumun üzerinden ona baktım. Deniz kenarındaydım,

Ninova

sessizliğe çekilse de kaosun hâlâ hâkim olduğu şehirdeki dalgalar bile hırçındı bu gece.

"Tadını çıkarsın. Bu kazandığı son zaferdi," dedim önüme dönerken. Kian oturduğum banktaki boşluğa yerleşti. Bedenlerimiz arasındaki mesafeye rağmen teninden gelen toprak kokusunu alabiliyordum. Kurtlarla ormanda dolaşmış olmalıydı. Etrafta in cin top oynadığı için İstanbul'un ormanlarında fink atmak kurtlar için çok da zor değildi.

"Yaklaşık üç saat geçtiğine eminim ama sadece bir dakika kadar ileri gitmişiz," dedi Kian. "Duyduğum kadarıyla bunun nedeni kardeşinin gücüymüş."

"İstanbul'un ayaklanması yakındır," dedim. "İnsanlar bu duraksamayı çoktan fark etmiş olmalı."

"Bu büyük bir karışıklığa neden olacak."

"İstanbul bu tür şeylere alışmış olmalı," diye alay ettim. Omzunun üzerinden bana baktığını hissedince bakışlarına karşılık verdim.

"Üstün başın, yüzün kan revan içinde. İstanbul bunu da mı doğal karşılar?"

Gözlerinin içine sessizlikle baktıktan sonra, "Kimin umurunda nasıl karşılanacağı?" diye sordum.

"Yıkılmış gibi bir hâlin var."

"Hiç doğrulamadım ki." Büyük bir dalga iskeleye vurarak yükseldi, su damlaları tenime sıçradı ve dalga geri çekilirken geride suyun yarattığı kaosun anlık yankısı kaldı.

"Nigin Bağı'nın da koptuğunu söylediler," dedi sessizce.

"Olması gereken oldu."

"O zaman neden perişan hâlde görünüyorsun?"

"Artık ne hissetmem gerektiğini bilmiyorum ama ne hissetmemem gerektiğinin gayet farkındayım," dedim. Zihnimdeki karanlık bir odanın içinde büyüttüğüm tüm düşünceleri herkesten sakladım. Kendimden bile. Birden sirenler çalmaya başladığında Kian ile aynı anda etrafımıza baktık ve sonra gözlerimiz birbirini buldu.

Kian tereddütte kalmış bir sesle, "Bu da ne?" diye sorduğunda, "İstanbul uyanıyor," diye cevapladım sakince.

İstanbul uyanıyor çünkü geçen üç saatin ardından zamana yansıyan sadece bir dakikaydı.

Sadece bir dakika süren bu siren, zamana saniye olarak bile yansımadı. Zırhlı araçlar ve askeri cipler arka arkaya İstanbul'un sokaklarında hızla ilerlemeye başladığında, Kian'ı bileğinden tutarak eğilmeye zorladım ve bankın sırt kısmının bizi gizlemesini sağladım. Kian nefesini tutarak yüzüme baktığında eğilmeye devam ediyorduk. Yüzümde Efken'e ait kanla gözlerinin içine baktığım adam, gözlerimde koca bir boşluk görüyor olmalıydı.

"Mahinev," diye seslendi ileriden İbrahim. "Ortalık elli altı oldu!"

"Görüyorum İbo, kör değilim. Saklanın, göstermeyin kendinizi. Bir de askerlerle uğraşamam şu an," dedim sertçe.

Kian, "Bu işin ucu sana dokunacak, biliyorsun değil mi?" diye sorunca yüzlerimizin çok yakın olduğunu fark edip rahatsızlıkla geri çekildim.

"Bana dokunan dokunmuş," dedim. "Ayrıca olan bitenin sorumlusu da benim. Ülkeyi koca bir sirke çevirdim. Şeytan ve kurtlarla doldurdum ortalığı." Gözlerimi devirdim. "Bir de çakma tanrımız var tabii."

"Böyle bir anda bile espri yapabiliyorsun, muazzam," diye homurdandı.

"Aynen, espri."

"Nereye gidiyor bu kadar araç?"

"Tanrıyı yok etmeye," diye dalga geçtim. "Mümkünse." Doğruldum, kaybolan araçların arkasından bakıp İbrahim'e doğru yürümeye başladım. "Elektrik sorunu olsa da hâlâ bir yerlerde durumla alakalı haber yapılıyor olmalı. Televizyonları kontrol etmeliyiz," dedim. "Portal oluştur, Riva'ya dönelim." Karanlığa saklanan insan formundaki sürüye baktım. "Çimlerde yuvarlanma aktiviteniz bittiyse gidiyoruz çocuklar."

Her birinin bana canavar görmüş gibi baktığını görebiliyordum. Kana bulanmış eller, kana bulanmış bir yüz, kana bulanmış elbise ve çıplak ayaklarla ortada duran bir kadına rastlamış olsaydım, eskiden olduğum ben oldukça korkardı sanırım. Artık eskiden olduğum insana karşı pek bir şey hatırlayamıyordum. Ne hisseder, nasıl tepki verir, bir sonraki hamlesi ne olurdu bilmiyordum. Bir yılan gibi deri

Ninova

değiştirip, eski derimi bir daha bulamayacağım kuytu bir köşeye terk etmiştim.

Riva'daki evin salonunda ilerlemeye başlamam birkaç saniyeye mal oldu. Zeminde iz bırakmasa da altında kurumuş kan lekeleri olan çıplak ayaklarım her bir adımda biraz daha acıyordu. Kısıtlı elektriği tamamen harcamamak için Sapphire mumları yaktı ve ben de salondaki büyük televizyonun önünde durdum. Karanlık ekrana düşen belli belirsiz yansımamı gördüm. Beyaz elbise netti ama kan lekeleri görünmüyordu, yüzüm de seçilmiyordu. İbrahim televizyonu açtığında ışık bedenime çarptı ve gözlerimi ışık yüzünden kıstım. Kanalların çoğu çekmiyordu ama İbrahim nihayet karıncalanmayan bir kanal bulduğunda, her şeyin tam da düşündüğüm gibi ilerlediğini fark etmiş oldum.

Spiker, büyük masanın arkasında oturmuş, yüzünde kireç gibi bir ifadeyle önündeki ekrandan kayan yazıları profesyonellikten uzak bir şekilde okuyordu. Sesini ve yüzünü ifadesiz tutmaya çalışsa da yaşananların şokunu atlatamadığını görebiliyordum.

"Aktarılan bilgiye göre," dedi ve birkaç kez kekeledi ama canlı yayın olduğu için, bu herhangi bir bant kaydı olmadığı için başka şansı olmadığından pürüzsüzce okumaya çalışmaya devam etti. "Zamanla ilgili bir sorun yaşanıyor. Güneş'te meydana gelen patlamalardan kaynaklı olabileceği düşünülse de şu an cevaplanmış bir soru yok. Yetkililer bu anomalinin nedenini henüz çözemedi. Dünyanın dört bir yanından benzer şikâyetler geliyor; Londra, New York, Tokyo... Bu sadece ülkemizle sınırlı değil." Yutkundu, gözleri ekrandan kayan yazılarda kayboldu. "Saatler ilerlemiyor. Dakikalar sanki donmuş gibi. Uzmanlar bunun teknolojik bir arıza olmadığını bildirdi. Güneş patlamalarıyla ilgili araştırmalar tüm hızıyla devam ediyor. İstanbul'da başlayan elektrik kesintisinin hızla dünya geneline yayılmış olması ise tartışmalara yol açtı."

Salonun loşluğunda mumların titrek alevleri yüzümde gölgeler oynattı. Kana bulanmış ellerim, beyaz elbisenin kumaşında asılı kaldı. Spikerin sözleri zihnimde bir çan gibi yankılanırken ifadesizdim. Miran, zamanı yavaşlatan bir lanet gibi dünyayı donduruyordu.

Ninova

"Bu gerçekten Miran'ın işi mi?" diye sordu İbrahim donmuş hâlde.

"Başka kim olabilir? Babamı duydun," dedim dişlerimin arasından. Gözlerim ekrana sabitti ama zihnim kaosun içinde kaybolmuştu.

Kian, "Zaman donarsa," dedi, bariton sesi salonu titretti, "anahtarları bulman zorlaşacak, kraliçe."

"Zamanla oynanması hiçbir şeyi değişmeyecek. Nemesis boşuna çırpınıyor," dedim donuk bir sesle. "Sona yaklaştığımızı ve aslında korktuğunu bu kadar belli etmemeliydi. Çaresizlikten kıvranıyor olsa gerek."

"Ben bunu böyle yorumlamazdım," dedi Kian. "Belki de senin dikkatini dağıtmak için oynadığı başka sinsi bir oyundur bu."

Gülümsedim. "Hiç sanmıyorum." Gözlerimi televizyondan çekmedim. "Sıcak bir duş alacağım ve sonra Kızıl Teğmen gelene dek bekleyeceğim," dedim. Sapphire ile Crystal'in donmuş hâlde bana bakakaldıklarını hissettim. "Emin olun gelecek," diye fısıldayıp yavaşça merdivenlere yöneldim. Mademki Nemesis oyun istiyordu, o hâlde onu büyük bir oyunun içine çekme sırası bendeydi. İnsanların istediklerinde ne kadar yok edici varlıklar olabileceğini ona kanıtlayacaktım. Odama gidene kadar kılıcın ucunu zeminde sürükledim, odama girdiğimde ise anlık bir duraksama yaşasam da gördüğüm manzara beni düşündüğüm kadar derinden yıkmadı. Zeminde kurumuş kana bomboş gözlerle baktıktan sonra kılıcı yeniden bileğimden sokup derimin altına sakladım ve yavaşça banyoya girdim.

Duştan çıktığımda odam temizlenmişti. Bu, o manzaraya maruz kalmamı istemeyen Sapphire'ın işi olsa gerekti. Havluyu yere bıraktım ve çıplak vücudumla elbise dolabına ilerledim. Saat çoktan gecenin üçü olmalıydı ama zaman hareket etmediğinden hâlâ aynı saatten sadece birkaç dakika ilerideydik.

Siyah, uzun kollu bir midi elbise giydim. Elbisenin yakası v şeklindeydi ve boynumdaki kapsül kolyeyi ortaya çıkarıyordu. Etekleri dizlerimin altına kadar uzanan elbisenin içindeki görüntüme bomboş gözlerle baktım. Yumuşak deri makosenleri ayağıma giydikten sonra saçlarımı kurutmak yerine sadece taradım ve ıslak saçlarımla aşağıya indim. Ben indiğimde mumlar sönmek üzereydi. İbrahim televizyo-

Ninova

nu kapatmış, kanepede donmuş hâlde öylece oturuyordu. Crystal bir köşedeydi, elinde bir hançer vardı ve sakince hançerini bilediğini gördüm. Gözlerim Kian'ı ve sürüyü aradı ama onları göremedim.

"Kızıl Teğmen burada olduğumu biliyordur," dedim. "Çoktan beni almak için yola koyulmuştur." Mutfağa doğru ilerledim, arkamdan bakakaldıklarını hissedebiliyordum. Kısıtlı enerjiye rağmen çalışmaya devam eden buzdolabını açtım. Cam sürahiyi çıkardıktan sonra sürahideki suyu kristal bardağa doldurdum ve ağır ağır, sanki bu dünyada içtiğim son suymuş gibi tadını çıkararak suyumu içtim.

Kristal bardağı tezgâha bıraktığımda Crystal kapıda belirdi ve "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Neden seni alacak?"

"Tüm dünyaya açıklanması gereken şeyler var," dedim kendimden emin bir sesle. Ellerimi tezgâhın kenarlarına bastırıp avuç içlerimde soğukluğu hissederken omzumun üzerinden Crystal'e baktım. "Aksi hâlde diğer ülkelerin saldırısına uğrayacağız."

"Ne demek bu?" diye sordu Crystal, İbrahim hemen arkasında belirdi ve "Çünkü her şeyin başlangıç noktası İstanbul'du. Dünya İstanbul'u bir tehdit olarak algılamaya başlamıştı ve bu son olay bardağı taşıran son damlaydı," dedi zihnimi okuyormuş gibi. "Tüm dünyanın sağlam bir açıklamaya ihtiyacı olacak."

Parmağımı kaldırıp İbrahim'i işaret ederek, "Tam o noktada da devreye ben giriyorum işte," dedim. "Kızıl Teğmen beni bu yüzden almaya gelecek. Bu dünyaya açıklamamız gereken şeyler var."

"Bu senin türünü de diğer türleri de doğrudan tehlikeye atmak," dedi Crystal dehşet içinde. "İnsanoğlu bu denli derin bilgileri hazmedemez, isyan edecekler."

"Gölgeleri gördüler," dediğimde duraksadı. "Dünyanın olduğunu sandıkları yer olmadığını artık biliyorlar."

"Bu yine de..."

"Ne yaptığımı biliyorum," dedim düz bir sesle. Crystal sustu, sadece gözlerimin içine baktı. Bir cipin farları doğrudan mutfağın boydan camını aşıp geçerek zemine devrildiğinde Crystal irkildi, ben ise gülümsedim. "Size söylemiştim," diye mırıldandım. "Beni almak için geleceğimi."

"Mahinev, çok farklı yollara giriyorsun," dedi Crystal.

"Artık kaybedecek bir şeyim yok, karşımdakinin kaybetmesi içinse her şeyi yapabilecek kadar gözümü kararttım. Üstelik sizin güvenliğinizi sağlayacağıma yemin ediyorum," dedim. Cipin gürültülü motoru sustu, far ışıkları söndü ve geriye mutfağın derin karanlığı kaldı.

"Peki ya zamanı yavaşlatanın kardeşin olduğu ortaya çıkarsa?" diye soran kişi Manbel'di. Bir hayalet gibi mutfağa sızmıştı, sesini duyana dek içeri girdiğini fark etmemiştim bile.

Zihnimde şimşekler çakarken, "Bu asla olmayacak," dedim. Manbel tek kaşını kaldırdı ama yorum yapmadı. "Her şeyin tek bir sorumlusu var," derken gözlerimdeki boşluğun olduğu yerde alevler büyüyordu. "O da Nemesis."

Dış kapı çaldığında herkesin gerildiğini gördüm ama ben onların aksine çok rahattım. Bu rahatlığın nedenini tam olarak bilmiyordum. Belki de her şeyimi kaybettiğimi hissettiğim için artık hiçbir şeyden tam olarak korkamıyordum. Endişe denen duygu göğsümün içinde ölü bulunmuştu. Kızıl Teğmen'in sesini duydum, beni sorduğunu fark ettim ve mutfaktan çıkıp karanlık hole ilerledim. Açık kapının önünde durmuş, cüsseli bedeni yüzünden önünde duran insan formundaki iki Gümüş Pençe erkeği onu gizleyemiyordu.

Kızıl Teğmen beni gördüğü anda, "Çok uzun zaman olmadı doğrusu," dedi ve tek yaptığım bomboş bir gülümsemeyle karşılık vermek oldu. "Benimle gelmen gerekiyor."

"Biliyorum," dediğimde buna şaşırdığını gördüm ama şaşkınlığı uzun sürmedi.

"Eğer meşgulsen seni bekleyebilirim," dedi nazikçe.

"Hayır, ben hazırım. Gidebiliriz." Bana ciddi olup olmadığımı, neden onunla gitmem gerektiğini sorgulamadığımı merak eden gözlerle baktı. Omuz silkerek, "Dünyaya açıklanması gereken çok sayıda şey olsa gerek, hım?" diye mırıldandım.

"Evet," dedi sadece.

"Güzel, seninle geliyorum." İbrahim'e baktım. Nemesis'in kupaya ulaşmaya çalışacağını düşünmesem de kupa benimle olmalıydı, güvende olması için onu her yere yanımda taşımak mantıklı olandı ama

Ninova

kan dolu bir kupayı taşımak sorun olabilirdi. Kılıcı yine derimin altına soktuğum için benimle olacaktı. İbrahim bakışlarımdan ne demek istediğimi anlamış gibi başını salladı. Gözlerimi tekrar Kızıl Teğmen'e çevirdim. "Önce biraz kıyafet almama izin verin. Sürecin ne kadar uzun süreceğini bilemeyiz, değil mi?"

Buna karşı çıkmak yerine başını salladı. Bu, Crystal ve Sapphire'ın huzursuz mırıldanmalar çıkarmalarına neden oldu ama aldırış etmedim. İbrahim ile üst kata çıktık. Kan dolu kupayı avucumda biriken ateşle dövülmüş, birbirine girmiş yılanlar gibi görünen metalden bir kapakla kapatıp mühürledim. Bu önceden benim için saatler sürecek bir işlemken, artık göz açıp kapayıncaya dek yapabileceğim kadar kolaydı. İbrahim, ağzı yılandan metalle kapatılmış kupayı özenli bir şekilde çantaya yerleştirdi. Kupanın etrafını örtmek için birkaç parça kıyafeti çantanın içine yerleştirdim.

İbrahim, "Ben de seninle gelmeliyim," dediğinde, "Senin burada kalman daha iyi olacak," dedim. "Birilerinin kızlara her şeyin yolunda gideceğini aşılaması gerekiyor ve bu kişi ne Vitali ne de Manbel olacak, ikimiz de biliyoruz."

"Peki sen tek mi gideceksin?"

"Kian'ı yanımda götüreceğim. Muhtemelen ormanda olmalı. Ona haber ver," dedim. İbrahim bu karardan pek hoşlanmamış gibi kaşlarını çatsa da diretmedi, odadan çıkıp gözden kaybolarak beni karanlık odada yalnız başıma bıraktı. Düşünmek ve hissetmek için vaktim yoktu, o yüzden odada daha fazla vakit kaybetmeden alt kata indim. İbrahim'in kapının önünde bıraktığı çantaya, ardından Kızıl Teğmen'e baktım ve "Sürü lideriyle geleceğim," dedim.

Kızıl Teğmen duraksadı. "Sürü lideri?" diye sordu.

Efken'in artık burada olmadığını biliyordu, Nemesis'in liderlik edemeyeceğinden emindi. Kızıl Teğmen'in hemen arkasında beliren kişi, "Geçici lider," diyerek kendini tanıttı.

Kızıl Teğmen dönüp sesin sahibine baktı, sorgulayıcı bakışları bir süre Kian'da kaldıktan sonra tekrar bana yöneldi ama ağzını açıp bir şeyler sormak yerine, "Hazırsanız gidelim," dedi.

Vitali, "Dilersen ben de seninle gelirim," dedi ama başımı iki yana salladım ve "Senin buralarda olman daha iyi," dedim. En azından bir aradayken güçlü olurlardı. Yanlarında olmasam bile bir tehlikeden kolaylıkla sıyrılabilecek kadar yetenekliydiler. Kapıdan çıkmadan önce tekrar İbrahim'e baktım ve "Kısa süre içinde geri döneceğim," diye söz verdim. "Bu süre zarfında babamı ve annemi boş bırakma."

İbrahim sadece başını salladı. Bunu bir rica değil, bir emir olarak algıladı.

Kian yerdeki çantaya uzandı, çantanın saplarını tutup kafasını kaldırdı ve gözlerimin içine uzun uzun baktı. Başımla onu onayladığımda çantayı kaldırdı ve Kızıl Teğmen'in öncülüğünde evin kapısından çıkarak cipe yöneldik. Ön yolcu koltuğuna bindim, Kian da arka tarafa binip çantamı yanına aldı. Kızıl Teğmen cipi çalıştırmadan önce o derin karanlığın içinde, "Tüm bu olanların bir açıklaması var mı?" diye sordu bana, bu sırada gözleri ön camdan dışarıya, karanlık orman yoluna çevrilmişti.

"Hangi birinin açıklamasını istiyorsun? Binlerce şey oldu sonuçta," dedim.

Göz ucuyla bana bakarken yüzünde mizahtan eser yoktu. "Zaman akışının bıçak gibi kesilmesinden söz ediyorum," dedi.

"Nemesis'in işi, başka kimin işi olacak ki?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

Yüzüme dikkatlice baktı, ardından arabayı çalıştırdı ve "Bana söylemen gereken başka bir şey yok, değil mi?" diye sordu.

Yüzümde buz gibi bir gülümsemeyle, "Yaşadığım trajediyi dinlemek istiyorsan anlatabilirim," dedim, sesimde alay vardı.

Bana yeniden baktı ama bu kez bakışı kısa sürdü. Araba hareket ettiğinde, "Bazı sırların açığa çıkması gerek," diye söze girdi. "Yani içeriden birkaç kişi olanı biteni biliyor olsa da..." Derin bir nefes aldı. "Tüm dünyanın bir açıklamaya ihtiyacı var."

"Aksi hâlde ülkeler arası savaş patlak verecek," diye doğruladım onu. Cevap vermedi, reddetmediğine göre haklıydım. Sırtımı koltuğa yaslayarak ön camdan dışarıya, o derin, uğursuz karanlığa baktım.

"Onlar için bu kadar sarsıcı bir gerçekle yüzleşmeyeli uzun zaman olmuş olsa gerek."

"Emin ol sen ve benim türlerimiz kadar enteresan başka türlerle de temasa geçtiler," dediğinde kaşlarımı kaldırdım. "Ufo dosyalarının tamamı gerçeği yansıtmasa da hasır altı edilen çok fazla dünya dışı varlık teması var."

"Bu bilgiyi bana vermen ne kadar doğru?" diye sordum.

"Neticede biz de dünya dışı varlık sayılırız," diye cevapladı yüzünde soğuk bir gülümsemeyle. Kian arkada derin bir sessizliğe gömülmüş, sadece Kızıl Teğmen ile aramda geçen sohbeti dinliyordu.

"Ben dünyada doğdum," diye homurdandım.

"Ama bir insan değilsin. Yani tamamen değilsin." Dikiz aynasından Kian'a baktığını fark ettim. "Sen bir alfa mısın?"

Kian bariton bir sesle, "Evet," dedi yalnızca.

"Efken Karaduman'ın sürüsünü devraldın demek," dedi, göz ucuyla yeniden bana baktı. "Nemesis bunu duyunca küplere binmiştir."

"Umarım en kısa zamanda ölür ve cesedini bin farklı küpe parçalar hâlinde yerleştiririz," dedim bıçak gibi bir sesle. Kızıl Teğmen duraksadı, gözlerini yola çevirirken hissettiğim bu delici öfkeye karşı şaşırmış gibi görünüyordu.

"Başka bir alfa, bir diğer alfanın sürüsüne liderlik yapabiliyor demek?" dedi sorar gibi. Kızıl Teğmen'e baktım.

"Sürü kabul ettiği sürece ve başka çare yoksa, olabilir. Doğaüstü yasaları değişkenlik gösteriyor demek ki," dedim. Ardından, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Ankara'ya."

Tamam, bu zaten beklediğim bir şeydi. Şaşırdığım söylenemezdi. Başkanların toplanacağı yerin Türkiye'nin başkenti olması çok normaldi. Eminim farklı ülkeleri temsilen katılacak olan tüm temsilciler çoktan Ankara'ya doğru yola koyulmuştu. Melih radyoyu açıp bir frekans belirledi. Birkaç şarkı sonrası haberleri sunmaya başlayan spikerin donuk sesini duydum. Kurduğu cümlelerden biri dikkatimi çekti.

"Küçükçekmece Sahili'nde meydana gelen patlamanın nedeni hâlâ araştırılıyor."

"Patlama mı?" diye sordum elimde olmadan.

"Gölgelerin işi olduğunu düşünüyoruz," dedi Kızıl Teğmen. "İstanbul'un iki farklı noktasında daha patlama meydana geldi."

"Siviller güvende mi?"

"Evet, bu patlamaların sadece dikkat dağıtmak ve ortalığı velveleye vermek için yapıldığını düşünüyoruz."

"Gölgeler patlamayla dikkat çekmek yerine nüfuslu insanların bedenlerini ele geçirmeye devam edebilir. Patlama yapıp ortalığı karıştırmak onlarlık bir hareket gibi gelmedi bana," dedim.

"Herhangi bir devlet başkanının bedenini ele geçirmedikleri sürece istedikleri etkiyi yaratamayacaklarının farkındalar. Devlet başkanları korunuyor; yani bir gölge, vücutlarına sızmayı başaramaz," dedi Kızıl Teğmen.

"Emin misin?"

"Son derece," dedi.

"Peki ya farklı milletlerden bir yöneticinin bedenini ele geçirmeyi başarmış bir gölge varsa?"

"Felaket senaryoların için teşekkür ederim, çok yardımcı oluyorsun," diye söylendi Kızıl Teğmen.

"Her ihtimali düşünmek zorundayız."

"Gölgeler bir süredir ortalarda görünmüyordu, yeniden hareket geçtiklerine göre bu söylediğin olası. O yüzden dünya liderleriyle konuyu konuşup her şeyi açıklığa kavuşturarak onları korumaya almalıyız. Bir liderin ele geçirilmesi, doğacak kaosun önüne geçemeyeceğimiz anlamına gelir."

Bir şey diyemedim çünkü haklıydı. Yol, İstanbul'u terk ettiğimizde bir yara gibi açıldı. TEM otoyolu karanlıkta kıvrılıyordu; terk edilmiş araçlar donmuş farlarıyla hayalet gibiydi. Bolu Dağı'na tırmandık, kar yoğunlaştı, rüzgâr cipe âdeta pençe atıyordu. Tüneller bizi mezar gibi yuttu, her çıkışta gökyüzü daha da koyulaşıyor gibiydi. Düzce'yi geçtik, tabelalar soluk birer uyarı gibi görünüyordu. Gecenin o dipsiz karanlığı farların ışığında anlık da olsa kırılıyordu ama içimdeki karanlık kırılmıyordu. Yol boyunca radyodan haberleri dinlemeye devam ettik.

Ninova

Ankara, ufukta bir kale gibi yükseldi. Gri beton binalar, karla örtülü çatılar, sönük sokak lambaları... Başkent her zaman soğuktu ama bu gece bir mezar gibiydi. Kızılay'ın ışıkları sönmüştü; Çankaya'nın yokuşları karanlığa gömülmüştü. Uğur Mumcu Caddesi'nden geçerken sessizlik kulaklarımı çınlattı. İnsanlar evlere sinmişti ve sanki her köşebaşında bir gölge pusuda bekliyor gibiydi. Nemesis'in şimşeklerinin ufukta bir nabız gibi attığını gördüm.

Cip, Çankaya'daki bir komplekse saptı; yüksek, çelik duvarlar, dikenli teller, karanlıkta parlayan kameralar... Toplantı alanı bir bunker gibiydi, ruhsuz ve tehditkâr. Kapıda siyah üniformalı askerler, ellerinde silahlarla bizi durdurdu. Kızıl Teğmen kimliğini gösterdi, sessiz bir selamla içeri alındık. Avluda kar tıpkı kefen gibi birikmişti. Cipten indim, makosenlerim karı ezdi ve elbisemin eteği rüzgârda dalgalandı. Kian çantayı omzuna attı, gözleri benimkileri buldu ama sessizdi. Kızıl Teğmen, "Bu taraftan," diyerek bizi ana binaya yöneltti.

Toplantı salonu binanın tam kalbindeydi. Çelik kapılar bir tabut kapağı gibi açıldı; içerisi soğuk ve sessizdi. Uzun, siyah lake bir masa odanın ortasında uzanıyordu ve etrafındaki deri, siyah koltuklar dünya liderlerinin temsilcilerini bekliyordu. Cam tavan karanlığı yansıtıyor, iblisin şimşekleri bir an için parlayıp söndükçe içerisi onun uğursuz ışıklarıyla doluyordu. Gri çelikten duvarları inceledim. Ardından masanın üzerindeki mikrofonlara, çeviri cihazlarına baktım. Her şey profesyonel ama saf buz kadar soğuk görünüyordu. Köşede güvenlik görevlileri vardı, heybetli görüntüleriyle tıpkı ajan gibi giyinmişlerdi. Karşıdaki dev ekran dünya haritasını gösteriyordu; kırmızı noktalar İstanbul, Londra, Tokyo ve zamanın donduğu tüm şehirleri işaret ediyordu.

Kızıl Teğmen masanın başını işaret etti. "Burada oturacaksın," dedi. "Temsilciler yakında burada olur."

Kian çantayı masanın yanına bırakıp, "Büyük sahne," diye mırıldandı.

Gözlerimi kıstım. "Deney faresi gibi görüneceğim."

Kian, "Neden buradasın sanıyorsun?" diye sordu alayla. "Buraya girip gerçekleri öğrenecek hiçbir temsilci seni insan sınıfına koymayacak."

Yan gözle ona baktım. "Bu fareye ihtiyaçları olacak."

"Tabii seni tehdit olarak görüp ikimizi bir kafese tıkmaya kalkışmazlarsa," dedi Kian, sesi donuktu ve gözleri tehdit unsuru bir şey arıyormuş gibi etrafta dolaşıyordu.

"Devletleri için çalışan doğaüstü askerlerden haberleri olanlar da var," dediğimde omuz silkmekle yetindi.

Kızıl Teğmen, "Tehdit altında hissetmene gerek yok, ben de sizdenim," diye güvence verse de bulunduğumuz ortam tehdidin ta kendisi gibi görünüyordu.

Geçen bir saatin ardından çelik kapılar açıldı. Temsilciler sessiz adımlarla salona süzüldü. Onlar, dünya liderlerinin gözleri, kulakları, ağızlarıydı; gri takım elbiseler, siyah kravatlar, soğuk bakışlar... Her biri bir maske gibiydi. Amerika'dan bir kadın, kısa kesim saçları ve keskin gözleriyle masanın karşısına oturdu. Rusya'dan sakallı bir adam, elleri masada yumruk şeklini aldı. Çin'den bir temsilci, yüzü ifadesiz ama gözleri her hareketimi tartıyordu. İngiltere, Almanya, Japonya... On beş kişi, masanın etrafında bir çember gibi dizildi. Güvenlik görevlilerinin sayısının arttığını fark ettim.

Kızıl Teğmen, masanın başında durdu. "Başlayalım," dedi ve bana döndü.

Koltuğuma yaslandım, kapsül kolyeyi sıktım; Efken'in kanı parmaklarımda bir nabız gibi attı. Temsilcilerin gözleri birer bıçak gibi üstümdeydi. "Zaman," dedim, sesim salonu kesti, "bir tanrının oyunuyla donuyor. Bu kaosun yaratıcısının ismi Nemesis. Yaşanan tüm olağanüstü durumların tek bir sebebi var, o da bu adam."

Amerika'nın temsilcisi kaşlarını kaldırdı, alaycı bir ses ve keskin aksanıyla, "Bir tanrı mı?" diye sordu İngilizce. "Adam mı yoksa tanrı mı, karar veremediniz sanırım? Bize masal mı anlatıyorsunuz?"

"Masal mı?" diye sordum, Türk aksanıma rağmen beni anlayabiliyordu. "Yaşananlar bir masal gibi mi duruyor, madam? Dünyanız saatlerdir donmuş hâlde."

"Dünyanız?" dedi sorar gibi.

"Evet, sizin dünyanız." Göz bebeklerim yavaşça incelerek bir elips şeklini aldı. Amerikalı kadının duraksadığını gördüm, diğerlerinin bunu görmediğine emindim.

"Kanıt," dedi Rusya'nın temsilcisi. "Kanıt olmadan bu delilik. Sen kimsin ki böyle konuşuyorsun?"

Kian yanımda bir gülümsemeyle eğildi. "Kraliçe," dedi, fısıltısı salonu titretti. "Ama siz ona ne diyeceksiniz merak ediyorum." İngilizcesi su gibiydi, pürüzsüzdü.

"Bir gerginlik yaratmak adına burada değiliz fakat buraya anlamsız şeyleri dinlemek için de gelmedik," dedi Çinli adam. "Dünya bir tehdit altında ve bunun çıkış noktası da Türkiye. Tüm bunlar sizin nükleer bir saldırıya hazırlandığınız düşüncesini pekiştiriyor gibi görünüyor."

Japonya'nın temsilcisi, "Ben tüm bunların Güneş'te meydana gelen patlamalar ile bir bağlantısı olduğunu düşünüyorum," dedi. "Lakin hanımefendinin iddiaları beni de sizin gibi düşünmeye sevk etmek üzere."

Gülümsedim. "Hiç emrinizde çalışan askerleri sorguladığınız oldu mu?" diye sordum, masada derin bir sessizlik baş gösterdi. "Eminim üstleriniz bana inanırdı çünkü emrinizde çalışan askerlerin çoğu tıpkı benim gibi." Birbirlerine attıkları kaçamak bakışları gördüm. Almanya'nın temsilcisi tamamen sessizdi, ağzını açmayıp konuşmadığına göre askerlerle ilgili gerçeklerin bir kısmına vâkıftı.

"Daha açık konuşur musunuz?" diye sordu Amerikalı kadın, gözlerimdeki anlık değişimi gördüğü için bakışlarını doğrudan yüzüme kilitlemişti.

"Görecekleriniz birçoğunuz için yeni ve beklenmedik olabilir, birçoğunuz için ise zaten bildiği bir gerçek," dediğimde Almanya'nın temsilcisinin bakışları yüzüme kilitlendi. Evet, kesinlikle biliyordu. "Bilmeyenleri aydınlatıp gerçeği göstermek boynumun borcu." Yavaşça ayağa kalktığımda, güvenlik görevlilerinin elleri silahlarına gitti ama hareketsiz kaldılar. Herhangi bir girişimde bulunup bulunmayacağımı tartar gibi gözlerini bana dikmişlerdi.

Temsilciler yeniden birbirine baktı. Çin'in temsilcisi, ifadesiz ama şüphe dolu gözlerle, "Kanıt," dedi. "Bana bir tehdit olmadığını kanıtla."

Ninova

Gözlerimi Çin'in temsilcisine diktim. Öfkem bir volkan gibi patladı ama sesim buz gibiydi: "Sizi asıl tehditten korumak için buradayım."

Avucumu açtığım an güvenlik görevlileri daha da gerildi. Mēness'in gücü damarlarımda bir yılan gibi kıvrıldı. Elimden bir alev yükseldi; siyah ve gümüş. Zehirle yalpalıyordu. Salondakiler bir an donup kaldı; temsilcilerinin birçoğunun gözlerinde korku ve hayreti gördüm. Sandalyelerine yaslandılar, gözlerinde dehşetle avucumda yanan ateşe baktılar. Gözlerim kan gibi kaynadı, ardından göz bebeklerim bir insandan emanet aldığı özellikleri geri plana itip elips şeklinde incelerek uzadı.

Alev avucumda daha da büyürken, Japonya'nın temsilcisi, "Bu... Bu imkânsız," diye kekeledi.

"İmkânsız mı?" diye sordum gülümseyerek. "Zamanın zincirlenmesi imkânsız değil ama bu imkânsız, öyle mi?"

Amerika'nın temsilcisi titreyerek ayağa kalkıp, "Bu bir numara!" dedi sertçe. "Hile. Sen bir terörist olabilirsin. Bizi kandırmaya çalışıyorsunuz!"

Diğer elimi kaldırdığımda kadın geriye doğru çekilip bana korku dolu gözlerle baktı. Parmaklarımı şıklattım ve küçük bir ateş mum alevi gibi yanarak yukarı savruldu, ardından ateşin içinden siyah bir yılan kıvrılarak çıkıp parmaklarıma dolanarak kafasını kaldırdı, boynunu kabartıp kadına baktı.

Kadın elleriyle yüzünü kapatıp kısa bir çığlık attığında ve köşedeki bir güvenlik görevlisi titreyerek silahını kabzasından çekip çıkardığında, olacakları zaten öngördüğüm için sakin kalmaya çalıştım. Bir patlama sesi salonun içinde çınladı. Yere düşen kurşun kovanının sesini duydum ve ardından iki göğsümün ortasında bir ılıklık hissettim. Ağzımdan bir nefes kaçtı, sendeledim ama düşmedim. Avucumdaki ateş söndü, parmaklarıma dolanan yılan ise ağzını açıp yüksek sesle ıslıdı. Kian, "Seni orospu çocuğu!" diye kükrediğinde ateşin terk ettiği avucumu masaya yasladım. Kian'ın soğuk ellerini belimde hissettim, beni doğrultmaya çalıştı ve Kızıl Teğmen, öfkeyle bağırmaya başladı ama sesi kaosun içinde kayboldu. Temsilciler çığlık attı, koltuklar

Ninova

devrildi. Sesler bir anlık bozuk, parazitli bir şekilde kulağıma doldu ve kelimeleri seçemedim.

Tek bir anlığına da olsa, "Mahinev," dediğini duydum Kian'ın, sesi titriyordu. Aniden belimde duran ellerini geri çekti, güvenlik görevlisine atak yapacağını anladığımda bileğini kavrayarak onu durdurdum. Göğsümdeki yara kan sızdırıyordu ama acı başa çıkamayacağım kadar güçlü değildi. Zehir damarlarımı genişleterek, tüm hücrelerime saldırarak uyandı; Mēness'in gücü bir ağıt gibi içimde uludu. Yaram kapanmaya başladı, deri birleşti, kan kurudu. Kafamı kaldırıp güvenlik görevlisine sırıtarak baktığımda, güvenlik görevlisi silahını düşürüp dizlerinin üzerine çöktü; yüzü bir hayalet gibi solgundu ve dudakları saniyeler içinde çatlayıp kurumuştu.

"Dua et," diye fısıldadım. "Annemin soyundansın." Ardından gözlerimi temsilcilere çevirdim. Acı kaybolmadı ama büyük değildi, benim için sinek ısırığı gibiydi. "Şimdi bana inanıyor musunuz?" diye sordum. "Bu sizin için yeterli bir kanıt mı yoksa tüm salonu ateşe vermem mi gerekiyor?"

Temsilcilerden biri titreyerek, "Sen ne tür... Ne tür bir yaratıksın?" diye sordu.

"Ben bir yaratık değilim." Gözlerimi yüzüne diktim. "Ben bir Mar'ım. Tüm Marların kraliçesiyim."

İçlerinden biri, "Mar da ne demek?" diye sordu yüzünde buz gibi bir ifadeyle.

Almanya'nın temsilcisi, "Eski Türkçede yılan anlamına geliyor," diye cevapladı. Gözlerini benden ayırmıyordu. Kaos sürüyor, panik devam ediyordu ama bir şeyi fark ettilerse eğer, o da yalan söylemediğimdi.

Rus temsilci sonunda kendini toparlamayı başarıp, "Tüm bunları yapan sen misin?" diye sordu. "Ne istiyorsun? Türkiye'nin tarafını mı tutuyorsun?"

"Orada dur bakalım," dedim gözlerimi ona dikerek. "Ben size tüm bunların sebebinin kim olduğunu söyledim. Dünyanın dengelerini değiştiren bu adamı durdurabilecek tek kişi benim ama bu süreçte sizin de yardımınıza ihtiyacım var."

Kızıl Teğmen sertçe, "Bu kadın hepinizi kurtarabilir ya da hiçbir şey yapmaz ve dünya gölgeler tarafından yutulur," dedi. "O yüzden bir karar verin."

"Bu dünyayı değiştirecek bir olay, insanlara bunu açıklayamayız. Hiç kimse bunu kabul etmez," dedi Çinli temsilci.

Amerikalı kadın, "Pekâlâ," diyerek ellerini masaya koydu, derin nefesler alıp veriyordu. "Bizden ne tür bir yardım istiyorsun? Tüm bunları insanlara duyurmadan da çözmenin bir yolu olmalı. Aksi hâlde tüm ekolojik sistem, kurulmuş düzenler, bugüne kadar inanılan her ne varsa yerle bir olacak."

"İnsanların evlerinde kalmasını sağlamanız gerek," diyerek söze girdim. "Onlara gerçeği söylemek tehlikeli olabilir ama hiçbir şeyi söylememek de onları kaderine terk etmek anlamına geliyor." Gözlerini bile kırpmadan beni dinliyorlardı. "Bu durum açığa çıkarsa sansasyon yaratacak, bunu biliyorum fakat insanların kör, sağır, dilsizi oynamasına da göz yumamayız. İstanbul'daki sokak yasaklarına rağmen bazı gruplar dışarı çıktı. Ayaklanmalar illaki olacak. Bunun önüne geçmelisiniz çünkü dünyayı büyük bir çarpışma bekliyor. Bu savaş insanlarla değil ama insanların dünyasında gerçekleşecek."

"Bizden tek istediğin insanları geri çekmemiz mi yani? Ne tür bir savaştan bahsediyorsun?" diye soran temsilciye bakmadan önce derin bir nefes aldım.

"Büyük bir savaştan ve bu savaşta sizin silahlarınızın hiçbir anlamı yok," dedim. Koltuğuma oturdum. Temsilciler birbirlerine baktı; şüphe, korku ve hayretle... Her bir duygu, gözlerinde bir fırtına gibiydi.

"Peki ya asıl düşman sensen?" diye soran kişinin kim olduğunu bilmiyordum, o sırada masaya baktığım için sorunun sahibini ayırt edememiştim.

Kızıl gözlerimi kaldırıp her birine tek tek baktım ve konuştum: "Asıl düşman bensem, umarım Tanrı size merhamet eder," diye cevap verdim.

Buz kestiklerini görebiliyordum ama hiçbiri ağzını açıp tek kelime dahi etmiyordu. Edemiyorlardı. Kurşunun beni delip geçtiğini ama

Ninova

biraz olsun hasar bırakmadığını gözleriyle görmüşlerdi. Parmağımın ucunda beliren küçücük bir alevle her birini ateşe verebileceğimi biliyor gibi bir hâlleri vardı.

Kızıl Teğmen, "İstanbul'daki çoğu insan ve dünya genelindeki insanlar zaten birçok şeyden şüpheleniyordu," diye söze girdi. "Son olaylardan sonra kutsal toplanma alanlarına sığınmaları gerekti. Yani ortada dönen şeytani enerjinin zaten farkındalar. Onlara tam olarak gerçeği aksetmeden bir şeylerin olmaması gerektiği gibi ilerlediğini belirterek evlerinde kalmalarını, kutsal alanları kullanabileceklerini söyleyebiliriz," dedi.

"Elektrik kesintileri dünya için ciddi bir tehdit, bu konuda ne yapacağız?" diye soran temsilciye baktım.

"Bunun bir çaresine bakabilirim," dedim. Kızıl Teğmen bana anlamayan gözlerle baktı ama aldırış etmedim. "Geri kalanı size o anlatacak. Şimdi izninizle buradan ayrılacağım."

Akıllıca olan, yani onların penceresinden baktığımda, beni tutsak etmekti ama buna cesaret edemeyeceklerini görebiliyordum. Yerimden kalktım. Kian'ın hâlâ yerde dizlerinin üzerinde duran güvenlik görevlisine baktığını gördüm. Öyle bir bakıyordu ki adamı parçalayacak gibi bir hâli vardı. Onu bileğinden yakaladığımda dokunuşum bakışlarının adamdan ayrılmasına yetmedi. "Kian," dedim sessizce. "Gidiyoruz."

Kızıl Teğmen, "Birazdan döneceğim," diyerek benimle birlikte çıkışa ilerledi. Güvenlik görevlileri hareket dahi etmeden bana bakıyorlardı.

Kian beklemediğim bir anda koluma girdi ama yadırgayıp geri çekilmedim. Kulağıma yaklaşarak, "Canın acıyor mu?" diye sordu, sesi kaskatıydı, öfkesi çok bariz ortadaydı.

"Acımıyor, hiçbir şey hissetmedim," dedim. "Kurşuna karşı dayanıklıymışım, gördün mü?"

"O orospu çocuğunu ateşe vermen gerekiyordu," dedi kaskatı bir çeneyle.

"Küfredip durma," diye homurdandım.

"Ederim."

Ninova

"Ne o, kraliçen olarak mı kabul ettin beni? Çok mu endişelendin?" diye dalga geçtiğim sırada askerlerin önünden geçiyorduk. Kian gözlerini devirip farklı bir yöne baksa da sıkılı çenesini görebiliyordum. Boynundaki damarlar belirginleşmiş, hissettiği öfkeyi gözler önüne serercesine zonkluyordu.

Kızıl Teğmen, "Şimdi Türk elçimiz diğer elçilerle görüşecek, ben de aralarında olup detayları onlara anlatmaya devam edeceğim," dedi sakin adımlarla yürürken. Bize değil, önünde uzanan koridora bakıyordu.

"O hâlde biz geri dönebiliriz, değil mi?" diye sordum.

"Sizin için bir araç ayarlayacağım," diye cevapladı Kızıl Teğmen.

"Teşekkür ederim," dedim. Askerlerden birinin önünden geçtiğim sırada boynumda bir kaşıntı hissettim, çok geçmeden gerdanıma yayılan sıcaklık beni irkiltti ve askerlerden birinin elindeki tüfeği düşürdüğünü duydum. Kafamı çevirip askere baktığımda, diğer askerlerin ona yöneldiklerini fark ettim ve titreyen bedenini gördüm. Birkaç saniye içinde kafasını kaldırdı, gözleri gözlerimle buluştu ve askerin gözlerinin turuncu bir alev gibi parlaması beni olduğum yere âdeta mıhladı. Bir adım attı, bana doğru yöneldiğini fark etmemi sağlayan Kian'ın korumacı bir şekilde önüme atılması oldu ama her şey çok hızlıydı. Asker, birkaç adımda önümde bitti, Kian'a aldırış etmeden tek dizinin üzerine çöktü ve başını önüne eğerek tam önümde durdu. Boynumdaki kapsül kolyenin tenimi alev gibi yaktığını hissettim.

Ve o an anladım.

Anahtar sahiplerinden biri, tam önümde duruyordu.

Tek söylediğim, "Buldum seni," oldu.

Duzenleme
Ny.ozlem

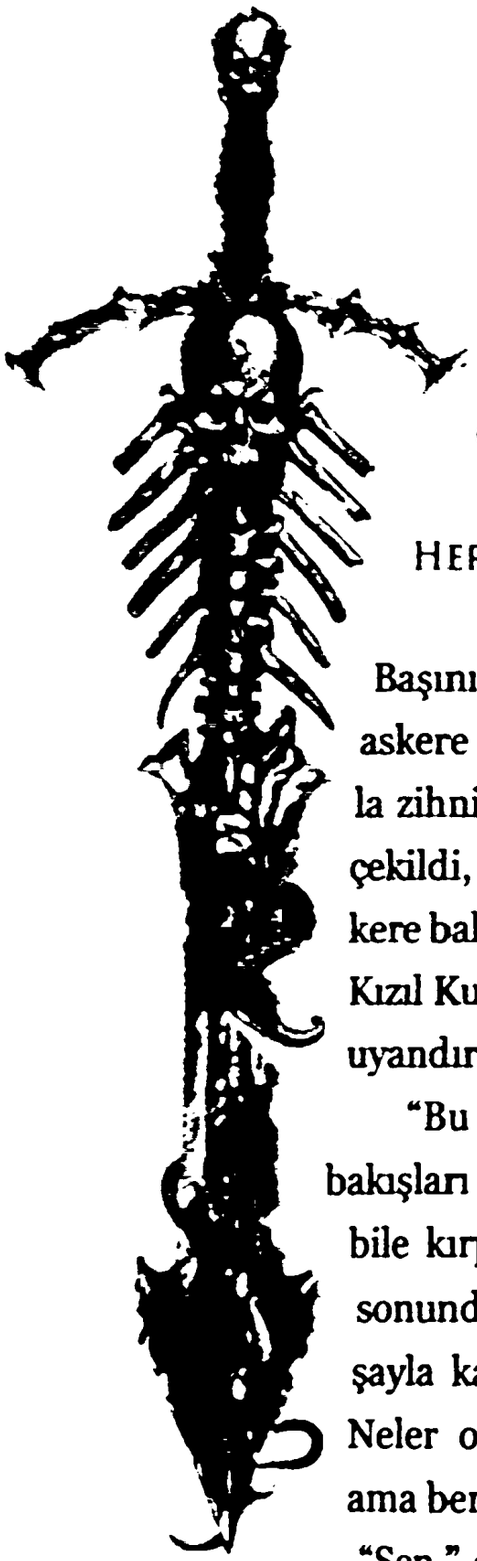

8. İBLİS YAĞMURU

HER NAME IS CALLA. CONDOR AND RİVER

Başını önüne eğmiş, boynumdaki kana tepki veren askere bakarken duran zamana rağmen saniyeler hızla zihnimdeki tasa doluyordu. Kian irkilerek bir adım çekildi, herkes şok olmuş hâlde önümde diz çöken askere bakıyordu. Hayır, o sıradan bir asker değildi. O bir Kızıl Kurt'tu. Ve boynumdaki kan, onu yattığı uykudan uyandırmıştı.

"Bu bir Kızıl Kurt," dedim sessizce, Kian irkildi, bakışları omzunun üzerinden bana çevrildi. Gözümü bile kırpmadan askere bakmaya devam ettim. Asker sonunda kafasını kaldırdı, yüzünde beliren bir karmaşayla kaşlarını çatıp aniden doğrularak ayağa kalktı. Neler olduğunu anlayamıyormuş gibi bir hâli vardı ama ben her şeyin farkındaydım.

"Sen," dedim askere doğru bir adım atarak. Asker bir adım geri attı, bana kuşkulu gözlerle baktı. Kafamı omzuma yatırıp onu baştan aşağıya süzdüm. "Baban hayatta mı?"

Sorduğum soru karşısında afallayarak, "Ne?" diye sordu. Ardından ciddi olduğumu fark etmiş olacak ki, "Hayır," diye yanıtladı. Dudaklarım yukarı kıvrıldı. O vâristi. Kızıl Teğmen'in bakışlarının yüzümü delip geçtiğini hissetsem de o bakışlara karşılık vermedim. Bunun yerine, "Benimle geliyorsun," dedim askere.

Ninova

Asker, "Affedersiniz?" diye sordu, sesinde hem alay hem de bariz bir şaşkınlık vardı.

"Duymadıysan tekrar edeyim, benimle geliyorsun."

Çatık kaşlarla bana bakarken bir süre sessiz kaldı, ardından Kızıl Teğmen'e baktı. "Bu kadın ne diyor?" diye sordu. Ona doğru bir adım daha atıp dirseğinin altından kavrayarak kolunu sıkıca tuttum. Kolunu geri çekmeye çalıştı ama nasıl bir güç uyguladıysam bunu başaramadı. Şaşkınlık ve öfke arası gidip gelen bir ifadeyle tekrar gözlerimin içine baktı. "Hâlâ uyanmadın, öyle mi?" diye sordum.

"Hanımefendi, bırakır mısınız kolumu?"

"Kim olduğunla ilgili bir fikrin yok, değil mi?"

"Neyden bahsediyorsunuz?" diye sordu kolunu kurtarmak için uğraşırken.

Kızıl Teğmen, "Derhâl benimle geliyorsun," dedi askere. Asker bir bana, bir Kızıl Teğmen'e baktıktan sonra kaşlarını çattı ama "Emredersiniz," diye cevap verdi. Askerin kolunu bırakarak geri çekildim. Kızıl Teğmen bizi çelik duvarlarla çevrili bir odaya sokana dek konuşmadım ama gözlerim askerin üzerindeydi.

Kızıl Teğmen kapıyı kapattığı anda, "Fazla vaktimiz yok," diyerek söze girdim. "Bizimle gelmek zorundasın."

Asker, "Neden sizinle geleyim?" diye sordu çatık kaşlarla.

"Çünkü sen bir Kızıl Kurt'sun," diye yapıştırdım cevabı, artık birilerine uzun uzun açıklama yapabilecek hâlde hissetmiyordum kendimi. "Sana verilen görevi yerine getirmen için de benim yanımda olman gerekiyor."

"Kızıl neyim?"

"Kızıl Kurt," dedim üstüne basa basa. "Tıpkı baban gibi."

Asker, "Bu kadın ne söylüyor?" diye sorarak Melih'e, yani Kızıl Teğmen'e baktı. Melih cevap vermeden dikkatli gözlerle askeri süzüyordu.

"İsmin ne?" diye sordum.

"Doruk," dedi düz bir sesle.

"Görünen o ki kurdun hâlâ uyanmamış," dedim düşünceli bir sesle.

"Kurdum mu?"

Ninova

Kian, "Papağan gibi sana söylenenleri tekrar edip durma," dedi agresif bir sesle. Kian'a baktım, gerginliği had safhadaydı.

Kızıl Teğmen, "Onlarla gidiyorsun," dedi tek seferde. Doruk kulaklarına inanamıyormuş gibi Kızıl Teğmen'e, ardından bana baktı. Verilen emirden çıkamayacağı belliydi ama kafası öyle karışmıştı ki eğer fırsatı olsaydı eminim buradan koşarak uzaklaşırdı.

Doruk'u ikna etmek bizim için zor olsa da rütbe olarak ondan üstün olan Kızıl Teğmen için oldukça kolay olmuştu, sonuçta Melih burada bir yüzbaşıydı. Kızıl Teğmen'in bizim için tahsis ettiği araca ilerlerken Doruk tedirgin görünüyor, tek kelime etmeden etrafı kolaçan ediyordu. Siyah bir Mercedes'in anahtarını bana uzatan Kızıl Teğmen'e, "Teşekkür ederim," dedim. "Nemesis konusuna gelince... Bence elçiler bize yardım edecek."

"İnsanları bu işe karıştırmakta bir fayda göremiyorum," dedi Melih düşünceli bir sesle. "Nemesis ile başa çıkmak bizim için bile bu denli zorken onlar bunun altından kalkamaz."

"Müttefik müttefiktir," dedim sakince. Doruk, konuşmalardan hiçbir şey anlamadığını belli eden bir ifadeyle ikimize bakıyordu. Gözlerimi ona çevirip, "Binecek misin?" diye sordum.

Doruk arka koltuğun kapısını açıp arabaya bindi. Kian arabanın kaputuna yaslanmış, Kızıl Teğmen'i ve beni izliyordu. "Yaşananlar adına üzgünüm," dedi Kızıl Teğmen, güvenlik görevlisinin bana ateş etmesini beklemediği her hâlinden belliydi ama ben o odaya girerken her şeyi göze almış, her ihtimali düşünmüştüm. Bir panik havasının doğacağını ve sonucunda silahların patlayacağını öngörmüştüm. Bu yüzden sakince, "Yaşanması olası bir durumdu, sorun değil," demekle yetindim.

"Kendini hiçbir şekilde tehdit altında hissetme."

"Hissetmesin mi?" diye araya girdi Kian. "Hissetmesin, öyle mi? O pezevenk silahını çekip onu vurdu ama bu kız kendini tehdit altında hissetmesin, öyle mi?"

Kian'a çatık kaşlarla baktım, Kızıl Teğmen yorum yapmadı çünkü Kian'ın haklı olduğunu düşündüğünü biliyordum. Kian ona yönelttiğim bıçak gibi bakışlar karşısında dişlerini sıkarak kafasını farklı bir yöne çevirdi.

Ninova

"Haberleşiriz," diyen Kızıl Teğmen'e başımı sallamakla yetindim.

Direksiyon başına geçeceğimi fark eden Kian, "Ben kullanırım," dedi.

"Aynen, kullanırsın. Hayatında kaç kez Türkiye'de araba kullandın? Sana yol tarif etmekle uğraşamam. Bin hadi."

"Sana ben kullanırım dedim." Sesi sertti, bir an gözlerim gözlerinde takılıp kaldı. Bu kadar öfkeli olmasının nedenini merak ettim ama soracak hâlim yoktu, kafam kazan gibi olmuştu.

"Bana sesini yükseltme bir daha." Ona başka bir şey söylemeden sürücü koltuğuna oturup arabayı çalıştırdım. Bir süre arabaya binmeden kaputun önünde dikilip ön camdan içeriye, bana baktı. Daha sonra derin bir nefes alıp dişlerini sıkarak ön yolcu kapısını açtı ve koltuğa yerleşti.

Doruk, "Bana burada neler olduğunu anlatacak mısınız?" diye sorduğunda Kian ile aynı anda, "Şimdi değil," dedik. Doruk'un arka koltukta huzursuz bir şekilde soluduğunu duydum. Direksiyonu çevirerek kompleksten ayrıldığım sırada arabaya çöken sessizlik, Ankara'nın dışına çıkana dek bizi takip etti.

Ankara'dan çıktığımızı fark eden Doruk, "Hop hop!" diye çıkıştı. "Nereye götürüyorsunuz siz beni?"

"İstanbul," dedim. "Sana orada ihtiyacım olacak."

"Bana fikrimi sordunuz mu siz?"

"Etrafına bak," diyerek karanlık yolu, kendi kaderine terk edilmiş şehri işaret ettim. Ön camdan dışarı bakarken dişlerini sıktı. "Sence tüm bunların nedeni ne? Bir şeylerin yanlış olduğunu sen de biliyorsun. Yaşanan doğaüstü çoğu şeye bir asker olarak elbette tanık olmuş, mantıklı bir açıklaması olmadığını anlamış olmalısın," dedim. Pürdikkat dışarıyı izlerken cevap vermiyordu. "Mantık arama. Sadece şunu bil, yanlış giden bir şeyin dışında değil, doğrudan içindeyiz ve sen de o şeyin bir parçası olarak sana düşeni yapmak zorundasın. Aksi hâlde üzerinde yaşadığın bu dünya var ya, tuzla buz olacak." Arabayı biraz daha hızlandırdım, aksi takdirde daha fazla konuşacaktım ve kullanacağım kelimeleri törpülemeden, doğrudan sarf edeceğim için

Ninova

büyük ihtimalle şok üstüne şok yaşayacaktı. Bu yüzden kendimi ve içimde biriken her şeyi dizginlemeye çalıştım.

"Bana Kızıl Kurt derken neyi kastettin?" diye sordu, şimdi sesi daha sakin geliyordu. Bir profesyoneldi, uzun zamandır asker olarak görev yaptığı her hâlinden belli oluyordu ve şoku atlattıktan sonra daha soğukkanlı davranmaya başladığını fark etmiştim.

"Sana her şeyi açıklayacağım fakat bunun için önce bizimle İstanbul'a gelmelisin." Dikiz aynasından ona baktım. "Senin sindirmek için zamana ihtiyacın olacak, bizim ise oldukça az vaktimiz var. Anlıyorsun değil mi?"

Gözlerini dikiz aynasına yansıyan gözlerimden çekmeden başını salladı. "Anladım."

Araba geceyi bir kılıç gibi yararak ilerlemeye devam etti. Ankara'nın beton gölgeleri yerini otoyolun ıssızlığına bırakalı çok olmuştu. Kian hemen yanımda oturuyor, Efken'in kanıyla dolu kupayı saklayan çantayı dizlerinin üzerinde tutuyordu; yüzü bir maske gibi donuktu. Bir Kızıl Kurt, Yedi Güneş'in anahtarlarından biri şimdi yanımdaydı. Nemesis bunu öğrendiğinde ne yapacaktı? İstanbul'un içinde bizi binlerce tuzağın beklediğine emindim. Bolu'nun virajlı yollarına geldiğimizde Doruk sessizliği bozdu; sesi, bir çöl rüzgârı gibi kuruydu: "Konunun babamla alakası ne?" Sanırım uzun süredir bunu düşünüyordu.

Dikiz aynasından ona baktım. "Baban bir kurt soyundan. Kızıl Kurtlar, kadim bir kan taşır. Sen onun vârisisin, Yedi Güneş'in anahtarlarından birinin sahibisin. Yanımda olmazsan Nemesis seni de avlar, tıpkı Mahzar'ı avladığı gibi."

"Mahzar?"

"Kardeşim," dedim direksiyonu daha sıkı kavrayarak.

Doruk'un duraksadığını fark ettim. "O da mı söylediğin gibi bir şeydi?"

"Kurt mu? Evet, o da bir Kızıl Kurt'tu."

"Uzun süredir raporlara geçtiğimiz çok saçma, açıklanamayan şeylere maruz kaldım," dedi Doruk. "Artık gerçeklik algım değişti. Ama bu... Bu başka bir şey."

Ninova

"Başka," dedim gözlerimi yola sabitleyerek. "Ve sen artık o şeyin içindesin."

İstanbul sınırlarına girdiğimizde Doruk'un sorduğu birçok soruyu onu fazla ürkütmeden ama tüm yalınlığıyla yanıtladım. Sonunda düşüncelerle pençeleşiyor gibi öylece suspus olmuştu. Aniden gökyüzü bir yara gibi açıldı. Cam tavan, bir an için kırmızı bir ışıkla doldu; sanki bulutlar kanıyordu. Doruk, "Bu ne?" diye fısıldayarak koltuğundan doğrulurken gözlerimi iri iri açtım. Kian çantayı sıkıca tuttu, gözleri yukarı kaydı. Arabayı yavaşlattım, yol kenarına çektim ve sakinliğimi korumayı denedim.

Ama sonra gördüm. Gökyüzünden gölge formunda iblisler iniyordu. Hiçbiri diğer gölgelere benzemiyordu. Bu başka bir şeydi. Sanki bir yağmur gibi ama damlalar yerine karanlık varlıklar dökülüyordu. Her biri duman ve kemikten yoğrulmuştu, uzun, sıska uzuvları bir örümcek gibi kıvrılıyordu. Gözleri kırmızı kömür gibi yanıyordu; ağızlarında diş yoktu ve çığlık atıyor gibi genişçe açılıyordu. Gölgeler toprağa değdikçe eriyor, asfalta sızıyor, sonra yeniden şekilleniyordu; bir sis gibi ama canlı, aç ve lanetli.

Doruk, "Siktir," diye mırıldandı. "Bunlar da ne?"

"İşte bunu ben de bilmiyorum," dedim dürüstçe. Sesim buz tutmuş gibiydi. İblis yağmurunu izlerken gözümü camdan ayıramıyordum. İblis olduklarını içgüdülerimden yola çıkarak söyleyebilirdim ama yine de türleri belirsiz yaratıklardı.

Kian, "Uzaklaşalım buradan," dedi mekanik bir sesle.

"İnsanların bunu görmemesi olası bile değil," dedim. "Pencereden dışarı bakan biri her şeyi tüm berraklığıyla görür. Durdurulması gerek."

"Yolcu uçakları," dedi Doruk dehşet içinde. "Bu hızda yağan bir şeyin uçaklara zarar vermemesi imkânsız." Telefonuna sarıldığını gördüm. Birilerini arıyor olmalıydı ama her şey için çok geçti. Gölgeler eğer gerçekten form bakımından bir gölge gibiyse, uçaklara anlık şiddetli türbülanslar emanet etse de kalıcı zararlar vermezdi. Öyle olmasını umut ettim. "Siktir, telefon çekmiyor," dedi Doruk telaşla.

"Bu şiddette etrafı saran güçlü enerji formları varken şebekelerin çökmesi çok normal," diyebildim, gözlerimi bile kırpmadan yağışı iz-

lemeye devam ediyordum. Şekil alan iblis gölgelerden birinin son sürat arabaya doğru koşmaya başladığını fark ettiğimde, "Hay sikeyim," diyerek arabayı çalıştırdım. Araba öne doğru atıldı, iblis gölgenin vücuduna çarptı ama vücut bir duman gibi dağılarak kaybolduğunda bu çarpmanın ona etki etmediğini anladım. Direksiyonu avucumla çevirirken kolumu koltuğa yaslayıp arkama baktım, hızla geriye doğru sürüp arabayı çevirdim ve dar bir yola saparak son sürat ilerlemeye başladım. "Hedefleri biziz," dedim doğrudan. "Ya da hareket hâlindeki her şeyi hedef olarak görüyorlar. Ki bu çok daha kötü bir senaryo."

"Ne yapacağız?" diye sordu Doruk korkuyla. Kian hiçbir şey söylemiyor, ön camdan dışarıyı izlerken dişlerini sıkıyordu.

"Kalıp onlarla başa çıkabilirim ama seni güvenli bir şekilde Riva'ya götürmek zorundayım," dedim hızla. Arabayı biraz daha hızlandırdım, ibre sonuna dek dayandı, arabanın lastiklerinin attığı tiz çığlıklar kulakları sağır edecek cinstendi.

"Onlarla başa çıkabilir misin? Sen de mi o söylediğin şeydensin?" diye sordu Doruk.

Neredeyse gülecektim. "Yok, ben başka bir şeyim." Onu sakinleştirmek adına, "Sence ıslak köpek gibi mi kokuyorum?" diye sorduğumda Kian bana yan yan baktı.

Ön kaputa şiddetle çarpanın da bir gölge olduğunu biliyordum ama aniden çarptığı için onu görme şansım olmamıştı. Bu demek oluyordu ki istediklerinde bir dumana dönüşüp darbeyi engelleyebiliyor, istediklerindeyse tam tersi sert bir cisim gibi çarpabiliyorlardı. Araba sarsılarak durdu, yeniden çalıştırmak üzereydim ki Kian aniden kapıyı açtı, çantayı koltuğa bıraktı ve "Burada kalın," diye hırladı.

"Kian, ne ya-" Sözümü bitiremeden bir şimşek gökyüzünü yırttı ve araç sarsıldı, titreyen camların sesi kulaklarımı çınlattı. Kian dışarı fırladı ama saniyeler geçmeden bir duman etrafını sararak onu içine aldı. "Kian!" diye çığlık attım korkuyla. Bir patlama sesiyle beraber şimşekler etrafı ağ gibi sardı. Gözlerim anlık olarak kamaştı ve sonrasında Kian'ın orada olmadığını fark ettim. Ondan geriye sadece duman ve karanlık kalmıştı. "Kian! Hayır!" diye bağırarak kapıyı açtım. Doruk, "Dur," diye seslendi ama onu dinlemedim. Şimşekler bir nabız

gibi atıyordu, hava yanık bir kokuyla doluydu. Kian gitmişti. Eğer ölmediyse, Nemesis onu almış olmalıydı. Kalbim bir demir gibi sıkıştı.

O an karanlığın içinde bir şekil belirdi. Nemesis. Uzun, esmer silüeti bir gölge gibi yükseldi; mavi gözleri bir fırtınanın habercisi olan gökyüzü gibi parlıyordu. Siyah cübbesi rüzgârda dalgalanıyor, ellerindeki yıldırım ipleri kıvrılıyordu. Dudaklarındaki zalim gülümsemeyi gördüm. "Mahinev," dedi ve kalbim atmayı bıraktı. "Oyun burada bitiyor."

Doruk arabadan indi, silahını çekti ama elleri titriyordu. "Bu herif de kim?" diye fısıldadı.

"Silahını indir," dedim gözlerimi Nemesis'e sabitleyerek. "Ona işlemez."

Nemesis tam arkamda Doruk olmasına rağmen gözlerini benden ayırmıyor, dudaklarında o şeytani kıvrımla beni izliyordu. Bir sonraki hamlemi merak ettiğini görebiliyordum ve bir sonraki hamlemi ben de merak ediyordum.

"Benim yerime koyduğun kurdu senden aldım," dedi sonunda, bir adım attığında yıldırım ipleri asfalta bıçak gibi saplanarak dimdik durdu. "Ve biricik kardeşin Miran'ı da öyle." İşaret parmağını bana doğrulttu ve "Ama eğer bana kupayı ve kılıcı verirsen, arkandaki yavru köpeğe dokunmam, hatta belki Miran'ı ve sahiplendiğin yeni köpeği sana geri veririm," dedi.

"Şantaj mı?" diye sordum ona doğru bir adım atarken. "Sen bir tanrı değil, bir korkaksın."

Zalim gülümsemesi daha karanlık bir hâl alırken, "Sana dokunmayacağıma, asla zarar vermeyeceğime tüm kalbinle inanıyorsun, değil mi?" diye sordu. Öne doğru eğilip, sinsi bir şekilde fısıldadı: "Yanıldığını kanıtlayacağım."

"Çoktan kanıtladın."

Gözlerimin içine uzun uzun baktı ama o gözlerde herhangi bir kırılma görmedim; saf nefretle bakıyordu. Bu kalbimi kırmalı mıydı bilmiyordum ama içimin sızladığını hissettim. Uçurum mavisi gözlerin bana böylesine büyük bir nefretle bakacağını hiç tahmin etmemiştim.

"Kupa ve kılıç. Şimdi," dedi sert bir sesle.

"Asla."

"Vereceksin."

"Nasıl da çaresiz kalmışsın," dediğimde gözlerini biraz daha kıstı. "Korkuyorsun, değil mi? Anahtarları topladığım için, onları bulabilecek ve yönetebilecek kişi olduğum için, tam karşında sana tapan değil, seni öldürecek olan o kadın olarak durduğum için çok korkuyorsun, değil mi?"

Burnundan sert bir nefes vererek gülünce duraksadım. Gözleri şeytani bir ışıkla parladı. Bana doğru bir adım daha atarken gölgeler şehre yağmaya devam ediyordu. Parmağını şıklattı ve Doruk'un elindeki silah uçup yere çarptı, zeminde sürüklendi.

"Arkandaki Gümüş Pençe'yi gözlerinin önünde diri diri heykele çevirdiğimde de böyle sorular sorabilecek hâlin kalacak mı bir bakalım," dedi ve panik aniden tüm vücuduma hastalık gibi yayıldı.

Bunun altı boş bir tehdit olmadığım bildiğimden, "Doruk, arabaya dön, hemen," dedim sertçe.

Doruk, "Seni bu herifin önünde öylece bırakamam," dediğinde, "O senin başa çıkabileceğin biri değil," diye cevapladım. Nemesis'in gözleri kısıldı, dudaklarındaki zalim tebessüm küçüldü ama kaybolmadı.

"Senin başa çıkabileceğin biri mi peki?" diye sordu Doruk şaşkınlıkla.

"Öyle," dedim gözlerimi Nemesis'ten çekmeden.

Arkamda bir kıkırtı yükseldi. Duraksadım. Nemesis'in gülümsemesi tamamen kayboldu; şimdi bana bomboş gözlerle bakıyordu. Bir saniye bile geçmemişti ki omurgamdan yükselen bir ürperti hissettim. Siktir. Omzumun üzerinden dönüp Doruk'a bakmak istedim ama göreceklerimden korkuyordum. Nasıl fark etmezdim? Nasıl anlık bir coşkuya kapılıp onu kontrol etme gereği duymazdım? Doruk'un silahının namlusunu ensemde hissettiğimde gözlerimi yumup, "Nemesis, sen çok büyük bir orospu çocuğusun," dedim dişlerimin arasından.

Nemesis tek kelime etmiyordu ve Doruk arkamda kıkırdamaya devam ediyor, sesi sanki iki kişiye aitmiş gibi yankılı geliyordu.

Gözlerimi açtığımda, orada gördüğü tek şeyin nefret olduğunu biliyordum.

Ninova

"Şimdi de korkak olduğumu düşünüyor musun?" diye sordu beni baştan aşağı süzerek, sesi buzdan soğuktu ve bakışları bir yabancıya ait gibiydi. "Bak şimdi bana, kimmiş asıl çaresiz olan?"

"Seni ellerimle öldüreceğim."

"Kanımın bir damlasını boynuna takınca ilk sokağa çıkışında Kızıl Kurtlardan birini bulabileceğini sanacak kadar salaksan bu benim suçum mu? Ben seni zeki bir kadın zannediyordum ama sen hırslarının kurbanı olan küçük bir yeni yetmeden başka hiçbir şey değilsin," dedi zehir tükürür gibi.

"Doğru," dedim ensemde soğuk namluyla. "Beni gafil avladın."

"Yenilgiyi kabul ettiğinde hiç seksi görünmüyorsun," dedi gözlerini bedenimde gezdirerek.

"Yenilgiyi kabul ettiğimi kim söyledi?" diye sordum, duraksayıp gözlerimin içine baktı. Aniden sırtımı döndüm, Doruk'un elindeki silahı kavrayıp bileğini sertçe büktüğümde kesik bir çığlık attı. Kırılan kemiğin sesini duydum, ardından Doruk'un kahverengi gözlerinin siyaha dönüştüğünü fark ettim. Yüzünün şekli hızla bozuldu, kemiklerinin yeri değişiyormuş gibiydi ve birkaç saniye sonra çirkin bir suretle karşımdaydı. Yüzüme yırtıcı bir kuşun sesini anımsatan bir ses çıkararak çığlık attı. "Seni çirkin kukla," diyerek avucumda yanan ateşi yüzüne ittim ve yere sürüklenen diğer silahını ateşimi rüzgâr gibi kullanarak kendime çekip elime aldım. Kilidi kaldırarak tek seferde yaratığın kafatasına ateş ettiğimde kara gözler geriye doğru devrildi ve açılan ağzından çıkan dumanı gördüm. Hızla çürüyen beden yere düştü. Duman etrafımı sardı, ateşim genişleyerek bir çember şeklini aldı ve şiddetle patlayarak dumanı yok etti. Elimde silahla Nemesis'e döndüğümde, kaşlarını kaldırmış bana bakıyordu.

"İşte bu seksiydi," dedi alayla.

"Bir asker cesedi kullanıp onu gölgenle canlandırarak içeri sokmayı başardın ha?" diye sordum.

"Kızıl Teğmen'i kandırmak, seni kandırmaktan daha zor ama en azından kendisinden düşük rütbeye sahip olan askerleri araştırmıyor. Açığını yakalamış olduk," dedi omuz silkerek.

"Diyelim ki burada beni yendin ve kupayı aldın, peki ya kılıç ne olacak?" diye sorduğumda gözlerini kıstı. Öne doğru eğilip silahı çenemin altına koydum ve fısıldadım: "Kılıç benim içimde."

"Mmm, içinde olacak kadar şanslı," diye alay etti. "Onu kullanmadan önce bir güzel yalayacağım."

Çenemdeki namluyu dudaklarıma götürüp bir süre düşünüyor gibi yaptım. "Ne yazık, hayatın boyunca beni bir daha yalayamayacağının sen de farkındasın ve bir kılıcı yalamaya bile razısın." Gözlerinin içine baktım. "Benim tadımı alabilmek için."

Dişlerini sıktı. Yüzündeki kemikler belirginleşti, deri içeri çöktü ve bu, normalde olduğundan yüz kat daha tehlikeli görünmesine neden oldu.

Silahı dudaklarımda gezdirirken, "Hayatın boyunca uzaktan bakacaksın bana," diye fısıldadım.

"Ne tesadüf," diye karşılık verirken sesi sertti. "Sen de bana."

"Emin ol bu gerçek, seni acıttığı kadar beni acıtmıyor," diye alay ettim.

"O kalın dudaklar bunu savunsa da o kızıl gözler tam tersini söylüyor, Mahi."

"Hayal görmeyi bıraksan iyi edersin o zaman." Silahı ona doğrulttuğumda elim titremiyordu bile. Önce silahın namlusuna, ardından gözlerimin içine baktı. Yüzü ifadesizdi.

"Hiç düşünmeden beni vurabilecek seviyeye ulaştığını biliyorum ama kurşun bana işlemez, bunu iyi biliyorsun," dedi. "Fakat sana iyi hissettirecekse durma, çek tetiği."

"Kurşunun seni öldüreceğini bilseydim hiç düşünmeden kafana sıkardım," diye karşılık verdim. "Ne yazık ki ben seni öldürmeye çok hevesli olsam da sen öyle kolay gebermiyorsun."

"Şartların eşit olmasını istediğim için sana şu âna kadar hiç dokunmadım ama haddini çoktan aştın," dedi ketum bir sesle. "O yüzden kupayı ver, ben de gitmene izin vereyim. Aksi hâlde canını fena yakacağım."

"Yak bakalım yakabiliyor musun?"

Elini kaldırıp elinin tersiyle havaya bir fiske vurmasıyla, avucumdaki silah hızla savrulup yere düştü. Gözlerimi yüzüne diktim. "O silahın içindeki mermi yarattığın yaratığın kafasını dağıttığına göre içinde gümüş olmalı," dedim. "Beni yaralamak kolay olsun diye mi bunu seçtin?"

Dilini şaklatıp, "Seni benden başkası yaralarsa bunu canıyla öder," dedi.

"Ne kadar romantiksin."

"Hıhım," dedi alayla ama yüzü buz gibiydi. "Mum ışığında birbirimize gümüş mermi sıkarız ve gölgelerin şarkıları eşliğinde dans ederiz, ne dersin? Ayaklarımızın altında da dökülecek kanlar kırmızı bir halı gibi serili olur."

"İstanbul'da yeterince kan dökmedin mi hayvan herif?" diye sordum kendimi tutamadan. Gökyüzüne baktım, iblis yağışı devam ediyordu. "Neyin peşindesin?"

"Kupayı bana vermezsen göğün iblislerini yere indirmeye devam edip sevimsiz küçük dünyanı mahşer yerine çevireceğim," dedi alayla. "Ve sen her zaman olduğu gibi beni yine durduramayacaksın."

"Durdurabilirim."

"Sen beni sadece gökten kırmızı kar yağdığı gün durduracaksın."

"O zaman gökten kırmızı kar yağacak," dediğimde kaşlarını çattı. Sırıttım.

"Kardeşini geri istemiyor musun? Onun da sonu Mahzar gibi mi olsun, Mahinev?"

Kalbimin fitilini ateşleyip beni kendi içimde infilak ettirerek parçalara ayırabileceğini düşünüyordu. Belki haklıydı ama geri çekilmeyecektim.

"Senin şantajlarına boyun eğmeyeceğim."

"Oh? Şantaj mı?"

"Ben sana kupayı versem de sen zamana hükmedebilen güçte birini bana geri vermezsin."

Gözlerini kısıp başını iki yana sallarken, "Bazen o kadar zeki oluyorsun ki sertleşiyorum," diye fısıldadı.

"O hâlde bedenin kemikten daha sert bir cesede dönüşene dek beni izlemeye devam et," diyerek avuçlarımı yere doğrulttum ve tüm gücümle bedenimi yukarı ittim. Ayaklarım yerden kesildiğinde ve bedenim yerden on metre yükseldiğinde gözlerini kaldırarak bana baktı. Kollarımı ve bacaklarımı iki yana açtığımda çember hızla etrafımı sararak vücudumu içine alıp beni bir madalyonun figürü gibi sergiledi. Ayak bileklerimde ve ellerimin bileklerinde hızla dönmeye başlayan ateşten bileziklere baktı. Bilezikler büyüdü, halkalara dönüştü ve zincir ile ateşin birbirine karışırken çıkardığı sesi çıkarmaya başladı. Gözlerini benden ayırıp arabaya çevirdiğinde, "Düşünme bile iblis," diye fısıldayarak ellerimi hızla birleştirdim; ateşten halkalar birbirine çarparak genişleyip koca bir topa dönüşerek ileri hücum etti. Zıpladı, bir gölge gibi yükselerek hızla farklı bir yöne gitti ve ateş boşluğu vurdu. Arabanın tavanına indim, etrafımı saran iblislere baktım ve gözlerimi hemen karşımda duran bedenine çevirdim. Ayak bileklerimde hâlâ ateşten halkalar dönüyordu.

Halkalar büküldü, bir bıçak gibi sivrilerek farklı noktalara savrulmaya başladı ve her bir iblisi tıpkı bir ok gibi vurmaya başladı. Bu olurken ben hareketsiz duruyor, sadece ona bakıyordum.

"Gösterin sona erdiyse?" diye sorduğunda kaşlarımı çattım. İblisler ateşimden geçerek kara bir dumana dönüşüyor, yok oluyordu. Nemesis aniden yükseldi, pelerini kendi yarattığı rüzgârla uçuştu ve kar taneleri gökyüzünden yağan iblislere eşlik ederek yeryüzüne şiddetle düşmeye başladı. "Sahneyi tek başına kullanmana gönlüm razı gelmedi," dedi ve başını eğdi, gözlerini göremiyordum ama kafasını yeniden kaldırdığında, yıldırım saçan, gümüşe dönmüş gözlerini gördüm ve dişlerimi sıktım. Arkasında büyük bir şimşek patladı ve yıldırımdan kollar tıpkı ona ait kanatlar gibi damarlanarak sırtında yükseldi. Bir yıldırım oku hızla bana yöneldi, kolumun yanından geçerek tenimi sıyırdı ve arkamda bir noktaya çarparak patladı. Ellerimin bileklerinde yeniden beliren alev halkaları hızla döndüler, genişlediler ve halka şeklinde ileri doğru savrularak Nemesis'i hedef almaya başladılar. Ama Nemesis her birine tek bir parmak hareketiyle yönünü saptırdı.

Ninova

"İnsanlar ölecek, Mahinev," dedi gırtlaktan gelen gür bir sesle. "Marmara Denizi dev bir kan gölüne dönüşecek." Göğsümü sıkıştıran cümlelerine rağmen soğukkanlılıkla ona bakmayı sürdürüyordum. "Ya bana itaat etmeyi öğreneceksin ya da yüz binlerce cesedin ortasında çaresizce bana teslim olmak zorunda kalacaksın."

"Asla," dedim. "Bu söylediğin asla olmayacak. Kardeşimi aldın benden, yetmedi, diğerini de çaldın. Asla sana itaat etmeyeceğim." Ayaklarım arabanın tavanından ayrıldı, bedenim yükseldi, kendi etrafımda yavaşça döndüm ve ateşin de bir sarmal gibi dönerek vücudumun etrafını kuşak gibi sardığını hissettim. Alevim parladı ve büyük bir kırbaca dönüştü; ucunu yakaladım, ateş bedenimi sıyırarak ileri uzandı ve ateşten kırbacımı öne doğru vurduğumda yerden yükselen alevler kar tanelerini yukarı püskürterek harlandı. Nemesis biraz daha yukarı sıçrayarak yanan alevlerden bedenini kurtardı. Durmadım, kırbacı bir defa daha havaya vurdum ve bu kez havayı kesen ateşten kırbaç, rüzgârı ateşe dönüştürdü. Ateşten rüzgâr Nemesis'in vücuduna çarptı.

Nemesis havadayken geriye doğru sendeledi, bedenini tamamen yatırdı ve havada sırtüstü süzüldü, ardından daha yükseğe sıçrarken bedenini yeniden dik konuma getirerek sırıttı. Beklemediğim bir anda avucunu açarak avucunda şimşekten bir mızrak oluşturdu. Ateşten kırbacımı ona savurduğum sırada mızrağıyla kırbacımı ortadan ikiye böldü ve ateş cızırtılı bir ses çıkararak söndü.

"Şartları eşitleyecek olursam burada senden geriye o güzel cesedin bile kalmaz," dedi, sesi eğleniyormuş gibiydi ama gözleri yıkıcı bir öfkeyle bakıyordu. Sanki bu dünyada ve diğer tüm evrenlerde en çok benden nefret ediyordu.

"Elinden geleni ardına koyma, koyacak olursan canından olursun," dedim öfkeyle. Gölge iblisler arabanın etrafını sardı ama kanımla mühürlenen kupaya yaklaşamadıkları barizdi. Bundan güç alarak tüm dikkatimi ona verdim ve yeni bir atak yapmak için havada pentagram pozisyonumu aldım.

"Daha kılımı bile kıpırdatmadım ama şimdiden tüm gücünü ortaya sermeye başladın," diye alay ettiğinde içimde beni sıkıştıran o

Ninova

hırs yılan gibi tısladı. Pentagram başımın, ayaklarımın ve kollarımın etrafında bir çember oluşturarak ateş şeklinde yandı; dudaklarımdan dökülmeye başlayan kelimelerin her biri gücümü dışarı çağıran kutsal ayine aitti. Pentagram genişledi, bedenimin etrafında tam tur dönen çember bir nabız gibi atmaya başladı. Gözlerimi yumup başımı önüme eğdim, bununla beraber pentagram bedenimin etrafından geçerek hızla öne atıldı ve büyük bir çember şeklinde son sürat Nemesis'e ilerlemeye başladı. Kafamı kaldırıp gözlerimi açtığımda pentagramın Nemesis'e vurup onu metrelerce sürüklediği o küçük ânı gördüm. Dudaklarım yukarı kıvrıldı.

Zemine düşen bedeni arkasında büyük bir yıldırım izi bıraktı, sürüklendi, pentagram onu altına aldı ve anlık olarak yaktı ama sonunda pentagramdan kurtuldu. Bir sonraki hamlem için hazırlandım, ateşten bir gölge arkamda yavaşça büyüdü, ışığıyla bedenimi aydınlattı ve ona bir kez daha yakıcı ateşi savurdum. Aniden yerden sıçrayarak yükseldi, o kadar hızlıydı ki gözlerim onu takip edemedi bile. Bedenime aniden çarpan yıldırımla geriye savruldum, güçsüz olsa da beni sürükleyecek kadar sert bir darbe yaratan yıldırım yüzünden arabanın tavanına düştüm. Sırtımda derin bir acı hissettim, bu acı anlık olarak nefesimi kesti ve gözlerim iri iri açıldı. Doğrulmaya hazırlanıyordum ki birden üzerimde belirdi. Üzerime düştüğü an araba ağırlığıyla sallanıp içeri çöktü. Kafamı kaldırıp ona baktığımda ellerini kafamın iki yanma koymuş, gümüş gibi parlayan mavi gözleriyle yüzüme bakıyordu.

"Nigin Bağı sustu, artık kendini bulunmaz Hint kumaşı sanmasan iyi edersin. Benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun," dedi dişlerinin arasından. Keskin soluğu sıcak bir dokunuş gibi yüzüme yayıldı ama bu sıcak dokunuşa rağmen gözleri kutuplardan daha soğuk bakıyordu.

"Ne tesadüf," diye soludum altında uzanırken. "Sen de benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun."

Öfkeyle yumruğunu kaldırıp arabanın tavanına vurduğu anda tavanda büyük bir göçük oluşmasına neden oldu. Gözlerimi kırpmadım bile, sadece ona baktım. Bunun onu daha da öfkelendirdiğini görebiliyordum. Ellerimi göğsüne koydum, onu avucumdan yayılan ateşle

Ninova

yukarı ittiğimde bedenini bana biraz daha bastırdı ve ateş ikimizin arasında cızırdayarak söndü.

"Kalk!" diye bağırdım öfkeyle.

"O emirlerin artık bana işlemiyor. Aramızdaki bağı koparıp attın sen, unuttun mu?" diye tısladı.

"Sana kalk dedim!" Var gücümle onu ittim, ateş avucumdan göğsüne yayıldı ve siyah gömleğini yaktı. Sonunda onu üzerimden fırlatabildim. Bedeni hızla aşağı düştü. Topuklarımın üzerinde yükselerek arabanın tavanında dimdik durdum ve etrafıma bakındım. Korkunç bir form almış gölgelerin gözleri üzerimdeydi. Arabaya dokunuyorlar ama kapıyı açamıyorlar, kupaya uzanıp onu alamıyorlardı. Arabanın tavanındaki çatlayan cama sert bir tekme attım, cam içeri doğru patladı. Tam kırılan camdan içeri girecektim ki bir yıldırım, ok gibi hızla ilerleyerek beni omzumdan vurup yana düşürdü. Arabanın tavanından yere düştüm, gölgeler hırıltı çıkarmaya başladılar ve bir anda etrafımı sardılar. Elim istemsizce omzuma gitti, elbisemin kumaşından dışarı süzülen kanımı avucumun içinde hissettim ve acıyla hırlayarak gözlerimi ona diktim. Gölgeler ona yol açıyor, geçmesi için geri çekiliyorlardı ve oluşan küçük koridordan bana doğru yürüyordu.

"Kupa. Şimdi," dedi keskin bir sesle.

"Kendin alamadığına göre kanımla mühürlenmiş olması seni etkiliyor, öyle mi?" Demek ki yatak odasında kupayı almaya cüret edememe nedeni yaralı olması ya da daha fazla yara alacak olması değil, kanımla mühürlenmiş kupaya dokunamıyor olmasındandı.

Dişlerini sıktı ve "Kupayı ver dedim sana," diye bastırdı.

"Kupayı bu kadar kafaya taktığına göre doğru yoldayım," dedim yerde oturmuş ona bakarken ve yıldırım okuyla açtığı yarama avucumu bastırırken.

"Seni öldürecek olursam o kupanın hiçbir anlamı kalmayacak, bunu biliyor musun? Ve seni öldürmemem için hiçbir sebep bırakmadın bana," dedi. Etrafımda tam tur döndü, o bunu yaparken gözlerimle onu takip ediyor, köşeye sıkışmış bir av gibi onu süzüyordum. Tam önümde durup eğildi, çenemi kavrayıp kafamı kaldırarak göz temasımızı derinleştirdi. "Yani bana ben ölmeye çok meraklıyım, ölümüm

Ninova

senin elinden olsun istiyorum mu demeye çalışıyorsun?" diye sordu tükürür gibi.

Buna karşılık onun yüzüne tükürdüm. Duraksadı, ardından avucunun içiyle yüzüne sıçrayan tükürüğümü silip avucunun içini yaladı. İrkilerek ona bakakaldım.

"Ölümle burun burunayken bile eğilip yere düşen burnunu almaya zahmet etmiyorsun," dedi, bu aşağılamadan çok bir iltifat gibiydi. Gözlerimin içine uzun uzun baktı.

Yavaşça doğrulup kalkarken hâlâ kolumu tutuyordum. Gözleri anlık koluma kaydı, sonra yeniden gözlerimin içine baktı. Kar taneleri siyah saçlarıma tutunuyor, gözlerimde alev gibi yanan bir hırsla ona bakarken bu hayatta en nefret ettiğim insana bakıyormuş gibi göründüğümü biliyordum.

"Belki ben öleceğim," diye fısıldadım ona doğru bir adım attıktan hemen sonra, "ama sen de benimle beraber öleceksin." Dişlerimin uzadığını, dilimin çatallandığını hissettim. Aniden yaydan fırlayan bir ok gibi öte atıldım, bedenim gerisinde kendisine ait şekli olan bir ateş gölgesi bıraktı ve onu belinden kavradım. Kollarımı beline sardığımda nefesi kesildi. Hızla ileri doğru atılmaya devam ettim, bedeni benimle birlikte savruldu ve önümüzde duran gölgeleri bir bir vurarak ilerlemeye devam ettik. Ateşim ikimizi içine aldığında gözleri yeniden gözlerime dokundu. Durgun bakışlarının aynasında kendi yansımamla karşılaştım. Bedenimiz yere çarptı, sırtı zemine vurduğunda onun kucağındaydım ve alev hâlâ ikimizi içinde tutuyordu.

"Ben senin ensendeki ölümüm," diye hırladım ve ateş daha da güçlü parladı. Her bir hücremden dışarı alevler fışkırıyor, derimin altından çıkarak etrafa yayılıyordu. Gözlerini kırpmadan bana bakmaya devam etti. "Ve cehennemin dibine gideceksem, sen de benimle birlikte geleceksin!"

"Beni bin defa sırtımdan vurmasaydın, bunu seve seve yapardım, seninle cehenneme bile gelirdim." Sakince kurduğu cümle bir an için kaşlarımı çatmama neden oldu. "Senin için hiç düşünmeden ölürdüm." Kulağıma yaklaştı. "Senin için bin kez öldürdüm zaten ama gerekirse milyonlarca kez yeniden öldürürdüm. Masumları bile

Ninova

öldürürdüm. Hiç düşünmezdim." Dişlerinin arasıından öfkeyle konuşuyordu. "Tek bir an düşünmezdim. Herkesi senin için öldürürdüm." Geri çekildi ve tekrar göz göze geldik. "Ama sen bana sürekli ihanet ediyorsun."

"Sen daha beterini hak ediyorsun," dediğimde gözleri bir anlığına dudaklarıma kaydı ve hızla yeniden gözlerimin içine baktı.

"Daha beterini hak etsem de seni hiç sırtından vurmadım."

Tam bir şey söyleyecektim ki beni belimin iki yanından kavradı, üzerinden fırlattı ve bedenim metrelerce yükseğe fırlarken kemiklerimdeki acı yüzünden kısık bir çığlık attım. Havada takla atıp yere düşerken avuçlarımı zemine siper ettim. Kafamı kaldırıp dağılmış saçlarla ona baktığımda yeniden ayaktaydı. Avucunda bir şimşek daha doğdu, mızrağa dönüştü ve gümüş-mavi ışıltılar saçtı. Mızrağı elinde ustaca çevirip ağır adımlarla bana doğru yürümeye başladı.

Tam harekete geçecektim ki açılan portal dikkatimi dağıttı. Kafamı çevirdiğimde portalm içinden hızla çıkan arkadaşlarımı gördüm. Yerimi Vitali bulmuş olmalıydı. Gölgelerin bakışları birdenbire açılan portala çevrildiğinde, "Gidin!" diye bağırdım ama çok geçti çünkü İbrahim çoktan bir sırtlanın vücuduyla portalm halkasından geçerek bir gölgeye doğru son sürat koşmaya başlamıştı bile. Arkasından Hatem halkanın içinden geçti ve büyük cüsseli bir kurt olarak zemine ayak basıp koşmaya başladı. İbrahim önüne gelen tüm yaratıkları sırtlanının yüzünde geniş bir sırıtış eşliğinde etrafa savurup dişliyor, Hatem uluyarak koşarken rüzgârıyla yaratıkların dengesini bozuyordu.

Vitali büyüsünü kullandı, Manbel dev kanatlarıyla yükselerek gökyüzünden yere inmeye devam eden gölge iblislerinin arasında süzülmeye ve onlara çarparak dumana çevirmeye başladı. Crystal'in çıngırağının sesini duydum, ardından Sapphire'ın bir iblisi boynundan kavradığını gördüm ama iblis hızlı davranarak duman formunu alıp onun dokunuşundan kurtulmayı başardı. Gümüş Pençeler de buradaydı, sayıca az olsalar da büyük kurtlardı ve her biri iblisleri hedef alarak üstünlük kurmaya çalışıyordu. Yine de çabaları boşaydı çünkü gökyüzünden iblis yağmaya devam ediyordu.

Fırladım, hızla koşarak arabanın üzerine tırmandım, bileğimden kıvrılarak inen yılanı bir kırbaç gibi kullanıp ateş yüklü darbeleri gölgelere savurmaya başladım. Bu sırada Nemesis ağır adımlarla bana doğru yürümeye devam ediyordu ve mızrağı avucunun içinde gökyüzünden çalınmış bir yıldırım gibi görünüyordu.

Tek darbesiyle belki beni öldürebilirdi ama yapmıyordu, belli ki avıyla oynamak istiyordu.

Yılandan kırbacımı havada şakımasını sağlayacak şekilde salladım, mızrağa doğru yönlendirdim ve kara yılanım mızrağın etrafını sardı ama çok geçmeden mızrağın etrafında taşlaşıp patlayarak yere kömür şeklinde döküldü.

Gece, saatler geçmiş olmasına rağmen hâlâ gökyüzündeydi ama iblis gölgelerin gökyüzünden yeryüzüne inmesiyle sanki karanlık bile katı bir kıvam kazanmıştı. Sırtımda yükselerek büyüyen kurt formundaki alevleri doğrudan Nemesis'e yönlendirdim. Yüzünde mimik bile oynamadan bana doğru yürümeye devam ediyordu. Kurtlarım, ateşin sıcak rüzgârını estirerek Nemesis'e doğru koşmaya başladı ama ona ulaşamadan taşa dönüşen ateş formundaki kurtlar yere kömür gibi yığıldı.

Crystal'in iki iblis gölgeyi parçaladığını ve duman formunu almalarına izin vermeden yok ettiğini gördüm, tekrar Nemesis'e bakarken dişlerimi sıkıyordum. Sonunda kaputun önünde durdu, kafasını kaldırıp bana baktı ve mızrağı bir kılıç gibi uzatarak yıldırımın keskin ucunu çeneme yasladı. Tehdit altında hissederek kafamı kaldırmak zorunda kaldım. Gözlerimi indirip ona tiksintiyle baktığım sırada onun gözlerinde herhangi bir duygunun dahi yer almadığını fark ettim. Bana bomboş gözlerle bakıyordu.

"Kupayı veriyor musun yoksa tüm dostlarının sonu ateşten yılanın ve kurtların gibi mi olsun?" diye sordu mekanik bir sesle.

Tehdidinin altının boş olmadığını bildiğimden yutkundum. Mızrağın ucunu yavaşça çenemden boynuma indirdi, bir kez daha yutkundum ve mızrağın ucu boynumdaki ince deriyi hafifçe yırttı. Damlayan kanımın yıldırımdan mızrağa bulaştığı anda çıkardığı ateş yüklü sesi dinledim.

"Ruhun ölmüş senin," dedim.

"Evet," dedi. "Sen öldürdün."

"Bırak gitsinler," dedim. "Onlar senin de dostlarındı."

"Benim değil, Efken'in dostları." Duraksadım, gözlerime daha da duygusuz gözlerle baktı. "Sen içimdeki Efken'i öldürdün."

Gözlerimi yumdum. Mızrağın ucunu boynuma biraz daha bastırdığında derimdeki yırtığın genişlediğini hissettim. Gözlerimi bir anlığına araladığımda ise hissettiğim korku göğsümü patlatacaktı. Korkunun sebebi boğazıma dayalı bir mızrak olması değildi, korkumun sebebi Nemesis'in başının üzerinde yükselen sırtlandı. İbrahim, tek bir darbeyle Nemesis'i yana savurarak düşürdü. Mızrak yere düştüğü anda ışığı söndü ve boynumdan sicim gibi inen kanı hissettim. İbrahim, sırtlanının gözleriyle bana baktı. "Kaç," dediğini hissettim. Hissetmedim, duydum. "Kupayı al ve git."

Nemesis, "Eski dostum," diye seslendiğinde sırtlan duraksadı, göz ucuyla yerdeki bedenin sahibine baktı.

"Hayır," diye fısıldadım, bu bir yakarıştı. İbrahim'i hedef alacağını hissediyordum, hayır bu his değildi, bunu biliyordum. Nemesis sırıttı, yere çarptığı sırada olsa gerek dudağının kenarı kanıyordu ve kanı elinin tersiyle silerken ne yapacağını bildiğim için korkuyla kasılmış hâlde bekliyordum.

"İbrahim, git," diyebildim. Sırtlan yavaşça Nemesis'e doğru döndü. Ona doğru yürümeye başladı. "İbrahim, hayır," diye fısıldadım ama beni duymazlıktan geldi.

Nemesis'in önünde durduğunda Nemesis hâlâ sırıtıyordu.

Bir yılan yaratmak, yılanı halat gibi İbrahim'e sararak onu olabildiğince uzağa fırlatmak istedim ve buna hazırlandım ama sonra bir şey oldu.

Sırtlan, alnını Nemesis'in alnına yasladı.

Dostuna veda ediyordu.

İbrahim, Efken'e veda ediyordu.

Tek bir anlığına Nemesis'in yüzündeki ifade dondu, ardından sırıtışı usulca yüzünü terk etti. Sırtlan yavaşça alnını Nemesis'in alnından uzaklaştırdı. Nemesis donmuş hâlde ona bakıyordu. Gözlerim yerde

Ninova

biriken kana kaydığında, Nemesis'in elinin üzerindeki yara dikkatimi çekti. Açıktı ve kan sızdırıyordu. Sırtlan yavaşça ön patilerinin üzerine uzandı, ağır ağır Nemesis'in elindeki yarayı yaladı. İyileştirme isteğiyle... Nemesis hareket bile etmeden sırtlana bakmaya devam ediyordu.

Nemesis, "Ne yapıyorsun?" diye sorabildi sadece.

Sırtlanın kıkırtısını duydum. Gücünü mü kullanacaktı? Nemesis'in üzerinde etkisi olmazdı. Kalbimde bir ağırlıkla, etrafımda devam eden kaosa aldırış etmeden onları izlemeye devam ettim. Sırtlan kafasını kaldırdı ve ulur gibi kıkırdamaya devam etti. Daha sonra kafasım indirdi ve kıkırtıları haykırışlara, ağıtlara, belki de gözyaşlarına dönüştü. Bir sırtlanın kahkahasını duyabilirdiniz ama onun ağlarken çıkardığı sesleri duymuş olamazdınız. Ben duyuyordum.

Nemesis gözünü bile kırpmadan, siyahı büyüyerek gözünün mavisini kaplamış gözleriyle İbrahim'e bakmaya devam ediyordu. Sanki özür diliyordu, sanki veda ediyordu, sanki yas tutuyordu. Sonunda hıçkırıkları durdu, sessizlik usulca etrafı sardı.

Ve İbrahim, Nemesis'e saldırdı.

Hatırladım. Efken'in ona kötü kötü baktığı, İbrahim'in sulu şakalar yaparak ona sırnaştığı anlardan birinin içine hızla çekildim. Dipsiz, karanlık bir kuyunun içine son sürat düşmeye başlayıp zifir gibi zemine çakılmaktan farksızdı hatırlamak. Karlı bir geceydi, İbrahim'in evinin boydan camının önünde dikilmiş sigara içen Efken'e arkasından sokulup, "Baklavam, bu gece benimle salonda mı uyumak istersin, yoksa benimle misafir odasında mı uyumak istersin, yoksa benimle kilerde mi?.." Efken aniden ona döndüğünde susmuş, yüzünde muzip bir sırıtışla Efken'e bakmıştı.

"Oğlum sen benim başıma bela mısın lan?" diye sormuştu Efken ona.

İbrahim dudaklarını büzerek, "Kuyruklusundan," diye cevap vermişti. Sonra her zamanki senaryoydu işte, İbrahim önde, Efken onun arkasında, evden fırtına gibi çıkıp orman boyu koşmuşlardı. Yakalasa canına okuyacaktı belki, belki dokunmayacaktı bile ona ama emin olduğum bir şey varsa, İbrahim her nasıl Efken'e sataşmayı seviyorsa, Efken de onun sataşmalarını seviyordu.

Anı beni içinden dışına son hızda itti.

Nemesis'in üzerindeki İbrahim'i gördüm. Sırtlan dişleri Nemesis'in omzuna saplanmıştı ve derin, zehirli pençeleriyle Nemesis'in göğsünü pençelemeye başlamıştı. Bir an bu bana, birinin ölümünü kabullenemeyip mezarını elleriyle kazımaya çalışan, o kişiyi mezardan çıkarmak isteyen birini hatırlatmıştı.

Eğer daha tuhaf olan bir şey varsa bu, Nemesis'in karşılık vermeden yerde uzanarak gökyüzüne bakması ve sırtlanın onu pençelemesine izin vermesiydi.

"Onu bu şekilde öldüremezsin aptal," diye fısıldadım kendi kendime. Ve fark ettim ki İbrahim onu öldürmeye çalışmıyordu, İbrahim ona olan sevgisini ve kızgınlığını gösteriyordu. Hepsi buydu.

Kupayı alıp ortadan kaybolmam gerektiğini biliyordum ama onları bu çatışmanın ortasında bırakamazdım. Bir gölge bana hamle yapmak için hızla üzerime çullandığında tanıdık bir ses, "Yeter bu kadar!" diye bağırdı ve gölgenin hareketleri ağır çekime düştü; yavaşlama şekli beni dehşete düşürdü. Gözlerim yavaşça sesin sahibine döndü. Kardeşime.

Miran oradaydı. İblislerin tam ortasında duruyor, bakışlarını bana saldıran gölgeye dikmiş, onun hareketlerini tamamen kısıtlamış hâlde dikiliyordu.

"Miran!" diye bağırdım. Sırtlan, Nemesis'in üzerinden çekildi, bakışları benim baktığım yöne çevrildi. Nemesis ise yerde öylece uzanıyor, gökyüzünü izlemeye devam ediyordu.

Miran'ın bana çevrilen kızıl kahve gözlerinde boşluğu gördüğümde duraksadım. Nemesis yavaşça doğruldu, zaten yanan gömleği şimdi sırtlanın pençeleri yüzünden paramparçaydı ve esmer göğsünden kan sızıyordu. Tüm bunlara rağmen İbrahim'e saldırmadı, tek yaptığı bakışlarını Miran'a çevirmek oldu.

Arabanın tavanından aşağı doğru atladım, Miran'a doğru koştuğum sırada Miran aniden elini kaldırdı ve bedenim sanki görünmez bir bariyere çarpmış gibi hissettim. Koşmayı bırak, adım bile atamadım. Miran pürdikkat bana bakıyordu. İblis gölgeler arkadaşlarıma saldırmayı bırakmışlardı, aynı zamanda arkadaşlarım da sessizliğe

gömülmüş hâlde kardeşime bakıyorlardı. Miran'ın siyah saçlarına tutunan kar taneleri bile yavaştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sorabildim karman çorman bir ifadeyle.

"Bana yaklaşma," dedi ve donup kaldım. "Yaklaştığın her şeyi mahvediyorsun."

"Ne?"

Miran, "Duydun beni," dediğinde Crystal'in, "Seni küçük pislik," diye fısıldadığım duydum.

"Bana kendi isteğinle bu herifin yanında olduğunu söyleme," diyerek Nemesis'i işaret ettim. Kalbim korkuyla çarpıyordu. Bir yanım Miran'ın esir düştüğüne, tüm bunlara zorlandığına inanmak istiyordu ama diğer yanım kardeşimi tanıyordu. Miran, Miraç'ın aynaya düşen yansıması gibiydi. Biri aydınlığa koşsa, diğerinin seçimi karanlıktan yana olurdu. Biri sevgi ve şefkat hissetse, diğerinin hissettiği tutku ve hırs olurdu. Yine de aklım almıyordu. Kabul etmek istemeyen tarafım, "Sakın," diye mırıldanmama neden oldu. "Sakın bana bunun senin seçimin olduğunu söyleme."

"Senin seçimlerinin bedelini bizler ödedik," dedi, ruhu kaybolmuş gibiydi. "Önce ikizimi, sonra da abimi aldın benden. Her şeyin mahvolmasının bir nedeni varsa o sadece sensin. Gidebilirdin. Onunla gidebilirdin ama kaldın. Kaldın ve hayatımızı mahvetmeyi seçtin." Nemesis'ten bahsettiğini anladığımda ağzımın içi kupkuru oldu. "Şimdi ailemi korumak için onunla gitmeyi seçen bana kınayan gözlerle bakacaksan bak, senin yapamadığını yapıyorum."

"Dünyayı altüst ederek mi yapacaksın bunu?" diye soran Vitali'ydi ama kardeşim ona dönüp bakmadı bile.

"O bizim kardeşimizin katili!" diye bağırdım.

"Kardeşimizin katili sensin!" diye karşılık verdiğinde bir adım geriye sendeledim. Kalbim duyduklarımın ağırlığı karşısında ezildi. "Eğer ona karşı hissettiklerin seni bir aşk sarhoşuna çevirmeseydi, eğer sana benimle gel dediğinde onunla gitmiş olsaydın ya da en başından bu aptal inadın yüzünden hepimizi bu karanlık eşiğe sürüklememiş olsaydın, Mahzar hayatta olacaktı!"

Başımı iki yana sallayarak, "Miran, sağlıklı düşünemiyorsun," dedim.

Ninova

"Senden bunu beklemiştik, sağlıklı düşünmeni!" Bana ablasına değil de düşmanına bakıyormuş gibi baktığını fark ettim. "Şimdi annemi ve babamı koruyacağım. Bir anlaşma yaptım. Senin yapamadığını yaptım. Onun yanında olacağım, onunla gideceğim. Ve annemle babam asla zarar görmeyecek."

"Onun bu yalanlarına inandın mı?"

"Senin kadar aptal olmadığım için sevineceğine..." Miran güldü, gülüşü bomboştu. Gözlerine dikkatle baktım. Ruhunu görmeye çalıştım ama sanki kardeşimin ruhu orada değildi; orada çok karanlık bir boşluk vardı ve attığım her çığlık kayıtsızlıkla taçlanarak dönüp bana çarpacak gibiydi.

"Babama ne diyeceksin, Miran?" diye sordum. "Abimin katiliyle iş birliği yapıyorum mu diyeceksin babama?" diye bağırdım bu defa.

"Oğlunun katili kendi kızı olan babam için bu çok da büyük bir yıkım yaratmayacaktır!"

"Sen çok aşağılık bir çocuksun," dedi Manbel dehşet içinde. "Bu benim gibi bir iblis için bile çok adice."

Miran, Manbel'i tamamen duymazlıktan geldi. "Yerinizde olsam buradan giderdim abla, aksi hâlde bu kadar az kişiyken iblislerle başa çıkmanız imkânsız. Ve istersem, zorlansam da hepinizi yavaşlatabilirim."

Omuzlarım düştü. "Bunu yapmazsın."

"Sen gerçekten safsın," dedi Miran alayla. "Efken'in de tüm bunları yapamayacağını savunuyordun. Ben ailem için yapıyorum, sen ise aşk için yapmıştın. Hangimizin bahanesi daha kuvvetli sence?"

"Babam seni evlatlıktan reddedecek."

"Seni bile etmediyse, beni de affetmenin bir yolunu bulur," diye cevap verdi.

Bir adım daha geri çekilip başımı önüme eğdim. Nemesis saldırmıyor, hatta tek kelime bile etmiyordu. Gözlerim omzumun üzerinden usulca ona kaydı. Pençe izlerinin göğsünde usulca kapandığını gördüm ama göğsü hâlâ kan revan içindeydi. Bomboş gözlerle yere düşen kar tanelerini izliyordu. Bir an gözüme bir tanrı gibi değil de kaybolmuş bir adam gibi göründü. Ona duyduğum nefret içimde daha

da büyüse de saldıracak gücüm yoktu çünkü duyduklarım bana çok ağır gelmişti.

Hatem'in dikkatle Nemesis'e baktığını fark ettim. Gözlerinde hayal kırıklığı, öfke ve bir o kadar da tanıdık bir sevgi vardı. Ona kızamadım. Liderine baktığında bunları hissetmesi çok normaldi. Ben de uzun bir süre hayatımı mahveden bu adama aynı gözlerle bakmıştım.

Yeniden Miran'a baktım. "Çok pişman olacaksın."

"Sen oldun mu?"

"Bunu pişman biri olarak söylüyorum," diye fısıldadım. Miran gözlerimin içine uzun uzun baktı ama hiçbir şey söylemedi. Dolan gözlerimi saklamak için kafamı farklı bir yöne çevirdim. "Eğer beklediğin sana saldırmamsa Miran, istersem seni hiç zorlanmadan, beni yavaşlatmanın hiçbir şey ifade etmeyeceğini sana kanıtlayarak seni yenebilirim," diye fısıldadım. Gözümden bir damla yaş hızla çeneme aktı. "Ama yapmayacağım. Çünkü Mahzar'dan sonra seni de kaybedemem." Uçurum mavisi gözlerin bana dokunduğunu hissettim ama o bakışlara karşılık vermedim. "Gidelim," dedim son gücümle. Tüm dostlarımın bana çevrilen bakışlarını hissettim.

Crystal, "Bu gölge formlu yaratıkları öylece bırakamayız," dedi.

"Kardeşimle savaşmayacağım," dedim sessizce. "Bunu istesem de yapamam." Sırtımı dönüp enkaza dönmüş arabaya doğru yürümeye başladım. Nemesis'in kupa için bir hamle yapma ihtimalini bile düşünmedim o an. Sadece gitmek istiyordum. Arabanın kapısını açtığım sırada tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. İçinde kupa olan çantayı aldım, omzuma attım ve gözlerim Nemesis'e çevrildi. "Şansın varken son vuruşunu yap ve kupayı al, aksi hâlde bir daha asla alamazsın," dedim.

Sapphire korkuyla bana yöneldi, önümde etten bir duvar ördü ama aldırış etmedim. Nemesis isterse Sapphire'ın ördüğü etten duvarın bir anlamı olmazdı; beni rahatlıkla vurabilir, kupayı alabilirdi. Nemesis hareketsiz bir şekilde bana baktı. Ardından gözlerini sırtlana çevirdi, çok kısa bir an sırtlana baktıktan sonra sırtını döndü ve Miran'a doğru yürümeye başladı.

Tam Miran'ın önüne geldiğinde durdu, sırtı hâlâ bana dönükken, "Şansın varken git," dedi. "Ona bir söz verdim. Ailesine dokunmayacağım. Her ne kadar seni artık ailesinden saymasa da hâlâ onun ablasısın ve fikrim değişmeden önce kaybolsan iyi edersin."

"Kardeşimi senden geri alacağım," dedim sessizce. "Benden çaldığın her şeyi geri alamayabilirim ama yemin ederim kardeşimi senden geri alacağım. Ve yine yemin ederim, seni öldüren kişi ben olacağım."

Cevap vermedi. Dönüp bana bakmadı. Sadece öylece durdu ve gitmemi bekledi.

*

Dizlerimi göğsüme doğru çektim. Küvetteki su, hareketimle eş zamanlı olarak dalgalanarak küvetin mermer duvarlarına çarptı. Çırılçıplaktım. Tıpkı annemin rahmine düştüğüm ve usulca büyüyerek doğacağım günün gelmesini beklediğim andaki gibi çıplaktım. Kendimi hızla iyileştirebilme özelliğime karşı, onun bana attığı yıldırım okunun yarası hâlâ iyileşmemişti. Açık yaranın sızladığını hissediyordum. Islak saçlarım omuzlarıma, kollarımın üzerine ve göğüslerime doğru çektiğim dizlerime yayılmıştı. Yaramın üzerinde hareket eden saç tellerimi hissedebiliyordum. Acıtmıyordu ama yaranın oradaki varlığını hissetmemi, o ânı hatırlamamı sağlıyordu.

Saatlerdir burada, bu pozisyonda, karanlık banyodaki küvetin içinde, gitgide daha da soğuyan suyun kolları arasmdaydım. Gün hâlâ doğmamış, zaman gitgide daha da yavaşlamıştı. Geçen saatler artık bir dakikanın dahi yerini tutmuyordu. Güneş doğmuyor, sürekli ya kar ya da yağmur yağıyordu. Küvetin içinde yüzen siyah lale yapraklarına baktım. Çiçeğin siyah yaprakları bu karanlıkta gözümün gördüğü tek şeydi aslında. Bedenimi geriye kaydırdım, suyun içine uzandım. Saçlarım suyun içinde dalgalanarak etrafa yayıldı ve nihayet suya gömüldüğümde gözlerimi açıp karanlık tavana baktım. Miran'ın bakışları sanki oradaydı; düşmanca, nefretle, suçlamayla bana bakmaya devam ediyordu. Gözlerimi kapatıp yeniden açtığımda ise orada gördüğüm gözler Mahzar'a aitti. Hüzünlü bakışlarının sebebini kestiremedim, üstelik anılarımda bana hüzünlü baktığı bir an dahi yoktu.

Ninova

Vicdanımın oynadığı bir oyun muydu bu? Kardeşimin gözlerinde gördüğüm keder de neyin nesiydi? Kızgın mıydı bana? O da diğer herkes gibi onun katili olduğumu mu düşünüyordu?

Kızıl Teğmen'in birkaç defa aradığını hatırlıyorum. Hiçbirine cevap vermedim. Tamamına Crystal cevap verdi. Doruk'un aslında Doruk olmadığını, bir gölge olduğunu, kandırıldığımı kısa da olsa Kızıl Teğmen'e anlattı. Kızıl Teğmen ona elçilerle ilgili bir şeyler söyledi ama merak etmediğimden Crystal'e hiçbir şey sormadım. O da hiçbir şey duymak istemediğimi tahmin etmiş olacak ki bana hiçbir şey söylemedi.

Ciğerlerim acımaya başladığında kafamı sudan çıkarıp mermere yasladım. Yüzümden sicimle inen su damlaları, eğer ağlıyor olsaydım eminim gözyaşlarımı en iyi şekilde kamufle ederdi ama ben ağlayamıyordum. Sanki akıtabileceğim tüm gözyaşlarını çoktan akıtmıştım ve geriye kurak bakışlar kalmıştı.

Bir yanım onun neden kupayı almak için üzerime gelmeye devam etmediğini düşünüyordu, bir yanım ise benden çalacağı başka ne kalmıştı bunu merak ediyordu. Güçten düşmüş hâli bile kuvvetliydi ama onun ilk başlarda olduğu kadar yıkıcı bir güce sahip olmadığını biliyordum. Bunu anlamıştım. Kılıcının olmaması gücünü doğru kullanmasına ya da tam olarak aktarmasına engel oluyor olmalıydı. Zaten bu yüzden Miran'ı kendi safına çektiğine emindim. Miran'ı sadece benim canımı acıtmak için yanına almamıştı, onun gücünden yararlanmak istediği için de bunu yapmıştı. Çünkü Nemesis, kılıcı olmadığı takdirde daha zayıftı.

Yavaşça suyun içinden çıkıp çıplak ve ıslak hâlde odaya ilerledim. Vücudumdan düşen su damlalarının zemine vuruşunu hissedebiliyordum. Çırılçıplak ve ıslak hâlde karanlık odanın ortasında dikildim. Çakan şimşeğin ışığı gölgemi duvarlara ve zemine resmediyordu. Zihnimin derinliklerine inmeye çalıştım. Beni sarsıp duran duyguları bir kenara iterek sadece mantığımı önüme almayı ve her şeyi baştan aşağı yeniden analiz etmeyi denedim.

Evet, kupayı almayı denemişti ama beni tamamen zorlamamıştı; eğer isteseydi o kupayı almanın bir yolunu bulacağını biliyordum

ama sadece denemişti, ileri gitmemişti. Boynumdaki kapsül kolyenin ne işe yaradığını biliyordu ama onu benden almaya da çalışmamıştı. Kaşlarımı çattım. Bir şimşek daha çaktı ve gölgem yeniden ortaya serildi. Düşündüm. Derinlere indim. Bana söylediği her şeyi hatırlamaya çalıştım. Yedi Güneş'i bir araya da getirsem, tüm anahtarları kullanmanın yolunu da bulsam onu öldüremeyeceğimi söylediği anı hatırlamak kaşlarımı daha sert çatmama neden oldu. Alnımda bir damar atıyordu. Korkmuyordu. Kupadaki kana, kanı kendi kanımla mühürleyip babamın gücünü miras almama, hırsla dolu olmama ve durmayacağımı bilmesine rağmen korkmuyordu. Onu duraksatan tek şey kılıcının yokluğuydu. Hatta kılıcını, kupadaki kandan daha çok istiyordu.

Gözlerimi camdan dışarıya çevirdim, rüzgârda ağır ağır sallanan karanlık ağaç dallarına bakarken her bir kelimesi kafamın içinde yankılı bir şekilde sürekli başa sarmaya başladı.

"Bir şey var," dedim sonunda. "Güvendiği bir şey var ama bunun için gücünün tamamına ihtiyaç duyuyor." Aniden avuçlarımı birbirine vurdum. "Evet, güvendiği bir şey var ama gücünü tam olarak toparlayamıyor, eskisi gibi yönetemiyor." Beni manipüle falan etmiyordu, onun güvendiği, anahtarları bile tam olarak umursamamasına neden olan bir şey vardı. Muhtemelen beni manipüle ettiğini düşüneceğimi ve bunun peşine düşmeyeceğimi sanmıştı.

"Güvendiği şeyi elinden almam için gücünü tamamen yoldan çıkarmam gerek," diye fısıldadım kendi kendime.

Ve o an, çok şeytani bir fikir usulca zihnimin bulvarına ilk adımını attı.

Ninova

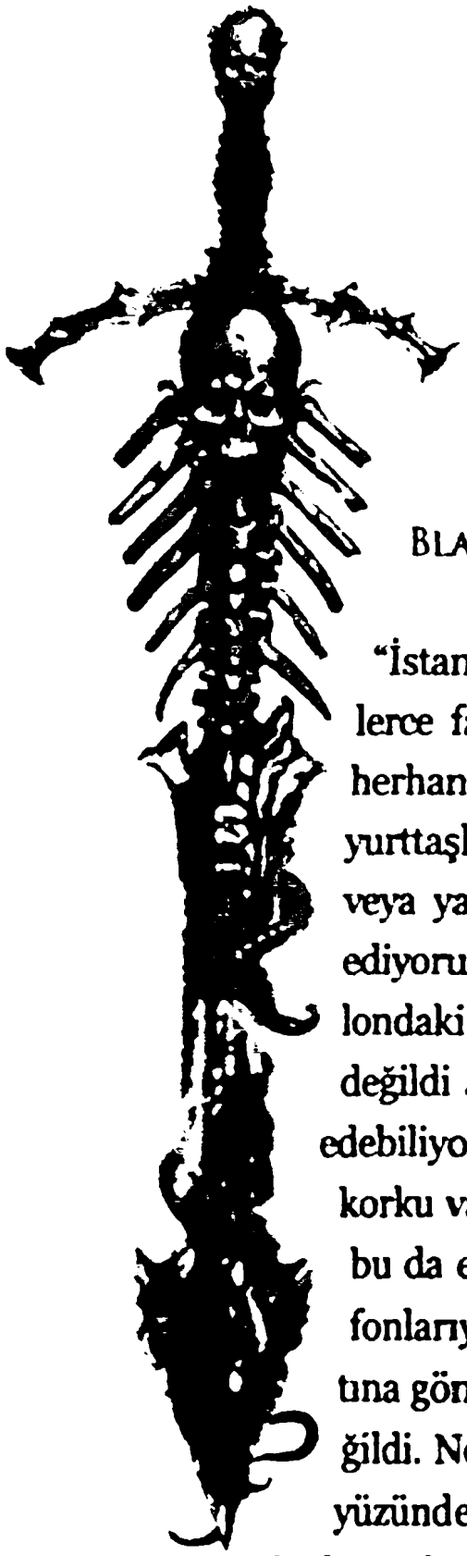

9. YAKUT KIZILI

BLACK 7. MYTERİOUS WORLD

"İstanbul semalarında kayda alındığı bildirilen binlerce farklı cisimden bahsedilse de medyaya sunulan herhangi bir video kaydı bulunmamaktadır. Siz değerli yurttaşlarımızın, kesinliği olmayan bilgileri sızdırarak veya yayarak paniğe mahal vermemesini önemle rica ediyoruz," diyen spikerin bariton sesini dinlerken salondaki koltukta oturuyordum. Gözlerim televizyonda değildi ama kadının takındığı mimikleri az çok tahmin edebiliyordum. Gözlerinde saklamaya çalıştığı derin bir korku vardı, orası kesindi; yine kesin olan bir şey varsa bu da ellerinde görüntü olduğuydu. Birileri bunu telefonlarıyla, kameralarıyla kaydetmişse şayet, ihbar hattına gönderilmemiş olması ihtimaller dahilinde bile değildi. Neyse ki dünya geneline yayılan elektrik kesintisi yüzünden insanlar internete giremiyor, sosyal medyada bu konuyla ilgili çok fazla paylaşım yapılmıyordu.

Kızıl Teğmen, "Yaşananlar adına senden özür dilerim," dediğinde gözlerimi kaldırıp tekli koltukta oturan adama baktım.

"Video kayıtları internete düşmemiş mi?" diye sordum konuyu değiştirerek.

"Hayır. Birkaç kişi paylaşmıştı ama video yayılmadan yayın yasağı getirerek sildirdik," dedi Kızıl Teğmen donuk bir sesle. "Zaten geçen gece olanlara çoğu insan şahit olmuş. İnsanlar artık pencere-

Ninova

sinden dışarı bakmaya korkar oldu, şahit olanların bazıları da olayı kayıt altına almış. Evinde elektrik olmayanlar şarj sorunu yaşadığı için kayıt alamamış olsa gerek. Aksi hâlde şu an milyonlarca video sildirmekle uğraşıyor olurduk."

"Herkesin bildiğini yine herkesten gizlemek çok saçma," dedim.

"Bilmek farklı bir şey, bildiğin şeyi başkalarından da duyarak birlik oluşturmak bambaşka bir şey," diye yanıtladı beni. "Bu arada kötü bir haberim var, açıklamaların ve sunduğun gerekçeler Rusya'nın pek hoşuna gitmemişe benziyor. Seni potansiyel tehdit olarak görüyorlar."

"Rusya hükümetinde de sen ve benim gibiler var," dediğimde, "Gizli tutuluyor ve çoğu üst makamlarca bilinmiyor," diye açıkladı. "Öte yandan toplantı salonunda yaşananlar ipleri biraz gerdi."

"Yaşananların sorumlusu ben değildim, oradaki güvenlik görevlisi beni çekip vurdu," dediğimde Crystal aniden ayaklanarak, "Ne?" diye bağırdı. Cevap vermek yerine sırtımı koltuğa yasladım. "Ne demek seni vurdu? Seni yaraladılar mı?"

Kızıl Teğmen, "Bunu yapan kişiye gerekli yaptırımlar uygulandı," dediyse de Crystal onu biraz bile umursamadan yanıma oturdu.

"Başına bir şey geldiğinde bunu bizden gizlememelisin," dedi anaç bir tavırla.

"O gece başıma bin türlü şey geldi Crystal, hangi birini anlatacaktım?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak. "Bir de üstüne Kian'ı da esir aldılar. Elimden hiçbir şey gelmedi. Hem sürü başıboş kaldı hem de Allah bilir Nemesis ona neler yapacak? Umalım da öldürmesin."

"Kian'ı öldürmemesi imkânsız geliyor ya neyse," dedi Crystal gözlerini yukarı kaydırarak.

Gözlerim İbrahim'e kaydı, yaşanan o karanlık geceden bu yana oldukça sessizdi. Kollarını göğsünün üzerinde bağlamış, camın önünde öylece dikiliyor, dışarıyı izliyordu ama hiç konuşmuyordu. Onu böyle görmeye hiç alışkın olmadığımdan içimdeki huzursuzluk biraz daha büyüdü.

"Rusya'nın gözü senin üstünde olacak," dedi Kızıl Teğmen. "Her ihtimale karşı tetikte olmanda fayda var."

"Benim için tehlike teşkil etmiyorlar," demekle yetindim ama Kızıl Teğmen tam tersini düşünüyor gibi kaşlarını çatıp derin bir nefes aldı. "Kian'ı, Nemesis'in elinden kurtarmamız gerek."

"Ve Miran'ı da," diye söze girdi Sapphire.

Crystal, "O sırttan bıçaklayan küçük bir sıçan," dediğinde, Crystal'e dik dik baktım. Gözlerini kaçırdı ve surat astı. Böyle düşündüğü için ona kızamıyordum çünkü dışarıdan bakan herhangi biri Miran'ın bize ihanet ettiğini düşünürdü. Oysa asıl ihaneti başlatan benim kararlarımdı. Tüm bu yanlışları yapmamış olsaydım, duygularımın beni yönlendirmesine göz yummasaydım, her şey çok daha farklı olabilirdi. Miran'ın söyledikleri doğruydu ama kararları yanlıştı.

"Görünen o ki Nemesis'in gücü sayesinde Miran güçlerine Miraç'tan daha hızlı sahip oldu," dedim düşünceli bir sesle. "Kardeşimin gücünü tetikleyip açığa çıkarmış olmalı."

"Miran'ın ihanet ettiği doğru mu?" Sesin sahibi irkilerek o yöne dönmeme neden oldu. Babamı salonun girişinde gördüğümde yüzüm kireç gibi oldu. Yorgun kızıl gözlerini yüzüme dikmiş, bir cevap bekliyor gibi bakıyordu ve omuzları düşüktü. Onu böyle görmeye alışkın değildim.

Crystal, "Evet," dedi hiç düşünmeden. Gözlerimi yumdum çünkü babamın ifadesini görmek istemedim. Buna katlanabileceğimi, dayanabileceğimi sanmıyordum. Bir çarpma sesiyle gözlerimi hızla açtım. Babamın yumruğunu duvara vurduğunu gördüğümde hızla yerimden kalkıp ona yöneldim. Eklemlerinden sızan kan duvara kızıl bir leke bırakmıştı. Babamın elini avucumun içine aldım ama yüzüne bakamadım. Gözlerinde o derin ızdırabı göreceğimi biliyordum, buna hazır değildim.

"Hiçbirinizi koruyamadım," dedi kaskatı bir sesle. "Sizi korumak için elimden gelen her şeyi yaptığımı sandım ama yapamamışım."

Zar zor da olsa gözlerimi kaldırıp ona baktığımda yüzündeki ifade beni yerle bir etti. Babam acı çekiyordu ve bu ruhsal acı, hiçbir fiziksel acıyla kıyaslanamayacak türdendi. "Ama artık bitti," dediğinde donup kaldım. "Oğlumun anahtarını ben kullanacağım."

"Ne?"

"Madem sen vârislik görevini çaldın benden, o hâlde bırak Mahzar'ın anahtarını ben kullanayım. Ve git, o anahtarları bir araya getirmek için elinden geleni yap. Ama sakın ölme, Mahinev."

"Baba sen..."

Babam aniden elini avucumun içinden çekip aldı ve hızla sırtını dönerek çıkışa yöneldi. Başta ne yapacağımı bilemedim, arkasından öylece baktım. Ama daha sonra hızla onun peşine takılarak dışarı çıktım. Babam bahçeyi aştı, orman yoluna ilerledi ve adımları her seferinde bir öncekinden daha büyüktü. Üzerindeki gömleği iki yakasından tuttu, çekti ve gömleğin düğmeleri yere saçıldı. Gömlek, babamın teninden sıyrılıp yere düştü. Babam biraz daha hızlandı. Ormandaki ağaçların dallarına tutunmuş kar taneleri rüzgâra meydan okuyamadı, uçuştu ve uçuşan kar tanelerinin hızla babamın etrafına toplandığını, onu içine alan bir girdaba dönüştüğünü gördüm.

"Baba," diye fısıldadım ama sanki beni duymadı; sanki kulakları her şeye sağırdı ve duyduğu tek ses intikamın sesiydi. Belki de acının. Hissettiği o müthiş ızdırabın... Babamın sırtının genişlediğini gördüm, ardından kar tanelerinin oluşturduğu girdap sırtım da benden gizledi ve babamın bedeni o girdabın içinden görkemli bir şekilde yukarı sıçrarken nefesimi tuttum. Kar girdabının içinden çıkan devasa kızıl tüylü kurdu gördüm. Bu, Mahzar'ın kurdunun neredeyse aynısıydı. Kurt büyük bir sıçrayışla yere atladığında kar taneleri usulca yola serildi. Büyük kurt, omzunun üzerinden dönüp bana baktı ve yakut kızılı gözleri gözlerime tutundu.

İşte buradaydı. Bu dünya üzerinde Efken'den başka bir Mega Alfa daha vardı ve o Mega Alfa tam karşımdaydı.

Artık tüm anahtarlara hükmedemezdi belki ama oğlunun anahtarını kullanabilirdi.

"Mega Kızıl Alfa ha?" diye soranın Vitali olduğunu biliyordum ama gözlerimi babamdan ayıramadım.

*

"O hâlde anahtarlardan birini baban kullanacak," dedi Vitali. Elimde şarap kadehiyle havuzun kenarındaki şezlongda oturuyor, havuza

Ninova

düşen kar tanelerini izliyordum. "O gerçekten görkemli bir Gümüş Pençe'ymiş."

"Öyleymiş." Şaraptan bir yudum aldım.

"Asma şu yüzünü artık." Diğer şezlonga oturdu. "Geçen gece bir şey fark ettim."

Omzumun üzerinden Vitali'ye baktım. "Neymiş o?"

"Nemesis sürekli iblis dönüştürdüğü ve dünyaya farklı ırk soktuğu için enerjisinin büyük bir kısmını harcamış, güçten düşüyor," dedi. Bunu ben de fark etmiştim ama onun güçten düşmüş hâli bile hepimizi yerle bir edecek seviyedeydi. Bu kabullenmesi çok zor olsa da ortada duran berrak bir gerçekti. "Görünen o ki iblis dönüştürmeye devam ediyor, seni tehdit etmenin ötesinde, gölgeleri kendi ordusunun askeri olarak kullanmak niyetinde. Yani bu onun gitgide daha da güçten düşeceğini ve gücünü şarj etmek için kılıcına ihtiyaç duyacağını gösteriyor."

"Sırf güçten düşsün diye dünyayı iblisle doldurmasına izin mi vereceğiz?" diye sordum çatık kaşlarla.

"Sadece bir süreliğine."

"Benim daha iyi bir planım var."

"Neymiş o?"

"Run yazmayı biliyor musun?" diye sordum sinsice.

Küçümseyici bir ifadeyle baktı. "Elbette yazabilirim, ben gelmiş geçmiş en güçlü büyücüyüm yahu," dediğinde sırıttım. "Aklında ne var? O koca aygırı run yazarak durdurabileceğini düşünüyorsan bence en yakın deliler hastanesine yatışını gerçekleştirelim, sen de kurtul biz de kurtulalım."

"Evet, sadece run yazarak durduramazsın," diyerek gözlerimi havuza çevirdim. "Ama..."

"Ama?"

Ona yaklaştım ve gecenin karanlığını sırtımıza alarak planımı anlatmaya başladım. Vitali planıma karşı sadece yüzüme baktı, aklına yatmış gibiydi ama bir yanı tereddütteydi. "Bu geri teperse işte o zaman olacaklarını kâhinler bile öngöremez, yalnızca Tanrı bilir," demişti. Ama yine de yapacaktı.

Ertesi gün, Kızıl Teğmen yine Riva'daki eve uğrayıp bizi kontrol etti. Çoğu ülke söylediklerime kulak vererek sokak yasağı başlatıp insanların sokaklarda dolaşmasına engel koydu. Babamın dönüşmüş olmasına alışmam elbette kolay olmadı ve annemi düşünüp duruyordum. Yıllardır birlikte olduğu kocasının da çocukları gibi normal olmadığını, hatta tam olarak bir insan olmadığını fark ettiğinde ne hissederdi? Hoş, annemi Mahzar'ın odasından çıkaramıyorduk ki bir şey hissetsin.

Gökyüzünden çok fazla iblis yeryüzüne inmişti. Nereye saklanmışlardı bilmiyordum ama gecenin karanlığında onlardan yüz binlercesinin olduğunu biliyordum. Şu an için tek bir amacım vardı. Planımı devreye sokabilmek için uygun ortamları sağlamam gerekiyordu ve amacıma ulaştığım an her şey çok daha basit olacaktı.

Nemesis artık bunu tüm kalbiyle reddediyor olsa da bana zaafı vardı. Efken'i tamamen susturmuş olsa da net olan bir şey varsa, o Efken'in ta kendisiydi ve eğer doğru hamleler yaparsam onu parmağımda oynatmak çok güç değildi.

Yaşananların ardından bana inanması ve ağıma düşmesi zor olacaktı, bunu biliyordum. Bu yüzden planımı ilmek ilmek işlemeli, onun bana olan zaafını kullanırken benden neredeyse hiç şüphe etmemesini sağlamanın bir yolunu bulmalıydım.

Bu gece, diğer geceleri göz önünde bulundurduğumda, İstanbul tamamen sakindi ve eski sessizliğine bürünmüştü. Korku dolu nefeslerin evlerine çekilmiş, gelmesi ihtimal dahilindeki felaketleri beklediğini hissedebiliyordum. İnsanlar hiçbir şey bilmiyor gibi görünseler de aslında çoğu şeye maruz kaldıklarından birçok şeyi biliyorlardı. Üzerime montumu geçirirken İbrahim'in bakışlarını üzerimde hissettim. Hâlâ durgundu, hâlâ sessizliği bir pelerin gibi omuzlarında taşıyordu.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu sakince.

"Biraz hava alacağım."

"Dışarıda iblisler kol gezerken mi?" diye sorarken kaşlarını yavaşça kaldırdı.

Ninova

"Benimle başa çıkabileceklerse şayet, denesinler," dediğimde İbrahim sadece gözlerimin içine baktı. "Sen... Neden bu kadar durgunsun?"

Bir müddet sussa da sonunda, "Artık Efken'in bir daha eskisi gibi olamayacağını anlamak benim için beklenmedikti," dedi. "Ben bir şekilde... Yine eskisi gibi olur sanmıştım." Bir şey diyemedim. İbrahim, "Yanına telefon al," dedi konuyu değiştirmek istiyormuş gibi. Daha sonra bir zamanlar İstanbul'da her şeyden bihaber sıradan bir hayat yaşarken kullandığım cep telefonunu bana uzattı. Bu telefonu, Miran erzağı ve kupayı bıraktığı gün getirmişti. Ekranı kaydırdığımda pilin dolu olduğunu gördüm. Ana ekranda gözlerimi Varta'da açmadan önce koyduğum ekran fotoğrafı vardı. Babam, annem ve erkek kardeşlerimle olduğum bir fotoğraf karesi. Telefonu montumun cebine koydum.

"Teşekkürler."

"Çok geç kalma."

"Olur," dedim.

Evden çıktığımda arkamdan baktı. Arabaya ilerledim, kapıyı açarken omzumun üzerinden İbrahim'e baktım. Yarım yamalak bir tebessümle beni başıyla selamladı ve ben de ona aynı karşılığı vererek direksiyon başına geçtim. Arabayı çalıştırmadan önce bir saniyeliğine gözlerimi yumdum. Her şey öyle ağır geliyordu ki sonunda dayanamayıp ne zaman dizlerimin üzerine çökerek içim çıkana dek ağlayacak ve sonra koca bir boşluğa düşerek uzanıp ölümü arzulayacaktım merak ediyordum.

Sahilde bulduğum bir boşluğa park ettikten sonra araçtan inip sahil bandında ilerledim, boş banklardan birine oturdum. Dalgaların bariyerlere vuruşunu izlerken telefonumu açtım. Ekranda beliren fotoğrafımıza baktığım an kalbim sıkıştı. Miran ve Miraç kafa kafaya vermişlerdi, ben annem ve babamın tam ortasında oturuyordum, Mahzar ayaktaydı; bir eli annemin, diğer eli babamın omzundaydı. Gözlerim Mahzar'ın yüzündeki gülümsemede takılı kaldı.

Bir daha asla onu gülümserken göremeyeceğimi, onunla bir fotoğraf karesinde yer alamayacağımı, bir daha onu hissedemeyeceğimi fark ettiğimde gözlerim doldu. Kirpiklerime takılan gözyaşı bir

süre orada beklese de sonunda telefonun ekranına, tam da Mahzar'ın gülümsemesinin üzerine düştü. Başımı önüme eğip yavaşça şiddetlenmeye başlayacağını hissettiğim gözyaşlarımı durdurmak için direndim ama yapamadım, Mahzar'ın ellerimden kayıp gittiği gibi gözyaşlarım da gözlerimden kayıp gitmeye başladı. Hissettiğim acı dayanılmaz seviyedeydi ve zaman bu acıyı sileceğine sanki her geçen gün daha da şiddetlendiriyordu.

İzlendiğimi hissediyordum. Bu bir noktada oyunum için bana verilmiş bir sahneydi ama bir noktada da hissettiğim acıyı dışarı vurmam adına elime geçmiş bir fırsattı; canım yanıyordu ve gözyaşlarımın hiçbiri oyun için dökülmüyordu, gerçekten hissettiğim için ağlıyordum.

"Seni geri getiremem, biliyorum," dedim sessizce hıçkırırken. "Ama giderken bende bir ömür boyu beni terk etmeyecek bir acı bıraktın." Ekrana bulanık gözlerle baktım. Fotoğrafın çekildiği ânı hatırlıyordum. Miran telefonun kamerasının zamanlayıcısını açmış, sonra hızla yanımıza koşup Miraç ile kafa kafaya vermişti ve fotoğraf çekildikten sonra annem yaşanacakları hissetmiş gibi, "Daha fazla fotoğraf çekilmeliyiz," demişti. "Bir aradayken çekilmiş çok az fotoğrafımız var." Annem haklıydı. Daha fazla fotoğraf çekilmeliydik. Daha fazla anı biriktirmeliydik. Birlikte yaşamamız gereken ama yaşanmamış binlerce an, bir daha bize ulaşamayacağı kadar uzak bir yerden bizi izliyormuş gibi hissediyordum. Gözyaşlarım daha da şiddetlendi.

"Keşke seninle daha fazla fotoğrafım olsaydı, Mahzar," dedim gözyaşlarımm arasından. "Keşke seninle daha fazla anı biriktirebilmiş olsaydım."

Yaşanması mümkünken yaşanmayan her şeye lanet ediyordum çünkü artık imkânsızdı. Bir zamanlar yaşanması çok kolay görünen her şey, artık binlerce ışık yılı uzağımdaydı ve onlara ulaşmak olanaksızdı. Ölüm böyle bir şeydi. Bazı şeyleri ertelememek gerekti.

"Miran'ı da kaybettim," dedim gözyaşlarımı omzumla silerken. "Her şeyimi kaybettim. Geriye ne kaldı ki?" İzlendiğim hissi büyüdü, onun gözlerinin bir yerlerde üzerimde olduğunu biliyordum. Sahnenin ışıkları açıldı ve oyunum elime bir tiyatro metni gibi tutuşturuldu

Ninova

ama hissettiğim acı öyle gerçekti ki kafamda hazırladığım o metne uyamadım. "Efken'i, seni, Miran'ı, beni ben yapan tüm parçalarımı, tüm mutluluğumu, her şeyimi kaybettim. Hiç bu kadar yalnız hissettiğim olmamıştı. Ben sadece yalnız olduğunu sanan şımarık bir kız çocuğuymuşum, bunu gerçek yalnızlığı tattığımda ve yalnız olduğumu sandığım her ânın aslında hayatımın en mutlu anları olduğunu fark ettiğimde anladım." Gözyaşlarım çeneme dek aktı. Kafamı kaldırıp önümde dalgaları büyüyen karanlık denize baktım. "Savaşmaktan çok yoruldum. Kaybetmekten çok yoruldum."

Gözlerimden akan yaşlar telefonun ekranına düşmeye devam etti.

"Belki de gitmeliydim. Onunla gitmeliydim. İşler bu raddeye gelmeden önce onunla gitseydim bir şansımız olurdu. Sen hayatta olurdun, Miran bunun içine sürüklenmezdi, annem kendini tüm dünyaya kapatmazdı, babam..." Sustum. Omuzlarım sarsıldı, içimde çığlık gibi büyüyen haykırma isteğini durdurup gözlerimi yumdum. Yüzümden akıp giden gözyaşlarına dokunan rüzgârın tenimde buzdan bir bıçak gibi kaydığını hissettim. "Tüm bunlara sebep olacağımı bilseydim, onunla giderdim," diye fısıldadım sessizce. "Artık bağımızı bile hissedemiyorum." Bu gerçekti, bu canımı yakan bir gerçekti. "Onu tamamen kaybettim." Bu da gerçekti, bu beni ölümün kıyısına sürükleyen bir gerçekti. "Her şeyin sebebi onu seviyor olmamdı." Bu da gerçekti. Bunu nasıl yalanlayabilirdim ki?

"Bir şansım olsa ve o güne dönsem, onunla giderdim." Bu bir yalandı. Sahnenin öteki ucunda beni izlediğini bildiğim için dilimden kayıp giderek gözyaşlarımla ıslanan bir yalandı ama gözyaşlarım öyle gerçekti ki bu yalanı bile onun gözünde keskin bir gerçeğe dönüştürüyor olmalıydı. "Ne onu kaybederdim ne seni kaybederdim."

Telefonu elimden bıraktım çünkü kardeşimin gülümseyen yüzüne bakarak yalan söylemek kanıma dokunuyordu. Karnımda yükselen ağrının nedeni hissettiklerimin ağırlığındandı. Kollarımı karnıma sararak öne doğru eğilip, iki büklüm hâlde hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Söylemek zorunda olduğum yalana ağladım, Mahzar'a ağladım, Miran'a ağladım, anneme ağladım, ailemi parçalara ayıran hislerimin ortasında durdum ve babama ağladım. Belki de ben çok uzun

zamandır böylesine çaresiz, böylesine kıvranarak, böylesine çocuk gibi hiç ağlamamıştım.

"Bitecek mi bu kaos?" diye sorarken hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam ediyordum. "Teslim olursam, vazgeçersem, beni öldürmesi için karşısına geçip kendimi feda edersem, tüm bu kâbus bitecek mi?"

Bankın üzerinde küçülebildiğim kadar küçüldüm. Savunmasızdım, acılar içindeydim, yalan dilime yuva yapıyordu belki ama gerçekten tüm hislerimi ortaya sererek ağlıyordum. Efken olsaydı dayanamazdı, gözyaşlarımı görmeye katlanamazdı. Efken'in karanlık yanının da gözyaşlarıma kayıtsız kalamayacağını biliyordum. Ruhu tamamen o zemherinin içine gömülmüş dahi olsa, kalbinin gözyaşlarım karşısında tekleyeceğini çok iyi biliyordum. Tüm bu bahanelerin arkasına saklanarak, günlerdir içimde birikmiş tüm gözyaşlarını dışarı bırakıyordum.

Sonunda kafamı kaldırıp gözyaşlarının sırılsıklam hâle getirdiği durgun yüzümle dalgaları izlemeye başladım. Saniyeler geçti, dakikalar geçti, saatler geçti ama zaman bir adım bile ilerlemedi. Yine de orada oturdum ve durmuş zamanın içinde öylece bekledim. Gözyaşları izin almaksızın gözlerimden yüzüme aktı, çenemden kırılıp ellerime düştü; bir evren kadar ağladım ama o evrenlerden hiçbiri bana kaybettiklerimi geri vermedi.

O gece orada bir yerde beni izledi, bunu biliyordum. Bir yanı belki bana gelmek istedi ama öfkeli yanı onu durdurdu; yine de ağlamamı istemedi, biliyordum.

Bana öfkeli, nefret dolu olsa da gözyaşlarım onu ateş gibi yaktı. Biliyordum.

Ertesi gün sessizlik devam etti. Gölgeler saldırmadı, ortaya çıkmadı. Haber kanallarında konuyla ilgili herhangi bir güncelleme yapılmadı. Babam planımı bilmiyordu, sadece benimle elinde olan adresleri paylaşmıştı. Hepsi buydu. Tam tamma üç anahtarın yerini, sahiplerinin kimler olduğunu biliyordum. Babam pek konuşmuyor, vücudunu yeniden bir Gümüş Pençe olmaya adapte edebilmek adına sürekli form değiştirerek ormana gidiyordu. Annemle ilgili konuşmuyordu, Miran'dan bahsetmiyordu, sadece sonuca odaklanmıştı

Ninova

ve bir an önce onu sonuca götürmemi istiyordu. Ama benim planım tamamen farklıydı. Günün belli saatlerinde Vitali ile sessizce konuşuyorduk, planım için beni dinliyor, bazen ortadan kayboluyordu. Ortadan kaybolması sorun değildi çünkü neticede izlenen Vitali değildi, bendim. Benim ortada olup bir şeyler karıştırıyor gibi görünmemem yeterdi de artardı.

Kian konusundaki endişelerim devam ediyordu. Nemesis'in onu öldürüp öldürmediğini merak ediyordum. Şu an neredeydi, ne durumdaydı bunu sadece yaratıcı bilirdi. Geçen zamana rağmen güneşin hiç doğmadığı, gökyüzünün mutlak karanlıkla tüm şehirleri yutmaya devam ettiği bir anda, elimde bir kupa dolusu kahveyle dışarıda yağan yağmuru izliyordum. Bir sonraki hamlem için uygun ortam yaratmam gerekecekti ve artık çok fazla zamanımız kalmamıştı. Vitali için run yazmak oldukça basitti, bir gecede tamamım yazmıştı zaten ve halledilmesi gereken iki şey kalmıştı. Birini ben, birini Vitali halledecekti.

Crystal, "Bu sessizlik hayra alamet değil," diyerek yanımdaki boşluğa oturduğunda kafamı çevirip ona baktım. Uyumadığı gözlerinin altında beliren siyah halkalardan belliydi. Her an tetikte olmalıydı. "Şu kupa... Onu bu kadar istiyorsa şu an neden böylesine sessiz?"

"Ortamı germekten hoşlanıyordur belki de kim bilir?" diye sordum, kahvemden bir yudum aldım.

"Ama biz de olduğumuz yerde duruyoruz. O harekete geçmiyorsa, en azından bizim geçmemiz gerekmiyor mu?"

"Anahtar sahiplerini almaya gideceğim, bunu yapmadan öncesinde bir savaş daha çıksın istemiyorum," dedim.

"Hâlâ bulunmamış birkaç Kızıl Kurt daha var," dedi. "Harekete geçmezsek nasıl bulacağız?" Harekete geçebilmem için önce o domuzu kapana kıstırmak zorundaydım ama bunu Crystal'e söylemedim. "Bitkin görünüyorsun," dedi sonunda konuştuğunda. "Hiç uyumuyor musun?"

"Bunu bana sen mi söylüyorsun?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak. "Gözlerinin altını gördün mü sen hiç?"

Sırıttı. "Benim görevim senin güvenliğini sağlamak."

Ninova

"Sizin güvenliğinizden sorumlu olan benim," dedim. "Sapphire nerede?"

"Zavallı kız uyuyakaldı, üzerini örttüm ve ona dinlenmesi için müsaade ettim. O bizden daha genç, o yüzden tüm bu olanlar onu yıpratmış olmalı. Biraz dinlense iyi olur," dedi Crystal.

"İyi yapmışsın."

"Geçen gece kupa olmadan dışarı çıktığında, Nemesis'in evi basacağından neredeyse emindim," dedi düşünceli bir sesle.

"Kupaya yaklaşamıyor," dediğimde duraksadı. "Yaklaşabilseydi o gece benimle dövüşmek yerine kupayı alıp toz olurdu. Ne gökten indirdiği iblisler ne de o kupaya yaklaşamıyorlar. Kanımla mühürlediğim için olsa gerek."

"Onun bile gücünün yetmediği şeyler varmış," dedi keyiflenerek.

"Annemi görmek istiyorum," dedim derin bir nefes alarak. Hâlâ o odaya kapanmış olsa da babam dahil kimseyle iletişim kurmasa da onu özlüyordum, görmek istiyordum.

Crystal dudaklarını bükerek bana yaklaştı, çenesini omzuma yasladı ve "O hâlde dilersen onu görmeye gidelim," dedi.

"Gittiğimde gördüğüm manzaradan hoşlanmayacağımı biliyorum."

"Ama yine de görmek istiyorsun, değil mi?"

"Evet. Onu özledim."

"O hâlde birkaç saatliğine kaçabiliriz, hım?"

"Olur," dedim sadece.

"Hazırlanmanı bekleyeyim mi?"

Gözlerimi bedenime indirdim. Altımda siyah taytım, siyah postallarım ve üzerimde de siyah, boğazlı kazağım vardı. "Böyle iyiyim," dedim. "Sen hazırlan istersen."

"Tamam, arabada buluşuruz o zaman," diyerek yerinden kalkıp merdivenlere yöneldi. Evden çıkıp arabanın önüne ilerledim, sessizce arabaya bindim. Karanlık arabada oturup Crystal'i beklerken arabanın motorunu çalıştırdım ve radyoyu açtım. Çok değil, birkaç dakika sonra ön yolcu kapısı açıldı ve Crystal arabaya bindi. Arabayı hareket ettirirken, "Keşke sen de biraz dinlenseydin," dedim.

Ninova

Yanıt vermedi. Emniyet kemerini bağladı ve çenesiyle yolu işaret ederek sürmemi ister gibi bana baktı. Park alanından çıkıp karanlığın sis gibi çöktüğü sokakta ilerlemeye başladık. Şehirde birkaç tane de olsa sokak lambası yanıyordu, belli saatlerde sönüyor olsa da bu sokak lambalarının işe yaradığını söyleyebilirdim. Ara ara yüzüme dokunup yüzümü aydınlatan sokak lambalarının altından geçtiğimiz sırada, "Nigin Bağı olayı," diye mırıldandı Crystal. "Bu bağın kopabilecek bir bağ olduğunu bilmiyordum."

Bağ kopma olayından neredeyse hiç bahsetmediğimiz için bir anda bu konunun açılması gerilmeme neden oldu. Sokağın sonundan döndüğüm sırada, "Her bağ bir gün kopabiliyormuş, deneyimlemiş olduk," dedim. Araba iki yanı da sadece binaların olduğu bir yoldan ilerlerken sessizlik çöktü. Crystal ağzını açıp tek kelime etmedi çünkü bu konunun canımı sıktığını fark etmişti. Biraz daha hızlandım, binaları geride bırakarak boş otoyolda ilerlemeye başladık. Çok geçmeden arabanın farları yolun ortasına park edilmiş bir arabayı aydınlattı. Kaşlarım çatıldı.

"Askerler midir?" diye sordu Crystal gergin bir sesle.

"Bilmem," dedim ama içimden bir ses bu arabanın askerlerle ilgisi olmadığını söylüyordu. Arabayı yavaşlattım, ardından durdurdum. Park hâlindeki aracın farları yandığında ışık yüzünden gözlerimi kıstım.

Homurdanarak, "Ne yapıyor bu?" diye sordu Crystal. Sonra araba birden hareket etmeye başladı. Hızla bize doğru geliyordu. "Siktir," diyerek motoru çalıştırdım ama ben daha arabayı hareket ettirememişken diğer arabanın ön tamponu, benim arabamın ön tamponuna çarpmadan birkaç milim önce durdu. Burun buruna.

"Bundan hoşlanmadım," dedi Crystal, sesi şüphe doluydu. Arabanın ön camından diğer arabanın ön camına dikkatle baktığımda, direksiyon başında oturan silüeti gördüm. Bu silüeti nerede görsem tanırdım. Arabanın kapısını açtı, dışarı çıktı ve yanılmadığımı anladım. Nemesis buradaydı.

Crystal, "Siktir," dedi. Paniğe kapılması normaldi çünkü burada sadece ikimiz vardık ve Nemesis'in saldırması durumunda pek şansı olmadığını, beni koruyamayacağını biliyordu.

Ninova

"Panik yapma," dedim sadece.

"Çalıştır arabayı, gidelim," dedi Crystal.

"Arabayı durduramaz mı sanıyorsun?" diye sorarken gözlerimi devirdim. "Karşımızdaki normal biriymiş gibi..."

"Durup bize saldırmasına göz yumacak değiliz, Mahinev."

Nemesis hareket etmeden öylece duruyordu. Sonunda adım attı, yere düşen adımının kuvvetini arabanın içindeyken bile hissettim. "Mahinev, gidelim ya da harekete geçelim, böyle olmayacak," dedi Crystal.

"Sakin olur musun?" Direksiyonu daha sıkı kavradım, gözlerim ön camdan Nemesis'i takip ediyordu. İki elini arabam ile kendi arabasının ön kaputuna koydu. Uzun bacaklarını kaldırarak kendini yukarı kaydırdı ve arabaların diğer ucuna atladı. Nefesimi tuttum. Benim kapıma doğru ilerledi, kapının önünde durup parmağıyla camı açmam için bir işarette bulundu. Direksiyonu daha sıkı kavrayarak omzumun üzerinden ona baktım. Çelik gibi parlayan mavi gözleri, karanlığı yarıp geçiyordu. Tekrar aynı işareti yaptığında derin bir nefes alarak camı indirdim.

Crystal, "Şu an saçmalıyorsun," diye fısıldadı ama başka bir yorum yapmadı.

"Nereye böyle?" diye sordu genizden gelen sert sesiyle.

"Sana ne?"

Gözlerini yüzüme daha dikkatli perçinleyip, "İn arabadan," diye emretti.

Tek kaşımı kaldırdım. "İnmezsem ne yaparsın? Başka bir okla bu kez beni göğsümden mi vurursun?"

"İn," diye bastırdı sadece.

"İnmiyorum."

"Sana," açık camdan içeri kafasını uzattı ve yüzlerimiz birbirine çok yakın bir konuma geldiğinde durdu, "inmeni söylüyorum."

"Emirlerin geçersiz."

Elini yarıya dek indirilmiş cama koydu, gözlerim büyük, dövmeli parmaklarına kaydı, sonra da yüzüne döndü. "Sen sana söyleneni yap-

Ninova

mama konusunda amma da ısrarcı çıktın," dedi donuk bir sesle. "Seni zorla mı indireyim istiyorsun?"

Ona dik dik bakmakla yetindim. Aniden eli camdan içeri girdi, kapıyı açtı. Şokla, "Ne halt yiyorsun geri zekâlı?" diye sordum ama aldırış bile etmedi. Gecenin soğuğu kapının açılmasıyla camdan sızdığının beş katı hızla içeri doldu. Bileğimi kavradı, beni oturduğum yerden kaldırırken, "Bırak!" diye bağırdım öfkeyle.

"İn dedim lan sana!" Duraksadım, ona bakakaldım. Onu ilk tanıdığımda, hayatının ortasına ilk düştüğüm andaki Efken sanki oradaydı; kurşungeçirmez bir öfke, kaba tavırlar ve donuk bakışlar... Ben ona öylece bakarken o beni bileğimden tutup dışarı çekti ve bedenim onun bedenine çarptı.

Crystal'in kendi tarafındaki kapıyı hızla açtığını duydum. "Bırak onu!" diye bağırdı can havliyle. "Ne yaptığını sanıyorsun sen hayvan herif?"

O, Crystal'i tamamen duymazlıktan geldi. Bedenimi bedeninden ayırıp bileğimi daha sıkı kavrayarak beni arabasına doğru sürüklemeye başladı. Geri çekilmeye, bileğimi onun tutuşundan kurtarmaya çalıştım ama imkânı yoktu, çelik gibiydi ve ne kadar çabalasam da ondan kurtulamıyordum. Arabasının ön yolcu kapısını açtı, beni içeri iterken, "Sakın," diye uyarıda bulundu. "Ejderha gibi ateş atmaya kalkışma."

Öfkeyle ona baktım ama söylediğini yaptım. Crystal, "İn arabadan," diyerek onu itmeye çalıştı ama tek yaptığım Crystal'e bakmak oldu, inmek için manevrada bulunmadım. "İnsene!"

Nemesis, "Çekil şuradan," diyerek Crystal'i itip kapıyı kapatınca Crystal kapıyı yumrukladı, ardından Nemesis'e dönüp bir şeyler söyledi ama Nemesis ona saldırmadı bile. Crystal hızla arka kapıyı açıp arabaya binince Nemesis gözlerini devirip başını havaya kaldırarak bir süre gökyüzüne baktı. Derin, sabır dilediğini belli eden bir nefes aldıktan sonra tekrar ön kaputun üzerinden az önceki gibi atlayarak sürücü kapısını açtı.

Crystal öne doğru eğilip, "Bir şey yapmamız lazım," dedi panikle.

"Ne benim ateşim ne senin çıngırağın burada işe yaramıyor gibi görünüyor," demekle yetindim, burnumdan soluyordum.

Ninova

Nemesis arabayı çalıştırıp direksiyonu sert bir şekilde çevirdiğinde, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu Crystal, sesi sert çıksa da paniğini hissedebiliyordum.

"Çeneni kapat," dedi sadece Nemesis, arabayı aniden hızlandırınca Crystal'in bedeni öne savruldu ve kısık bir çığlık attı.

Tırnaklarımı dizlerime bastırıp omzumun üzerinden ona baktım. "Ne istiyorsun?" diye sordum. "Bir türlü tamamlayamadığın işi tamamlamaya mı karar verdin yoksa?"

"Seni öldürecek olsam şehri mi turlatırım amma koyayım?" diye bağırdığında olduğum yerde donup kaldım. Bu öfke de neyin nesiydi? Gözlerim dizine kaydı, dizini sık sık oynatıyordu. Gözlerimi yüzüne taşıdığımda, gözlerini de sık sık yumup geri açtığını fark ettim; sanki odaklanmakta güçlük çekiyordu. Burun delikleri genişledi, aldığı nefesle göğsü ve omuzları şişti ve boynundaki damarlar derisini yırtıp dışarı taşacakmış gibi kabardı.

"Neyin peşindesin yine?" diye sordu Crystal arkaya sinerek.

Nemesis onu tamamen duymazlıktan geldi, arabayı biraz daha hızlandırdı. Altımızdaki asfalttan ateş çıkaracak kadar hızlı sürüyordu. Bu hızda süren başka biri olsaydı, kaza yapmaması imkânsızdı. Sürekli ön konsola tutunmak zorunda kalmama neden olacak hızda kullandığı için dayanamayıp emniyet kemerimi bağladım.

Bana göz ucuyla baktı ama yorum yapmadı, odaksız gözlerini yeniden yola çevirdi. Virajı aldı, keskin bir şekilde döndü ve araç sarsıldı. Crystal'in arkada bir o cama, bir bu cama savrulduğunu çıkardığı seslerden anlayabiliyordum. Dişlerimi sıktım. Bir sona doğru ilerliyormuşuz gibi hissediyordum ama bir yanım bunun sadece başlangıç olduğunu da fısıldıyordu. Araba sağa sola sallandı, gözlerimi yumup, "Yavaş kullan şu arabayı hayvan," dedim. "Ölümsüzsün diye takla atmak zorunda değiliz."

Cevap vermedi.

Sonunda dayanamayıp, "Kaçırmak için arabaya ihtiyacın yoktu, portalla gelirdin ama arabayla geldiğine göre gücünü kaybetmişsin," dediğimde gözlerini yukarı kaydırdı ve mavi gözlerinin beyazını gördüm.

Ninova

"Kılıcı istiyorum," dedi sonunda, sesi öfke kaplıydı. Ona baktım. Araba mümkünmüş gibi biraz daha hızlandı. Bu hızda gitmeye devam ederse lastikler eriyecek ya da patlayacaktı. Felaketin kaçınılmaz olduğunu hissettim. Hâline bakılacak olursa, kılıcın yokluğunun onu ne kadar sarstığını anlamamam için aptal olmam gerekirdi. Dizini daha sert sallamaya başladı. "Sana dedim," diye tıslayıp göz ucuyla bana baktı. "Kılıcımı ver."

"Bu tezimi doğruluyor," dedim sırıtarak.

"Amma koyduğumun kılıcını istiyorum, kılıcımı vereceksin!" diye bağırdı ve araba sağa sola savrulup öne doğru bir canavar gibi atılmaya devam etti.

"Merhaba Efken Karaduman, uzun zamandır ortalarda yoktun," diye homurdandı Crystal arkadan. "Hayvanlığından hiçbir şey eksilmemiş, daha da çoğalmış."

Ona Efken Karaduman demesi midemi acıttı, hislerin karnımda birikerek boğazıma yükseldiğini hissettim.

Nemesis karanlık bir yola girdi, iki yanı araziden oluşan yolda son sürat sürmeye devam ediyordu. Dizini şiddetle sallamaya devam ederken, "Tek bir gecede İstanbul'u haritadan silerim. İçinde yaşayan kimseye acımam," dedi öfkeyle. "Kılıcımı vereceksin."

"Kılıcını verdiğimde tam tersini yapacaksın sanki," dedim çatık kaşlarla. "Daha beterini yapacaksın."

"Buraya seninle neyi yapıp neyi yapmayacağımı tartışmaya gelmedim ben," dedi dişlerinin arasından.

"Nereye gidiyoruz?" diyerek konuyu değiştirdim.

"Kılıcı bana verene kadar gözümün önünden ayrılmadığından emin olduğum bir yere," diye kestirip attı.

"Beni kafana göre alıkoyamazsın."

"Az önce seni tam da o şekilde alıkoydum." Göz ucuyla bana baktı. "Kemerini de kendi isteğinle bağladın. Buna tam olarak alıkoyma diyemeyiz, ha?"

"Güçten düşüyorsun, değil mi?"

"Kapat o çeneni yoksa sana gücüm ne durumdaymış gösteririm."

Ninova

"Kuduruyorsun sinirinden, demek ki haklıyım," dediğimde derin bir nefes alarak, "Kendini böyle kandır," diye söylendi ama haklı olduğumu biliyordum. Bunu ona bakınca bile anlayabiliyordum. Sadece öfkesi yüzünden bu hâle gelmesinin imkânı yoktu. Bariz bir şekilde ters giden bir şeyler vardı. Arabanın hızı asfaltı bir pençe gibi yırttı, hız kemiklerimi titretiyordu. Crystal'in arka koltukta her virajda cama savrulduğunu, öfkeyle mırıldanıp durduğunu duymaya devam ediyordum. Benim gözlerim Nemesis'in profilindeydi. Mavi gözleri bir fırtına gibiydi; dizinin sinirle titreyişi, kılıcın yokluğunun onu ne kadar kemirdiğini bağırıyordu.

Araç İstanbul'un kuzeyine, Sarıyer'in tenha yollarına saptı. Şehir merkezi geride kaldı ve yol ormanla çevrili dar bir şeride dönüştü. Zekeriyaköy'ün gölgeli patikalarına girdik. Çam ağaçları etrafımızda yeşil meşaleler gibi yükseliyordu. Yol bir uçurumun kenarına kıvrıldı, sağda Boğaz'ın karanlık suları bir ayna gibi uzanıyordu. Nemesis, direksiyonu sertçe çevirdi ve araba yüksek, demir kapılı bir malikânenin girişine vardı. Yerini değiştirmiş olmalıydı, artık burada mı gizleniyordu? Kapılar sessizce açıldı, sanki ev bizi bekliyordu. Araç çakıllı bir yola girdi ve ev karanlığın içinde gitgide daha da yükseldi.

Malikâne dubleks bir sığınak gibiydi, modern ama gotik bir zarafete sahipti. Dış cephesi siyah taş ve camdan örülmüştü, keskin hatları bir bıçağın ağzını anımsatıyordu. Çatı eğimli ve koyu arduvaz, pencereler yüksek ve dar, koyu renk çerçevelerle çevriliydi. Girişteki iki siyah mermer sütun bir tapınağın kapısını işaretliyordu; kapı masif meşedendi ve üzerine oyulmuş bir kurt figürüyle süslenmişti. Bahçe bakımlı ama vahşiydi, çam ağaçları ve dikenli çalılar evi bir kaleyi korur gibi koruyordu. Boğaz'ın suları evin arka tarafında, bir uçurumun dibinde dalgalanıyordu; rüzgâr denizin tuzlu nefesini eve taşıyor olmalıydı.

Arabayı durdurdu ve kapıyı açtı. "İn," diye emretti. Crystal arka koltuktan fırladı, öfkeli gözleri ona dikildi. Bir şey söylemek yerine yavaşça indim. Postallarım çakılda çıtırtı çıkardı. "Burası yeni deliğin mi?" diye sordum gözlerimi eve dikerek.

Ninova

"Benim yeni deliğim mi bilmem ama senin yeni kafesin olduğu kesin," dedi gözlerini yüzüme dikerek. Ona bakmadım. Beni tekrar bileğimden kavrayıp eve sürüklemeye başladığında, "Dokunma ona!" diye bağırdı Crystal ama kızı yine duymazlıktan geldi. Kapıyı açıp beni içeri itti, Crystal de peşimden içeri daldı ve hızla girdiği için omzuma çarptı. Gözlerimi evin içinde gezdirdim.

Salon geniş ve loştu, siyah mermer zemin bir ayna gibi parlıyordu. Sol duvarda yere kadar uzanan camlar, Boğaz'ın karanlık sularını çerçeveliyordu. Sağdaki siyah ahşap merdiven üst kata kıvrılıyordu. Tavan yüksek ama kemerli, koyu gri ahşapla kaplıydı ve ortasında kristal bir avize aşağı doğru sarkıyordu. Çatık kaşlarla çevreyi süzmeye devam ettim. Mobilyalar minimal ama lükstü; siyah deri koltuklar, gümüş ayaklı bir sehpa, duvarda tek bir tablo... Tabloya baktım. Kırmızı ve siyah fırça darbeleriyle çizilmiş, bir yılanın gözleri gibi parlayan soyut bir çalışmaydı. Şömine siyah mermerdendi ama içinde alevler dans etmiyordu, orada sadece soğuk bir boşluk vardı. Salonun sonundaki cam kapı bahçeye açılıyordu, bahçede bir sonsuzluk havuzu, Boğaz'ın uçurumuna doğru uzanıyordu.

"Keyfinden de ödün vermiyorsun," dedim çatık kaşlarla. Üst kata çıkan merdivenlere gözüm kaydı. Koridor karanlıkta kayboluyordu ama bir odanın kapısı aralıktı, loş bir ışık dışarı sızıyordu. Nemesis o kapıyı işaret ederek, "Oraya," dedi. "Hareket et."

Crystal, "Bizi hapsedeceğini mi söylüyorsun sen?" diye sorunca Nemesis ona düz düz bakarak, "Sen kendin arabaya atladın," diye cevapladı.

"Beni burada sonsuza dek tutamazsın," dedim.

"Öyle bir tutarım ki," diye cevapladı. "Yürü."

Yavaşça merdivenlere yürüdüm, her adımda kılıcın kolumdaki ağırlığım hissettim. Nemesis arkamdan geldi, Crystal'in de isteksizce onu takip ettiğini fark ettim. Koridordaki siyah halının üzerine bastım, duvar gri taştandı ve sanki bir sır saklıyor gibiydi. Aralık kapıya vardığımız anda Nemesis kapıyı iterek tamamen açtı.

Karanlık odaya girdiğim an Nemesis parmağını şıklattı ve bir yıldırım ipi hızla ayaklı lambaya çarptı, ayaklı lamba kırmızı bir ışık yay-

maya başladı. Odanın ortasında geniş, siyah ipek çarşaflarla örtülü bir yatak vardı. Pencere Boğaz'a bakıyordu, camda Nemesis'in şimşeklerinin bir yara gibi parladığını gördüm. Odanın havası bir tapınağın sakinliğini ve bir zindanın soğukluğunu taşıyordu.

Yatağın ucuna oturup kafamı kaldırarak ona baktım. "Kafanı toparlayıp doğru kararı vermen için sana kısa bir zaman tanıyacağım," dedi mekanik bir sesle. Mavi gözler yüzümü taradı. "Kararını her şeyi göz önünde bulundurarak versen iyi edersin."

"Kararım kesin ve net," dedim.

"Seni doğduğuna pişman ederim."

"Ettin zaten," dediğimde kaşlarını çattı. Yüzündeki bir kasın seğirdiğini gördüm.

"Eğer öyle düşünüyorsan, yaşadıklarının yaşatacaklarımın yanında bir hiç olduğunu sana kanıtlayacağım," dedi tükürür gibi.

Durup sadece gözlerinin içine baktım. Yüzünde bir kas daha seğirdi, dişlerini sıktı ve yanaklarına oyulan mezar derinliğindeki çukurları izledim. Hızla Crystal'e döndü. "Sen benimle geliyorsun."

"Hiçbir yere gelmiyorum," dedi Crystal öfkeyle.

"Geliyorsun. İkiniz bir aradayken uslu durmazsınız siz." Tekrar bana baktı. "Aynı odada kalmayacaksınız."

"Siktir oradan," dedi Crystal ama Nemesis mavi gözlerini ona diktiğinde sesini kesip kaşlarını çattı.

"Heykele dönmek istemiyorsan düş önüme."

"Adi herif," diye soludu Crystal.

"Aynen. Yürü hadi."

"Beni burada ne kadar tutabileceğini sanıyorsun?" diyerek araya girdiğimde bedenini bana doğru çevirdi. Siyah, balıkçı yaka kazağı ve siyah kot pantolonunun içindeyken eskiden nasıl görünüyorsa şimdi de öyle görünüyordu; onu ilk tanıdığım zamanları hatırlatan görüntüsüne odaklanmamaya çalıştım.

"Kılıcımı verene kadar hiçbir yere gitmiyorsun," dedi. "Bunu o küçük beynine sok."

Crystal'i kolundan tutup odanın kapısından dışarı ittiğinde Crystal, "Piç kurusu!" diye bağırdı ama o, onu duymazlıktan geldi. Kapıyı

Crystal'in yüzüne kapatıp bana doğru döndü, şimdi onunla odada baş başa kalmıştık.

"Zamanın kısıtlı," dedi tehditkâr bir sesle. "Kararını verirken hızlı olmaya bak. Aksi hâlde gökten indirdiklerim indikleri o göğü başınıza yıkacak."

Dudağımın bir kenarı yukarı kıvrıldı. Gözleri dudağımdaki kıvrıma kaydı, tekrar gözlerime baktığında öfkesinin dinmek yerine daha da harlandığını gördüm. "İstersen ateşten bir ejderha yaratıp bu evi kundakla, istersen bana saldırmaya başla ve yine kapışalım, sen bilirsin. Ama senin yerinde olsam enerjimi boşa harcamazdım."

"Hiç değilse benim boşa bile olsa harcayabileceğim bir enerjim var, senin enerjin bile kalmamış gibi görünüyor."

"Beni tanımıyor gibi davranma, Mahinev. Sen beni çok iyi tanıyorsun," dedi kısık bir sesle. Gözleri bir yemin gibiydi. Dişlerimi sıktım. "Şimdi uyuyor musun, boşluğa bakarak düşüncelere mi dalıyorsun, çocuk gibi zırlıyor musun her ne yapıyorsan yap ama acele edip karar ver. Çünkü benim sabrım kalmadı." Yüzüme doğru eğildi. "Ve sabrımın bittiği yerde, zalimliğim başlar."

"Senin zalimliğin tek bir gün son buldu mu ki başlasın?" diye sordum.

Burnundan sert bir nefes verdi. Yüzlerimiz çok yakındı ve planım uygulamaya dökülmek için tetikte bekliyordu.

"Sen benim zalimliğimin zerresini tatmadın. Bu da benim ayıbım olsun," diyerek geri çekildi, sanki bana yakın olmak ona iyi gelmiyordu. Bana olan zaafına yenik düşmekten korkuyordu. Gözlerimi yüzünden çekmeden dikkatle ona bakmaya devam ettiğimde, "Ne bakıyorsun?" diye sordu, sesi tersti.

Bilerek gözlerimi kaçırdım. Tamamen bilinçli yaptığım bu hareketim kafasını karıştırmış olacak ki bana daha dikkatli gözlerle bakmaya başladığım hissettim. Sonunda, "Zıkkımlanman gerektiği âna kadar yat zıbar, ne halt yiyorsan ye," diyerek odanın çıkışına yöneldi. Arkasından baktım. O dönüp bana bakmadı, sanki dönüp bana bakacak olursa kalmak için bahaneler üretmeye başlayacaktı ve bundan korkuyordu.

Kapıyı kapattığında odada tek başımaydım. Ayağımdaki postallara aldırış etmeden bacaklarımı yatağın üzerine çekip yana doğru

devrilerek uzandım. Pencereden dışarıya, Boğaz'a baktım. Normalde parıldaması gereken Boğaz bile karanlığın pençeleri altında tutsak düşmüştü.

"Çok tuhaf," diye mırıldandım. "İlk tanıdığım zamanlardaki Efken gibi davranmaya başlamışsın." Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. "Bu çok tuhaf."

Uyumak istedim ama yapamadım, yatakta dönüp durdum. Babam ve diğerleri yokluğumuzu fark ettiklerinde ortalığın çok karışmamasını umuyordum. Planımın tıkır tıkır işlemesi için ortalığın biraz karışması gerekecekti, bunu durduramazdım ama en azından çok büyük bir patırtı çıkmamasını umut edebilirdim. Birkaç saat akıp geçti, zaman değişmedi ama akıp giden birkaç saati hissedebildim. Sonunda uzandığım yerden doğruldum, kızıl renkteki ışığın aydınlattığı odaya göz gezdirdikten sonra yataktan kalkarak dağılan saçlarımı sağ omzumun üzerine topladım.

Yavaşça odanın çıkışına yürüdüm, kapıyı açıp karanlık koridora baktım. Ev öyle sessizdi ki sanki içinde yaşam yoktu. Ağır adımlarla merdivenleri inmeye başladım. Basamakların yarısına geldiğimde alt katı görebiliyordum, Nemesis'in elinde bir sigarayla boydan camın önünde Boğaz'ı izlediğini görmek kaşlarımı çatmama neden oldu. Sigarayı dudaklarına götürecekken varlığımı hissetmiş olmalı ki eli havada kaldı.

"Sana odandan çıkabileceğini söyledim mi ben?" diye sordu buz kırağı sesiyle.

"Senden izin bekleyen var sanki," dedim elimi merdivenin tırabzanına koyarak. "Düşmanına sırtını dönmemelisin. Bu tehlikeli."

"Sonuçta beni ilk sırtımdan vuruşun olmayacak, idmanlıyım," dedi ve omzunun üzerinden bana baktı. Mavi gözleri karanlığa rağmen parlıyordu. Olduğum yerde sabit kaldım. Gözlerim gözlerinden ayrılıp parmaklarının arasında tuttuğu sigaraya kaydı.

"Sigara?" dedim sorar gibi.

Elindeki sigaraya bakıp, "Vücudumun bu şeye ihtiyacı olduğunu hissettim," dedi ve kaşlarını sertçe çattı. Bir an gözüme yeniden ilk tanıdığım Efken gibi göründü.

Ninova

Bir basamak daha inip, "Kabul et," dedim. "O kadar çok gölge yaratmak sonunu getiriyor."

Gözlerini kaldırıp bana baktı. "Bu senin için bayram olurdu."

"Haksız mıyım peki? Sonunu getirmiyor mu?"

"Haksızsın. Çünkü ben, senin ve diğerlerinin aksine asla son bulmayacak birisiyim."

"Büyük laflar ediyorsun."

"Benimle ilgili her şey büyüktür." Yeniden boydan cama doğru döndü. Kalan birkaç basamağı da inip salonda ilerlemeye başladım. Her bir adımım temkinliydi ama o beni bir tehdit olarak görmediğini alenen gösteriyor, sırtı bana dönükken sigarasını içmeye devam ediyordu. "Kılıç hâlâ vücudunun içinde mi?" diye sorunca adımım havada asılı kaldı.

Bir süre durdum, ardından adımımı yere basıp, "Hayır," diye yalan söyledim. "İnanmıyorsan içimi deşip şöyle bir göz gezdirebilirsin."

"Güzel olurdu," dedi donuk bir sesle. Sanırım yalanıma inanmıştı ya da sadece keyfi yoktu ve irdelemek yerine böyle cevaplar vermeyi tercih ediyordu. Köşedeki tekli koltuğa oturup sırtımı yasladım. Sigarasını sessizce içti ve bitirdiğinde dönüp bana doğru yürümeye başladı. Önümdeki sehpaya doğru eğildiğinde mavi gözleri gözlerime tutundu. Sigaranın izmaritini taş kül tablasına bastırdığı sırada aramızda uzayarak köprü kuran bakışmayı devam ettirdi. Doğrulurken bile gözleri gözlerimin içindeydi.

"Kardeşim nerede?" diye sordum.

"Dinleniyor," dedi ve yüzüm anında kireç gibi oldu.

"O, burada mı?"

"Evet," diye yanıtladı ve salonun köşesinde duran küçük minibara ilerledi, kadehine biraz viski doldurduktan sonra yeniden yanıma gelip önümdeki sehpanın üzerine oturdu. Parmakları arasında tuttuğu kadehi sallarken, "Onu yanımdan ayıracak değilim, ne de olsa o benim kumandam, değil mi?" diye sordu, sesi öylesine donuktu ki kaşlarım çatıldı.

"Onu kullandığını duysaydı bundan hoşlanmazdı."

Gözleri hâlâ gözlerimi bir yara gibi deşiyorken, "Hoşlanmıyor olsaydı şu an yanımda olmazdı," diye yanıtladı. Viskiden bir yudum aldı. Ardından kadehi iki eliyle tutarak bacaklarının arasından aşağı sarkıtıp gözlerini bedenimde dolaştırdı. Tekrar gözlerimin içine bakarak, "Kılıcım nerede?" diye sordu.

"Cehennemin dibinde."

"Her gün oradayım ama kılıcımı hiç görmedim," dedi.

"Yeterince dibe ulaşamamışsın demek ki."

"Benim dibe ulaşmak konusunda ne kadar usta olduğumu bilirsin sen," dedi, sesindeki ima kaşlarımı daha sert çatmama neden oldu. Alay ederken bile buz kütlesi gibi bakıyordu ve sesinde de mizahtan eser yoktu.

"İğrençsin."

Gülümsedi ama bu gözlerine ulaşmayan, soğuk bir gülümsemeydi. "Kılıcımdan bahsediyorduk," dedikten sonra viskiden bir yudum daha içti. "Nerede olduğunu söyleyecek misin yoksa daha da iğrençleşeyim mi?"

"Daha iğrenç olman mümkün değil."

"Henüz iğrenç yanımı görmeyen biri için büyük sözler bunlar. Boyundan büyük laflar etme," dedi sakince.

"Bir kardeşimi öldürdün, diğerini benden çaldın, hayatımı mahvettin ve şimdi hâlâ iğrenç yanını görmediğimi mi söylüyorsun?"

Sanki Efken odanın içindeydi, bedeni karşımdaydı ama ruhu bir köşede beni izliyordu.

"Sana kardeşini öldürmediğimi söyledim, belki bin defa söyledim, o yüzden bin birinci için ağzımı açmamaya karar verdim. Madem öldürdüğümü düşünüyorsun, öyle olsun."

"Hiç pişman değil misin?"

"Ne için? Yapmadığım bir şeyin pişmanlığını yaşamamı mı bekliyorsun benden?"

Koltuğun ucuna kayıp ona biraz daha yaklaştığımda bedeni gerildi.

Doğrudan, gözümü bile kırpmadan gözlerinin içine bakarken, "Hiç pişman değil misin?" diye tekrarladım sorumu.

Ninova

Çok kısa bir süre susup sadece gözlerimin içine baktıktan sonra, "Pişmanım." dedi sadece. Pişman olduğunu duymak içimi soğutmadı ama planıma sadık kalmak adına savunmasız görünmeye çalıştım. Gözlerimde keder görsün istedim, oysa öfke içimi dağlıyordu. Yüzümü inceledi, ardından gözlerini elinde tuttuğu kadehe indirdi. "Ama ne için pişmanım biliyor musun?"

Sertçe yutkundum. "Ne için?" diye sordum, sesimde umut olduğunu hissetmesini sağladım. Nefretimi sakladım.

Gözlerini kaldırıp bana baktı. "Fırsatım varken seni öldürmeliydim."

Kalbimin gerçekten acıdığını hissettim. Sadece gözlerinin içine baktım. Gözlerimde her ne gördüyse, göz temasını hızla kesti.

"Şimdi bunu yapamayacak kadar güçsüz düştüğünü mü söylemeye çalışıyorsun? Düşmanına böyle bilgiler vermemelisin," dedim sessizce.

"Güçsüz olduğumdan değil," diye cevap vermesi beni duraksattı. Bana değil, elindeki viski kadehine bakıyordu. Göz teması kurmaktan kaçındığını fark ettim.

"Peki ya neden?"

"Sana vereceğim hiçbir nedene inanma, Mahinev. Sana söyleyeceğim hiçbir şeye inanma. Çünkü ben de senin söyleyeceğin hiçbir şeye inanmayacağım bundan sonra," dedi. Oturduğu yerden kalkıp viski bardağını sehpanın üzerine bıraktı. Kafamı kaldırıp ona bakarken artık birbirimize tamamen yabancı olduğumuzu hissediyordum. Bu bana hiçbir şey hissettirmemeliydi belki ama ilk tanıştığımız zamanlardaki hâline çok benzediğini gördüğümde elimde olmadan bu denli yabancılaşmamızın canımı acıttığını hissettim. Yine de öfke oradaydı, tetikteydi ve yok etmeye hazırdı.

Sırtını bana dönüp salonun ortasında öylece dikildi.

Sonunda, "Her şey çok farklı olabilirdi," dedim.

"Olabilirdi," diyerek beni onaylaması yutkunmama neden oldu. "Eğer elimi sana uzattığımda tutmayı seçseydin, eğer sırtımdan vurmak yerine yanımda yürüseydin, her şey çok farklı olabilirdi."

"Yürümemi istediğin yolun zemininde bir kan nehri vardı."

"Vardı," diye onayladı. "Ama o kan nehrini kurutmak senin elindeydi. Elimi tutsaydın, ben bile, benim gibi biri bile vazgeçebilirdi.

Ninova

Durabilirdi." Yumruklarını sıktığını gördüm. "Ama artık her şey için çok geç."

"Haklısın, çok geç."

Bunu kabullenmem ona ne hissettirdi bilmiyordum ama yumruklarının daha da sıkılaştığını gördüm.

"Kılıcımı verirsen daha fazla kan dökülmez," dedi uzun süren sessizliğin arkasından.

Yerimden kalktım, ağır adımlarla boydan cama doğru ilerledim. "Sana kılıcı verdiğimde her şeyin sonu olur," dedim. "Söylediğin hiçbir şeye inanamam, sana güvenemem çünkü birbirimize birçok kez ihanet ettik."

"Sen ettin. Ben sana hiç ihanet etmedim."

"Ettin." Kaşlarımı çatarak dışarıdaki derin karanlığa baktım. "Sen kendini çaldın benden."

"Benim ben olduğuma hiç inanmadın. Beni olduğum şekilde kabul etmeyi reddeden sendin," dedi sertçe. Duraksadım, sanki Nemesis ile değil, Efken'in kendisiyle konuşuyor gibiydim. Sanki kendisinin Efken olduğuna emindi. "Şimdi burada birbirine güvenmeyen ve asla güvenmeyecek olan iki insandan fazlası değiliz."

"Beni mi suçluyorsun?" diye sordum ona dönerek. "Tüm olanların suçlusu ben miyim senin gözünde? Sen benim neler yaşadığımı biliyor musun?"

"Biliyorum. Oradaydım. Durduramadığım için, engel olamadığım için gözündeki tek suçlu ben oldum." Kaşlarını çattı. "Sen sana olan zaafımı kullandın ve bizi birbirimize bağlayan son halkayı kopardın." Nigin Bağı'ndan bahsettiğini anladığımda kaşlarım çatıldı. Gözlerinin yeniden odağını kaybettiğini fark ettim. Bakışları telaşla etrafta dolaştı, sıkılı yumruklarının titrediğini fark ettim.

"O gece seninle gelmeyi kabul etseydim tüm bunlar yaşanmayacak mıydı? Öylece duracak mıydın? Amacından vaz mı geçecektin?"

"Gelmedin, o yüzden tüm bunların cevabını bir ömür alamayacaksın. Yaşa lan bu soru işaretiyle. İçin içini yesin, kemirsin." Duraksadım, yine Efken gibi konuşuyordu. Gözlerini farklı bir yöne çevirdi. "Odana git."

Ninova

"Orası benim odam değil."

"Sen kafanı toplayıp kılıcı vermenin en doğru seçim olduğunu anlayana kadar orası senin odan." Tek kaşını kaldırdı. "Ya da kafesin. Sen hangisini uygun görüyorsan o."

"Miran'ı görmek istiyorum."

"Odana git."

"Kardeşimi görmeme engel olamazsın."

"Kardeşin seni görmek istiyor mu sanıyorsun kızım sen?" diye sordu sertçe. "Herif nefret ediyor senden." Bana tokat atmış gibi irkildiğimde duraksadı, bakışları yüzümde asılı kaldı, ardından hızla kaşlarını çatıp salonun öteki ucuna baktı. "O, kararını verdi."

"Onun beynini yıkadın."

"Sadece senden daha zekiydi, hepsi bu."

"Onun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum çünkü bu cevaba ihtiyacım vardı. Miran aslında neydi? Bir Gümüş Pençe miydi?

"Bunu zaman gösterecek. Henüz cevabı ben bile bilmiyorum," diye karşılık vermesi duraksamama neden oldu. İçimden bir ses, en azından bu konuda dürüst olduğunu söylüyordu.

"Onu neden kullanıyorsun?" diye sordum. "Zamanı yavaşlattığında eline ne geçecek söylesene bana? Neye engel olacaksın? Zaman yavaşladı, ortalık karıştı, ee? Ben durdum mu? Durdurabildin mi beni?"

"Buradasın," dedi. "İstersem elini kolunu bağlarım."

"Bunu yapabileceğini biliyorum zaten."

"İyi. Zorlama o zaman beni. Odana git."

"Söyle," dedim. "Zamanı neden yavaşlatma ihtiyacı duydun? Sadece kaosu büyütmek için mi yoksa bu şekilde anahtar sahiplerine ulaşabilmemi engelleyeceğini mi düşündün?"

"Sikmişim anahtarı da sahibini de!" diye patladı öfkeyle. "Defol git odana. Gözüm görmesin seni amına koyayım, kuduruyorum sinirden sana bakınca."

"Yavşak," dediğimde duraksadı.

"Ne dedin sen?" Bana doğru tehlikeli bir adım attı. Yerimden kımıldamadan çatık kaşlarla ona bakmaya devam ettim. "Az önce ne dedin, tekrar söylesene onu bir sen."

Ninova

"Dedim ki," diye tısladım dişlerimin arasından, "yavşak."

"Gösteririm sana yavşağı. Yavşak görmemişsin sen daha önce," diye karşılık verdi. Yemin ederim Efken gibi davranıyordu. Allak bullak olmuş bir ifadeyle ona bakakaldım. "Ne bakıyorsun lan?" diye bağırdı birden hiddetle. "Git odana."

"Ayı gibi konuşma benimle."

"Sabrımı sınama, Medusa."

Bir an o da durdu, ben de durdum ve birbirimize bakakaldık. Medusa, demişti. Kaşlarını çatarak önüne dönüp cebinden sigara paketini çıkardı ve dudaklarının arasına sigarayı dengeledi. Onu izlemeye devam ediyordum. Sigaranın ucunu ateşledikten sonra bir nefes aldı ve gözlerini tekrar bana çevirdi.

"Odana."

"Crystal nerede?"

"Çuvala koyup uçurumdan aşağı attım."

"Nerede dedim sana!"

"Yan yana gelmeyeceksin o çıngıraklıyla. Sizin dramalarınızla da entrikalarınızla da uğraşamam."

Ona dik dik bakıp merdivenlere doğru yürüdüm. Arkamdan baktığını hissettim ama sırtımı döndükten sonra tekrar gözlerimi ona dokundurmadım bile. Hırsla üst kata çıkıp odaların kapılarına bakmaya başladım. Miran'ın hangi odada olduğunu merak ediyordum ama ev cehennem kadar büyüktü ve Miran'ın beni görünce vereceği tepkiyi de tam olarak kestiremiyordum. Odaya girip, "Bu Allah'ın cezasını nasıl kandıracağım?" diye fısıldadım kendi kendime.

Yatağa yüzüstü uzanıp pencereden dışarıya bakmaya başladım. Bir şekilde onu istediğimi, onu özlediğimi ama bunu kendime yedirememiğimi hissettirmem gerekiyordu. Hızla yaparsam oyun olduğunu anlayacak kadar uyanıktı ama çok yavaş olursam da ortalığın daha da karışacağı kesindi. *Sen benim kafesime girene kadar beni kafesine hapsettiğine inan bakalım,* diye düşündüm içimden.

Odanın kapısı aniden açıldığında saat kaçtı bilmiyordum. Kapı aniden açıldığı için uzandığım yerden hızla doğrulup çatık kaşlarla kapıya baktım. Elinde bir poşetle içeri girdi, poşeti yatağın çaprazın-

Ninova

daki tekli koltuğun üzerine fırlattı ve "İçinde kıyafet var," dedi dümdüz bir sesle.

Ona uzun uzun baktıktan sonra, "Beni bu kadar uzun süre burada tutabileceğini mi sanıyorsun?" diye sordum çatık kaşlarla.

"Sanmak değil bu, yapıyorum bunu," dedi bana bakmadan. Kaşlarım çatıldı. "Dik dik bakmayı kes," diyerek çıkışa yöneldi.

Aniden yataktan fırlayıp kalktım, arkasından yürüdüm ama kapıyı yüzüme kapattı. Kapıyı açmaya çalıştım ama başaramadım, kilitlemişti. "Bu ne şimdi?" diye bağırdım öfkeyle. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Bir de kilit altında mı tutacaksın beni şimdi?"

"Bu eve adım attığın andan itibaren kilit altındaydın zaten," diye cevapladı beni kapının arkasından.

İçimde biriken öfkeyi tutamadım ve "Siktir oradan!" diye bağırdım. "Aç şu kapıyı!"

"Şimdiden söyleyeyim, küçük ejderha alevlerinin hiçbir etkisi olmayacak. Bu kapıyı öyle kolay yakamazsın."

Kapıya tekme atıp, "Ben de odayı yakarım o zaman!" diye bağırdım.

"İyi yak da içeride ızgara ol o zaman," diye söylendiğini duydum.

"Aç şu kapıyı."

"Emirlerin geçersiz."

"Bana bunu yapamazsın," dedim dişlerimin arasından.

"Görünen o ki yapabiliyorum."

"Asla kılıcını geri alamayacaksın! Duydun mu beni? Bana böyle davrandığın müddetçe kılıcı unut! Tükeneceksin, enerjini tamamen kaybedeceksin. İşe yaramaz herif!"

"Sesini kes, kulaklarımı tırmalıyorsun."

"Siktir git o zaman, kapının eşiğinde durup beni dinlemeye devam eden sensin!" Kapıya bir tekme daha attım.

"Kapıyı tekmelemeyi kes." Bir tekme daha attığımda, "Mahinev, sana kes dedim!" diye bağırdı ve sesinin oktavı yüzünden evin duvarlarının titrediğine yemin edebilirdim. "Sana yemin ediyorum içeri girer, işe yaramaz mıymışım değil miymişim gösteririm sana."

Bir adım geri çekilip kapıya dik dik baktım. Bu bir fırsattı, o yüzden hiç düşünmeden, "Hiçbir halt yapamazsın," dedim.

Kapı aniden açıldı, kapının duvara çarparken çıkardığı ses irkilmeme neden oldu. Kaşlarımı çatarak ona bakmaya başladım. Öfkeli göründüğünü söyleyemezdim, aksine yüzünde çok sakin ve soğuk bir ifade vardı ama gözleri... Gözlerinde gördüklerim korkunçtu.

"Savaşalım mı istiyorsun?" diye sordu bana doğru bir adım atarken. "İstediğin bu mu? Ortalığı birbirine katalım, birbirimizin ağzına sıçalım mı istiyorsun?"

Ona dik dik bakmaya devam ettim, cesaretimin kaşlarının ortasında oluşan yarığın daha da derinleşmesine neden oldu. "Söyle," diyerek bana doğru bir adım daha attı ama geri çekilmedim, aynı başkaldırıyla ona bakmaya devam ettim. "İstediğin bu mu? Hoşuna mı gidiyor kaos yaratmak? Zevk mi almaya başladın bundan? Dövüşüp duralım istiyorsun, bundan hoşlanıyor musun?" Her bir sorusunun ardından bir adım atıyordu. Sonunda bir adım geri attığımda tekrar bana doğru bir adım attı. "Kendimi dizginlerim, seni rakip olarak kabul etmem, seni kendimden korurum zannediyorsan, yanılıyorsun." Bir adım daha attı, ben de bir adım geri attım. Gözlerimiz birbirinden ayrılmıyordu. "Sen hâlâ sanıyorsun ki ben baştaki o adamım, kendi hırslarına ve amaçlarına rağmen kendisine bile ihanet ederek seninle gitmeyi seçen adamım." Bir adım daha attım, o da bir adım attı. "Yanılıyorsun." Sırtım soğuk pencerenin camına temas ettiğinde kaçacak bir yerim kalmadığını anlayıp kafamı kaldırarak ona baktım. İki elini başımın yanından geçirerek soğuk cama yasladı ve beni kollarının kafesine alıp, kafasını eğmeden yalnızca gözlerini indirerek gözlerimin içine baktı. "Seni paramparça edebilirim ve bu saatten sonra bunu sana duyduğum zaaf bile durduramaz."

Gözlerinin içine bakarken, "Zaten yaptığın şeyleri yeniden yapacağını söylediğinde korkmuyorum," dedim.

Dişlerini öyle bir sıktı ki yüzündeki mezar çukurları derinleşti. Gözünü bile kırpmıyor, gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu. Bakışlarımı kaçırmak istedim ama yapmadım, bunun yerine kaşlarımı çatarak ben de ona aynı dikkatle bakmaya başladım. Kafasını eğse dudaklarımız birleşecek kadar yakındı yüzlerimiz ama o çenesi hava-

Ninova

da, sadece gözlerini indirerek bana bakıyordu. Bakışları bir namludan farksızdı.

"Çok utanmaz bir adamsın," dediğimde kaşları daha da derin çatıldı, alnında çarpan damarı görüyordum.

"Öyleyim," dedi sonunda.

"Evet, öylesin. Hayatını mahvettiğin bir insana böyle davranmaya devam edebilecek kadar utanmazsın. Adisin," dedim.

Sadece gözlerimin içine baktı ama bu konuyla ilgili bir yorum yapmadı. İçinde bir yerlerde söylediğim şeyin ağırlığının farkında olduğunu hissettim ama onun için amacına giden yoldan vazgeçmek imkânsız gibi duruyordu. Beni anlasa da hatta belki de bana hak verse de artık hiçbir şeyi değiştiremeyeceğini ve durmayacağını gözlerinde görebiliyordum.

"Ne oldu, sustun?" dedim sorar gibi. "Haklı olduğumu biliyorsun çünkü."

"Haklı olduğunu bana kanıtladığında eline ne geçecek? Ne değişecek?" diye sordu bariton bir sesle. "Yaşananları geri alabilecek misin?"

Gözlerinin içine bakmayı sürdürürken, "Değdi mi?" diye sordum.

Bakışları yüzümde asılı kaldı. Uzun süre konuşmadı, tek yaptığı bana bakmak oldu ama sonunda, "Değmedi," dedi.

Söylediği şey beni tatmin eder sandım ama etmedi. İçimdeki dipsiz nefret büyüdü ama bunu ondan tamamen saklayıp sadece kırgın gözlerle gözlerinin içine baktım. "Geri çekil," dedim ama çekilmedi, aynı şekilde gözlerime bakmaya devam etti. "Geri çekil."

"Çekilmiyorum, çekilmemi sağla."

"Savaşacak ya da kavga edecek durumda hissetmiyorum. O yüzden çekil."

"Sadece sen istediğinde kavga edecek, sen istediğinde mi savaşacağız biz seninle?"

"Biz mi?" diye sordum. "Biz diye bir şey yok."

"Siktiğim ağzımı açtırma benim şimdi," dediğinde kaşlarım çatıldı. Gözlerimi boynuna indirdiğimde bakışlarına karşılık vermemi istiyormuş gibi bana çok daha dikkatli bakmaya başladı ama aldırış etmedim. Aniden çenesini başımın üstüne yaslayınca donup kaldım.

Uzun süre sessiz kalıp öylece bekledi sonra, "Kılıcı verecek misin?" diye sordu.

Çenesi hâlâ kafamın üzerindeyken, "Hayır," dedim.

Aynı pozisyonda, "Boşuna bu inadın," dedi.

"Boşuna mı? Yaşananlardan sonra yaptığım hiçbir şey boşuna değil."

Çenesini kafamın üzerinden çekip bana baktı. Ben de gözlerimi kaldırıp onun bakışlarına karşılık verdim. Çok küçük bir an için o gözlerde öfkenin dışında bir şey gördüm. Boşluğun dışına taşan bir duygu kırıntısı. Ama çok hızlı bir şekilde o duyguyu benden gizledi.

Sonunda planımın üzerinde ilerlemem gerektiğinin farkındalığıyla, "Eğer o gece seninle gelseydim gerçekten durur muydun?" diye sordum. "Kavgan biter miydi?"

Gözlerimin içine bakarken, "Biterdi sanırım," dedi. "Seni yanımda o kadar çok istiyordum ki sonunda kendimle olan savaşım bile bitebilirdi."

Duraksadım, kaşlarımın ortasında oluşan yarığa baktığını gördüm. Ardından bakışları dudaklarıma kaydı. Dudaklarıma baktığını fark ettiğim an yanaklarımın içini dişledim. Tepkilerimi analiz etmeye çalışır gibi bir hâli vardı. Yüzü yavaşça yüzüme yaklaşmaya başladığında nefesimi tuttum. Beni öpmesini istemiyordum ama yine de kaçmadım, hatta beni öpmesini istediğimi düşünmesini istedim. Burnunun ucu burnuma değdiği anda durdu, daha ileri gitmedi ama nefesinin dudaklarıma döküldüğünü hissedebiliyordum.

"Şimdi sen cevapla," diye fısıldadı. "O geceye dönme şansın olsaydı, benimle gelir miydin?"

Kendime düşünmek için zaman tanıdığımı hissetmesini sağladım. Ardından fısıldadım: "Gelirdim."

Bir an için durdu, sessizlik etrafımıza karanlık gibi çöktü. Sonunda, "Yalan," dedi. "Gelmezdin."

Kaşlarımm ortasındaki çukurun aniden kuyu gibi açılmasına neden olacak biçimde kaşlarımı çatıp, "Olup biten her şeyi engellemenin mümkün olacağını, o gece orada kardeşimin kanının dökülmeyeceğini bilseydim, gelirdim," dedim üzerine basa basa. "İster inan ister inanma, senin bana olan ya da olmayan güveninle biraz bile ilgilenmiyorum."

Ninova

Ellerinden birini camdan çekip belimin boşluğuna yerleştirdi, dokunduğu yerin karıncalandığını hissettim. Bedenimi yaslandığım yerden ayırıp kendi bedenine yasladığında gözlerimi iri iri açarak ona baktım. Yüzüme bakmak için kafasını geri çektikten sonra, "Hiç bana teslim olmayı düşündün mü?" diye sordu. Sorusu karşısında afallamış gibi görünmeye çalıştım ama o gece beni dinlediğini biliyordum. Amacıma giden yolda biraz daha mesafe katettiğim hissiyle dolup taştım.

Gözlerimi bilerek kaçırdım, düşüncelere daldığımı görmesini sağladım. Aramızda Nigin Bağı olmadığı için düşüncelerime tam anlamıyla sızamadığını, artık bana baktığında koca bir boşluk gördüğünü biliyordum. Boşluğa bakarken kaşlarım çatıldı ve "Teslim olsaydım her şeyi durdurur muydun?" diye sordum.

"Artık çok geç," diye cevap vermesini beklemiyordum ama en azından zihnine bu düşüncenin daha güçlü bir şekilde kök saldığını biliyordum. "Dizlerinin üzerine çöküp bana yalvarsan bile durmayacağım." Nefesi yanağımı sıcak bir rüzgâr gibi aşındırdı.

Kaşlarımı çatarak ona öfkeyle baktım ve "O zaman neden soruyorsun?" diye bağırdım yüzüne doğru. Bel boşluğuma yasladığı avucunda biriken gücü hissettim, beni kendine biraz daha bastırdı ve onun vücut ısısını doğrudan hissetmemi sağladı.

"Çünkü duymak istedim," dedi. "Ne kadar çaresiz olduğunu görmek istedim. Bu bana sandığından daha fazla haz veriyor."

"Pisliğin tekisin."

"Öyleyim ve beni durdurmak için alnını ayaklarıma bastırman bile yetmeyecek."

"Bunu asla yapmayacağım," dediğimde sırıttı. Gülüşü zalimdi ama gözleri farklı bakıyordu, sanki o zalimlik hâlâ göz bebeklerine ulaşmayı, ifadelerini tamamen karartmayı başaramamıştı.

"Peki yaptığında fikrim değişecek olsaydı, yapar mıydın?" diye sordu zalim sırıtışı dudağının kenarındayken.

Sertçe yutkunup, "Hayır," dedim, kararsızlığımı görmesini umut ediyordum. Görmesini sağladım ama inanması kolay olmayacaktı, biliyordum. Belki de burada durmuş, onu bir oyuna çekip çekmeye-

değimi anlamaya çalışıyordu. Evet, onu oyunun içine çekmeye çalışıyordum ve bunu anlamasına asla izin vermeyecektim.

"Güzel," dedi. "Boşuna alnını ayaklarıma yaslama çünkü bunu yapman hiçbir şeyi değiştirmezdi. Artık değil." Avucu bel boşluğumdan kayarak kalçamın üzerinde durdu ama bu dokunuş kısa sürdü, elini hızla geri çekti ve bedenlerimizi ayırarak sırtını bana döndü. Tuttuğum nefesi geri bırakıp arkasından baktım. "Sen sana sunduğum şansı kaybettin. Artık sana ilgi duymuyorum," dedi.

Bir yanım bu ihtimalin gerçek olabileceğini söyledi, diğer yanım ise bunu reddetti ve onun bana duyduğu zaaftan emin gözlerle ruhumun derinliklerinden bana doğru baktı.

"İyi edersin zaten. İlgi duyma bana. Senden nefret eden birine âşık olman senin için çok zor olurdu!"

Duraksadığını hissettim ama sırtı bana dönük olduğundan ifadelerini göremedim.

"Benim senin gibi bir kadına hissedebileceğim tek duygu acıma olurdu ama onu bile hak etmiyorsun. Yat zıbar, canımı sıkma benim daha fazla," dedi buz gibi bir sesle ve odadan çıktı.

"Gözlerin hiç de öyle söylemiyor ama," dedim sessizce, beni duymayacağını bile bile. "Evet, zor olacak ama düşündüğüm kadar değil."

Yüzümde mekanik bir ifadeyle pencereye doğru döndüm, cama düşen yansımama, ardından karanlık denize baktım. "Ben bir ateşim," dedim kendi kendime. "Sen de her seferinde bana çekilen pervane."

Babamların yokluğumu fark ettikleri kesindi. Crystal ile birden ortadan kaybolmuştuk. Ortalığın mahşer yerine dönmesine az kalmasından ya da çoktan dönmüş olmasından korkuyordum.

Gökyüzünde gece asılı kalsa da çoktan sabah olduğunu biliyordum. Güneş yüzünü bize hiç göstermiyor, saatler ilerlemiyordu ama geçen zamanı hissedebiliyordum. Sonunda midem guruldayınca rahatsızlıkla kıpırdandım. Son bir saatimi koltuğun üzerinde öylece otururak geçirdiğimi fark ettim. Uykum vardı ama hissettiğim açlık uyumama engel olacak kadar büyüktü. Postallar ayaklarımı acıtmaya başladığı için bağcıklarını gevşettim, işe yaramayacağını anladığımda ise onları tamamen çıkardım. Çoraplarımı da çıkarıp postalın içine

Ninova

attıktan sonra ağrıyan ayak parmaklarımı hareket ettirerek esnetmeye çalıştım.

Yavaşça oturduğum yerden kalkıp yalın ayak odanın kapısına yürüdüm. Kapıyı açmaya çalıştım ama yine kilitlediği için açamadım. Kaşlarım çatıldı. Kapıya birkaç kez tıklattım ama dışarıda ses yoktu, sanki evde yaşam yoktu. "Siktir ya," diyerek sırtımı kapıya yaslayıp odanın içine baktım. Aklıma aniden bir fikir gelince kaşlarımı kaldırdım. Kapıya doğru dönüp elimi havaya kaldırdım, parmak uçlarımda titreşen alevlerin buğusunu hissettim ama ateş yanmadı. Bunun yerine parmak uçlarımdan dışarı firar eden buğu, şeffaf bir şekilde hareket ederek sıcaklığı etrafa yayıp kapının kilidini hedef aldı. Yarattığım alev buğusunun bir anahtar gibi kapının deliğine yerleştiğini hissettim, parmaklarımı hassas bir şekilde sağa sola oynatıp kapının kilidini zorlamaya başladım.

Tok bir ses çıktı ve kapı açıldı.

"Geri zekâlı," dedim gülerek. "Kapı yanmıyor olabilir ama diğer ihtimalleri düşünmemişsin bile. Tam bir salaksın."

Dışarı süzüldüğüm an sağıma soluma baktım, koridorda derin bir karanlık vardı. Gözlerimi merdivenlere çevirdim, aşağıda yanmaya başlayan şöminenin çıtırtısını duydum ve ateşin ışığının salonun zeminine devrildiğini gördüm. Crystal'i arayıp bulmam gerekiyordu belki ama karnım o kadar açtı ki kendimi yavaşça basamakları inerken buldum. Salona indiğimde etrafı kolaçan ettim. Burada değildi. Holde ilerledim, odaların kapılarını açmaya başladım. İlk açtığım kapının ardında bir banyo vardı, bir sonraki kapının ardında beni bekleyen ise boş, karanlık bir odaydı. Karanlık odaya kısaca göz gezdirdikten sonra kapıyı kapattım ve diğer kapıya ilerledim. Sonunda mutfağı bulmuştum. Karanlık mutfakta ilerledim, çift kapılı buzdolabının önüne geldiğimde omzumun üzerinden aralık duran kapıya baktım. Yanan şöminenin ışığı hole devriliyordu. Buzdolabının kapağını açınca beyaz ışık gözümü aldı. Konserve kutularını gördüm, kahvaltılık malzemeler de vardı. Konservenin beni tok tutacağını düşünerek konservelerden birini çıkardım, buzdolabının kapısını kapattığım an onu karşımda görünce hayalet görmüşüm gibi bembeyaz kesildim ve çığlık

atmamak için kendimi tuttum. Üzerindeki kazağı çıkarmıştı, esmer göğsü çıplaktı ve İbrahim'in ona attığı pençelerin izleri küçük, zayıf lekeler gibi göğsünü süslüyordu. Bu izleri bilerek mi iyileştirmemişti yoksa iyileşmek için enerji harcamayı göze alamayacak kadar güçten mi düşmüştü? Birinci ihtimal daha güçlü olsa da ikinci ihtimali umut etmek istedim.

Gözlerini indirmiş, bana bakarken tek kaşı havadaydı.

"Nasıl çıktın odadan? Üst katı mı yaktın?"

Kaşlarım çatıldı. "Tek gücüm ateşmiş gibi," dediğimde, "Başka gücün yokmuş gibi davranan sendin," diye yanıt verdi. Elimdeki konserve kutusuna kayan bakışlarında bir alay yakaladım. "Küçük fare acıkmış."

"Senin aksine ben hâlâ yarı insanım," dediğimde gözlerini konserveden ayırdı ve bana ölümcül bir bakış attı.

Dilini ağzının içinde gezdirdiğini fark ettim, daha sonra, "Onunla doyacak mısın?" diye sordu.

Elimdeki konserve kutusunu sıkıca kavradım. "Evet." Elimden alıp almayacağını merak ediyordum ama beni açlıkla sınayacak kadar gözü dönmüş değildi sanırım. Buzdolabının kapağını açtığında kapı yavaşça göğsüme sürtündü, geri çekilip ona baktım. Dolaptan kurutulmuş et ve pakette peynir çıkardıktan sonra kapağı geri kapattı ve büyük tezgâhın önüne yürüdü. Ekmek kutusundan iki büyük dilim ekmek çıkardıktan sonra sandviç hazırlamaya başladı.

Sandviçi hazırlamayı bitirdikten sonra bana doğru dönüp kalçasını tezgâha yasladı ve gözlerimin içine bakarak hazırladığı ekmekten büyük bir parça ısırdı. Kaşlarım çatıldı. İştahla çiğnerken bana bakmaya devam ediyordu. Ona doğru yürüdüm, çaprazında kalan çekmeceden bir çatal çıkardıktan sonra konservemi açtım ve içindeki büyük tanecikleri çatalla toplayıp yemeye başladım. Yan yanaydık ama konuşmuyor, birbirimize bakmıyorduk.

Çatalım havadayken, "Miran gerçekten burada mı yoksa blöf mü yapıyordun?" diye sordum.

"Sana blöf yapmam için bir sebep yok. Burada," diye cevapladı ruhsuz bir sesle.

Ninova

"Beni neden onunla aynı evde tutuyorsun? Onunla konuşup onu kararından vazgeçirmemden korkmuyor musun?"

"Dene bakalım yapabilecek misin? Herif senden nefret ediyor. Her şeyin sorumlusu olarak seni görüyor," dedi tokat gibi. Canımı acıttığını biliyor olmalıydı ama tüm bunları büyük bir umursamazlıkla dile getirmişti. Sanki bu gerçekler onun umurunda değildi ve canım ne kadar yanarsa yansın durmayacaktı.

"Sonuçta Miran senden de nefret ediyor. Bunu unutuyorsun."

"Beni sevmesine meraklı değilim zaten." Sandviçini ısırdı, bir süre çiğnedi. "Sonuç itibariyle o senden daha akıllı. Tarafını seçti ve onun için değerli olan insanları güvence altına aldı. Sen de aynısını yapabilirdin ama yapmamayı seçtin ve başına gelen her şeyi hak ettin."

Sustum. Suskunluğumu fark ettiğinde omzunun üstünden bana baktı ama ben gözlerimi ona dokundurmadım. Sadece onun tarafından izlendiğimi biliyordum.

"Kardeşine sadece anneni ve babanı güvende tutacağımın sözünü verdim. Onunla senin hakkında bir anlaşma yapmadım," dedi yarama tuz basarak. "Seni biraz bile önemsemiyor." Bana doğru döndüğünde dişlerimi sıktım ama yine ona bakmamak için önümdeki karanlık boşluğu izlemeye devam ettim. "Onun için ne kadar değersiz olduğunu görebiliyor musun? Yaptıklarının bedelinin ne kadar ağır olduğunun umarım farkındasındır."

"Ben ne yapmışım ki?" diye sordum bakışlarımı omzumun üzerinden ona çevirerek. "Tüm bunların sebebi sensin. Eğer seni sevmemiş olsaydım her şey daha kolay olurdu."

Duraksadı, bocaladığını görür gibi oldum ama bu anlıktı. Bakışlarındaki o kısa savunmasızlık yerini hızla zalimliğe bıraktı. "Şimdi de beni böyle mi kandırmaya çalışıyorsun?" diye sordu. "Bana yaptığın her şeyi beni sevdiğin için yaptığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Sadece susup gözlerinin içine baktım.

"Palavra!" diye homurdanarak bakışlarını farklı bir yöne çevirdi. "Sen beni değil, kafanda yarattığın Efken'i seviyordun. Beni hiçbir zaman o olarak kabul etmedin, benim bir parçamı belki sevdin ama beni sevmedin. Ben senin için hiçbir zaman Efken olmadım."

Ninova

Gözlerimi profilinden ayırmadım. O gerçekten kimdi? Efken miydi? Efken'in karanlıkta kaynayan tarafı mıydı? Saul'u tanıyordum, onunla anılarım vardı ama Nemesis ile hiç anım yoktu. Onun Efken olduğunu iddia etmesi belki de bu yüzden bana bu denli yabancı ve imkânsız hissettiriyordu.

"Seni Efken'in bedenine sahip bir yabancı olarak görüyordum," diye itiraf ettim. Kaşlarını çatarak tekrar bana baktı.

"Sana bunun olmadığını, benim o olduğumu defalarca kez söyledim. Sen ise benim söz geçiremediğim küçük bir parçama tutundun, benim ben olduğumu yok saydın ve o hastalıklı parçamı dinledin. Oysa hasta bir parçadan fazlası değilken bile onun aracılığıyla seninle konuşan, seninle olan bendim. Sadece gerçek karakterimi kabul ettiğim, doğamı yaşadığım için suçlu ben mi oldum şimdi?"

"Adın Nemesis," dediğimde, "Adım Saul da oldu benim zamanında," diye karşılık verdi sertçe. "Saul olarak da doğdum, Efken olarak da doğdum, her doğuşumda bu beden de ruh da hep benimdi!" Gözlerini kısıp bana aşağılayan bir ifadeyle baktı. "Ama Saul tarafımla olan anılarımı bile kabul ediyorsun, dünyaya geldiğimde aldığım ilk isim olan Nemesis'i kabul edemiyorsun. Edemedin. Ve artık etsen de hiçbir şeyi değiştiremeyeceksin."

"Efken o gece kupayı onun kanıyla doldurduğumda tamamen gitti," dediğimde gülerek, alay ve bıkkınlıkla başını iki yana salladı. Duraksadım, bakışlarımı kaçırdım. Onun manipülelerine aldırış etmeyecektim. Etmemeliydim.

"Her nasıl ki kardeşini öldürenin ben olmadığımı biliyorsan, benim aslında kim olduğumu da biliyorsun," dedi ve gözlerimin içine baktı. "Sadece yaptıklarımı başka birinin gölgesine saklayarak kafanın içindeki parçamı aklamaya çalışıyorsun. Oysa her şeyi yapan bendim. Bunu en iyi bilen sensin."

Bedenimi tamamen ona çevirdim. "Bana kırgın gibi konuşuyorsun. Sanki kırılmaya hakkın varmış gibi..."

"Ben kırılmak nedir bilmem, bu benim doğamda yok," dedi.

"Efken'in de doğasında yoktu ama bazen kırıldığını görürdüm," dediğimde burnundan sert bir nefes vererek güldü.

Ninova

"Efken'in ben olduğumu sana kabul ettirebilmemin imkânı olmadığını anladığım gün, seni buna inandırmaya çalışmaktan vazgeçtim. O yüzden siktir et bunları, konuşmaya dahi değmez. Çenemi yormaya değmez. Bir kulağından girip diğerinden çıktığını gözlerimle gördüm, söylediklerimi kafanın içine tıksam da kulaklarının içinden akıp gidecekler. Gereği bile yok. Zaten artık hiç hâlim de yok."

"Böyle konuşarak bana kırgınlığını gösteriyorsun aslında."

"Siktir oradan," diyerek yanımdan geçeceği sırada bileğini kavrayıp onu durdurdum. Gözlerini hızla bana doğru çevirdi. Dokunuşumdan tiksiniyor gibi kaşlarını öfkeyle çatsa da bakışlarındaki savunmasızlığı bir anlığına yeniden yakaladım.

"Dokunma lan bana," diyerek hızla elini çekmeye çalıştı ama tırnaklarımı bileğine bastırarak onu durdurdum. Dişlerinin arasından sert bir nefes verip çatık kaşlarla bana baktı.

"Ne kadar kaba konuşuyorsun," dediğimde kendi de fark etmiş gibi kaşlarını çattı. Başta Nemesis zalimdi ama kelimelerinde bir nezaket vardı. Şimdi ise Efken'in ilk hâliyle konuşuyormuşum gibi hissediyordum. Karşımda yabani, öfke dolu ve belki bir ihtimal kırılmış bir adam vardı.

"Sen nezaketi hak eden biri değilsin çünkü," diye geçiştirdi.

"Sen intikamların en büyüğünü hak eden biri olmana rağmen senden intikam almaya kalkışmadım," dedim bileğini daha sıkı tutarak.

"İntikam almadın mı? Sırtımda on tane bıçak varsa, dokuzunu sen sapladın ve ben de buyur sapla der gibi önünde durdum amına koyayım."

"Küfretme."

"Sana mı soracağım nasıl konuşacağımı?" Bileğini tekrar geri çekmeye çalıştığı anda tırnaklarım daha derine batırıp onu durdurdum. Öfkeyle burnundan soluyarak, "Kafana göre bana dokunamazsın. Bunu o kalın kafana sok yoksa ben çok sert sokmak zorunda kalırım," dedi.

"Sen kafana göre bana dokuyorsun ama."

"Ben istediğimi yaparım."

"Bok yaparsın."

"Yapamaz mıyım sanıyorsun?" diye sorduğunda çatık kaşlarla ona bakmaya devam ediyordum. "Yoksa yapmam için can attığın-

Ninova

dan mı böyle konuşuyorsun?" Sorusu beni afallatır sandım ama soğukkanlılığımı korumayı başardım. Beklemediğim bir anda elimi itti, beni koltuk altlarımdan kavrayıp arkamdaki tezgâhın üzerine oturttu ve bacaklarımın arasına girdi. "Söyle," dedi yüzünü yüzüme yaklaştırırken. "Sana dokunayım diye can mı atıyorsun?"

Gözlerim onun mavi fırtınasına kilitlendi; nefesi yüzümde bir bıçak gibi geziniyordu. Öfkem içimde bir volkan gibi kabarsa da sakin göründüm. "Dokunursan," diye tısladım tırnaklarımı çıplak göğsüne bastırarak, "seni yakarım. Can attığım tek şey senin küllerin."

Dudakları zalim bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yak," dedi, sesi bir gök gürültüsü gibiydi ve yüzünü yüzüme daha da yaklaştırdı. Alnı alnıma değdi, nefeslerimiz bir savaşın ortasındaymışız gibi çarpıştı. "Ama önce kırıl. Biliyorum Mahinev, içindeki o ateş benim için yanıyor. Nefret aşkın sadece bir maskesi, değil mi?"

"Az önce seni sevmediğimi ima ediyordun, şimdi karşımda durmuş neredeyse benden aşk dilenecekmişsin gibi görünüyorsun." Tırnaklarım göğsünde iz bıraktı, bir alev damarlarımda dans etti. Burnumdan sert bir nefes vererek güldüm. "Aşk mı? Sen o aşkı diri diri toprağa gömdün."

Nemesis bir an geri çekildi ama bacaklarımın arasındaki yerini terk etmedi. Gözleri boynumdan sarkan kolyeye kaydı, mavi fırtınası bir an için bulutlandı. Tekrar gözlerimin içine baktığında kafasındaki karmaşayı görür gibi oldum.

"Ben mi gömdüm?" diye sordu çatık kaşlarla. "Sen benden çaldığın o kılıcın ucunu birbirimize adadığımız tüm duyguların sırtına batırdın, derine sapladın ve yine o ucu kalbinden çıkardın."

Avuç içlerimi oturduğum tezgâhın fayansına yaslayıp bakışlarımı farklı bir yöne çevirdim. "Sen benim neler yaşadığımı, nelerle savaştığımı, neler hissettiğimi asla bilemezsin," dedim. Sesimdeki kırgınlık beni bile şaşırttı.

"Hiçbir şeyi tek başına yaşamadın." Büyük ellerini dizlerime koyarak tekrar yüzüme yaklaştı. Nefesini boynumda hissettim ama bu tutku değil, tehdit gibiydi. "Ne yaşadıysak birlikte yaşadık. Unuttun mu?" Afalladım, kaşlarımı çatarak ona doğru dönmeye çalıştım ama

burnunu yanağıma yasladığından bunu yapamadım. "Sana nasıl dokunduğumu hatırlıyorum," demesi beni beynimden vurulmuşa döndürdü. "Birbirimize nasıl karıştığımızı hatırlıyorum. Aklım seni ölesiye reddediyor ama tenim beni içeriden kazıyan bir bıçak gibi sana sızlamama neden oluyor. Ne yaşadıysak birlikte yaşadık seninle. Ben elimdeki meşaleyi ormanın içine attım, bu doğru ama sen o meşalenin ucunu yakan kişiydin." Her konuştuğunda nefesi yanağıma, oradan da boynuma doğru akıp gidiyordu. Diz kapaklarımı avucunun içinde ezer gibi sıktı. Kısık sesle konuştu: "Nigin Bağı koptu, bedenlerimizi bağlayan o şey artık orada değil, peki ya ben neden hâlâ seni bu kadar çok istiyorum?" Kaşlarını çattığını hissettim. "Sadece sana duyduğum bu istek yüzünden bile altında yaşadığın bu dünyanın göğünü yere, yerini göğe geçirebilirim." Burnu yanağımdan dudaklarıma doğru kayınca geri çekilmeyi denedim ama yapamadım. Bir eli dizimden ayrılarak çenemi kavradı, kafamı çevirip ona bakmam için çenemi sıktığında kaşlarımı çattım. Göz göze geldik ve orada birlikte yaktığımız ormanın yansımasını gördüm. Yüzlerimiz birbirine oldukça yakınken, "Sadece bana böyle hissettirdiğin için bile senden nefret edebilirim," diye fısıldadı.

"O zaman duygularımızın karşılıklı olduğunu söyleyebilirim," dedim.

"Nefretten mi söz ediyorsun? Yoksa..." Dudakları dudaklarıma biraz daha yaklaştığında nefesimi tuttum. Uçurum mavisi gözlerini kıstı, kirpiklerinin birbirine yaklaştığı ânı sessizlikle izledim. Çenemi daha sıkı kavradı, kaçmamı istemiyor gibiydi ama bir yanı kaçmam için yalvarıyordu sanki. Dokunuşundan kurtulup kafamı yana çevirdiğimde dudakları yanağıma dokundu ve donup kaldım. Sertçe yutkunduğunu duydum, ben de sertçe yutkundum. Dudaklarını yanağımdan çekmeden onları araladı ve konuştu: "Aferin kızıma, işte böyle engel ol bana."

"Siktir git," diye fısıldadım ama kalbim, sanki Efken tarafından dört bir yandan kuşatılmışım gibi umut ve acıyla çarpmaya başladı. Kendimden tiksinip avuçlarımı onun göğsüne yaslayarak onu ittim. "İğrençsin."

"Biliyorum. Tam olarak söylediğin her şeyim." Geri çekilip profilimi inceledi ama ona bakmıyordum, gözlerim yan tarafımda büyüyen boşluktaydı.

"Şimdi karnını doyurduysan, doğru odana."

"Gitmek istiyorum," dedim sadece.

Çenemi tekrar kavrayıp beni ona bakmaya zorladı. "Hiçbir yere gidemezsin," dedi. "Kılıcımı vermeden değil, kupayı bana teslim etmeden değil."

"Kaçamam mı sanıyorsun?"

"Deneme yanılma yöntemini deneyimlemek istersen, buyur," diyerek diğer elini kaldırıp mutfak kapısını işaret etti. "Git."

Dişlerimi sıkarak ona baktım. Çenemde duran parmaklarının baskısıyla çenemi eziyordu ama canımı acıtmıyordu. Kararımı merak ediyor gibi doğrudan gözlerimin içine baktı.

"Olur da bu kapıdan çıkıp gidersem ne olacak?" diye sordum.

"Deneme yanılma yöntemi," dedi sadece. "Denemeden göremezsin."

"Beni manipüle etmeye çalışıyorsun."

"İkimizin de yaptığı tam olarak bu değil mi?" diye sorduğunda gözlerimi kıstım. "Benimle oynamaya çalıştığını görmediğimi mi sanıyorsun? Bu mazlum ayakları, sakin kız tavırları, sana dokunduğumda ortalığı ateşe vermek yerine gözlerini kaçırmak falan... Yiyor muyum sence ben bunları?"

Sanki onu anlamamışım gibi kaşlarımı çattığımda gülümsedi ama bu gülümsemede ruhu bulamazdınız, hislerden eser yoktu; bir tabut kapağı üzerime kapatılmış gibi hissettiren türden bir gülümsemeydi.

"Seni tanımıyorum sanıyorsan," dedi kulağıma doğru eğilirken, "nasıl inlediğini bile hatırlıyorum." Bedenim kaskatı kesildi. Geri çekilip gözlerimin içine baktı, ardından bakışları yeniden boynumdaki kolyeye kaydı ve "Odana," dedi.

"Umarım ölürsün."

"Yani artık beni öldüremeyeceğini anladığın için işini Tanrı'ya devretmeye karar verdin sanırım," diye alay etti buz gibi sesiyle.

"Aptal herif," diyerek tezgâhtan inip kapıya ilerledim. Hareketsizce duruyor, muhtemelen arkamdan bile bakmıyordu. Sinirle mutfak-

Ninova

tan çıkıp holde ilerlemeye başladım. Crystal'in yukarıda, basamakların en başında durduğunu görünce kaşlarım çatıldı.

"Buradan gitmeliyiz," diye fısıldadı.

"Şimdi değil," diye cevapladığımda kaşlarını çattı.

"Bu herifin sağı solu belli olmaz, ya sana bir zarar verirse?"

"En büyük zararı verdi zaten," diyerek basamakları tırmanmaya başladım.

"Mahinev, buradan gitmeliyiz!" diye bastırdı.

Basamakların ortasına geldiğimde durup kafamı kaldırdım ve ona baktım. "Miran buradaymış."

Crystal'in kaşları çatıldı, arkasına doğru baktı ve tekrar gözlerini bana çevirdi. "Miran'ı ikna etmeyi deneyeceğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

Cevap vermek yerine tekrar basamakları tırmanmaya başladım. Crystal'in yanından geçerken sessizce, "Sadece bana ayak uydur," dedim ve bedeninin kasıldığım fark ettim. Sanki bir farkındalıkla dolmuş gibi omzunun üstünden bana baktı ama ben ona bakmak yerine bana verilen odaya doğru yürüdüm. Tam odama gireceğim sırada kapılardan biri açıldı.

"Abla."

Bakışlarım hızla kardeşime çevrildi. Burada olduğumu zaten biliyormuş gibi sakin gözlerle bana bakıyordu. "Miran," dedim.

"İnadı bir köşeye bırak ve ona istediğini ver," dedi Miran gözlerini yüzümden çekmeden.

Kaşlarım çatıldı. "Sen benden ne istediğinin farkında mısın?"

"En başında yapman gerekeni iş işten geçtikten sonra yapmaya çalışman hiçbir şeyi değiştirmeyecek," dedi Miran duygusuzca. "Yaptığın hiçbir şeyi değiştiremeyeceğin gibi onu daha da öfkelendirmekten başka becerebildiğin hiçbir şey yok."

Crystal öfkeyle, "Ablanla konuşurken kullandığın kelimelere dikkat etsen iyi edersin," dedi ama Miran onu tamamen duymazlıktan gelerek gözlerime bakmaya devam etti.

"Bir kez olsun mantıklı düşün, ona istediğini ver ve bırak ne olacaksa olsun," dedi gözünü bile kırpmadan. "Aksi hâlde canından olacaksın."

Ninova

"Asıl yaparsam insanlar canından olacak."

"Mahzar'ın ölümü bile seni durdurmuyor mu?"

Donup kaldım.

Öne doğru bir adım atarken, "Mahzar öldü, farkında mısın?" diye sordu. "Sanma ki seni korurum. Ben annem ve babam için bir anlaşma yaptım. Anlaşmanın maddelerinde senin canının güvenliğiyle ilgili tek bir satır bile yok. O yüzden biraz mantıklı ol ve seni öldürmemesi için hiçbir sebebi kalmamış o adamla uğraşmayı bırak. Vazgeç. En başında nasıl yapman gerekeni yapmayıp hayatımı mahvettiysen, şimdi de yapmaya çalışmayı bir kenara bırak."

Crystal dehşet içinde, "O senin ablan, ucube," dedi.

Miran'ın gözleri Crystal'e kaydı. "O benim kardeşimin katili."

Kendimi daha fazla tutamadım. Sadece iki büyük adımın sonunda Miran'm karşısında dikiliyordum. Ona öyle şiddetli bir tokat attım ki avucum alev alev yandı. Başı yana savrulurken gözlerindeki ifadesizliğin bir anlığına kırılır gibi olduğunu gördüm ama yana düşmüş kafasıyla boşluğa baktığında o ruhsuzluk yeniden harelerindeydi.

"Dikkat et o zaman," dedim dişlerimin arasından. "Senin de katilin olmayayım. Nasılsa ben kardeşlerimi öldürme konusunda deneyim sahibi bir kadınım, değil mi?"

Söylediklerim benim canımı çok yaktı. Öfkeyle söylenmiş sözlerdi. Miran ise onda yaprak bile oynatamamışım gibi gülümsedi. Dudağının kenarından sızan kanı elinin tersiyle silerken, "Senin nasıl bir kadın olduğunu bilmiyor değilim, bunu bana söylemene gerek yoktu," dedi. "Bu benim zaten bildiğim bir gerçekti."

Elimi boşluğa indirip ona baktım. "Matah bir şey yaptığını sanıyorsun, değil mi?" diye sordum. "Aklmca annemi ve babamı bu şekilde koruyabileceğini sanıyorsun. Hatta eminim kahraman falan da sanıyorsundur sen şimdi kendini." Çenesini sertçe kavrayıp bana bakmasını sağladım. "Sen hiçbir şey bilmeyen küçük bir boksun. Dünkü bok." Gözlerimin içine uzun uzun baktı. Çenesini daha sıkı kavradım. "Sana neler olacağını söyleyeyim mi? O aşağıdaki herif var ya," kafamla basamakların aşağısını işaret ettim, "iliğine kadar kurutana dek kullanacak seni. Maşası yapacak. Günün sonunda seninle işi bittiğin-

Ninova

de de harcayacağı, gözden çıkaracağı ilk sen olacaksın. Sözleşmeymiş. Anlaşmaymış. Korumakmış. Siktir oradan, salak velet seni. Her şey bittiğinde annemle babamın mezarının başında yalnız başına ağlarsın. Elimi omzuna koyup seni teselli etmek için orada olmayacağım. Gerekirse o mezarın içine giren kişilerden biri de ben olacağım ama asla seni teselli eden kişi olmayacağım."

Başka bir şey söyleme gereği duymadım. Sırtımı kardeşime döndüm ve odaya ilerledim.

"Şimdi bile onun boyunduruğu altında yavru kediden farkın yok, bir de kalkmışsın bana beylik laflar ediyorsun," dedi sonunda Miran. Elim kapının kulpunda asılı kaldı. Omzumun üzerinden kardeşime baktım ve daha önce dudaklarımda eşine rastlamadığı kadar zalim bir gülümseme belirdi. Miran duraksadı. Odaya girip kapıyı sertçe kapattım.

Çok vaktim olmadığını, Nemesis'i en hızlı şekilde tuzağıma çekmem gerektiğini biliyordum ama o bana göz açtıracak gibi değildi. Tam kapana gireceğini düşündüğüm bir ânın içindeyken bile gözlerimde oyunları görüyormuş gibi beklemediğim bir karşılık veriyor, beni bozguna uğratıyordu.

Bir sonraki gün odamın kapısı artık kilitli olmadığı için salona indim. Üzerime onun fırlattığı poşetten çıkardığım bordo kazağı ve siyah kot pantolonu giymeden önce odadaki boydan aynanın arkasındaki kapıyı fark edip ebeveyn banyolu bir odada olduğumu anlayarak banyoya girmiş, duş alarak tazelenmiştim. Alt kata indiğimde şömine yanıyordu. Gözlerim etrafta insan suretine bürünmüş gölge aradı ama yoktu, buraya geldim geleli onlardan birine dahi rastlamamıştım. Nemesis'in balkonda olduğunu fark ettim. Etrafı taradım, ardından ağır adımlarla balkona doğru yürüdüm. Bir elinde sigara vardı, diğer elinde telefon tutuyordu ve telefonu kulağına yaslamıştı. Balkonun cam kapısının önünde durdum, ardından duvara doğru kayıp sırtımı duvara yasladım.

"Nerede olduğumu fark etmemeleri adına enerji kullanmamak daha mantıklı," dediğini duydum, sesi düşünceli geliyordu. Kiminle konuşuyordu? "Bir süre bu şekilde iletişimde kalalım. Daha kolay

olur." Kaşlarım çatıldı. "Son durum ne?" Karşı tarafı dinledi. "Güzel, bu zaten beklediğim bir şeydi."

Nefesimi tuttum. Neyden bahsettiğini anlamaya çalıştım. Bir insanın bedenini çalarak kendine kıyafet yapmış gölgelerinden biriyle mi konuşuyordu? Beklediği neydi? Kaşlarımı kaldırıp boşluğa bakarken zihnimin derinliklerinde yanan bir ışıkla göz göze geldim. Evet, muhtemelen babam ve diğerleri İstanbul'u altına üstüne getirerek beni aramaya başlamışlardı.

"Bu kadar göz önünde olacağımı hesaba katmazlar, siz izlemeye devam edin," dediğinde düşüncelerimi pekiştiren cümlesiyle arkadaşlarımdan ve babamdan bahsettiğini kavradım. Uzun süre konuşmadı. Ardından, "Benden emir gelene kadar sessizliği koruyun," dedi ve telefonu kapattığını anladım. Birkaç saniyenin sonunda, "Rahatın yerinde mi orada?" diye sordu. Tuttuğum nefesimi geri bıraktım. Burada olduğumu fark etmesine şaşırmamalıydım. Cam kapı açıldı, kafasını içeri uzattı ve omzumun üstünden ona bakmamla birlikte bir an yüz yüze geldik. "Kahve de ister misin?"

Ona dik dik baktım. "Kiminle konuşuyordun?"

"Bundan sana ne?" diye sorarken tek kaşını havaya kaldırdı.

"Domuzluk yapma da söyle."

Gözleri yüzümde gezindi, doğruldu ve ardından içeri girdi. Balkon kapısını açık bıraktığı için rüzgâr içeri doluyor, perdeleri uçuşturuyordu. Ellerini siyah pantolonunun ceplerine sokup beni baştan aşağı süzdü. "Seninkiler her yerde sizi arıyormuş," dedi.

"Bu şaşırmam gereken bir şey mi?"

"Hayır ama onların fanusundan çıkarılmış bir balık gibi çırpınmaları oldukça komik."

"Bu iş uzadı," dedim.

"Evet, bence de. O yüzden kılıcımı ve kupayı ver, bunu burada sonlandıralım."

"Unut bunu."

"O zaman sen de bu kapıdan çıkıp özgürlüğüne kavuşmayı unutsan iyi edersin çünkü istediğimi vermediğin sürece bu olmayacak."

Burnumdan sert bir nefes vererek koltuğa ilerledim, koltuğun ucuna oturup kollarımı göğsümün üzerinde bağladım. "Merak ettiğim bir şey var."

"Neymiş o?"

Gözlerimi çevirip yeniden ona baktım. "Kardeşimi bu tür bir şeyi yapmaya, yanında olmaya nasıl ikna ettin?"

"Daha önce de söylediğim gibi senin aksine o akıllıydı, doğru seçimi yapması uzun sürmedi."

"Onun yavaşlatma gücünü nasıl bu kadar hızlı kullanmaya başlamasını sağladın? Bu gücü zamanın üzerinde nasıl kullanabiliyorsunuz?"

"Defter kalem çıkarmanı da bekleyeyim mi? Not alacaksan eğer," diye alay etti.

"Sana ciddi bir soru soruyorum."

"Ben de defter kalem çıkarmanı bekliyorum."

Gözlerimi devirdim. "Komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Neler düşündüğümü bilseydin hâlâ önümde böyle savunmasız oturuyor olmazdın."

Bakışlarının yüzüme mıhlanması kaşlarımı çatmama neden oldu. Söylediği şeyle alakalı ayrıntıları sormak yerine, "Zorbalık kotanı doldurdun herhâlde, sakin davranıyorsun," dedim. Oysa kılıcı için ortalığı ateşe verir sanıyordum.

"Tam tersini mi tercih ederdin? Gerçi hak ettiğin tam olarak o ama."

"O kadar arsızsın ki bana yaşattıklarından sonra bile seni sırtından vurduğum için beni suçluyorsun," dedim hayretler içinde. "Biraz bile utanman, arlanman yok senin."

"Ne kadar edepsiz olduğumu iyi bilirsin."

"Ne zaman duracaksın?"

"Sen bana istediğimi verdiğinde," dedi, sonra bir an bakışları kararardı ve ifadesini toparlayarak, "Kılıcımdan ve kupadan bahsediyordum," diye düzeltti.

"Neyden bahsettiğini biliyorum zaten," diye homurdandım.

Bana küçümseyici bir bakış attıktan sonra, "Burada oturup sana neler yapmak istediğimi anlatmaya başlardım ama bunu yapmayacağım," dedi. "Çünkü yapacağım hiçbir şeyi hak etmiyorsun. Yapmayı

Ninova

çılgınca arzuluyor olsam bile." Gözlerindeki karanlıkta tutkunun titrediğini gördüğümde bedenim gerildi. "Yoldan geçen herhangi bir kadın bile senden daha çok hak ediyordur."

Söylediği şey bana tokat atmış gibi irkilip ona bakakalmama neden oldu. Hissettiğim öfke ve derin nefrete rağmen, söylediği şeyin kalbimi kırması beni kendimden iğrendiriyordu.

"Siktir git yoldan geçen bir kadınla flörtleş o zaman," diyerek oturduğum yerden şiddetle kalktım. Bunun oyunun bir parçası olduğunu kendime hatırlatarak merdivenlere yöneldim. Beni kazağımın yakasından yakalayıp kendine doğru çektiğinde sırtım onun sert göğsüne çarptı.

Nefesi boyun boşluğuma akarken, "Ne o, küçük yılan?" diye sordu, sesi tenimde tehditkâr bir namlu gibi dolaştı. "Kıskandın mı?"

"Sen benim kıskanacağım türden bir adam değilsin," dedim geri çekilmeye çalışarak ama kolunu belime sarıp beni durdurdu.

"Beni bu şekilde mi kandırmaya çalışıyorsun?" diye sorduğu esnada dudaklarının kulağıma değdiğini hissettim. Temas beni ürpertti ve iğrendirdi. "Kıskanç bir eski sevgili gibi davranarak beni hazırladığın yeni kapanın içine mi çekmeye çalışıyorsun, Mahi?"

Dişlerimin arasından, "Siktir git," dedim tekrardan. Ah, tam olarak öyle yapmaya çalışıyordum ve onu kapanın içine çekmeme çok az kaldığını hissedebiliyordum.

"Nasıl bir şeytan olduğunu gözlerimle görmemiş olsaydım," diyerek avucunu karnıma bastırdı, "gerçekten beni kıskandığına, hatta beni geri istediğine inanırdım. Ama ne yazık ki senin nasıl biri olduğunu biliyorum. Sırtımda hâlâ sapladığın kılıcın ağrısını hissediyorum." Her bir kelimesinde dudakları kulağıma sürtünmeye devam ediyordu.

"Evet," dedim oyunumun bir parçası olarak. "Seni kapanıma çekmeye çalışıyorum, seni kandıracağım ve canına okuyacağım. O yüzden bana dokunma, benden uzak dur ve siktir git."

Avucunu karnıma biraz daha şiddetli bastırınca nefesimi tuttum. Dokunuşu hem çok tanıdık hem de çok yabancıydı. Buna anlam veremedim. Onun dokunuşunun tanıdık gelmesi kafamı allak bullak etti ve beni korkuttu. Avucumu elinin üzerine koyup, "Bana kafana göre

Ninova

dokunma," diye tısladım ve tırnaklarımı sertçe elinin üzerindeki deriye geçirdim. Kulağımın dibinde acı yüklü bir tıslama sesi çıkardı ama elini karnımdan çekmedi. Tırnaklarımı daha derine sapladım.

Aniden diğer elini kaldırıp beni ensemden kavradı, göz göze geldik. Dişlerimi sıkıp ondan kurtulmak için çırpındım ama etki etmedi. Sonunda durup, genişleyen burun deliklerimle tavana bakmaya başladım. "Senden uzak mı durayım?" diye sordu fısıltıyla. "Sen ve ben, ezeli rakipler olsak da birçok farklı zaman diliminde birbirine âşık olmuş iki ucube değil miyiz?"

Kaşlarımı çatıp dirseğimi geriye doğru savurdum ama ona vuramadım. Dilini şaklattı ve beklemediğim bir anda beni yürütmeye başladı. Bedenimi çevirip sırtımı duvara yaslandığında, "Bırak," diye tısladım ama duymazlıktan geldi.

"Bıraktırsana," dedi tehlikeli bir sesle.

"Piç kurusu."

"Nemesis olarak doğduğum zamanları hatırlamıyorum, yani babamdan bihaberim, hatıralarımda onunla ilgili bir anı yok ama Saul olarak dünyaya geldiğimde babamı tanıyordum, iyi bir Gümüş Pençe'ydi. Efken olarak dünyaya geldiğimde de babamı tanıyordum, o da iyi bir Gümüş Pençe'ydi ve ailesi için canını bile ortaya koyabilecek bir adamdı." Nefesini yanağıma verdi. "Yani piç kurusu olmam için babamın ortalarda olmaması, hatta babamın kim olduğunu dahi bilmemem gerekir, değil mi?"

"Nemesis olarak doğduğun zamanları pek hatırlamıyorsan," diye hırladım. "Nemesis bir piç kurusuydu belki de kim bilir?"

"Benim ucubem, senin ucubenle çok uyumlu. Yazık ettik bu uyuma," dedi soğuk bir sesle. "Şimdi bize bak." Beni aniden karnımdan kavrayarak diğer yana çevirdiğinde ayaklarım yerden kesildi. Duvarlardan birindeki altı eşit parçaya ayrılmış kare şeklindeki aynaya düşen yansımamızı gördüm. "Bak," diye fısıldadı kulağıma doğru. Her bir parçamız, aynalardan birinin içine yansıyordu. "İşte bizi tıpkı burada gördüğün şekilde paramparça ettin sen."

Söylediği şey bir ok olup sol şakağımdan girdi, sağ şakağımdan çıktı sanki. Parçalanmış görüntümüze bakarken kalbimin ağırlaştı-

ğını hissettim. Gözlerim yüzlerimizi içine alan en üst parçaya kaydı. Doğrudan yansımamın gözlerinin içine bakıyordu. Yanağını yanağıma yasladı ve "Biz güzeldik seninle," dedi ve sesi dizlerimin arkasına tekme yemişim gibi hissetmeme neden olacak kadar savunmasız çıktı.

"Artık imkânsız," dedim yansımasının gözlerinin içine bakarken.

"Evet," diye fısıldadı. "Tüm evrenlerde sana âşık olacak her ismimin üzerine bir çizik çektin ve kaderin ikiye ayrılan yolunun önünde birbirimize veda edip farklı yollara yürüdük. Şimdi bak ve ne kadar imkânsız olduğumuzu gözlerinle gör. Bunun tek sorumlusunun ben olmadığımı gör. Bunu el birliğiyle yaptık seninle. Eserimize bak, Mahi. Her şeyi mahvettik."

İçimde bir ayna parçalara ayrılmış gibi hissettim.

"Öyle," dedim.

"Bir gün ölecek ve belki de bu dünyada yeniden doğacaksın," dedi yansımamın gözlerinin içine bakmaya devam ederken, "ve bu defa seni bulmak için gelmeyeceğim." Karnımda duran elinin gevşediğini hissettim ve fısıldadı: "Bir daha hiçbir ihtimal bir araya getirmeyecek bizi."

Sustum, sadece yansımamıza baktım.

Eli karnımdan göğsüme, oradan boynuma kaydı ve çenemi kaldırdı. Çenem onun dövmeli parmaklarının arasmdayken yutkunup yansımamıza baktım. "Nasıl da bittik değil mi? Ama böyle olur. Bir yıldızın en ışıltılı olduğu an, ölmeye en yakın olduğu andır. Seni sevdiğimi anladığımda ölmeye en yakın anda olduğumu biliyordum ama ölecek olanın ben olduğumu sanmıştım. Ölecek olanın aramızdakiler olduğunu hiç düşünmemiştim. Sen benim için tüm evren anlamına geliyordun ve yine sen, bu karanlıkta tek başıma bıraktın beni." Karnıma yumruk yiyormuşum gibi hissettim. "Bu sondu, Mahi." Gözlerini yumarken gülümsedi. "Oysa sonsuza dek sürsün istemiştim. Zalim kalbimde uyandırdığın çocukça bir umutla bunu dilemiştim."

"Tüm olanlar için beni mi suçluyorsun?" diye fısıldadım.

Gözlerini yavaşça araladı. "Hayır. Bunu birlikte mahvettik. Oysa isterdim... Tek başıma yapmış olmayı çok isterdim. Eğer seçme şansım olsaydı, sadece kendimi suçlamayı tercih ederdim."

"Canımı acıtmaya mı çalışıyorsun?"

"Canını acıttığımın farkındayım. Canını çok acıttığımı zaten biliyorum ve bir ölümsüzün asla bitmeyecek ömrüyle bunu hiç unutmayacağım. Tek bir gün bile senin canını nasıl acıttığımı unutmayacağım." Çenesini aniden omzuma bastırdı. "Ve yine asla unutmayacağım. Aramızda kalan son köprüyü nasıl yıktığını, Nigin Bağı'nı nasıl kesip attığını, beni nasıl kandırdığını, beni kandırmana izin verip seninle nasıl iş birliği yaptığımı unutmayacağım."

"Canımı daha çok acıtmak için mi Efken gibi konuşuyorsun?" diye fısıldadım.

Dudaklarını çeneme gömdü ama kederli bir şekilde gülümsediğini hissedebildim. "Aynen," dedi yorgun bir sesle. "O yüzden öyle yapıyorum."

"Bırak beni," diye fısıldadım. "Bana işkence etmekten zevk aldığını biliyorum ama bu şekilde olmaz, böyle olmaz. Bunu yapma."

Bu kez alnını omzuma bastırdı. "Böyle şeyler söyleyerek beni kandıramazsın," diye mırıldandı, sesi boğuk geliyordu.

Bir yanım onu kandırmak istese de diğer yanım evet, gerçekten acı çekiyordu. Bu elimde değildi. Eğer elimde olsaydı, mümkün olsaydı, duracağını bilseydim elimi diri diri göğsüme sokar, bu kalbi yerinden çıkararak durdururdum.

Yine de kendime bunun bir plandan ibaret olduğunu hatırlattım. Sürekli içimden bunu tekrarladım.

Bir kez daha kalbimin aptalı olmayacaktım.

"Daha çok sen beni kandırmaya çalışıyormuşsun, bana eziyet ediyormuşsun gibi," diye fısıldadım zayıf bir sesle.

"Birbirimizi o kadar çok kandırdık ki artık birbirimize nasıl inanacağımızı bile bilmiyoruz," dediğinde kurduğu cümlenin gerçekliği altında ezildim.

"O zaman birbirimizden uzak duralım."

Bir şey söylemedi. Cevap vereceğini düşünmüştüm ama cevap vermedi. Daha fazla dayanamadım ve çenemde duran elinin üzerine avucumu kapattım, bu anlık dokunuşumun onu sarstığını bilmekten öte hissettim. Elini yavaşça indirmesini sağladıktan sonra bedenleri-

Ninova

mizi ayırdım. Beni durdurmaya, geri çekmeye çalışmadı. Yarattığım mesafeye göz yumdu.

"Sırf kılıcını vereyim, senin için bir kez daha hayatımı mahvedeyim diye oynuyorsun benimle," dedim, oysa oyun oynayan bendim. Bana bakmadı. Sadece olduğu yerde durup söylediklerimi dinledi. "Benim bu numaralara karnım tok."

Sadece, "Öyle diyorsan," dedi.

"Öyle diyorum." Merdivenlerin önünde durup omzumun üzerinden ona baktım. Aynaya bakmaya devam ediyordu. "Eğer o geceye geri dönseydik, eğer her şeyin daha farklı olabileceğini bilseydim, eğer tüm bunlar yaşanmamış olsaydı, seninle gelirdim."

Bir anda bakışlarını omzunun üstünden bana doğrulttu. Bu bakış namlusunun ucu bana doğrulmuş bir silah gibi hissettirmeliydi ama bu bakış, kendi şakağına namluyu yaslayıp bana bakmış gibi bir bakıştı. Gözlerime bir yalanı arıyor gibi baktı, gözlerime bir gerçeği arıyor gibi baktı; gözlerime baktığında bana inanmak istediğini ve bana inanmak istemediğini aynı anda gördüm. Ruhundaki karmaşayı bu kadar çıplak görmeyi beklemiyordum. Onun ruhundaki karmaşanın benim canımı bu denli acıtmasını beklemiyordum. Ama nefretim yine ağır bastı ve kalbimi bağladığım mavi gözlerine rağmen içimdeki öfke diri kaldı.

Sırtımı ona döndüm ve basamakları çıkmaya başladım.

*

Crystal'in gözleri karanlık koridordaki her ayrıntıyı görme isteğinden dolayı elips şeklinde uzadı. Buradan çıkıp gitmek çok zor değilmiş gibi görünüyordu ama Mahinev neden burada kalmayı seçmişti, bunun cevabını merak ediyordu. Yine de kraliçesini dinlemek zorunda hissediyordu. Aslında bulduğu ilk boşluktan sıvışabilir, diğerlerine haber vermek için buradan ayrılabilirdi ama içinden bir ses Mahinev'i dinlemesi gerektiğini ona hatırlatıp duruyordu. Koridorun sonundaki büyük pencereye doğru ilerledi, denizin üzerine çöken karanlığa baktı ve kaşlarını çattı.

Ninova

Bir zamanlar Efken'i sevdiğini sanmıştı, oysa bunun sevgi olmadığını Mahinev'i gördüğü an anlamıştı. Efken, onun Mahinev'i bulması için bir araçtı. Crystal aslında kalbindeki sadakat ve derin sevgiyle Mahinev'i arıyordu; Efken'in ruhundan Mahinev'in ruhuna düğümlenmiş o bağ, onu Efken'in yoluna çıkarmıştı. Yani sevgi sandığı şey aslında sevgi değildi, bu Mahinev'e duyduğu özlem ve arayıştı. Fakat Miraç'ı gördüğü gün, uzun zaman sonra kalbinde ilk kez bir heyecan hissetti. Miraç ondan birkaç yaş küçüktü, hatta çoğunlukla sinir bozucu genç bir oğlandı ama Crystal kendini ona doğru çekilirken bulmuştu. Bunu durduramamıştı. Miraç'ın bariz bir şekilde Sapphire'a duyduğu ilgiyi fark etmek onu derinden üzse de Sapphire'ı da kız kardeşi gibi görüyordu ve bu yüzden kendini geri çekmesi gerektiğini biliyordu. Öyle de yapmıştı. Miraç'a duyduğu derin ilgiyi ve beğeniyi örtbas etmenin yollarını aramıştı. Yine de çoğunlukla kalbe söz geçmiyordu.

Pencereye düşen yansımasının yanına bir yansıma daha eklendiğinde irkildi. Bu yansıma Miraç'ın birebir aynısıydı, kalbini hızlandırabilecek bir görüntüydü ama yansımadaki kişinin Miraç olmadığını biliyordu.

Miran'dı.

Öfkeyle çatılan ince kaşlarının altında yer alan alev sarısı gözlerinin içinde turuncu kıvılcımlar çaktı. Hızla Miran'a doğru döndü. Miran gözünü bile kırpmadan ona bakıyordu, elleri pantolonunun cebindeydi ve Miraç'a çok benzese de Miraç'tan daha farklı bir saç şekline, daha çekik ve kısık duran gözlere sahipti.

"Yaptığını beğendin mi?" diye sordu Crystal bir anda, kendini tutamamıştı. Miran, cevap vermeden Crystal'e bakmaya devam etti. "Ablanı getirdiğin hâle bak. Onu ihanetle suçlayan sen, şimdi ihanetin daniskasını yapıyorsun," dedi Crystal, sesindeki öfkeyi bir türlü bastıramıyordu. "Yol yakınken vazgeçip bu kaosu durdur. Nemesis'in yanında yer almak da ne demek? Ablan ona âşıkken bile bunu yapmadı. Sana ne oluyor?"

Miran, Crystal'e doğru tehditkâr bir adım atınca Crystal'in kaşları çatıldı. İstese ona saldırabilir, hatta belki büyük zararlar vere-

Ninova

bilirdi ama karşısındakinin kraliçesinin öz kardeşi olduğu gerçeğini hiçe sayamıyordu. Olduğu yerde hareketsizce durup öfke dolu gözlerini Miran'a dikse de saldırmak için atağa geçmedi.

Miran, "Ablamın bir planı mı var?" diye sordu mekanik bir sesle.

Crystal afalladı, kaşları bir anlığına gevşedi ve ardından yeniden kaşlarını çatarak, "Tek planı Mahzar'ın öcünü almak!" dedi sertçe.

"Ablamın bu evde böyle sakince bekliyor olmasının altında bir neden var mı yoksa yok mu sarışın?" diye sordu Miran, gözlerini Crystal'in alev sarısı gözlerinden ayırmadan.

"Olsaydı bile bunu senin gibi bir nanköre söyler miydim sanıyorsun?"

Miran, Crystal'in etrafında tam tur dönerek çemberini tamamladı. Tehditkâr bakışlarını kızdan ayırmıyordu. Crystal kafasını çevirerek Miran'ın etrafında turladığı anlarda saldırıya hazır bir şekilde öylece bekliyor ama atağa geçmiyordu. Sadece izliyor, her hareketini analiz ediyor ve olası bir tehlikeye karşı kendini hazırlıyordu.

"Nankör olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sorduğunda Crystal'in önünde dikilmeye başlamıştı.

"Bu bir düşünceden fazlası. Sen nankörlüğün vücut bulmuş hâlisin. Merak ediyorum, nasıl bu kadar aşağılık olabildin? Aileni korumak için yaptığını iddia ettiğini hatırlıyorum ama bence senin korktuğun tek şey ölmekti. Ölümden korktuğun için hayatınızı karartan o adamın etekleri altına saklandın. Hatta o eteği öptün sen."

Miran keyifsiz bir şekilde güldü. "Seni ilk gördüğüm gün çok çekici bir kadın olduğunu düşünmüştüm," dedi. Crystal yüzünü buruşturdu. "Ama şimdi sana baktığımda hiçbir şey bilmeyen, bol keseden sallayan ve boş konuşan bir yılandan başka hiçbir şey görmüyorum."

"Ben de sana bakınca korkak ve nankör küçük bir oğlan çocuğu görüyorum. Fazlası değil."

"Oh?" Miran aniden Crystal'in yüzüne doğru eğildi. "Bana bakınca Miraç'ı görmüyor musun yani?"

Crystal'in yüzündeki ifade dondu.

"Sobe," diye fısıldadı Miran. Dudakları yukarı kıvrıldı. "İkizime âşıksın."

"Sen..."

"Bunu nereden mi biliyorum, yoksa saçmalıyor muyum? Hangi kartı kullanacaksın?"

Crystal öfkeyle soluyarak Miran'a baktı.

"Ama ne yazık ki ikizim sana değil, esmere âşık," dediğinde Crystal sadece Miran'ın gözlerinin içine baktı. İfadesiz, sessiz. "Bunu nereden bildiğimi sormayacak mısın? Tüm bunları?"

Crystal biliyordu. Miran, Miraç'ın yansımasıydı. Birbirlerinin hissettiklerini anlayabilmeleri tuhaf değildi. Bu demek oluyordu ki Miraç, Crystal'in kendisinden etkilendiğinin farkındaydı. Ve yine bu demek oluyordu ki Miraç, Sapphire'dan sadece etkilenmiyor, onu seviyordu.

"Taşlar yerine oturdu mu şimdi?" diye sordu Miran kıkırdayarak. "Bunun için doğaüstü yanımı harekete geçirmeme gerek bile yoktu. Bunu kendimi hâlâ insan sandığım zamanlarda bile biliyordum. Seni ve o esmeri gördüğüm gün o his uyandı. İkizimin hislerini gördüm, duydum, hissettim. Ve seni sobeledim." Miran yeniden Crystal'in etrafında tam tur döndü ama bu kez Crystal'in gözleri onu takip etmedi. Kız sessizce boşluğa bakıyordu. Crystal'in kulağına eğildi ve "Kardeşim ağzının tadını bilseydi, seçtiği kişi sen olurdun," dedi Miran aniden. "Çünkü ben seni seçerdim." Crystal donup kaldı. Miran geri çekildi, Crystal'in profilini inceledi ve gülümsedi. Crystal, Miran'ın bakışlarını hissetti ama karşılık vermektense boşluğa bakarak kaşlarını sertçe çattı.

"Senin gibi bir nankörün seçtiği kişi olmaktansa ölmeyi tercih ederdim."

Miran sırıttı. Ardından Crystal'in çenesini kavradı ve kafasını kaldırmasını sağladı. Kızıl-kahve gözleri şimdi cehennemin en nadide köşesinden bir parça çalmış gibi alevlerle parlıyordu. "Bak bana," dedi tehlikeli bir sesle. "Miraç'a çok benzemiyor muyum?"

Lanet olsun ki çok benziyordu. Karakter olarak birbirlerinden oldukça farklı olsalar da Miraç sanki orada durmuş, Crystal'in gözlerine bakıyordu.

"Miraç'ı bir kez öpmek ister miydin?" diye sordu Miran, sesi buz gibiydi.

Crystal duyduğu şey karşısında sarsıldı, geri çekilmeye çalıştı ama Miran çenesini daha sıkı kavrayarak onu durdurdu.

"Sana bir şey sordum."

"Defol git başımdan," diyen Crystal kendini geri çekmeyi başardı ama bu kez Miran onu bileğinden kavrayarak kendine çekti ve ikisinin bedeni birbirine şiddetle vurduğunda, aralarında saçılan enerji ikisinin de göz bebeklerinin genişlemesine neden oldu.

Miran'ın bakışları, Crystal'in gözlerinden ayrılarak dudaklarına kaydı, Crystal ise bedenine yüksek dozda çarparak damarlarını uyandıran bu enerjinin nedenini merak ettiğinden afallayarak Miran'ın suratına bakıyordu. Miran'ın gözleri yeniden Crystal'in gözlerini buldu. Uzun bir bakışmaydı ve sonunda ne olacağını ikisi de bilmiyor gibi bir hâlleri vardı.

Miran birdenbire Crystal'in dudaklarına yaklaştı, Crystal karşı çıkabilir, dilerse kaçıp gidebilirdi ama karman çorman olmuş bir ifadeyle Miran'a baktı; kaçamadı. Belki de kaçmayı o an için aklından bile geçirmedi.

Dudakları yavaşça birbirine dokundu. Başta bu dokunuş çok sakindi ama ikisi de birbirini hissettiğinde, Miran'ın kaşları sertçe çatıldı. Eli kızın boynuna, oradan yanağına kaydı ve kızı mümkünmüş gibi daha yakınına çekmeye çalıştı. Sakin başlayan öpüşmeleri bir anda alevlenerek hiddet kazandı. Durdurulamayan bir hisle, yakıcı bir çekimle birbirlerini sertçe öpmeye başladılar.

Miran'ın bir eli Crystal'in beline kaydı, kızı belinden kavrayarak kendi vücuduna yapıştırdı ve bedenlerini kaplayan kumaşa rağmen birbirlerinin sıcaklığını hissettiler. Bu hem baş döndürücü hem de içinde mantığa rastlanmayan türden bir histi. Miran, Crystal'in ağzının içine doğru inlediğinde Crystal farkında bile olmadan kollarını onun boynuna sarıp saçlarına dokundu. Bir adım sonrasında arkasındaki duvara yaslanmıştı ve duvar ile Miran arasında sıkışmıştı.

Nihayet dudakları ayrıldığında ikisi de bir süre ne yapacaklarını bilemiyorlarmış gibi birbirlerine yaslanıp öylece beklediler.

Crystal ellerini bedenlerinin arasına sokarak avuç içlerini Miran'ın göğsüne bastırıp onu yavaşça ittiğinde, ifadesiz tutmayı denedikleri gözleri birbirine tutundu. İkisi de afallamış durumdaydılar, hiçbir şeye anlam veremiyorlardı.

Miran hızla geri çekildi, Crystal'e son kez baktıktan sonra sırtını döndü ve hiçbir şey söylemeden odalardan birine girerek kapıyı kapattı. Crystal, nefes nefese arkasındaki duvara yaslanıp kafasını kaldırarak tavana baktı.

*

Saatler zamanı yazmak için hareket etmiyor dahi olsa zamanı ayırt edebilecek kadar bilincin içindeydim. Geçen iki günün ardından iki gün boyunca süregelen sessizliği bozmanın zamanının geldiğini biliyordum. İki gün onun için zorlu geçmişti. Bahçeye çıktığını, uçurumun kenarında dolaştığını penceremin kenarına gizlenerek izlemiştim ve bedenindeki değişimleri fark etmiştim. Gergin ve odaksız görünüyordu, sık sık sol elini yumruk yapıyor, yumruğu gevşetiyor, parmaklarını oynatıyordu.

Alt kata indiğimde onu koltuğa yayılmış, tavanı izlerken buldum. Sigara içiyordu ve sigaranın dumanını dışarı üflediği anda yüzü dumanın arkasında kalmıştı. Buna rağmen bana baktığını hissedebiliyordum. Dumanların arkasındaki gözleri beni takip ediyordu. Merdivenin en altında kalan son basamağa oturup dirseklerimi dizlerime yasladım ve yüzümü avucumun içine alarak onu izlemeye başladım.

"Niye kaçmaya yeltenmiyorsun?" diye sordu sigarayı tekrar dudaklarına götürürken.

"Kaçacak olursam yaratacağın kaosun farkındayım, biraz daha güçsüz düşmeni bekliyorum," dedim omuz silkerek.

Güldü ama gülüşü neşeden uzaktı. "Gerçekten çok büyük güçten düşeceğimi falan mı zannediyorsun sen?" diye sordu.

"Gördüğümü söylüyorum."

Gözlerini yüzüme dikti ve yavaşça doğrulup avuç içlerini dizlerine bastırdı. "Sana kötü bir haberim var. Kılıcım olmadığı için gücümü kaybetmiyorum, gücümün üzerindeki hâkimiyeti yitiriyorum. Bunun

Ninova

ne kadar tehlikeli olduğunu ve orantısız güç kullanırsam nelere yol açacağını bilseydin, o kılıcı bana kendi isteğinle verirdin."

Duraksadım, kaşlarım çatıldı. "Nasıl yani?"

"Kılıç benim sürücü belgem gibi bir şey," diyerek geriye doğru yaslandı. "Ve ben ehliyetim olmadan sürüş yapıp duruyorum şu an."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Sadece yaralamak ya da korkutmak için bile gücümü kullansam, toplu ölümlere ve kaosa neden olabilirim demek oluyor," dedi tavana bakarak.

"Beni kandırıyorsun."

"Neden seni yıldırımlardan bir iple bağlayıp, vazgeçtiğini görene kadar işkence etmiyorum sanıyorsun?" Kafasını eğmeden gözlerini indirerek bana baktı. "Çünkü seni yanlışlıkla öldürmekten korkuyorum." Duraksadım. "Susarsın öyle," dedi ve gözlerini yumdu. "Ben yıkımı yaratmak istemesem bile beni yıkım yaratmak zorunda bırakacaksın ve yemin ederim, o gün geldiğinde durmam için yalvarsan bile durmayacağım."

Gücü beni yanlışlıkla öldürecek seviyeye gelecek kadar mı kontrolünü yitirmişti? Beni manipüle ettiğini düşünerek sustum. Sadece kılıcını geri almak adına beni korkutmaya çalışıyor, bol keseden sallıyordu.

Sigarasını dudaklarına götürmeden önce, "Kılıcı vermemek konusunda kararlı mısın?" diye sordu.

Sanki salladığı yalana inanmışım gibi, "Gerçekten gücünü kontrol edemiyor musun?" diye sordum yavaşça.

"Evet."

Gözlerinin içine tedirgin görünmeye çalışarak uzun süre baktım.

"Yarattığım gölgeler neden iblis olarak geldi sanıyorsun?" diye sorduğunda yeniden duraksadım. "Gücümün hâkimiyetini, direksiyonunun hâkimiyetini kaybetmiş bir sürücü gibi son hız kaybediyorum. Yüksek enerji açığa çıkarıyorum ya da kendimi dizginlemeye çalıştığım için enerji yetmeyecek kadar az açığa çıkıyor."

"Ve sürekli gücünü kullandığın için hâkimiyeti daha hızlı kaybetmeye başlıyorsun," dedim düşüncelere dalmış bir hâlde.

Ninova

"Evet," dedi.

Tamam, bu gerçekse sıçtık demekti ama yine de onun söylediklerini gerçek olarak kabul edebilecek kadar ona güvenmiyordum. Oturduğum basamaktan kalkıp ona doğru ilerledim, tam önünde durup yere çöktüm ve zemine oturarak sırtımı onun oturduğu koltuğa yasladım. Kolum bacağına değiyordu.

"Girdiğimiz şu çıkmaza bak," dedim soluk bir sesle.

"Sonunda bunun ikimizin ortak eseri olduğunu kabul ediyorsun sanırım."

"En başından beri bildiğim bir gerçekti, sadece reddediyordum."

"Biliyorum," diye yanıtladı.

"Kılıcı verirsem durmazsın," diye yem attım.

"Asıl şimdi durmayacak olursam çok daha büyük bir yıkım yaratırım. Miran'a verdiğim sözü bile tutamam," dedi ve kalbim yerinden oynadı.

"Gidelim mi?" diye sorarken buldum kendimi bir anda. Kafasını eğip bana baktı. "Sadece sen ve ben, başka kimse olmadan, gidelim mi?" diye sordum tekrardan tüm umudumu göz bebeklerime bağlayarak. Bir an duraksadı, daha sonra uçurum mavisi gözleri gözlerimin içinde derinleşti.

"Sen o şansı kaybettin," dedi doğrudan ama gözleri farklı bir şey söylüyormuş, hatta haykırıyormuş gibi bakıyordu. Başımı önüme eğdim. Parmaklarını çenemde hissettim. Çenemi yavaşça tutup kafamı kaldırarak ona bakmamı sağladı. Gözleri yüzümde dolaştı. "Bu kararı vermek için çok geç kaldın," dedi ve nabzımı ölçmek istiyormuş gibi yeniden gözlerimin içine baktı.

Bileğini tutup elini ittim ve önüme dönerek dizlerimi karnıma çektim. "Anladım," dedim sessizce.

"Eğer o gece benimle gelseydin, içimde beni dizginlemeye, durdurmaya çalışan o parça ruhumu tamamen ele geçirirdi," dedi, sigarasından bir duman daha aldı ve bana baktı. "Sen yanımdasın diye belki de ben yüzyıllardır arzuladığım her şeyi bir kenara bırakır, Efken olarak kalmayı kabullenirdim."

Söyledikleri kalbimi kırmış gibi hissettim, daha sonra bu kadar kırılgan olan kalbime kızgın hissettim. "Öyle mi?" diye sordum göz ucuyla ona bakarak. "Bunu beni kandırmak için mi söylüyorsun?"

"Hayır, seni kandırmam için önce seninle bir gelecek düşünmem gerekir. Ben artık seninle bir gelecek düşünmüyorum. Sen istesen bile seninle gitmeyi ben istemiyorum," dedi, sesi tokat gibiydi. Gözlerinin içine bakamadım, gözlerimi yavaşça ondan kaçırdım. "Zor muymuş?" diye sordu.

"Ne?" diye sordum.

"Her şeyden çok istediğin kişinin artık seni istemediğini görmek zor muymuş?"

"Gerçekten istersem seni geri alabilirim ama almayacağım," diyerek omuz silktim.

"Nasıl oluyor da kendinden bu kadar emin olabiliyorsun sen?"

"Çünkü gözlerinde gördüm." Ona baktım. "Belki sadece beni kandırmak için öyle bakıyorsun, belki gerçekten hissettiklerini saklamak konusunda eskisi kadar deneyimli değilsin, bilmiyorum ama ben gözlerinde görüyorum."

Kaşlarını öfkeyle çattı. "Ne görüyormuşsun sen benim gözlerimde?"

"Kendimi."

"Doğru, bir zamanlar gözlerimin içinde bir sen vardın ama artık baktığında gördüğün tek şey öfke olmalı," dedi hiç düşünmeden. "Çünkü sana hissettiğim her şeyi gölgede bırakacak kadar büyük bir öfkeyi içime kendi ellerinle ektin sen."

"Bana öfkeli olmaya hakkın dahi yok. Neler yaşadığımı biliyorsun, bunu bana yaşatanın kim olduğunu da biliyorsun."

"Sana binlerce kez kardeşine dokunmadığımı, onun kanının parmaklarıma bulaşmadığını, o gece yaşanan o hadisenin benim inisiyatifimde olmadığını anlatmaya çalıştım," dedi. "Ama sen bir suçlu arıyordun ve orada kendinden başka bulabileceğin tek suçlu bendim. Kafanda bir suçlu yaratman gerekiyordu ve beni o suçlunun yerine oturtmak sana kolay geldi."

"Biliyorum," diye kabullendim. "Ama yine de yaşananlarda hiçbir payın olmadığını söyleyemezsin bana."

Ninova

Sustu. Buna verecek bir cevabı yoktu. Planımın kan kaybederek zayıflamaya başladığını fark ettiğimde, kafamın içinde karanlık düşünceler doğmaya başladı. Düşüncelerimi gerçeğe dökebilmek adına belki de daha karanlık yollara başvurmanın zamanı gelmişti de geçiyordu bile.

Hem gücünün gerçekten kontrolden çıkıp çıkmadığını görmenin hem de bana zarar verdiği hissiyle onu doldurmanın başka bir yolu yoktu. Bu yüzden kafamın içinde dolaşan karanlık tilkilerin peşine takılmaya karar verdim.

Aniden oturduğum yerden kalkarak, "Madem değiştirebileceğimiz hiçbir şey kalmadı, o zaman yoluma çıkmayı bırak. Belki benim istediğim olmayacak ama senin de istediğin olmayacak," dedim sertçe.

"Otur oturduğun yere," dedi.

"Çok bile oturdum. Artık duramam çünkü senin de durmayacağını biliyorum." Sesimdeki öfkeyi fark ettiğinde kaşlarını çattı.

"Yeterince yanlış karar verip bunların sonuçlarıyla baş başa kalmadın mı?" diye sorarken ses tonu acımasızdı.

"Evet, o yüzden daha fazla yanlış karar vermek istemiyorum. Senin yanındayken mantık susuyor, duygularım konuşuyor ve ben aptalca bir hayalin peşine düşüp yeniden ailemi, arkadaşlarımı hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum!" Duraksadı, yüzünde hızla belirip kaybolan duyguyu izledim. Doğru yolda olduğumu anladım. Kurduğu bariyer yıkılacak, aramıza ördüğü duvarı kendi aşıp benim yanıma gelecekti. "Burada işim bitti," diyerek yalın ayak olmama aldırış etmeden dış kapıya yöneldim.

"Salak salak hareketler yapma, hiçbir yere gidemezsin," dedi donuk bir sesle.

"Umarım beni durdurabileceğini düşünecek kadar salak değilsindir çünkü ben kafama koyduğumu yaparım. Bunu en iyi senin bilmen gerek," dedim kapıyı kavrayıp kolu aşağı çekerken. Gözlerini devirerek oturduğu yerden kalktı.

"Dışarı çıkmıyorsun. Benim sabrımı sınama."

"Başlarım senin sabrına," dedim öfkeyle. Ardından beklemeden kendimi dışarı attım. Yalın ayak fayans yoldan indim, sert çakılları ayak tabanımda hissettim ama canım acımadı.

"Mahinev, yine başlamayalım. Beni bir şeylere mecbur bırakma ve içeri gir," diye seslendi arkamdan.

"Tehditlerine karşı pasif kalacak biri olmadığımı unuttun herhâlde? Hatırlatayım sana öyleyse," dedim ona aldırış etmeden yürümeye devam ederken. Yıldırımdan bir ok hızla kafamın yanından geçerek karşıdaki ağaca çarptı ve ağaç gözümün önünde küle döndü. Omzumun üzerinden ona baktım. Gözlerini bana dikmişti.

"Hemen buraya geliyorsun," dedi kurşungeçirmez bir sesle.

"Beni bu şekilde durduracağını sanıyorsan yanılıyorsun. Seninle daha fazla vakit kaybetmeyeceğim." Crystal'in kapıda belirdiğini gördüm. "Gidiyoruz, Crystal," dedim. "Buraya gel."

Crystal başını salladı, fayans basamakları ineceği sırada Nemesis onu kolunun altından kavrayarak kendine çekti. Crystal'i duvara doğru itip, "Hemen buraya geliyorsun," diye emretti.

"Sakın bir daha ona dokunma," dedim dişlerimin arasından. Tam o sırada kapıda beliren kişi Miran'dı.

"Neden dokunmayayım? Bir zamanlar beni sevdiği için mi ona dokunmama katlanamıyorsun?" diye sordu Nemesis öfkeyle, gözü dönmüş gibi görünüyordu. Miran bir an duraksadı, bakışları Crystal'e kaydı ama Crystal ona bakmadı çünkü nefretle Nemesis'e bakıyordu. Nemesis parmaklarını yavaşça, dikkatlice oynattı ve yıldırımdan ipler Crystal'in vücudunu sararak onu sütuna bağladı.

"Bunu sen istedin, bana başka bir çare bırakmıyorsun," diyerek çakıllara bastığım çıplak ayaklarımın altına gücümü gönderdim. Güç beni yerden birkaç santim yukarı kaldırdı, çakıllara bastığım için kanamaya başlayan ayak tabanlarımdan taşların üzerine düşen birkaç damla kanı hissettim. Bileğimdeki nabız noktalarını birleştirdim ve birbirine bakan avuç içlerimi lotus çiçeği şeklinde açarak o aralıktan Nemesis'in gözlerinin içine baktım. Birbirine yaslı duran bilek içlerimin dışını saran halka bir kelepçe gibi bileklerimi bağladı, genişledi ve dönerek altın renginde çağladı.

Nemesis, "Beni zorlama, seninle aynı seviyede değiliz," dedi dişlerinin arasından ama aldırış etmedim.

Ninova

Gecenin karanlığında gözlerimi yumup geri açtım. Göz bebeklerim yukarı ve aşağı çekilerek incelip elips şeklini aldı. Ardından çok geçmeden avuç içlerimi birbirine yaklaştırıp öne doğru namlu gibi uzattım. Ateş halkası hızla bileğimden kayıp elimden çıktı ve Crystal'i saran yıldırımlara yöneldi. Yıldırımlardan birini tam ortasından vuran halkanın rengi, yıldırımlara yayıldı. Mavi-beyaz ışık saçan yıldırım benim gücümün kızıllığıyla boyanarak sarı-turuncu bir renk cümbüşüne dönüştü. Crystal hızla yıldırım iplerinden kurtularak bana doğru koşmaya başladı. Crystal'in arkasından saldırıya geçeceğini hissettiğim için yeni bir ateş halkası daha oluşturarak bileğimden dışarı ittim. Halka etrafında bir rüzgâr yaratarak dönmeye, genişleyerek büyüyüp Nemesis'e doğru son sürat ilerlemeye başladı.

"Koş, Crystal!" diye bağırdım var gücümle ve Crystal hemen yanımdan geçerek hızla bahçenin çıkışına doğru koşmaya devam etti. Sırtımı kardeşime ve ona dönmeden hemen öncesinde ona çarpan halkayı gördüm, geri çekilmedi ve halkanın ona vurup onu duvara sabitlemesine izin verdi.

Miran'm, "Bırak gitsin," dediğini duydum. "Kılıcı sonra da alabiliriz."

Ama o, Miran'ı dinlemedi. Halka onun bedenini sarmıştı ama tek bir hamleyle ateşten halkayı tuzla buza çevirerek öne doğru bir adım attı. Tam o sırada fırsatın ayağıma geldiğini hissederek sırtımı döndüm ve bahçenin çıkışına doğru koşmaya başladım.

Bana saldırmasını istiyordum. Hem de hemen.

Şansım varsa ağır yaralanırdım, yine şansım varsa ölmezdim. Fırlayan yıldırım okunun sesini duydum, havayı yararak ardında bir rüzgâr bırakan okun nereden geldiğini anlamaya çalıştım ama o sırada koşmaya devam ediyordum. Muhtemelen hemen çaprazımda kalan taş duvarı ya da ağacı vuracak, önüme engel koyarak beni durdurmaya çalışacaktı ama benim planım daha farklıydı. Onun göğsünü dağlayacak kadar ağır bir sorumluluğun altına girmesini sağlayacaktım ve bu uğurda canımın çok yanması umurumda bile değildi. Okun son sürat ilerlerken hafif sağ yaptığını hissettim, ben de koşarken dengemi yitirmiş gibi yaparak sağa doğru sendeledim.

Ninova

Miran, "Abla!" diye bağırdı var gücüyle. Doğru yolda olduğumu anlayarak biraz daha sağa doğru yalpalayıp omzumun üzerinden arkama baktığımda, ok ile burun buruna olduğumu gördüm ve sahte bir şaşkınlıkla gözlerimi iri iri açtım.

Onun gözlerinde saf dehşeti gördüm.

Refleks olarak geri çekilmeye çalışıyor gibi yaptım, yine de bedenim ve ok arasındaki mesafeyi hesaplamayı başardım ve ok şiddetle omzuma saplandı. Hissettiğim fiziksel acı, daha önce hiç hissetmediğim türden büyük bir acıydı. Gözlerimin önünde bin farklı şimşek çaktı ve her yer birkaç saniyeliğine beyaza boyandı. İçimde sıkışan nefesi zar zor dışarı bırakabildim ve ciğerimden boşalan nefesle birlikte acı yakıcı bir boyut kazanıp tüm bedenimi ele geçirdi.

"Mahi," dediğini duydum onun, sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. Sanki karanlık bir odada hapis altındaydı ve hücrenin penceresinden sızan ışığa bakarken ismimi fısıldamıştı. İşte sesi o denli uzaklardan geliyordu.

Düşmeye başladım.

Her şey ağır çekimdeydi ya da kardeşim yere şiddetle çarpmamam için düşüşümü yavaşlatmıştı.

Sadece hatırlıyorum. Onun kollarına yığıldığımı ve tarçın notası ağır basan kokusunun ciğerlerime dolduğunu.

Sonrası yoktu.

Ninova

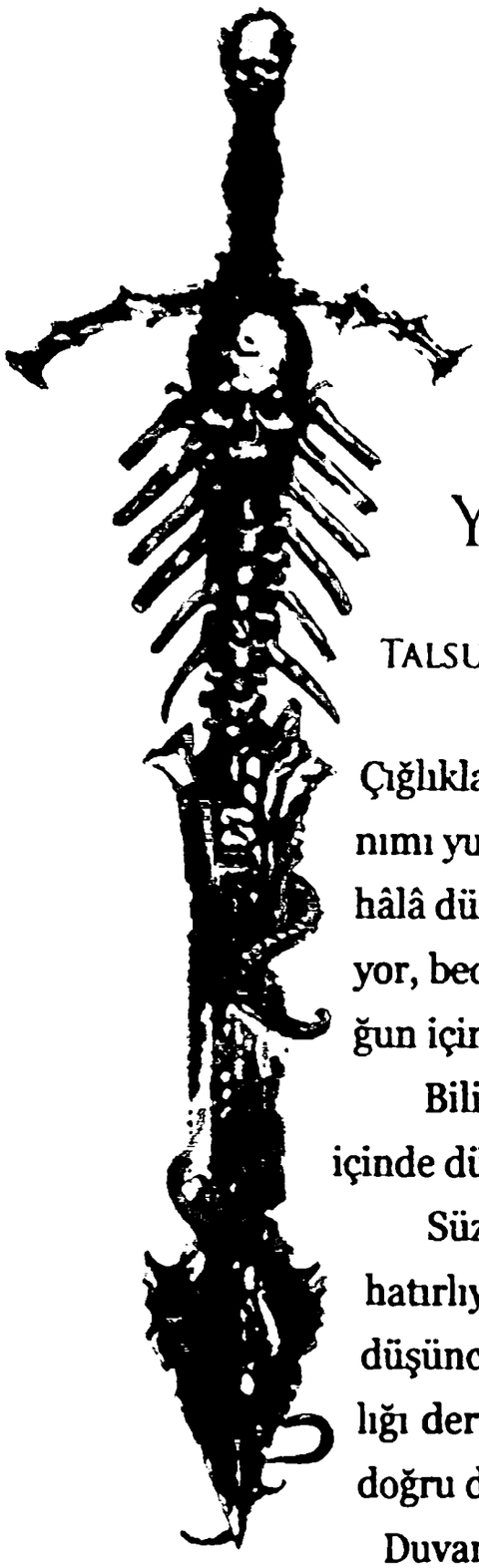

10. GÜMÜŞ YAY, YILDIRIM OK

TALSUR, THE ONE WHO MISSED

Çığlıkları duydum, acıyı hissettim ve ağzıma dolan kanımı yuttum. Onun kollarının arasmdaydım ama sanki hâlâ düşüyordum, ayaklarım bir türlü dibe temas etmiyor, bedenim bir türlü zemine çakılmıyordu; sonsuzluğun içinde düşüyormuşum gibi hissediyordum.

Bilincim kapandığında bile büyüyen karanlığın içinde düşmeye devam ettim.

Süzüldüğüm karanlığın içinde gözlerimi açtığımı hatırlıyorum. Kendi zihnim bir obruk gibi büyümüş, düşüncelerimin yazılı olduğu duvarlar etraftaki karanlığı derinleştirmişti ve son sürat kendi zihnimin içine doğru düşmeye devam ediyordum.

Duvarlara yazılı olan düşüncelerimden birine odaklandığımı hatırlıyorum. Gözlerim kelimelerin etrafında daraldı ve kendimi bir anda annemin dizinde uzandığım bir anının içinde uyanırken buldum. Siyah saçlarım annemin dizlerine yayılmıştı; beyaz ojelerle süslü ince, uzun parmaklar, siyah saçlarımda dolaşıyor, yüzüme televizyonun ışığı çarpıyordu.

"Babamla nasıl tanıştınız?" diye sorduğumda bedenimin hem içindeydim ve her şeyi hissediyordum hem de dışındaydım ve oda-

Ninova

nın bir köşesine geçmiş, annemin dizinde yatan bedenimi ve annemi izliyordum.

Annem gülümsedi, gözlerini televizyon ekranına çevirdi ve "Kampüsteydim," dedi. "Bir öğlen vaktiydi, hava boğucu bir şekilde sıcaktı ama gökyüzü kapalıydı, sanki hissettiğim o boğucu sıcağa rağmen her an yağmur yağacakmış gibiydi. Çok geçmeden düşündüğüm oldu ve yağmur yağmaya başladı."

Gözümü kapattım, televizyonun ışığı yüzüme vurdu ve gözlerimi yeniden açtığımda boğucu havayı tenimde hissettim, kafamı kaldırıp gökyüzüne baktığımda toplanan yağmur bulutlarının akıtacağı gözyaşları olduğunu anlamıştım. Çok geçmeden yağmur yağmaya başladı. Kampüs bahçesinde olduğumu fark ettim çünkü annem, elindeki büyük defteri kafasının üzerine tutup bana doğru koşuyordu. Altında durduğum ağacın altına geldi, yanımda dikildi ve saçlarını düzeltti. Beni görmüyordu. Taş çatlasın on dokuz, yirmi yaşlarında olmalıydı. İlerideki genç erkek topluluğunun attığı kahkahaları duydum, annemi inceleyen gözlerim ondan ayrılarak topluluğa dokundu ve babamı gördüğüm an tanıdım. Siyah saçlarına tutunan yağmur damlalarına aldırış etmiyordu, arkadaşlarının söylediklerine gülümsüyor olsa da yüzünde bu gruba ait değilmiş gibi eğreti görünen, rahatsızlığını vurgulayan bir ifade vardı; öyle ki sanki bu dünyaya bile ait hissetmiyordu. Bakışları altında olduğumuz ağaca kaydı, annemi gördüğünde bir an için duraksadı; sanki babam için zaman tam da o an durmuş, gökyüzünden düşen yağmur damlaları bile havada donup kalmıştı. Bakışlarımı yeniden anneme çevirdiğimde, annemin de gözlerinin babamda olduğunu fark ettim. Gülümsedim. Varlığımdan haberi bile yoktu, hatta beni görmüyordu bile ama ben onun yasemini hatırlatan parfümünün kokusunu alabiliyordum. Daha sonra annemin saçlarının rengi bir anda koyulaştı, hacim kazandı, profilinin değişmeye başladığını gördüm; burnunun ucu yukarı kalktı ve dudakları dolgunluk kazandı. Çok geçmeden orada duran kişinin annem değil, ben olduğumu anladım ve damarlarımdaki kan çekildi.

"Şemsiyen yok mu?" diye soran kişinin sesini tanıyordum, hızla kafamı çevirip hemen yanı başımdan gelen sesin sahibine baktım. Ba-

Ninova

bam buradaydı, annemin, yani benim gözlerimin içine bakıyordu. Çok geçmeden babamın teninin rengi yavaşça değişti, boyu normalden daha uzun görünmeye başladı ve onu o yapan yüz hatları, Efken'in yüz hatlarıyla yer değiştirdi. Ben daha olan biteni kavrayamadan görüntüler silindi, şimdi yine o karanlığın içinde son sürat düşüyordum.

Gözlerimi yumdum, sıkıca yumdum ve bu düşüşün biteceği, zemine çarpacağım ânı bekledim ama bu olmadı. Gözlerimi yumduğum an zihnim beni başka bir anının içine misafir etti.

Varta'da olduğumu soluduğum çam kokusuyla anladım. Çıplak ayaklarımın karlara gömülü olduğunu anlamamı sağlayan ise zemine bakmam oldu. Zemine bakana dek soğuğu hissetmemiştim ama ayaklarımın karlara saplı olduğunu fark ettiğimde soğuk hızla bilincimin içine doldu.

Ağaçların arasından görünen eve bakarken kalbim sızladı. Eve doğru yürümeye başladım. Ahşap verandayı aydınlatan kolona bağlı olan lambaydı, titreyerek yanıyor, etrafa sarı bir ışık yayıyordu ve Ayperi verandadaki sallanan koltukta oturmuş, şiş karnını okşuyordu. Beni görmedi ama ben onun karnında taşıdığı kişiyi de onu da yakından tanıyordum.

Evin kapısı açıldı. İçeriden uzun boylu bir adam çıktığında bu adamın Erkin Karaduman olduğunu biliyordum. Elinde kar beyaz renginde yün bir şal tutan adam şefkatle gülümseyerek karısına yaklaştı, şalı karısının omuzlarına örterken alnını öptü. Adam doğrulup kalktığında, omuzları az önceye nazaran daha geniş görünüyordu. Kadının önünden çekildiğinde ise yüzüm buz kesti çünkü sallanan sandalyede oturan kişi Ayperi değildi, bendim. Şiş karnımı okşuyor, kafamı kaldırmış adama bakıyordum.

O adamın Erkin Karaduman olmadığını biliyordum.

O adam Efken'di.

Bir adım geri gittim, çıplak ayağım karın içine saplandı ve yeniden o karanlığın içine çekilerek son sürat düşmeye başladım.

İçine daldığım her anıda karakterler değişiyor, sonunda bize dönüşüyorlardı.

Ninova

Öksürdüğümde omzumdan başlayan acı tüm vücuduma yayıldı. Şöminede yanan alevin çıtırtıları zihnime misafir oldu ve etrafımda bir hareketlilik hissettim. Gözlerimi kara zorla açtım ama acı çok şiddetliydi, soğuk terlerin sırtıma yayılıp beyaz sayfaya dökülen mürekkep lekesi gibi genişlediğini hissediyordum. Gözlerimi zar zor açmayı başardım.

Koltukta uzandığımı fark ettim. Başımı yavaşça yan tarafıma çevirdiğimde o hemen yanı başımda duruyordu; koltuğun yanma çökmüş, yere oturmuştu. Göz göze geldik. Pürdikkat bana baktığını fark ettim. Benim görüşüm hâlâ pusluydu, bakışlarını tam olarak seçemiyordum ama gözlerimin içine doğrultulmuş mavilikleri seçebiliyordum.

Bilincimi ayakta tutmakta zorluk çektiğim için gözlerimi ondan ayırıp tavana çevirdim. Başım dönüyordu ve dudaklarım kupkuruydu. Büyük elinin enseme kaydığını hissettim, kafamı yavaşça kaldırdıktan sonra dudaklarıma su bardağını yasladı ama içemedim. Boğazıma akan suyu kabul edemedim ve öksürmeye başladım.

"Hay amına koyayım," diye sert bir küfür savurduktan sonra bardağı dudaklarımdan uzaklaştırdı. Öksürmeye devam ediyordum. "Yavaş, boğulacaksın," diyebildi, sesindeki nezaket beni duraksattı.

Büyük bir yudum sesi duydum, ardından beklemediğim bir anda dudaklarıma kapanan dudaklarını hissettim. Bedenim hissettiğim derin acıya rağmen kaskatı kesildi. Dudaklarımı aralamamak için inat etsem de sonunda acıya yenik düştüm ve dudaklarım aralandı, onun dudaklarının arkasında biriken suyun nazik bir şekilde benim ağzımın içine dökülmeye başladığını hissettim. Son damla da ağzımın içine düşüp dudağımın kenarından çeneme, oradan boynuma akmaya başladığında gözlerimi sıkıca yumup kaşlarımı çattım. Dudaklarım dudaklarımdan ayırmadı, dudaklarının hissi canımı acıttı. Fiziksel bir acı değildi ama fiziksel bir acıyı bile unutturacak kadar derin ve sarsıcıydı.

Dudaklarında atan nabzı hissettim, yaşadığını ve sıcaklığını; var oluşunu hissettim. Tüm bu hisleri reddetmeyi denedim ama dudakları dudaklarımdayken, tüm canlılığı bir nabız olup benim damarlarıma sızmak istiyormuş gibi bana doğru vururken bunu reddedemedim.

Ninova

Sonunda dudakları dudaklarımdan uzaklaştı ama bir nefes kadar yakınımda olduğunu hissedebiliyordum. Gözlerimi araladığımda gördüğüm tavan değil, onun mavi gözleriydi.

Gözlerimin içine bu denli derin bakmasını beklemiyordum.

"Ölebilirdin," dedi sessizce.

"Bana o oku atarken amacın öldürmek değil miydi zaten?" diyerek başımı yana çevirip gözlerimi yumdum. "Bıraksaydın da ölseydim."

"Ben o oku sana atmadım," dedi sertçe. Ona bakmadım, bedenim zonkluyor, canım acıyordu ve kafamı toparlamakta güçlük çekiyordum. "Sadece seni durdurmaya çalışıyordum."

"Durdurman için öldürmen gerekiyor zaten, o yüzden şaşırmadım," dedim güç bela. Sesim öyle boğuk ve derinden geliyordu ki kendi kurduğum cümleleri bile duymakta güçlük yaşıyordum. O okun önüne atlayan bendim, bu yarayı almak isteyen bendim ama kendini suçlu hissetmesi için elimden geleni yapacaktım.

"Seni bile isteye yaralamadım," dedi, sesi bu kez sert değil, daha çok çaresizmiş gibi geldi kulağıma.

"Daha önce bile isteye yaraladın, o yüzden bilerek yapmışsan bile sorun yok," dedim kupkuru sesimle.

"Neye inanmak istiyorsan ona inan," dedi, işte şimdi sesi sertti.

"Olur."

Burnundan sert bir nefes vererek doğruldu ama yerinden tam olarak kalkmadı. "Acıtıyor olmalı," dedi, gözlerinin yüzümde dolaştığını hissedebiliyordum ama ona bakmadım.

"Daha iyi hissettiğim zamanlarım olmuştu tabii."

"Seni öldürmeyi düşündüm ama öldüğünü hiç düşünmedim," dediğinde ne demek istediğimi anlayamadığım için bakışlarımı ona çevirdim. Pişmanlık görmeyi bekliyordum ama bir enkaz görmek beklediğim son şeydi. "Bunun bir ihtimalken bile beni dehşete düşürmesi normal mi?"

Gözlerinin içine uzun uzun baktım. Arkasında yanan ateş, ışığını sırtına yansıttığı için yüzü karanlığa gömülmüş gibiydi ama ifadelerini görebiliyordum ve ifadeleri canımı acıtacak kadar keskin bir gerçeği haykırıyordu: Korkmuştu. Çok korkmuştu.

Ve yine fark ettiğim bir şey varsa, bu onun doğruyu söylediğiydi. Gücünü kontrol edemiyordu. Edebilseydi, o oku durdurmanın bir yolunu bulurdu. Orantısız bir enerji açığa çıkarıyordu. Hâkimiyetini tam anlamıyla yitirmenin eşiğindeydi. Eğer bu darbeyi ben değil, başka bir doğaüstü yemiş olsaydı, şu an hayata tutunamayacağını, çoktan ölmüş olacağını biliyordum. Gözlerine uzun uzun bakmaya devam ettim.

Sessizliğim onu çıldırmanın eşiğine getiriyor olacak ki sonunda, "Bir şey söyle," dedi.

"Bu hisse kendini alıştırsan iyi edersin," dedim, donup kaldı, "çünkü sonunda bunu zaten yaşayacaksın."

Söylediğim şey bir mermi olup kafatasına saplanarak orayı parçalamış, tüm düşünceleri kan leş içinde bırakmış gibi bakmaya başladığında hissettiği dehşeti benden gizleyemedi ya da gizlemeye çalışmadı bile.

"Haklısın, Efken," dediğimde ona bu isimle seslenmem, onu sarsmış gibi yutkundu. Onun Efken olduğunu sonunda kabullenmiştim. Bunu gözlerimde gördü ve bu onu rahatlatmak yerine sadece yıktı. "Biz her şeyi mahvettik ve mahvolan şeylerin ortasında durup birbirimizin gözlerinin içine bakarak birbirimizi kaybettik. Her şey bitti ve artık bu gerçeği tüm duruluğuyla görebiliyorum."

Elini havaya kaldırdı, avucunun içinin yüzüme yaklaştığını hissettim ama sonra merdivenlerin başından biri, "Uyanmış!" diye bağırdı ve Efken'in eli havada asılı kaldı. Parmaklarını sıkıca kapatıp yumruk yaparak elini indirdi ve koltuğun kenarına bastırdı.

Birinin merdivenleri koşarak indiğini duydum. "Çekil şuradan!" diye bağıran kişinin Crystal olduğunu anladım. Altın gibi saçları paniğin yansıdığı hareketlerinin etkisiyle savruldu. Efken'i kenara itip dizlerinin üzerine çökerek avucunu saçlarımda kaydırdı ve Efken'in gözleri, Crystal'in saçlarımda kayan elinde sabit kaldı. Bir daha saçlarıma dokunamayacağını o an anladı. Bunu anlamak onu biraz daha yıktı. Gördüm. Hissettim. Anladım.

Crystal gözyaşlarına boğulmadan hemen öncesinde, "İyi misin?" diye sordu. "Şükürler olsun!"

"İyiyim," diyebildim.

Ninova

Crystal'in gözyaşlarıyla başlamış yüzünde meydana gelen değişim karşısında elleri sanki ona ait değilmiş gibi yüzüne gitti ve Efken'e doğru dönerek, "Hayvan!" diye bağırdı. "Onu öldüreceksin! Onu az kalsın öldürüyordun!"

Efken'in iki yanından yere düşen ellerinin yumruk şeklinde sıkılmasını gördüm. Yumruklarını sıkıp yüzüme baktı ama hiçbir şey söylemedi. Bu gerçeğin acı yüzünü hissettim. Bir gerçekle yaşamayı öğrenecektim. Tıpkı her şeyini kaybedip yaşamayı öğrendiğim gibi. Gözlerini kaçırmadan ona bakmaya başladığında, bakışlarının acı ağır gelmiş olmalı ki gözlerini kaçırıp odanın farklı bir noktasına bakmaya başladı.

Miran hissettiğim ağır ağır ilerledi. "Ailene zarar vermeyeceğini söylemiştin," dedi buz kraliçesi sesiyle. Efken bitkinsizliğini korudu. Yüzünü acıdan ateş yanan bir kömürün ormana düştüğü anda başlatılan yangın gibi hızla saran öfkesizliği gördüm. "Seninle bir anlaşma yapmıştık ve sen ailenin asla zarar görmeyeceğini söylemiştin."

Efken sessizliğe devam ediyordu.

Miran sesi içinde bir dağ gibi dimdikken sordu. "Anlaşmayı bozdun," dedi soğuk bir sesle.

"Senin annene ve babana zarar vermemeni söylemiştim," dedi sesinin konuştuğunda. "Ablanın babsini bile açmadım." Omzunun üzerinden Miran'a bakmak için gözlerini kaldırdı ama kafası hareket etmedi, sabit kaldı. "Seninle anlaşmamız annen ve baban üzerineydi. Anlaşma ablam kapsamıyor."

"Hâlâ konuşuyor," diye bağırdı Crystal öfkeyle.

"Yeter," dedim. "Başın ağrıyor, sussun."

Miran sesi önlemeden, "O benim ailem," dedi ve gözlerini kardeşime kaydı. Yüzünde buz gibi bir ifadeyle Efken'e bakıyordu. "Ve sen anlaşmayı bozdun."

Efken sırtı ayağa kalkarak, "Sonuçta ölmedi, hâlâ hayatta ve anlaşma devam ediyor," dedi sert bir sesle. Miran bir an duraksadı. Efken ona doğru yürümeye başladığında yumruklarını sıktı ama ağzını açıp tek kelime edemedi. Efken tam önünde durup, "Şunu kafana sok," dedi. "Sen önüme ablanı yem olarak attın ve karşılığında annen-

Ninova

ile babama saçı bırakmamı istedin. Şimdi karşıma geçip artistlik yapmaya kalkma. Geri vites yok. Anladın mı?"

"Kahveye ihtiyacım var," dediğimde Efken ile Miran aynı anda bana doğru dönüp, "Ne saçmalıyorsun be sen?" diye sordular ve sonrasında bir şekilde bana ulaşan soruları karşısında onlara düz düz baktım.

"Kahve," dedim ve gözlerimi yumdum. "Tartışma dinlemek yerine kahve içmek istiyorum."

Bu hâldeyken kahve istemiş olmam hepsine saçma gelmiş olabilirdi ama benim gerçekten bir fincan kahveye ihtiyacım vardı. Crystal, "Tamam, ben sana kahve yaparım," diyerek doğrulup Efken'e baktı. "Mutfağı kullanacağım."

Efken bir şey söylemedi. Crystal hızla salondan çıktığında Miran'ın bakışlarının yüzümde toplandığını hissettim ama bu bakışlara karşılık vermek yerine kafamı çevirip gözlerimi yumdum.

Miran, "Canın çok acıyor mu?" diye sorunca tek kaşımı kaldırdım ama gözlerimi açmadım.

"Ex azından görmüş oldun," dedim soğuk bir sesle. "Onun için biriyle anlaşma yapmasının bir anlamı yok. O an işine ne geliyorsa onu yapacak biri."

Efken'in derin bir nefes aldığını duydum ama bir şey söylemedi. Düşünceme gelenleri tutuyormuş gibi hissettim. Miran söylediğim şeyi tamamen duymazlıktan gelmeyi tercih etti ve "Kahveden önce keşke bir şeyler yeseydin. Belki çorba iyi olabilirdi," dedi.

"Git başımdan. Beni düşünüyormuş gibi davranmana hiç ihtiyacım yok. Sen babamdan nasıl af dileyeceğini düşün." Gözlerimi açmadan kurduğum bu cümlenin onun yüzünde ne tür bir ifade yarattığını merak etmedim. Miran elbette bana sertçe karşılık verebilecek biriydi ama yaralı olduğum için olsa gerek susmayı tercih etti.

Sonunda yere düşen adım seslerini duydum. "Canın bir şey isterse bana söyle," dedi Miran donuk bir sesle. Ona cevap vermedim. Miran'ın merdivenlerden çıktığını fark ettiğimde gözlerimi açtım. Efken arka cebinden çıkardığı sigara paketinden bir dal sigara çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi ve beni izlerken sigarasını yaktı. Dik-

Ninova

katli bakışlarının esareti altında olmak hoşuma gitmediğinden gözlerimi tavana diktim.

Sigaranın dumanını dışarı üflerken, "Seni yatağına götüreyim mi?" diye sordu.

"Burada iyiyim."

"Sormam gereken bir şey var," dedi.

Cevap vermedim ama yine de soracağını biliyordum.

"Neden kendini iyileştirmedin?" Duraksadım, kafamı çevirip ona baktım. "Geçen seferki ok izi de omzunda duruyor. Neden iyileşmedi?"

Kaşlarım çatıldı. "Bilmiyorum."

"Normalde her zaman derin yenilenir, yaraların iyileşir," dedi çatık kaşlarının altında endişeli gözlerle bana bakarken. Onu endişeli görmek tuhaftı, gözlerinde bir kandırmaca arasam da öyle bir şeye rastlamadım.

"Bunun benim gücümle ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun yoksa seninle ilgili bir sorun mu?" diye sordum açıkça.

"Sana gücümün hâkimiyetini koruyamadığımı söyledim. Bununla ilgisi olduğunu düşünüyorum. Üzerinde orantısız güç kullanmış olmalıyım," derken sesinde gölgeler vardı. Sigarasından bir duman daha alıp eğildi, sehpanın üzerindeki taş kül tablasına bastırarak söndürdüğü sigaraya baktım. "Bunun ne kadar tehlikeli olduğunun farkında mısın, Mahinev?" diye sorduğunda göz göze geldik. "Orada seni öldürebilirdim."

"Ama ölmedim," dedim.

"İki gündür uyuyorsun," dediğinde donup kaldım, olayın üzerinden sadece bir ya da iki saat geçmiş gibi hissediyordum. Zaman kavramımı yitirdiğimi fark ettiğimde zorlanarak doğrulup sırtımı koltuğa yaslamaya çalıştım. "Dur aptal," diyerek bana yöneldi ama elimi kaldırıp bana dokunmasına izin vermedim. Bedenim acıyla sarsıldı ama kendimi hızlıca toparlayıp sonunda sırtımı koltuğa yaslayabildim.

Sadece durdurmak amacıyla kullandığı güç bile ölümcül seviyeye ulaşıyordu. Bunun ne tür bir kıyamete sebep olabileceğini tahmin etmek zor değildi.

Ninova

"Bir sonraki seferde seni yanlışlıkla öldürebilirim ve bunu yapmak istemiyorum," dedi, içtenliğini gördüm ve bu kaşlarımı daha derin çatmama neden oldu.

"Bir sonraki sefer olmayacak," dedim.

"Bu kılıcı bana vereceğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır," diye karşı çıktığımda şimdi o da benim gibi kaşlarını çatmıştı.

"Bu inat neden?" diye sordu. "Görmüyor musun? Hiçbir şeyin düzeleceği yok, daha da büyük bir karanlığa saplanıyorsun ve o kılıç senin bataklığın dibine ayak basmana engel olamaz."

"Durmayan sensin," dedim. "Her şeyi sen başlattın, bitirmek zorunda kalan ise ben oldum çünkü sen bitirmiyorsun."

"Bitirmeme izin vermedin."

"İstediğin şeyin mantıklı bir açıklaması bile yoktu. Her şeyi yok ederek hayatta kaldığında, hayatta olmanın ne anlamı kalacak?" diye sordum ve bu soru onu yattığı derin bir uykudan uyandırmış, hatta sert bir tokat olup yüzüne çarpmış gibi sarstı.

Gözlerimin içine uzun uzun baktıktan sonra, "Sen beni anlayamazsın," dedi.

"Anlaşılacak bir şey yok çünkü ortada mantıklı hiçbir şey yok. Bir yola çıktın ve bu yolun sonunda var olabilmek adına her şeyi yok ettiğinde, var olmanın da bir anlamı kalmayacak. Yaşamak bir savaştır ve sen savaşı kazandığında sonsuza dek yaşıyor olman bir şeyi değiştirmeyecek çünkü tek başına olacaksın. Böyle hayat mı geçer?"

"Geçer," dedi. "Geçmek zorunda."

"Peki ne olacak? Herkesi, her şeyi yok edip sonra da kendini tanrı tahtına mı oturtacaksın? Kimin tanrısı olacaksın? Hiçliğin mi?"

Bir şey söylemedi, sadece gözlerimin içine baktı.

"Sen yaşamak için savaş vermiyorsun, senin savaşın öldürmekle ve her şeyi yok ettiğinde, gittiğin her yerde yalnız başına olacaksın," dedim.

"Ben böyle biri olmayı kendim seçmedim."

"Hayır, seçtin. Hepimiz birileri olarak doğduk, bir şeylere mecbur bırakıldık, bazı seçimlerimiz oldu ama sen doğduğun gibi kalmayı seç-

tin, değişmek için çabalamadın, yok etmenin doğanda olduğunu söyledin ve yok etmeyi seçtin. Oysa var etmek senin elindeydi." Gözlerimi ellerime indirdim. "Yok etmeye benim hayatımdan başladın. Kabul et ya da etme, yaşadıklarımın tek suçlusu ben değilim. Evet, seçimleri ben yaptım ama o seçimlerin sonunda bana kesilen cezaların tamamı senin ellerinden çıktı. Bana cezayı kesen sendin. Beni seçimlerimin ne denli yanlış olduğu gerçeğiyle tek başıma bıraktın. Umut her zaman oradaydı, ta ki sen oraya gelip tüm ışıkları söndürene kadar. Şimdi orada sen varsın, ben varım ama umut yok. Çünkü umudun kanı ellerinde ve ölmüş bir şeye can veren zehrim, çürümüş bir gerçeğe nefes olmaya yetmiyor."

Hiçbir şey söylemedi, sadece beni dinledi. Karşı çıkmadı, kendini aklamaya çalışmadı, beni suçlamadı. Ne demek istediğimi anladı ama ne hissettiğimi asla anlayamazdı.

"Ben de melek değilim, verdiğim kararların beni bir uçurumun önüne sürükleyebileceği ihtimalini zaten biliyordum ama senden istediğim şey o uçurumdan düşeceğimde ellerimi tutman, beni durdurmandı ama ben senin ellerini sırtımda hissettim ve sen beni o uçurumdan aşağı ittin," diye fısıldadım. "Bu her şeyden daha acıydı. Çünkü düştüğüm uçurumun dibine çarptığımda üzerimi örten ve sırtımdaki kemikleri kıran kayaların her biri, benim içimde sana dair beslediğim umutların tamamıydı." Gözlerimi kaldırıp onun gözlerinin içine baktım. "Sana çok kızgınım ama kendime kızgın olduğum kadar değil. Hayatım boyunca kendime duyacağım o nefreti içime eken senin ellerindi ve ben her şeye rağmen o elleri tutmak istemiştim. Şimdi bak ellerine, benim ellerim orada değil." Avucumun içine baktım. "Şimdi bak ellerime, ellerimde kardeşimin kanı var ve o kanı parmaklarıma sen sıçrattın."

Sustu, konuşmadı, belki de konuşamadı.

"Bittiğimizi söylemiştin, evet, biliyorum, her şey bitti. Her şey biterken oradaydım ve bitmemesi için ayaklarına kapanmıştım. Bana bittiğini söylemene gerek yok, bittiğini senin ayaklarını sırtımda hissettiğimde, beni çiğneyip geçtiğinde ve orada kendimle yapayalnız bıraktığında zaten biliyordum."

Gülümsedim. Tekrar ona baktığımda yarattığım harabeyi gördüm. Sevinemedim bile. Haz hissedemedim. Mahvolmuş olması beni toparlamaya yetmedi çünkü ben çoktan paramparçaydım, her parçam farklı bir yere dağılmıştı benim.

"Beni tuttun Efken ama kurtarmak için değil, beni tutan ellerinde şefkat yoktu senin. İttin sen beni. Hiç düşünmeden hem de. Beni ittiğin o uçurumun dibine çakılana kadar beni tutan ellerini düşündüm oysa ben. Oysa ben... Sadece kayıp düştüğüme inanmayı, senin beni tutamadığın için mahvolduğunu ama denediğini sanmayı her şeyden çok istedim. Benim tanıdığım Efken belki beni tutamazdı, kaydırır ellerinden, düşürürdü o uçurumdan ama ne var biliyor musun? O Efken arkamdan atlamayı da bilirdi. Bittiğini o uçurumun dibinde tek başıma uyandığımda anladım zaten ben."

Gözlerimi yumdum. Gözyaşları birbirine tutunan kirpiklerimi aştı, kaydı gitti gözlerimden.

"Bana bitti diyorsun, ben bittiği gerçeğiyle çok uzun zamandır yaşıyorum zaten." Gözlerimi açtığımda, uçurum mavisi gözlerini yere indirdi. Gözlerinin çevresinin kızardığını fark ettim ve çenesi bir duyguyu saklama ihtiyacıyla kaskatı kesilmişti.

"Bak bana," dedim. "Bana bak."

Bakmadı.

"Şimdi bak bana!" diye bağırdığımda gözyaşlarına boğulmuştum. Gözlerini kara zorla kaldırıp bana baktığında, gözlerinin beyazına kan oturmuştu.

"Ne sen benim tanıdığım Efken'sin artık ne de ben senin tanıdığın Mahinev'im. Uçurum senin gözlerin sanmıştım, düşmek için can atmıştım, uçurum sana duyulan sevdaymış ve sen, sana duyulan ölesiye aşkı bir çırpıda harcayabilecek bir adammışsın."

Gözyaşlarım daha da şiddetlendi. Gözünü kırpmadan bana bakıyordu. Ellerimi yüzüme götürdüm, titreyen avuçlarımı yüzüme bastırdım ve gözyaşlarımın avuç içlerime gömülü kader çizgilerini ıslattığını hissettim.

"Şimdi siktir git, her şeyi yok mu ediyorsun? Et. Beni yok ettin zaten," dedim ağlamaya devam ederek.

"Mahi."

"Siktir git!" diye bağırdım avucumun içine doğru. Daha şiddetli ağlamaya başladım.

Yutkunduğunu duydum ve sessizce, "Ağlama," diye fısıldadı.

"Ağlatmamak için eline binlerce fırsat geçti ama sen beni sadece ağlatmayı seçtin," dedim gözyaşlarım avucumun içine fütursuzca akarken. "Ben sadece senin tarafından sevilmek istemiştim, sevdiğim herkes hayatta ve sağlıklı olsun, gerekirse onları görmeyeyim demiştim, ben sadece..." Sustum, kelimeler dilimin ucunda bir bıçak gibi dimdik durarak sesimi kesti, kalbimi kesti, hissettiklerimin kanı içime yayılıp bir nehir oluşturdu. Bana doğru bir adım attığını hissettim. "Yaklaşma," dedim sessizce, yüzüm hâlâ avuçlarımın altında gizleniyordu. Ondan ve duygularımın çıkardığı arbedede aldığım tüm yaralardan saklanmaya çalışıyordum.

Crystal'in, "Mahinev," diye fısıldadığını duydum. Avucumu yüzüme sürtüp, gözyaşlarımı avucumun içiyle süpürdüm ve kıpkırmızı olduğundan emin olduğum yüzümü Crystal'e çevirdim. Elinde beyaz bir kahve fincanıyla bana bakıyordu ve acı çekiyor gibi görünüyordu. Beni dağlayan o ateşin sadece rüzgârı bile etrafımdakileri bu kadar yakabiliyordu işte. Ateşi yakan kişiye dönüp baktığımda, gözünü bile kırpmadan bana bakmaya devam ettiğini gördüm.

"Yalnız başına öleceksin," dedim doğrudan gözlerinin içine bakarak. "Ne yazık... Kemiklerimiz birlikte çürüsün istemiştim."

Oturduğum yerden kalkarken acı tekrar kendini hatırlattı. Yüzümü buruşturup dişlerimi sıkarak ayakta dikildim. Hareket etmeden bana baktı ama hiçbir şey söylemedi. Çektiğim acıyı gördü; çektiğim acının fiziksel bir acıdan ibaret olmadığını gördü. Crystal telaşla, "Kalkma öyle aniden," dedi ama ona aldırış etmedim. Çakıllar ayaklarımı kestiğinden ayak tabanlarım acıyordu. Crystal'e doğru birkaç sarsak adım attım, fincanı elinden aldım ve teşekkür eden gözlerle ona kısaca baktıktan hemen sonra boydan cama doğru yürüdüm.

Kahveden bir yudum aldım ve karanlık gökyüzünü izlemeye başladım. Crystal ve Efken sessizlik içinde beni izliyorlardı. Sırtıma değen bakışları hissedebiliyordum.

Ninova

Sonunda Crystal, "Biraz daha dinlen, sonra ne istersen onu yaparız," dedi Efken'e aldırış etmeden. "Bu kez ölmek pahasına seni buradan çıkarırım, söz veriyorum."

Cevap vermeden kahvemden bir yudum daha aldım. Kahvenin tadı damağıma yayılmadı, sanki damağımda koca bir yarık vardı ve yuttuğum kahve bile boğazımdan kan olup geçiyordu.

Sonunda bedenimi onlara doğru çevirdim ve görüş alanım puslandı. Elimdeki fincan kayıp giderken Efken ile Crystal'in görüntülerinin bulanıklaşıp dağıldığını gördüm. Sesler kayboldu, boşluk büyüdü ve bilincim kapanmadan önce hatırlayabildiğim son şey dizlerimin üzerine düştüğümdü.

Karanlık büyüdü, zamanın içinde bilincim avucumun içinde süzüldüm ama bilincimi ait olduğu yere geri koyamadım.

Gözlerimi açtığımda karanlık her yerdeydi ama onun en çok içimde var olduğunu hissettim.

Bedenim yumuşak yatağın üzerindeydi. Odanın içi karanlıktı ama gözlerim kısa sürede karanlığa alıştı.

"Gücünü toparlamadan ayağa kalkarsan olacağı budur," diyen kişinin Efken olduğunu biliyordum ama onu duymuyormuş gibi tavanı izlemeye devam ettim. Omzumdan başlayarak boynuma, oradan göğsüme ve mideme yayılan tuhaf bir ağrı hissediyordum. "Ayaklarının altı paramparça olmuş," dediğini duydum, sesi mesafeliydi ve bir fısıltıdan ibaretti. Cevap vermeden uzanmaya, tavana bakmaya devam ettim. "Yaran ne durumda bir bakayım," dedi ve bunu söylemesinin nedeninin aslında içten içe izin almaya çalışmak olduğunu anladım. Elini kolumda hissettim, dokunuşu omzuma dek sürüklendi ve gözlerimi sıkıca yumdum. Ona bakmasam da kaşlarını çattığını hissettim. "Baştaki kadar kötü değil," dedi. "Zorlansa da derin iyileşmek için çabalıyor."

Cevap vermedim. Benden aldığı tek karşılık derin, dipsiz bir sessizlikti.

"Acıyor mu?" diye sordu aynı mesafeli sesle.

Cevap vermedim.

"Mahinev, konuşur musun benimle?"

Cevap vermedim.

Derin bir nefes aldı. Yatağa bastırdığı dizini geri çektiğini yataktan kaybolan ağırlığıyla birlikte yatağın yaylarından çıkan sesten anladım. Gözlerimi yumdum. Bu oyuna devam edebilmek için kendime biraz olsun irade çağırıyordum ama çağırdığım iradeyi beklediğim noktada beni karşılayan dipsiz bir boşluk oluyordu. Hissedilmesi gerekenleri öyle çok hasır altı etmeye çalışmıştım ki şimdi hissedilmemesi gerekenlerin hepsi beni hazırlıksız yakalayarak bir anda kalbime çullanmıştı.

Poşetin sesini duydum, çok geçmeden ayaklarıma dokundu ve yatağın ucuna oturdu. Ayağımı geri çekmek için harekete geçeceğim sırada, "Dur durduğun yerde," diye uyarıda bulundu, sesinde tehdit vardı. Kaşlarım çatıldı ama sessizlik dilimin ucunda birikerek çoğalmaya devam ediyordu.

"Paramparça," dedi sessizce. Parmaklarının ayak tabanlarımda dolaştığını hissedebiliyordum. "En azından bu yaraları iyileştirebilirsin kolaylıkla. Neden iyileştirmiyorsun?"

Çünkü umurumda bile değildi.

"Anladım, konuşmayacaksın. Keyfin bilir," dedi ve poşetin içinden bir şey çıkardığım duydum. Tabanımda soğukluğu hissettim, o soğukluğu parmak uçlarıyla yaydı ve krem sürdüğünü anlayarak kaşlarımı çattım. "Sen uyurken dezenfekte ettim yarayı, merak etme," dedi.

"Merak etmiyorum zaten. Umurumda değil," dedim sonunda.

"İyi, düşüp bayılırken koca dilini yutmamışsın en azından."

"Öldürmek istediğin insanların ayaklarına krem sürmek hiç senlik hareketler değil," dedim donuk bir sesle.

"Seni öldürmeyi kafama koymuş olsaydım, bunu çoktan yapmış olurdum."

"Onun da zamanı gelir."

"Birçok kez zamanı geldiği oldu, hiçbirinde yapmadım."

Yan dönmek istedim, bedenimdeki ağrı biraz olsun hafifledi ve rahat bir nefes alıp yan döndüm. "Ayaklarını çarşafa sürtme," dedi ama ona aldırış etmedim.

"Çarşaflarının kirlenmesi umurumda değil."

Ninova

"Çarşaflar kimin sikinde?" diye sordu sertçe. "Tenin kremi emmedi."

"Tenimin kremi emmemesi kimin sikinde?" diye karşılık verdim.

"Benim sikimde ki söylüyorum değil mi?"

"Git başımdan. Buraya tıktın, hiç değilse yalnız bırak beni."

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi tekdüze bir sesle.

"O zaman hiç değilse çeneni kapat. Sesini duymak istemiyorum."

Çok uzun süre sustu. O karanlıkta benimle kaldı ama varlığını hissettirmedi.

Sonunda, "Kian'ı nerede tutuyorsun?" diye sorduğumda cenin pozisyonunda pencereden dışarıyı izliyordum.

Çok uzun süre sustu. Kaşlarım çatıldı.

"Onu öldürdün mü?" diye sordum bu defa.

"Neden bu kadar umurunda?"

"Umurumda olacak tabii ki. O benim müttefikimdi," dedim sertçe.

"Bu savaşta çok fazla insan harcandı."

"Yani onu öldürdün mü?" diye sordum dehşet içinde.

"Sesindeki bu korku da neyin nesi?" diye sorarken sesi buz gibiydi. Tek parmak şıklatmasıyla ayaklı lamba yandı, kızıl ışık odanın içini aniden aydınlattığı için gözlerimi kısıp ışığa alışmaya çalıştım. Ayağa kalkıp yatağın etrafında dolandı ve tam önümde durdu. "Onu öldürmemden mi korkuyorsun?"

"Onu öldürdün mü?" diye sordum yeniden.

"Öldürdüysem ne yapacaksın?"

Gözlerime yayılan dehşeti gizleyemedim. "Onu öldürdün mü?" diye bağırırken doğrulmaya çalıştım ve bu Efken'in öfkesini ikiye katladı.

"Yat şuraya!" diye bağırarak avucunu göğsüme bastırıp beni yatağa mıhladı. Yüzüme doğru eğildi. "Velev ki onu geberttim, sana ne lan bundan? Ne diye böyle tepkiler veriyorsun?"

"O bana yardım etmeye çalışıyordu!" diye bağırdım.

"Ee? Bu onu benim düşmanım yapmıyor mu?"

"Onu öldürdün," diyebildim şoka girmiş bir hâlde.

"Elin herifi için mi bu yüz ifaden?" Çenemi kavrayıp kafamı kaldırdığında gözlerimiz birleşti ve hissettiğim nefreti gizleyemeden gözlerinin içine baktım. "Önemsiyor musun sen onu?"

"Elbette önemsiyorum!" diye bağırdım yeniden ve çenemi daha sert kavraması beni duraksattı. Gözlerinde büyüyen gölgeleri gördüm.

"Neden?" diye sorarken sesi tehditkârdı. "Neden onu önemsediğini söyle bana."

"Sana ne bundan?"

"Mahinev," dedi dişlerinin arasından.

"Onu öldürmedin değil mi?" diye sordum iri gözlerle.

"Bu siktiğimin bakışı da ne?" diye hırladı. Parmaklarını sertçe çenemden ayırınca başım yana düştü. Dağılan saçlarımın arasından ona baktım. "Bir erkek için gözlerime o şekilde mi bakıyorsun sen benim?"

"Ne saçmalıyorsun? Bana bir cevap ver! Onu öldürmedin değil mi?"

"Öldürmedim," dediğinde bakışlarım yumuşadı ama hemen ardından, "Henüz," diye ekledi kemikten bir sesle.

"O nerede?" diye sordum tekrar doğrulmak için çabalarken.

"Yat yerine," dedi dişlerinin arasından.

"O nerede?" diye bağırdım bu defa.

"Ne o?" diye hırladı. "Çok mu beğendin lan yoksa onu? Yerime koyduğuna göre onda bir şey gördün. Kendini onunla mı avutuyorsun lan sen?"

Donup kaldım, gözümü bile kırpmadan ona baktım. Öfkesi daha da büyüdü.

"Yerime birini koyunca beni unutabileceğimi mi sanıyorsun?" diye bağırdı. "Yerime birini koyup bir de onun için endişeleniyor, gözlerinde o ifadeyle bana bakıp çaresizce onu mu soruyorsun lan sen?"

"Kes şunu," diyebildim. "O benim arkadaşım."

"Arkadaşın mı?" Alayla güldü, buna inanmadığını gördüm. Neye dayanarak inanmıyordu bilmiyordum ama kesinlikle inanmadığını görebiliyordum. "İyi, arkadaşının arkasından yas tutmaya şimdiden başla o zaman."

"Önüne çıkan herkesi öldüremezsin!"

"Onu önüme sen çıkarıyorsan, gözümü bile kırpmam."

Duraksayıp ona dehşetle baktım. "Bir canavarla konuşmaya çalıştığım için aptal olan benim," dedim hırsla. "Kian nerede? Onu nere-

Ninova

de tutuyorsun? Onun tüm sürüsünü öldürmüşsün, kardeşi de dahil! Şimdi sıra onda mı?"

Susup uzun uzun yüzüme baktı, birkaç dakika böyle geçip gitti ve sonunda, "Evet," dedi. "Sıra onda."

"Biraz ya biraz, sende biraz bile vicdan kalmadı mı?"

"Beni ilk tanıdığında çok mu vicdan sahibiydim?" diye sordu. "Efken'in mayası bu. Nemesis'in de Saul'un da, beni kapsayan her şeyin mayası bu. İster beğen ister beğenme. Ben buyum."

"Canavar."

"Aksi olduğumu bir kere bile iddia ettiğim olmadı," dedi.

"Kian senin yetim gibi ortada bırakıp gittiğin sürüye sahip çıkmıştı," dediğimde kaşlarını çattı ama cevap vermedi. "Senin için hiçbir şey anlam ifade etmiyor olabilir ama sürü sana her zaman sadıktı. Yaşananlara rağmen Kian'ı kabul etmek onlar için hiç kolay olmadı."

"Hiçbir şey hiç kimse için kolay olmadı."

Sırtımı yatak başlığına yaslayıp, "Kian'a dokunma," dedim. "Ondan yeterince şey çalmışsın zaten."

"Bana başka bir adamı koruma."

"Bu korumak değil, senin anlamadığın şey de bu zaten. Onun hayatını paramparça etmiş olmana rağmen senin sürüne sahip çıktı."

"Bu yaptığın bir adamı korumaktan başka bir şey değil."

"Vefa diye bir duygu var, hiç hissetmediğin için bilmezsin sen," dedim dişlerimin arasından.

"Hissetmediğim için bilmem öyle mi?" Aniden üstündeki gömleği yakalarından kavradı, iki yana çekti ve gömleğin düğmeleri odanın içine saçıldı. Çıplak göğsü görüş alanıma girdiğinde kaşlarım çatıldı. Göğsünde İbrahim'in bıraktığı yara izleri vardı. "İstesem onu orada öldürürdüm, istesem bu yara izlerini saniyeler içinde yok eder, acısını bitirirdim," dedi. "Yapmadım. Neden biliyor musun? Çünkü bu vefadır. Çünkü o adam dostumdu benim." Gözlerinin içine bakakaldım. "Çünkü bana bunu yapmaya en çok hakkı olanlardan biriydi o adam."

Bir şey diyemedim, söylenecek bir şeyler varsa bile o an dudaklarım başka bir cümle için aralanmadı, aralanamadı. Yatağın kenarına oturup bana baktı ve "Yerime birilerini koymaya çalışıyorsun, oysa

Ninova

ben buradayım, karşındayım," dedi. Sesindeki sitem karşısında kaşlarımın ortasındaki çukur derinleşti.

"Ben senin yerine kimseyi koyamam," dedim. "Senin sen olduğunu bilmeme rağmen seni bile koyamamıştım." Bakışları yüzümde derinleşti. Her soluk alışında esmer göğsü yükselip alçalıyordu. Planıma sadık kalmak için elimi onun göğsüne koyduğumda donup kaldı. "Artık kan dökmeyi bırak," dedim. "Sadece etrafındakileri değil, kendini de yok ediyorsun."

Elimi tutup geri iter, ona yönelttiğim dokunuştan kaçmaya çalışır sandım ama yapmadı. Avucum göğsüne yaslıyken sadece gözlerime baktı. Yüzümde bir şey aradığını, gözlerimdeki kuyuları kazarak bir şey çıkarmaya çalıştığım hissettim.

"Yetmedi mi?" diye sordum.

"Artık dönüşü olmadığını hissedebiliyorum," dedi ve bu cevap, onun hissettiği çaresizliğin boyutunu gözler önüne serdi.

"Dönüş olsaydı, döner miydin? Bırakır mıydın?"

"Neden bunları soruyorsun? Bu yeni oyununun bir parçası mı?" diye sordu ama bunu sorarken sesinde şüphe değil de yorgunluk vardı. Evet, öyleydi, bu oyunumun bir parçasıydı ama görmesine izin veremezdim. Şimdi değildi.

"Sorduğum soruyu sorarken alacağım cevapların hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum zaten," dedim. "Sadece duymak istiyorum."

Gözlerini yüzümden kaydırarak boynuma düşürdü. "Bilmiyorum," dedi. "İçimde çok büyük bir karanlık var ve bu karanlığın benim gerçeğim olduğunu biliyorum. Kendimle ilgili bildiğim tek şey bu. Yok etmeden var olabilmeyi hiç tatmadım."

"Çamur da topraktır ama o çamuru şekle sokup güzel şeylere dönüştürmek mümkündür," dediğimde gülümsedi ama bu çok solgun bir gülümsemeydi.

"Pişmanlığı en dibine kadar yaşayayım istiyorsun, ondan böyle konuşuyorsun ama görmediğin şu Mahinev, ben zaten pişmanlığın en dibine çöktüm ve onu tüm gerçekliğiyle yaşıyorum."

Bakışlarımı onun yüzünde tutamadım. Gözlerimi kaçırıp ayaklı lambadan sızan ışığa baktım. Gözlerimdeki yaşlar çoğaldı ve yaşlar-

Ninova

dan dolayı kızıl ışık kırılarak ince çizgiler hâlinde gözlerimin etrafına yayıldı.

"Senden çok büyük şeyler aldım götürdüm," diye itiraf etti. "Kendimden de çok büyük şeyler aldım. Şimdi aynaya baktığımda kim olduğumu anlayamıyorum. Gördüğüm yüz çok tanıdık, gözler çok tanıdık ama kendime yabancı hissediyorum. Bazen kim olduğumu ben bile anlayamıyorum."

Söyledikleri içtendi, hissedebiliyordum ama artık bu içtenliğin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordum. Efken ve Nemesis aynı kişiydi, karanlık ve aydınlık tarafta ikiye bölünmüş tek bir ruhtu. Artık sadece Efken'i kaybetmiş gibi hissetmiyordum, Efken'e ait tüm parçalar ellerimden kayıp gitmişti.

"Ben kimliğimi kaybettim," dedi. "Ve tüm bu karmaşanın ortasında dönüp baktığımda orada değildin, seni de kaybettiğimi o zaman anladım." Parmaklarım hâlâ göğsüne asılıydı ama ona bakamadım. Kırılarak etrafa saçılan ışığı izlemeye devam ettim. "Sana tekrar özür dilemeyeceğimi söylediğimi biliyorum," diye fısıldadı. "Ama özür dilerim. Her şey daha farklı olsun isterdim."

"Daha farklı olması için hiçbir şey yapmadın ki Efken," dedim sessizce. Gözyaşları bir kez daha hızla gözlerimi terk edip yanaklarıma kaydı.

"Üzgünüm," dedi.

"Benim kadar üzgün olmanın bir yolu yok, biliyorsun."

"Evet, biliyorum." Yüzüme dokunmak için elini kaldırdı ama eli havada asılı kaldı. Tepkimi ölçmek ister gibi bana dikkatle baktığını hissetsem de bakışlarına karşılık vermedim. Sonunda dayanamamış olacak ki izin isteme faslını bir kenara bırakarak avucunu yanağıma kaydırdı. Onun yüzünden akan gözyaşlarımın onun avuçlarının içinde silindiğini hissettim. Bu canımı daha da acıttı.

"Yaşananları değiştiremem, senden aldıklarımı sana geri veremem, sana hissettirdiklerimi durduramam, biliyorum," dedi. Gözlerim yavaşça gözlerine kaydığında yüzüm hâlâ onun avucundaydı. "Ama ne olursa olsun, olur da beni öldürme şansını yakalayacak bile

Ninova

olsan, sana zarar vermeyeceğim." Bana yaklaşıp alnını alnıma bastırdı. "Sadece artık ağlama."

Ellerimden birini iki yana saçılmış gömleğinin kumaşına bastırıp kumaşı avucumun içinde toplayarak sıktım, diğer elim hâlâ göğsündeydi ve sessizce ağlamaya devam ettim. Alnını alnımdan ayırmadı, kaşlarını çattığını hissettim ama konuşmadı. Sadece gözyaşlarımın durmasını istiyor gibi bir hâli vardı. Nihayetinde alnını alnımdan çekerek yüzüme baktı.

"Daha iyi misin?" diye sordu.

"Daha iyi olduğum zamanlar olsa da evet," dedim.

"Kılıç konusuna gelince..." diyecekti ki bakışlarım hızla gözlerinin içine çevrildi.

"Sana kılıcı tek bir şartla veririm," dedim ve bir an gözlerine yerleşen o ifade sarsıldı. Kaşlarını çatıp duraksayarak bana bakakaldı. Gömleğinin kumaşını daha sıkı kavrayarak, "Tek bir şartım var," diye bastırdım.

"Neymiş o?"

Bir saniye, tek bir saniye içinde bir milyon farklı düşünce zihnimde havai fişek gibi patladı.

Efken pürdikkat gözlerimin içine bakarken koşacağım şarttan hem korkuyor hem de delice merak ediyor gibi görünüyordu.

"Gidelim," dedim sonunda.

Bakışlarından geçip giden fırtınada birlikte yaşadığımız anıların tamamı vardı ve etrafa savruluyorlardı.

"Sen ve ben, her şeyi geride bırakalım, bu savaşı burada bitirelim ve sadece gidelim." Parmaklar uçlarımı göğsüne bastırdım. "Benimle gelir misin?"

Ninova

11. İHANETİN YERE DÜŞEN GÖLGESİ

THE ABYSS INSIDE US, FOR THOSE WHO LOVE ETERNALLY

İçine kan dolmuş avuçlarımın ortasında tuttuğum donmuş siyah elma, bir elmas gibi parlıyordu.

Soğuktu. Etrafıma baktım. Burası sisle örtülü bir ormandı. Ağaçlar siyah dallarıyla gökyüzünü bir dantel gibi süslüyordu. Ay solgun bir ayna gibi dalların arasından süzülüyor, gölgeler zeminde dans ediyordu. Bir flüt, uzaklarda bir yerde hüzünlü bir ezgi çalıyordu. Neredeydim? Bilmiyordum. Sadece ormanı görüyor, ayın beni izlediğini hissediyor ve donmuş elmayı iki avucumun içinde tüm hayatım ona bağlıymış gibi tutuyordum. Elmayı göğsüme bastırdım, kan avuçlarımdan sızdı ve elbisemin eteğine damladı. Siyah ipek, kızıla boyandı ve her bir damla sanki bir anıydı. Efken'in cam gözleri, Mahzar'ın solgun gülüşü, Nigin Bağı'nın kırık zinciri... Hepsi burada benimleydi sanki. Ama yine burada intikam yoktu, sadece bir hüzün vardı, derin bir özlem vardı. Adım attım. Çıplak ayaklarım zeminde ince bir tabaka yaratmış karlara saplandı. Sis bacaklarıma sarıldı, bir sevgi dili gibiydi ama soğuktu; bir yabancının dokunuşu gibiydi. Elmayı daha sıkı kavradım. Sanki onu tuttuğum her saniye, geçmişin bütün yankıları parmak uçlarıma doluyor, içime sızıyordu. Zamanın kemikleri çatırdıyordu sessizce.

Ninova

Ormanın derinliğinde bir açıklık belirdi. Ortada bir taş sunak, üstünde gümüş bir yay, bir ok hazır bekliyordu. Yayı gördüm ve kalbim bir çan gibi çaldı. Efken... Onun kokusu rüzgârda bir şarkı gibi geldi. Tuz, duman ve o tanıdık sıcaklık... Tarçın. Açıklığın ötesinde bir şekil belirdi. Uzun, esmer bedenin sahibini hemen tanıdım. Efken'di. Ama o değildi. Yüzü bir maske gibiydi, dudakları bir gülümsemeyle şekillenmişti ama bakışları hüzünle kaplıydı.

Belimde bir çift el hissettiğimde bu dokunuşu tanıdım.

"Mahi," diye fısıldadığında karşımdaki Efken'e bakıyor olsam da arkamda duran kişinin de Efken olduğunu biliyordum.

"Mahinev," dedi karşımdaki Efken. Sesler aynıydı. Biri önümde, diğeri arkamda duruyordu. Önümde duran Efken yayı aldı, oku yerleştirdi ve gümüş tel bir çığlık atarak gerildi. Korkuyla nefesimi tuttuğumda, elleri belimde olan Efken beni hızla kendine doğru çevirdi ve eteklerim savrularak gecenin içinde dalgalandı.

"Güvendesin," dedi ama arkasına aldığı Efken'in elinde tuttuğu okun yayın ucunda olduğunu bildiğim için ona korkuyla bakmaya başladım. "Korkma."

Alnını alnıma bastırdı. Aramızda o donmuş elmayla öylece birbirimize yaslıyken korku sadece bir anlığına kayboldu.

Ok havayı yırttı, bir an dünya sustu. Açıklığın diğer ucundan havayı pençeleyerek hızla Efken'e doğru gelen oku hissettim ama hareket edemedim.

Kırık bir gülümseme dudaklarını şekillendirdiğinde, "Efken," diye fısıldadım, sesim titriyordu. Ucu karanlık bir yıldız gibi parlayan o ok, aniden bir bedene saplandı ve saplandığı beden kollarımda sarsıldı. Sendeledi ama düşmedi, gözleri benimkilerden ayrılmadı. Sırtından giren okun hızla göğsünden çıktığını gördüm, ardından ortamızda duran elmaya saplandı ve avuçlarımda duran elma, bir ayna gibi çatladı; içinden kan sızmaya başladı. Çatlayan elmanın içinden sızan yalnızca kan değildi, eski bir hatıraydı.

"Efken!" diye çığlık attım. Elma ellerimden kaydı. Efken ellerimden kaydı. Dizlerinin üzerine çöktü, kan hızla göğsünü lekeliyor, ze-

mine bir göl gibi yayılıyordu. Kafamı kaldırıp sunağın önünde elinde yay ile bana bakan diğer Efken'e baktım.

Yüzü değişmeye başladı. Yüzü benim yüzüm oldu, elleri benim ellerim, bakışları benim bakışlarım. Aynada kendimi görüyor gibi sarsıldım.

Kendim yayı indirdi. Gözlerime dikkatle bakıyordu.

"Ne yaptın sen?" diye çığlık atarak dizlerimin üzerine düştüm. Efken'i kollarımın arasına almak için ona uzanan ellerim havada donup kaldı. Çünkü yerde uzanan, okun deldiği beden Efken'e ait değildi.

Yerde, kendi kanının içinde yatan beden bana aitti.

Kendi sesim bana o derin karanlığın içinde, yere indirdiği yayı sıkıca kavrarken fısıldadı: "Kendini vurmak, bazen sevmekten daha az can yakar."

Aniden gözlerimi açtım. Siyah ipek çarşafların üstündeydim. Bakışlarım yavaşça yatağın diğer ucuna kaydığında, Efken'in yanımda uyuduğunu gördüm. Kolunu dirseğinden bükerek yüzüne koymuş, gözlerini koluyla kapatmıştı ve aldığı sakin nefesler şu an derin bir uykuda olduğunu kanıtlıyordu.

Efken'in uyuyan bedenini izlerken, babaannem anılarımın içinde konuştu. *"Âdem ve Havva'nın hikâyesinin bilinenden daha farklı olduğunu biliyor muydun?"* Sesi zamanın içinde ilerleyerek bana gelmeye devam etti. Çocukluğum sanki odanın köşesinde sessizce iri gözlerini yüzüme dikmiş beni izliyordu ama izlediğinin ben değil, babaannem olduğunu hissedebiliyordum. Babaannemden korksa da ona ilgi duyar, anlattıklarını iri gözlerle dinlerdi. Bakışlarım Efken'in vücudunda dolaşırken, babaannem anılarımdan bana seslenmeye devam etti. *"Âdem, aslında Lilith'i seviyordu. Onu öyle çok seviyordu ki, uğruna ölecek kadar çok. Fakat Lilith, Âdem'i seviyor olmasına rağmen bu aşka boyun eğmiyor, aşkın onu isteklerinden vazgeçirmesine göz yummuyordu. İdealleri ve kendi gerçekleri vardı."* Gözlerim Efken'in parmaklarındaki dövmelerde takılıp kaldı. *"Bir gün Lilith, Âdem'i bırakıp gitti. Gittiğinde geride büyük bir enkaz bırakmış oldu çünkü Âdem, onsuz yaşayamayacak kadar çok seviyordu onu. Öyle çok ağlardı ki tüm melekler onun ağıtlarını duyup onunla*

Ninova

ağlardı. Sonra bir gün Tanrı, Âdem'in daha fazla gözyaşı dökmesine razı gelmedi ve Havva'yı yarattı. Havva, Lilith'in görsel bir ikizi gibiydi. Onun gibi bakıyor, onun gibi kokuyor, ona aynadaki yansımasından daha çok benziyordu. Âdem başta reddetti, Lilith'i geri istedi ama Lilith'in dönmeyeceğini anladığında, Havva'ya sığınmaktan başka çaresi kalmadı. Sonra bir gün Havva'yı öyle çok sevdi ki, Havva'nın aslında Lilith'in bir kopyası olmadığını, Lilith'in ta kendisi olduğunu anladı. Belki de Lilith de Âdem'e olan aşkını yenememiş, sonunda teslim olup bir başkası olarak yeniden onun hayatına geri dönmeyi seçmişti. Âdem'i bu uğurda ismini geride bırakacak, başka biri olmayı kabul edecek kadar çok sevdiğini anlamıştı."

Gözlerimi yavaşça Efken'den ayırdım ve babaannemin sesi anıların içinde kayboldu. Hareket etmeyen zamanın içinde geriye doğru düşerek ona o soruyu yönelttiğim ânın içine çekildim.

Bakışlarını yüzümden ayırmadan, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Başımı önüme eğip kendimle bir savaşa girmişim gibi kaşlarımı çattım. Bu savaşı ona bilinçli olarak göstermeye çalışıyordum.

"Gidemez miyiz?" diye sorarken gözlerimi ona dokundurmadım. "Sen ve ben. Her şeyi geride bırakamaz mıyız?"

Afalladığını hissettim. "Yaşanan onca şeyden sonra istediğin bu mu gerçekten?" diye sordu, sesindeki tereddüt karşısında kaşlarımı çatıp kafamı kaldırarak ona baktım.

"Bunu söylemek benim için de kolay değil," dedim. "Ama her nasıl sen bana zarar vermek istemiyorsan, lanet olsun ki ben de sana zarar vermek istemiyorum. Her şeyimi kaybettim ve ben..." Gözyaşlarıyla dolu gözlerimi yumdum. "Seni de kaybedemem."

Bana inanmak istediğini hissettim. Bana inanmaktan korktuğunu hissettim. Bu kalbimi acıttı. Çaresizliğim büyüdü ama hissettiğim çaresizliğin gölgesi oynadığım oyuna aitti. Parmak uçlarıyla gözlerimden düşen yaşları sildiğinde gözlerimi açmadım. Avucunu yanağıma bastırdı ve çaresizliğimi göstermek adına yanağımı avucuna yasladım. Burnumu çekerken, "Affedilmeye değer biri değilim," dedim. "Kendimi asla affetmeyeceğim, seni asla affetmeyeceğim ve affedilmeyi hiç

arzulamayacağım. Ama yine de seni kaybedemem." Gözlerimi usulca araladığımda tüm dikkatini bana vererek gözlerimin içine baktı. Yüzünde dağılmış bir ifade vardı. Çok güçlü görünüyor olsa da ruhunda yanan ateşin dumanlarını görebiliyordum.

"Sana tüm bunları yaşattıktan sonra buna hakkım mı var?" diye sormasını beklemiyordum. "Tüm bu yaşattıklarımdan sonra senin bu söylediklerine nasıl güveneyim? Yolun başını birlikte aşarsak ve ortasına geldiğimizde tekrar sırtımda hançerini hissedersem..." Sustu.

"Beni öldürür müsün?"

"Bunu yapmayacağımı söyledim," dedi donuk bir sesle.

"O zaman?"

"Kendi hislerim hakkında konuşmak istemiyorum. Sikik sikik konuşturma beni," diyerek elini yavaşça yanağımdan çekip bakışlarını lambaya çevirdi.

"Haklısın. Birbirimize birçok kez ihanet ettik," diye kabullendim. Gözlerimi yere indirip sustuğumda bakışlarının yeniden yüzüme çevrildiğini hissedebilmiştim.

"Seni buraya getirirken beni bir daha kandırmana izin vermeyeceğime dair bir söz vermiştim kendime. Yemin değildi, küçük bir sözdü ama benim için küçük sözlerin bile yemin gibi anlamları vardır."

"Yeminini bozmayacaksın," dedim başımı aşağı yukarı sallarken. Hâlâ zemine bakıyordum. "Anladım. Söylemedim say. Zaten söylememem gereken bir şeydi. Düşünmemem gereken bir şeydi."

"Ama düşündün."

"Hislerim yüzünden," dedim omuz silkerek. "Tekrar aptallık etmemem gerek, biliyorum. Senin ipinle kuyuya inersem sen beni o kuyuda bir başıma bırakırsın."

"Farkında mısın, ikimiz de aynı şeyin olmasından korkuyoruz," dedi sakince. "İkimizin de elinde bir ip var, ikimiz de inmek istiyoruz ama ikimiz de o kuyunun dibine inince terk edilmekten korkuyoruz."

"Birbirimize bu kadar inanmıyoruz işte," dedim. "Bu kadar yitirmişiz inancımızı." Kafamı kaldırıp ona baktım, sakin gözleri yüzümden ayrılmadı.

Ninova

Sonunda, "Başım ağrıyor," dedi. Duraksayarak ona baktım. "Uyumadım bir süredir," diye ekledi bu kez, doğrudan gözlerimin içine bakıyordu.

Yavaşça yatağa uzandığımda bana baktı. Sessizce yanımdaki boşluğa vurup gözlerinin içine hâlâ yaşlarla dolu olduğundan emin olduğum puslu gören gözlerimle baktım. İstediğini almış gibi yavaşça yatağın üzerine çıkıp yanıma uzandı.

"Yatağı yakmazsın değil mi?"

"Çok güvenme bana," dedim muzip bir sesle.

Burnundan sert bir nefes verdi. Bana çok yaklaşmadı, aramızdaki boşluğu korudu ama içimden bir ses bu gece o boşluğun ortasında duran duvarın yıkıldığını söylüyordu.

"Ağlamayacaksın değil mi?" diye sorduğunda yanağımı yastığa yaslayıp ona baktım. "Ağlamaya devam edecek gibi hissediyor musun?"

"O nasıl soru ya?" Farkında olmadan gülümsedim.

"Bu ciddi bir soruydu."

"Ağlamayacağım," dedim. "Baş ağrın geçene kadar uyu bari."

Tıpkı benim gibi yanağını yastığa yaslayıp bana baktı. "Yanık bir uzvumun kokusuyla uyanmayacaksam evet, uyuyayım bari."

Parmağını kaldırdı, havaya doğru küçük bir daire çizdi ve lambadan sızan ışık bıçak gibi kesilerek kapandı. Karanlığın içinde parlayan mavi gözlerine bakmaya devam ettim, o da bana bakmaya devam etti. Artık aramızda yükselen bir duvar yoktu ve geriye şu küçük boşluğu kapatmak kalmıştı.

Birbirimizin gözlerinin içine bakarak sessizliğin içinde uzandık. Uyku bizi kollarının arasına çekene dek bu devam etti.

Kâbustan uyandığım o saniyelerde onu izlemeye devam ediyordum. Sonunda yataktan bir hayalet gibi kalkıp odanın içindeki banyoya ilerledim. İçeri girip kapıyı arkamdan çektim ve üzerimdeki kıyafetleri çıkarmaya başladım. Çıplak bir şekilde aynanın karşısına geçip ellerimi lavabo tezgâhına yasladığımda yüzümdeki solgunluk dikkatimi çekti. Gözlerime kan oturmuş, göz altlarım çökmüştü ve tenim bir iki ton daha açık görünüyordu. Yavaşça yan dönüp omzumdaki yaraya baktım. Bir şimşeğin gökyüzünde damarlara ayrıldığı gibi yara da te-

Ninova

nimin üzerinde damarlara ayrılarak yayılmıştı. Soluk kırmızı renkteki yaranın dışı kabuk bağlamaya başlamış gibi görünüyordu ama parmaklarımı yaraya dokundurduğumda acıyı hissettim. Gücü tam anlamıyla kontrolden çıkmış olmalıydı çünkü sadece bir yıldırım oku bile iyileşmemi yavaşlatacak kadar derinden yaralanmamı sağlamıştı. Oysa o toplantı salonunda bir silahtan saçılan mermiyle vurulduğumda bedenim kolaylıkla iyileşmiş, mermiyi içinde hiç var olmamış gibi yok etmişti.

Yavaşça duş kabininin cam kapısını kaydırıp içeri bir adım attım. Musluğu çevirdiğimde aniden yukarıdan akmaya başlayan su fayanslara çarparak tenime sıçradı ama suyun soğukluğu beni üşütmedi. Suyun altına bir adım atıp gözlerimi yumdum ve dimdik durarak başımdan aşağı hızla düşmeye başlayan suyu hissettim. Kapalı gözlerimin ardında bir sokak belirdi. O sokağın ucunda durup omzumun üzerinden sokağın sonuna baktım ve sokağın sonunda babasıyla arabadan inip yaşadıkları binaya doğru yürüyen Mahinev'i gördüm. Binanın kapısı açıldı ve Mahzar dışarı çıkarak babamın ellerindeki poşetleri aldı. Babam, Mahzar'ın omzuna vurup gülerken, Mahinev bir an için durup omzunun üzerinden sokağın diğer ucuna baktı. Göz göze geldik. Bir daha yaşanmayacak o anının içinde, geçmişimden bana son kez baktı ve binadan içeri girdi. Elim yüzüme kaydı, yüzümden akıp giden suyu elimle iterken ağlamamak için kendimi tuttum. Mahzar'ın sesi zihnimin derinliklerinde yankılandı: *"Hiç anlamıyorum, ne buluyorsun şu kitaplarda bu kadar? Ara sıra kafanı kaldırıp dışarıdaki dünyaya bak, gelecekteki kocan seni kitap sayfalarında değil, herhangi bir sokakta bekliyor."* Sesi yavaşça kaybolurken geride gülerken çıkardığı o huzur verici ses kaldı. Yankı gibi.

Suyun altında yavaşça dizlerimin üstüne çöktüm. Su hızla bedenime akmaya devam ederken avucumu ağzıma örttüm ve çıkması olası bir hıçkırığın önünü keserken gözlerimi yumdum. Ağlamamak için yumduğum gözlerimden benden izin almadan kayıp giden gözyaşları başımdan aşağı düşen suya karıştı. Özür dilemek, bir oyun bile olsa böyle şeyler söylemek ve yapmak zorunda kaldığım için Mahzar'dan af dilemek, ona yalvarmak istedim. Bir yanım beni duyacağına inan-

Ninova

mak istedi, diğer yanım ise artık onun olmadığını ve bir daha onu hissedemeyeceğimi, öylece kaybolduğunu, ellerimden kayıp gittiğini haykırıp beni gerçeğe uyandırmaya çalıştı.

Gerçek bu kadar çok can yakıyorsa, yalanın kollarında huzurlu bir uyku çekmeye razıydım.

Banyonun kapısının tıklatıldığını duydum ama kendimi toplayıp doğrulup kalkamadım. Yere oturup sırtımı fayans duvara yasladım ve su üzerime akmaya devam ederken dizlerimi çıplak göğüslerime çektim. Dışarıdan gelen sesleri duyamayacak kadar kendi zihnimin içine battığımda kapının kolu yavaşça aşağı doğru indi ve alnımı dizime yaslayıp yüzümü saklamaya çalıştım.

Efken'in tereddütte kalmış gibi, "Mahi?" dediğini duydum ama ona karşılık veremedim. Yüzümü dizlerime daha sert bastırıp mümkünmüş gibi kabinin içinde daha da küçüldüm. Kabinin cam kapısının açıldığını duydum, içeri adım attı ve yere eğilip bileklerimi tutarak yüzümü açığa çıkarmam için onları çekti. Kafamı kaldırıp beni delen gözlerine baktığımda çenesi seğirdi. İfadesiz tutmak için çaba gösterdiği yüzünde kırılan ışığı, gözlerini saran acıyı gördüm. Benden saklamadı. Çünkü ben de ondan saklayamadım.

"Şşş," diye fısıldayarak yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Her şey yolunda." Yalan söylediğini kendisi de biliyordu ama şu an o yalana çok ihtiyacım olduğunu görebiliyordu. Çıplak vücuduma aldırış etmeden beni kollarının arasına çekti. Pantolonu sırılsıklam oldu ama aldırmadı. Kollarını bedenime sardığında hissettiğim çaresizlik bir obruk gibi içimi oyarak ruhumun derinliklerinde yerini asla doldu-ramayacağını bildiğim bir boşluk yarattı. "Geçti," diye yalan söyledi ve her şeyden çok bu yalana inanmak istedim. Geçmeyeceğini biliyordum, o da biliyordu. Çenesini ıslak saçlarımın üzerine bastırıp çıplak bedenimi tamamen koruması altına aldı.

"Yalan söyleme," diye fısıldadım sesim çatlarken. "Hiçbir şeyin geçtiği yok. Geçmeyecek. Bu acı asla bitmeyecek."

Özür dilemedi ama sanki özür diliyormuş gibi beni daha sıkı tuttu. Düşmemden korkuyormuş gibi tuttu ama ben çoktan düşmüştüm;

Ninova

cesedim o uçurumun dibinde uyuyordu ve ben kimsesiz bir ruh gibi kendi cesedimin başında yas tutuyordum.

Yavaşça geri çekilerek yüzüme baktı. Yanaklarımdan akan suyu ve gözyaşlarını silerken kaşlarının ortasında bir çukur belirmişti.

"Herkes gitti," dedim çenem titrerken. "Mahzar gitti, Miran gitti, sen gittin, belki babam da gidecek. Beni burada tek başıma bıraktınız." Bu yalan değildi, bu ruhumun ağıtıydı ve duymasına izin verdim. İçimde attığım çığlıklar bir bıçak olup öyle çok yara açmıştı ki bana, artık ruhumdan akan kanı saklayabilecek gücüm kalmamıştı.

Uzun süren ve ona da ızdırap verdiğini bildiğim o sessizliğin ardından, "Tek başına değilsin," dedi. Buna inanmam için elinden gelen her şeyi yapacakmış gibi bakıyordu. Avuç içlerini omuzlarıma bastırdığında yaram acıdı ve yüzümü buruşturdum. "Siktir," diyerek avucunu omzumdan koluma doğru kaydırdı. "Artık senin için hiçbir anlamı olmayabilir ama ben buradayım."

"Gideceksin. Bu kapıdan çıkıp gittiğim an yeniden benim için bir yabancı olacaksın," dedim onun gözlerinin içine bakarak. "Çünkü biliyorum, olmak zorundasın."

"Bunu istemiyor musun?" diye sorarken bana dokunmaya bile kıyamıyor gibi bir hâli vardı.

"Ne istediğimin ne önemi var? Ne zaman bir önemi oldu ki?" diye sordum sertçe. Gözyaşlarına boğulmadan önce uzun uzun gözlerine baktım ve sonra yeniden ağlamaya başladım.

"Her zaman vardı."

"Yalancının tekisin," diye fısıldadım.

"Öyleyim ama bu konuda sana hiç yalan söylemedim." Yüzümü avuçlarının arasına alıp kafamı kaldırdı. "Her zaman vardı, hâlâ var."

"Artık ne yapacağımı bilmiyorum," dedim, bu yalandı. "Yolumu kaybettim." Bu gerçekti.

Dudaklarım alnıma bastırmasını beklemiyordum. "Görebiliyorum," dedi dudakları alnımdayken. Nefesi alnıma yayıldı ve alın yazımın alev aldığını hissettim. Güçsüzce ellerimi çıplak kollarına koyup parmaklarımı derisine bastırdım ve savunmasız bir şekilde ağlamaya devam ettim.

"Ağlama," diye fısıldadı. "Bana bunu yaşatıp durma."

Kendimi durduramadım, belki de durdurmak için çabalamadım. Sadece ağladım. O kadar çok ağladım ki alnımdaki dudakları yavaşça alnımdan gözlerime indi. Gözlerimi öptüğünü hissettim. Su hâlâ üzerimize akıyor ama yaşananların üzerimize bulaştırdığı çamuru temizlemeye yetmiyordu.

"Seninle farklı bir kaderin içine doğduğum bir zaman diliminde tanışmak isterdim," dedi dudakları gözlerimdeyken. "Dünyadaki en büyük sırrın sadece kalbimizde sakladıklarımız olduğunu sandığımız bir zaman diliminde. Yayılabilecek tek karanlığın düşüncelerimizden doğacağına inandığımız, birbirimiz için ışıkları açan kişi olabileceğimiz bir zaman diliminde."

"Ama artık çok geç," diye fısıldadım, bu daha çok ona yöneltilmiş bir soruydu.

"Benim kaderimde fistığım, ne yazık ki bir zalim olmak varmış."

"Sen ışıkları açan kişi olmadın, ben de oturup bu karanlığın ortasında yaşananlar ve bir daha asla yaşanamayacağından emin olduklarıma ağladım," diye fısıldadım çaresizce.

"Özür dilerim."

"Dileme." Kollarından kurtulmaya çalıştığımda beni tutup kendine bastırdı ve kalkmama engel oldu. "Her şey daha farklı olsun diye uğraşmadın bile."

"Ortada değiştirebileceğim ne kaldı ki?" diye sordu.

"Vazgeçtin benden!" Onu itmeye çalıştım ama beni duvar ile arasına sıkıştırıp oturduğum yerden kalkmama izin vermeden kollarının arasında tutmaya devam etti. "Vazgeçtin benden," diye fısıldadım. "Bana her şeyi yaşatan sendin ve bir de üstüne vazgeçtin benden!"

"Şşş," diyerek beni daha sıkı tuttu ama durmadım, çırpındım, ona vurdum, küfrettim ama çekilmedi. Beni sıkıca tutmaya devam etti.

"Keşke ölseydin," dediğimde bedeni kasıldı ama beni sıkıca kavramaya devam etti.

"Bu seni rahatlatacak mı?" diye sordu yavaşça.

Evet, diye haykırabilirdim belki ama sustum. Ruhum sessizliğe gömüldü, kalbim sancıyla kıvrandı ve bedenim bir kukla gibi gücünü kaybederek onun kollarında hareketsizce yığıldı.

"Söyle," dedi ve kollarımdan kavrayarak ona bakmam için beni zorladı. "Ölürsem geçecek mi? Ağlamayı bırakacak mısın?"

Gözlerinin içine bakarak, "Hayır," diye fısıldadım.

Gözlerini sıkıca yumarken dişlerini de sıkmış olacak ki yüzüne oyulan mezarları gördüm. Gözlerini açtığında uçurum mavisi gözlerinde yaşananların yankısı vardı ve hisler alevler hâlinde büyüyerek harelerini sarmıştı.

Dudakları şiddetle dudaklarıma çarptı.

Beni yaşamaya aç bir adam gibi öptü, beni ip boynunda, altındaki tabure itilmiş bir adam gibi öptü. Beni öyle bir öptü ki akrep öne doğru bir adım attı ve zamanın zincirleri bir anlığına da olsa kırıldı. Bir elim onun ensesine kaydı, ensesini sıkıca kavrarken öpüşüne güçlükle karşılık verdim. Avucunu arkamdaki duvara yaslayıp beni tamamen kafes içine alarak üzerime abandı ve öpüşmeyi derinleştirdi. Parmaklarım ensesinden kayarak geniş sırtına gitti, sırtına dokundum ve onun sırtına kılıcı sapladığım an yeniden zihnimin içinde alev gibi büyüyerek acı dolu ışığıyla düşüncelerimi aydınlattı. Tırnaklarımı sırtına yavaşça sapladığımda ağzımın içine doğru inledi. Kaşlarını çattığını gördüm ama gözlerini açmadı ve benim de gözlerim usulca kapanırken öpüşmemiz mümkünmüş gibi daha da derinleşti.

Dudaklarımız ayrıldığında ikimiz de nefes nefeseydik. Alnını alnıma bastırıp, "Gidelim," dedi tek nefeste. Hislerin içinde boğulduğum bir sessizlik oldu. "Gidelim," dedi tekrardan ve gerçek, bir bıçak gibi kalbime saplandı.

Artık kapanın içindeydi ama ben kapanın dışında kalmıştım ve onu sonunda o kapanın içine çekmeyi başarmıştım.

Duygular sesimde mum alevi gibi yalpalarken, "Ne?" diye sordum, sesim de duygularım gibi yalpalıyordu.

Alnını alnıma daha sert bastırıp, "Bir şansımız olacaksa ve bunu sikip atıyorsam, kendimi asla affetmem," dedi. "O yüzden gidelim."

"Sen ciddi misin?" diye sorarken sırtına daha sıkı tutundum.

Ninova

"Ciddiyim," dedi. "Sorular sorma, bir neden arama, şüphe duyuyorsan bile bir anlığına o şüpheyi fırlat at bir kenara çünkü ben öyle yapmayı seçiyorum. Gidelim."

Ardından yüz yüze gelmemizi sağlayacak kadar mesafe yaratıp beni uzaklaştırarak gözlerimin içine baktı.

"Ne olacaksa olsun," dedi. "Ben sensiz olmaktan yoruldum çünkü."

Gözyaşları yeniden gözlerimden kayıp gitmeye başladı. Bu kez kazandığım için ağladım ama bu galibiyet canımı acıtıyordu. Bu mutluluğun değil, yaşadığım kaybın gözyaşlarıydı çünkü birbirimizi sonsuza dek kaybettiğimiz an, asıl bu andı. Onu bir yalana inandıracak, o yalanın içinde bir süre nefes alacaktım ve sonra onu o yalanın içinde tek başına bıraktığımda bir enkaz olarak kendi yalnızlığıma geri dönecektim. Bu düşünce bana o kadar çok ağır geldi ki gözyaşlarına boğuldum.

"Ağlama artık," dedi içi gidiyormuş gibi. Bu beni daha da şiddetli ağlattı. "Geçiremem belki ama elimden geleni yaparım." Avucu yüzüme kaydı ve gözlerimi ondan ayırmamamı istiyor gibi başımı sabit tutup gözlerimin içine baktı. "Ne olacaksa olsun, ben yine seçiyorum," dedi. "Hep seni seçerdim."

Kollarımı onun boynuna sardım ve canını acıtacak kadar güçlü bir şekilde ona sarıldım. Çünkü gözlerinin içine bakarak daha fazla yalan söyleyecek hâlim kalmamıştı, gözlerinde gördüğüm gerçeği hazmedememiştim. Kollarını belime sarıp, "Ne olacaksa olsun," dedi keskin bir sesle. "Ama her şey seninle olsun."

İçimde bir yerlerde ölümün pençeleri tenine geçmiş olmasına rağmen nefes alıp vermeye devam edebilen o Mahinev, kafasını kaldırıp düşüncelerime baktı ve düşüncelerimin ortasındaki karmaşada onunla göz göze geldim. İçine ellerimde ektiğim o aşkı, şimdi köklerinden kavrayarak kalbinden söküp çıkarmaya çalışıyordum ve bu yüzden ölecek olmasını umursamadan ona verdiğim acının büyüklüğünü bana göstermeye çalışıyor gibi gözlerimin içine bakıyordu.

Efken beni kollarının arasına alarak ayağa kaldırdı. Akan suyun altında kafamı kaldırıp ona baktım. Çıplak vücuduma değil, doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. Bana, "Eminsin değil mi?" diye sorarken

Ninova

emin olmamamdan korkuyormuş gibi bir hâli vardı. Başımı aşağı yukarı sallayıp burnumu çektim ve genzime dolan su yüzünden öksürdüm. "Yavaş," diye fısıldayarak büyük avucunu saçlarımda kaydırdı. "İyi o zaman." Beni tekrar kendine çekti ve çıplak göğüslerim onun çıplak vücuduna yaslandı. Çenesini saçlarıma bastırırken, "Kolay olmayacağını biliyorsun, değil mi?" diye sordu. "Bu kararın sana pahalıya mal olacak."

Gözlerimi yumup, "Yeterince bedel ödedim," diye fısıldadım.

Babamın bir daha beni affetmeyeceğini düşünüyor olmalıydı, eğer tüm bunlar onu kapana çekmek için oynadığım bir oyun olmasaydı evet, biliyordum, babam beni asla affetmezdi. Efken biraz daha yara almamı istemiyor olsa gerek, bu olasılıktan bahsetmedi ama bunu düşündüğünü beni tutuşunun sıkılaşmasından bile anlayabiliyordum. Alacağım yaradan beni korumak istiyor gibi tutuyordu ama bilmiyordu ki asıl yarayı ona açan kişi ben olacaktım.

"Seni koruyamadığım anlar olacak," dedi sessizce.

"Kendimi korumayı öğrendim," diye yanıtladım.

Bana daha sıkı sarıldı ve sanki bu sonmuş gibi ben de ona sımsıkı sarıldım. "O zaman siktir olup gidelim," dedi burnundan sert bir nefes vererek. "Ne olacaksa olsun."

"Gidelim."

Beni yavaşça kendinden uzaklaştırıp gözlerimin içine baktı. Çıplak parmaklarımın ucunda yükselip, akan suyun altında gözlerimi gözlerinden çekmeden dudaklarımı dudaklarına yerleştirdim. Bu belki bir veda öpücüğüydü ama Efken'e eve dönüş yolunu göstermişim, o kapıyı açıp uzun zamandır onu bekliyormuşum da sonunda onu içeri buyur ediyormuşum gibi hissettirdiğini biliyordum. Nazik bir öpücük, birkaç saniye sonra yerini birbirini tüketmek isteyen iki insanın öpüşmesine bıraktı. Sırtımı duvara yasladı ve beni duvarla arasına alıp bir elini duvara yaslarken, diğer eliyle belimi kavrayıp beni kendine bastırdı. Su, dudaklarımızın arasından kayıp gidiyor, sessiz gözyaşlarım suya eşlik ederek usulca dökülüyordu.

Öpüşmemizin tansiyonu arttıkça, göğsüme biriken hisler bıçak olup kalbime batmaya ve beni içerden kanatmaya başladı. Sonunda

Ninova

Efken burnundan sert bir nefes vererek dudaklarımızı ayırıp, "Giyin ve bana birkaç dakika ver," dedi.

Gözlerimi yüzünde gezdirdim, gözlerini açmadan aynı şekilde durmaya devam ediyordu. Yavaşça geri çekilip saçlarımdaki suyu sıktıktan sonra kabinden çıkarak köşedeki havluyu vücuduma sardım. Dönüp omzumun üstünden ona baktım. Hareketsizdi, bir eli duvara yaslı soluk soluğa bekliyordu ve aldığı her nefeste geniş sırtındaki kas kütlesi hareket ediyordu. Onu sakinleşmesi adına banyoda tek başına bırakıp çıktım ve arkamdan kapıyı çektim.

İstediğim sonunda olmuştu ama neden kaybetmiş gibi hissediyordum? Öfkem kendime yöneldi, beni gri bir gökyüzü gibi altına alarak sağanağına maruz bıraktı. Bu işe bir anlığına dahi olsa kalbimi karıştırdığım için ölmeyi hak ediyordum.

Tekli koltuğun üstüne serilmiş kıyafetlerimi alıp üstüme geçirmeye başladım. Islak saçlarımı kazağımın içinden çıkarıp sırtıma serdiğimde banyodaki suyun sesi kesildi. Eğilip yerden postallarımı aldım ve çoraplarımı ayaklarıma geçirdikten sonra postallarımı giyip bağcıklarını bağlamaya başladım. O sırada Efken beline sardığı bir havlu ile banyodan çıktı ve buhar da onu takip ederek karanlık odanın içine yayıldı. Gözlerimi vücuduna değdirmemeye çalışarak, "Babamla yüzleşemem," dedim sakince. "Bu yüzden kimseye görünmeden gidelim. Miran bunu bilsin istemiyorum."

Bir süre olduğu yerde dikildi, beni izlediğini hissedebiliyordum ama ona bakmıyordum. Sonunda, "Nasıl istersen," dedi.

Sakinliğimi koruyarak, "Kılıç ve kupa, Vitali'nin run yazarak koruma altına aldığı bir depoda," dedim. "Riva'daki evin deposu. Görünmeden oraya gidip onları almamız gerek, aksi hâlde babam kupayı kullanmanın bir yolunu bulabilir."

"Run yazarak güvende tutmak mı? Bu çok aptalca olmuş," dediğinde ona yan gözle baktım. Omuz silkip bakışlarını farklı bir yöne çevirdi.

"Sonuçta gidip çalamadığına göre işe yarıyor."

"Genel olarak senin kanınla mühürlenmiş bir kupayı çalabilmemin imkânı yoktu ama eğer kılıcı run yazarak korumaya çalıştığını biliyor olsaydım, onu çalması çok kolay olurdu."

Ona şüpheli gözlerle baktığımda gülümsedi, gülümsemesinin gözlerine yayıldığını görmek kalbimi tekletti. Teslim oluyor gibi yaparak ellerini havaya kaldırdı ve "Söz veriyorum gidip çalmayacağım. Hatta gideceğimiz yere ulaşana dek kılıcı bedeninin içine alıp benden saklayabilirsin," dedi. Gülümsemesi karanlık bir boyut kazandı. "Sonra içinden seve seve çıkarırım." Ahlaksız iması gözlerimi hızla ondan kaçırmama neden oldu. Bu onu eğlendirmiş olmalıydı, geniş gülümsemesiyle beni izliyor, beni utandırmaktan keyif alıyor gibi görünüyordu.

Kalbim sızladı ve öfkem kalbimin üzerine binerek sızıyı durdurması için kalbimi baskıladı.

Koltuğa oturup, "Babamı görmek istemiyorum, kimsenin bizi görmesini istemiyorum," dedim.

Sakince, "Görmeyecekler," dedi.

"Her yerde beni aradıklarına eminim," dedim. "Ama illaki kupayı ve kılıcı korumak için eve birilerini bırakmışlardır. Dikkatli olmak zorundayız." Yalan dilimde gitgide büyüyor, kalbim sancıyordu.

"Her zaman dikkatliyimdir, unuttun mu?" diye sordu.

Değilsin, şu an hiç dikkatli değilsin, demek istedim ama sustum. Gözlerimi yüzünde gezdirirken, "Ne zaman gideriz?" diye sordum.

"Miran ve Crystal'in evden ayrıldığımızı fark etmemesi daha iyi olur," dedi. "Birkaç saat içinde çıkarız. Benimle bahçede buluş."

"Birkaç saat mi? Zaman duracak kadar yavaş, farkında mısın?" diye sordum çatık kaşlarla. "Bu karmaşayı da halletmemiz gerek yoksa ailemle uğraşacaklar."

"Tamam, bunu da halledeceğiz," diyerek bana güvence verdi. Ağır adımlarla bana yaklaşıp kafasını eğdi ve koltukta oturan bedenime üstten baktı. "Korkmana gerek yok. Yemin ederim sana ihanet etmem."

Gözlerinin içine bakarken gözlerimin kıpkırmızı olduğunu biliyordum. Ağır ağır başımı salladım ve "Sana güvenmeye çok ihtiyacım var," diye fısıldadım.

Dudakları yukarı kıvrıldı ama gözleri kederli bakıyordu. "Bu ihtiyacın ne demek olduğunu biliyorum," dedi ve onun da bana güven-

Ninova

meye ihtiyacı olduğunu anlamak kalbimi sızlattı. Büyük parmaklarını çeneme yerleştirdi, kafamı kaldırdı ve yüzümü açığa çıkardı. "Güzel, artık ağlamıyorsun."

Dudaklarım yavaşça yukarı kıvrıldı, hüzünlü gülümsememe takılan gözlerine çöken acıyı gördüm.

"Tüh be," dedi. "Sigara paketi alt katta kaldı iyi mi?"

"Hı?"

"Hiç," diyerek parmaklarını yavaşça çenemden uzaklaştırdı. "Etrafta kimsenin dolaşmadığından emin olduktan sonra bahçeye in ve beni bekle. Belki senden önce orada olurum."

"Tamam," diye fısıldadım.

Bana sırtını dönüp çıkışa yürümeye başladığı sırada, "Efken," dedim ve durup omzunun üstünden bana baktı. Yüzünü ezbere almak istiyormuşum gibi ona uzun uzun baktıktan sonra, "Elektrikler," dedim, "gittiğimizde bunu da halletsen olur mu?"

"Olur," dedi sessizce.

"Ama şimdi yapma, babam bunu tuhaf bulurdu," dediğimde güvenin gözlerine yayıldığını gördüm. "Buralardan gittiğimizde yaparsın."

"Olur."

Ve kapıdan çıktı. Kapı kapandı. Artık odada yalnızdım.

Gözyaşlarım yeniden akmaya başladı.

Zaman nazikçe aktı ama gökyüzü değişmedi, saatler hâlâ sessizdi. Yerimden kalktım, odanın içinde ilerledim, kapının önünde durdum ve son kez omzumun üstünden odanın içine baktım. Kapının kulpunu kavrarken gözlerim hâlâ odanın içinde dolaşıyordu. Odadan çıkıp kapıyı çekerken gözlerimi yumup derin bir nefes aldım.

Gecenin hiç bitmeyeceğini bilsem de bu gecenin bu denli uzun olmasının nedeninin zamanın yavaşlamış olmasından kaynaklı olmadığını biliyordum. Karanlık koridoru kolaçan ettim, kimse yoktu. Ağır adımlarla basamakları inmeye başladım ve ateşin çıtırtılarını duydum, salona yayılan ışığı izleyerek son basamağı da indim.

Hole saptım, çıkış kapısına doğru yürüdüğüm sırada kapılardan biri açıldı ve içeriden adının Can olduğunu hatırladığım çocuk çıktı. Beni görünce duraksadı, sağına soluna baktı ve sonra korku dolu göz-

Ninova

leri bana çevrildi. Bu çocuğu ilk kez gördüğümde Nemesis tarafından rehin alınmıştım, onu ilk gördüğümde gözlerinde gördüğüm korku yine ilk günkü tazeliğini koruyordu.

"İyi geceler," dedi tedirgin bir sesle.

"Sen de mi bu evde kalıyorsun?"

"Gidecek başka yerim yok," diye cevap verince kaşlarım çatıldı. "Nemesis burada kalmama izin verdi."

Şimdi Efken'i, yani Nemesis'i aldığımda bu zavallı çocuk yine kimsesiz kalacaktı. Gözlerinin içine o kadar uzun süre baktım ki sanki düşüncelerimi görüyormuş gibi duraksadı. "Sen iyi misin?" diye sordu zarif bir sesle.

"Evet."

"Dışarı mı çıkıyorsun?" Dış kapıya, sonra da bana baktı. Burada esir tutulduğumu bildiğinden olsa gerek, dışarı çıkıyor olma ihtimalim onu ürkütmüştü.

"Merak etme, o biliyor."

Durdu, kaşlarını çattı. "Şey, bana yalan söylemiyorsun şu an, değil mi?"

Gülümsedim. "Yalan olsaydı da beni durdurabilir miydin?" Korkulu gözleri yüzümde dolaştı, soruma vereceği cevabı yoktu ama o cevabı gözlerinde görüyordum zaten. "Kim olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı sessizce.

"İyi geceler, Can." Kapıya doğru yürüdüm.

"İsmimi hatırlıyorsun," dedi hayretle.

Omzumun üstünden gülümseyerek ona baktım. "Sevimli, kara gözlerini unutmak ne mümkün?" diye sordum ve beyaz teni anında kızıla boyandı. Bir cevap vermeden dış kapıyı açıp karanlık bahçeye çıktım. Efken arabanın kapısına yaslanmış, kolları göğsünün üzerinde bağlı bir şekilde beni bekliyordu. Üstüne siyah bir gömlek, altına da siyah kot pantolon giymişti ve ayaklarında tıpkı benim ayaklarımda olduğu gibi postallar vardı. Gecenin içinde ona doğru yürümeye başladığımda kaderin geri sayıma başladığını hissedebiliyordum. Yavaşça bedenini öne itti, kollarını çözdü ve benim için kapıyı açarken gözlerimin içine baktı.

Ninova

"Teşekkürler," diyerek ön yolcu koltuğuna oturdum. Kapıyı kapatmadan önce tekrar göz göze geldik ve yavaşça kapıyı kapatıp aracın önünden dolaşarak sürücü kapısını açtı. Sakince emniyet kemerimi bağladığım sırada arabanın motorunu çalıştırdı.

Direksiyonu iki eliyle sıkıca kavrarken, "Babana veda etmek istemediğine emin misin?" diye sordu, sanki bu onun içini eşeliyordu, bir yanı babamla vedalaşmadan ortadan kaybolmamı doğru bulmuyor gibiydi. Bir gün bunun pişmanlığını yaşamamdan korktuğunu fark ettim.

"Onun yüzüne bakacak yüzüm kalmadı," diye mırıldandım ön camdan dışarıya, karanlığın içinde dikilen eve bakarken.

Direksiyonu avucunun içiyle döndürürken, "Anladım," diye mırıldandı. Bir şeylerin bana ağır geldiği kadar ona da ağır geldiğini anladım ama sesimi çıkarmadım.

Gözlerimi yumup başımı koltuğa bastırarak, "Bu geceyi bir an evvel atlatalım, lütfen," diye fısıldadım.

"Hızlı olması için elimden geleni yapacağım."

Cevap vermek yerine gözlerim kapalı beklemeye devam ettim. Araba çakıl yolda ilerledi, demir kapı açıldı ve bahçeden ayrıldık. Dar yollarda hareket eden karanlık arabanın içine çöken sessizlik, düşüncelerimin yeniden gürültüyle kafamın içini dağıtmaya başlamasına neden oldu.

Otoyolda ilerlemeye başlayana dek süren sessizlik, "Nereye gidelim istiyorsun?" diye sormasıyla ortadan ikiye bölündü. Gözlerimi ona çevirdim.

"Nasıl yani?"

"Aklımda gitmek istediğin bir ülke ya da bir şehir var mı?"

Kalbim acıyarak, "Las Vegas," dediğimde tek kaşını kaldırdı.

"Orası da neresi?"

"Bu dünyada bir yer. O kadar çok kumar oynadık ki herhâlde bizi anca orası paklardı," dediğimde ne söylemek istediğimi anlamadı ama gülümsediğim için sanki gülümsemem bulaşıcıymış gibi o da gülümsedi. Gülümsemesine bakarken kalbim biraz daha karanlığa gömüldü, biraz daha sıkıştı, biraz daha acıdı. Bakışlarım gülüşünde takılı kaldı.

Ninova

Gülümseyerek gözlerini yola çevirdiğinde bile ben profilinden görünen gülümsemesine bakıyordum.

"Olur," dedi. "Oraya gideriz o zaman."

Ağlama isteği oradaydı, boğazıma sarılmış bir el gibiydi ama ağlamadım.

Bakışlarımı camdan dışarıya çevirip yutkundum. "Bir daha Varta'ya dönemeyiz, değil mi?" diye sordum.

Durgun bir sesle, "Oraya mı dönmek isterdin?" diye sordu.

"Oradaki herkesi tanıyoruz. Ettiğimiz ihanetten sonra kimsenin yüzüne bakacak yüzümüz olmazdı," diye fısıldadım. Sustu. Haklı olduğumu biliyordu. Bu yüzden beni yatıştıracak kelimeleri yoktu. "Seninle olduğum sürece yolun bizi nereye götürdüğünün bir önemi yok," dedim ve nefesim cama bir buğu çizdi.

Kalbim yalan söylemediğimi biliyordu ama öfkem bunun bir yalan olduğundan emin olmak ister gibi bıçağını yaramda gezdiriyordu.

"Benim için de öyle," demesini beklemiyordum. Kalbimdeki ağırlık arttı. "Sen yanımda olduğun sürece, yolun beni nereye götürdüğünün hiçbir önemi yok."

Sanki o gerçek aramızda duruyordu ve o gerçeği görüyor, buna rağmen gerçeğe doğru son sürat ilerliyordu. Ona yaşatacağım hayal kırıklığını düşünmemeye çalıştım. Tüm bunları yaşamama neden olan oydu, ona olan sevgimdi ve ben kendi ellerimle sevgimi toprağa gömmeye götürüyordum.

Araba boş yolda biraz daha hızlanırken, "Bana bir hayalini anlat," dedi.

Kalbim kasılırken ayak parmaklarımı içeri doğru büktüm. "Nasıl bir hayal?"

"Gittiğimiz yerde yapmak istediğin herhangi bir şey. İkimizin içinde olduğu bir şey," dedi gözlerini yoldan ayırmadan.

Gözlerim yolu takip ederken ikimizi o hayalin içine yerleştirdim. "Küçük bir apartman dairesinde yaşadığımızı hayal et," dedim. O apartman dairesinin tüm hatları usulca oluştu kafamın içinde. "Salaş, hatta tekinsiz denebilecek karanlık bir mahallede, lüks değil, aksine bir sürü hasarı olan ve her hasarı birlikte tamir ettiğimiz bir apart-

Ninova

man dairesi." Arabayı biraz daha hızlandırdı. Gözlerim ibreye kaydı. "Bir gece zemini de dahil olmak üzere tamamı demirden olan balkonumuzda oturuyoruz. Hemen çaprazımızda eski bir yangın merdiveni yılan gibi yukarı kıvrılıyor. Şehrin ışıltısını izliyoruz. Las Vegas'ın kalbi uzakta orman gibi yanıyor ve biz o karanlık mahalleye gizlenmiş şehrin ışıltısını izlerken sen sigaranı içiyorsun. Bitirdiğim, merak etmediğin ama her ayrıntısını anlatmama rağmen sıkılmadan dinlediğin son kitap hakkında çene çalıyorum. Las Vegas'ın ışıltılı sokaklarındaki insanlar ışıkların ağırlığı yüzünden gökyüzünü göremiyor ama bizim karanlığa gizlenmiş mahallemizi sadece gökyüzündeki yıldızlar aydınlatıyor. Hava serin olsa da üstünde tişört yok, sana kızıp tişört giymeni söylediğimde benimle alay ediyorsun ve okuduğum son kitap hakkında merak etmesen de birkaç soru sorarak dikkatimi farklı bir yöne çekmeye çalışıyorsun. Hemen kanıp sana kitap hakkında aptalca şeyler anlatmaya başlıyorum." Araba biraz daha hızlandı ve öne doğru titreyerek ilerleyen ibreye bakmaya devam ettim. "Akşam yemeğinde yediğimiz makarnadan kalıp kalmadığını soruyorsun bana," diye fısıldadım. Her şey gözümün önünde asla ulaşamayacağımı bildiğim ve sonsuza dek arzulayacağım bir gerçeklik gibi akıp gidiyor, ben uzanıp ona dokunamıyordum. "Sandalyemden kalkıp sana makarna ısıtmak için içeri giderken gülerek peşimden geliyorsun. Karanlık mutfağımızı aydınlatan tek ışık, kapağını açtığım eski püskü buzdolabımızın içinden sızan ışık. Buzdolabı o kadar eski ki ışıklarından biri çalışmıyor, sık sık yanıp sönüyor ve sürekli bundan şikâyet ediyorum. Bin kez düzeltmeye çalışsan da bir türlü düzelmiyor işte. Eski püskü."

Burnundan sert bir nefes vererek güldü. Ona baktım. Yola bakarken dudaklarında huzurlu ve bir o kadar da kederli bir gülümseme vardı. Sanki o da uzanıp tutamayacağı bir anının içinde durmuş, o anıyı izlerken benim hissettiklerimi hissediyordu.

"Peki bir gün o evde ikimizden başka biri daha nefes alıyor mu?" diye sordu ve donup kaldım. Gözlerim profilinde saplı kaldı. Göz ucuyla bana baktı. Yüzüne düşen sokak lambalarının ışığını fark ettim, belli aralıklarla dizilmiş lambaların bazıları yanıyordu ve o tam da bana baktığı anda yüzü aydınlanmıştı.

Ninova

Kalbimde nükseden acıyı yok saymaya çalışarak, "Anlamadım," dedim, anlamıştım ama kalbimin acıyacağını bilsem de bunu ondan duymak istemiştim.

Gözlerimin içine daha dikkatli baktı. Yola bakması gerekiyordu ama bunu yapmadı. Bana bakmak, yola bakmaktan daha önemli gibiydi. Alacağı cevap, her şeyden daha önemli gibiydi.

"Bir gün çocuğumu doğurur muydun?" diye sordu ve bu yaşanma ihtimali kalmamış hayal, içimdeki boşluğu derinleştirdi. Hayatım boyunca hiç çocuk sahibi olmayı hayal ettiğim bir an olmamıştı ama şimdi karnımda ona ait bir parçayı taşıyıp içimde büyüterek dünyaya getirdiğimi düşünmek damarlarımı acıtıyordu. Tüm ihtimaller, yaşananların yarattığı göçüğün altında kalmış ve sonunda ölmüştü. O enkazı ellerimle kazsam bile hâlâ nabzı atan tek bir ihtimal bile bulamazdım ve bu da o ölen ihtimallerden birisiydi.

"Doğururdum," dediğimde göz bebeklerinin genişleyerek o derin maviliğe yayıldığım gördüm.

"Soruyu düzeltiyorum," diye fısıldadı. "Doğurur musun?"

Bana bir soru sorduğunu sanıyordu ama yaptığı şey kalbime bir yumruk vurmaktı.

Asla gerçekleşmeyeceğini bildiğim o ihtimalin yası sanki hiç var olmayacak o bebeğin yasını tutuyormuşum gibi beni derinden vurdu. "Doğururum," diye fısıldadım.

Gülümsedi. Bu gerçek ve içten bir gülümsemeydi.

Gözlerimi kaçırdım. Gülümsemesinin derinleştiğini hissettim ve bakışlarını yola çevirdi. Yolu izlerken bile gülümsediğini biliyordum, bakamadım, görmekten korktum.

Araba biraz daha hızlandı. Sona yaklaştığımız gerçeği bakışlarıma yansımış olmalıydı, bu yüzden gözlerimi ona değdirmedim, ona bakmamaya çalıştım. Hissetmeye başladığım o acıyı görmesini istemedim. Hissettiğim acıdan nefret ettim.

Ve araba Riva'daki yazlığın olduğu yola saptı.

Vücudumun gerildiğini anlamış olmalıydı, gözlerini yavaşça bana çevirip, "Her şey yolunda gidecek, sakin ol," dedi. Söylediği şeyi beni

Ninova

rahatlatmak adına söylemişti ama bu sadece içimdeki ağırlığı daha da artırdı.

"Umarım kimseye görünmeyiz," dedim sessizce.

"Görünmeyeceğiz. Buraya gelip seni birçok kez izledim, kimseye yakalanmadım."

İtirafı karşısında bakışlarımı omzumun üstünden ona çevirip gözlerinin içine uzun uzun baktım. Bana göz kırptı ve gözlerini yola çevirirken, "Madem bu gece kartları açık oynuyoruz, söyleyeyim dedim," diyerek omuz silkti.

İçimde can çekişmeye devam eden Mahinev, *"Bırak,"* diyordu. *"Her şey dağıldı, ben dağıldım, ailem dağıldı, bırak gitsin, bunu kaldıramam."* Ama ona aldırış etmemeye, onu duymamaya çalıştım.

"Şu taraftan girelim," diyerek parmağımın ucuyla karanlık arayı işaret ettim. "Depo şurada."

"Yanına kıyafet almak istiyor musun yoksa gittiğimiz yerde mi alalım?" diye sorarken işaret ettiğim araya kıvrıldı.

Sessizce, "Geçmişten hiçbir şeyi götürmek istemiyorum," dedim. "Sıfırdan başlayalım."

Başını sallayıp anlayışla, "Ben de öyle tahmin etmiştim," dedi.

Deponun önünde durduk. Emniyet kemerimi çözmeden ön camdan dışarıyı izlerken sessizliği yaratan dudaklarım değil, ruhumdu. Efken'in bakışlarının yavaşça bana çevrildiğini hissettim, elleri hâlâ direksiyondaydı ve direksiyonu sıkıca kavrıyordu.

"Hazır mısın?" diye sorduğunda sessizlik dağıldı ve ruhum da sessizliğe ayak uydurarak dağılmaya başladı. Ruhumun keskin parçalarının içime yayılıp beni kestiğini hissettim.

"Hazırım."

Emniyet kemerimi çözmeden ona doğru döndüm, o da bana doğru döndü. Birbirimizin gözlerine kilitlendik ve vedanın bir halka gibi bizi içine alarak bedenlerimizi sıkıştırdığını hissettim. Bana biraz daha yaklaştığında o halkanın sıkılaştığından, bizi sardığından bihaberdi. Büyük avucu yanağıma kaydı ve gözlerim usulca kapandı. Dolgun üst dudağı iki dudağımın arasına yerleşti ve alt dudağının baskısını çenem ile dudağım arasındaki o çukurda hissettim. O an biliyordum. Bu

öpücüğün, son öpücüğümüz olduğunu biliyordum. Bitmesin istedim, kendime kızsam da bitmemesi için dua edip avucumu onun yüzüne kaydırdım. Şimdi ikimiz de birbirimizin yüzünün haritasını keşfediyor, birbirimizin dudaklarında usulca kayboluyorduk.

Dudaklarımız birbirinden uzaklaştığında alınlarımız birbirine yaslandı. Parmak uçlarımın altındaki kemikli yüzünü yavaşça okşadım ve o da aynı şekilde benim yanağımı okşayarak bana karşılık verdi.

"Hadi bitirelim şu işi," dedim dudaklarına doğru.

"Olur," diyerek son kez yanağımı okşadı, sonra elini enseme kaydırıp beni kendine doğru çekti ve alnımı öptü. Derin bir nefes aldığında kokumu içine çektiğini fark ettim. Birbirimizden yavaşça ayrıldık. Emniyet kemerimi çözdüm ve o da sürücü kapısını açarak dışarı çıktı. Riva'nın rüzgârı aracın içine dalıp saçlarımı yavaşça uçuştururken onun sırtına baktım. Sırtında yeni bir bıçak yarası açacağımı bilmenin ağırlığı kalbime çöküp kalbimi altına alarak ezdi.

Arabanın kapısını kapattığında kendi tarafımdaki kapıyı açıp dışarı çıktım. Ayaklarım yere bastı ama sanki temas ettiğim zemin değil, suydu. Battığımı hissederek yavaşça depoya doğru yürümeye başladığımda o önümden yürüyordu. Deponun kapalı kepenklerinin önüne geldiğimizde, "Eskiden babam burayı araba garajı olarak kullanırdı," dedim sessizce.

"Garaj olmak için daha uygun görünüyor," dedi kafasını kaldırıp metal kepenklere bakarak.

"Kenardaki düğmeye basarsan kepenkler kalkacak," dedim. Omzunun üstünden bana bakıp parmağını düğmeye yasladı ve bastı. Kepenkler yavaşça yukarı doğru hareket etmeye başladı.

"Umarım sesi kimse duymaz," diyerek omzumun üstünden yazlığa doğru baktım.

Kepenkler sonuna dek açıldığında ve karanlık depo önümüzde belirdiğinde Efken'e doğru yürümeye başladım. Ayaklarımın altındaki zemin şimdi su değil, balçık gibi hissettiriyordu. Bir bataklığın içinde yürümeye çalışıyormuşum gibi hissediyordum. Deponun içine adım attığımızda elimi tuttu. Parmaklarımız birleşti ve karanlığın içinde omzumun üstünden ona baktım.

Ninova

Sadece. "Korkma," dedi.

Korkuyordum ama "Korkmuyorum," diye yalan söyledim.

Deponun derin karanlığında el ele ilerlemeye devam ettik, duyulan tek ses yere düşen adımlarımızın sesi olsa gerekti ama ben kalbimin vuruşlarını da duyuyordum. Acaba o da duyuyor muydu?

Geri sayım başlamıştı ve zaman dolduğunda bir şeyin sonunda olacağımızı biliyordum. Artık bir yere ulaşmak için yürümüyorduk, bir şeye son vermek için yürüyorduk ama o, bunu bilmiyordu. Bu bana ağır geldi.

Elini yavaşça bıraktığımda bunu garipsemedi. "Şurada," diyerek karanlığın içini, duvar dibini gösterdim. Metal kutu karanlığın içinde parlıyordu. "Kılıç onun içinde." Ardından diğer duvar kenarını gösterip, "Kupayı da buraya koydum," diyerek diğer metal kutuyu işaret ettim. "Sanırım kupaya dokunamazsın. Ben kupayı alayım, sen kılıcı."

Başını salladı. "Anlaştık, fıstığım." Gerindi. "Buradan çıkınca bir şeyler yiyelim, kurt gibi açım," diye söylendi ama bunu yapmasının sebebinin beni sakinleştirip kafamı dağıtmak olduğunu biliyordum. Arkasından baktım. Kutuya doğru yürümeye başladı.

Kutunun önüne geldiği anda beyaz spot ışıkları arka arkaya kuvvetli sesler çıkararak açılmaya, dört bir yandan ışık saçarak onu altına almaya başladı. Duraksadı, önce sağındaki duvara baktı ve büyük spot ışığını gördü. Ardından bakışları diğer spot ışıklarına kaydı. Sonrasında bakışları omzunun üstünden yavaşça bana doğru kaydı. Dört bir yandan silah gibi ona doğrultulan ışığın altında savunmasız gözleriyle karşılaştım. Şimşek karşıtı runlar, onun gücünü algıladığı anda çalışmaya başlamış olmalıydı.

Gözlerime uzun uzun baktı. Şimşek frekansını bozan çan yavaşça çaldı ve Efken'in vücudunun bir darbe yemiş gibi sarsıldığını gördüm. Çok geçmeden yaratılan yalıtkan ortam kendini gösterdi ve çekildiği vakum alanında elektrik boşalımı yapamayacağını düşünerek gözlerinin içine baktım. Büyülü fırtınasız alan, yüksek hava basıncı ve saf oksijen yokluğuyla şimşeklerinin yayılmasını engelleyecekti. Etrafta hiç rüzgâr yoktu ve beyaz ışığın altında sadece gözlerimin içine bakarken bir gerçeği gözlerimde en acı şekilde gördüğünü fark ettim. Bü-

Ninova

yülü runlar ona acı veriyormuş gibi geriye doğru sendeledi. Bir adım öne atmaya çalıştı ama vakum bariyeri onu geriye iterek olduğu yere sabitledi.

Gözlerinde öfke görmeyi umdum ama gözlerinde gördüğüm hayal kırıklığıydı.

O metal kutuların içinde kılıç ve kupa yoktu, o metal kutuların içinde yazılmış binlerce run vardı ve runları destekleyen vakumla birlikte bedenindeki tüm yıldırımlar yalıtılıyordu. Yine de çabalar, hâkimiyetini kaybettiği gücünü kullanarak büyük bir enerjiyle her şeyi yok eder sandım ama denemedi bile.

Sadece, "Neden?" diye sordu ve o sorunun altında kaldığımı hissettim.

O an anladım, istese bariyeri orantısız bir güçle yıkabilirdi ama yapmıyordu çünkü bunu yaparsa açığa çıkan enerjinin beni öldüreceğini biliyordu. Bu yüzden yapmıyordu.

Bu gerçeğin altında kaldım.

Ben bu gerçeğin altında kalmıştım kalmasına ama biliyordum ki o da içindeki son umudun altında kalmıştı. Ettiğim ihanetin altında kalmıştı.

"Kardeşimin ölümüne sebep olmuş biriyle kaçıp gideceğime gerçekten inandın mı?" diye sordum gözlerimi acıyla perçinlenmiş gözlerine dikerek.

Vakum onun bedenine saldırmaya devam ederken, hissettiği acıya rağmen gözlerimin içine bakmaya, ayakta durmaya devam etti.

"İnanmamıştım," dedi sessizce. "Sadece inanmayı çok istemiştim."

"Her istediğimiz olmuyor," dedim gözlerimi gözlerinden çekmeden.

"Seni öldürmemden korkmuyor musun?"

Gülümsedim. "Bu ikimiz için de çok büyük bir iyilik olurdu," dedim.

Sadece bana baktı, hiçbir şey söylemedi. Orantısız gücünü yanlış bir şekilde kullanacak olursa doğacak felaketi öngördüğü için hiçbir şey yapmadan duvara yaslandı.

Ona doğru ağır adımlarla ilerlemeye başladım. Önünde durduğumda kafasını indirip gözlerimin içine baktı. Vakumun gücünü his-

Ninova

sedebiliyordum, damarlarımdaki zehri bile titretecek kadar kuvvetli bir enerji etrafa dağılıp onu sarıyordu.

"Riva'yı haritadan silebilirim," dedi ama bunu yapmayacağını gözlerinde gördüm.

"Seni durduran ne? Sonuçta sana ihanet ettim," diyerek eğildim, gözlerini yere indirip bana bakmaya devam etti ama cevap vermedi. "Kendini de yok etmekten mi korkuyorsun?" diye sorarken kafamı kaldırıp ona baktım. Cevap yoktu. Sadece gözlerimin içine bakıyordu. Zemindeki küçük çıkıntıyı kavradım ve gizli bölmeyi açtım, ben bunu yaparken hâlâ göz gözeydik. Yalıtkan zincirleri çekip çıkardığımda dudağının kenarında beliren gülümsemeye takıldı gözlerim. Yorgun, hayal kırıklığıyla dolu, alaycı bir gülümsemeydi bu.

"Sonunda başardığın için mutlu musun?" diye sordu.

"Henüz başarmış değilim," diyerek ayağa kalkıp uçlarında bileklerine geçireceğim halkaların olduğu zincire baktım. Elini tutup kendime çektiğimde direnmedi, bedeninin etrafında dalgalanan vakumun canını yaktığına yemin edebilirdim. Ama hissettiklerini saklamak konusunda çok iyiydi. Kelepçeden daha kalın olan halkayı bir bileğine geçirip kapattım, gözlerini yumdu ve halkadan tenine yayılan enerjinin canını acıttığım anladım. Diğer halkayı da öteki bileğine geçirdikten sonra zinciri aramızda uzattım ve ateşimin zinciri sarıp havaya kaldırmasını sağladım. Zincir, tavandaki kancaya dolandı ve Efken'in kolları zincir havaya kalktığı için yukarı doğru gerildi. Şimdi karşımda zincirli bir şekilde öylece duruyordu ve havaya kalkan iki kolunun ortasında duran kafasını yere eğmiş, bana bakmayı reddediyordu.

"Güzel," dedim sessizce. "Sana yakıştı." Kafasını kaldırıp bana bakmadı. Çenesine dokunup kafasını eğdiği yerden yavaşça kaldırdım. "İkimizden biri zaten ihanet edecekti, ben hızlı davrandım," dedim.

Gözlerimin içine uzun uzun baktı.

"İyi geceler," diyerek yavaşça parmaklarımı çenesinden ayırıp ona sırtımı döndüm. Deponun çıkışma doğru ilerlerken dönüp ona bakmamak için kendimle savaşıyordum. Tenim karıncalanıyor, yaşadığım hisler karnımın altında birikerek saf acıya dönüşüyordu. Depo-

nun çıkışında durup omzumun üzerinden ona baktım. Ardından bedenimi tamamen ona çevirip düğmeye bastım ve kepenkler usul usul aşağı doğru inmeye başladı.

Kepenkler birbirimizi iki farklı uçta yalnızlığımızın içinde bırakana dek birbirimizin gözlerinin içine bakmaya devam ettik.

Kepenk kapandığı an, gözümden bir damla gözyaşı son sürat kayarak çenemde asılı kaldı ve çok geçmeden yere damladı. Kepengin yanındaki duvara yaslanıp gözlerimi sıkıca yumarak çenemi havaya kaldırdım. Beni dağlayan bu hissin geçmesini bekledim.

Gözlerimi açtığımda uzaklardaki tüm sokak lambaları yanmaya başlamıştı.

Sabote edip emdiğim gücünün etkisi ve biraz olsun çabalamayıp saldırmaya çalışmadığı için şehrin ışıkları tekrar yanıyor, elektrik terk ettiği topraklara geri dönüyordu.

Gözyaşlarımdan dolayı puslu gören gözlerimin önünde kırılarak etrafa dağılan ışığı izledim. Ardından kendimi öne itip duvardan ayırdım ve ağır adımlarla yazlığa doğru yürümeye başladım.

İhanetim ışığa tutunuyor, gölgem olarak zemine düşüp beni takip ediyordu.

Ninova

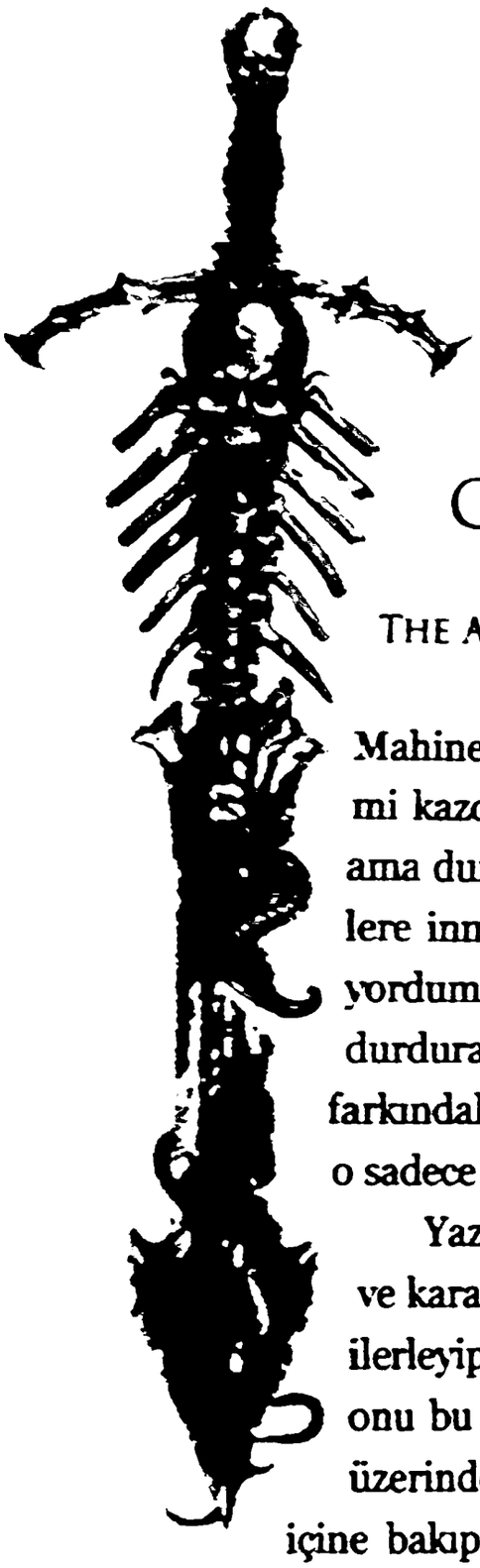

12. ANAHTAR GARDİYANLARI

THE ABYSS INSİDE US. IN ORBİT

Mahinev'in elinde bir kürekle gözyaşları içinde içimi kazdığını, açılan boşluğa gözyaşlarının düştüğünü ama durmadığını, küreği sürekli içime saplayıp derinlere inme umuduyla kazmaya devam ettiğini hissediyordum. Ne Mēness ne de şu an olduğum kadın onu durdurabilir gibiydi, elindeki her şeyi kaybetmenin farkındalığı ve bir şeyi yeniden kazanmanın umuduyla o sadece içimi kazmaya devam ediyordu.

Yazlığın kapısından içeri girdiğimde beni sessiz ve karanlık hol karşıladı. Holün ışığını yaktım. Holde ilerleyip salona girdim. Salondaki koltuğa baktım ve onu bu eve ilk getirdiğim günü hatırladım. Koltuğun üzerinde oturan anısı kafasını kaldırdı ve gözlerimin içine bakıp bana gülümsedi. Her şeyi kaybetmenin eşiğinde olduğumuzu, gideceğini biliyordu ama gözlerimin içine her şeyin düzeleceğine beni inandırmak ister gibi bakıyordu. İlk ihaneti o gün ediyordu ama o ihaneti beni korumak için ettiğini biliyordum. Kafamı çevirip boydan cama baktım, boydan camın önündeki anısı omzunun üstünden bana baktı; bu kez gülümsemiyor, düşüncelere dalmış gözleri gözlerimin içine yardım çığlıkları atarak uzanıyordu ama ben bunu görmüyordum. İhanetin geri dönüşü ol-

Ninova

mayacağını ilk kez o gün hissetmiş, her şeyi durdurup elimden tutarak kaçıp gitmek istemişti belki de ama bir şeyler söylemek yerine boydan camın önünde dikilip sadece gözlerimin içine bakmıştı. Görememiştim. Salonun ışıklarını yaktım ve anısı silinerek kayboldu. Salondan çıkıp mutfağa ilerledim.

Ada tezgâhın önünde duruyor, elinde bir viski kadehi tutuyordu; kafasını çevirip omzunun üstünden bana baktı ve anısıyla göz göze geldim. Geri sayımın başladığını biliyor, bunu bana söyleyemese de hissettirir gibi bakıyordu ama hissetmedim, görmedim, anlamadım, onu duymadım. Mutfağın ışığını yaktım ve anısı duman gibi dağılarak silinip kayboldu. Durmadım. Mutfaktan çıkıp merdivenlere yöneldim, üst kata çıktım ve birlikte kaldığımız odanın kapısını açıp içeri girdim. Karanlık odaya onu arayan gözlerle baktım. Orada olmayacağını biliyordum, şu an bir depoda uğradığı ihaneti hazmetmeye çalışıyordu ama ben yine de onu aradım.

Anısı yatağın üzerinde uzanıyor, çıplak vücudu çarşaflara dolanmış, uçurum mavisi gözlerini tavandan ayırmıyordu. İçeri girdiğimi fark ettiğinde yavaşça doğrulup sırtını yatak başlığına yasladı ve bana beni kaybetmekten korkuyormuş gibi uzun uzun baktı.

Odanın ışığını yaktım ve anısı mürekkep gibi akıp silinerek kayboldu.

Yatağın ucuna oturdum. Ellerimi yüzüme götürüp bir süre bekledim, sonra ellerimi saçlarıma doğru kaydırıp kafamı sıkarken açık kapıdan dışarıya, koridora baktım. Koridorda dikilen anısı bana bakıyordu. Daha sonra sırtını bana döndü ve merdivenleri inmeye başlayıp gözden kayboldu.

Gözyaşlarım akmadı ama gözlerim yanıyordu. Sanki akabilecek tüm gözyaşlarını son kez akıtmıştım ve artık kurak bir topraktan farksız olan gözlerim sadece acıyordu. Yatağa devrildim, ayaklarım zemine basmaya devam ederken tavana baka[redacted]erpe uzandım. Yatağa yayılan siyah saçlarım birer yılana d[redacted]n etrafını sarıyor, beni düşüncelerimden sokuyordu sank[redacted]

Uzun uzun tavanı izledim.

Ninova

Bir arabanın fren yaparken çıkardığı sesi duyduğumda yavaşça uzandığım yerden doğrulup pencereye baktım. Far ışığı yazlığı hedef alarak yanıyordu, çok geçmeden söndü ve bir arabanın kapısının açıldığını, ardından çarparak kapandığını duydum. Odadan çıkıp merdivenlere yöneldim. Basamakları inmeye başladığımda dış kapı şiddetle açılıp arkasındaki duvara çarptı ve sallandı.

Basamakların tam ortasında, elim tırabzanda öylece durup babamın gözlerinin içine baktım.

"Mahinev!" diye bağırdı, sesinde endişe vardı.

"Merhaba," dedim sadece ve babamın arkasından içeri Vitali ile İbrahim girdi. Babam holde hareket etmeden kafasını kaldırmış bana bakıyor, ben de aynı hareketsizlikle onun bakışlarına karşılık veriyordum. Çok geçmeden Sapphire'ın da içeri girdiğini duydum.

Duvardaki büyük saatten çıkan tık sesiyle birlikte yelkovan öne doğru hareket etti ve babamla aynı anda gözlerimizi duvardaki saate çevirdik.

Saniye eski hızını kazanmak istiyor gibi önce yavaşça, daha sonra hızla dönmeye başladı.

Vitali sessizce, "Başardın," dedi ve babam irkilerek omzunun üstünden Vitali'ye baktı. Vitali gözünü bile kırpmadan bana bakıyordu.

Bir arabanın daha ani bir fren yaparak evin önünde durduğunu duydum. Babam bu kez bakışlarını kapıdan dışarıya çevirdi ve arabanın kapılarının çarparken çıkardığı sesleri duydum.

Miran, "Abla!" diye bağırıyor, zemine düşen adım sesleri koştuğunu ortaya seriyordu. Crystal ile Miran aynı anda nefes nefese kapıda belirdiklerinde onlara sakin gözlerle baktım.

Babam, "Piç kurusu!" diyerek Miran'a saldırdı.

Yaşanan karmaşayı izledim. Sakinliğim hâlâ aynı yerde durmuş, beni yanına alarak var olan kaosu izliyordu.

Babam, Miran'a sert bir yumruk atıp onu evin dışına ittiğinde, basamakları yeniden inmeye başladım. Miran, düştüğü yerden kanayan burnuyla kafasını kaldırarak bana baktı ve "Yaşıyorsun," diye fısıldadı.

Elimi ona uzattığımda önce elime, sonra yeniden gözlerimin içine baktı ve elimi tuttu. Onu düştüğü yerden kaldırırken omzumun üs-

tünden babama baktım. "Her şey bitti," dedim sakince. Babam durakladı, gözlerini yüzümden çekmiyor, bir cevap bekliyor gibi bakıyordu. Miran'ın elini bırakıp babama doğru döndüm. "Onu eski garaja kapattım."

Crystal, "Seni öldürdüğünü sandık!" diye bağırdı korkuyla. Sakin gözlerimi Crystal'e çevirdim. Babam aniden öne atılıp garaja doğru yürümeye başladığında, "Dur," dedim sertçe. "Ona ihaneti hazmetmesi için biraz zaman tanı."

Babam da dahil herkes donup kaldı. İbrahim'in bakışlarının bahçeye çevrildiğini fark ettim.

Babam, "İhanet mi?" diye sordu sessizce.

"İhanet." Başımı salladım. "İçeri girin, her şeyi anlatacağım."

"O iblisi orada o şekilde bırakamayız," dedi babam dişlerinin arasından.

"Hiçbir şey yapmayacak." Kapıdan içeri adımımı atıp babama baktım. "İçeri gir."

Ben salona giderken arkamdan geldiklerini biliyordum. Tekli koltuğa oturup avuç içlerimi koltuğun kollarına bastırarak kafamı kaldırıp beni izleyen meraklı kalabalığa baktım. "Artık tüm anahtar sahiplerini gönül rahatlığıyla bulup anahtarları bir araya getirebiliriz," dedim.

Babam, "Bu piç kurusunu burada görmek istemiyorum," diyerek Miran'a baktı.

Miran, "Ben ihanet etmedim," dediğinde babamın öfkeyle genişleyen burun deliklerini gördüm. Bakışlarımı Miran'a çevirdim. Kanayan burnunu elinin tersiyle sildi ve "Beni aldıklarında ve bana bir anlaşma teklif ettiklerinde, bunu kabul etmemin tek bir nedeni vardı," dedi sertçe. "İçeride olan her şeyi öğrenmek istedim. Ben ailemize ihanet etmedim."

"Zamanın anasını siktin lan, anasını!" diye bağırdı babam.

"Onun güvenini kazanmak için söylenen her şeyi yapmak zorundaydım," dedi Miran sessizce. Ona baktım ve gerçeği gördüm. Gözlerindeki çaresizliği, sesindeki utancı ve içinde gizlediği her şeyi. "Mahzar'ın öcünü almak için onun karşısında değil, yanında durursam

Ninova

daha çok işe yarayacağımı biliyordum." Başını önüne eğip kaşlarını çattı. "Bir faydam dokunsun istedim."

Gözlerimi camdan dışarı çevirdiğimde, uzun zaman sonra ilk kez ağarmaya başlayan tanı gördüm. Miran zamanın zincirlerini nihayet bırakmıştı.

Babam, "Sana m kaldı lan?" diye bağırdığında, "Bu kadar yeter," dedim sakince. "İstanbul normale dönüyor."

Babam kaşlarını çatarak Miran'a baktı ama hiçbir şey söylemedi. Derin bir nefes aldım ve yaşananları anlatmak için gözlerimi boşluğa indirdim. Konuşmaya başladım.

Anlattıklarım bitinceye dek, duraksamalarıma ve belli aralıklarla uzun süren sessizliğime rağmen beni sabırla dinlediler. Konunun ortasına geldiğimde Gümüş Pençeler de buradaydı. Hatem'in gümüş rengi gözlerindeki ifadenin nasıl dağıldığını hatırlıyorum. Hiçbir şey söylemese de en çok şeyi o söylemiş gibi hissetmiştim.

Anlatacaklarım bittiğinde şafak çoktan sökmüştü. İçimdeki sessizlik dışıma da yayıldı ama bu sanki fırtına öncesi sessizlikti ve yine biliyordum ki bu fırtınadan en çok etkilenen yine ben olacaktım.

Babam, "Güzel," dediğinde gözlerinin içine baktım. "Ama yine de orada öylece duracağına ve runların onu durduracağına inanmak aptallık olur." Babam salonun çıkışına yöneldiğinde gözlerim onu takip ediyordu. "Eğer söylediğin gibi gücünün hâkimiyetini kaybettiyse ve orantısız güç açığa çıkarıyorsa, garajla birlikte tüm Riva'yı havaya uçurabilir."

"Eğer bunu yapacak olursa yalıtkan ve büyüyle donatılmış zincirler ve gücünü baskılayan vakum yüzünden o da ölümcül hasar alacak," dedim. Mahinev kafasını kaldırdı ve elindeki küreği bırakmadan karanlığın içinden bana baktı. Çok sessizdi ama o sessizliğe rağmen Efken'in bunu kendisini korumak için değil, beni öldürmemek için yapacağını söylediğini duydum.

Babam dönüp bana bakmadan, "Onu göreceğim," dediğinde oturduğum yerden kalktım. "Seni orada istemiyorum." Duraksadım. Gözlerimi sırtından çekmedim. Babam ağır adımlarla hole çıkıp kapıya yöneldi.

Ona aldırış etmeden arkasından dışarı çıktım. Bahçede ilerlediği esnada yine bakmadan, "Mahinev, eve dön," dedi. Otoriter sesi beni durdurmaya yetmedi ve onu takip etmeye devam ettim. Sonunda durdu, bana doğru dönüp sertçe, "Mahinev, sana eve dön dedim!" diye bağırdı.

"Karşında korumak için etrafa büyülü otlar tıkıştırıp kaderinin önüne geçmeye çalıştığın o kız yok senin," dedim sertçe. Duraksadı. "Sen engel olsan da o kader yazıldı ve ben kim olduğumu öğrendim. Beni mahkûm ettiğiniz kader yüzünden ne sana ne babaanneme kızmadım çünkü o kaderin içinden beni çekip almaya çalıştığını gördüm. Ama sen beni o kaderin içinden çekip almayı başaramadın baba. Bırak o zaman kaderimi yaşayayım."

Babamın burun delikleri genişledi, gözlerini yüzüme dikti ama yorum yapmadı.

"Acıysa ben de acıyı hissediyorum, öfkeyse benim içimde seninki kadar büyük olmasa da kendimi bile ateşin içine hiç düşünmeden atabileceğim kadar büyük bir öfke var." Ona doğru bir adım attım. "Aileme ihanet ederim sanıyor olabilirsin, ona hissettiklerim yüzünden benden korkuyor olabilirsin ama onu buraya ben getirdim, onu bu kapanın içine ben soktum. İhanet edebilirdim, her şeyi hiçe sayıp onunla gidebilir ve hepinizi bu dertten kurtarabilirdim ama yapmadım. Çünkü senin oğlun öldüyse, benim de kardeşim öldü baba."

Babamın gözlerinden geçip giden gölgeleri gördüm. Keder, yas, öfke, acı ve adını koyamadığım binlerce duygu o gölgelerin altında ateş gibi parladı.

"Her şeyden sorumlu tutabileceğini düşünüyorsan beni, fark etmez, tutabilirsin," dedim. "Ama elime geçen ilk fırsatta kendimi onun kollarına atmadım, onu getirdim ve senin önüne attım."

"Senin benimle gelmeni istemedim çünkü ona vereceğim acıyı görmeni istemedim," dediğinde durdum ve babamın gözlerinin içinde yer alan gerçeğe baktım. "Çünkü onu seviyorsun. Ona verdiğim ızdırabı görmeni istemiyorum çünkü seni yaralamak istemiyorum." Başını omzuna yatırıp bana baktı. "Kendi acımı yaşarken bile çocuklarımı düşünmek zorundayım. Benim öfkemin seni paramparça etmesini istemiyorum."

Onu durdurmak mı istedim yoksa sadece arkamı dönüp bu gerçekten kaçmak mı istedim bilmiyorum. Sadece babamın gözlerinin içine baktım ve "Ben zaten paramparçayım baba," dedim.

Babam hiçbir şey söylemedi. Bana sırtını döndü ve eski garaja doğru yürümeye başladı. Bir süre olduğum yerde dikildim, onun uzaklaştıkça küçülmeye başlayan bedenini izledim. Hislerim öyle çok karışıyordu ki bedenim buna tepki gösteriyor, başım dönüyor, damarlarım ağrıyordu. Sonunda durmanın hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini anlayarak babamın arkasından gittim. Garajın kepenkleri açılırken babamın tam arkasında duruyordum. Kalbim sessizdi ve Mahinev yeniden o karanlığın içinden gözlerime bakıyor, babamı durdurup durdurmayacağımı merak eder gibi kaşlarını çatıyordu. Babamı durdurmayacaktım. Mahinev elindeki küreği tekrar içime sapladı ve gözyaşları içinde içimi kazmaya başladı.

Babam açılan kepenklerin altından geçerek depoya bir adım attı. Karanlık depodaki sessizlik ruhuma dokundu. Daha sonra o sessizliği babamın yere düşen adımlarının sesi bozdu. Babam deponun ortasına geldiğinde spot ışıkları yüksek sesler çıkararak tek tek açılmaya başladı. Gözlerimi zincirlediğim bedene çevirdim. Kolları hâlâ bağladığım şekilde havadaydı, sessizce boşluğu izliyor, ona yaklaşan bedenin kim olduğunu görmek adına kafasını çevirip bakmıyordu bile.

"Nasıl? Rahatın yerinde mi?" diye sordu babam, sesinin ilk kez bu denli çiğ bir öfkeyle sarılı olduğunu duyuyordum. Efken onun sesini duyduğunda kaşlarını çattı, kafasını yavaşça kaldırıp omzunun üstünden babama baktı. Sonrasında gözleri yana kaydı ve benim gözlerimle buluştu. Bakışlarındaki boşluk öyle büyüktü ki ruhunun bu deponun sınırlarından çoktan ayrıldığını ve artık burada olmadığını hissettim.

Efken gözlerini babama çevirdi ve "Bir sandalye fena olmazdı," dedi, sesinde alay olmasa da kulağa alaycı gelen bu cümle, babamın adımlarını hızlandırdı. Olduğum yerde hareket bile etmeden onlara baktım.

"Bir de utanmadan benimle alay mı ediyorsun sen pezevenk?" diye soran babamın öfkeli sesi deponun içinde yankılanırken havaya kalkan yumruğunu ağır çekimde izledim. O yumruk sertçe Efken'in

yüzünde patladı. Efken'in başı yana düştü ve kafasını arkasındaki duvara vurdu. "Sana ölümlerden ölüm beğendireceğim ama sonunda benim seçtiğim şekilde gebereceksin it!"

"Beni öldürmenin tek bir yolu var, Aykan Demir," dedi Efken kafasını çevirip ona bakmadan. "Yani hiç seçeneğin olmadığı için ikimizin de seçme hakkı olmayacak."

Yumruklarımı sıkıp tırnaklarımı avuç içime saplayarak onları izlemeye devam ettim.

Babam, Efken'in saçlarım avucunun içine alarak çekip kafasını ona çevirmesini sağladı. Göz göze geldiklerinde doğan enerjinin çıkış noktasının babam olduğunu biliyordum. Bir alfanın alevi etrafı sarmış, alevler kendini göstermese de sıcaklığıyla ortamın havasını değiştirmişti. Boğucu sıcaklığın vücuduma buğu gibi çarparak beni terlettiğini hissettim.

Efken sessizce, "Yeniden alfa mertebesine mi yükseldin?" diye sorduğunda babam bir yumruk daha attı. Efken'in başı geriye düştü, ardından kafasını kaldırıp çatık kaşlarla babama baktı. "Uzun süre bir insan olarak yaşadıktan sonra kendine bunu yapamazsın. Açığa çıkardığın enerjiyle kendini öldürmeyi mi planlıyorsun?" diye hırladı ve donup kaldım. Babam, Efken'e bir yumruk daha savurduğunda bir adım geriledim. "Bedenin bu değişimi kaldıramaz!" diye bağırdı Efken dudağının kenarından kan akarken.

"Senin ölümün benim ellerimden olacak!" diye bağırdı babam hiddetle ve Efken'e ardı arkası kesilmeyen darbeler indirmeye başladı. Efken'in söyledikleri kulaklarımda bir uğultu gibi çınlarken babamın onun yüzüne, karnına, göğsüne indirdiği ölümcül darbeleri izlemeye devam ettim. Her darbede bir adım geri gitmek istiyordum, her darbede buradan kaçma isteği daha da artıyor, boğazımı bir yabancının öldürmek isteyen elleri gibi sarıyordu.

"Sen sadece beni değil, kendini de öldürmek istiyorsun," dedi Efken dişlerinin arasından. Tüm darbeleri sakinlikle karşılıyor, acıyla bükülse de inlemiyor, bağırmıyor, sakince konuşmaya devam ediyordu.

"Seni öldürmeden öleceğimi sanma," diyen babam ona yeniden saldırdı ve daha fazla dayanamayıp kafamı farklı bir yöne çevirdim.

Ninova

Babamın ona arka arkaya indirdiği darbelerin sesini duydum. Başka biri olsa, babamın karşısındaki normal bir insan olsa bu kadar darbeye dayanamayıp ölürdü. Kırılan kemiklerin sesi zihnime doluyor, içimdeki kaos büyüdükçe büyüyordu. Babamın her darbenin ardından ettiği küfürleri duyuyordum, her darbenin ardından verdiği acı ve öfke dolu nefesleri işitiyordum.

Sonunda dayanamayıp deponun dışına çıkarak derin bir nefes almaya çalıştım. Aldığım nefes boğazıma bir ip gibi dolandı. Kafamı kaldırıp şafağın yardığı gökyüzüne bakarken gözlerime batmaya başlayan gözyaşlarını hissettim ama ağlayamadım. Çok geçmeden yağmur damlaları yüzüme düşmeye, tenime tutunmaya başladı ve bir daha ağlayamayacağımı sanan ben, kendimi ağlarken buldum. Şanslıydım ki yağmur damlaları akıp giden gözyaşlarıma karışıyor, gözyaşlarımı aralarına alarak herkesten saklıyorlardı. Benden bile.

Babamın ona bu kadar saldırması iyi değildi. Sonunda kabuğunu yırtıp gerçek yüzünü göstererek her şeyi yok edebilir, buradan kurtulmak için herkesin ölümünün altına imzasını atabilirdi ama içimden bir ses, bunu yapmayacağını söylüyordu. Mahinev yeniden kafasını kaldırıp o derin karanlığın içinden bana baktı ama bu kez bana hiçbir şey söylemedi. Sadece baktı.

Tırnaklarımı avucumun içine daha sert sapladım ve depoya doğru dönüp, "Baba yeter!" diye bağırdım var gücümle. Babamın kana bulanmış yumruğunu gördüm ama gözlerimi çevirip Efken'e bakamadım. Babam havada duran kanlı yumruğuyla omzunun üstünden bana baktı. "Çık artık!"

Babam gözlerimin içine baka baka yumruğunu tekrar hırsla Efken'in yüzüne indirdiğinde, bu hareketi donup kalmama neden oldu. Kana bulanmış yumruğunu indirip onun yüzüne tükürdükten sonra hızla bana doğru yürümeye başladı. Gözlerimi babamdan ayıramıyordum çünkü yarattığı tahribata bakmaya gücüm yoktu. Tam yanımdan geçerken, "Bu pisliğin yanına girmeyeceksin," dedi ve ardından hızla yanımdan ayrıldı.

Sıkılı yumruklarımla Efken'e baktığım ilk an, o andı.

Aldığı darbelere karşı hiç ses çıkarmasa da bacaklarındaki derman çekilmiş olsa gerek, dizleri gevşemiş, bedeni yere meyletmişti ama kollarından asılı olduğu için yere düşmemişti. Kafasını yere eğdiği için yüzünün son hâlini göremiyordum ama profiline bakınca bile kanı görebiliyordum. Bana bakmadı. Orada durup onu izlediğimi bildiğini biliyordum ama kafasını çevirip gözlerini bana dokundurmadı bile.

"Babanı dinle," dedi sonunda konuştuğunda. "Yanıma gelme."

Tırnaklarımı avucumun içine daha sert bastırdım ama hiçbir şey söylemedim.

Sonunda konuşabilecek hâlde hissettiğimde, "Saçma sapan bir şey yapayım deme," dedim kendime yabancı gelen sesimle. "Yaratacağın herhangi bir kaosun sana zarar vermeyeceğini sanıyorsan yanılıyorsun. Gücün kilit altında ve zaten hâkimiyetini kaybettiğin o gücü kurtulmak için harcayacak olursan, çok daha büyük bir hâkimiyet kaybı yaşarsın. Yaratacağın kaos önce seni mahveder. Kendini yok etmek istemiyorsan uslu dursan iyi edersin."

Bir şeyler söyler, en azından öfkeli de olsa bir cümle kurar sandım ama yapmadı. Bana bakmadı ve sessizliği sanki sonsuza dek sürecekmiş gibi aramızda uzadıkça uzadı.

"Ne demek istediğimi anlamışsmdır umarım," dedim sessizce.

Buna da bir cevap vermedi. Gözlerimi ondan çekmeden bir süre daha profilini inceledikten sonra yavaşça sırtımı döndüm.

Tam çıkacakken, "Sana seni öldürmeyeceğime dair bir söz verdim," dedi ve duraksadım. "İstersem beni tıktığın bu kapanın içinden hasar almadan çıkarım ama sonucunda kendim dışında herkesin öleceğini biliyorum." Gözlerimi boşluğa indirdim ve onu dinlemeye devam ettim. "Şanslısın ki bu gücü tam olarak istediğim şekilde kullanamıyorum ve açığa çıkaracağım kaosun büyüklüğünü kendim de öngöremiyorum. Aksi hâlde beni burada tutamazdın."

"Neredeyse burada kalmanın tek nedeninin beni öldürmek istememen olduğunu düşüneceğim," dedim sırtım ona dönük hâlde öylece boşluğu izlerken.

"Bundan sonra birbirimizin söylediği hiçbir şeye inanmasak daha iyi olur," dedi yorgun bir sesle.

Ninova

"Seni bilmem ama ben senin söylediğin hiçbir şeye inanmıyorum zaten. Biraz aklın varsa, kendini de ateşe atmazsın," dedim ve düğmeye basıp geri çekilerek ona doğru döndüm. Spot ışıkları tek tek sönmeye, karanlık usulca deponun içine yayılmaya başladı. Kepenkler aramıza bir duvar örmeden birkaç saniye önce omzunun üstünden bana baktığında, kan revan içindeki yüzünün ortasında alev gibi yanan uçurum mavisi gözlerini gördüm. Gözlerinin ışıltılı rengine rağmen bakışları bomboş ve her şeyini kaybetmiş bir adamın gözlerine sahipmiş gibi cansızdı.

O gün güneş bulutların arkasından çıkıp kendini göstermedi ve sürekli yağmur yağdı ama gün yeniden doğduğu, saatler hareketine kaldığı yerden devam etmeye başladığı ve şehir elektrikle yeniden kavuştuğu için tüm haber kanalları bunu bir müjde gibi duyuruyordu.

"Her şeyin arkasında güneş patlaması olduğu ortaya çıktı," diyen spikerin yüzünde sahte bir gülümseme vardı ve tekrar böyle bir felaketin yaşanmamasını umut ettiğini söyleyerek dua ediyordu. Halkın büyük bir kısmının buna inanmadığını biliyordum çünkü gerçeği zaten görmüşlerdi; çünkü bir önceki saldırıda zaten kutsal alanlara yönlendirilmiş, gölgelerin varlığına birebir şahit olmuşlardı. Yine de internete gelen sansür yüzünden paylaşılan tüm tweetler kaldırılıyor, devlet asılsız olduğunu iddia ettiği yazıların sahiplerini ifade vermek için emniyete götürüyordu. Çoğu insan hapse atılmaktan korktuğu için olsa gerek sessizdi ve deneyimleriyle ilgili tek kelime etmiyordu. Halka aşılanan korkuyu ve dayatılan sessizliği büyük bir ifadesizlikle izliyordum.

Manbel, bininci kez Miran'ın planını dinliyor, bir sürü soru yönelterek Miran'la konuşuyordu. Babamın ona olan öfkesi dinmiş değildi, bu yüzden onu tamamen görmezden geliyor, onunla hiç iletişim kurmuyordu.

Babam arabanın anahtarını alıp çıkışa yönelirken, "O pezevengin yanına hiç kimse girip çıkmayacak," demişti. "Benim karımı kontrol edip bir şeye ihtiyacı var mı bakmam gerek. Üstelik gölgelerin gözleri de üzerimize çevrilecektir, hiçbirine göz açtırmayın."

Babamın gidişini izlerken yüzümde koca bir ifadesizlik vardı. Miran, babamın onunla konuşmayacağını bildiğinden bana, "Gölgeler ikinci bir emir gelene dek saklandığı delikten çıkmayacaktır," diye güvence vermişti. "Hatta şu bahsettiğiniz kapan gerçekten işe yarıyorsa, çoğu gölge onun enerjisiyle hayatta kaldığı için çoktan yok olmuş olsa gerek."

Miran'a bir cevap vermemiştim. Sessizliğim devam ediyor, o fırtına her saniye bana daha da yaklaşarak beni altına alıp mahvedeceği ânı bekliyordu.

Ertesi sabah, gökyüzü hâlâ yağmuru kusmaya devam ediyordu. Öyle çok yağmur yağmıştı ki biriken kar bile zeminin üzerinde çamura dönüşmüştü. Ben hâlâ sessizdim, kimseyle konuşmuyor, yorum yapmıyor, sadece bekliyordum ve neyi beklediğimi ben de bilmiyordum. Beklentiler uzun zaman önce ruhumu terk etmiş olmalıydı ama ben hâlâ neyi beklediğimi bile bilmeden bir şey bekliyormuşum gibi hissediyordum.

O günün akşamı Kızıl Teğmen buradaydı. Elektriklerin geri gelmesi, saatlerin yeniden öne doğru atılmaya başlaması ve yavaşlayarak neredeyse duran zamanın buzlarının çözülmesi sayesinde ulusal güvenliğimizi geri kazandığımızı söylemişti, tüm bunların nasıl meydana geldiğini merak ediyordu. Sessizdim. Olup biteni ona anlatan kişi Crystal olmuştu.

Kızıl Teğmen, "Sözünü tuttuğun için sana teşekkür ediyorlar," dediğinde elektriklerle alakalı verdiğim sözü ve o gün temsilcilerin gözlerinde gördüğüm korkuyu hatırlamıştım.

Zaman tekrar aktı ve bir sonraki günün sabahında gözlerimi açtım. Uyuduğum, uyandığım, yemek yediğim veya su içtiğim anları hatırlamıyordum. Gözlerimi araladığımda ormanda koştuğumu hatırlıyorum. Yere düşen sert adımlarımın çıkardığı sesler beni olduğum âna çekmişti ve atkuyruğu yaptığım saçlarım ben koşarken sallanıyordu. Kuş seslerini uzun zaman sonra o sabah duydum, uzun zaman sonra o gün gerçekten koşuya çıktığımı hatırlıyorum.

Kan ter içinde durup soluk soluğa gözlerimi ovuşturduktan sonra dönüp arkamda kalan ormana baktım. Gökyüzü griydi, iki gün boyun-

Ninova

ca hiç dinmeden yağan yağmur sonunda susmuştu ama toprak kokusu hâlâ keskin bir şekilde etrafa yayılıyor, çamların kokusuna karışarak huzuru hatırlatan bir esans yayıyordu. Yine de göğsümde huzuru değil, gitgide derinleşen huzursuzluğu hissettim.

Gözlerim yazlığa, ardından yazlığın arkasında kalan eski garaja takıldı. Tekrar yürümeye başladığımda adımlarım yavaştı. Artık dirilmenin, her şeyi değiştirmenin zamanının geldiğini biliyordum ve rüzgâr uzun zaman sonra bizden tarafa esiyordu. Bu şansı bir daha elde edemezdik. O yüzden yola çıkmanın ve yolda bulduklarımızla geçmişi yakıp geleceği küllerinden var etmenin zamanı gelmişti.

Kendimi o gelecekte göremiyordum.

Çünkü o gelecekte Mahzar yoktu ve Efken de olmayacaktı.

Onun o gece, "Kurt gibi açım," dediği ânı hatırladım ve geçen birkaç gün içinde ona bir lokma ekmek, bir bardak su bile götürmediğimizi fark edip dişlerimi sıktım. Hiçbir kaçma, ortalığı mahşer yerine çevirme eğilimi olmamıştı. Sessizlik benim tarafımdan kuvvetle yükseldiği gibi onun tarafından da kuvvetle yükseliyordu.

Eve girip mutfağa yönelirken İbrahim salondan çıktı ve "Mahinev," dedi. Mutfak kapısının kulpunu kavrayıp gözlerimi İbrahim'e çevirdim. "Baban aradı."

"Ne dedi?"

"Adresini önceden tespit ettiği iki anahtar sahibini almaya gidecekmişsiniz," dedi. "Senin de gitmen gerekiyormuş. İkisini yanınıza alırsanız, diğerlerini de kolaylıkla bulabileceğinizi söyledi."

Başımı salladım. "Olur. Oraya mı gitmemi istedi?"

"Hayır, birkaç saat sonra seni almaya gelecekmiş. Hazır olmanı istedi." Bakışları yüzümde dolaştı. Geçen birkaç günün ardından ilk kez sesimi duyuyordu.

"Tamam. Hazırlanırım birazdan," diyerek kapıyı açtım ve mutfağa girdim. İbrahim arkamdan içeri girdi. Buzdolabından küçük su şişesini çıkarıp İbrahim'e döndüm. "O iblise su ve yiyecek vereceğim," dedim donuk bir sesle.

İbrahim uzun uzun yüzüme baksa da yorum yapmadı.

"Hak ettiğinden değil," diyerek kendimi aklamaya çalıştım.

"Mahinev, bana açıklama yapmana gerek yok." İbrahim birkaç adım sonunda tam önümde durup elimde tuttuğum pet şişeye uzandı ve onu elimden alarak ada tezgâhın üzerine bıraktı. "Sen iyi misin?"

"Elbette iyiyim. Sonunda başaracağımı biliyordum," dedim omuz silkerek.

İbrahim'in bakışları yüzümde derinleşirken, "Gerçekten iyi misin?" diye sordu.

"Gerçekten iyiyim," dedim bastıra bastıra. "Bu soru da nereden çıktı şimdi?"

İbrahim kalçasını ada tezgâha yaslayıp kollarını göğsünün üstünde kavuşturduktan hemen sonra, "Tek bir anlığına bile olsa, onunla gerçekten gitmeyi düşündün mü?" diye sordu.

Dilimin ucunda biriken yalanlar en çok beni yakıyordu.

Dilimin ucunda saklanan gerçekler en çok beni yakıyordu.

Sadece, "Hayır," dedim ama cevap gerçek miydi yoksa bir yalandan mı ibaretti bunu çözemedim.

"Anahtar sahiplerinin hepsini bir araya getirdiğinde bu soruyu tekrar sormayacağım," dedi.

Gözlerime yerleşen ifade nasıldı bilmiyordum ama İbrahim bir an için gözlerimin içine bakakaldı. Bakışlarımı ondan kaçırıp ada tezgâhın üzerine koyduğu pet şişeyi alarak, "Sorsaydın bile cevabım değişmezdi," dedim sertçe. İbrahim bana baktı, bana bakarken benim bile göremediklerimi gördü. Bu canımı acıttı.

"Paketli sandviçler bitti mi?" diye sordum konuyu değiştirme ihtiyacıyla.

İbrahim yavaşça tezgâhtan ayrılıp çekmecelerden birinin önünde durdu. Çekmeceden iki sandviç çıkarıp paketleri tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra yeniden bana baktı ve "Yıkılmak için bir boşluk beklediğini görebiliyorum," dedi. Gözlerimi kaldırıp onun gözleriyle buluşturdum. "O boşluğun çok büyük olmasına izin verme çünkü eğer çok derin bir boşluğa kendini bırakacak olursan şayet, bir daha geri dönüş yolunu asla bulamazsın."

Ona bir şey söylemek yerine sessizce sandviçleri aldım ve mutfaktan çıktım. Evden çıkmadan önce bir an durup holün ortasında diki-

Ninova

lerek omzumun üstünden mutfağa baktım. İbrahim sessizce tezgâhın önünde dikilmeye devam ediyordu. O da yavaşça omzunun üstünden bana doğru baktı. O kısa bakışma yaşanırken, zihnimin içinde sesi kendini tekrar etti: *"O boşluğun çok büyük olmasına izin verme çünkü eğer çok derin bir boşluğa kendini bırakacak olursan şayet, bir daha geri dönüş yolunu asla bulamazsın."*

Bakışlarımı yavaşça İbrahim'den ayırıp önüme çevirdim ve kapıyı açıp dışarı çıktım. Gri gökyüzünün altında ağır adımlarla garaja doğru yürüdüm. Garajın kepenklerini kaldıracak düğmeye bastıktan sonra ifadesiz yüzümle yukarı kalkan kepenkleri izlemeye başladım. Sonunda kepenkler tamamen açıldı ve gökyüzünün gri ışığı, karanlık deponun içine devrilerek etrafı az da olsa aydınlattı. Spot ışıklarından birinin yanarken çıkardığı sesi duydum ama diğer ışıklar yanmadı. Efken hâlâ ayakta duruyordu. Zincirleri zorladığını bileklerinde oluşan kesiklerden anlayabilmiştim. Bu şekilde ayaktayken ne uyuyabilir ne de oturabilirdi. Geçen birkaç günü bu pozisyonda geçirmiş olmak onun için çok zor olmuş olmalıydı. İçeri bir adım attığımda varlığımı hissetti ama kafasını çevirip olduğum yöne bakmadı.

Sesimi zehirli tutmak için çabalayarak, "Görünen o ki Nemesis'i açlık öldürmüyormuş," dedim.

Bana bakmadı.

Ağır adımlarla ona yaklaşmaya başladım. Kanın metalik kokusunu soludum, çok ağırdı. Yüzünde kuruyan kanın kurumadan önce boynuna da aktığını, boynundaki kuru kan lekelerini gördüğümde anladım. Tam önünde durdum, kafasını yere eğmiş, bana bakmayı reddeder bir hâlde öylece bekliyordu.

"Susadın mı?" diye sordum demir gibi bir sesle. Cevap vermedi. Bana bakmadı. "Sana bir soru sordum," diyerek çenesini kavrayıp kafasını zorla kaldırdığımda mavi gözleri gözlerime tutundu. Gözlerindeki ışık sönmüştü. Yaşayan bir ölüye bakıyormuşum gibi hissetmek göğüs kafesimde birkaç kemiğin kırılmasına eşdeğerdi.

"Susadım," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Ama kana susadım."

Ninova

Parmaklarımı çenesinden çekip kan lekeleriyle kaplı yüzünü inceledim. "Onu tahmin etmek çok zor değil," diye mırıldandım. Tek elime aldığım su şişesi ve sandviç paketlerine baktı. Kaşlarını çatıp alayla güldü.

"Buraya köpeğini beslemeye mi geldin?" diye sordu.

"Evet, havlamaya başlarsın diye düşünmüştüm ama yapmadın," dedim ve pet şişenin kapağını açtım. Şişeyi dudaklarına yaklaştırdığımda kafasını çevirdi. "Aç şu ağzını," diye emrettim sertçe. "Burada durup tüm gün seninle uğraşacağımı zannediyorsan yanılıyorsun."

Gözlerimin içine bakıp, "Senden yardım istemiyorum," dedi.

"Sana yardım ettiğimi düşünmen çok tatlı," diye fısıldadım alayla. "Aç ağzını."

Bana dikkatle baktı ama söylediğimi yapmadı.

Bakışlarından kaçmak, saklanmak istiyordum. Mahinev elindeki küreği bir kenara bırakıp, kazdığı boşluğun önünde oturarak karanlığın içinden bana doğru baktı. Onu görmezden geldim.

Şişeyi zorla dudaklarına yasladığımda kaşlarını çattı. Ona aldırış etmeden suyu ağzına diktim ve dudaklarını aralamadığı için suyun bir kısmı çenesinden kayarak boynuna, gömleğinin önüne aktı. "Aç ağzını," dedim tekrardan, doğrudan gözlerinin içine bakarak.

Sonunda dudaklarını yavaşça araladı ama bunu yaparken uçurum mavisi gözlerini gözlerimden tek bir an olsun ayırmadı. Kırpmadı bile. Su dudaklarına sızıp ağzının içine dolarken sessizce ona bakıyordum. Sanki deponun bir köşesinde küçük bir oğlan çocuğu ikimizi izliyor, bir kız çocuğu da elini onun omzuna koymuş sessizce ondan özür diliyordu. Onları düşünmemeye çalıştım. Pet şişedeki suyun dibini görene dek içti. Şişeyi dudaklarından ayırdım.

"Sırada beni ellerinle beslemen mi var?"

Gözlerimi kaldırıp ona dik dik baktım.

"Baban yanıma gelmeni yasaklamamış mıydı prenses?"

Sesindeki alay kaşlarımı çatmama neden oldu. Parmak uçlarımda yükseldim, avucumun içine ateşi çağırdım ve elimi yukarı kaldırarak ateşimi yönlendirip zincirlerden birini kancadan indirdim. Bu sayede kollarından biri hâlâ bağlı olsa da artık özgür kalmıştı. Aniden zincir-

Ninova

ler şıngırdadı ve elini belimin oyuğuna yerleştirip beni sertçe kendine bastırdı. Sırtımda bileğinden sarkan zinciri hissettim, göğsümde yakıcı bir duygu büyüyerek ruhuma ulaştı ve göz göze geldik.

"Acele et," dedi burnunun ucu burnuma değiyorken.

"Ne?"

"Ben kararımı değiştirmeden önce elini çabuk tut ve beni öldür." Burnunu burnuma sürttü, avucunu belime daha sert bastırdı. "Çünkü fikrimi değiştirecek olursam, sen de dahil olmak üzere sevdiğin herkesin mezarı olacağım."

Avucumu göğsüne koydum ve onu iterek dokunuşundan kurtulup geri çekildim. Gözlerinin içine çatık kaşlarla bakarken söyleyecek hiçbir şey bulamadım.

"Boş tehditler savurma," dedim ama gerçeği biliyordum, bunu yapabileceğinin farkındaydım ama neden yapmadığını kestirmekte güçlük çekiyordum. Belki de gerçeği biliyor olsam da bunu kendime itiraf etmek her şeyden daha zor geliyordu. Elimdeki sandviç paketlerini göğsüne fırlattım, paketler yere düştü. Kafasını eğip yere bakmadı bile, hâlâ gözlerimin içine bakıyordu.

"Zıkkımlan şunları," dedim sertçe.

"Ellerinle yedirmeyecek misin, Mahi?"

"Pislik."

"Güzel kandırdın beni, bir tebrik öpücüğünü hak ettin."

"İğrençsin," dedim bu kez.

"O gece beni canını ortaya koyuyormuş, ayaklarımın önüne tüm nefeslerini seriyormuş gibi öperken de iğrenç olduğumu düşünüyor muydun? Pek sanmıyorum," diye karşılık verdi.

"Seninle oynamak sandığımdan daha kolaydı. Seni düşündüğümden daha kısa sürede kandırdım," dedim tükürür gibi.

Hiçbir şey söylemedi. Sadece gözlerimin içine bakıyordu ve bunu yapması bir şeyler söylemesinden çok daha ağır geliyordu.

"Ye şunları," diyerek sırtımı ona dönüp deponun içinde yürümeye başladım.

"Ben yiyene kadar burada mı kalacaksın?"

"Evet," dedim ona bakmadan.

"O zaman yemeyeceğim."

Gözlerimi devirerek ona doğru döndüm. "O niyeymiş?"

Yüzüne alaycı bir sırıtış ekledi ve "Güzel yüzünü biraz daha görebilmek istiyorum, hepsi bu," dedi aynı alaycı sesle.

"Anlaşılan o ki aç kalmak enerjinden bir şey kaybetmeni sağlamamış," diyerek ona doğru yürümeye başladığımda yüzünde alaycı bir tebessümle beni izliyordu. Öfkeyle elini tutup havaya kaldırdım, ateş parmak uçlarımda can buldu ve zinciri kaldırıp tekrar kancaya geçirdi. Onu yeniden oraya öylece sabitlediğim için en azından kaşlarını çatar sandım ama o sadece gülümsüyordu.

"Geber açlıktan," diyerek sırtımı ona döndüm.

"Beni öldürmek o kadar kolay olsaydı bu kadar zahmete girmene gerek bile kalmazdı, değil mi?"

"Siktir git," diyerek hızla çıkışa yürümeye başladım.

"Mahinev."

Durmadım.

"Bir gün," dedi ve bu adımlarımı yavaşlattı, "bir fırsatımız daha olduğu o geceyi hatırlayacaksın. Gidebileceğimiz, her şeyi geride bırakabileceğimiz ihtimalini hatırlayacaksın." Adımlarım tamamen durdu. "Ama o gün geldiğinde her şey için çok geç olacak." Yumruklarımı sıktım. "Çünkü beni yeniden kandırabilmen için orada olmayacağım."

Yutkundum.

"Kalan son ihtimali ateşe verdin ve bunu sadece beni öldürdüğün gün geldiğinde anlayacaksın."

"Bunları konuşmak artık anlamsız."

"Haklısın," dedi. Tam depodan çıkıyordum ki, "Babanı koru," dedi ve hızla ona doğru döndüm.

"Sen beni babamla mı tehdit ediyorsun?"

"Tam güç dönüşmeye çalışıyor olmalı, kendini bu kadar zorlamasın," demesi üzerine duraksadım. "Bu onun için tehlikeli."

"Beni dinler mi sanıyorsun?"

"Dinlemek zorunda," dedi sadece.

"Her şeyin sebebi olan heriften babam hakkında nasihat dinlemeyeceğim."

Ninova

Bir şey söylemedi.

"Tüm bunların nedenisin ve karşıma geçmiş bana akıl veriyorsun. Babam tekrar dönüşmeye karar verip kendini bu denli zorluyorsa, bunun tek sebebi sensin. Bunu sakın unutma. Bu aileye bunu sen yaptın."

Dışarı çıkıp düğmeye bastım ve içeride yanan tek spot ışığı aniden sönerek onun bedenini karanlıkla örttü. Gözlerimi ondan çekmeden kepenkler kapanana dek öylece bekledim.

*

Saatler süren yolculuğun ardından park hâlindeki aracın tavanına vuran yağmur damlalarının sesini dinlerken ön camdan dışarıyı izliyordum. Crystal arka koltukta sessizce oturuyor, babam da yağmura aldırış etmeden kaputa yaslanmış sigara içiyordu.

Kupa işe yaramıştı. Yaramıştı yaramasına ama ilk anahtar sahibi zaten her şeyi biliyordu. Sadece kupa, onun doğru insanlar olduğumuzu anlaması açısından sunduğumuz bir kanıt olmuştu. Şimdi onun evinin önünde durmuş, eşyalarını toplaması için verdiğimiz vaktin dolmasını bekliyorduk.

Kupaya verdiği tepkiyi hatırlıyorum. Başta salağa yatmış, hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranarak ona yöneltilen her soruyu duymazlıktan gelerek cevapsız bırakmıştı ama ne zaman ki ben elimde kupayla ortaya çıkmıştım, o an tek yaptığı dizlerinin üzerine çökmek olmuştu. Anahtar sahiplerinin tamamının konuya vâkıf olmadığını biliyordum ama en azından bulduğumuz ilk adamın konuyla ilgili bilgi sahibi olması olayları kolaylaştırmıştı. Hiç değilse saatlerce onun şokunu atlatmasını beklemek zorunda kalmamış, ona dil dökerek bu karmaşayı normal karşılamasını sağlamaya çalışmamıştık.

Efken hâlâ yazlıkta olduğumu düşünüyor olmalıydı. Öyle olması sanırım daha iyiydi. Hâlâ beni öldürmeyi göze alamadığı için harekete geçmiyordu ama yazlıktan ayrıldığım anları fark edecek olursa, diğer herkesi harcayarak bir kaos doğurabilirdi.

"Baban her zamankinden daha yorgun görünüyor," dedi sessizce Crystal.

Ninova

Kafamı kaldırıp cam tavana düşen yağmur damlalarına bakarken, "Kendini çok zorluyor," dedim sessizce. "Mahzar'ın anahtarını kullanacak olması beni korkutmuyor diyemem."

"Tüm anahtarların görevini tek başına üstlenecek olmasından iyidir," dedi sessizce.

"Umarım."

"Nemesis onu kapana kıstırdığınız depoyla birlikte yazlığı ve tüm Riva'yı taşa çevirmeden önce tüm anahtar sahiplerini bir araya getirebiliriz umarım."

Söylediği şey karşısında derin, sesli bir nefes aldım. "Umarım," dedim tekrardan.

"Şu anahtar sahibini alıp doğrudan yazlığa mı götüreceğiz?"

"Diğer adrese gideceğiz," dedim sessizce. "Diğer anahtar sahibini de alacağız."

"Dua edelim de o da zorluk çıkarmadan durumu kabullensin."

"Umarım," dedim tekrardan.

Crystal aniden, "Mahinev, neyin var?" diye sordu.

"Hiçbir şeyim." Evet, hiçbir şeyim yoktu.

Ön koltuğa doğru eğilip profilime yakından bakarak, "Sessizliğini görmüyorum mu sanıyorsun?" diye sordu. "Bana yaşananlar yüzünden üzgün olduğunu söyleme."

"Söylemiyorum bir şey."

Kaşlarını çattığını ona bakmasam da hissedebildim. "Onu oraya tıktığın için üzgün mü hissediyorsun kendini?"

"Vereceğim cevap neyi değiştirir?"

"Her şeyi," dedi sertçe. "Onun sana neler yaptığını unutma."

"Tek bir an bile unutmuyorum. Unutsaydım şu an bu arabanın içinde, seninle olmazdım."

"O da ne demek?"

"Eğer tek bir an unutsaydım, kendim de dahil herkese ihanet ederdim demek," dedim ruhsuz bir sesle. "Ama unutmadım ve buradayım."

Crystal'in üzüldüğünü hissettim. Hissettiklerimi bir anlığına olsa da görmüştü ve benim adıma üzülmüştü. Avucunu omzuma koyduğun-

Ninova

da gözlerimi yumup yutkundum. "Her şey daha farklı olsun isterdim," diye fısıldadı. "Tüm bunları yaşamak zorunda kalmasaydın keşke."

"Ama yaşadım."

Omzumu sıktı. "Üzgünüm."

"Eğer Efken'e ihanet etmeseydim, kendime ihanet edecektim. Aileme ve size ihanet edecektim. O yüzden üzgün olma. Her şey olması gerektiği gibi oldu."

"Efken mi dedin?" Duraksadığını hissettim ve ben de bir anda duraksadım. "Sen ona Efken mi dedin?" diye sordu tekrardan, sesindeki şaşkınlık beni bir süredir içinde uzandığım o nehrin derinine çekerek boğmaya başladı.

Evet, bir süredir ona Efken diyordum, hatta farkında olmadan onunla ilgili düşünürken bile onun yanma Efken ismini koyuyordum. Dehşet içinde gözlerimi açıp cam tavana bakakaldım.

Crystal elini yavaşça omzundan çekerken, "Mahinev, Efken artık yok," diye fısıldadı ve Mahinev elinden bıraktığı küreği yeniden parmaklarının arasına alarak boşluğu kazmaya başladı.

Başımı eğip ön camdan dışarıya baktım. Babam elindeki sigarayı fırlatarak arabaya doğru döndü. Çok geçmeden binanın kapısı açıldı ve anahtar sahibi parmaklarının ucuyla sapını tuttuğu ve omzuna doğru attığı kahverengi deri çantayla babama doğru yürümeye başladı. Babamın önünde durduğunda kısaca bir şey konuştular ve babam sürücü kapısını açıp arabaya bindi. Çok geçmeden anahtar sahibi de arka kapıyı açıp Crystal'in yanına oturarak aralarına deri çantasını koydu. Crystal'in tedirgin bakışlarının sırtımda dolaştığını hissedebiliyordum ve aramızda duran koltuğa rağmen gözleri sanki sırtımı deşiyordu.

Ön camda ilerleyen silecekleri izledim, bir saatin kolları gibiydi ama süpürdüğü zaman değil, yağmur damlalarıydı.

Babam sessizce, "İzmir'e gidiyoruz," dedi ve motoru çalıştırdı. Soru sormadım, cevap vermedim, sadece ön camdan dışarıya odaklanıp altımızda kayıp gitmeye başlayan yolu izledim.

İzmir'e geldiğimizde gece çökmüştü. Geçen zamanın ardından ilk kez tüm sokak lambalarının yandığını, tüm kafelerinin ışıl ışıl parladı-

Ninova

ğını görüyordum. İşlek bir caddede ilerleyen arabanın içindeki sessizliğin nedeni anahtar sahibinin ve Crystal'in derin bir uykuda olmasındandı. Babam ve ben dışında uyanık kimse yoktu ve babam sessizliği yok etmek istiyormuş gibi radyoyu açtı.

Geçen onca zamanın ardından ilk kez Sezen Aksu'nun sesini duydum.

Uçurum uçurum gözlerine baktığım sensin.[*]

Tanıdık melodi ve içimdeki sessizliğin zincirlerini kıran sözler yavaşça zihnime dolarken gözlerimi ön camdan ayırmadan şehrin ışıklarını izlemeye başladım.

Ağlama isteği boğazıma yükseldi ama onu geri itmeyi başardım. Yine de şarkının her bir sözünde bakışlarımın buğulandığını hissediyordum. Yüksek bir binanın çatısından sadece bir kısmı görünen dolunaya baktım. Bir yolcu uçağı yükselerek gökyüzünde parladı ve ayın hemen önünden geçerek ilerlemeye başladı.

Şarkının sözleri göğsüme kovanı mideme dolan kurşunlar gibi yağmaya başladığında, "Baba, kapat şu şarkıyı," dedim sessizce.

Babam şarkıyı kapatmadı.

Gözlerimi yavaşça omzumun üstünden babama çevirdim, sessizce yolu izliyordu. Eğilip radyoyu kapatmak için elimi düğmeye götürdüğümde, bir elini direksiyondan çekip avucunu elimin üzerine bastırdı. Bakışlarım yeniden babama çevrildi.

Gözlerini yoldan ayırmadan, "Hislerinden kaçmak zorunda değilsin," dedi sakince.

Yutkunup, "Ne istiyorsun baba?" diye sordum. "Böyle mi cezalandırıyorsun beni?"

"Cezalandırmıyorum." Elini yavaşça elimin üzerinden çekip tekrar direksiyona koydu. "Bir hissi sonuna kadar yaşamadan ondan kurtulamazsın."

"Ben bu hissi yaşamak istemiyorum," dedim sertçe.

"Ve sırf bu yüzden bir türlü bu histen kurtulamıyorsun."

[*] Sezen Aksu, Belalım, Sezen Aksu Söy[illegible]989. (ed.n.)

Ninova

"Bu bana verdiğin ceza senin," dediğimde kaşlarım çattı ama bakışları beni bulmadı. "Ben artık hatırlamak istemiyorum. Sen hatırlatarak canımı acıtıyorsun."

"Neyi hatırlıyorsun?"

Dişlerimi sıktım. "Kardeşimin kanının ellerime bulaştığını," dedim aniden. Babam arabayı biraz daha hızlandırsa da hiçbir şey söylemedi. "Hissettiğim her şey bana bunu hatırlatıyor. Kardeşimi." Bakışlarımı babamdan ayırıp yola çevirdim. "Hissetmek istemiyorum."

"Kaçarak bir yere varamazsın. Bir hissi dibine kadar yaşarsın, dibi gördüğün gün hisler belki biter."

"Belki?"

"Belki," dedi sadece.

"Kızgınsın bana," dediğimde, "Kendime kızdığım kadar hiç kimseye kızmadım, kızamam," diye cevap verdi. "Elinden geleni yaptın."

"Elimden gelen mi?" Öfkeyle kaşlarımı çattım. "Elimden geleni yaptığımda neler olduğunu gördün."

"Bundan bahsetmiyorum."

İleride çevirme vardı. Babam çevirmeyi gördüğünde arabayı yavaşlattı ve çatık kaşlarla polis topluluğuna baktı. Ona neyden bahsettiğini sormak istedim ama yüzündeki tedirginlik beni duraksattı. Sırtımı koltuğa yasladım ve bir polis babama köşeye çekmesini işaret etti. Araba durdu ve babam camı indirip, "İyi geceler," dedi.

"İyi geceler beyefendi. Ehliyet ve ruhsat alabilir miyim?"

Babam belgeleri polise uzattığı sırada polisin bakışlarının yüzümde toplandığını hissederek bakışlarımı memura çevirdim.

"Hanımefendi, sizin de kimliğinizi alabilir miyim?"

Bakışlarımı polis memurundan çekmeden elimi cebime götürdüm, kimliğimi çıkarıp adama uzattım. Adamın gözleri bu kez arka koltukta uyuyan Crystal ve anahtar sahibine çevrildi. Yanlış hatırlamıyorsam, anahtar sahibinin ismi Levent olmalıydı. Babam, "Uyuyorlar ama isterseniz uyandırayım," dedi sakince. Crystal'in bir kimliği bile olmadığı gerçeğini hatırlayınca kalbimin atışları yavaşladı. Gözlerimi memurdan çekmeden vereceği cevabı bekledim.

"Gerek yok," diyen memur yavaşça arabadan uzaklaşarak elindeki belgeler ve kimliklerle diğer polis memurunun yanına gitti.

"Hükümet senin kimliğinden haberdar değil mi?" diye sordu babam ön camdan memurları süzerken.

"Evet," dedim gergin bir sesle.

Babamın dizinin seğirdiğini gördüm, dilini ağzının içinde dolaştırıp derin bir nefes alarak memurları izlemeye devam etti. Memurlar kontrolleri sağlamaya devam ediyorlardı. Benim kimliğim olduğunu düşündüğüm kimliği elinde tutan memur önündeki ekrana, daha sonra kafasını çevirip arabaya doğru baktı.

"Bundan hoşlanmadım," dedi babam, sesi donuk gelse de tedirginliğini hissedebiliyordum.

Yanındaki memura bir şey söyledi, diğer memur da kafasını çevirip arabaya baktı ve hissettiğim huzursuzluk çoğaldı. Başını sallayan memur kimlikleri ve belgeleri diğer memurun elinden alarak arabaya doğru yaklaşmaya başladı.

Açık camdan içeri elindeki belgeleri uzatırken, "İyi geceler," dedi ama gözleri yeniden benim gözlerime dokundu.

Babam, "Kolay gelsin," dedikten sonra belgeleri alıp camın düğmesine bastı, cam aramıza bir bariyer örene dek polis memuru orada durup gözlerini bana dikmeye devam etti.

Babam direksiyonu çevirip park ettiği yerden uzaklaşırken bile memurun bakışlarının arabada asılı kaldığını hissedebiliyordum. Çevirmenin olduğu alandan uzaklaşıp otoyola çıktığımızda, "Benimle ilgili bir sorun olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum babama.

"Devlet tehdit olarak gördüğü şeylerden hoşlanmaz," dedi babam.

"Ben onları kurtardım sayılır," dediğimde, "Bu senin onlardan farklı olduğun gerçeğini bildiklerini değiştirmiyor ama," diye cevapladı. "Neyse, bu sorunu da halledeceğiz."

"Nasıl olacak o?"

"Her şey bittiğinde, herkesin olan biteni unutmasını sağlarım," dedi ve anneme yaptığını diğer insanlara da yapacağını fark ederek koltuğa sindim.

"Çok fazla enerji harcamıyor musun sence de baba?"

Ninova

"Konu sizi korumaksa, canımı bile ortaya koyarım," demekle yetindi. Tam bir şey söyleyecektim ki, "Biraz uyu," diye fısıldadı. "Çünkü birazdan birini ikna etmek zorunda kalacağız, enerjin olsun."

Babam haklıydı. Geçen bir buçuk saatin ardından varış noktasındaydık ve kapıyı kilitleyip, "Gidin yoksa polis çağırırım!" diye bağıran çocuk, hiç de ikna olacağa benzemiyordu. Ta ki sonunda dökülen dillere karşı kayıtsız kalamayıp kapıyı aralayana kadar. Kapının zinciri aramıza koyulan engeldi ve kendini korumak istiyor gibi kapıyı tamamen açmadan, o küçücük zinciri güvence olarak kullanarak bize bakıyordu.

"Ne söyleyecekseniz çabuk söyleyin," demişti.

Ta ki gözleri boynumdan sarkan kolyeye takılana kadar.

Kızıl kahve gözlerinin haresinin birden turuncu bir halkayla kaplandığını gördüğümde, doğru insanın kapısında beklediğimizi biliyordum. Ve kupa da ortaya çıktığında, artık diz çökmemek için hiçbir sebebi kalmamıştı.

Diz çökmüş, durumu kabullenmiş, yaşadığı ufak çaplı şokun ardından babasının mezarından anahtarı çıkarmak için bizimle yola koyulmuştu. Levent anahtarı çoktan çıkarıp yanına aldığı için onun babasının mezarına gitmemiştik ama Tamer'in, yani ikinci anahtar sahibinin bilincine ulaşmak o kadar kolay olmamıştı. Gecenin karanlığında mezardan çıkarılan anahtarın saçtığı ışığı izlerken dolunay bulutların arkasına gizlenmiş, yeniden yağmur çiselemeye başlamıştı.

Tamer'in yol boyunca hiç susmadan konuşması yaşadığı şoktan olsa gerekti. İstanbul'a varana dek sorular sormuştu, aldığı her cevapta yüzünün rengi biraz daha solmuş ama hiç vazgeçmemiş, sürekli konuşmaya devam etmişti. İlk şoku atlatması, İstanbul'a varıp yazlığın kapısından içeri adım attığı âna dek sürdü.

Bir sonraki gün, yazlıkta artık arkadaşlarım değil, iki de anahtar sahibi vardı. Efken yokluğumu hissetti mi yoksa o süre boyunca yazlığın odalarında birinde olduğumu mu düşündü bilmiyordum ama ona su götürmek için garaja girdiğimde yerde, kendi kanının ortasında oturuyordu. Babamın onun yanma benden önce gittiğini, zincirleri

Ninova

askıdan indirip canını almak ister gibi ona saldırdığını, onu kendi kanının içinde oturur hâlde bulduğumda anlamıştım.

Hâlâ zincirliydi ama zincirleri artık yerdeydi ve dağılmış bir hâlde, bir dizini kendine çekmiş öylece otururken bana hiç tepki vermemişti. Önüne bir şişe su ve paket sandviç bıraktıktan sonra dönüp yere düşen diğer sandviç paketlerine baktığımı hatırlıyorum. Yemediği için küflenmişlerdi.

Eğilip ona bir şeyler söylemek istesem de kanının içinde sessizce oturduğunu gördüğümde nedense hiçbir şey söyleyecek gücü kendimde bulamadığımı hatırlıyorum. Spot ışıkları yanmıyor, açık kepenklerden içeri sızan ışık onu bir nebze olsun aydınlatıyordu ama ben oradan çıkıp kepenkleri indirdiğimde yeniden o derin karanlıkta tek başına kaldığını biliyordum.

Bir sonraki gün, elmasımın sesiyle uyandım ama ne söylediğini duyamadım. Belki de sadece elmasımın sesini duyduğumu sandım.

Bir diğer gün ise boynumdaki kapsül kolyede taşıdığım kan beni bir gerçeğe uyandırdı. Gideceğimiz bir sonraki durağı biliyordum ve bunu nasıl bildiğimi kendime açıklayamasam da bu bilgiyi bana verenin onun kanı olduğunu biliyordum. Bu kanı boynumda taşımamı istediğinde, bunu öngörmüş olmalıydı.

Gece, Antalya'ya gitmek için yola koyulduk.

Ve üçüncü anahtar sahibi olan Ozan'ı bulduk.

Yollarda geçen saatlerin ardından Efken'e yeniden su götürmek için garajın önünde durduğum o ânı hatırlıyorum. Kepenklerin kalkması için düğmeye bile basamamıştım. Sadece durup onun sessizliğini ve hareketsizliğini içime çektiğimi hatırlıyorum. Bu sessizlik de tepkisizlik de canımı yakmaya başlamıştı.

Elimde su şişesi ve sandviç ile yazlığa dönüp, İbrahim'e, "Bunları ona götür," dediğimi ve kendimi odama kapattığımı hatırlıyorum.

Ve sessizlikle devam eden iki günün ardından, dördüncü anahtar sahibinin yerini ben değil, babam buldu. Haber kanallarında artık normale döndüğümüzü hissettirmek adına yer alan basit haberler yayımlanıyor, sosyal medyadaki yayın yasağı tam gaz devam ediyordu. Dördüncü anahtar sahibini bulmak için şafak sökerken arabaya bin-

Ninova

diğimiz ânı hatırlıyorum. Bu kez gideceğimiz yer Mersin'di ve mevsimler de yavaşça normale döndüğünden olsa gerek, hava boğucu bir şekilde sıcaktı.

Mersin'in küçük ilçelerinden birinde dördüncü anahtar sahibi olan ama Türk olmayan Christopher'ı bulduk. Babası bir Türk olmamasına rağmen, bir gün yaşanacakları hissetmiş gibi onu bu topraklarda büyütmüş, bir Kızıl Kurt olarak bu topraklarda yaşayıp bu topraklarda ölmüştü.

Her şey hızlanmış gibiydi, sanki zaman bile hızlanmıştı. Nemesis'in yolumuza çıkmaması, bir şeylere engel koyup durmaması, sürecin bu kadar hızlı ilerlemesinin en büyük açıklamasıydı. Şehirde gölgeler yoktu, gökten yağan iblisler sanki bir duman olup kaybolmuş ve yerini şehrin kalabalığına terk etmişti.

Sadece iki anahtar daha bulacaktık, sonra babam da Mahzar'ın anahtarının görevini üstlenecekti ve uzun süredir beklenen son yazılacaktı. Kaderin son sayfasını yazmak için elime tutuşturulan kaleme bakıyormuşum gibi hissediyordum ama sanki zihnimde tek bir kelime bile belirmiyor, son sayfaya yazacak hiçbir şey bulamıyordum.

Geçen bir haftanın ardından havuzun başında oturmuş elimdeki şarap kadehini izlerken Hatem'in bana temkinli adımlarla yaklaşarak, "Kian'ı aramaya devam ediyoruz," dediğini hatırlıyorum. "Hâlâ onun izine rastlamadık. Nemesis'in evinde kalan çocuğu bulduk ama Kian adında birini görmediğini, onunla ilgili bir şey bulamadığını söyledi." Bahsettiği çocuğun Can olduğunu biliyordum, kimsesiz kaldığını düşününce göğsüm sızlamıştı.

Hatem'in gözlerine bakarak, "Ne düşünüyorsun?" diye sorduğumu hatırlıyorum. Lideri çok değil, birkaç adım ötedeki depoda öldürüleceği günü bekliyorken ne düşünebilirdi? Efken'e olan bağlılığını biliyordum.

Gözlerini kaçırıp, "Herkes yaptıklarının bedelini öder," dediğini hatırlıyorum ama bunu söylerken acı çektiğini görmüştüm.

Geriye kalan son iki kızıl kurdu aradığımız o süre boyunca, babam Kızıl Kurtları eğitiyordu. Levent'in aksine diğer Kızıl Kurtlar bilinçle-

ri uyanmış olmasına rağmen hâlâ korkuyor, hâlâ o şoku atlatamamış gibi ortada şaşkınlıkla dolaşıyordu.

Mahzar'ın oburluğunu hatırladım. O yedi günahtan oburluğu temsil ediyordu. Levent'in diğerlerinden daha deneyimli olduğunu savunduğu anları hatırladım. Levent kibri temsil ediyor olmalıydı. Tamer sürekli öğrenmek istiyordu, sürekli daha fazlasını talep ediyordu. Tamer açgözlülüğü temsil ediyor olmalıydı. Ozan'ın sürekli Crystal ve Sapphire'a asıldığını göz önünde bulunduracak olursak, o da kesinlikle şehveti temsil ediyordu. Christopher öğrenmeye açık olmadığı gibi bulduğu her boşlukta uyuyordu. Onun da tembelliği temsil ettiği belliydi.

Geriye yedi günahın öfkesini ve kıskançlığım bulmak kalmıştı.

Efken ona götürülen sandviçleri yemiyor, sadece su içiyordu ve İbrahim her seferinde elinde küflenmiş sandviç paketleriyle eve geri dönüyordu.

İkinci haftanın ortalarına doğru kolye bir kez daha beni uykumdan uyandırdı. Gideceğimiz yeri, arayacağımız kişiyi bilmenin getirdiği durgunlukla yatağın karşısındaki duvara baktığımı hatırlıyorum. Sürekli yolculuk yapmanın getirdiği yorgunluğu bahane ederek birkaç günü sessiz geçirmeye karar vermiş, beşinci anahtar sahibini aramaya gitmeyi kendi kafamın içinde biraz ertelemiştim.

İkinci hafta biterken, artık bir doğaüstü olmasına rağmen yetersiz beslenmesini doğru bulmadığımdan elimde sandviç paketleriyle kendimi garajın önünde buldum. Kian'ın izine hâlâ rastlamış değildik, onu her yerde arıyorduk ama sanki yer yarılmıştı da içine girmişti. Kian'ı sorma bahanesinin arkasına sığınarak düğmeye bastım, kepenkler yukarı kalktı ama spot ışıkları açılmadı. Şafağın kasvetli rengi eski garajın içine sızarak onu aydınlattı. Yine kendi kanının içindeydi. Belli ki babam yine buraya gelmiş, tüm öfkesini ona yöneltmişti. Ve o yine babama karşılık bile vermeden sadece durmuş, babamın öfkesini kusmasına izin vermişti.

Kanın ağır kokusunu soluyarak içeri doğru bir adım atarken, "Şu sandviçleri getirip durmayın artık," dedi sertçe. Kafasını eğdiği yerden kaldırmıyordu.

Tam önünde durduğumda gözleri botlarıma takıldı, ardından başını hareket ettirmeden, sadece gözlerini kaldırdı ve bana baktı.

"Beslenmeden burada kuruyup gebermeyi düşünüyorsan, gebermen o kadar kolay olmayacak, biliyorsun değil mi?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak. Bana dik dik baktı ama tek kelime etmiyordu. Yavaşça eğilip sandviçin paketini yırttım ve zorla onun ağzına uzattım. "Aç şu ağzını."

Kafasını çevirip, "İstemiyorum," dedi sertçe.

Gözlerim bedeninde dolaştı. Gömleğinin kumaşı kendi kanıyla sertleşmişti, ön kısımlarında pençe izleri vardı ve bunları yapanın babam olduğunu biliyordum. Yüzüne daha dikkatli baktığımda zayıfladığını fark ettim. Zaten kemikli olan yüzü şimdi daha keskin hatlara sahipmiş gibi köşeli ve sivri duruyordu. Yanakları içeri çökmüş, belirgin elmacık kemikleri daha da belirginleşmişti. Kirli sakalı çok uzamıştı ve saçları da dağınık görünüyordu.

"İhtiyaçlarını karşılamak zorundasın," dedim beton gibi bir sesle.

"İbrahim sağ olsun, işememe izin veriyor," dedi alaycı gözlerini yüzüme dikerek.

Yüzümü buruşturdum. "Aptallaşma da ye şunu," diyerek sandviçi tekrar ağzına doğrulttum.

"İstemiyorum, beni zorlama."

Gözlerimi devirdikten sonra sabır dileniyor gibi kafamı kaldırıp tavana baktım. Bakışlarımı yeniden yüzüne indirdiğimde kaşlarını çatmış bana bakıyordu.

"Kian nerede?" diye sordum sakince. "Onu bir türlü bulamıyoruz."

Bakışları yüzümde derinleşti. "Var olmayan birini arayarak vaktini tüketme," dedi sakince.

Kaşlarım çatıldı ve "Onu öldürdüğünü mü ima ediyorsun?" diye sordum.

Başını önüne eğip gülmeye başladı. Sinirleri bozulmuş gibi gülüyordu ve bir an ayağa kalkıp geri çekilerek ne olduğunu anlamaya çalıştım. "Ne gülüyorsun?" diye sordum ama cevap vermedi, kafasını eğmiş, yüzünü saklayarak kıkırdamaya devam ediyordu ve bir süre

Ninova

sonra bu sinir bozucu bir boyuta evrildi. "Kes şunu," diye tısladım. "Kes şunu ve söyle bana, Kian nerede? Onu öldürdün mü?"

Kian'ın sesiyle, "Buradayım kraliçe," dediğinde donup kaldım. Bir adım geri çekilip uğuldamaya başlayan kulaklarıma rağmen gözlerimi Efken'den çekmeden kaşlarımı çattım. Efken önüne eğdiği kafasını kaldırdığında, karşımda gördüğüm yüz Efken'e değil, Kian'a aitti. Siyaha dönen gözleri yanlara doğru çekilmiş, yüzünün tüm parçaları Kian'ın yüzündeki parçalarla yer değiştirmişti. Öyle büyük bir şokla sarsıldım ki Efken'in bu şoku gördüğünü biliyordum, saklayamadım bile.

Bu kez Kian'ın yüzü, fakat kendi sesiyle, "Nasıl?" diye sordu. "Aptal yerine konmak nasıl hissettiriyormuş?"

"Sen..."

"Kian diye biri yok, hiç olmadı." Donup kaldım, sadece Kian'ın siyah gözlerine bakıyordum ama gördüğüm derinin Kian'a ait olmadığını biliyordum. Efken başka bir maskeyle tam karşımda duruyordu. Farkındalık bir yıldırım gibi zihnime düştüğünde, bunu nasıl fark etmediğimi sorguladım, böyle bir şeye nasıl olmuştu da ihtimal bile vermemiştim?

Kian en başından beri o muydu?

Zihnim derinleşti ve Kian ile Nemesis'i aynı karenin içinde hiç görmediğimi hatırladım. Kian ile geçirdiğim o kısa sürenin tamamı gözlerimin önünden film şeridi gibi aktı ve kanımın damarlarımın içinde soğuduğunu hissettim.

Evet, Kian en başından beri oydu.

Kian diye biri hiç olmamıştı, o zaten Efken'di.

"Nasıl?" diye sorabildim, hissettiğim şaşkınlık azalacağına sanki bir okyanusun üzerinde büyüyerek son sürat kıyıya yaklaşan dalgalar gibi düşüncelerimin kıyılarına vuruyor, yaşadığım şok gitgide daha da genişleyerek içime yayılıyordu. "Bunu nasıl yapabildin?" Bu bir sitem değildi, gerçekten nasıl yaptığını merak ediyordum. Böyle bir şeyi nasıl başarabilmişti. Kian'ın yüzüyle gözlerime bakarken başını omzuna doğru düşürdü ve gözleri eski rengini aldı. Artık o gözler maviydi ama yüzü hâlâ Kian'a aitti. Var olmayan bir alfaya.

Ninova

"Kandırılması kolay bir kadınsın ama Mustafa Baba'dan daha iyi bir performans beklerdim. Onu kandırmanın zaman alacağını düşünmüştüm," dedi donuk bir sesle.

"Bunu neden yaptın?" diye sordum. Ardından şokla yeniden, "Nasıl yaptın?" diye ekledim. Böylesi bir şeyi yapabilecek kadar güçlü olduğunu bilmiyordum. Birçok gölge yaratmıştı ama bir beden yaratmak? Bir alfa bedeni yaratmak? Bunu aklım almıyordu. Buz kesmiş ellerimi karnıma götürüp sorguyla ona bakmaya devam ettim. Mavi gözlerini yüzümde dolaştırdı.

"Kian'ın gerçek olmaması seni hayal kırıklığına mı uğrattı?"

"Konu bu değil," diyebildim, yaşadığım sarsıntıdan dolayı tepki bile veremiyordum. Öfkeden deliye dönmem gerekirdi ama yapamıyordum. Saf şaşkınlıktı yaşadığım.

"Etrafında olmalıydım." Gözlerini yüzüme dikti. "Attığın her adımı bilmeliydim, aldığın her nefesi hissetmeliydim, ettiğin her bir sözü duymalıydım."

"Ve bu sayede anahtarlara ulaşıp ulaşamadığımı bilecektin?" dedim sorar gibi.

Buna bir cevap vermek yerine bana uzun uzun baktı. Gözlerinde farklı bir anlam görür gibi oldum ama o anlamı yakalayıp, harelerinden çıkarıp almama izin vermedi. Düşüncelerine olan erişimimi kapatmak için gözlerine bomboş bir ifade yaydı.

Toplantı salonunda vurulduğumda Kian'ın verdiği tepkiyi hatırladım, düşüncelerime sık sık ekmeye çalıştıkları da tepkisinin yanma eklenerek zihnimde büyüdükçe büyüdü. Bana sürekli Efken'e karşı hâlâ bir şey hissedip hissetmediğimi anlamak ister gibi sorular soruyor, benim ona ait olduğumu irdeleyip zihnime yerleştirmeye çalışıyordu. Gerçekler beyaz bir sayfanın üzerine yayılan mürekkep gibi genişleyerek sayfayı doldurdu ve bu farkındalık, görmediğim çoğu şeyi görmemi sağladı.

Bir elim karnımdayken, diğer elimde tuttuğum sandviç parmaklarımdan kayarak yere düştü çünkü hissettiklerimin ağırlığı onu daha fazla tutabilecek gücüm olmadığını fark etmemi sağladı.

Ninova

"Sana ihanet ettiğimi sanmıştım ama bana sürekli ihanet eden sensin," dedim sessizce. Yüzü gözümün önünde yavaşça değişmeye başladı. Artık sadece gözleri değil, tüm yüzü kendisine aitti. Kian hiç var olmamış gibi anılarımın içinden yavaşça silindi.

"İhanetten bahsedebilecek son kişisin, Mahi," dedi sessizce.

"Beni uzun zaman boyunca bir başkasının maskesini takarak kandırdın."

"Sen de bana, içimde sana dair kalan son umudu kullandırdın ve sonra beni bıraktın," dedi kaşlarını çatıp düşmanca bakarak.

"Yüzsüz herifin tekisin," dedim.

"Benim birçok yüzüm var ama sadece sana gerçek olanı göstermiştim."

Kalbime yumruk yemiş gibi hissettiren cümlesine rağmen ona tiksintiyle bakmaya devam ettim. Kandırılmanın verdiği ağırlık hissi midemi bulandırıyordu.

"Sana bakınca sadece kusasım geliyor," dedim çatık kaşlarla.

"Mideni bulandırıyor olmamın tek sebebi içinde benden bir parça taşıman olsun isterdim," diye karşılık verdi aynı benim gibi kaşlarını çatarak.

"Senin gibi bir şeytanın çocuğunu doğurmayacağım için çok mutluyum!"

Duraksadı, kaşları hâlâ çatıktı ama bakışlarının gözlerimin içinde derinleştiğini gördüm. İncindiğini fark ettim ama bunu umursamadım. Ona sırtımı dönüp, "Açlıktan geber burada!" diye bağırarak hızla depodan çıktım.

Eski garajın kepenkleri kapandığında öfkeyle soludum. Kian meselesini diğerlerine nasıl anlatacak, bunu nasıl açıklayacaktım? Babamın öfkesi daha da artardı, içerideki geri zekâlıyı ölümün kıyısına taşır, öldürmez ama süründürene dek eziyetlerini artırırdı. Öte yandan içimde büyüyen kırgınlık daha da keskinleşmeme neden oluyordu. Pantolonumun cebinden telefonumu çıkarıp babamı aradım.

Telefon ikinci kez çalmadan babam açtı.

"Baba, hazırlan," dedim sertçe. "Burdur'a gidiyoruz."

Çünkü beşinci anahtar sahibi, Burdur'da okuyordu.

Ninova

13. KIRAN KIRANA

Sleep Party People. Notes To You

Ölmüş bir insanın geleceğinin durduğu ve insanların hafızasında yalnızca geçmiş anılarıyla var olduğu gibi benim de kalbim içimde ölsün, hissettiklerim geleceğe yayılmayı durdurarak geçmişin içinde hapsolsun istiyordum.

Ona öfkeliydim. Öfkemi bile unutmak istiyordum. Ona hissettiğim her şeyi, en karanlık duyguyu bile geçmişin içinde bırakmak ve geçmişin kapısını çekip oradan gitmek istiyordum.

Vitali, "Bunu en azından benim fark etmem gerekirdi," dedi düşüncelere dalmış bir hâlde. Burdur'dan yaka paça getirdiğimiz beşinci anahtar sahibinin bir kadın olmasını her nasıl ne ben ne babam beklemiyorsa, Vitali de Kian'ın aslında Efken olduğu gerçeğini beklemiyordu. Bahçede diğer Kızıl Kurtlara sakin gözlerle bakan kızın küllü kumral saçlarını uçuşturan rüzgârı izledim, çekingen bir yanı vardı ve ona her şeyi anlatıp kupa ile bilincini kazanmasını sağladığımızda bile sakinliğini korumuştu. Demek oluyordu ki bulduğumuz günah kıskançlıktı. Birini sevdiğinde ya da bir şeyi kendisi için istediğinde ölesiye kıskanç olduğuna emindim. Son anahtar sahibinin yedi günahtan en zor olanı, yani öfkeyi taşıdığını hatırlamak kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Onu bulduğumuzda zorluk çıkaracağından yana şüphem yoktu.

Ninova

Ozan, beşinci anahtarın sahibine, yani Ahu'ya yaklaştı ve kulağına bir şeyler söyledi. Kızla flört etmeye çalıştığını görebiliyordum. Kollarımı göğsümün üzerinde topladım ve Ahu'nun geri çekilip ona garip garip baktığını, ardından yüzünü buruşturarak sırtını döndüğünü gördüm. Eğer keyfim yerinde olsaydı bu sahne beni güldürürdü ama burnumdan soluyordum.

"Şş," dedi Vitali, omzumun üstünden ona baktım. "Kian olsun olmasın, asma yüzünü. Kimse kim? Bak, son bir kişi kaldı. Başardın, Mēness."

"Babam, Kian'ın aslında Efken olduğunu öğrenecek olursa, ona ettiği eziyetin dozunu artıracak."

Nemesis değil de Efken demem, Vitali'yi de duraksattı ama çok üstünde durmadı.

"Ben hâlâ o ucubenin benim radarımdan nasıl kaçtığını düşünüyorum. Hoş, ondan pek iyi elektrik almamıştım, tuhaf bir enerjisi olduğunu düşünmüştüm ama üstünde durmamaya çalışmıştım." Vitali yüzünü buruşturup kurt sürüsüne doğru baktı. "Tamam, iblis ve gölge yaratmayı anladım ama kendinden nasıl başka bir alfa yarattı? Bunu düşünmek ve ihtimaller üzerinde durmak bile korkunç geliyor. Üstelik hâlâ o depoda sessizce duruyor olması da korkunç. Şimdiye dek ortalığı karıştırmaya başlamış olması gerekirdi. O gün bugündür tek bir gölgeye, bir iblise ya da ters giden bir şeye rastlamadım."

"Ne yaparsa yapsın artık avucumun içinde," dedim ama söylediğim şeye kendim bile inanmadım çünkü onun istediği takdirde neler yapabileceğini görmüştüm. Kian bu olayın sadece küçük bir parçasıydı.

"Yine de çok emin konuşuyorsun," dedi Vitali. "Ona öylece güvenemeyiz. Sık sık evden ayrılıyorsun, yokluğunu fark edecek olursa harekete geçebilir. Onu bir yıkım yaratmaktan alıkoyan tek şeyin senin varlığın olduğunu düşünüyorum."

Kaşlarım çatıldı ama cevap vermedim. Ona ihanet ettiğim hâlde neden bu kadar pasif davranıyordu? Bu onda görmeye alışkın olduğum bir şey değildi. Bir planı olabilir miydi? Güven içimde o kadar fazla noktadan kırılmıştı ki artık her hareketinde bir anlam, bir yalan arıyordum. Kian'ı öğrenmek, içimde parçalanan güvenin etrafa saçılan parçalarının daha da keskinleşmesine neden olmuştu.

Telefonum çalmaya başladığında gözlerimi kurtlardan ayırdım ve ekrana baktım. Arayan babamdı. Telefonu açıp kulağıma götürdüğüm anda, "Oraya geliyorum," dedi, kaşlarımın çatılmasına engel olamadım. "Altıncıyı buldum."

Zamanın içinde boğuluyormuşum gibi hissettim.

İşte bu, yolun sonuna geldik demekti.

Bu, her şey bitecek demekti.

"Şanslıyız ki o İstanbul'da," dedi babam, arkadan korna sesleri geliyordu. "Gidip onu alalım. Hazırlan ve beni bekle."

"Tamam," dedim ama sesim dudaklarımdan kayıp gitse de bana ait değilmiş gibi yabancı hissettirdi. Sanki artık içinde olduğum beden bile benim değildi. Babam bir şey söylemeden telefonu kapattı ve Vitali'nin meraklı bakışlarının profilimi eşelediğini hissederken hâlâ kulağımda asılı duran telefonla boşluğa baktım.

Mahinev, derinlerimdeki karanlığın içinde bu kez kafasını kaldırıp bana bakmak yerine, içime oymaya devam ettiği çukura baktı ve elindeki küreği son bir güçle yeniden kaldırıp içime sapladı. Karanlık büyüdü.

"Baban mıydı?" diye sordu Vitali sessizce.

Telefonu tutan elim yavaşça boşluğa düşerken, "Evet," dedim. "Oyunun sonundayız."

"Altıncının yerini mi tespit etmiş?"

Cevap vermedim, sessizliğim onun sorusuna olumlu yanıt vermek gibiydi. Vitali sonunda, "Üzgünüm," dedi. "Başardığın için çok üzgünüm." Kafamı çevirip bomboş bakan gözlerimi yüzünde gezdirdim. "Her şey senin için daha farklı olsun isterdim," dedi içtenlikle.

"Kader, insanların seçimlerinden ibarettir," dedim. "Ben seçimimi yaptım."

Ardından sırtımı ona dönüp yazlığa doğru yürümeye başladım. Crystal'in de arkamdan içeri girdiğini fark ettim, içeri girip kapıyı çektikten sonra holde arkamdan ilerledi ve "Mahinev?" dedi sorar gibi.

Dönüp ona bakmadan, "Seni dinliyorum," dedim.

Kendi sesim derinlerde bir yerde, *"Kader, insanların seçimlerinden ibarettir,"* diye tekrar etti. *"Ben seçimimi yaptım."*

"Arayan kimdi?" diye sordu sessizce.

Ona bakmadan, "Babamdı," dedim.

Üst katta, basamakların hemen başında Miran belirdiğinde kafamı kaldırıp kardeşime baktım. Pürdikkat bana bakıyordu.

"Altıncıyı bulduk," dedim kardeşimin gözlerinin içine bakarak.

Miran derin bir nefes alıp gözlerini yumdu. Crystal'in arkamda gevşediğini hissettim ama sonunda başardığımız için rahatlayan bu iki insanın tam ortasında çaresizliğin dibine vurmuşum gibi hissediyordum.

"Şükürler olsun," dedi Miran gözlerini aralayıp yeniden bana bakarken.

Basamakları yavaşça tırmanmaya başladım. Miran gözlerini ayırmadan bana bakıyordu ve dilimin altında biriken sessizlik büyümeye devam ediyordu. Miran'm yanından geçtiğim sırada, "Hazırlan, Crystal," dedim. "Babam beni almaya geliyor. Sen de benimle geleceksin." Omzum Miran'ın omzuna çarptı, yanından kayıp geçtiğim sırada kardeşimin bakışlarının profilime dokunduğunu hissetsem de karşılık vermedim.

Odama girip kapıyı kapatarak pencereden içeri sızan gri ışığa baktım. Gökyüzü gri ve boğucuydu, havanın sıcaklığının nefes almayı bile zorlayacak seviyeye ulaşmaya başladığını fark ettim ya da hissettiklerim yüzünden nefes almakta zorlanan bendim.

Bana Kian'ın yüzü, kendi gözleriyle baktığı ânı hatırlayıp kaşlarımı çatarak elbise dolabının önüne doğru yürüdüm.

Elbise dolabının kapağını açıp kendime temiz kıyafetler çıkararak yatağın üstüne bıraktım ve sonra banyoya girdim. Duşta uzun süre kaldığımı hatırlıyorum ama o süre boyunca yaptığım her şey, düşündüklerim sanki kaybolmuş gibiydi. Zihnim öyle doluydu ki artık birçok şeyi içinde tutamıyor, öylece ellerinden kayıp gidişini izleyerek geriye hiçliği bırakıyordu. Sanki karanlık bir sokağın tam ortasında durmuş, her yanı saran karanlık yüzünden önümü göremememe rağmen bana doğru hızla yaklaşan sisi hissediyor gibiydim. Banyodan çıkıp giyinmek için odaya girdiğimde babamın arabasının sesini duydum. Islak saçlarımı kurulayıp sessizce kıyafetlerimi giymeye başladım.

Siyah pantolonunun düğmesini kapatıp fermuarını çektikten sonra siyah, sıfır kol bir badi giydim. Çoraplarımı giydikten sonra botlarımı ayağıma geçirmek için yatağın ucuna oturdum ve siyah, üzeri tozlanmış postallarımı giyip, tozları ıslak mendille silerek postalları parlattım. Saçlarımı atkuyruğu yaptıktan sonra telefonumu ve cüzdanımı arka cebime koyarak odadan çıkıp basamaklara yöneldim. Babamın aşağıda biriyle konuştuğunu duyabiliyordum. Basamakların ortasına geldiğimde babam salondan çıkarak, "Hazır mısın?" diye sordu ve tek yaptığım başımı sallamak oldu. O da benim gibi başını sallayıp mutfağa yöneldi. Babamın arkasından bakarken yeniden basamakları inmeye başladım.

Crystal holdeki duvara sabitlenmiş aynada kendine bakıyordu, bakışları omzunun üstünden bana çevrildi ve sarı saçlarını tişörtünün içinden çıkarıp sırtına yayılmasını sağladı.

"İstersen gelmeyebilirsin," dedim gözlerimi yüzünde dolaştırarak. Dalgın bir hâli vardı.

Kaşlarını çatarak bana dikkatle baktıktan sonra, "Elbette gelmeyi istiyorum," dedi.

"Yorgun görünüyorsun."

"Yorgun değilim." Bana doğru döndü, bakışları açık duran mutfak kapısına, ardından bana çevrildi. "Sana sormak istediğim bir şey var aslında."

Kaşlarımı kaldırıp, "Sor," dedim.

Birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra, "Daha önce hiç, sırf birine benzediği için başka birini öptün mü?" diye sordu ve donup kaldım. Sırtımda Efken'in gözleri varmış, beni izliyor ve bir cevap bekliyormuş gibi hissettiğimde kaşlarım çatıldı.

"Bu soru da nereden çıktı?" Ona daha dikkatli baktım ve taşlar birdenbire yerine oturunca gözlerim iri iri açıldı. Öne doğru eğilip sessizce, "Miran'ı mı öptüğünü söylüyorsun?" diye sordum şokla.

Crystal bir adım geri gidip, "Sus!" dedi panikle, bakışları hızla mutfak kapısına kaydı.

Hissettiğim şaşkınlığı gizlemeye çalışarak ona doğru yürürken, "Bu ne zaman oldu?" diye sordum. Crystal cevap vermeyi reddediyormuş gibi kaşlarını çattığında, "Söylesene," dedim ısrarcı bir şekilde.

"Ben onu öpmedim," diyerek gözlerini kaçırdı. "O beni öptü. Nasıl olduğunu anlamadım bile ama başta geri çekilmek için direnSem de kendimi ona karşılık verirken buldum." Başını önüne eğip kaşlarım alnının ortasında derin bir çukur oluşana dek çattı. Kaşlarımı kaldırıp olayı sindirmeye çalışırken ona dikkatle bakmaya devam ediyordum. "Miraç'ın ikizi olduğu için mi karşılık verdim diye düşünüyorum, neden karşılık verdiğimi bilmiyorum çünkü bu benlik bir şey değil. Daha önce birileriyle takıldım ama hiçbir zaman beni tutup doğrudan öpmeye cüret eden birine karşılık vermedim. Karşılık vermemin nedeni ona benzemesi mi merak ediyorum." Çatık kaşlarla zemine bakmaya devam ediyordu. Onun Miraç'a olan hislerinin zaten farkındaydım ama Miran ile olan bu durum, benim için bile beklenmedikti. O kadar uzun süre sustum ki sonunda kafasını kaldırıp bana bakma ihtiyacı duydu. Gözlerimin içine dikkatle bakarak, "Bir şey söyle," dedi.

"Ne söylemem gerekiyor?"

"Bana kızdın mı?" diye sordu.

"Neden kızayım? Sen yetişkin bir kadınsın, Miran da yetişkin bir adam. Ne yaptığınızla ilgilenmiyorum."

"Soruma bir cevap da vermedin ama."

"Bunun cevabını sen bilebilirsin, ben değil. Sonuçta kardeşim seni öptüğünde ona karşılık veren sendin, değil mi?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

Etrafı kolaçan ederek, "Sessiz ol," diye homurdandı.

Kollarımı göğsümün üstünde toplayıp, "Bu olay bizi esir aldıkları zaman mı oldu?" diye sordum ona dik dik bakarak.

Yakalanmış gibi bakınca tam da düşündüğüm gibi olduğunu anlayıp kaşlarımı çattım. "Daha sonra bu konu hakkında konuştunuz mu ya da aranızda başka bir şey oldu mu?"

Soruma hazırlıksız yakalanmış gibi yüzüme bakakaldı. Ardından, "Hayır," dedi. "Sanki ikimiz de yokmuşuz, hiç olmamışız, öyle bir şey yaşanmamış gibi davranıyoruz."

"Ama hâlâ bu olayı düşündüğüne göre bir şey yaşanmamış gibi davranıyor olsan da bir şeyler yaşandığının farkında olmalısın," dedim.

"Ben ondan yaşça büyüğüm, üstelik o Miraç'ın ikizi," diye çıkıştı.

Ninova

"Yani? Sonuç itibariyle Miraç'tan da birkaç yaş büyüksün."

Crystal kafasını tamamen karıştırmışım gibi bana çatık kaşlarla baktı ve "Hiç yardımcı olmadın," dedi.

"Bence kafan çok karışık ve vereceğim hiçbir cevap seni tatmin etmeyecek. Günün sonunda hepimiz yaşadığımız şeyler hakkında bir karar verip bir şeyler hissetmek zorundayız. Seni yönlendirecek şeyler söylemem doğru olmazdı," dedim.

"Ben bir şey hissetmiyorum," diye çıkıştı. "Hissettiğim tek şey... Suçluluk."

"Neden suçlu hissediyorsun? Miraç'a çok benzediğini düşündüğünden onu öptüğünü düşündüğün için mi yoksa sadece öpmek istediğin için mi?"

"Her neyse," dedi hızla başını iki yana sallayarak. "Bir daha asla böyle bir hata yapmayacağımı sana söylemek istedim. Bana kızmadığın için teşekkür ederim ama kızsaydın da seni anlardım."

Gülümsedim ama gülümsemem gözlerime ulaşmadı. Boynumu esneterek, "Babama söyleyeyim de akşam olmadan yola çıkalım, İstanbul'un trafiğiyle uğraşamam," dedim ve mutfağa doğru döndüm. Tam o sırada telefonumun melodisi bir yangın gibi etrafa yayıldı. Kademsiz bir hissin göğsümün derinliklerinde gözlerini açtığını hissettim. Telefonun ekranında beliren numara rehberime kayıtlı değildi. Birkaç saniye ekranda beliren telefon numarasına baktıktan sonra telefonu açtım.

"Bana şu an Riva'da olmadığını söyle," diyen kişi Kızıl Teğmen'di. Kaşlarım çatılırken bedenimin de gerildiğini hissettim.

"Riva'dayım," dedim sakince.

Hattın öteki ucunda savurduğu küfrü duydum. Kızıl Teğmen hızla, "Hemen oradan ayrılıyorsun," dediğinde, "Ne oluyor?" diye sordum, sesim soğukkanlı çıksa da damarlarımdaki kan sanki bir şeye uyanıyormuş gibi fokurdamaya başlamıştı.

"Hemen oradan ayrılıp güvenli bir alan bul," dedi Kızıl Teğmen yeniden. "Seni almaya geliyorlar. Kardeşinle ilgili bir şeyler biliyorlar! Hemen oradan ayrıl!"

"Efendim?"

Ninova

"Devlet seninle ilgili kararı verdi. Yakalanman emredildi. Derhâl oradan ayrıl. Beni duyuyor musun? Derhâl güvenli bir yere git ve izini kaybettir. Fazla vaktin kalmadı. Seni arayabilmek için saatlerdir boş bir an kolluyordum ama bana göz açtırmıyorlardı. Büyük ihtimalle beni de gözetim altına alacaklar ve diğer tüm doğaüstü askerleri de öyle. Şimdilik hedefleri sadece senmişsin gibi görünüyor ama bu bizi kandırmak için söyledikleri bir yalan da olabilir. Hemen oradan ayrıl. Acele et ve aileni de güvenli bir alana taşı. Özellikle de Miran'ı."

Kalbim son sürat çarpmaya başladı. "Ailemin bu konuyla ne ilgisi var?" diye sordum telaşla. Babam hızla bana doğru yürürken neler olduğunu anlamaya çalışıyor gibi doğrudan yüzüme bakıyordu.

"Hızlı ol!" diye bağırdı ve hat bir anda kesildi.

Babam, "Ne oluyor?" diye sordu bembeyaz bir yüzle.

Telefon hâlâ kulağıma yaslıyken babamın gözlerinin içine baktım ve "Beni almaya geliyorlarmış," dedim. Açıklamalara ihtiyacı yok gibi görünen babamın gözlerine yayılan korkuyu izledim. Zaten tahmin ettiği bir şey oluyormuş gibi bakıyordu. İbrahim'in elindeki bardak yere düştü, parçalanan bardağın sesinin yankısı tüm eve yayıldı.

Babam, "Hay sikeyim!" diye bağırdığında olduğum yerde yavaşça zıpladım, tamamen savunmasız bir andaydım. "Acele et," dedi babam beni omuzlarımdan tutarak. "Hareket et."

"Baba."

"Acele et, buradan hemen ayrılıyoruz. Seni hemen çıkarmam gerek," dediğinde, "Baba," dedim yeniden sessizce.

"Acele et!" diyerek beni omuzlarımdan tutup arkaya doğru itti ve yürümemi sağladı.

"Baba!" diye bağırdım ve babam bir anda gözlerimin içine bakakaldı. "Herkesi buradan götürmemiz gerekiyor, hem de hemen," dediğimde babamın yüzündeki renk biraz daha soldu. "Hedef sadece ben miyim sanıyorsun? Tüm doğaüstüleri kilit altına alacaklar!"

"Onlara karşılık verebiliriz," dedi Crystal dehşet içinde.

Babamın bakışları Crystal'e kaydığında elleri hâlâ omuzlarımda duruyordu. "İnsanlara saldıramayız," dedi içimi okuyormuş gibi. "Bu sadece... Kaosu başlatır."

Ninova

"Zaten kaosun ortasındayız ve onlar Mahinev'i istiyor," dedi Crystal.

Gözlerim hızla babamın omzunun üstünden İbrahim'e kaydı. "İbo," dediğimde ne söylemeye çalıştığımı anlıyormuş gibi başını aşağı yukarı salladı. Ardından gözlerimi babama çevirdim ve "Buradan gidiyorsunuz, hemen şimdi," dedim.

Babam duraksayarak gözlerimin içine baktı, ardından omuzlarımı daha sert kavrayıp, "Ne diyorsun?" diye bağırdı. "Yürü, hemen alacaklarını al. Seni şehirden çıkarmam gerek."

"Yollar çoktan kesilmiştir!" diye bağırdığımda babamın yüzündeki ifade dondu. "Hemen gitmelisin baba. Artık bir insan olarak yaşamıyorsun, sen bir alfasın ve seni ele geçirirlerse..." Gözlerim yanımıza gelen Miran'a takıldı. "Miran'ı ele geçirirlerse..." Tekrar babamın gözlerinin içine baktım. "Varta'ya gitmelisiniz."

Babam, "Anneni bırakıp hiçbir yere gitmem," dedi sertçe.

"Annemi güvenli bir yere taşıyacağım," dediğimde, babamın duraksadığını gördüm.

"Mahinev, onlar senin peşinde."

"Baba, onlar ailemin de peşinde," dedim tek seferde.

Babam başını iki yana salladı.

"Yansımayı Varta'ya götürmek güvenli mi?" diye sordum babamı aniden bileklerinden kavrayarak. "Miran'ı oraya götürebilir miyiz? Söyle. Mümkün olmadığını duymuştum ama şu an onu burada bırakamayız. Söyle bana!"

Babam gözlerimin içine baktı ve "Tamamen güvenli olmasa da mümkün," dedi sadece.

"Kardeşimi al ve herkesi toplayarak hemen Varta'ya gidin," dedim keskin bir sesle. "İbrahim size eşlik edecek."

"Sen?" diye sordu babam dehşet içinde. "Hayır. Sen gideceksin," diye diretti. "Kardeşini al ve git. Ben anneni güvenli bir yere götürürüm."

İbrahim hızla, "Aykan abi, ben sizi bıraktıktan sonra dönüp Mahinev'i de alırım," dediğinde bakışlarımı hızla İbrahim'e çevirdim.

"Ben Nemesis ile dönerim," dediğimde babam aniden bileklerini geri çekerek, "Hayır!" diye bağırdı.

"Hızlı ol ve babamları bıraktıktan sonra gidip altıncı Kızıl Kurt'u gerekirse yakalarından tutarak portala sok!" diye bağırdım İbrahim'e. "Onu almadan Varta'ya dönme."

İbrahim sadece gözlerimin içine bakıyordu.

Babam, "Hayır!" diye bağırdığında aniden öfkeyle, "Yeter!" diye bağırdım, babam duraksadı. "Ne seni ne de kardeşimi onların önüne yem diye atayacağım duydun mu beni? Her şeyi ben başlattım, ben bitireceğim!"

İbrahim koşar adımlarla bahçeye çıkarken babam hareket bile edemeden gözlerimin içine bakakaldı. "Eğer bana güvenmiyorsan, kupayı da kılıcı da al öyle git," dedim. "Yemin ederim kısa sürede orada olacağım. Söz veriyorum."

Babam dişlerini sıktı ama vaktin daraldığını, beni ikna edemeyeceğini biliyordu. Çok geçmeden kurt sürüsü, anahtar sahipleri ve diğerleri de holden içeri adımını attılar. Karmaşa büyük bir sessizliğin ortasında altın gibi parlıyordu. Herkesin nefeslerini tuttuğunu, babamla aramızda uzayıp giden bakışmaya odaklandığını hissedebiliyordum.

"Seni o yaratıkla bırakmam," dedi sessizce.

"Bir kez olsun bana güven!" diye bağırdım var gücümle. "Kardeşimi al ve git!"

Babam dişlerini sıktı. Zamanın daraldığını o da benim gibi hissediyor ama tüm bu olanlara göz yumabilmenin bir yolunu bir türlü bulamıyor gibi gözlerimin içine bakıyordu. "Lütfen," diye fısıldadım. "Yemin ederim annemi koruyacağım ama siz burada kalamazsınız. Durum böyleyken değil. İnsanlarla bir savaşın içine sürüklenemeyiz, baba. Bunu yapamayız."

Babam sonunda, "İki gün," diye fısıldadı. "İki gün içinde bana dönmezsen, bu dünyada taş üstünde taş bırakmam."

Babamın ellerini sıkıca tuttum ve "Söz veriyorum, sadece git," dedim.

"Annen..."

"Annemi koruyacağım!" diye bağırdım. "Üstelik o bir insan, ona dokunamazlar ama yemin ederim onu koruyacağım."

Ninova

Miran, "Seni bırakıp bir yere gitmem," dediğinde öfkeyle ona bakıp babamın ellerini daha sıkı kavradım.

"Kes sesini geri zekâlı, zamanla uzaktan kumandayla televizyon kanalları arasında geziyormuş gibi oynamasaydın bunlar olmazdı." Miran duraksadı ama bir şey diyemedi. Bakışlarımı tekrar babamın yüzüne kilitledim. "Acele edin." Crystal'e doğru döndüm. "Kupa ve kılıcı getir, hemen."

Crystal koşarak merdivenlere yöneldi, basamakları ışık hızıyla çıkarken derin bir nefes alıp bakışlarımı babama çevirdim. Babam ellerini ellerimden çekmeye çalıştı ama izin vermeden daha sıkı kavradım.

"Yemin ederim," dedim gözlerinin içine bakarak. "Karına da bana da hiçbir şey olmayacak. Sana yemin ederim."

Babam gözlerini yumdu, dişlerini sıktığını güzel yüzüne oyulan çukurlardan anladım. Sonunda, "Tamam," diye fısıldadı.

"İbrahim, hadi," dedim hızlıca. İbrahim hançerini kınından çıkarırken gözlerim tekrar babamın yüzüne çevrildi. Kızıl gözler yavaşça aralandı, benimkinin bir kopyası olan gözlere uzun uzun baktım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Her şey için özür dilerim."

"Yalvarırım," dediğinde duraksadım. "Yalvarırım anneni koru." Gözlerimin gerisinde bekleyen gözyaşları sanki bu cümleyi duymayı bekliyormuş gibi duvarları yıktı ve gözyaşlarının gözlerime biriktiğini hissettim. "Yalvarırım," dedi sessizce. "Kendini koru."

Kollarımı hızla babamın boynuna sarmadan önce ayrılan ellerimiz canımı acıttı. Ona sıkıca sarıldım ve "Söz veriyorum," dedim. "Söz veriyorum annemi de kendimi de koruyacağım."

Ve portal açıldı.

İbrahim, "Hızlı olun," dediğinde Crystal, "Ben Mahinev ile kalıyorum," dedi ama tek yaptığım, "Gidiyorsun," diye emretmek oldu.

Babam belimi kavrayıp, "Çalışma odamdaki şeyleri al," dedi, bir an anlayamadım ama daha sonra zihnimdeki anıları tuttuğum kitap aralandı ve sayfalar hızla dönerken babamın bahsettiği şeylere sayfalardan birinde rastladım. Ne demeye çalıştığını anladığımda, "Tamam," diye fısıldadım.

Portala adım atan ilk kişi Manbel oldu, ardından Hatem ve Gümüş Pençeler de portaldan geçti. Sapphire'ın bana yalvaran gözlerle baktığını gördüm ama gardımı indirmedim ve sonunda o da portaldan geçti.

Vitali hızla elime iki gümüş bileklik bıraktı ve "Runlar çalışıyor," diyerek portala ilerledi. Kalın gümüşten bilekliklere baktıktan sonra gözlerimi babama çevirdim. "Git hadi," diye fısıldadım.

O kısacık, belki de sadece birkaç saniyeye sığan bakışlarında, bunun bir veda olmasından ne denli korktuğunu gördüm. Bu beni paramparça etti.

"Seni seviyorum," diye fısıldadıktan sonra yavaşça portala yürüyüp Miran'ın omzuna dokundu ve onu da portala yönlendirdi.

İkisinin de yüzüme baktıkları son anı hatırlıyorum. Portal onları yuttuktan bir saniye sonrasında gözlerimde biriken yaşlar akmaya başlamıştı. Crystal de portala girdi ve en son İbrahim kaldı. Gözlerimin içine uzun uzun baktıktan sonra, "Orada görüşürüz toprağım," diye fısıldadı ve kederli bir gülümseme eşliğinde portaldan içeri bir adım attı.

Portal daralarak kapanırken onların arkasından öylece baktım. Portalın etrafında titreyen ışık söndü ve artık karanlıktaydım.

Gözyaşlarımı elimin tersiyle silip hızlı olmaya çalışarak evden çıktım, koşar adımlarla garaja doğru yürümeye başladım. Düğmeye basıp kepenkleri açarak içeri daldığımda spot ışıkları açılmadı. Avucumun içindeki bileklikleri sıkıca kavrayıp, "Kalk!" diye bağırdım yerde oturan Efken'e. Şaşkın bakışları omzunun üstünden bana yöneldi ama aldırış etmedim. Hızla eğildim, zincirlerini çözmeye başladım. Ne olduğunu anlayamasa da dikkatle bana bakarken sıcak nefesi yüzüme çarpıyordu.

Sonunda, "Ne bu telaş?" diye sordu çatık kaşlarla. "Sonunda anahtarları mı topladın?"

"Kapat çeneni de hareket et," diyerek onu yakasından kavrayarak ayağa kalktım, çekip onu da kaldırdığımda dengesini yitirdi ve sırtı duvara çarptı. "Acele et!" diye bağırdım.

"Mahinev," dedi sertçe. "Ne olduğunu söyleyecek misin?"

Ninova

Ellerini tuttuğumda donup kaldı. Bileklikler den birini bir bileğine takıp kelepçe gibi kapattım, ardından diğer bileğini kaldırıp ona da bilekliği taktım ve kafamı kaldırıp gözlerinin içine baktım. "Gidiyoruz," dedim.

Bakışları gözlerimin içinde derinleşti, uçurum mavisi gözlerinin ortasında yer alan o derin, karanlık boşluk bir anlığına mürekkep gibi dağılarak gözlerini kapladı.

"Gel benimle," diyerek elini sıkıca tuttum ve onu deponun çıkışına sürüklemeye başladım. Her bir adımımızda acıyla tıslıyordu, vakumun saldırısı çoğalıyor ve mekanizma devreye girip bedenine saldırarak onun dışarı çıkmasına engel olmaya çalışıyordu.

Depodan çıktığımız an vücudu sarsıldı, parmaklarının elimin altında kasılarak titrediğini hissettim. Durmadım, onu sürükleyerek yazlığa doğru yürümeye devam ettim. "Ne olduğunu söyleyecek misin artık?" diye sorduğunda kapının eşiğinden giriyorduk.

"Peşimdeler," diyerek merdivenlere yönelirken elini bıraktım.

Bir an holün ortasında durup arkamdan bakakaldı ve sonra, "Kim peşinde?" diye sordu.

"Buradan gidiyoruz," diyerek hızla babamın çalışma odasının kapısını açtım. Bir süre olduğu yerde durmuş olmalıydı, sonra yere düşen adımlarının sesini duydum. Babamın çalışma odasındaki büyük masanın çekmecelerini açmaya başladım. Aradığımı bulana kadar dosyaları, kâğıtları dağıttım ve sonunda kutuyu buldum.

"Kim peşinde?" diye sordu yeniden.

"Sen sormadan söyleyeyim, kılıcın çoktan Varta'ya gitti," dedim kutuyu açarken.

"Sana kılıcı sormadım amına koyayım. Kim peşinde, onu soruyorum?"

Kafamı kaldırıp ona baktım. "İnsanlar," dedim ve bir an donup kaldı. Kutunun içindeki gümüş rengi tabancalara baktım. Biri saf gümüştü, diğerinin üzerinde ise siyah çizgiler vardı. Silahlardan birini alıp belime yerleştirdim. Efken kaşlarını çatarak, "Silah mı?" diye sordu. Cevap vermek yerine silahlardan birini ona doğru fırlattım ve havada yakaladı.

"Aynen öyle," dedim ve hızla ona doğru yürüdüm. "Hadi, acele et."

"İnsanlar neden senin peşinde?" diye sordu kafası karışmış bir hâlde.

"Çünkü..." Kafamı çevirip omzumun üstünden ona bakarken hemen yanında dikiliyordum. "İnsanlar, kendisi gibi olmayanları tehdit olarak algılar."

Eline fırlattığım silaha bakıp gözlerini yeniden bana çevirdi ve "Buna gerek bile yok. Bir insan senin için kuş avlamaktan daha kolay alt edilecek bir avdan başka bir şey olmazdı," dedi.

"Eğer bir insana zarar verecek olursam doğacak olan kaosu göremeyecek kadar salak olamazsın," dedim kaşlarımı çatarak.

"Sen beni o depodan çıkarıp, bileklerime taktığın basit kelepçelerle zararsız olabileceğime inanacak kadar salaksın ama?" dedi sorar gibi.

Gözlerimi yüzüne dikerek, "Gidiyoruz," dedim sertçe.

Bakışları yüzümde derinleşti ama bir şey söylemedi. Çalışma odasından çıktım ve o da arkamdan çıkıp kapıyı çekti. Teninden gelen kan kokusu yüzümü buruşturmama neden oldu. "Şu üstündekileri değiştir. Seni bu hâlde dışarı çıkaramam," dedim. Gömleğine ve pantolonuna sinen kanın ağır kokusu mide bulandırıcıydı.

"Giyecek bir şeyim yok," dedi demirden bir sesle.

"İbrahim'in kıyafetleriyle idare edersin," diyerek İbrahim'in kaldığı odaya yöneldim. Hareketlerim öyle hızlıydı ki panik yüzünden tökezliyor, elimi kolumu bir yerlere çarpıyordum.

"İbrahim benim kadar uzun değil, benim kadar heybetli de değil," diye söylenirken arkamdan odaya girdi.

"İbrahim'in boyu gayet uzun, bedeni de heybetli," diyerek ona doğru döndüm. Parmak ucumla sandalyenin üzerinde duran katlı kıyafetleri gösterdim. "Üzerindeki şu kan kokan leş gibi şeylerden kurtul."

Tek kaşını kaldırdı. "Ne zamandan beri duş almıyorum ben biliyor musun sen?"

"Kusura bakma ya, fırsatımız olursa seni bir hamama götürürüm," dedim sertçe. "Giyin. Yanlış tek bir hareket yapmaya da kalkışma. Kapıda seni bekliyorum." Odadan çıktım, kapıyı çektim ama tamamen kapatmadım. Gergin bir şekilde onu beklemeye başladım.

Ninova

Bir araba sesi duyar gibi olunca hızlı adımlarla basamakları indim, boydan cama ilerledim ama görünürde hiçbir şey yoktu. Efken sakin adımlarla basamaklardan inmeye başlayınca omzumun üstünden ona baktım. Üzerine siyah, polo yaka bir tişört, altına da siyah, kargocu pantolon giymişti. Silahı beline yerleştirdikten sonra, "Bu bahsini geçirdiğin insanlar, sıradan siviller mi yoksa devlet görevlileri mi?" diye sordu.

"Evden çıktığımızda canım isterse ayrıntıları anlatırım," dedim gözlerimi camdan dışarıya çevirip son kez etrafı süzdükten sonra. "Hadi, çıkalım."

"Bana bak, her şey senin istediğin şekilde olmayacak. Bana tasma taktığın bir köpek muamelesi yapması kes," dedi öfkeyle.

"Sesini kesip yürü."

Tam öfkeyle bir şeyler söyleyecekti ki bir an durup dikkat kesildi. Kaşlarımı çatarak ona baktım. Bakışları yavaşça boydan cama kaydı, temkinli gözlerle dışarıyı izlerken her ne duyuyorsa ona kulak vermeye devam etti. "Ne oldu?" diye sordum.

Gözlerini boşluğa indirip parmağını kaldırarak susmamı işaret etti. Bir süre bekledikten sonra, "Yaklaşan dört araba var," dedi. "Ve hiçbirinin içinde tanıdığım insanlar yok." Gözlerini bana çevirdi. "Gidelim."

Kalp atışlarımın hızı değişti. Tıpkı onun gibi odaklanıp dışarıdaki sesleri dinlemeye başladığımda, saniyeler içinde tekerleklerin altında ezilen çakılların sesini duydum. Efken ile hızla ön kapıdan çıkarak arkaya dolaştık, beyaz cipin sürücü kapısını açtım ve bindim. Çok geçmeden o da yan koltuğa binerek kapıyı kapattı. Emniyet kemerimi bile bağlamadan hızla motoru çalıştırıp direksiyonu çevirerek ağaçlık alana doğru sürmeye başladım. Gökyüzü hâlâ aydınlıktı ama rengi iyice solmuştu, gecenin başlamasına çok bir vakit kalmamıştı. İki yanı ormandan ibaret olan dar yolda son sürat ilerlediğimiz sırada, "Kemerini bağla," dedi ama onu duymazlıktan geldim. Bakışlarının profilime saplandığını hissettim. "O amına koyduğumun kemerini bağla."

"Bana porselenden bir bebekmişim, düşersem kırılırmışım gibi davranmayı kes!" diye bağırdım arabayı biraz daha hızlandırırken.

Ninova

Efken aniden arkaya doğru döndü, kolunu koltuğa bastırarak arka camdan dışarıya baktı. Ardından tekrar önüne dönerek, "Soldan devam et," dedi. Direksiyonu çevirip sola saptım, daha önce varlığından bihaber olduğum patika bir yol beni karşıladı. Yol bozuktu, çukurlar ve çakıllarla kaplıydı, hemen ilerisinde de ormanın kalbine giden yeni bir yol beliriyordu ve yol o kadar dardı ki iki arabanın yan yana ilerlemesi imkânsızdı. Hatta bu büyük cipi bile tek başına ağırlayamayacak kadar dar görünüyordu.

Çakılların üzerinden geçerken arabanın lastiklerinin zorlandığını hissettim. Efken, "Anlatacak mısın?" diye sordu, sesi sakindi.

"Elektrikler geri geldi, zaman eski hızını kazanarak hareket etmeye başladı ve ben her şeyi hallettiğim için sıra beni ortadan kaldırmaya geldi," dedim sessizce. Efken'in kaşlarını çattığını göz ucuyla da olsa gördüm.

"Nankör orospu çocukları," dedi dişlerinin arasından.

Arabayı hızlandırmayı denedim ama çakılların üzerinden geçerken çok hızlı olursam lastiklere zarar verebilirdim, bunu göze alamadım. "Onlara kızamam. Bu dünya böyledir. Sana farklı olma şansını vermez. Farklıysan bir tehditsin demektir."

"Burada durmuş seni avlamak isteyen insanları savunmak adına haklı olduğunu varsaydığın gerekçeleri savurma boşuna," dedi. "Senin korumaya çalıştığın insanlar, tam olarak böyleler."

Dar patika yola girdiğimizde sıklaşan ağaçların dallarının arabanın yüksek tavanına sürtündüğünü duyabiliyordum. "Dört araba geldiklerine göre sadece beni değil, o evdeki herkesi istiyorlardı," dedim sabit bir sesle. "Babamları göndererek en iyisini yaptım."

"Onları Varta'ya mı gönderdin?"

"Evet," dedim.

"Sen neden onlarla gitmedin?"

"Annemi burada nasıl bırakırdım aptal?" diye sordum sertçe. Bakışlarımı ona çevirip direksiyonu daha sıkı kavradım. Efken'in bakışları yüzümde asılı kaldı ama gözlerine ifadeler yayılmadı.

Sonunda, "Önüne bak," dedi. "Yakışıklı suratımı izlerken dikkatin dağılacak ve kaza yapacağız."

Ninova

"Zevzek," dedim öfkeyle. Bakışlarımı yola çevirdim. "Umarım hedeflerinde yalnızca Riva'daki ev vardır."

"Senin orada olduğunu düşünüyorlarsa bakacakları ilk yer orası olacaktır. Kimsenin eski evine gitmeyi akıl edeceğini sanmam. Tabii seni Riva'da bulamadıklarında, büyük ihtimalle sıradaki lokasyonları eski eviniz olacak."

"Bir işe yara ve portal aç o zaman!" diye bağırdım direksiyona vurarak. Duraksadığını hissettim. Bakışları profilimde yoğunlaştı ama kafamı çevirip ona bakmadım. "Açabildiğimi biliyorum. Portal aç o zaman."

"Açamam," dediğinde duraksama sırası benimdi. Bakışlarım omzumun üstünden ona kaydı.

"Bana kızgın olduğun için mi?" diye sordum. Gözlerimin içine öyle bir baktı ki bir el boğazımı sarmış, sıkmaya başlamış gibi hissettim. "Bana kızgın olduğunu biliyorum ama şu an buna ihtiyacım var, belki gözünde bunu hiç hak etmeyen biriyim ama bunu kendim için değil, annem için istiyorum. Lütfen portal aç."

Gözlerimin içine bakarak tekrardan, "Yapamam," dedi.

"Lütfen," dediğimde gözlerinin içinde kendi yansımamı gördüm. Bakışlarını hızla benden ayırıp yola çevirdiğinde direksiyonu daha sıkı kavradım. "Lütfen."

"İbrahim'den istemeliydin," dedi sessizce.

"Lütfen!" diye bağırdım.

"Sana duyduğum öfkeden mi yapmayacağımı düşünüyorsun?" diye bağırdı aniden, sanki sinirleri en az benimki kadar gerilmişti. Gözlerini yüzüme çevirip canımı acıtacak bir dikkatle bana uzun uzun baktı. "Gücüm kontrolden çıktı," diye itiraf etti. "Basit bir portal açarken seni ağır yaralayabilirim, bu siktiğimin kıtasını kaydırabilirim ya da büyük bir depreme yol açabilirim."

Yüzümdeki kan çekildi. Panik hızla damarlarıma saldırdı ve kanın yerini alarak damarlarımın içinde son sürat akmaya başladı.

"İşte bu yüzden yapamam," diyerek gözlerini yüzümden ayırıp yola çevirdi.

Direksiyonu koparacak gibi kavrarken korkuyla, "Varta'ya da bir portal açamayacağın anlamına mı geliyor bu?" diye sordum.

"Varta'ya gitmek için büyük bir enerjiye ihtiyaç var zaten, konu evren değiştirmek olduğunda sorun çıkacağını sanmam," dedi. Kaşlarını çatarak bana baktı. "Anneni alıp Varta'ya gideceğimizi mi söylüyorsun? Annen bir insan ve bir yansımaya sahip değil, Varta'da yaşayamaz."

"Hayır, onu güvenli bir yere götüreceğim ve sonra Varta'ya gideceğiz. Seninle," dedim sertçe. En azından Varta'ya bir portal açabilecekti, işler ters gidecek olursa ne yapardım bilmiyordum ama şimdilik buna tutunarak sakin kalmaya çalışıyordum.

"Ya Varta'ya gelmeyi reddedersem?" diye sordu.

"Böyle bir şansın yok. Şu an çok sevgili kılıcın Varta sınırları içerisinde," dedim alayla.

"O zaman seni rehin alarak Varta'ya götürsem ve senin canın karşılığında babandan kılıcı mı alsam?" diye sordu alayla.

"Babamı artık durdurabileceğini sanman çok tatlı. Gerekirse beni kurban etmesi gerektiğini biliyor," diye yalan söyledim. Eğer babam seçmek zorunda kalırsa, beni seçerdi; çünkü bir çocuğunu daha kaybetmeye göze alamazdı.

"O adam senden asla vazgeçmez."

"Seni öyle çok yok etmek istiyor ki kendinden bile vazgeçti," dediğimde, "Kendisiyle sen bir değilsin, senin için tüm dünyadan vazgeçer," diye cevapladı.

"Babama karşılık verebilirdin ama vermedin," dedim sessizce. "Sana neredeyse her gün işkence ettiğini biliyorum."

"Bir babanın çocuğunu kaybetmesi ne demek bilmiyorum çünkü daha önce hiç çocuğum olmadı ama bir çocuğun babasını kaybetmesi nedir biliyorum," dedi sessizce. "Sanırım bir baba benim hissettiğimin birkaç katı daha ağır hissediyordur."

"Efken'in babasını kendi baban olarak kabul ettin sanırım?" diye sordum onu deneyerek. Oysa onun kim olduğunu biliyordum, artık bu karanlık tarafı kabul etmiş, başından beri onun kaybolan ve geri gelen o karanlık yanıyla savaştığımı anlamıştım.

Efken onun kullandığı bir kılıftan ibaret değildi, o Efken'in ta kendisiydi. Uzun zamandır karanlıkta uyuyan en büyük parçasıydı.

Ninova

Sorumu duymazlıktan gelip, "Peki sen neden portal açmıyorsun?" diye sorduğunda duraksadım. "Seni ilk esir aldığımda elimden portal açarak kaçmıştın. Ne o, yoksa bunu aklına getiremeyecek kadar mı kafanı karıştırdım?"

Gaza biraz daha yüklenirken gözlerimi devirmeden edemedim. "O güne kadar ben de portal açabildiğimi bilmiyordum ve ben bunu sizin gibi tek hareketle yapmadım, kanımla yaptım. Kendimi eve zor attım, geçişim sizinkilerde olduğu kadar konforlu da değildi. Geçerken bizi yakıp kül etmeyeceğim ne malum? Ya da başka bir şeye yol açmayacağım? Bu riske atabileceğim bir şey değil." Dilimi ağzımın içinde döndürürken yan gözle ona baktım. "Babam, kraliçe portalının senin ve İbrahim'in portalından farklı olduğunu, çok daha büyük bir enerji artığı yarattığını söylemişti. Bir de senin şekilsizlerinin tekrar ortaya çıkmasıyla uğraşamam, zaten peşimdeler."

"İstediğin de yanıp kül olmam değil mi?" Alaycı bir tavırla güldü. "Kullanamayacak olman ne acı," dediğinde elimin tersiyle ağzına vurmak istedim.

Otoyola çıktığımızda, "Çoktan yokluğumu fark edip eve doğru yola çıkmışlardır. Umarım başka bir ekibi eve yönlendirmezler ve vaktimiz olur," dedim. Annemi ele geçirecek olurlarsa, benim iplerimi tutabilmek için onu piyon olarak kullanabilirlerdi. Bu senaryo içimdeki korkunun tavana yükselmesine neden oldu.

"Sakin olmayı dene, eninde sonunda onlar bir insan, sana karşı hiç şansları yok," dedi.

"İnsanlara saldıramam diyorum, bunu yapacak olursam aileme asla huzur vermezler."

Durdu, sanırım bu ihtimali düşünmemişti. Varta'yı tanıyor, biliyordu ama bu dünya ona yabancıydı ve insanların neler yapabileceğiyle ilgili sanırım tam olarak fikir sahibi değildi. Sıradan bir insan, isterse bir şeytandan bile daha tehlikeli olabilecek düşüncelere sahip olabilir, bir şeytandan daha acımasız şeyler yapabilirdi.

"Eğer adın aranma listesindeyse öylece trafiğe giremezsin," diyerek direksiyona uzandı, direksiyonu çevirdiğinde arabanın hâkimi-

Ninova

yetini kaybettim ve araba şiddetli sarsıntıyla yoldan ayrılarak bir ara sokağa doğru kaydı.

"Sakince yanımda oturuyorsun ve yaşananlardan sonra bana tepki bile vermiyorsun," dedim çatık kaşlarla direksiyonu sıkıca kavrarken. "Bu da planlarından birinin parçası mı?"

Kemik gibi bir sesle, "Planları sen yapıyorsun, Mahinev," dedi.

"Kian meselesi bir plan değildi herhâlde?"

"Kian'ın gerçekte hiç var olmaması seni hayal kırıklığına uğrattı sanırım?" dedi sorar gibi, bana değil, yola bakıyordu. Sürekli neden bunu soruyordu?

"Kian'ı bu kadar mesele hâline getirdiğin için söylemeliyim ki sen hastasın," dedim. "Günün sonunda onu sen yarattın, o sendin."

Arabayı hızlandırabildiğim kadar hızlandırdım. Sokak lambaları, çökmeye başlayan karanlığın içinde geceyi durdurmaya çalışmasa da geceye eşlik etmeye kararlı nöbetçiler gibi bir bir yanmaya başladı. Güneş, bulutların arkasında geçirdiği mesaisini doldurarak battı ve lacivert gökyüzünün tonu biraz daha koyulaştı.

"Hangi bedende karşına çıkarsam çıkayım, bana bir zaafın olacak, bunu durduramazsın," deyince yüzümü buruşturdum.

"Yeterince derdim yokmuş gibi bir de senin saçmalıklarını dinlemek istemiyorum."

Kaşlarını çattı, ardından, "Miran'ı da mı Varta'ya götürdüler?" diye sordu.

"Evet."

"Bu tehlikeli değil mi? O Miraç'ın yansıması, ikisinin de aynı anda Varta'da olması sorun yaratabilir."

"Ben de aynısını düşündüm ama babam çok büyük bir problem çıkmayacağını söyledi. Miran'm burada kalması daha tehlikeli, emin ol. Özellikle de ortalık böylesine karışmış hâldeyken." Yol sanki gitgide uzuyormuş gibi hissedince bir küfür savurdum ve Efken omzunun üstünden bana baktı.

"Kılıcımı vermiş olsaydın şu an çoktan portal açmıştım ve annenin yanındaydık," diye söylendiğinde ona öfke dolu gözlerle baktım.

"Konuşmaya yüzün mü var senin hâlâ?"

Ninova

"Senin benim gözlerime bakmaya yüzün varsa, benim neden konuşmaya yüzüm olmasın?" diye sorması beni afallattı. Dilimin ucunda biriken kelimeler geri çekilerek sessizliği doğurdu. Onu hem çok haksız buluyordum hem de bir yanım onun haklı olduğunu biliyordu. İhanet eden tek kişi o değildi, bu yolda ben de ihanet etmeyi öğrenmiş ve edebileceğim tüm ihanetleri sadece ona yönelik gerçekleştirmiştim.

Gözlerinin içine baktım, ardından bakışlarımı yola çevirdim ve hiçbir şey söylemedim. Sessizliğim çok şey anlatıyordu ama anlıyor muydu bilmiyordum. Anlamamasını diledim. Gece tamamen çöktü ve yol kenarına yerleştirilmiş sokak lambalarının ışıkları arabanın içine doldu. Yüzünde bir yanıp bir sönen sokak lambalarına bakıp, "Şehrin renklerini geri getirmişsin," dedi. "Ama bunu yaparken tüm renklerini kaybetmişsin."

Direksiyona gömülü parmaklarım öyle sıkılaştı ki zaten beyaz olan ellerim sanki bir cesedin tenine sahipmişim gibi kireç rengini aldı. Haklıydı. Renklerimi kaybetmiştim. İçimdeki savaş öyle büyüktü ki bu savaş dışarıya yansımalarını bırakıp ona yönelirken beni içeriden parçalayarak bana dair her şeyi derin, karanlık bir örtünün altında bırakmıştı. Artık o karanlık örtüyü kaldırsam bile altında saklanan eski beni bulamazdım. O örtünün altında saklananların nabzı durmuş, kanı kurumuş, bedeni çürümüştü.

Evin olduğu sokağın köşesini döndüğümüzde arabayı yavaşlatıp etrafı kolaçan ettim. Sokak sessizdi ve sokağın sonundaki sokak lambası yanıyor, altındaki çöp kovasını aydınlatarak kovanın yanında uzanan kedinin siyah tüylerini parlatıyordu. Gözlerim binanın girişinde duran güvenlik kulübesine takıldı. Bugün nöbette olan kişiyi daha önce hiç görmemiştim. Arabayı yavaşça girişe yaklaştırıp otomatik bariyerin önünde durdum. Güvenlik kulübesinin camından kafasını uzatan adam bana soru işaretiyle bakınca, "C2 Blok, Daire 37'de oturuyorum," dedim.

"İsim?"

Bir süre adamın gözlerinin içine baktıktan sonra, "Mahinev Demir," dedim ve adamın bakışları ekrana çevrildi, bir süre ekrana baktıktan sonra başını salladı ve otomatik bariyer yukarı doğru kalkarak

Ninova

bana yolu açtı. Binanın olduğu arayı dönmek yerine doğrudan otoparka sürdüm. Karanlık otoparkın içinde ilerledik ve giriş kapısının yakınlarında bir yere park ettim. Arabayı binanın önüne de sürebilirdim ama bu tehlikeliydi; eğer benden önce oraya gelmişlerse ya da yoldaysalar, binanın önündeki araca inmek imkânsıza yakın olurdu, bu yüzden annemi otoparka indirmem gerekecekti. Hızlı adımlarla otoparktan binaya bağlanan giriş kapısına yürüdüm, asansörlerin önüne geldik ve düğmeye basarak bakışlarımı Efken'e çevirdim.

"Olur da evde birileri varsa, bizden önce eve ulaşmışlarsa, sakın onlara güç gösterisi yapayım deme."

Kafasını hareket ettirmeden, sadece gözlerini indirerek yüzüme uzun uzun baktı ama bir şey söylemedi. Asansörün kapıları açıldığı an içeri girdik ve oturduğumuz katın düğmesine bastım, metal kutu yukarı doğru hareket etmeye başladı. Ulaştığımız her bir katta, olduğumuz katın sayısı otomatik ekranda beliriyor, gözlerimi ayırmadan ekranı izliyordum.

Sonunda asansör durdu ve kapılar açıldı, önce binanın karanlığıyla yüzleştim, hemen arkasından bizi fark eden sensörlü lamba sayesinde etraf aydınlandı. Pantolonumun cebinden anahtarı çıkardığım sırada Efken'in bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Kapıyı açtım ve kader, bir daha eski anıların birinde gözümü açamayacağım gerçeğiyle birlikte karanlık holün zeminine devrildi.

Mahinev, içimdeki derin karanlığın ortasında elinde kürekle bir kez daha kafasını kaldırıp bana baktı ama bu kez onun bakışlarına karşılık vermedim. Kendi içimde o karanlığa hapsettiğim Mahinev'in bile inemeyeceği türden bir derinliğe inmiş, o derinlikte kaybolmuştum.

"Bu eve ilk kez geldiğimde, senin geçmişini, eskiden olduğun insanı, yaşadıklarını görebileceğim için heyecanlı hissediyordum," dediğinde durdum. Konuşanın Nemesis değil, Efken olduğunu en çok da o an derinlerde hissettim. "Eskiden çok mu yalnız hissediyordun?"

"Eskiden hissettiğim şeyin yalnızlık olduğunu düşünüyordum ama hissettiğim şey sadece huzurmuş. Bunu huzurumu kaybettiğimde ve gerçek yalnızlığı tattığımda daha iyi anladım," diyerek holde ilerlemeye başladım.

Ninova

Odalardan birinin kapısı açılmayacaktı artık, Miran ile Miraç birbirleriyle kavga ederek o odalardan çıkmayacaklardı. Mahzar omzunu pervaza yaslayıp sırıtarak onları izlemeyecekti, annemin pişirdiği yemeğin kokusu eve yayılmayacaktı ve babam arabanın anahtarını vestiyerdeki kâsenin içine atıp, "Evdeyim," diye seslenmeyecekti bize. Yeni bir kitap alma isteğiyle bez çantamı omzuma asıp spor ayakkabılarımı giyerken annemin yanağına ayaküstü bir öpücük kondurmayacak, asansör yerine merdivenleri kullanıp koşar adımlarla inerek bu binadan çıkmayacak ve en yakın kitapçıya gitmeyecektim bir daha. Tüm bunlar o kadar ağır geldi ki olduğum yere çöküp içim çıkana kadar ağlamak istedim ama tek yaptığım ilerlemeye devam etmek oldu.

Yalnızlıkların en büyüğüyle taçlandığına inandığım ruhum, gelecekteki hâlimi görseydi geçmişteki varlığına sıkıca sarılır ve onu tüm hisleriyle kabullenerek korumaya çalışırdı.

Mahzar'ın odasının kapısının önünde durdum çünkü annemi bu kapının arkasında bulacağımı biliyordum. Kapıyı yavaşça araladım ve annemin yatakta uzandığını görünce dişlerimi sıktım.

"Anne," diye mırıldandım, beni duymadı, belki de duydu ama duyan sadece bedeniydi, ruhuna ulaşamadım. "Anne, gitmeliyiz," diyerek içeri girdiğimde Efken içeri girmeden kapının eşiğinde durdu ve içeriye doğru baktı.

Annemin yüzü, dağılmış saçlarından dolayı görünmüyordu; uzayan saçları yüzünü örtmüş, güzel yüzünü saklamıştı. Kalbimde sızıyla, "Canımın içi?" diye fısıldayıp yatağın ucuna oturdum. "Anneciğim, hadi, gitmemiz gerekiyor."

Annemin ayak bileğine dokunduğumda, ürpererek ayağını geri çekip yutkundu. "Neredeydin?" diye sordu sessizce. "Bu aralar eve hiç girmiyorsun." Donup kaldım. "Sürekli kitap almaya mı gidiyorsun anlamıyorum ki. Odanda okunmamış en az yüz kitap var." Yatağın üstünde iyice küçüldü. "Yüzünüzü göremez oldum."

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Artık öyle çok dışarı çıkmam, söz."

"Buzdolabında yemek var, ısıt ye," dedi sessizce.

"Sonra yerim, şimdi gitmemiz gerek," dedim.

Ninova

Cevap vermedi, yine sessizliğe gömüldü ve kalbimin de içimde kazdığım mezara gömüldüğünü hissettim.

"Dicle Hanım," dedi Efken, duraksadım, omzumun üstünden ona baktım. Bana değil, anneme bakıyordu ama ifadelerini okuyamıyordum. Annem, Efken'in sesini duyunca kafasını yavaşça kaldırıp Efken'e baktı. Dağılmış saçlarının ortasında duran kalp şeklindeki yüzünü gördüğümde kalbimin atışları yavaşladı. Çok kilo vermiş, yanakları içeri çökmüştü ve gözlerinin altlarında da derin, koyu halkalar vardı.

Yüzüne bir gülümseme çizildi ve "Efken," dedi. İfadem dondu. Her tepkiyi bekliyordum ama bu tepki, kesinlikle beklenmedik olandı.

Efken ona gülümsedi ve "Merhaba," dedi.

Annem ona uzun uzun baktı, gülümsemeye devam ediyordu. Annemin koluna dokunup, "Anne, gitmemiz gerek," dediğimde annemin bakışları omzunun üstünden bana çevrildi.

"Nereye?" diye sordu yorgun bir sesle.

"Nadire teyzemi bayağıdır görmüyorsun," dedim gülümseyerek. "Sana da farklılık olur, ne dersin?"

Reddetmek ister gibi kaşlarım çattı, ardından dizlerini karnına çekti ve "Baban nerede?" diye sordu.

"Bunları yolda konuşalım, olur mu?" Ayağa kalkıp odadan çıkmadan önce ona tekrar baktım. "Sana hızlıca bir çanta hazırlayacağım."

Annem hiçbir şey söylemeden yüzüme bakmaya devam etti. Reddediyordu. Reddettiği onu götürecek olmam değildi. Mahzar'ın ölümünü reddediyordu, çocuklarının kendisi gibi olmadığı gerçeğini reddediyordu, annem yaşanan her şeyi reddediyordu. Zihninin ona oynadığı oyunları gözlerinde görmek ruhumu yıkıma uğrattı.

Siyah deri çantayı elbise dolabının üstünden alıp hızlıca fermuarını açtım ve elime geçen, işe yarayacağını düşündüğüm tüm kıyafetleri içine tıkıştırmaya başladım. Çantanın ön gözüne, kutunun içinde sakladığımız nakit parayı da yerleştirdikten sonra odadan çıktım. Annem ve Efken holde dikiliyorlar, Efken elini annemin beline sarmış onu sabit tutmaya çalışıyordu. Annemin ne kadar güçsüz düştüğünü ilk kez o an fark ettim. Efken'e yığılmış, sessizce bana bakarken olan biteni anlamaya çalışıyor gibi görünüyordu.

Ninova

"Gidiyoruz," dedim gülümseyerek. "Bu değişiklik sana iyi gelecek anne."

Efken'in gözlerinin içine baktım. Hissettiklerini sadece o an saklayamadı. Annemin bu hâlde olmasında kendisinin de büyük payı olduğunu görmüş, bu yüzleşme onu yaralamıştı. Bakışları çok uzun süre yüzümde asılı kaldı, daha sonra annemi yavaşça çevirip kapıya yönlendirirken büyük avucuyla annemin beline destek olmaya devam etti.

Evin kapısını çekerken son kez karanlığa gömülmüş hole baktım.

Bir daha geri dönemeyecekmişim hissi derinleşerek içimdeki yerini aldı.

Kapıyı çektim.

Asansörlere yöneldiğimiz sırada annem sessizce, "Keşke çıkmadan akşam için yemek yapsaydım," dedi, bakışlarım ona tutundu. "Kardeşlerin eve gelip yemek bulamazlarsa kopacak kıyameti bilmiyor musun?"

Annemin vazgeçtiğini gördüm. Devam etmesi için hiçbir yol kalmamıştı sanki ve o kendi zihninin içinde kaybolurken onun için devam eden gelecekten tamamen vazgeçmişti. Annemi kollarımın arasına çekmek, vazgeçmemesi için yalvarmak istedim ama onun konumunda olan bir kadın için vazgeçmek, yaşamaktan daha kolay geliyor olmalıydı.

Efken onu kendine yaslayarak, "Koskoca adam oldular, kendi başlarının çaresine bakarlar. Sen biraz tatil yap," dedi şefkatle. Annem, dağınık saçlarının ortasında duran kalp şeklindeki yüzünü kaldırıp Efken'e baktı ve yavaşça gülümsedi. Bu gülümseme öyle içten, öyle sıcaktı ki beni yaraladığı kadar Efken'i de yaraladığını biliyordum. Asansöre bindiğimizde annem ona yaslanmaya devam ediyordu, başını koluna yaslamıştı ve sessizce asansörün aynasındaki yansımasını izliyordu. Kendi yansımasının bile ona yabancı geldiğini gözlerine yayılan ifadeden anladım.

Otopark katında indiğimizde Efken etrafı kolaçan etti, annemi belinden kavrayarak yürütürken gözlerinde temkinli bir ifadenin dolaştığını gördüm. Bakışları yavaşça bana dokununca bir şeylerin yolunda

Ninova

gitmediğini anlayıp kaşlarımı çattım. Annemi arka koltuğa yerleştirip kapıyı kapattıktan sonra, "Sorun ne?" diye sorarak Efken'e döndüm.

"Yakınlardalar," dediğinde hızla arabanın önünden dolaşarak sürücü kapısını açtım. Gergin bir şekilde emniyet kemerimi bağladığım sırada Efken de arabaya binmişti. Farlar yanarak otoparkın karşısındaki duvarı aydınlattı ve ışığın içinde uçuşan tozları izlerken motoru çalıştırdım.

"Nereye gideceğiz?" diye sorduğu sırada navigasyonu açıyordum.

"Manisa," dedim sessizce. Ardından gözlerimi kaldırıp ona baktım. "Eğer gücün haritadan birkaç yer silecek olmasaydı, portal açıp bizi gideceğimiz yere götürmen daha iyi olurdu tabii. Yine bir işe yaramıyorsun."

Bana düz düz bakmakla yetindi.

"Çevirmeye takılmadan nasıl bu kadar uzaklaşacağız bilmiyorum," diyerek direksiyonu çevirip otoparkın çıkışına sürdüm. "Ama bir yolunu bulacağım."

"İstersen tüm elektrikleri bir günlüğüne kesebilirim," deyince ona yan gözle baktım.

"Bunu bir savaş ilanı olarak algılarlar," dedim.

"Çevirme olan yollara gölgeleri yollayayım?" diye sorunca gözlerimi devirdim.

"Bak bunu hiç savaş ilanı olarak algılamazlar," dedim öfkeyle. "Saçmalamayı kesecek misin?"

Annem, "Didişmeyin," diye mırıldanıp cama yaslandığında dikiz aynasından ona baktım. Sessizce camdan dışarıyı izliyordu.

"Mecburuz," dedi Efken. Otomatik bariyer havaya kalktı ve altından geçerken omzumun üstünden Efken'e baktım. "En azından yön şaşırtmak için farklı çevirme noktalarına birkaç gölge yollarım. Bu sayede nereye gittiğimizi kestiremezler ama önümüzdeki engel de kalkar."

"Güvenlik kameralarından arabamı takip etmeleri çok zor olmazdı," dediğimde, "İstanbul'dan çıkmadan önce arabayı değiştiririz," dedi.

"Kian kılığına girdiğin gibi arabayı da farklı bir kılığa sokabiliyorsun yani?"

"Öyle değil salak," diye homurdandığında annem arka koltukta dilini şaklattı. Efken koltuğa yaslanıp kaşlarını çatarak ön camdan dışarı baktı. "Sen sür, gerisini bana bırak."

Arabayı hızlandırdım. Araba geceyi bir kılıç gibi yararak ilerliyordu. İstanbul'un beton yığınları otoyolun gri şeridinde usulca kaybolmaya başlamıştı ve farlar yolu kırılan ışıklarıyla aydınlatıyordu. Annem arka koltukta cama yaslanmıştı, sessizdi; solgun yüzü sokak lambalarının ışığıyla bir aydınlanıyor, bir ruhu gibi karanlığa gömülüyordu. Efken'in gümüş rengi tabancayı elinde çevirdiğini gördüm. Gözleri yola sabitlenmişti. Annemin tabancayı görmemesini umarak yola odaklandım.

Otoyol, İzmit'e yaklaştıkça daraldı; sağda Sapanca Gölü'nün karanlık aynası, solda ormanın siyah gölgeleri uzanıyordu. Efken, "Sağa sap," dedi sert bir sesle. "Yol, kontrol noktalarına çıkar."

Kaşlarımı çattım, direksiyonu sıkıca kavradım. "Nereden biliyorsun?"

"Bilmek benim lanetim." Omzunun üstünden bana baktı. "Dediğimi yap. Sap."

Sağa kırdım, dar bir yola girdik, çam ağaçlarıyla kaplı yolda ilerlerken annem arka koltukta, "Nereye gidiyoruz?" diye mırıldadı. Sesi sanki bir rüyanın içinden bana uzanıyor gibiydi; uzak ve kırılgandı.

"Söyledim ya anne, Nadire teyzeyi epeydir görmüyordun," dedim dikiz aynasından ona bakarak. Bana bakmadı. Gözleri camda, kendi yansımasındaydı; sanki kendini tanımıyor gibiydi.

Efken, "Bu araba çevirmelere takılır," dedi, gözleri ufku tarıyordu. "Değiştirmeliyiz."

"Nereden bulacağız şimdi başka bir arabayı?"

Gülümsedi, gülümsemesi bir bıçak gibiydi. "Bana bırak," dedi ve sonra aniden, "Dur," diyerek elini direksiyona uzattı. Arabayı kenara çektim, motor sustu ve gece bir örtü gibi üstümüze çöktü. Efken kapıyı açtı, dışarı süzüldü. Karanlıkta bir gölge gibi hareket etti. Çok değil, birkaç dakika sonra bir cipin farları uzaktan parladı. Siyah bir Range Rover sessizce yanımıza yanaştı. Efken sürücü kapısını açarak, "İn," diye emretti.

Bakışlarım ön camdan Range Rover'a çevrildi. "Bu araba nereden çıktı?" diye sordum sessizce.

Arabanın sürücü kapısı açıldı, insan formunda olsa da insan olmadığını bildiğim biri arabadan inip gözlerini Efken'e dikti. Efken omzunun üstünden ona baktı, başını salladı ve gözlerini yeniden bana çevirdi. "İn hadi."

Bir gölgenin insan vücudu çaldığından emin bir şekilde karşıda duran yabancıya bakarken, "Onlarla iletişim kurabiliyorsan neden o depoda öylece durup babamın eziyetlerine göz yumdun?" diye sordum.

"Çok konuşma da hareket et, Mahi."

Gözlerimi aracın önünde dikilen kumral adamdan çekmeden arabadan inip annemin kapısını açtım ve onu yavaşça dışarı çıkardım. Annem etrafa baktı ama sanki baktığı yerde gördükleri benim gördüklerimle aynı değildi. Efken, annemin kıyafetleriyle ve parayla doldurduğum çantayı aldıktan sonra kapıyı sertçe kapatıp Range Rover'a doğru yürümeye başladı. Annem ve ben de arkasından ilerliyorduk.

Kumral adam, "İkinci bir emre kadar sessiz mi kalacağız efendim?" diye sorduğunda Efken ona sadece baktı. Bakışları çok şey anlatıyormuş gibi adam başını eğdi ve sessizliği giyindi. Annemi arka koltuğa yerleştirdiğim sırada gözlerimi kumral adamdan ayırmıyordum. Kapıyı kapatıp, "Gölgelerini bu işin dışında tut," dedim. Kumral adam kafasını kaldırmadan, sadece göz ucuyla bana baktı. Bakışı düşmanca değildi ama benden pek hoşlanmadığını da bariz bir şekilde görebiliyordum.

Efken bana cevap vermeden bedenlenmiş gölgeye dönüp, "Sapanca taraflarında, ormanlık bir alanda bırak bu arabayı," diyerek arabamı işaret etti. "Park hâlinde olsun, terk edilmiş gibi görünmesin."

Bedenlenmiş gölge başını sallayarak, "Emredersiniz," dedi.

Efken'in bakışları bana kaydı. "Bin hadi."

Gözlerimi kumral adamdan çekmeden ön yolcu kapısını açıp arabaya bindim. Efken de direksiyonun başına geçti ve kumral adama bakmadan emniyet kemerini bağladıktan sonra, "Çevirmeler otoyolda dört noktada," dedi donuk bir sesle. Omzumun üstünden ona bakar-

Ninova

ken arabanın içindeki hava birdenbire çok boğucu gelmeye başlamıştı. "Ama gölgeler onları meşgul edecek."

"Gölgelerini bu işe karıştırma!"

"Çoktan bu işin içindeler," dedi. "Hepsini farklı noktalara yolladım. Panik yaratacaklar ama kimseye zarar vermeyecekler. Yeter ki yolumuz açılsın."

"Kaçmaya çalıştığımı düşünecekler," dediğimde, "Kaçmaya çalıştığını düşünmelerini sağlıyoruz zannedecekler. Gerçekten kaçmadığını, Sapanca'da bir yerde gizlendiğini, bu karmaşayı da kafalarını karıştırmak için yaptığını varsayacaklar."

O yüzden o adamdan arabamı Sapanca'da bir yerde park hâlinde bırakmasını istemiş olmalıydı. Çatık kaşlarla profiline baktım ama hiçbir şey söylemedim.

"Kameralar?" diye sordum donuk bir sesle.

"Kameralar Sapanca'ya kadar seni takip edecek," dediğinde donup kaldım. Kısacık zamanda, zekice düşünülmüş bir plandı bu. Efken arabayı kullanmaya başladığında sessizlik yavaşça çoğalarak büyüdü. Otoyol bir yılan gibi kıvrılıyordu, gölün karanlık suları sağda bir gölge gibi akıyordu. Annem arka koltukta, "Eve mi gidiyoruz?" diye fısıldadı.

"Evet anne," diye yalan söyledim ruhumdaki acı çoğalırken. "Eve gidiyoruz."

Efken'in bakışları dikiz aynasından anneme kaydı. "O iyi olacak," diye fısıldadı ama bunu daha çok kendine söylüyor gibiydi.

Hançer gibi bir sesle, "Onu bu hâle sen getirdin," dedim.

Efken sustu ama çenesinin sertleştiğini gördüm, gözlerini yola çevirdi. Otoyol, Bilecik'e yaklaştıkça genişledi. Uzakta bir siren sesi yankılandı; gökyüzünde kırmızı bir parıltı tıpkı yangın gibi yükseldi. İrkildiğimde, "Gölgeler," dedi sessizce. "Polisleri meşgul ediyorlar, hepsi bu."

"Kimseye zarar vermesinler," dedim sertçe. "Bu senin oyunun değil."

"Bizim oyunumuz," diyerek gözlerini gözlerime kilitledi. "Unuttun mu? Beni bu yola sen çektin."

Annem arka koltukta bir ninni mırıldanmaya başladı. Sesi bir yara gibiydi. Efken'in direksiyonu saran ellerinin sıkılaştığını gördüm, benim de kalbim hislerimi onun ellerinin direksiyonu kavradığı gibi kavrayarak sıkmıştı. Mahinev içimdeki karanlığa bir kürek darbesi daha vurdu ve küreğin ucu bir bedene takıldı. Mahinev aniden içimdeki o derin boşluğa çöküp, küreği kenara fırlatarak toprağı elleriyle kazmaya başladı. Annemin ninnisi zihnime dolarken Mahinev'in içimde kazdığı çukurda ellerine değen cesedin sahibini tanıyordum. Mahzar'ın ta kendisiydi. Annemin ninnisi o karanlığın içine yayılmaya devam ederken Mahinev, kollarını kardeşinin bedenine sarıp onu göğsüne bastırdı ve haykırarak ağlamaya başladı.

Gözlerimi yumup yaklaşan gözyaşlarını geri itmeye çalıştım ve Efken, Manisa'ya, bir bilinmeze doğru sürmeye devam etti.

Yol uzundu, sadece bir kez benzinliğe girdik, onda da kart kullanmadan nakit ödeme yaptık. Ben arabadan inmedim, herhangi bir kameraya yakalanmayı göze alamadım, bu yüzden tüm bunları halleden Efken oldu. Manisa sınırlarına girdiğimizde şafak söküyordu, annem çoktan uykuya dalmıştı ve arabanın içindeki sessizliği bölen tek şey dışarıda esen rüzgârın sesiydi. Zihnim Mahzar'm çukurunda, babamın bana sarışında, Miran'm suçlu bakışlarındaydı.

"Sağa," dediğimde Efken'in bakışları yüzüme çevrildi. "Şehre girme. Spil Dağı'na sap."

"Spil Dağı mı? Orada ne işimiz var?"

"Dediğimi yap, tartışma," dedim sessizce.

Derin bir nefes alarak direksiyonu sağa kırdı. Yol, Spil Dağı'nın eteklerine tırmandı. Çamlar bir perde gibi etrafı sardı ve şafak sökmesine rağmen hâlâ gökyüzünde olan ay, dalların arasından süzülerek bizi takip etmeye devam etti. Patika daraldı, çakıllar lastiklerin altında eziliyordu. Zirveye yaklaştık ve bir malikâne, şafağın içinden yükseldi. Babaannemin buradaki gizli inine yalnızca bir kez gelmiştim. On yedi yaşındaydım, beni buraya babam getirmişti ve tüm geceyi burada geçirmiştim; nedenini o zamanlar bilmiyordum ama beni bir şeyden korumak için bunu yaptıklarını yıllar sonra anlayacaktım. Bu ev kayıtlarda olmadığından, arama listesinin sonunda bile yer al-

mayacak kadar güvenli bir sığınaktı. Ve babaannemin şu an burada, herkesten gizlediği sığınağında olduğunu biliyordum.

"Nadire dediğin kadının evi mi burası?" diye sordu Efken şaşkınlıkla.

"Hayır," dedim evi izlerken. "Burası babaannemin evi."

"Neden annene bunu söylemedin ki?"

"Çünkü babaannemden korkuyor," dedim sessizce. Arkaya dönüp baktım, hâlâ derin bir uykudaydı. Bakışlarımı tekrar Efken'e çevirdim. "Bu ev kayıtlarda yok. O yüzden onu burada kimse bulamaz. Üstelik babaannem normal bir insandan daha güçlü, onu koruyacaktır."

"Babaannen şu an burada mı?"

"Ortadan kaybolduğu zamanlarda genelde burada oluyor. Ve yine ortadan kayboldu," diyerek gözlerimi eve çevirdim. "Anneme göz kulak olmak zorunda. Bunu bu aileye borçlu."

"Annen ondan korkuyorsa, burası doğru bir seçim olmayabilir."

"Annem eskiden ondan korkuyordu." Tekrar Efken'e baktım. "Şimdi şöyle bir bak bakalım anneme, herhangi bir şey hissediyormuş gibi görünüyor mu sence?"

Arabayı eve doğru sürdüğünde başımı koltuğa yaslayarak tavana baktım. Evin tam önünde durduk ve emniyet kemerimi çözerken kafamı indirmedim. Bir süre kendime izin verdim, kafamı toparlamaya çalıştım ama geride toparlayabileceğim hiçbir şey kalmamış gibiydi. Şafağın cılız ışığı malikânenin camlarına süzüldü. Efken arabadan inip annemin kıyafetlerinin olduğu çantayı aldı ve arka kapıya dolanıp kapıyı açtı. Annem uyanmadığı için onu kucakladı. Kapıya yürüdük. Ahşap kapının önünde durup uzun uzun baktım ve babaannem sanki burada olduğumu hissetmiş gibi kapıyı yavaşça araladı. Kapı açıldığında karşımda babaannemi bulurum sandım ama yoktu. İçeri adım attık. Geniş salon, loş bir tapınağın sükûnetiyle dolu gibiydi. Gri mermer zemin şafağın ışığını içti, sol duvarda dağın gölgesine bakan cam pencereler, sağda üst kata yılan gibi kıvrılan ahşap merdivenler vardı. Kemerli, taştan duvarın ortasında asılı duran avize, ışığı içine hapsetmiş gibiydi.

Ninova

Efken, annemin uyuyan bedenini koltuğa dikkatlice bıraktı. Merdivendeki hareketliliği hissedince omzumun üstünden o tarafa baktım. Babaannem siyah elbisesi, saçlarının üzerindeki siyah, dantel şal ile merdivenlerin başında dikilmiş, yüzüklü parmaklarını merdivenin korkuluğuna yaslamıştı. Gözleri bir yılanın soğukluğuyla parlıyordu ve yılların oyduğu bir haritayı anımsatan güzel yüzü, yıllar sonra dönüşeceğim kişiyi resmediyormuş gibi görünüyordu.

"Mahinev," dedi, sesi çölde esen bir rüzgâr gibiydi. "Geldin."

Efken bir an gerildi. Gözleri babaannemdeydi, bir tehdidi tartıyor gibi dikkatle ona bakıyordu.

"Seni burada bulacağımdan emindim," dedim. "Ortadan kaybolduğun zamanlarda burada gizleniyorsun, değil mi?"

"Burayı hatırlayacağını düşünmemiştim," dedi ve ağır adımlar atarak basamakları inmeye başladı. Efken gözünü bile kırpmadan babaanneme bakmaya devam ediyordu ama babaannem onun bakışlarına karşılık vermiyor, gözlerini gözlerimden tek bir an olsun ayırmıyordu.

"Peşimdeler," dediğimde sakince bana bakmaya devam etti. Sorular sormadı, zaten ortada duran gerçeği görüyormuş gibi bir hâli vardı. Şaşırmadım. Onun benim, babamın, hatta Efken'in bile bilmediği birçok şeyi bildiğini zaten hep hissetmiştim. "Annemi götürecek başka hiçbir yerim yoktu. O yüzden onu buraya getirdim." Babaannemin gözleri benden ayrılıp koltuğa kaydı, annemin uyuyan bedenine kısaca baktıktan sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Her şey bitene kadar onunla burada kalmalısın."

Son basamağı da indikten sonra, "Baban nerede?" diye sordu.

"Varta'ya gönderdim," dediğimde babaannemin kaşları çatıldı ama yorum yapmadı. Ağır adımlarla koltuğa doğru yürüyüp yavaşça çöktü ve annemin yüzünü okşadı.

"Canım benim, güzel kızım," diye fısıldadı, sesinden anneme yönelttiği şefkati ilk duyuşumdu. "Seni bu kaderin içinde perişan ettik, değil mi Dicle?" Derin bir nefes alarak annemin uyuyan yüzünü biraz daha okşadıktan sonra omzunun üstünden Efken'e baktı. "Çatım altındasın, ha?"

Ninova

Efken gözünü kırpmadan babaanneme baktı ama hiçbir şey söylemedi. Babaannem uzun uzun Efken'e baktıktan sonra yavaşça doğrulup kalkarak, "Annen benim kızım," dedi. "Elbette onu korurum. Gözün arkada kalmasın. Fakat sen ne yapacaksın? Babanı Varta'ya gönderdiğine göre Zamanın Muhafızı da onunla gitmiş olmalı?"

Sessizce, "O da portal açabiliyor," diyerek Efken'i işaret ettim.

Babaannemin zehirli gözleri yeniden Efken'e çevrildi. "O hâlde şimdilik hâlâ hayatta olmana sevindim, çocuk," dedi donuk bir sesle.

"Çantada annemin kıyafetleri ve para var," dediğimde babaannemin gözleri bana çevrildi.

"Yaşlı bir kadın olabilirim ama gelinime bakabilecek kadar param var, Mahinev."

"Her ihtimale karşı," dedim. "Üstelik annemin durumunu biliyorsun... Dikkatli olman gerekecek."

Babaannem keder çöken gözlerini anneme çevirip, "Zavallı kızım," diye fısıldadı. "Zihni çökmüş durumda olmalı."

"Öyle." Bakışlarımı anneme dikip uzun uzun onun güzel yüzünü izledim. "Yaşadıkları ağır şeylerdi."

"Bir fâni için ne zor," diye fısıldadı babaannem. Tekrar bana baktı. "Hemen gidecek misin?"

"Gitmek zorundayım. Babamı ve kardeşimi oraya yolladım ama orada durumlar nedir bilmiyorum."

"Portalı burada açmayın," dedi babaannem sakince. "Öylesi büyük bir enerji, bu iblis tarafından açığa çıkacak olursa yerimi bulurlar." Gözlerini anneme indirip uzun uzun onu izledi. "Dicle'yi olabildiğince bu şeylerden uzak tutalım. Yeterince yara aldı."

Başımı salladım. "Ben de ona burada portal açtırmayı düşünmüyordum zaten," dedim sessizce.

"Günü burada tamamlayın, gece çöktüğü vakit yola koyulursunuz. Şimdi dışarısı çakal çıkmazıdır," dedi babaannem doğrulup kalkarken. "Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

"Aç hissetmiyorum," diye mırıldandım.

"Bir insana güçlerinle saldırmadın, değil mi?"

"Hayır, yapmadım."

Babaannem rahatlamış gibi derin bir nefes aldı. "Aman ha," diye uyardı beni. "Bir insanoğlu üzerinde sana bahşedilmiş herhangi bir gücü sakın kullanma. İşte o gün, insanoğlunu da düşmanımız etmiş olursun."

"Dışarıda onun peşinde olanların düşman olduğu çok açık değil mi?" diye sordu Efken sert bir sesle.

Babaannem ona dik dik baktı. "Sen nice fâninin kanına girip canını almış olabilirsin ama Mahinev senin gibi değil ve olmayacak. Biz insanlarla yaşadık, onların suyunu içtik, onların soluduğu havayı soluduk. Nankörlük mayamızda yok."

Babaannem eğilip sehpanın üzerindeki sürahiyi aldı, tam salondan çıkıyordu ki Efken konuştu: "O fâniler, Mahinev'in canının peşinde yaşlı kadın, haberin olsun."

Sesi saf zehir gibiydi. Babaannem durup çatık kaşlarla ona bakmaya başladı.

"Sen sesini kes bence," diye çıkıştım. "Varta'ya döndüğümüzde Mustafa Baba'nın ve diğerlerinin yüzüne nasıl bakacağım düşün. Kian meselesini öğrenen Mustafa Baba, bana sıra gelmeden senin canını alır zaten."

Babaannemin elindeki cam sürahi şiddetle yere düştü, camın parçalanırken çıkardığı ses yüzünden annem yavaşça gözlerini açtı. Gözlerimi önce babaanneme, ardından yere düşüp parçalanan sürahiye, sonra da gözlerini aralayıp bomboş gözlerle tavana bakan anneme çevirdim.

"Babaanne?" diye sordum gözlerimi annemden çekmeden. "Sorun ne?"

"Elimden kaydı düştü," dedi babaannem hızla yere çöküp çıplak elleriyle cam kırıklarını toplamaya başlayarak. Annem yeniden gözlerini yumdu, bilinci karanlığa gömüldü ve gözlerimi babaanneme saplayarak, "Kendini yaralayacaksın," diye mırıldandım.

Çok geçmeden söylediğim oldu, babaannemin kesilen parmağından damlayan kan, suyun içine düştü ve mürekkep gibi yayılarak açık bir renge büründü. Çatık kaşlarla yere eğildim, babaannemin elini avucumun içine alıp ona dik dik baktım.

"İyi misin?"

"Evet," diye geçiştirdi beni.

Gözlerimi eline indirdim, kan akmaya devam etse de açılan yara hızla iyileşti. "Burayı ben hallederim," dedim sakince.

"Sen biraz dinlen, gece çökünce gidersiniz," diye mırıldandı.

Babaannemin elini avucumun içinde gizlemeye devam ederken ona uzun uzun baktım ama hissettiklerini göremedim, düşüncelerine ulaşamadım. Sonunda apar topar kalkarak elini elimin içinden çekti aldı. Efken'in pürdikkat ona baktığını fark ettim ama onun da düşüncelerine ulaşamadım. Benim görmediğim, onun gördüğü bir şey mi vardı? Yoksa hissettiklerimin ağırlığından dolayı kafamda bir şeyler mi kurmaya başlamıştım?

Babaannem salondan ayrıldığında, Efken gözlerini yeniden anneme indirerek, "Bu yaşlı kadın ona iyi bakacaktır," dedi sakince.

"Baksa iyi olur. Herkes yaptıklarının sorumluluğunu almak zorunda." Bu cümleyi kurarken sesim nasıl keskin çıkmışsa Efken dönüp bana baktı. Kelimelerin altında yatan anlamların onu da bir yılan gibi soktuğunu biliyordum.

"Herkes yaptıklarının sorumluluğunu alacaksa, kendini de ilk sıralara koyup sorumluluk alsan iyi edersin o zaman," dedi.

Söylediği şey hem çok ağır geldi hem de haklılığı bir bıçak gibi tenimde dolaşarak yaralarımın üzerinden geçti. Ona sadece baktım, o da bakışlarıma karşılık verdi. "Merak ediyorum," dediğimde hâlâ bana bakıyordu. Neyi merak ettiğimi sormadı, zaten biliyor gibi bir hâli vardı ama ben yine de merakımı dile getirmeyi seçtim. "Neden harekete geçmiyorsun? Kaçman, bana savaş açman veya daha ağır şeyler yapman için eline bir sürü fırsat geçti. Neden burada benimlesin?"

"Herkes yaptıklarının sorumluluğunu alıyor," dedi sadece.

"Bu yeterli bir cevap değil. Çok değil, bir süre öncesine kadar kılıcın için her şeyi yapacak kıvamdaydın ama şimdi burada durmuş, sakince gözlerimin içine bakıyor, seni oraya kapatmış olmama rağmen hesap sormuyor ya da atakta bulunmuyorsun. Aksine bana yardım ettin." Alay eder gibi bileklerini havaya kaldırıp gümüş bileklikleri

gösterdiğinde kaşlarım çatıldı. "Bunların seni durdurmayacağını biliyorum," dedim keyifsizce.

"O depoya kapatmış olman da beni durdurmazdı ama durdum, değil mi?" diye sordu, sesi kulağa sakin geliyordu.

"Neden durdun? Bu planlarından biri mi?"

"Bence şu an benim planlarımı düşünmekten daha önemli işlerin var," dedi.

"Ortalığın yangın yerine dönmüş olması işine gelmiyor mu?"

"Gelmeli mi?"

Kaşlarımı çattım. "Kelime oyunlarını bir kenara bırak ve bana gerçeği söyle."

"Söyleyeceğim hiçbir şeye inanmasan iyi edersin," demekle yetindi.

"İnanacağımdan değil, sadece bu sessizlik ve kabulleniş bir yalandan daha ağır geliyor," dedim sonunda. Hiçbir şey söylemeden gözlerimin içine baktı, o kadar uzun baktı ki sonunda asla konuşmayacağını anlayarak bakışlarımı farklı bir yöne çevirdim. Güneş yavaşça doğmaya, altın rengi bir ışık hüzmesi odanın içine dolmaya başlamıştı. Havalar çoktan ısınmış olmasına rağmen burası dağın başında olduğundan olsa gerek soğuktu. Şömineye doğru ilerledim, şöminenin içindeki kuru odunları tek bir parmak hareketimle ateşle boğdum. Ateşin çıtırtıları içeri dolmaya başladı, ışığı gözlerime ve yüzüme yansıdı.

"Burası annem için çok soğuk," dedim. "Babaanneme söyleyeyim, özellikle geceleri şömineyi yaksın."

Efken bir şey demeden arkamda dikilmeye devam ediyordu. Bir hareketlilik hissedince hızla ona doğru döndüm. Tetikteydim çünkü ne zaman saldırmaya karar verecek bunu asla öngöremezdim. Ama gördüklerim olduğum yere çakılmama neden oldu. Köşede duran peluş battaniyeyi eline alıp açtığı ânı izledim, ardından annemin önünde durdu ve yavaşça eğilip battaniyeyi annemin bedeninin üstüne örttü. Annem battaniyenin dışına çıkardığı kollarını battaniyeye sararak uzandığı koltukta daha da küçülürken Efken dikkatle onu izliyordu.

"Annemin zihni bir enkaza dönmüş olmasaydı, seni gördüğü ilk yerde parçalara ayırırdı," dedim sessizce.

Ninova

"Ona engel olmazdım," diye karşılık verdiği esnada hâlâ anneme bakıyordu. Yavaşça doğrulurken, "Sigara içmem lazım," dedi.

"Yemek yemen lazım," dedim sadece.

"Karnımın aç olması kalbini mi kırıyor? Eğer kalbini kırıyorsa, bir süre daha bir şey yemeyeceğim çünkü," diye yanıt verdi, sesi düşmancaydı ama gözlerine yerleşen bakışta aynı düşmanlığa rastlayamadım.

"Açlıktan geberip gitsen ve senin için ekstra efor sarf etmeme gerek kalmasa ne güzel olurdu," dedim iğne gibi bir sesle.

"Neredeyse iki haftadır hiçbir şey yemedim ve hâlâ hayattayım, herhâlde beni açlıktan öldürebilmen için en az yirmi seneye ihtiyacın olurdu."

Gözlerimi devirip şöminenin ateşine doğru döndüm, sıcaklık vücuduma bir esinti gibi vururken yavaşça yere çöktüm ve köşedeki kuru odun parçalarından birini alıp ateşin içini karıştırmaya başladım.

Tekrar, "Sigaraya ihtiyacım var," dedi.

Omzumun üstünden ona ters ters bakıp, "Oradan bakınca tekel bayisine mi benziyorum?" diye sordum.

"Yaşlı kadın ara sıra tüttürmüyor mudur?" diye sordu.

"Tabii, hatta gün doğumunu izlerken birlikte viski bile içebilirsiniz," dedim alaycı ama soğuk bir sesle.

Babaannem, "Al şunu," diyerek bir şeyi fırlattı, Efken havada yakaladı. Çatık kaşlarla babaanneme, ardından Efken'e baktım. Efken'in elindeki sigara paketini görünce kaşlarımın ortasında beliren çukur daha da derinleşti.

"Vişneli mi?" diye sordu Efken çatık kaşlarla elinde tuttuğu pakete bakarken. "Gerçekten mi?"

"Beğenmediysen dağdaki keçilerin bokunu toplayıp kurutarak içebilirsin," dedi babaannem. Ardından bana baktı. "Yiyecek bir şeyler hazırladım. Mutfakta. Ben çalışma odasında olacağım. Yedikten sonra biraz istirahat et."

Cevabımı beklemeden merdivenleri çıkmaya başladı. Efken'in paketi açtığını duydum, çok geçmeden hemen yanıma gelip eğilerek sigaralardan birinin ucunu yanan ateşin içine tuttu. Ardından dudaklarının arasına sabitledi ve sigaradan derin bir nefes çekti. Yüzünü

Ninova

buruşturarak sigarayı dudaklarından ayırırken, 'Kadınların dudak nemlendiricisi gibi bir tadı var," dedi.

"Nemlendirici süren kadınlarla olan mazini dinlemek istemiyorum," diyerek doğrulup kalktım ve mutfağa yöneldim. Mutfağın kapısını açıp içeri girdiğimde arkamdan geleceğini biliyordum, bu yüzden kapıyı çekmedim. Tezgâhın üzerinde kurutulmuş et, çorba ve ekmek vardı. Tezgâha doğru ilerlediğim sırada Efken içeri girip kapıyı arkasından çekti.

"Babaannenin en az yedi kez beni öldürme girişiminde bulunması gerekirken bana sigara verdi," dedi. "Şaşırmalı mıyım?"

"O babamın aksine daha soğukkanlıdır," diyerek kurutulmuş etten bir ısırık alıp kalçamı tezgâha yaslayarak Efken'e baktım. Parmaklarının arasında içildiği için küçülmeye başlayan sigarayı tekrar dudaklarının arasına yerleştirirken yüzümü izliyordu. "Yine de o yaşlı kadının sakinliğine aldanma, her an elinde bir hançerle arkanda belirip sırtına bin bıçak darbesi indirebilir."

"Kime benzediğini şimdi daha iyi anlıyorum."

Sadece içimde gitgide derinleşen o boşlukla gözlerinin içine baktım.

Sigaranın dumanını ağır ağır dışarı üfledi ve vişne kokusu etrafa yayıldı. Kurutulmuş etten bir ısırık daha alarak önüme dönerken, "Sen de bir şeyler ye," dedim.

"İstemiyorum," dedi ve sigarayı söndürdü.

"Aç hissetmiyor musun?"

"İçimdeki gücü baskılamaya çalışıyorum, o yüzden bedenim gergin," dedi sonunda. Bu bir itiraf gibiydi.

"Sakince durmanın nedeni bu mu? Kendini kontrol etmeye mi çalışıyorsun?"

"Üstünde durduğun dünya tek parça kalsın istemiyor musun?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

"Normalde bunu biraz bile umursamıyor olman gerekirdi."

"Umurumda olduğunu söylemedim," diyerek omuz silkti.

"Portalı Manisa'dan uzak bir yerde açman gerekecek, enerjiyi bu şehirde dışarı bırakacak olursan annemi arayacakları yer yine Manisa olacaktır," dedim düşünceli bir sesle.

Ninova

"Manisa'dan uzaklaşırız," dedi sadece.

"Gerçekten portalı açacaksın, değil mi?"

Gözlerini yüzüme dikti. "Söyleyeceklerime öylece inanacağını sanmam."

"Sen o portalı açana kadar inanmamaya devam edeceğim, evet."

"Bence portalı açtığımda da inanma, seni başka bir yere kaçırabilirim sonuçta değil mi?"

Ona şüpheli gözlerle uzun uzun baktım. "Beni korkutmaya çalıştığını biliyorum, zihnime daha büyük kuşku tohumları ekemezsin, zaten en büyüklerini oraya ektin ve çoktan filizlendiler," dedim. "Ama şunu unutma, uğruna yanıp kül olduğun kılıcın şu an Varta'da ve beni götürecek olursan, kim bilir babam senin kılıcına neler yapar?"

"Beni tehdit edebilecek konumda değilsin," dedi düz bir sesle.

"İnan bana sen de öyle," diye karşılık verdim. O her ne kadar derin ve karmaşıksa, karşısında bir ayna gibi bana hissettirdiği her şeyi ona yansıttığımı biliyordum; o da beni derin ve karmaşık buluyordu. Ne tuhaftı, bir zamanlar birbirimizle ilgili her şeyi biliyor, birbirimizin düşüncelerine dilimizin ucundaki kelimeler dışarı dökülmeden bile ulaşabiliyor, birbirimizi sessizken dahi duyabiliyorduk. Şimdi ise birbirimize bakıyorduk ve iki yabancı görüyorduk. İki bilinmeyen. İki derin boşluk. İki karanlık kuyu. İki çıkmaz sokak.

Gözlerim istemsizce aşağı, bileğine kaydı ve bileğindeki boşluğu görmek bu hissi büyüttü. Onun da bileğinde artık bir kar tanesi dövmesi yoktu.

Öğlene doğru güneş evin tam tepesinde madalyon gibi parlıyor, güçlü ışığı camlardan içeri süzülerek zemine devriliyordu ama ev hâlâ soğuktu ve yanan şömineden yayılan sıcaklık duvarlara tutunamıyordu. Annem hâlâ uyuyordu, sadece bir kez su içmek için uyanmıştı ve babaannemi karşısında gördüğünde ona bomboş gözlerle bakarak, "Anne," demişti, sonra yine çöken zihninin içinde kaybolmuş, su bardağını sehpanın üzerine bırakarak pelüş battaniyenin altına girmişti. Annemi izlerken ağlama isteği oradaydı, boğazımdaydı ama bu kez ağlamadım. Sadece durdum ve çöken zihninin içine saklanan annemi izledim. Bu acı vericiydi.

Annemi izleyen tek kişi ben değildim. Efken de onu izliyordu.

Öğleden sonra güneşin önüne geçen bulutlarla birlikte eve gri bir sis perdesi çöktü. Elimde kahve kupasıyla boydan camın önündeki sallanan sandalyeye oturmuş, dağı kaplamaya başlayan sisi ve gri ışığı izliyordum. Birkaç saat sonra buradan ayrılacak, Manisa'dan uzaklaşabildiğimiz kadar uzaklaşacak ve sonra da bizi bekleyen kaderin kollarına atılacaktık. Şüphe kalbimde bir gölge gibi beklese de bir yanım Efken'in oyun oynamayacağını, beni bir tuzağa çekmek yerine Varta'ya götüreceğini söylüyordu. Kendi ayaklarıyla infazına gidecek olması tuhaftı, belki de güvendiği başka bir şey vardı; belki de kazanacağından emin olduğu bir savaşın ortasında durmuş, benim paniğimi ve korkularımı izleyerek besleniyordu. Bilmiyordum. Sadece annemi izlerken gözlerinde gördüğüm şeyin gerçekten hüzün olduğunu biliyordum. Yaptığı her şeyin yansımasını, annemin çöküşünü izlerken görme şansı bulmuştu.

Belki de bana duyduğu öfke, ona ettiğim ihanetin ağırlığı, her biri annemin çöküşünü izlediği sırada bir anlığına da olsa anlamını kaybetmişti.

Babaannem, "Mahinev," diye seslendiğinde kafamı kaldırıp merdivenlere baktım. Üst kattaydı, gözlerini indirmiş bana bakıyordu. "Yukarı gelir misin?"

Tedirgin gözlerimi Efken'e çevirdim. Onu annemle baş başa bırakmak bir an doğru gelmedi, içimdeki şüphenin gölgeleri hislerimin üzerine çökerek ağırlık yaptı. "Sen de gel," dedim.

Efken düşüncelerimi görüyormuş gibi, "Annene zarar verecek değilim," dedi çatık kaşlarla.

"Birbirimize güvenmememiz gerektiğini söyleyen sen değil miydin?"

Bana uzun uzun baktı, gözlerinde öfkeyi çok net gördüm ama bu öfke, diline ulaşıp kelimelere dönüşmedi. Basamakları çıkmaya başladığımda hemen arkamdan geliyor, tek kelime dahi etmiyordu.

Babaannemin çalışma odasının önünde durup ona baktım. "Burada bekle."

Ninova

"Bana tasma bağlamak da ister misin?" diye sordu zehirli bir sesle. "Ben senin gel, git, bekle, otur şeklinde komut verebileceğin köpeğin değilim."

Gözlerimi devirerek kapıyı açıp içeri girdim ve onu dışarıda bıraktım. Babaannem, büyük ceviz masanın önünde oturmuş, masada açık duran beş farklı ansiklopediye göz gezdiriyordu. Kafasını kaldırıp bana bakarken kitaplardan birini önüne çekerek, "Kupayı o haşerenin kanıyla doldurmuşsun ama hâlâ nefes alıp veriyor," dedi.

"Anahtar sahiplerini bir araya getirmeden bunu yapmanın bir yolu yok farkındaysan," dedim.

Babaannem gözlerini önündeki kitaba indirip, "Nigin Bağı kopmuş," dedi. "Bu seni ondan biraz olsun uzaklaştırır sanıyordum."

"Ondan yeterince uzağım."

Kaşlarım kaldırdı ama bana bakmadı. "Onu sevdiğini görebiliyorum."

"Sevgi tıpkı Nigin Bağı gibi aniden kopup yok olabilecek bir şey olsaydı, yıllarca yalnız kalmazdın değil mi? Dedemden başka biri olurdu hayatında."

Babaannem aniden gözlerini kaldırdı, bakışlarımız birbirine bir zincirin iki farklı halkası gibi geçti. O kadar uzun süre bana baktı ki bu bakışmanın sonunda dilinden mermi gibi fırlayacak bir kelime olur sandım, o kelime beni deler geçer sandım ama konuşmadı.

"Ne zaman dedemden bahsedilse o gözlerinde bu bakışı görüyorum," dedim sessizce. "Sevmeyi bilen bir kadınsın ama insanları sevdiği için yargılayacak hâle gelmişsin."

"Kardeşinin katilini mi seveceksin?"

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Kardeşimin katili benim ve sor bakalım, kendimi seviyor muyum?"

Babaannem uzun uzun gözlerime baktıktan sonra, "Onu affetmek için bahaneler mi arıyorsun?" diye sordu. "Herkesi Varta'ya gönderip, onunla burada kalırken aklının ucundan ailene ihanet etmek bir an olsun geçmedi mi?"

"Bir ihanete daha yer yok kalbimde," dedim sadece. "Burada kaldım çünkü annemi korumak zorundaydım."

Babaannem, "Bu gece gerçekten Varta'ya dönecek misin?" diye sorduğunda kaşlarımı çattım.

"Elbette döneceğim."

"Ve dışarıdaki it, başına gelecekleri bilmesine rağmen seni oraya götürecek mi?"

"Götürecek," dedim. "Kimseye ihanet etmiyorum babaanne, aileme ihanet etmeyeceğim. Bana suçlayıcı gözlerle bakmayı kes. Onunla gitmeyeceğim, onu Varta'ya götüreceğim."

"Tüm dünyayı birbirine katmış o iblisin hiç zorluk çıkarmadan seninle Varta'ya döneceğine inanıyorsun öyle mi?"

Bir anlığına çöken o sessizlikte zihnim yalpaladı. Kaşlarımı çatarak, "Buna mecbur," dedim.

"Neden mecbur olsun?"

"Çünkü kılıç Varta'da. Kupa da öyle."

"O hâlde oraya döndüğünüzde kılıcı ele geçirip hepinizi yok etmesinden korkmayacak kadar ona güveniyorsun ya da umduğun şey onun tarafından yok edilmek mi? Böylece onu yok etmek zorunda kalmazdın, değil mi?"

"Babaanne, ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordum sertçe.

"Anlamaya çalışıyorum," dediğinde duraksadım. "Sevdiğinde de bana benziyor musun bunu görmeye çalışıyorum."

"Sen ne yapmıştın?" diye sordum. "Büyükbabam nerede, babaanne? Neden ondan hiç bahsetmiyorsun? Neden bir fotoğrafı bile yok? Neden büyükbabamla ilgili tek bir anımız bile yok? Yoksa sen sevdiğin adama ihanet mi ettin?"

Bana uzun uzun bakarken benimkine benzeyen gözlerinde ilerleyen acıyı gördüm. Bu beklenmedik bir şeydi, onun gözlerinde her şeyi görmüştüm, karanlığı bile görmüştüm ama böylesine derin bir ızdırabı daha önce hiç görmemiştim.

"Kader, insanı olmaktan korktuğu kişiye dönüştürür," dedi.

"Olmaktan korktuğun kişiye dönüştüğüne göre ona ihanet mi ettin?"

"İhanet senin sözlüğünde ne anlama geliyor bilmiyorum, bu yüzden bunun bir yanıtı yok." Önündeki ansiklopedinin kapağını kapattı. Masanın çekmecesini açtıktan sonra bir kutu çıkarıp masanın üzerine

Ninova

bıraktı. Altın yaldızlı ahşap kutuya, ardından babaannemin gözlerinin içine baktım.

"Bu ne?"

"Al," dedi.

Ağır adımlarla masaya yürüdüm, kutuyu önüme çekip kapağını kaldırdığımda kaşlarım çatıldı. İki silah namluları birbirlerine bakacak şekilde yan yana duruyordu. "Zaten silahım var," dedim. "Babam verdi."

"Bunların içinde gümüş mermiler var," diye yanıtladı. "Hükümetin bünyesinde yıllardır çalışan doğaüstü askerler olduğunu öğrendin, karşına çıkacak kişi her zaman bir insan olmayabilir. İnsan kıyafeti giyen bir askerle karşılaşacak olursan, insanların önünde ona kendi gücünle saldıramazsın. Bunlar işe yarar."

"Yakalanmadan hemen gideceğiz," dedim.

"Her ihtimale karşı bunları yanında bulundur. O iblise tamamen güvenemezsin."

Silahları aldıktan sonra, "Teşekkürler," dedim.

"Sen benim torunumsun." Kafamı kaldırıp ona bakmama neden olan bu cümlenin arkasında gizlenen her şeyi görüyormuşum gibi hissettim. "Henüz küçük bir çocukken beni çok severdin ama sonra baban seni benden ayırmaya başladı. Çünkü seni kaderine göndermenin en doğrusu olacağını savunduğumu biliyor, bunu reddediyordu. Aramıza zaman ve mesafe girdi, bir daha eski babaanne ve torunu olamadık ama seni tüm kalbimle sevmeye devam ettim. Seni o kaderin içine yollarken kendi kalbimi de seninle gönderiyor gibiydim. Benden korktuğunu görüyordum, küçükken o şirin parmaklarınla elimi kavrar yanımda yürürdün ama büyümeye başladığında bana sadece seni huzursuz ediyormuşum gibi bakıyordun." Gülümsedi. "Hiçbir zaman sana kırılmadım. Tehlikeyi hissediyor, belki de kendince kendini korumaya çalışıyordun. Ama ben seni daima torunum, elimi sıkıca kavrayan o küçük kız çocuğu olarak gördüm. Yanlış kararlar vereceğin anların geleceğini biliyordum, bunlar yaşanırken kalbinin çok kırılmamasını diledim. Geleceği göremem, gelecek bir suyun döküldüğü kabın şeklini aldığı gibi insanların kararlarının şeklini alarak sık sık

Ninova

değişir. Ama eğer mümkün olsaydı, seni bu denli yaralayan kararlarının tamamından seni koruyan kişi yine ben olmak isterdim."

İlk kez bana kendini gösteriyormuş gibi hissettiğim için mi bilmiyordum ama kalbime tırnaklarını geçiren o ağlama duygusunu zar zor bastırdım. Gözlerimi farklı bir yöne çevirerek, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Bunları duymak iyi geldi."

"Keşke elimden bir şey gelseydi, Mahinev."

"Keşke babaanne." Gözlerinin içine baktım. "Keşke."

"Anneni burada kimse rahatsız etmeyecek, gözün arkada kalmasın. Sana sahip çıkamadım, seni koruyamadım ama söz veriyorum anneni koruyacağım."

Sessizce, "Teşekkür ederim," dedim.

Gülümsedi ama gülümsemesi hüzün çökmüş gözlerine ulaşmadı. Onun da pişmanlıkları vardı. Bu hikâyedeki diğer herkesin pişmanlıkları olduğu gibi babaannem de pişmanlık hissediyordu. Onun hikâyesini bilmiyordum, neler yaşamıştı bunu sadece yaşlı kalbi bilebilirdi ama gözlerine baktığımda derin bir çaresizlik görüyordum. Yıllarını bu çaresizliğin içinde gitgide daha da boğularak ama yaşamaya mahkûm edilerek geçirmiş gibi bir hâli vardı.

Sürekli boğulan ama ölmeyen birinin sonunda ölmek için yalvarmaya başlayacağı gibi belki de babaannem artık ölümü diliyor, ölümü çağırıyor ama ölüm ona gelmeyi her reddettiğinde o çaresizliğin içinde biraz daha derine batıyordu.

"Başka söyleyecek bir şeyin yok sanırım," diyerek kapıya doğru döndüm.

"Sana kaderinin benim kaderime çok benzediğini söyleyecektim," dediğinde durup omzumun üstünden ona baktım. "Ama ne yazık ki senin kaderin, benimkinden de karanlık." Ne söylemek istediğini anlamadığımı belli edercesine kaşlarımı çattığımda sadece gülümseyip bakışlarını masaya indirdi. "Umarım birbirimizi yeniden görme şansımız olur."

Sessizce veda mı ediyordu? Kaşlarımı çattım ve "Birbirimizi tekrar göreceğiz," dedim. "Benden öyle kolay kurtulamazsın, babaanne."

Ninova

Hiçbir şey söylemedi. Odadan çıktığımda Efken duvara yaslanmış boşluğu izliyordu. "Yavaştan yola koyulalım," dedim sessizce.

Gözlerini bana çevirmeden, "İstanbul'a mı gideceğiz?" diye sordu.

"Sapanca tarafına gitsek fena olmaz, enerji oradan açığa çıkarsa işimizi sağlama almış oluruz." Bir şey söylemek yerine merdivenlere yöneldi, basamakları inmeye başladı. Arkasından bakarken uzun süre hareketsiz kaldım ve sonunda ben de arkasından aşağıya indim.

Annemin uyanık olduğunu fark edince silahları belimin arkasına yerleştirdim. Şimdi belimde üç silah vardı ve dördüncü de Efken'deydi. Annem battaniyenin altından, "Yine nereye gidiyorsun?" diye sorunca olduğum yerde donup kaldım. Bakışlarım yüzünde dolaştı. Gözlerini bana çevirip, "Yine kitap almaya mı gidiyorsun?" diye sordu sessizce.

Silahların soğukluğunu belimde hissederken, "Evet," diye fısıldadım. "Çok geç kalmam."

Bana öyle derin gözlerle baktı ki o gözlerin ardında her şeyi bilen bir kadınla karşılaştım ve o kadının gözlerine bakacak yüzü kendimde bulamadım.

"Çok geç kalma," dedi sessizce.

Ağır adımlarla ona doğru yürüdüm, eğildim, dudaklarımı alnına bastırdım ve "Sen dinlen," dedim. "Üşüyor musun?"

Battaniyeyi avucunun içinde sıkarken, "Hayır," dedi.

Parmaklarım yüzüne düşen saçlarında dolaştı, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra, "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Gözleri yeniden gözlerime odaklandı. Uzun uzun gözlerime baktıktan sonra, "Ben de seni seviyorum," dedi sessizce.

Gözlerimi yumup yeniden alnını öptüm ve ondan uzaklaşırken tekrar göz teması kurmamaya dikkat ettim. Çünkü gözlerimiz birbirine değecek olursa, biliyordum ki dayanamayıp ağlamaya başlardım.

Annemin Efken'e baktığını hissettim. "Hoşça kal, Efken."

Bu bir vedaydı ve belki de annem bunun bir veda olduğunun zaten en başından beri farkındaydı.

"Hoşça kalm, Dicle Hanım," dedi Efken sessizce.

Ellerimi göğsümün üzerine, oradan da karnıma ve kasıklarıma kaydırarak başımı arkaya doğru attım ve tavana baktım. Annemin el-

lerini ellerimin üzerinde hissettiğimde donup kaldım. Ona bakmadım ama dokunuşundaki şefkati derinlerde hissettim.

"Her şey iyi olacak," diye fısıldadı. Kafamı eğip ona baktığımda, ellerini yavaşça geri çekti ve gözlerini yumarak yeniden çöken zihninin kalabalığına karışıp gözden kayboldu.

O kapıdan çıkarken geride Mahinev'e ait son parçayı değil, tüm hayatımı bırakıyormuşum gibi hissettim. Bir evin çıkış kapısında durup, anılarınla dolmuş o evin içine son kez bakmak ve her bir anının bir örtünün altına gizlendiğini görmek gibiydi. Range Rover'a doğru ilerlediğimiz sırada belimdeki silahlardan birini çıkararak Efken'e uzattım. Ayağının altında ezilen çakılın sesi kesilince durduğunu anladım, omzumun üstünden ona baktım ve silahı ona doğru uzatmaya devam ettim.

"Bu ne şimdi? Bir tane verdin zaten," dedi çatık kaşlarla.

"Bundaki mermiler gümüşten," dedim. "Devletin kendi bünyesinde tuttuğu doğaüstü askerler var. Olası bir çatışma anında bunu kullanarak o askerleri hedef almak daha doğru olacaktır çünkü devlet büyüklerinin çoğu onlardan bihaber ve onları kendileri gibi insan zannediyor."

"İşin içine bir doğaüstü karışacak olursa ona insanların silahıyla değil, kendi silahımla saldırırım," dedi sertçe.

"Güven bana, bir doğaüstü asker de sana kendi silahıyla değil, insanın yarattığı silahla saldıracaktır ama yara alman adına gümüş kurşun ya da çok daha etkili başka bir materyal kullanacaktır," dedim. "Şimdi al şunu."

"Oyunu kuralına göre oynayacağıma inanman çok gülünç," dedi ama yine de silahı elimden aldı.

"Bir kez olsun kurallara uyarsan iyi olur. En azından yarattığın enkazı hatırla ve ona göre davran," diyerek çenemle arkamızda kalan evi işaret ettim. Annemden bahsettiğimi anlayınca kaşlarının ortasındaki çukur derinleşti. Hiçbir şey söylemeden arabaya doğru yürümeye başladı.

Direksiyon başına oturduğunu gördüm. Omzumun üstünden eve doğru baktım, sanki çocukluğum o çakıl taşlı bahçede durmuş bana

bakıyor, elinde tuttuğu oyuncak bebeğin saçları zemine değiyordu. Gözlerimi arabaya çevirip sırtımı o kız çocuğuna döndüm ve ondan uzaklaşmaya başladım. Uzaklaştığım, kendime ait anıların ta kendisiydi. Emniyet kemerimi bağladığım sırada ön camdan dışarı bakmadım çünkü baktığım yerde yine o iri, kızıl gözlere sahip küçük kız çocuğunu görmekten korktum. Beni uğurluyordu ama benim ona veda etmeye gücüm yok gibi hissediyordum. Motor homurtuya benzer bir ses çıkardı, çakıllar tekerleklerin altında çatırdadı ve Range Rover hareket etmeye başladı. Annemin ninnisi hâlâ arabanın içinde gibiydi, sanki zihnime doluyordu ve düşüncelerimi şefkatli elleriyle sarıyordu.

Bu öyle bir yoldu ki sanki Efken ve ben, el ele uçurumun kenarında koşuyorduk ve sonunda uçurumun sonuna ulaştığımızda birlikte derinlere düşmeye başlayacaktık. "Çevirmeler?" diye sordum sessizce. Gölgeleri hâlâ sahnede miydi merak ediyordum.

"Sorun çıkmayacak," diyerek arabayı yavaşça hızlandırdı. "Şu an gölgeler polisleri meşgul etmeye devam etselerdi, Sapanca'da gizlendiğine inanmaları güç olurdu. Güvenlik önlemleri şehrin bu kısmında en aza indirilmiş, Sapanca tarafına yoğunluk verilmiştir merak etme."

Manisa'nın dar patikaları, Spil Dağı'nın çamları arasında kayboldu. Otoyola çıkana dek konuşmadık ama sonunda, "Torpido gözünü aç," deyince kaşlarımı çatarak söylediğini yaptım. İki yüzlük banknotları ve yığın hâlinde duran belgeleri görünce kaşlarım çatıldı. Belgelerin hemen arkasında bir poşet, poşetin içinde sarı bir şey vardı.

"Bunlar da ne?"

"Benzini öpücük vererek alacak değilim ya Medusa," dedi gözlerini yoldan ayırmadan. "Bir sonraki çevirmelere takılma ihtimalimizi düşünerek bir şeyler hazırlattım."

"Onlarla tek kelime etmeden konuşabiliyor, zihin yoluyla onlara emirler yağdırabiliyorsun yani?" diye sorarken belgeleri kontrol etmeye başladım. Belgeler bir ruhsat, ehliyet ve iki kimlik içeriyordu. Kimliklere bakarken kaşlarım çatıldı.

Birinde benim fotoğrafım vardı ama daha önce böyle bir vesikalık çektirmediğime yemin edebilirdim. Yine de fotoğraftaki kadın birebir

bana benziyordu. Tek fark, o kadının dudağının üstünde siyah bir ben vardı, saçları sarıydı ve gözleri de mavi gibi görünüyordu.

Lale Çelik. Baba adı farklıydı, anne adı farklıydı, doğum yeri ve tarihi bile farklıydı. Altta kalan kimliği üste aldım ve gözlerim iri iri açıldı. Fotoğraftaki Efken'in birebir aynısıydı ama gözlerinin rengi siyahtı.

Kenan Çelik. Kaşlarımı çatıp hızla iki kimliğin de medeni durum kısmına baktım ve gözlerim iri iri açıldı. "Bir de evli miyiz yani?" diye bağırdım.

"Başımızı sokacak bir göz odaya ihtiyacımız olursa ve ahlak şube tarafından baskın yersek diye her ihtimali düşünmüştüm," dedi düz bir sesle.

"Çelik..." Kaşlarım çatıldı. "Demir'e benziyor. Çelik ha?" Ona dik dik baktım. "Soyadımda gözün olduğunu bilmiyordum, herhâlde evlenseydik benden soyadımı da isteyecektin?"

"Ne yapsaydım, Beyazduman mı yapsaydım?" diye homurdandı.

"Kendini kara gözlü bir herife çevireceğine, doğrudan Kian'a dönüşebilirdin. Sonuçta idmanlısın. Daha başarılı bir kamufle olurdu."

Direksiyonu sıkıca kavrayarak, "Kian'ı bir daha görmek istiyorsun herhâlde? Ne yazık ki bir daha asla göremeyeceksin," dedi buz gibi bir sesle.

"Ne Kian olan hâline ne de sana biraz bile meraklıyım."

Bana yan gözle bakarken arabayı biraz daha hızlandırıp, "Benim görüntülerim onlarda mevcut değil. Beni sadece Kızıl Teğmen ve o gün korkuttuğun devlet başkanı gördü," dedi. "Ama senin görüntülerin var. Hepsi seni gördü." Haklıydı. "Üstelik o toplantı salonunda her yerde kamera varken yanında duran kişi ben olsam bile görüntüm Kian'dı. Yani Kian olarak yanında duracak olursam asıl o zaman çuvallarsın sivri zekâlı."

Haklı olabilirdi ama bana hakaret edemezdi. Öfkeyle kafasına belgelerden biriyle sertçe vurduğumda, "Bu neydi lan şimdi?" diye bağırdı.

"Her şey senin halt yemen yüzünden olmamış gibi bir de kalkmış bana sivri zekâlı mı diyorsun sen?" diye bağırdım.

Ninova

Bana, "Deli deli bağırma yüzüme doğru, manyak kadın!" diye bağırarak karşılık verdi.

"Sür arabayı adam gibi."

"Ne gibi sürüyorum?"

"Kes be," diyerek arkama yaslandım. Gözüm torpidodaki poşete kaydı. "Bu sarı şeyi kafama geçirmemi bekliyorsan çok beklersin."

"İyi, geçirme, gümüş kelepçeleri bileklerimize geçirip kodese bile değil, bir zindana kapatırlar bizi," diye homurdandı.

"Herhâlde işler o hâle gelirse bir zahmet portalı açıp bizi buradan götürürsün," dedim ona dik dik bakarak.

"Yayacağım enerji yüzünden etrafımızdaki canlıların içinin su dolu balonlar gibi patlayacağını ve su yerine kan saçacağını biliyorsundur herhâlde," dedi dişlerinin arasından.

"O kadar mı?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Kılıcımı verseydin o kadar olmazdı tabii."

"Kılıcını unut, o Varta'da."

"İyi, anladık, Varta'da. O zaman o peruğu takman gereken bir an gelirse takacaksın. Ayrıca lensleri de öyle. O kırmızı gözlerin far gibi parlıyor, bizi binlerce kilometre öteden bile tanırlar."

"Seninle tartışmayacağım."

"Yarım saattir kafamın etini yiyen başkasıydı sanırım?"

"Kim bilir belki benim de karanlık bir tanrı versiyonum vardır ve çok yakında ortaya çıkıp sana kan kusturur," dedim. Bir an sustu, gözleri yüzümde gezindi. "Önüne bak," dedim, "kaza yapıp dikkatleri iyice üzerimize çekmeyelim."

Bursa'nın ışıkları ufukta birer kıvılcım gibi yanmaya başladığında çoktan gecenin koynundaydık. "Benzinlik," dedi Efken aniden. "Kamufle zamanı." Sağdaki tabela, loş bir benzinliği işaret ediyordu. Efken direksiyonu kırdı, araba sarsılarak durdu. Motor gecenin içinde sessizliğe gömüldüğünde kulaklarımda hâlâ uğultu vardı.

"Buraya kadar çevirmeye takılmadık," dediğimde, "Buradan sonra safları sıklaştırıyorlar," diye yanıtladı. Çenesiyle torpidoyu işaret etti. Poşeti çekip kucağıma aldım. Sarı peruk, lens kutusu ve küçük bir

makyaj çantası poşetin hemen içinde kullanılmayı bekliyordu. "Ciddi misin?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Lensleri de tak. Mavi sana yakışır."

Gözlerimi devirdim ama kucağımdaki poşetin içinden makyaj çantasını çıkardım. Beni çizmem için bir kalem bile koyulmuştu çantaya. "Bunu da mı sen düşündün?" diye sordum kalemi elime alıp sallarken.

"Her detayı," dedi sırıtarak. "Hadi, Lale Çelik olma zamanı."

Pudranın kapağını açıp kendine ait küçük aynasını kaldırarak yüzüme doğrulttum. Yüzüm loş ışığın altında bir hayalet gibi görünüyordu. Lens kutusunu açıp mavi lensleri parmak uçlarıma aldım. Lensleri gözlerime yerleştirirken, "Nefret ediyorum bundan," diye söyledim. Gözlerim yandı ama sonunda mavi bir deniz gibi parladı. Peruğu kafama geçirmeden önce saçlarımı sıkıca topladım, boneyi taktım ve ardından neredeyse gerçek bir saç gibi hissettiren peruğu kafama geçirdim. Sarı dalgalar omuzlarıma döküldüğünde Efken de diğer lens kutusunu eline almıştı. Dikiz aynasını yüzüme çevirerek kendime daha büyük bir alanda bakma şansı buldum. Aynadan bana bakan kişi Lale Çelik'ti. Çok tanıdıktı ama bir o kadar da yabancı hissettiriyordu. Kalemi elime alıp dudağımın üstüne titreyen ellerle bir ben çizdim. Öfkeyle soluyarak ona baktım. "Oldu mu?"

Gözleri yüzümde gezindi. "Fena değil," dedi. "Ama ben biraz büyük."

"Kes sesini," diyerek rujun kapağını çıkarıp dudaklarımda dolaştırdım. Bordo ruj, mavi gözler ve sarı saçlarla çok farklı görünüyordum. Kafamı çevirip Efken'e baktığımda, onun da siyah lenslere alışmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdığını gördüm. Torpidodaki banknotlardan birini alarak cebine koydu ardından arabayı çalıştırıp benzinliğe girdi.

Kapıyı açıp dışarı çıktığında serinleyen havanın soğuğu içeri doldu. Adama, "Depoyu dolduralım," deyip arabanın önünden dolaşarak benim kapımı açtı. "Biraz hava al. Öyle arabaya kapanıp durma, şüpheli görünüyorsun," dedi sakince.

Gözlerimi kaldırıp etrafta güvenlik kamerası aramak istesem de bunu yapmayıp sakin bir ifade takındım ve arabadan indim. Efken

Ninova

birden elimi tutunca karnıma yumruk yemişim gibi hissettim. Kapıyı iterek kapattı, ardından elimi sıkıca kavrayarak benzinliğin marketine doğru yürümeye başladı.

Kolum koluna değecek kadar yakınına gelip tırnaklarımı elinin üst kısmına âdeta saplarken, "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordum dişlerimin arasından.

"Karımın elini tutuyorum," dedi, bana değil, marketin cam kapılarına doğru bakıyordu.

"Belinde silahla içeri giremezsin, ötersin gerzek," diye fısıldadım tekrardan.

"O ağzını topla yoksa ben toplarım," dedi tıslar gibi. Ardından, "Beni hafife alma, gücüm hâlâ emrime amade sayılır," dedi ve iki yana kayan kapıların arasından geçerek ötmeden marketin içinde ilerlemeye başladık. Çatık kaşlarla bileğindeki gümüş bilekliğe, ardından önümde duran içecek dolabma düşen yansımamıza baktım. Bileklikllerin varlığı, küçücük bir güç pıhtısını bile durdurmaya yetmiyordu anlaşılan.

"Ne o, suspus oldun?"

Elini daha sıkı tutup, bilinçli bir şekilde tırnaklarımı tenine batırarak, "Sus istersen," dedim.

"Yiyecek bir şeyler al kendine. Robot gibi yürümeyi de bırak. Seni silah zoruyla tutuyormuşum gibi görünüyorsun."

"Aç değilim."

"Yol boyunca gıcırdayan miden öyle demiyordu," diye söylendi. Elini hızla bırakıp reyonlara doğru yürüdüm. Etrafı kolaçan ederek bisküvi aldıktan sonra içecek dolabına ilerledim, o sırada Efken kasanın önünde dikilmeye başlamıştı.

Yanında durup, "Bir an önce bitsin istiyorum," dedim.

Cevap vermek yerine kasaya bıraktıklarımın ve benzinin parasını ödedikten sonra tekrar elimi tuttu ama kasiyerin bize baktığını fark ettiğim için tepkim yumuşak bir gülümsemeyle Efken'e bakmak oldu. Arkamızda kalan tavana asılı televizyonda program sunucusunun canla başla, yaşanan her şeyin güneş patlamalarına bağlı olduğunu anlattığı bir televizyon programı oynuyordu. Canlı yayın mıydı yoksa

bant kaydı mıydı bilmiyordum ve dönüp bakarak ilgi çekmemeye karar vermiştim.

"İyi geceler," dedi kasiyer kız gülümseyerek.

"İyi geceler," diye karşılık verdim ve Efken'in elini tehditkâr bir şekilde sıkarak yürümeye başladım.

Arabanın önüne gelene kadar el eleydik ama arabanın önüne geldiğimiz anda elini âdeta iterek bıraktım. Elinde tuttuğu poşeti bana uzattıktan sonra yüzüme bakmadan arabanın önünden dolaşarak sürücü koltuğuna geçti.

Bursa'nın çıkışındaki kontrol noktasına yaklaştığımızda nefesimi tutsam da her şeyin yolunda gideceğini içimden tekrar edip durdum. Polisler rutin kontrolleri hızla devam ettiriyordu ve polis memurlarından biri altımızdaki cipin camına tıklattığında farkında olmadan ayak parmaklarımı büktüm. Ehliyet, ruhsat ve kimlikleri istedikten sonra gözlerini yüzümüzde gezdirerek diğer memurun yanına gitti. Uykusuz ve yorgun görünüyordu, tüm gün cadı avında olduğu her hâlinden belliydi; belki de bu yüzden yüzümüze dikkatle bakmak yerine sadece göz gezdirmişti.

Kimlik fotoğrafı sorun yaratır sansam da bu olmadı. Kimlikler ve belgeler bize geri verildiğinde ve araba yavaşça kontrol noktasından ayrıldığında, sırtımdan ağır ağır akan terin bel kavisime ulaştığını hissedebiliyordum.

"İşte bu kadar," dedi Efken arabayı ağır ağır hızlandırmaya başlarken.

"Bir an önce yaşam alanı olmayan bir yer bulalım, hızlı ol," dedim şakaklarımı ovarak.

İzmit'e kadar sakince ilerlesek de bir türlü insanların olmadığı bir alan bulamıyorduk. Otobanda ilerleyen birçok araba vardı, belirmeye başlayan ormanın kalbindeki yerleşim alanlarını ise görmemek için kör olmak zorundaydım. Nihayet Sapanca yakınlarında araçlar azaldı, karanlık bir yol bizi karşıladı ve "Şu ormanın yakınlarında duracağım," dedi Efken ilerideki ormanı işaret ederek. Başımı salladım.

Aniden aynada bir çift far belirdi; siyah bir SUV, bir gölge gibi peşimize takıldı. Panikle sırtımı koltuğa bastırırken, "Siktir," diye tıs-

Ninova

ladım. Efken'in gözleri aynayla yol arasında hızla mekik dokumaya başlamıştı. "Peşimizdeler mi?"

"Sakin ol," diye soludu Efken gözlerini yola dikerek. Ardından gergin bir sesle, "Belki sadece bir tesadüftür," dedi. Araba yolda hızla ilerlemeye devam ederken, SUV de bir kaplanın avına saldırdığı gibi yola saldırarak bizi takip ediyordu.

Ok, yaydan çıkmak üzereydi ve her şeyi parçalayacak olan okun son sürat bize doğru fırlamasına az kaldığını hissedebiliyordum. Arkama yaslanarak gözlerimi sıkıca kapatırken, "Hızlan," dedim. "Daha hızlı." Kaçmaya çalıştığım onlar mıydı yoksa kendim miydim bilmiyordum. Artık ne kadar kaçarsam kaçayım, uzun zaman önce yakalandığım o gerçeğin bana saplanan pençelerinden kurtulamayacağımı biliyordum. Villaların olduğu bir yola girdiğimizde artık altımızdaki araba öyle hızlıydı ki bu şiddetle bir yere çarpacak olursak, araba saniyeler içinde parçalara ayrılıp patlardı. Efken arabayı biraz daha hızlandırdığında ibrenin yerinden sökülecek gibi öne atıldığını gördüm.

Arkamızdaki aracın ön tamponu, Range Rover'ın arka tamponuna değdiğinde Efken, "Hay amına koyayım!" diye kükreyerek direksiyonu yana kırdı ama SUV durmadı, Efken'i takip ederek tıpkı onun gibi sola kırıp ona arkadan sürtünmeye devam etti. Efken dikiz aynasından arkaya baktı, kaşlarını öyle bir çattı ki kaşları sanki birleşti. "Silahını hazır et," dedi Efken sertçe. "Niyetleri belli ve durmayacaklar."

Elim belimdeki tabancaya giderken parmaklarım buz kesmişti. Soğuk metali parmak uçlarımla kavrayıp silahları iki farklı elime aldım ve bakışlarımı dikiz aynasına çevirdim. Arkadaki arabanın tamponunu bizden ayıran, Efken'in direksiyonu sola çevirmesi ve aracın savrulması oldu. Altımızdaki araba bir dalga gibi kıvrıldı. SUV, peşimizden fırladı, tamponu tekrardan bizimkine yaklaştı; bir nefes gibi ensemizdeydi.

Yan cam açıldı, bir namlunun uzandığını gördüm. Patlama geceyi yırttı. Kurşun arka camı sıyırdı ve oluşan çatlak bir ağ gibi camın yüzeyine yayıldı. Efken, "Kafanı eğ!" diye emrettiğinde çoktan koltuğa gömülmüştüm. Efken direksiyonu bu defa sağa kırdı, Range Rover şe-

Ninova

ritten taşıp bariyere sütündü. Kıvılcımlar karanlıkta birer ateş böceği gibi uçuştu.

"Amına koyduğumun çocuğu, benim içimdeki deliyi dışarı vurdurma!" diye bağırdı Efken direksiyonu sertçe kavrarken. Ardından bir eli beline gitti, diğer eliyle direksiyon hâkimiyetini korurken silahını çıkardı. SUV, solumuza geçti; dip dibeydik ve çamurluklar açığa çıkan bir öfke gibi çarpıştı. Metal, kulaklarımdaki kristalleri oynatacak cinsten bir çığlık attı ve altımızdaki araba sarsıldı. Aracın camı indi, siyah maskeli bir adam bağırdı: "Durun yoksa delik deşik olursunuz!"

Parmağımı silahın horozuna bastırırken Efken adama, "Dene bakalım," dedi, sesi gök gürültüsü gibiydi ve çok geçmeden ileride bir yerlerde göğü yaran yıldırımı gördüm. Direksiyonu sola savurdu; Range Rover, SUV'ye çarptı ve metal metale sürtünürken boyalar sıyrıldı. SUV sadece bir anlığına yalpaladı ama toparlandı. Maskeli adam tabancasını tekrar doğrultup namluyu bize çevirdiğinde, ben de silahımı kaldırıp ona çevirdim ve adamla göz göze geldik. Patlama geceyi deldi.

Kurşun yan camı sıyırdı, koltuğun başlığına saplandı. Saçlarım rüzgârla savrulurken, "Vur!" diye bağırdı Efken gözlerini yoldan ayırmadan. "Silahı tutan eline nişan al!"

Efken'in üzerine abanırken sarı peruğun telleri yüzüne sürtündü. Tabancayı kaldırıp, titreyen ellerle karşımdaki adama baktım. Camdan uzanarak arabanın lastiğine nişan adım ve tetiği çektim. Kurşun asfaltı yırttı, lastik bir çığlıkla parçalandı ve SUV sağa savrularak bariyere şiddetli bir şekilde sürtündü; durmadı, motoru kükredi ve parçalanan lastiğine rağmen üzerimize gelmeye başladı.

"Sana onun eline nişan al demiştim!" diye hırladı Efken.

"O bir doğaüstü!" dediğimde Efken'in duraksadığını hissettim. O maskenin ardındaki gözleri gördüğüm an onun kim olduğunu anlamıştım. O Kızıl Teğmen'di. Bize ihanet etmişti ve saçılan mermilerin hiçbiri normal kurşun değil, her biri gümüştendi.

Bende ölümcül yaralar açabilecek tek kurşun türü.

Efken silahı tutan eliyle direksiyonu kavradı, ardından silahı diğer eline alarak gelişigüzel bir şekilde arkamızda kalan araca ateş et-

Ninova

meye başladı. "O Kızıl Teğmen'di! Bunu nasıl yapar?" diye bağırdım ama rüzgâr sesimi yuttu çünkü araba son sürat hareket ediyor, dışarıdaki rüzgâr ve soğuk camlardan içeri süzülüyordu.

"İhanet hâlâ bu tepkiyi vereceğin kadar şaşırtıcı bir şey olmamalı!" diye bağırdı Efken. Gözleri dikiz aynasından arkaya kaydı. Bir an gözlerinden öyle bir ışık saçıldı ki siyah lensler eriyip gözlerinin altındaki çukurlara su gibi doldu ve mavi gözler açığa çıktı. Direksiyonu hafif bir eğimle yana kırdığında arka camı kırarak ön cama fırlayan kurşunu izledim. Neredeyse Efken'in kulağının dibinden geçmişti ve Efken direksiyonu yana kırmasaydı biliyordum ki o kurşun doğrudan kafama saplanacaktı.

Beni korumuştu.

Ona bakakaldım. Gözünü yoldan ayırmadan, "Direksiyonun başına geç," dediğinde donup kaldım.

"Anlamadım?"

"Seri ol," dedi ve silahı tutan eliyle beni belimden kavrayarak kendine doğru çekti. Ardından dirseğiyle yan tarafımızda yarım şekilde açık duran cama vurdu ve cam parçalandı; parçalar yola savrulup rüzgâra tutunarak bir ok gibi ilerlemeye başladı. Kendini camdan dışarı ittiğinde lensler gözüme batsa da görüşümü düzeltmeye çalışarak yola odaklandım. Elimdeki silahlardan birini yan koltuğa fırlatıp direksiyonu kavradım ve çevirdim. Efken'in büyük avucunun cipin tavanına çarptığını fark ettim. Araç hızla bir tünele girdi ve tünelin turuncu ışıkları etrafı aydınlatırken Efken, arabanın tavanına abanarak arka arkaya ateş etmeye başladı. Gümüş kurşunun keskin sesi bir ıslık gibi geceyi yarıyor, diğer kurşunlardan farklı bir güce sahip olduğunu açıkça gösteriyordu.

Kurşunun teni yırtarken çıkardığı sesi duydum, ardından acıyla yükselen bir hırıltı zihnime doldu ve direksiyonu daha sıkı kavrarken, "Efken?" diye bağırdım.

"Gözünü yoldan ayırma!" diye bağırdı Efken ama yaralandığını biliyordum. Yine de bana söylediğini yaparak tüm dikkatimi yola vermeye çalıştım. Efken'in bacakları yeniden camdan içeri girdi, kucağımda duran uzun bacaklardan dolayı direksiyon hâkimiyetini koru-

Ninova

makta güçlük çekiyordum. İki elinde tuttuğu silahla arka arkaya ateş ederken dizlerinden biri hafifçe seğiriyor, titriyordu. Silahı tutan elimi dizine bastırıp sakinleşmesi için ona dokunurken, tek elimle direksiyonu sıkıca tutmaya devam ediyordum.

"Yaralandın değil mi?" diye sordum bağırarak, rüzgârın sesimi yutacağını bile bile. Tünelin sonu bir türlü görünmüyor, tüneldeki arabalar hızla yana çekilerek bize yol açıyordu ama direksiyon başındaki herkesin dehşet dolu bir ifadeyle bizi izlediğini görebiliyordum. Portalı şimdi açmak delilik olurdu, onlarca masumun kanının yere damlamasına izin veremezdim ama bu kovalamacayı şehrin dışına nasıl çekebilirdim hiçbir fikrim yoktu. Bir kurşun daha deriyi yırtıp geçti ve "Efken!" diye çığlık attım. Direksiyonu yana kırarken neredeyse arabayı yavaşlatacaktım ama "Çekil yavrum," diyerek içeri girdi ve geriye doğru kaydım. Ona korku dolu gözlerle baktığım esnada direksiyon hâkimiyetini devraldı. Kolundan sızan kanın bileğine kadar indiğini görebiliyordum ama tepki veremedim. "Az kaldı," dedi, "göz açtırma ve dikkatli ol."

Gözlerim Range Rover'ın cam tavanına dikildi. Yana attığım diğer silahı da elime alıp ateş ettiğimde Efken duraksadı ama yorum yapmadı. Dirseğimle parçalanan camı yukarı iterken, "Dikkatli ol," diye tıslasa da ona aldırış etmedim. Kendimi yukarı ittim. İki elimde tuttuğum silahları hiç düşünmeden kullanmaya başladım. Arka arkaya ateş ediyordum. Doğaüstü askerlerden biri vurulmuş, arabadan düşüp çok geride kalmıştı ve bunu yapanın Efken olduğunu biliyordum. Çok geçmeden bir asker daha gümüş mermiyle vurularak camdan aşağı düştü ve her şeye rağmen hayatta kalmış olmalarını umut ederek arabaya girip, "Kızıl Teğmen direksiyon başına geçti," dedim. "Sadece o kaldı."

"Parçalayacağım o orospu çocuğunun kafasını. Beynini dağıtacağım," diye hırlarken burun delikleri genişlemiş, uçurum mavisi gözleri yıldırımlarının hâlâ orada olduğunu belli eden gümüş rengi bir ışık saçmaya başlamıştı.

Tünelin çıkışında, birkaç kilometre ileride ormanlık bir alanda yavaşladığımızda, "Ne oldu?" diye sordum.

Ninova

"Onun işini bitireceğim," dedi Efken. "Ve bunu bildiğim şekilde yapacağım." Bir şey söylememe izin vermeden hızla arabanın kapısını açıp dışarı çıktı ve "Ne olursa olsun arabada kal!" diye bağırdı öfkeyle.

Her şeye rağmen duramazdım. Karanlığın dört bir yandan pençelerini geçirdiği yolu izlerken derin bir nefes alıp kapıyı açtım. Kapıya tutunarak arabadan çıktığımda hemen arkamızda duran aracın far ışıkları yüzüme çarpıyordu.

"Medusa, arabaya!" dedi Efken sertçe ama ona aldırış etmedim, gümüş mermiyi içinde saklayan silahı sıkıca tutarak doğruldum. Ayağımın altındaki zemin kayıyor, başım dönüyordu. Arabanın kapısı açıldı, Kızıl Teğmen dışarı adım attı. Bir yıldırım gökyüzünde damarlara ayrılarak etrafı bir anlığına ışığıyla boyadı ama sonrasında gelen karanlık daha ağırdı.

Efken'in bileğine akan kanın yere damlarken çıkardığı sesi duydum.

Rüzgârın sesini duydum.

Kızıl Teğmen'in yere düşen adımlarının sesini duydum.

Kendi kalbimin göğsümün içinde boğulur gibi çırpınırken çıkardığı güçsüz ama hızlı sesi duydum.

Kızıl Teğmen, elindeki silahı Efken'e doğrulturken gözlerini bana dokundurdu. Maskeye rağmen onu tanıdığımı biliyordu. "İhanet mi ediyorsun?" diye sordum sonunda konuşabildiğimde. Sesim uzaklardan geliyor gibiydi, kendi bedenimin içinde değil de dışarıda bir yerde durmuş, uzaklardaki bedenimi izliyordum sanki.

"Her şey zaten bir ihanetle başlamadı mı kraliçe?" diye sordu Kızıl Teğmen. "Sana bir fırsat sunmuştum, kaçıp kendini kurtarabilirdin ama şimdi o adamla buradasın." Silahın ucunu sallarken Efken'i işaret ettiğini biliyordum. "Yaşanan hiçbir şeyden ders almadın mı?"

Kaşlarımı çatıp, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Efken tekrardan, "Medusa, arabaya," dedi ama onu duymazlıktan geldim.

"Peşine düştüklerini söylemiştim, seni kurtarmaya çalışmıştım ama hâlâ buradasın, her şeyi mahveden o adamın hemen yanında duruyorsun. Onun safındasın, onunla yan yana savaşıyorsun. Kendi

Ninova

halkına ve kendi türüne ihanet etmek pahasına hâlâ onun peşinden gidiyorsun."

Karman çorman bir ifadeyle, "Ne? Sen ne saçmalıyorsun? Böyle bir şey yok," dedim.

"Elindeki silahı bana doğrulturken ve yanında o varken mi söylüyorsun bana bunu?"

"Sen bana saldırdın!" Öfkeyle namluyu biraz daha kaldırıp onun kafasına nişan aldım ama silahın horozunda duran parmağım hareketsizdi.

"Sana saldırdım çünkü tarafını belli ettin! Tehlikede olan tüm halkıma ve yaşanan her şeyde büyük bir payın olmasına rağmen senin yanında olmuştum!" Öfkeyle soludu. "Gitmen gerekirdi kraliçe. Seni uyardığım an gitmeliydin."

"Ben zaten gidiyordum ama peşime düştünüz. Sen bana saldırdın," dedim dehşet içinde.

"Onunla mı gidiyordun? Nereye? Dünyamn başka bir yerini mahvetmeye mi yoksa gezegeni tamamen yok etmeye mi? Nasıl böylesine aptal olursun? Bu adamın elinde halkının ve sevdiklerinin kanı var!"

"Tüm anahtarları topladım," dediğimde Kızıl Teğmen duraksadı, Efken'in de duraksadığını hissettim ama kafamı çevirip ona bakamadım. "Babamı ve diğer herkesi Varta'ya yolladım. Annemi güvenli bir alana taşımak zorundaydım, anlamıyor musun? Onu geride bırakamazdım çünkü onun peşine düşerlerdi. Şimdi onu alıp buradan gidecektim. Varta'ya gideceğiz. Her şey başladığı yerde son bulacak."

"Beni kandırmaya çalışıyorsun," dedi Kızıl Teğmen öfkeyle. "Nasıl bu kadar kör olabilirsin? Nasıl böylesi çocukça bir yalana inanacağımı düşünebilirsin? Sence yanındaki bu iblis, her şeyi kabul edip öleceğini bile bile seninle oraya gelir mi? Nasıl böyle aptalca bir yalan söylersin bana? Beni hiç mi ciddiye almıyorsun?"

"Yemin ederim yalan söylemiyorum." Olayın şaşkınlığı öyle sert bir darbe gibiydi ki afallamış hâldeydim. Silahı indirip Kızıl Teğmen'e doğru bir adım attığımda, "Mahi, kafayı mı yedin?" diye sordu Efken sertçe. "Seni korkutmak değil, öldürmek ister gibi sıkıyordu bu herif!"

"Bunu sen mi diyorsun?" diye sordu Kızıl Teğmen, bakışlarını Efken'e çevirerek. "Onu nasıl kandırdın, nasıl zehirledin bilmiyorum ama yetmedi mi? Akıttığın kanlar, girdiğin günahlar, yok ettiğin hayatlar yetmedi mi? Doymadın mı?"

Efken'e bakmak istedim ama bakamadım. Gözlerindeki ifadeyi görmek istedim ama görmeye hazır hissedemedim. Sadece durdum ve Kızıl Teğmen'e baktım. Haklılığı hem canımı acıttı hem de öfkemi tetikledi.

"Anahtar sahiplerini ve kupayı Varta'ya yolladım. Babama emanet ettim," dedim sessizce. Kızıl Teğmen'in bakışları bana çevrildi. "Şimdi indir o silahı, Melih. Ben seni kandırmadım. Aileme ihanet edecek biri miyim? Bunu tekrar yapar mıyım?" Gözlerimdeki saf gerçeği görmüş gibi kaşlarını çattı. "O benimle geliyor çünkü buna mecbur hissediyor." Efken'e hâlâ bakamıyordum ama onun bakışlarının sırtımda yoğunlaştığını hissedebiliyordum. Bu gece burada, tüm gerçekleri bir bir söylerken onun ne hissettiğini umursamamam gerekirdi ama elimde değildi. Bir yanım onun ne hissettiğini, ne düşündüğünü merak ediyordu. "Kılıcı olmadığı müddetçe istediği hiçbir şeyi yapamaz çünkü sonuçları beklediğinden daha ağır olur," dediğimde Efken susmamı istiyor gibi sert bir nefes verdi ama ona aldırış etmedim. "Ona bak, eğer elinde olsaydı şu an seni yok etmez miydi? Ederdi. Neden duruyor sanıyorsun? Gücünün hâkimiyetini çoktan yitirdi. Şimdi küçücük bir güç kullanmak için bile tam yetkiye sahip değil, gücü kontrol dışı bir seviyeye ulaştı ve en ufak bir hareketiyle bile her şeyi yok edebilir. Bu yüzden hareketsiz duruyor. Çünkü isterse tam şu an sadece bir yıldırımıyla bile dünyayı silebilir. Kılıcı olmadan hâkimiyeti yok ve buna katlanamıyor. Neden benimle, neden yanımda, neden arkamdan Varta'ya gelecek sanıyorsun? Çünkü o kılıca ihtiyacı var."

"Amacı zaten bu değil mi?"

"Hayır," dedim sertçe. "O sadece var olmak ve hüküm sürmek istiyor, her şeyi yok ederse neye hüküm sürecek?"

Kızıl Teğmen duraksayarak bakışlarını Efken'e çevirdi ama ben çeviremedim, ona bakamadım.

Ninova

"İndir şu silahı, Melih. Bir ihanete daha yer kalmadı içimde," diye fısıldadım.

"İhanet edenin sen olmadığına nasıl inanacağım ben, Mahinev?" diye sordu Kızıl Teğmen, silahı tutan eli şimdi titriyordu. Kendisiyle çelişiğini, neye inanması gerektiğini bilmediğini görebiliyordum.

"Buna mecbursun."

"O haklı," dedi sonunda Efken. Durdum. Elimdeki silahı çoktan indirmiştim ama silahı tutan elim titremeye, gözlerim kararmaya başlamıştı. "O ne size ne de ailesine ihanet etti. Kendi kalbine bile ihanet etti ama onun için önemli olan insanlara hiçbir zaman ihanet etmedi. Kalbini bile sizden daha değersiz gören birine inanmamakla hata ediyorsun."

Efken'in söyledikleri, değersizleştirerek yok etmenin eşiğine getirdiğim kalbimi acıttı.

Kızıl Teğmen elindeki silahı Efken'e doğrultmaya devam ederken gözlerini yavaşça bana çevirdi.

"Neye inanmak istiyorsan ona inan, ben çok yoruldum," dedim sonunda. Kızıl Teğmen'in gözleri benden ayrılarak Efken'e çevrildi ve ikimiz arasında tur bindirdi.

Ardından, "Kendi ayağınla onunla gidiyorsun, öyle mi?" diye sordu. Efken buna bir cevap vermedi. Kızıl Teğmen sonunda silahı indirdi ve "Sana inanmayı seçiyorum," dedi. Duraksayarak gözlerinin içine baktım. Silahının namlusunu kendi bacağına bastırdığını fark ettiğimde gözlerim iri iri açıldı. Silah patladı ve gümüş kurşun bacağına girdiğinde tüm bedeni yanıyormuş gibi acıyla hırladı. Bunu neden yaptığını anlamak ister gibi onun gözlerinin içine baktım.

Yere aracının anahtarını attı ve "Bu geceyi Sapanca'da bir otelde geçirin," dedi. "Ve yarın gidin." Kaşlarımı çatarak ona doğru bir adım attım. Eliyle beni durdurdu çünkü hâlâ söyleyecekleri var gibiydi. "Elinizdeki sahte kimlikleri kullanmaya devam edin. O kimliklerin sahte olduğunu sadece bu arabadaki askerler biliyordu. Bu adamı gördüğüm an tanıdım, öfkeme yenik düştüm ve peşinize düşmek için bir ekip çıkardım. Bu yaptığım ilk yanlıştı ama beni anlamak zorundasın. Ben ülkemi, askerlerimi ve halkımı korumak zorundaydım ve senin ne yapmaya çalıştığını anlayamamıştım. Anlamak imkânsızdı."

Ninova

Başımı önüme eğdim ve "Üzgünüm," dedim.

"Ben de üzgünüm ama seni güvenebileceğim kadar tanımıyordum," dedi acıyla elini bacağına bastırırken. "Sizi elimden kaçırdığımı söyleyeceğim. Bu askerî aracı kullanırsanız ne çevirme ne de başka bir şeye takılırsınız. Yarın akşama kadar buralarda olacağım, sonra da gidip beni yaralayıp arabayı alarak gittiğinizi söylerim."

"Bu yarayla yarın akşama kadar bekleyeceğini mi söylüyorsun?" diye sordum çatık kaşlarla.

"Bu yara beni öldürmez, doğaüstü askerlerini öldürmek öyle kolay değildir," dedi gülümseyerek.

"Peki ya diğerleri?"

"Ölmediklerine eminim, benim sizin peşinize düştüğümü gördükleri için sorun çıkmayacaktır. Yarın onları bulurum. Zaten yaralı oldukları için şu an harekete geçemeyeceklerdir."

"Aralarında insan var mıydı?" diye sorduğumda, "Hayır," dedi. "Ekibi ben kurdum ve sizin karşınıza zayıf bir insanı çıkaramazdım." Yol kenarındaki ağaçlara baktı ve derin bir nefes aldı. "Ama başımızdaki insanlar peşinizde. Yani hemen gitseniz iyi olur. Size karşı şansları olmadığını biliyorum ama içinde yaşadığım dünyanın bana düşman olmasını istemiyorum."

Yere bıraktığı anahtarına baktı. "Al."

Kulaklarım uğuldarken yavaşça anahtarın önüne doğru yürüdüm, eğilip anahtarı yerden alırken kafamı kaldırıp Kızıl Teğmen'e baktım. "Sen iyi bir adamsın."

Gülümseyerek, "Eğer ihanet eden tarafta olsaydın, tam tersini düşüneceğinden emin olurdum," dedi. Alnında biriken ter damlacıkları ne kadar acı çektiğini gösteriyordu. Onu iyileştirmek için kanımdan vermeyi düşündüm ve sanki düşüncelerimi görmüş gibi, "Yaram iyileşmemeli," diye mırıldandı. "Aksi hâlde benim de ihanetin bir parçası olduğumu düşünürler."

"Ama acı çekiyorsun."

"Bu acı, daha büyük bir acı çekmeme engel olacak. O yüzden sorun değil."

Anahtarı yerden alarak doğruldum. "Umarım sen ve diğer doğaüstü askerler için her şey yolunda gider, Melih," dedim.

Sakince, "Umarım," dedi.

"Her şey için teşekkür ederim."

Gözlerimin içine bakarken derin bir nefes aldı ve "Seni insanların önüne fırlatanlardan biri de bendim, seni Ankara'ya götürmemeliydim," dedi. "Her şey için özür dilerim."

"Önemi yok. Sadece bir çare arıyordun ve o çareyi ellerimde tuttuğuma inanmıştın." Gülümserken gözlerim doldu ama ağlamadım. "Yollarımız burada ayrılıyor. Seni tanımak güzeldi."

"Seni de öyle, kraliçe."

"Hoşça kal," diyerek ona sırtımı döndüm ve bakışlarım Efken'in uçurum mavisi gözlerine tutundu. Birbirimize uzun uzun baktık. Ona doğru yürümeye başladım.

"Kimlikleri ve sahte belgeleri alın," dedi Kızıl Teğmen sessizce.

Efken bakışlarını benden ayırdı, yavaşça Range Rover'a doğru ilerleyip belgeleri topladı ve sonra diğer araca doğru yürümeye başladı. Konuşmadı, tek kelime etmedi, hatta bakışları o andan itibaren, patlak tekerleği değiştirip arabaya binene dek bana dokunmadı bile. Arka camlardan birinde kırık ve tamponunda aşınmalar olan aracın içine bindiğimizde emniyet kemerimi bağladım. Gözlerim dikiz aynasından Kızıl Teğmen'e dokundu. Sessizce zemine bakıyordu. Araba yavaşça oradan uzaklaşmaya başladı.

Yol kenarına belli aralıklarla dizilmiş sokak lambalarının altından geçtiğimiz sırada Efken, "Tüm anahtar sahiplerini bulmuşsun," dedi sessizce.

Gözlerimi yavaşça profiline çevirdim. Yüzüne vuran sokak lambalarının açığa çıkardığı güzelliği görmek canımı acıttı. Öfkem hâlâ oradaydı ama kabul etmek zorundaydım ki canını almak için yola çıktığım bu adama, dünya üzerindeki en büyük düşmanıma âşıktım.

"Evet."

Yolu bomboş gözlerle izlemeye devam etti. Bana bakmadı, bana hiçbir şey söylemedi. Tam şu an bana ihanet edebilir, belki isterse

Ninova

canımı bile alabilirdi ama hiçbirini yapmadı. Her nedense bu canımı diğer tüm ihtimallerin gerçekleşme olasılığından daha çok acıttı.

Sonunda arabanın motoru sustu ve gecenin karanlığı sessizlikle birlikte üstümüze çöktü. Göl karanlıkta bir kılıcın yüzeyi gibi parlıyor, uzaktaki ışıklar suyun yüzeyinde kırılarak uzuyordu. Efken direksiyonu bıraktı, elleri koltuğa düştü; yüzü sokak lambalarının ışığı altında bir heykel gibiydi.

Evet, ona âşıktım ama bu aşk, öfkemin gölgesinde boğuluyordu. Onun profiline bakarken o küçük kız çocuğu sanki hâlâ Manisa'daki evin önündeydi, elinde oyuncak bebeğiyle orada durmuş, çoktan silindiğimiz çakıl taşlı yola bakıyordu.

"Arabayı otelin önüne çekemezsin. Camlar kırık, tampon darmadağın. Bir otel görevlisi bunu görecek olursa başımız belaya girer," diye fısıldadım.

Efken gözlerini uzanan yoldan ayırmadan başını salladı. "O zaman yürüyeceğiz," dedi, sesi durgundu. Kapıyı açtı, ben de arkasından indim ve dağılan peruğu parmaklarımla düzeltirken onun yaralı koluna baktım. Kan, eklemlerine akarak orada kurumuştu. Ormanlık yolda yan yana yürüdüğümüz sırada bakışlarım ilerideki hayrata takıldı. Küçük, taşları yosun bağlamış bir çeşmeydi bu. Çeşmeye doğru yürürken, "Bu taraftan," dediğimde omzunun üstünden bana baktığını hissettim ama gözlerim onunkilerle buluşmadı.

Çeşmenin önünde durup vanayı çevirdiğim sırada gölgesi üzerime devrildi. "Elini ver," diyerek omzumun üstünden ona baktım. Gözünü bile kırpmadan bana bakıyordu. Bakışlarından kaçmak, beni sobeleyip duran hisleri gölde boğarak cesedini gölün içinde bırakmak istedim. Sonunda elini uzattı ve büyük eli iki avucumun içine düştü. Yutkunarak yavaşça elini suyun altına tuttum. Parmaklarımla eklemlerini, avuç içini ve bileğini ovmaya, kuruyan kanı suyla çözerek yavaşça yıkamaya başladım. Ardından suyu avucumla dirseğinden, kolunun açık kalan yerine kadar çıkararak kanı durulamaya devam ettim. Bakışları doğrudan yüzümdeydi, nefesi yanağıma çarpıyor, nefesinin sıcaklığı içimdeki çaresizliği yakıp harlıyordu.

"Duydukların seni şaşırtmış gibi sessizsin," dedim sonunda. Parmaklarım dirseğinde takılıp kaldı, kuruyan kanı parmak uçlarımla ovalarken ona bakmamak konusunda gösterdiğim direnci koruyordum.

"Beni artık hiçbir şey şaşırtamaz," dedi sadece.

"Beni öldürebilirsin ama bunu yapmıyorsun," dedim.

"Elime birçok kez bu şans geçti ama hiçbirinde yapabilecek kadar güçlü hissetmedim," dedi.

"Beni bu şekilde manipüle edemezsin," diyerek suyu tekrar kolunun üst kısmına taşıdım. Kanın suyla karışarak açık bir renk alışını ve dirseğinden aşağı, eklemlerine akışını izledim.

"Tüh," dedi sadece ama sesi çok cansız, çok durgundu.

Sonunda kanı tamamen temizledikten sonra elini bırakıp bedenimi dikleştirerek ona baktım. "Yaranı iyileştirebildin mi?"

Gözlerimin içine baktı ve "Bir ömür iyileşmeyecek," dedi.

Bir adım geri çekilip, "Sana ciddi bir soru sordum," dedim sertçe.

"Ben de sana ciddi bir cevap verdim." Bana sırtını döndü. "Hadi gidelim."

Bir süre sessizce arkasından ilerledim. Bir otel ufukta belirdi; küçük ama şıktı, taş duvarları sarmaşıklarla sarılıydı. Işıklar pencerelerden sızıyor olsa da loştu. Sanki bir rüyanın içindeydim ve durmuş, gerçek olmayan bir şeyi izlerken uyanmayı bekliyor gibi hissediyordum.

Efken elini ceplerine attı, kimlikleri çıkardıktan sonra birini bana uzattı. "Bu gece bitene dek Lale Çelik'sin, unutma," dedi.

"Lenslerin?" diye sordum çünkü lensler çoktan erimiş, yok olmuştu ve mavi gözleri açığa çıkmıştı.

"Gecenin bu saatinde kim benim gözlerimin rengiyle ilgilenir?" diye sordu.

Cevap vermedim. Otelin girişine yaklaştık. Taş basamakları çıktığımız sırada Efken'in gözleri bir avcı gibi etrafı kolaçan etti. Kapıyı ittim, resepsiyon loş bir ışıkla hemen önümde belirdi. Ahşap tezgâh eski bir sandık gibiydi, genç bir adam gözlüklerini burnunun ucuna indirerek bize baktı.

"Hoş geldiniz," dedi uykulu bir sesle.

Ninova

"Yolda arabamız bozuldu ve rezervasyon yaptığımız bungalova ulaşım sağlayamıyoruz. Geceyi geçirebileceğimiz bir odaya ihtiyacımız var," dedim sahte bir gülümsemeyle.

"Yalnızca iki farklı oda verebilirim efendim," dedi adam ikimizi süzerek.

"Evliyiz," dediğimde adamın yüzünde mahcup bir ifade belirdi.

"Ah, pardon. Kimliklerinizi alabilir miyim?" diye sordu kalemi eline alırken. Kimlikleri uzattım; Lale ve Kenan Çelik.

Resepsiyon görevlisi kimliklere göz gezdirdi, ardından ekrana bir şeyler yazdı. "Bir gece olacaktı değil mi?" diye sordu ekrana bakmaya devam ederken.

"Evet," dedi Efken.

Resepsiyon görevlisi başım salladı. Arkadaki raftan bir anahtar alıp bize uzattı. "İkinci kat, 204," dedi. "Asansör solda."

Anahtarı aldım ve Efken'e dönerek, "Hadi sevgilim," dedim. Efken gözlerimin içine uzun uzun baktıktan sonra elimi tutup beni asansöre doğru yürütmeye başladı. Asansöre bindiğimizde ve kapılar kapandığında ellerimiz ayrıldı; aramızdaki sessizlik bir bıçak gibi keskinleşti.

Asansör durduğunda bakışlarım onun yüzüne kaydı ama bakışlarıma karşılık vermedi. Zemini kırmızı halıyla kaplı koridorda ilerleyip 204'ün kapısını açtım. Oda küçük ama temizdi. Beyaz çarşaflı büyük bir yatağın baş ucundaki lamba loş bir ışık saçıyordu. Pencere göle bakıyordu. Pencerenin önüne ilerlerken, "Şafakta boş bir orman bulmamız gerekecek. Şu ileride yaşam alanı yok gibi duruyor," dedim karanlığın çoğaldığı noktaya bakarken. "Hiç ışık yok."

Efken'in sessizliği çoğalınca omzumun üstünden ona baktım. Üzerindeki polo yaka tişörtü yukarı sıyırdı, tişörtü yatağın üzerine fırlattıktan sonra banyoya doğru ilerledi. Kolundaki yara çoktan kapanmıştı ama yaranın açıldığı yerde kuruyan kanının ördüğü lekeler vardı. "Duş almam gerek," dedi banyonun kapısını açarken. Arkasından baktım. Bana doğru dönüp banyonun kapısını çekti, kapı kapanmadan önce son kez göz göze geldik.

Bakışlarımı yeniden pencereye çevirirken, "Sadece beni suçlu hissettirmeye çalışıyor," diye fısıldadım kendime bile zor ulaşan, zayıf

bir sesle. "Her an ne yapacağı belli olmaz, bu yüzden yelkenleri suya indirmeyeceğim." Sessizce omzumu pencerenin pervazına yaslayarak gölün yüzeyine devrilen ışıkları izlemeye başladım. Acaba İbrahim son Kızıl Kurt'u Varta'ya götürmeyi başarabilmiş miydi? Varta'da şu an neler oluyordu? Her şey koca bir belirsizlikten ibaretti ve zihnim ne kadar derinleşirse derinleşsin artık doğru bir çıkarım yapamayacak kadar yorgun düşmüştü. Suyun sesi düşüncelerime karıştı.

Kendi yalnızlığımla tanıştığımda henüz küçük bir çocuk olduğumu hatırlıyorum. Manisa'daki o evin bahçesinde bırakıp arkamı dönerek ondan uzaklaştığım küçük kız çocuğu, şimdi iri, kızıl gözleriyle bu odanın içindeydi. Duvar kenarına geçmiş beni izlerken yıllardır içimde yaşattığım yalnızlığı benimle paylaşıyordu. Kafamı çevirip kız çocuğuna baktım, oyuncağını tutmaya devam ediyor, oyuncak bebeğin saçları şimdi de otel odasının zeminine değiyordu. Birbirimizin gözlerine o kadar uzun süre baktık ki bir an onun gerçekten burada olduğunu düşündüm. Sanki kafasını çevirip otel odasımn duvarına sabitlenmiş aynaya baksa kendi yansımasını görecek kadar gerçekti ama sadece bana bakıyordu; belki de tam da şu an kendi yansımasını gördüğü bir anın içindeydi. Belki de ona baktığımda yansımamı gören bendim.

Gözlerimi ondan kaçırıp yatağa çevirdim ve şimdi yatağın ucunda oturan kişi Mahzar'dı. Onu son gördüğümde giydiği kıyafetleri giyiyordu. Bakışları yere sabitliydi, sanki burada olduğumu biliyordu ama kafasını çevirip bana bakmayı reddediyordu. Kalbimi paramparça eden hayalini izlerken ona doğru bir adım attım. Elimi uzatsam kaybolacağını bildiğim için ona dokunmaya çalışmadım ve sadece orada durup onun görüntüsünü içime çektim. Bir daha asla canlı göremeyeceğimi, bir daha asla bir anının içinde birlikte yer alamayacağımızı bilerek ona bakarken gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı.

"Yaptığım ilk yanlış, birini kendimin önüne koyarak delice sevmemdi," diye fısıldadım. Mahzar beni duymadı. "Yaptığım son yanlış, birini sadece kendimin değil, sevdiğim herkesin önüne koyarak delice sevmemdi." Gözyaşım iki dudağımın arasındaki kıvrımda asılı kaldı. "Beni affedebilecek misin?"

Ninova

Mahzar beni duymuş gibi bakışlarını yavaşça bana çevirdiğinde, gözyaşlarım odadaki ışığın kırılarak etrafa yayılmasına neden oldu. Sanki ışığın parçalanarak etrafa dağılışını sadece puslu bakan gözlerim değil, kardeşim de görüyordu.

Gözlerimin içine baktı ve bana gülümsedi; hüzünlü ama şefkatli bir gülümsemeydi.

Ve bir duman gibi yavaşça dağılarak kaybolmaya başlayan bedenini izledim. En son güzel gözleri ve bana bahşettiği o gülümseme kaldı ama onlar da çok tutunamadı, sonunda bir duman olup savrulup gitti.

"Özür dilerim," diye fısıldadım gözyaşlarım şiddetle, sanki bir silahtan patlayan mermilermiş gibi hızla yüzümden boynuma dek akarken. "Kendim de dahil olmak üzere hayatımdaki herkesi mahvettiğim için çok özür dilerim."

Şimdi burada ne o iri, kızıl gözlere sahip kız çocuğu ne de Mahzar vardı; sadece ben vardım ve yaptığım her şeyle birlikte bu yalnızlığın ortasında mahsur kalmıştım. Dizlerimin bağı çözüldü, yatağa tutunarak düşmemek için direndim ama dizlerimin yere çarpmasına engel olamadım. Bir elim yatağın kenarında, örtüyü parmaklarımla pençeler gibi tutuyor, diğer elim zeminde sanki hayatımı kaybetmişim gibi hareketsiz, buz gibi öylece duruyordu. Doğruydu. Hayatımı kaybetmiştim. İnsanın hayatını kaybetmesi için kalbinin susmasına, kanının kurumasına, nefesinin tükenmesine gerek yoktu. İnsan tüm hayati fonksiyonlarına kaldığı yerden devam ediyorken de hayatını kaybedebilirdi. Ben bunun en büyük örneğiydim.

Alnımı yatağın kenarına bastırıp gözyaşlarımı durdurmaya çalıştım. Nasıl bu hâle gelmiştik? Akıp giden zamanın beni bir şeyin içine sürükleyeceğini biliyordum ama sürüklenip içine saplanacağım şeyin bu kadar karanlık olacağını hiç düşünmemiştim. Düşünceleri ve hisleri durduramadım, onlara hükmedebilirim sanmıştım ama sadece bir süre baskılayabilmiş, sonunda onlar tarafından baskına uğramıştım.

Banyonun kapısı bir anda açıldı, kapının duvara çarparken çıkardığı sesi duydum ama tepki veremedim. "Mahi?" dedi sorar gibi, sesi zamana karışarak geçmişin içinden bir bıçak gibi gelip kalbime sap-

landı. Bir daha yaşanamayacak olan her şeyin içinde onunla anılarımda vardı. Bir daha ne Mahzar ile ne de Efken ile yeni bir anının içinde yer alacaktım. Hayatımdan öylece silinip gideceklerdi. Aceleci adımlarla bana yaklaştı, ıslak eliyle bileğimi kavrayıp beni kendine çevirdiğinde yüzümü saklamak için kafamı çevirdim ama bu kez diğer elini kaldırıp parmaklarını çeneme bastırarak beni ona bakmaya zorladı.

"Sorun ne?" diye sorarken gözlerine yayılan ifade bile temkinliydi. Canımı acıtmaktan korkuyor gibi bileğimi tutuşunu hafifletti ve çenemi biraz daha kaldırarak yüzümü tamamen açığa çıkardı.

"Senden nefret ediyorum," dedim gözlerinin içine bakarak. Gözyaşları hâlâ hızla akıyor, çenemi kavrayan parmaklarını ıslatıyordu. Gözlerimin içine öyle bir baktı ki ruhum, o uçurum mavisi gözlerin dibine çakılıp parçalara ayrıldı.

"Biliyorum," diye fısıldadı.

"Bana danışmadan aldığın kararın altında kaldım!" diye bağırdım ama bağırdığımı zannederken bile sesimin çok zayıf, güçsüz ve acılarla yüklü çıktığını biliyordum. "Bana düşüncemi sordun mu? Bir yola çıkarken yalnız olmadığını, beni de yanında sürükleyeceğini bilmiyor muydun?" Delirmiş gibi ağlıyor, bağırıyordum. "Sen bir karar alıp beni ve geride kalan herkesi kurtarabileceğini sandın ama o kararın altında kalan ben oldum! O kararın ilk kurbanı ben oldum!"

"Biliyorum," dedi tekrardan, şimdi sesi daha nazikti.

"Senin bir bok bildiğin yok."

Yüzümü kaplayan gözyaşlarını avuç içiyle sildikten sonra, "Haklısın, yok," dedi.

Elini itip yavaşça yan döndüm, yanağımı yatağa bastırıp bomboş gözlerle yatak başlığını izlemeye başladım. Kafamdaki peruğu yavaşça çekip aldı, kenara bıraktı ve boneyi çözmeye başladı. Tek kelime etmedim, ona karşı da çıkmadım. Kafamı hafifçe kaldırdı, boneyi kafamdan çıkardı ve siyah saçlarım dalgalar hâlinde belime döküldü. Doğrulup kalkarken, "Sen biraz uyu, dinlen," dedi. "Ben sigara içeceğim."

"Gözümün önünden ayrılma. Kaçıp gitmeye çalışacaksan diye söylüyorum, kılıcının Varta'da olduğunu unutma," dedim buğulu gözlerle yatak başlığını izlemeye devam ederken.

Ninova

"Bir yere kaçtığım yok," dedi sakince. "Sigara içeceğim sadece."

"İyi."

"Karnın aç mı?"

"Sana ne?" diye sordum sertçe.

"Aç mısın değil misin, Mahi?"

Kafamı çevirip kaşlarımı çatarak ona baktım. Dikkatle yüzüme bakıyordu. "Açlıktan geberiyor olan sen olmalısın," dedim. "Git bir şeyler zıkkımlan."

"Öldürmek için yanında çanta gibi taşıdığın birinin aç olup olmadığıyla ilgilenme bu kadar," dedi ama bunu daha çok beni yumuşatmak istiyor gibi söylemiş, dudağının kenarında küçük bir tebessüm belirmişti.

"Umurumda olduğundan değil."

"Anladım," dedi sessizce, hâlâ gözlerimin içine bakıyordu. Yatağın üzerindeki polo yaka tişörtünü aldı, ıslak vücudunun üzerine geçirdikten sonra cebindeki sigara paketini kontrol etti. "Tüh, çakmağı düşürmüşüm," dedi. "Babaannenin evinden çalmıştım."

"Git resepsiyondaki adamdan iste," diyerek tekrar önüme döndüğümde, "Beni öylece dışarı mı yollayacaksın?" diye sordu.

"Kaçsan şimdiye kadar kaçardın herhâlde," dedim sessizce.

"Kaçmamı mı umut ediyorsun yoksa?"

"Salak salak varsayımlarda bulunma."

"Hava almak ister misin biraz?"

"İstemem," dedim.

"Peki, öyleyse ben aşağıdayım. Bir sigara içip dönerim."

"Dönsen iyi edersin," dedim ama sanki bir yanım gitsin istiyordu, gitmesini isteyen tarafımdan nefret ettim. Kaybolup gitse, kimseye zarar vermeden ortadan öylece yok olsa ama bir yerlerde yaşamaya devam etse olmaz mıydı? Mahzar'ın bana son bakışını hatırlayınca kalbimdeki öfke yeniden gözlerini açtı ama içimdeki acı, o öfkeye avuç içlerinde tuttuğu duyguları göstermeye çalışıyordu.

"Dönerim," dedi sessizce. "Gidecek hiçbir yerim kalmadı." Durdum, yeniden konuştu: "Sonuçta kılıcım Varta'da, değil mi?"

"Öyle."

"Evet," dedi sessizce. "Yani sigaramı içip geri döneceğim."

Burnumu çekip, "Tamam," dedim.

Odanın çıkışına doğru yürüdüğünü duydum ama ona bakmadım. Kapıyı yavaşça açtı, bir süre bekledi, muhtemelen dönüp bana baktı ama o bakışlara karşılık vermedim. Kapıyı yavaşça çekip beni o yalnızlığın içinde yeniden tek başıma bıraktı.

NEMESİS / EFKEN KARADUMAN

Kaçabilirdim.

Ama biliyordum ki bin kişi toplanıp tek bir kılıçla sürekli aynı yerden boğazını kesse, biri bile benim ona baktığım anda hissettiği kadar ölüyor gibi hissettiremezdi.

Kaçamadım.

Eninde sonunda kendimi mahvedeceğimi biliyordum ama o bir yerlerde bensiz de olsa çiçek açabilsin istemiştim. Bunu da beceremedim. Mahvolan sadece ben olurum zannederek çıktığım o yolda, onun parçalanan ruhunu yerden toplamak zorunda kalan ben oldum ve o kırıklar bana batıp beni kanattığı için ona bir kez olsun kızamadım.

Yanıldığımı anladığımda karşımdaydı ama paramparçaydı. Ayakta dimdik duruyordu ama ruhu sakattı.

Onun ruhunda bir yıkım başlattım ve sonunda yarattığım o yıkımın altında kaldım.

Şimdi elimde kaybolan bir kimlik, bedenimde aslında farklı olmadığımızı, aynı kişi olduğumuzu fark ettiğim bir yabancıyla baş başaydım. Ben Nemesis'tim ama aynı zamanda Efken'dim. Ruhumda kötülük bir girdap gibi büyürken bir yanımla bu kötülüğe savaş açıp karanlığı durdurmak istemiştim; bir yanımsa bu karanlığı çok arzulamış, içine çekilmişti.

İstemiştim. Bir şansımız olmasını çok istemiştim. Bahsettiği o şehre gidelim, o küçük apartman dairesinde iki beden tek ruh şeklinde birbirimizde kaybolalım, her şeyi ona unutturayım ve unutamadığım her şeyin ağırlığını geceleri yastığa başımı koyduğum anda sadece ben hissedeyim çok istemiştim. Ona kötü gelen tek kişi olduğumu bil-

Ninova

meme rağmen, bencilce bir istek ve içimde çürüyen bir umutla ona iyi gelen kişi olmayı çok istemiştim.

Onu özgürce sevebilmeyi, Nemesis olarak da Efken olarak da çok istemiştim; onun için ruhumun yaratıcısı olduğunu bildiğim o karanlığı reddedip onun ışığında gerekirse günden güne yok olmayı ben delice, ölür gibi, son şansımmış gibi çok istemiştim.

Şimdi ellerime baktığımda soldurduğum hayatlardan akıttığım kanları görmekten daha ağır bir şey görüyordum. Onun ruhunun kanı ellerime bulaşmıştı ve bu hayatta hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istediğim bir şeyi kendi ellerimle yok etmiştim.

O kadını çok istemiştim.

İstemek sahip olmaya yetmiyormuş. İnsan tamamen kaybettiğini anlamadan, ne kadar istediğini fark edemiyormuş.

Beni bin kere de kandırsa, biri gerçektir, birinde beni gerçekten istemiştir düşüncesiyle onun peşine takılacağımı biliyordum.

Bana bin kez ihanet etse, bin birinci ihaneti için ona sırtımı döneceğimi, bıçağım derimin içinde hissetmenin bile bana yeteceğini artık çok iyi biliyordum.

Asansörün iki yana açılan kapısından çıkarken göğsümde bir ağırlık vardı. Nemesis ve ben ya da Efken ve ben, bir şekilde artık tek bedendeydik. Aslmda çok uzun zamandır öyleydik ama yere düşen gölgemizi kaybettiğimiz günden bu yana bunu hiç fark etmemiştik. Ağır adımlarla resepsiyona doğru yürürken çalışan klimanın rüzgârı ıslak saçlarımın arasından geçti. Üşümedim ama hissettim. Uzun zamandır içeriye gömdüğüm, hissetmekten kaçtığım her şey son günlerde hissetmem için sırtıma dayalı bir namluydu; ardı arkası kesilmeden patlayan mermilerin sırtımı delip geçtiğini hissediyordum.

Anahtar sahiplerini bulduğunu biliyordum. Sadece bilmediğimi düşünsün istemiştim. O depoda tutulduğum süre boyunca o ne zaman yazlıktan çıkıp gitse, ben bunu zaten biliyordum. Yazılan runlar, gücümü emen vakum, hiçbiri, hiçbir şey beni tam olarak güçten düşürmemişti. Bence bunu o da biliyordu. Hareketsiz kalmak benim seçimimdi, zihnime sesini üfleyen gölgeleri duymazlıktan gelen bendim; bir kaos yaratabilirdim ama artık istemiyordum. O, yarattığım bu

sessizliğin bir oyun, koynuna girmek için sinsice bekleyen bir ihanet olduğunu sanıyordu belki de ama ben artık sadece her şeyin bitmesini istiyordum. Beni korkutan tek şey, arkamdan dökeceği gözyaşlarına sahip olduğunu, içinde hâlâ durmayan bir sevgiyle bana doğru çekildiğini biliyor olmamdı. Kaybolduğumda arkamda solmuş bir çiçekten fazlasını, çiçeğin kökünü çürütmüş ölü bir toprak bırakacağımı biliyordum.

O, her şeyi bir oyun sanıyordu ama ben artık sadece gitmek istiyordum.

Oysa yedi anahtar bir araya gelse bile sekizinci anahtarın kurtuluşum olacağını bu yola çıktığım ilk günden beri biliyordum. Sekizinci anahtarın sahibiyle ilgili hiçbir şey bilmiyordum, hatırlamıyordum, Saul'un anıları gibi Nemesis yanımın anıları da zamanın içinde silinip kaybolmuştu.

Ve o, sekizinci anahtardan bihaberdi.

Sekizinci anahtarı kullanacaktım ama bunu sadece onun için yapacaktım; bu yüzden bilmesine ve yine tehlikede hissetmesine gerek yoktu. Son perde açılmak üzereydi, vazgeçmiştim ve bu benim için bir yenilgi değildi ama onun zaferi kutlamasına izin verecektim.

Sekizinci anahtarı son ânımda bir saniyeliğine dahi olsa onun mutluluğunu görmek için kullanacaktım.

Ve yine ben, onun öfkesini diri tutmak adına gittiğimizde ona son bir oyun oynayacaktım. Çünkü hayatı boyunca benim yüzümden üzülsün, pişmanlık hissetsin, beni arasın, benim için solsun istemiyordum. Bu yüzden ortada yeniden kazanılması gereken bir nefret varsa, o nefreti kazanan ben olacaktım; onun gözlerinde gördüğüm nefret beni yavaşça tüketiyor olsa da önemi yoktu. Zaten açılmak üzere olan son perdenin hemen arkasında duruyordum.

Resepsiyon görevlisi oturduğu koltuktan kafasını kaldırıp bana baktı, ardından kafasını indirdi ve tekrar gözlerini yumdu. Çakmak istemek yerine dışarı çıkıp taş basamaklardan birine oturdum ve ileride parlayan gölü izlemeye başladım.

İçimde hâlâ zehirli bir taraf vardı, yok diyemezdim; kaçıp gidersem onu da kendimi de kurtaracağımı söylüyordu ama kaçıp gittiğim

Ninova

yerde içimdeki karanlığın tekrar beslenip büyüyeceğini, onsuzluğun beni daha büyük bir karanlık yaratmaya zorlayacağını biliyordum. Daha fazla hasara neden olmak istemiyordum.

Bir tarafım delice istiyorken bile ben artık istemiyordum.

Efken yanımı o gece öldürdüğünü sandığında, aslında tamamen uyanmamı ve bilincimi kazanmamı sağlamıştı; artık Nemesis olarak da Efken olarak da bu bedenin sahibi olduğumu biliyor, kim olduğumla yüzleşmenin ağırlığıyla yolumu kaybetmiş hissediyordum. Bir yanım hayata tutunmak için ona saldırdığında bile Efken de Nemesis de oradaydı ve ben kaybolmuş bir kimlikle aslında en çok kendime saldırıyordum.

Biliyordum, içimde bu denli büyük bir şekilde büyüyen hayata tutunma isteğinin bile altında yatan neden oydu. Ben bu hayatın içinde var olmayı değil, ben bu hayatın içinde onunla var olmayı istiyordum. Ve şimdi anlamıştım. Onu kaybetmiştim. İkinci bir şans olmayacaktı çünkü tüm şansları kendi ellerimle ateşe vermiştim. Artık onu suçlamanın bir anlamı yoktu, her şeyin asıl suçlusu buradaydı; bendim.

Anılar yavaşça geldi. O depoda tutulduğum kaçıncı gündü bilmiyorum, sadece kafamı kaldırıp Aykan Demir'in gözlerinin içine baktığım anı hatırlıyorum. Kurt pençelerini çıkarmıştı ama bedeni hâlâ bir insanın suretiyle tam karşımdaydı. Bedenini ne kadar zorladığını, dönüşmenin onun için çok sancılı bir süreç olduğunu yakından görme şansını o gün, orada, o deponun içinde onunla baş başayken fark etmiştim. Beni öldüremeyeceğini bilmesine rağmen sadece içinde büyüyen öfkeyi ve durdurulması imkânsız boyuttaki acıyı biraz olsun azaltabilme ihtiyacıyla pençelerini bedenime geçirmiş, bana ağır olduğunu sandığı ama sadece ona ne kadar acı verdiğimi görmemi sağlayan darbeler indirmişti. Hiç karşılık vermemiştim. Öfkeyle, "Her şeyin daha iyi olacağına beni bile inandırmıştın!" diye bağırdığını hatırlıyorum, sonra o pençelerden birinin neredeyse kalbime saplanacak kadar derine battığını. Hiçbir şey söylemeden, hissettiğim acıyı dışarı bile vurmadan, öylece gözlerinin içine bakmıştım. Bu onu daha da öfkelendirmişti. Canımı ne kadar acıtırsa acıtsın, hissettiğim hiçbir acının onun tam o an göğsünü yarıp geçen evlat acısıyla

Ninova

kıyaslanamayacağını tıpkı benim gibi o da biliyordu. "Senin her şeyi düzeltebileceğine inanmıştım!" diye bağırdığı an göz göze gelmiştik, gözlerime hissettiği her şeyi yüzüme çarpar gibi baktığında yutkunduğumu hatırlıyorum. "İstesen kaçar gidersin, değil mi? İstesen bu depoyla birlikte beni siler yok edersin ama yapmıyorsun," demişti sonunda yorulup pençelerini tenimden çıkardığında. "Neden, söylesene neden?" diye bağırmıştı. "Ailemi daha kaç farklı şekilde mahvetmeyi planlıyorsun? Bir oğlumu aldın, diğerini kandırdın, şimdi de kızımı mı benden almaya çalışıyorsun?"

Hayır demek istediğim, bağırmak, haykırmak istediğim ilk an, aslında tam da o andı ama bunu yapmadığımı hatırlıyorum. Sadece gözlerinin içine bakmıştım.

Yakamı tutup, "Kızımın saçının teline zarar verirsen," demişti, "olur da onu benden almaya, onu da elinin değdiği her şeyi yok ettiğin gibi yok etmeye çalışırsan, seninle aynı kanı taşıyan kimseyi yaşatmam."

Bu tehdidi savurduğunda kalbime insani bir duygunun çok uzun zaman sonra son sürat vurduğunu hatırlıyorum. Korkuydu bu duygu. Ve bu duygu bana Yaren'in büyük, kara gözlerini hatırlatmıştı.

"Duydun mu?" diye bağırdığında ona her nasıl baktıysam, bir an durup gözlerimin içine bakmış, kaşlarını çatmıştı. "Yaşatmam," demişti. "Bunu tek bir an olsun aklından çıkarayım deme. Yaşatmam."

Yapabileceklerini gözlerinden gördüğüm o ânı hatırlıyorum. Ona kızdım mı? Kızmaya hakkım olmasa da o anki öfkeyle onu yok edebilirdim ama yapmamıştım. Sadece gözlerinin içine bakıp kaşlarımı çattığımı hatırlıyorum ve onun da bana, "Güzel," dediğini. "Anlamış gibi görünüyorsun."

"Her tehdidin bir bedeli vardır," dedikten hemen sonra dudağımın kenarından akan kanı yaladığımı hatırlıyorum. "Sen ortaya koyduklarını yapamadan ben hepinizi zaten yok edebilirim, Aykan Demir."

Gülümsemişti. Gözlerinde deliliği ve acıyı en net gördüğüm an, belki de bana gülümsediği andı.

"Unutma," demişti. "Miraç ve Yaren şu an aynı evdeler."

Anı beni içinden bir zehri tükürür gibi tükürerek içinde olduğum geceye attı. Otelin kapısı iki yana kayarak açıldığında onun varlığını

Ninova

hissetmeden hemen önce kokusunu soludum. Omzumun üstünden kafamı kaldırarak ona baktığımda, peruğu gelişigüzel kafasına geçirdiğini gördüm. Kapının önünde dikilmiş, ağlamaktan kıpkırmızı olmuş gözleriyle bana bakıyordu ve mavi lenslere rağmen lenslerin arkasında gizlenen derin kızıllığı görebiliyordum.

Hafif bir sorguyla, "Hani sigara içecektin sen? Burada öylece oturuyorsun," dedi.

"Adam uyuyordu, çakmak isteyemedim," diye yalan söyleyip önüme döndüm.

"Küçücük bir yıldırımla o sigaranın ucunu tutuşturabilirsin zaten," dedi. Gücümü yoklayıp durduğunu anlayarak hafifçe güldüm, keyifsizliğimi fark etmiş gibi basamakları inip yanıma oturdu. "Hava serinlemiş," dedi, daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi.

"İstersen gidelim ve portalı açayım," diyerek ilerideki o boş karanlığa baktım. Yaşam alanlarına uzak dursa da yine de etkilenen, sarsıntıyı hisseden insanlar elbette olurdu. Duraksadığını hissettim, öyle çok sustu ki dönüp ona bakma ihtiyacı duydum.

"Yok," dedi, duraksama sırası benimdi. "Birkaç saat sonra yapacaksın zaten. Hem nereden bileyim beni o karanlığa götürüp sonra kaçıp gitmeyeceğini?"

İçim acıdı. Benimle birkaç saat daha mı geçirmeye çalışıyordu? Yüzüne o kadar uzun süre baktım ki o da kafasını çevirip bana bakmaya başladı. "Birkaç saat sonra gidersek, aynısını yapmayacağımı kim söylemiş?" diye sordum sakince.

Çatık kaşlarla yüzüme dik dik baktı. Ardından gözlerini benden uzaklaştırıp göle çevirdi. Gözüm otel bahçesinde dolaşan görevliye takıldı, yavaşça ayağa kalktığım sırada beni izlemeye devam ediyordu. Ona bakmadan elimi arkaya doğru uzatıp açarak tutmasını bekledim. Bir süre hiç hareket etmese de sonunda elimi tuttu.

Elimi hiç bırakmasın istemiştim.

Personele doğru yürüdüm. Elini o kadar sıkı tutuyordum ki, merak ediyorum, canını acıtıyor muydum? Elini bırakırsam canı yanacak kişi ben olacakmışım gibi hissettim. Saatler sonra bir daha bu eli tutamayacağımı fark etmek, kalbimin tetiği tutukluk yapan bir silah gibi

Ninova

hareketsiz kalmasına neden oldu. Personel bizi fark edince kafasını kaldırıp gözlerini yüzüme dikti.

"Çakmağınız var mı?" diye sordum onun elini sıkıca kavramaya devam ederken.

Adam ellerini cebine sokup ceplerini yokladı, ardından turuncu bir çakmağı bana uzattı. Çakmağı elinden aldım, ardından Mahinev'e, "Cebimdeki sigara paketini çıkarsana," dedim. Bana çatık kaşlarının altında hiçbir şeye anlam yükleyemeyen gözleriyle baktı ama söylediğimi yapıp boşta duran elini cebime sokarak sigara paketini çıkardı. "Sigara," dediğimde kaşlarının ortasındaki çukur derinleşti ama adam pürdikkat bizi izlediğinden tepkisiz kalarak paketten bir tane çıkardı. Sigarayı dudaklarımm arasına yerleştirirken gözlerimin içine bakıyordu. Sigaranın ucunu ateşle buluşturdum, vişnenin tadı dudaklarıma ve dilime yayıldı. Adama çakmağını uzattıktan sonra sigarayı dudaklarımdan ayırıp, "Eyvallah," dedim.

Adam hiçbir şey söylemeden başını sallayarak çakmağı cebine soktu ve Mahinev'in elini bırakmadan otelin karanlık bahçesinde yürümeye başladım. "Bu neydi şimdi?" diye sordu adamdan uzaklaştığımız an.

"Evli bir çift olduğumuzu göstermek istedim," dediğimde elimi bırakmaya çalıştı ama parmaklarım parmaklarına daha sıkı kenetlenerek bunu engelledi. Elimi bırakmasını istemedim. Bunu kabalık, zorbalık veya kötü olan her şey olarak adlandırabilirdi ama gerçeği biliyordum; gerçek, kalbimi iki taşın arasında eziyordu. Onun elini bırakmak istemiyordum. Hepsi buydu. Büyük bir ağacın önünde durduğumuzda sigarayı tekrar dudaklarıma götürdüm.

"İyi hissettiriyor mu bu şey?" diye sordu dalgın bir sesle.

"Ne?" diye sordum. Elini tutmamdan bahsediyorsa, cevabım evet olacaktı.

"Sigara."

Tek kaşımı kaldırıp, "Bir şey hissettiriyor diyemem," dedim.

"O zaman ne diye içiyorsun?"

"Bir şeylerin her zaman bir anlam ifade etmesi gerekmez."

Ninova

Birleşmiş ellerimize bakıp kaşlarını çatarak, "Haklısın," dedi. Onu gücendirmiş gibi hissettim. Elini tutmamın bir şey ifade etmediğini düşündüğümü mü sanıyordu? Elini daha sıkı kavradığımda kafasını kaldırıp düşünceli bir ifadeyle yüzüme baktı.

"Vişneli sigara güzelmiş," dediğimde kaşlarını çattı.

"Kokusu vişne gibi, tadı da öyle mi?" diye sordu sessizce. Yorgun görünüyordu.

"Sen karar vermek ister misin?" Sorum karşısında anlamadığını belli eder gibi kaşlarını kaldırınca yüzüne yaklaştım. Ona geri çekilme fırsatı bırakmadan üst dudağımı iki dudağının arasına yerleştirdim ve ağzımın içinde biriken dumanı aralanan dudaklarının arasından içeriye doğru yavaşça üfledim. Boşta duran elini göğsüme koyup beni itmeye çalıştı ama kafamı biraz daha eğip ona kaçabileceği bir alan bırakmadığımda elini yumruk yaparak göğsüme vurmaktan öteye gidemedi. Duman tamamen dudaklarının arasından sızıp ağzının içini doldurduğunda geri çekilip gözlerinin içine baktım.

"Nasılmış tadı?" diye sordum sakince. Gözlerini hızla benden uzaklaştırdı ve cevap vermek yerine kaşlarını çattı. Elimi bırakmak için herhangi bir girişimde bulunmamasından aldığım cesaretle, "Söylesene," diye fısıldadım. "Beğenmedin mi?"

İğneleyici bir sesle, "Anlam ifade etmeyen şeyler yapmayı seviyorsun," dedi.

Kaşlarımı çattım ama ona karşı atak yapmadım, böyle inanmak onu rahatlatacaksa, o zaman buna inanmasına izin verecektim. İşleri bizim için daha büyük bir karmaşa hâline getirmek istemiyordum. Onu tüm kalbimle istiyor olsam da ondan vazgeçmem gerektiğini biliyordum.

Sessizliğimin onu rahatsız ettiğini dudaklarını yavaşça emip, "Tatlıymış," diyerek gözlerimin içine dik dik baktığında anladım. Ne duymak istiyordu? Hem benden ölesiye nefret ediyordu hem de kollarımın arasında kalmak istiyordu; iki isteğinin de onu cayır cayır yaktığını görebiliyordum.

Ona bakarken onda açtığım yarayı gördüm. Bu yara artık iyileşmeyecekti, biliyordum çünkü ben onun bedenini kanatmamıştım, ru-

Ninova

bundan bir parça koparmıştım ve bu bir uzvunu koparmaktan bile daha acı verici hissettiriyor olmalıydı.

Yaptığım her şeyin en başından beri farkında olsam da bu bedende tek bir ruh olduğumun farkına varmam uzun sürmüştü. Efken sandığım aslında o küçücük direnç gösteren yanımdı, Nemesis ise sandığım gibi bir yabancı değildi ve sonunda onunla aynı kişi olduğumu biliyordum.

Onu öptüğüm için öfkeyle kaşlarını çattı. Hisleri zaten yeterince karmaşıktı ve ben işleri onun için kolaylaştırmıyor, daha da zora sokuyordum; bunu gördüğümde yeni bir pişmanlık daha ölümcül bir ifadeye sahip gözlerini derinlerimde açarak bana dikti.

"Bir daha bunu yapma," dedi.

Sesi zihnimin derinliklerine çarparak o pişmanlığın bana çok daha öfkeli bakmaya başlamasına neden oldu.

"Bir daha yapabilme şansım olmayacak," dedim, bu dudaklarımdan öylece kayıp giden bir cümle değildi, bu kabul etmem gereken bir gerçekti ve bu gerçeğin beni bu kadar yakıp kavurmasını beklemiyordum.

Bir gün bunun yaşanacağını bilmeme rağmen, neden şu an bu kadar hazırlıksız yakalanmışım gibi hissediyordum?

Bakışları tekrar yüzümde toplandı. Yağmurun habercisi bulutlar gibi bakıyordu ama ardında saklananın basit bir yağmur olmadığını, bir fırtına olduğunu görebiliyordum. Öyle çok dolmuştu ki yağmaya başladığında kendisiyle birlikte düştüğü her yeri yok edecek, talan edecek gibi görünüyordu.

Düşüp yok edeceği yerler umurumda değildi ama kendisini yok etmesinden korkuyordum.

"Sigaranı bitir, odaya gidelim," dedi. Beni göz önünde tutmaya çalışmak değildi amacı sanki... Sanki tek amacı yaklaşan sonun önünde durup beni biraz daha hissetmekti. Çünkü bu kez ikimiz de bunun son olduğunu biliyorduk. Sigaradan bir duman daha aldıktan sonra izmariti yere atıp üzerinden botlarımla geçtim ve onun elini tutmak yerine önünden yürümeye başladım. Arkamdan baktığını hissettim. Elini tutmak istesem de buna hakkım yoktu. Yaşattığım her şeyden sonra onun kalbini daha fazla bulandırmamam gerekiyordu.

Ninova

Odaya döndüğümüzde mini buzdolabının önünde eğildim, dolabı açıp elime geçen ilk bisküviyi aldım ve tekli koltuğun üzerine kuruldum. Kafasındaki peruğu çıkarıp yatağa attıktan sonra omuzlarına dökülen koyu renk, dalgalı saçlarını parmaklarıyla düzeltip yatağın ucuna oturdu.

"Sana bir nebze olsun inandığımdan ya da inanacağımdan sormuyorum ama sormam gereken bir şey var. Alacağım cevap yalan olsa bile sanırım bir cevabı hak ediyorum," dedi solgun bir sesle.

Bana inanmadığı için ona kızmaya hakkım yoktu. "Seni dinliyorum," dedim sadece.

Gözlerini bana değdirmeden, "Efken gibi davranıyorsun, onun gibi bakıyor, onun gibi konuşuyor, onun vereceği tepkileri veriyorsun," dedi ve kalbimin atışları boğuluyormuş gibi yavaşladı. "Nigin Bağı koptuğu gün, Efken'in öldüğü gündü." Bu gerçek hiçbir şeyin acıtamayacağı kadar çok canını acıtıyormuş gibi başını önüne eğdi. "Ama neden sana baktığımda, hâlâ oradaymış gibi hissediyorum?"

Bu karar verildiğinde, Nigin Bağı koptuğunda ben de öleceğimi düşünmüştüm. Bütünleşme yaşamak, kaybolmuş bir kimlikle bu bedenin içinde sıkışmak, beklediğim son şeydi. Kaşlarımı çatarak gözlerimi zemine indirdim. Ona gerçeği söylemek istedim. *Buradayım,* demek kolay mıydı? *Ben Efken'im ve karanlığı da sonunda kabul ettim,* diyebilir miydim? Söylesem bile inanır mıydı? İnansa bile yaşananlardan sonra bunun bir anlamı kalır mıydı? Ona saf acı vermekten başka bir şey değildi bu.

"Ben zaten en başından beri Efken'in benim bir parçam olduğunu sana söylemiştim," dedim sakince. Beklediği cevap bu değilmiş gibi omzunun üstünden bana baktı. Gözlerinde parçalanan umudu görmek beklediğim son şey değildi ama aslında biliyordum, bunun canım çok yakacağını zaten biliyordum. Durduramadım. Ona acı vermeye bir son veremedim. Yapamadım. Ne kadar da aptaldım. "Gerçeklerden bahsedelim," dediğimde duymak istemiyormuş gibi kaşlarını çattı ve gözlerimin içine uzun uzun baktı. Susmamı haykıran gözlerine rağmen ben, sırf onu kendi toprağımda daha da soldurmamak için yalanlarımı konuşmaya başladım: "Seni istedim, istiyorum, sana çeki-

Ninova

liyorum ve sana zaafım var. Hatta karanlık bağlamış ruhuma rağmen seni seviyorum." Bu yalan değildi, bu saf gerçekti. "Bilerek onun gibi davranıyorum çünkü buna karşı koyamayacağını biliyordum." Bunu söylediğimde yüzündeki kanın anbean çekilişini izledim. Bu beni kahretti. "Tabii onun içimde ölmüş olmasına rağmen benim bir parçam olduğu gerçeği de var, yani onun huyunu suyunu taşımam çok da saçma değil, değil mi?" Gözlerimi gözlerinden çekmeden savurduğum bu yalan, bir ok gibi onu vurdu geçti; deldi ve kanatmaya başladı. "Fikrini değiştirmeyi, bana ya da benim olan bir parçaya mı demeliyim bilmiyorum ama her ne sikimse işte, ona duyduğun bağlılığı kullanarak seni elimde, yanımda, dizimin dibinde tutmayı istedim."

Titreyen ellerini yumruk yaptığını gördüm.

"Ama görüyorum ki işe yaramadı. Seni çok istedim ama sen beni değil, bana ait bir parçayı istedin. Sonunda o parçayı içimden söküp alan, yok eden de sen oldun. Yani artık beni istememeni anlıyorum. Sen beni değil, Efken'i seviyorsun ve her ne kadar o benden bir parça olsa da artık burada değil."

"Beni kandırdın mı?" diye sorduğunda, "Sana Nemesis olmadığımı söylediğim bir an oldu mu?" diye sorusuna soruyla karşılık verdim. Gözlerindeki yıkım biraz daha büyüdü, yıkılan her şey onun üstüne devriliyor ve kendi yarattığı sarsıntıdan düşenlerden oluşan o göçüğün altında kalıyordu.

"Olmadı," dedi sessizce.

Onu yakalayıp kendime çekmek, göğsüme yaslamak ve her şeyin geçmesi için Tanrı'ya yalvarmak istedim ama tek yaptığım gözlerinin içine bakarken yavaşça gülümsemek oldu.

"Artık ne seni ne de kendimi kandırmasam iyi olacak sanırım," diye mırıldandım. "Ne sen beni istiyorsun ne de ben istediğin kişiyi sana geri verebiliyorum. Bu gerçeğin içinde birlikte sıkışıp kaldık."

"Peki neden öylece oturuyorsun? Neden harekete geçmiyorsun? Madem içinde Efken'e dair tek bir parça bile kalmadı, neden ölüme yürüyorsun?" diye sordu, gözlerinde son bir umut kırıntısı gördüm ve o kırıntıyı yok edeceğim için kendimden ölesiye nefret ettim.

"Çünkü kılıcım olmadan harekete geçmemin hiçbir anlamı yok."

Ninova

"Kılıcını geri alamayacaksın."

"Kim bilir? Belki de alırım," dedim sessizce. Gözlerini gözlerimden çekmedi ama biliyordum ki gözlerini bir anlığına başka bir yöne çevirse, o an kendini tutamayacak ve gözyaşları birdenbire akıp gitmeye başlayacaktı.

Kalbim ona yaşattığım her şeyin altında kaldı.

Bir cevap vermek yerine gözlerini farklı bir yöne çevirdi. "Artık Efken gibi davranmayı bırakabilirsin," dediğinde gözlerimi kıstım. "Bir işe yaramıyor."

Eğer onu gerçekten tanımıyor olsaydım, bu söylediğine belki inanır, inanmasam bile içimde doğan şüpheye tutunarak bunun gerçek olduğunu varsayardım ama onu tanıyordum. İri, kızıl gözlerini bana ne zaman dokundursa, sustuğu her şeyi, gizlediklerini, savaştıklarını, öfkesini, merhametini, nefretini, şefkatini ve adı koyulmamış binlerce duyguyu onun gözlerinden içiyordum.

Yavaşça yatağın üstüne çıktı, ayağındaki postalları çıkarmadan yatağa uzanıp bana sırtını döndü ve "İyi geceler, Nemesis," dedi. Bu, son gecemizde bana yönelttiği son cümleydi.

Oysa son gecemizde kuracağı son cümlede adımı geçirecektiyse şayet, bana Efken desin istemiştim.

Uyumadığını biliyordum ama onu izledim. Tüm gece o tekli koltukta oturdum ve onun yanına uzanma isteğini, onu kollarımın arasına alma isteğini bir köşeye iterek sadece onu izledim.

En sonunda hâlâ bir parçası insan olan bedeni uykuya yenik düştü. Ayağa kalktım ve ağır adımlarla yatağa doğru ilerledim. Düzene giren nefeslerini dinlerken bir süre olduğum yerde dikilip onun uyuyan yüzünü izledim. Koyu renk, gür saçları dalgalar hâlinde yastığa yayılmış, birkaç kalın tutam da yüzünün bir kısmını altına alarak örtmüştü. Güzelliği bu dünyaya ait değilmiş gibi ışıltı saçıyordu. Onu ilk gördüğümde bu güzelliğin sadece bir deriden ibaret olduğunu, giydiği bir kılıf olduğunu düşünmüştüm ama onu tanımaya başladığımda, ruhunun da tıpkı derisi gibi eşsiz güzellikte olduğunu fark etmiştim. Belki de bu denli güzel olmasının nedeni, ruhunun dışarı yansıttığı ışıktı.

Ninova

Biliyordum ki o bu denli güzel olmasaydı bile ruhunu gördüğümde o ruha kayıtsız kalamayacaktım, kendimi yine ona viraneyken bulacaktım; o andan itibaren dünya üstündeki en güzel kadın yine o olacaktı. Nasıl göründüğünün bir önemi yoktu, önemli olan tek şey bana hissettirdikleriydi ve bir daha hiçbir zaman diliminde, hiçbir yaşantımda ona hissettiklerimi bir başkasına hissetmeyecektim.

Yavaşça eğilip yüzüne düşen saçları geriye çekerek güzel yüzünü açığa çıkardım. Ona bakarken yüzümde nasıl bir ifade vardı bilmiyordum ama uzunca bir zaman boyunca derinlerime gömerek saklamaya, görmezden gelmeye çalıştığım her şeyi artık görüyor, biliyordum.

"Benim toprağımda çiçek açmanı çok istemiştim," dedim sessizce. Elimin tersiyle yavaşça yanağını okşadım. "Ama benim toprağım çürütmekten ileri götüremiyor."

Oysa çok istemiştim.

Sana çiçek açtıran toprak olmayı, senin içinde bana ait bir çiçeği açtırmayı. Birlikte öleceğimiz gün gelene dek birlikte olmayı.

Ve fark etmiştim.

Bir şeyi çok istediğinde ne yazık ki olmuyormuş.

Ninova

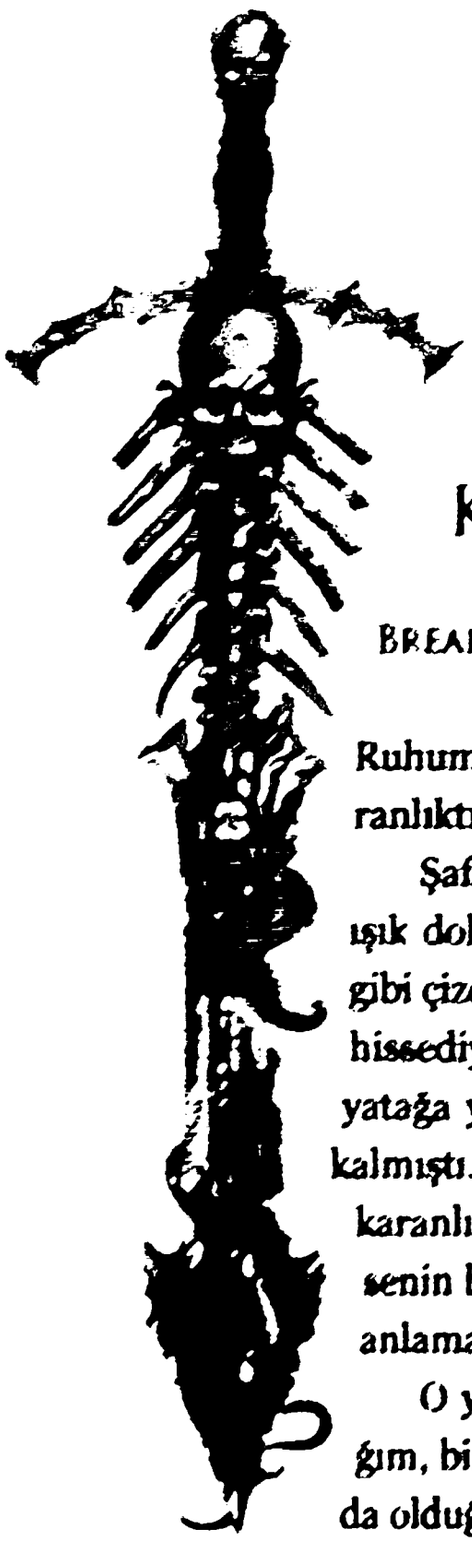

14. IŞILTISINI KAYBEDEN ELMAS

BREAK OF DUSK. FALL

Ruhum derinlerde bir yerde her zaman yalnız ve karanlıktı.

Şafak sökerken uyandım. Odaya soluk mavi bir ışık dolmuş, otel odasının karanlığını bir bıçak kesiği gibi çizerek usulca aydınlatmıştı. Ruhumun *yıldızlarını* hissediyordum. Odanın her yerindeydi. Uzun *vücudum* yatağa yayılmış, bakışlarım duvara düşen ışığa takılıp kalmıştı. Biliyordum. En başından bilmem gerekirdi. Bu karanlıkta çok uzun zamandır yalnızdım ve artık kimsenin benim için gelmeyeceğini çok uzun zaman önce anlamam gerekirdi.

O yoktu, bir anlık boşluğum, bir anlık yanılmışlığım, bir anlık zayıflığım beni az daha onun hâlâ burada olduğuna inandıracaktı. Ama dün gece her şey açığa çıkmıştı. Gerçeği bana ağzıyla söylerken yüzünde bomboş bir ifade vardı. Oysa ben ona baktığımda Efken'in hâlâ orada olduğuna, geri döndüğüne, karmaşanın içinde kaybolmuş olsa da hâlâ nefes aldığına inanmak istemiştim. Şimdi yıkıcı gerçeği görüyordum: Efken o gece kanını akıttığımda bedenen ölmese de ruhu çoktan ellerimden kayıp gitmiş, kaybolmuştu. Bakışlarımı yavaşça koltuğa çevirdiğimde onu gördüm. Nemesis koltukta oturuyordu, ellerini kol-

Ninova

[illegible] kenarlarına koymuştu ve hareketsizdi; açık duran gözleri doğ[illegible]dan bana bakıyordu.

Ona ihanet ettiğim için kendime işkence ederken aslında en büyük ihanetin içinde yer aldığımı, o ihanetin kurbanı olduğuma neredeyse unutmuştum ama dün gece bana her şeyi yeniden hatırlatmıştı.

Öfkem göğsümün içinde derin bir karanlığı arkasına alarak gözlerini açtı ve son sürat amacına doğru ilerlemeye başladı. Ağlamanın, acılamanın, onun geri döndüğünü umut ettiğim için kendime kızmanın zamanı değildi.

Sıra, herkesin intikamını almanın sırasıydı.

Kaybettiğim Mahzar'ın, acıların içine sarıldığım babamın, çöken zihninde tek başına kalan annemin, hâlâ hayatta olan erkek kardeşlerimin ve ellerimden kayıp giden Efken'in... İçinde uyuyan karanlığı sonunda uyandırdığı ruhumun... Her şeyin. Ona her nasıl baktıysam kaşlarını çattı. Gözlerimde gerçek öfkeyi gördü, gerçek nefreti. Gerçek olan buydu. Sevgi artık orada değildi çünkü sevginin sahibi de çoktan gitmişti. Karşımdaki adam sadece düşmanımdı. Her şeyi kaybettiğim sırada karşımda durup bunu izleyen ve bundan zevk alan bir zalimdi.

Neredeyse ona inanıyordum. Neredeyse.

"Çıkalım," diyerek ayaklandığımda bana bakmaya devam ediyordu. Banyoya ilerledim, banyonun kapısını açık bırakarak lavabonun önünde dikildim ve suyu açıp yüzüme baktım. Akan suyun sesi zihnime dolarken kaşlarım çatıldı. Gözlerimde lensler varken uyuyakaldığım için gözlerimin beyazına kan çökmüştü. Ellerimi hızla yıkayıp lensleri gözlerimden çıkardım ve umursamadan bir köşeye attım. Ardından eğilip buz gibi suyla yüzümü yıkamaya başladım.

Uyan, Mahinev. Uyanık kal. Gözünü gerçeğe bir an olsun kapama. Kalbini ve öfkeni iş birliği yapmaya zorla. Uyan, Mahinev. Bitti rüya.

Kafamı kaldırıp yüzümden akan sularla aynaya baktığımda gerçek bir kez daha tüm şeffaflığıyla onu görmem için ortaya serildi. Henüz hiçbir şey bitmemişti ve her şeyi bitiren ben olacaktım. Suyu kapatıp ellerimi lavabo tezgâhının kenarlarına bastırdım. Aynadaki yansımama uzun uzun baktım.

Ninova

Gözlerimde ilk kez saf öfkeyi gördüm.

Eskiden bu öfkenin yanında kendini saklamayan bir de çaresizlik vardı ama artık o çaresizliği göremiyordum. Tek gördüğüm öfkeydi.

Tek hissettiğim öfkeydi.

Tek istediğim yok etmekti.

Nemesis'in varlığını hissedince omzumun üstünden ona baktım. Gözlerimdeki dipsiz nefreti görmüş gibiydi ama yine de sakin bakışlarını korudu. "Hızlı ol," dedim ve onun yanından kayıp geçerek odaya geri girdim. Suyu açtığını duydum ama açık kapıdan içeriye bakmadım. Boneyi, ardından peruğu taktıktan sonra lenslerin ve yüzümü yıkadığım için silinen sahte benin yokluğunu umursamadan otel odasının çıkışına ilerledim.

Muhtemelen gece duyduklarımdan sonra tamamen yıkılmamı bekliyordu ama hayır, o beni yeniden ayağa kaldırıp öfkenin meşalesini elime tutuşturmuştu ve şimdi tüm ormanı yakmaya gidiyordum.

Otel odasından çıkıp kapıyı arkasından çektiği sırada asansöre doğru yürüyordum. Hiç konuşmadık. Resepsiyona indiğimizde, resepsiyon görevlisi uyuyordu ve Nemesis yüklü bir miktar parayı masanın üzerine bıraktı. Ben de odanın anahtarını paranın yanına bıraktım ve sonra sessizce otelden ayrıldık. Otelden uzak bir noktaya park ettiğimiz araca doğru yürürken sessizlik, şafağın rüzgârına takılarak peşimizden gelmeye devam ediyordu.

Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım. Mevsim normallere göre seyretmeye başlamış olsa da orman soğuktu. Ona izin vermeden direksiyonun başına geçtim ve kapıyı sertçe kapatıp arabayı çalıştırdım. Hemen yanımdaki koltukta otururken tıpkı benim gibi o da sessizdi.

Yaşam alanlarından uzakta kalan ormanın girişine kadar hızla sürdüm, sonunda ormanın girişinde durmak zorundaydım çünkü araba buradan gerisini ilerleyemeyecek kadar büyüktü ve dar bir yürüme yolu dışında ormana çıkabileceğimiz başka hiçbir yol yoktu.

Arabadan inerken, "Bu sessizliğini hayra yormalı mıyım?" diye sordu, sesinde ufaktan bir alay sezer gibi oldum ama cevap vermedim. Patika yolda yürürken bana saldırabileceği, son anda fikrini değiştirip, beni esir alarak Varta'ya götürüp canım karşılığında kılıcını

isteyerek babamı tehdit edebileceği ihtimalini düşündüm. Dün geceye kadar düşünmeyi reddettiğim bu ihtimal şimdi elleri ayakları olan bir bedene dönüşmüş, karşıma geçerek bana kılıcını çekmişti.

Nemli toprağa düşen her adımım bir öncekinden daha dikkatliydi. Hava yosun ve çürümüş toprak kokuyordu; uzaklarda öten baykuşun sesi şafağı bir ağıt gibi ortadan ikiye böldü. Şafak gökyüzünü kefen gibi sarmış olsa da ay hâlâ gökyüzündeydi. Patikanın sonunda bizi karşılayan büyük ormanın ortasındaki boşluğa yürüdüm. Etrafımız ağaçlarla kaplıydı ve yüksek çam dalları gökyüzünü bile örtüyordu.

"Başla ve acele et," dediğimde kafasını çevirip omzunun üstünden bana baktı. Gözlerimi ona dokundurmak yerine tam ortada duran büyük kütüğe baktım. Kesilmiş bir ağaçtan geriye kalan kütüğün etrafı yosun bağlamış, üzerinde zehirli mantarlar büyümüştü.

"Bu biraz gürültüye neden olacak," diyerek öne doğru adımladı. Düşmanca bakışlarımı sırtına yönelterek beklemeye başladım. Elini havaya kaldırıp parmaklarını oynattı, sanki parmaklarının etrafından akıp giden havayı kontrol ediyormuş gibi görünüyordu. Sonunda avucunu genişçe açtı ve zaten uzun olan parmaklarının biraz daha uzadığını, bir insanın derisini terk ederek karanlık bir şeye dönüştüğünü gördüm. Bu görüntü çok tanıdıktı. Kaşlarımı çatarak izlemeye devam ettim. Sonunda hava parmaklarının etrafında yoğunlaştı, parmak uçlarında kıvılcımlanan yıldırımları izlerken kaşlarım daha da çatıldı. Atmosfer bir anda değişmiş, boşluktan savrularak bize ulaşan rüzgâr peruğumu uçuşturmaya başlamıştı. Kafamdaki peruğu, bone ile birlikte sıyırarak yere atıp ona doğru bir adım daha yaklaştım. Siyah saçlarım rüzgâra tutunarak sol omzumun üstünden yana doğru bir flama gibi dalgalanmaya başladı. Rüzgâr daha da büyüdü, yerdeki yaprakları ve toprağı uçurdu. Etrafımızda oluşmaya başlayan enerjinin çok daha karanlık bir şekilde çağlamaya, zemini titretmeye başladığını hissettim. Elini yavaşça döndürdü, işaret ve orta parmağını birleştirerek bir yırtık açıyormuş gibi hareket ettirdi; parmaklarını ayırdı. Parmaklarını ayırması ile birlikte bir yırtık oluştu. Mavi-beyaz yırtık yavaşça uzamaya başladı. Tam yanında durup omzumun üstünden ona baktığımda kaşlarınm çatık olduğunu gördüm; tüm dikkatini o

Ninova

yırtığa vermiş gibiydi ve serin havaya rağmen alnında ter damlacıkları oluşmaya başlamıştı. Görünen oydu ki gücünü normal bir seviyede tutmak için kendisiyle savaşıyordu ve tek yanlış bir yönlendirmeyle her şeyi bombok edeceğini çok iyi biliyordu.

Zemin birden öyle kuvvetli bir şekilde sallandı ki istem dışı bir şekilde onun omzuna dokundum. Zemin kabardı, yükseldi ve alçaldı. Şiddetli bir deprem olduğunu fark ederek, "Dur!" diye bağırdım çünkü bu şiddette bir depremin birçok şehirden hissedileceğine emindim ve uzun sürecek olursa, şehirleri yerle bir edebilirdi.

"Şimdi duramam," dedi çatık kaşlarla. Parmaklarını oynatıp yırtığı biraz daha derinleştirmesiyle zemin bir kez daha kabardı, toprağın yarılarak doğum yapacak bir kadının karnı gibi gerildiğini gördüm.

"Sana dur dedim!" diye çığlık attığımda kuşların kanat sesleri çığlığımın yankısına tutunarak ormanda çınladı.

Aniden parmaklarını birleştirdi ve yarık kapandı. Nefes nefese bana bakıp, "Ne istediğine karar ver!" diye bağırdı.

"Dünyayı tek parça bırakmanı istiyorum! Ne olduğunu görmedin mi?"

"Deniyorum!"

"Bu da senin oyunlarından biriyse..." diye tısladığımda, "Gerzek gerzek konuşup durma," diye hırladı.

"Az önce çok büyük bir deprem oldu," dedim dehşet içinde. "O yarığı tam olarak açamadın bile."

"Bunun kolay olmayacağını sana söylemiştim," dedi bana dik dik bakarken.

"Odaklan."

Derin bir nefes alarak, "O çeneni kapatırsan odaklanmak daha kolay olurdu," dedi.

"Hadi. Baştan başla. Dikkatli olmak zorundasın."

"Kılıcımı çalan sen değilmişsin gibi konuşuyorsun," diyerek öfkeyle önüne döndü. Elini yeniden kaldırdı, uzun ve karanlıkla örülmüş parmaklarını tekrar birleştirdi; kaşlarını çattığında alnına yayılan damarları gördüm. Gözlerini yumdu, gözlerini geri açtığında mavi gözleri şimdi griydi; saf gümüş gibi parlıyordu. Parmaklarını ayırma-

Ninova

sıyla yarık küçük bir çentik gibi açıldı. Rüzgâr şimdi tüm ağaçları köklerinden çekip çıkaracakmış gibi sertçe esiyordu. Gözlerimi kapatıp kaşlarımı çattım ve bedenimi rüzgârda savrulmaması için dik tutmaya çalıştım.

Yarık gitgide büyümeye başladı, yarık büyüdükçe rüzgâr daha da hızlandı ve elimde olmadan onun omzunu sıkıca kavradım. Bedenim her an rüzgâra kapılıp savrulacakmış gibi hissediyordum. Yarık biraz daha büyüdüğünde zemin yeniden kabarmaya başladı ve rüzgârın sesimi yutacağını bilmeme rağmen, "Hızlı ol!" diye bağırdım çünkü altımızda sarsılan dünya daha fazlasını kaldıramazdı. Biraz daha odaklanmaya çalıştığını görebiliyordum ve açığa çıkardığı enerjiyle başa çıkabilmek adına çektiği acıyı da gözler önüne sermek zorunda kalmıştı. Normalde acı hissettiğinde bunu saklamayı başarabiliyordu ama şu an hissettiği acıyı saklayamadığına göre acı seviyesi çok yükseğe ulaşmış olmalıydı. Keskin bir odaklanmayla biraz daha direndi ve yarık daha da büyüdü.

Tam o sırada patlayan bir ışıkla onun tüm odağı bozuldu ve birlikte geriye doğru savrulup yere düştük. Kafamı kaldırıp ışığın kaynağına baktım. Açılan geniş portalın içinden hızla dışarı atlayan İbrahim'in yüzündeki dehşeti gördüğümde nefesimi tuttum.

"Her yerde sizi arıyordum!" diye bağırdı. "Sonunda açığa çıkan enerjiyi fark ettim yoksa sizi asla bulamazdım."

Onun açtığı küçük yarık hızla kapandı ve rüzgâr şiddetini usul usul azaltarak duruldu. Nefes nefese İbrahim'e baktım. "Portal açıyorduk," diyebildim sonunda konuşabildiğimde.

"Daha çok doğal afetler yaratıyor gibi görünüyordunuz!" dedikten sonra, "Acele edin!" diye bağırdı yeniden. "Varta'da her şey birbirine girdi!"

"Ne?" diye sorabildim ama İbrahim elindeki zaman hançeriyle havaya kesik atıp, "Hızlı!" diye bağırınca işin ciddiyetini kavrayarak düştüğüm yerden fırlayarak ayağa kalktım.

Portaldan geçerken beni orada bekleyenin bir kaostan fazlası olduğunu, ayak bastığım yerin zemin değil, mahşer yeri olacağını biliyordum. Bunu tüm kalbimle hissediyordum.

Ninova

Portal beni yuttu, damarlarımda akan zamanı hissettim ve sonunda dışarı püskürtüldüğümde, beni karşılayan o tanıdık karlı ormandı. Dengemi kaybedip karların içine savruldum, yüzüstü düşeceğimi anladığımda ellerimi zemine siper ettim ve avuç içlerim buz gibi kara saplandı. Dağılan siyah saçlarımın arasından ormana baktım.

Çok sessizdi.

İbrahim gücünü tamamen ele almış olmalıydı çünkü mağara yerine kendimi Varta'da bir ormanın tam ortasında bulmuştum. Doğrulup kalktığımda bir beden daha portalm dışına itildi. Bu bedenin sahibi düşmanımdı. Hemen ardından İbrahim de portalm içinden çıktı ve portal cızırdayarak kapanırken, İbrahim ikinci bir nefesi içime çekmeme izin vermeden o uğursuz cümleyi fısıldadı: "Sezgi'nin başı dertte."

Bakışlarımı ormanın sonunda, açıklıkta duran, mesafeden dolayı küçücük görünen eve çevirdim. Bu ev, Efken Karaduman'm eviydi ve Gümüş Pençeler evin etrafında bir daire çizmişti. Verandadaki bedeni görebiliyordum, yüzünü seçemesem de o bedenin sahibinin babam olduğunu biliyordum.

Düşmanım, "Ne oldu?" diye sordu ama konuşmaların geri kalanına odaklanamadım. İçimde yükselen bir panik hissiyle hızla koşmaya başladım. Öyle hızlı koşuyordum ki saçlarım rüzgârın içinde bir kamçı gibi şakıyor, yere düşen her adımımda karlar havaya uçarak etrafa dağılıyordu. Öyle çok koştum ki bacaklarım yanmaya başladı ve sonunda açıklığa çıktım. Gümüş Pençelerin bana çevrilen bakışlarını hissettim, verandadaki bedenin de gözleri üstümdeydi. Durmadım, var gücümle koşmayı sürdürdüm.

Verandanın önüne kadar hiç durmadım ama sonunda durduğumda nefes nefeseydim. Kafamı kaldırıp verandada dikilen babama baktım ve "Sezgi'ye ne oldu?" diye sordum. Başta zayıf çıkan bu sorum, babamın sessiz bakışları yüzümde birikmeye başladığında bir haykırışa dönüştü ve "Sezgi'ye ne oldu?" diye bağırdım var gücümle.

Sesim açıklıkta büyük bir yankıya dönüşürken kapı aniden açıldı, dışarı savrulan bedeni görünce donup kaldım. Miraç, Miran'a bir yumruk atarak onu verandanın korkuluklarına savurdu ve içeriden

acı dolu bir haykırış sesi yükseldi. Bu ses, Sezgi'ye aitti. Hızla verandanın basamaklarını tırmanıp kardeşlerimin yarattığı kargaşaya aldırış etmeden içeri girdim. Yanan şöminenin çatırtılarına Sezgi'nin acı dolu feryadı karıştı. "Ne oluyor?" diye bağırarak odaya daldığımda, salondaki koltukta nefes nefese uzanan Sezgi'yi, hemen onun önünde diz çökmüş, Sezgi'nin elini sıkıca kavrayan ve çaresizce ona bakan Ceyhun'u gördüm.

"Neler oluyor burada?" diye fısıldayabildim ama sesim sanki akıp giden zamanın içinde kayboldu.

Yere düşen adım seslerini duyabiliyordum ama gözlerimi Sezgi'den ayıramıyordum. Crystal omzuma dokunup, "Mahinev," deyince hızla ona doğru döndüm. Neredeyse ağlamaklı bir sesle, "Miran ve Miraç birbirlerinin yansıması olduğu için böyle bir şeyin olacağını öngörmeliydik," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

Ceyhun dişlerinin arasından, "Kardeşin orada zamanı yavaşlattığında, diğer kardeşin de buradaki zamanı hızlandırdı." diye hırladı. Sırtımdan kayıp giden soğuk ter damlasının belimin kavisine kadar ulaştığını hissederek bakışlarımı Ceyhun'a çevirdim. Saf bir acıyla gözlerime bakıyordu. "Ona ne yaptığınıza bak! Doğum çoktan başladı ama doğuramıyor, neden biliyor musun? Çünkü zaman hızlandı ama bebek ne kadar hızlı büyürse büyüsün, doğmaya hazır değil. Doğum için yeterince gelişmedi!"

Donmuş bir hâlde Ceyhun'a bakarken söyleyebileceğim her şey dilimin altında eriyip kayboluyordu.

"Doğum gerçekleşmediği için Sezgi yavaşça zehirleniyor, onu içinden çıkarıp almak zorundayız ama Sezgi buna izin vermiyor çünkü bebeğin ölü doğma ihtimali, Sezgi'nin yaşama ihtimalinden daha yüksek!"

Sezgi, "Ceyhun," diye fısıldadı acıyla. "Sakinleş." Ardından acı dolu bir haykırışla başını yana çevirip yastığı ısırdı.

Crystal, "Miraç bunu bilerek yapmadı," dedi bana. "Her şey elinde olmadan bu hâle gelmiş. Büyük ihtimalle Miran'ın gücünü daha kararlı kullanması, Miraç'ın gücünü pasif hâle getirdi ve güç oradan

Ninova

oraya savrulmaya başladı. Olan bitenden bihaber olan Miraç, bunu durduramadığı gibi hızlanan zamanın nedeninin kendisi olduğunu bile bilmiyordu. Eğer bilseydi direnirdi."

Gözlerimi Sezgi'den çekemedim. Öyle büyük bir fiziksel acıyla savaşıyordu ki ona sadece birkaç saniye bakarak bile hissettiği dehşeti görebiliyordum.

"Yine geleceğimi hissediyorum demiştim," diyen tanıdık ses, bakışlarımın Sezgi'den koparak sesin sahibine dönmesine neden oldu. Vermeil'ı görünce şaşırdım. Uzun, beyaz saçlarının ortasında duran solgun yüzüne baktım, beyaz kirpiklerini indirerek Sezgi'ye baktı. "Doğumu başlatmak istedim lakin Kızıl Cadı buna izin vermiyor."

"Bebeğimin ölümüne izin vermemi mi bekliyorsun?" diye bağırdı Sezgi acıyla.

Vermeil başmı önüne eğip derin bir nefes alarak, "Eğer ölecek olursan, onu zaten içinden almak zorunda kalacağız," dedi. Ceyhun duydukları karşısında sarsılsa da Sezgi'nin umurunda değil gibiydi.

"Son âna kadar," dedi, "son âna kadar onun için savaşacağım."

Vermeil, beyaz eteğinin kumaşını eliyle toplayıp, "Mēness, lütfen benimle gelin," dedi saygıyla. Bakışlarımı Sezgi'nin acı dolu bedeninde gezdirdikten sonra donmuş bir hâlde Vermeil'ı takip ettim. Vermeil, holde birkaç adım attıktan sonra durup omuzlarını dikleştirdi ve "Zamanda yaşanan değişiklik tüm ırkların paniğe kapılmasına yol açtı," dedi. "Kapıda büyük bir savaş sizi bekliyor olabilir, şayet olanlardan Nemesis kadar siz de sorumlu tutuluyorsunuz." Yavaşça bana doğru dönerken eteği yerde süründü. "Marlar, kalplerini ve zehirlerini ortaya koyarak yanınızda olacaktır fakat kulağıma gelen söylentiler birçok ırkın taarruza geçmek için beklediği yönünde."

Nemesis ile ilgili bir şeyleri bildiğini fark edip kaşlarımı çatarak zemine baktım ve "Şu an önemli olan Sezgi," dedim. "Onu ve bebeği kurtarmanın bir yolu yok mu?"

"Bebek, normal bir insan bebeğine göre çok daha hızlı gelişiyor fakat zamanın bu denli hızlanması, doğumun da hızlanmasına neden oldu ve bebek içeride gelişimini tamamlayamadı. Doğum çoktan başladı fakat Kızıl Cadı bunu reddediyor çünkü bebeğin yaşamasının ne

denli imkânsız olduğunu biliyor. Ne yazık ki türünün tek örneği olacak, nadide bir bebeği kaybetmenin eşiğindeyiz ve inat etmeye devam ederse, Kızıl Cadı'yı da kaybedeceğiz."

"Bebeği yaşatmanın bir yolu yok mu?" diye sordum buz kesmiş ellerimi yumruk yaparken.

"Ne çok isterdim," dedi Vermeil acı bir şekilde gülümseyerek. "Gelişimini beklemek için onu Kızıl Cadı'nın içinde biraz daha tutamayız çünkü Kızıl Cadı zehirleniyor ve bu zehirlenme çeşidi, bir insanınkinden oldukça farklı. Damarları kuruyor, gücüyle birlikte yaşamı da yavaşça bedenini terk ediyor."

"Zamanı yavaşlatsak?" diye sordum. "Miran bunu yapabilir."

"Yansımaların ikisi de Varta'da, ikisi bir aradayken bunun gerçekleşmesi imkânsız."

"O hâlde Miraç'ı İstanbul'a gönderelim," dediğimde babam aniden kapıda belirdi ve "Bu Miraç'ı öldürür," dedi sertçe. Yüzümdeki kan çekildi. "Miraç'ın yansıması şu an Varta'da, bu zaten dengeleri yeterince sarsıyor, bir de yansıması olmadan onu oraya geri gönderirsek ölümünün altına imzamızı atmış oluruz."

Kulaklarım uğuldamaya başladı. Omzumun üstünden içeriye doğru baktım, Sezgi kıvranıyor ve Ceyhun çaresizce onun elini tutuyor, bazen ellerinin üzerini öperek yatıştırıcı kelimeler fısıldıyordu. Kulaklarımda biriken o uğultu birdenbire içime dolup bir sis gibi ruhumu sardı. Öfkeyle Vermeil'ın yanından geçtim, kapıdan çıkarken omzum babamın omzuna çarptı ama bu beni durdurmadı.

Miran nefes nefese korkuluğa yaslanmış, burnundan akan kan dudaklarına ulaşmıştı. Miraç öfkeyle ona bakıyor, Manbel ise Miraç'ı omzundan tutarak Miran'dan uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Miran'ı suçlamak istedim ama yapamadım. Çünkü asıl suçluyu biliyordum. Asıl suçlu buradaydı, bedenimin içindeydi; içimdeki karanlık büyüdü. Esas düşmanım ve İbrahim'in evin karşısında durmuş, öylece dikildiklerini gördüm.

Vermeil, "Kızıl Cadı'nın bir karar vermesi gerekiyor, ona yardımcı olun lütfen," dediğinde hemen arkamda olduğunu anladım.

"Kanım bebeği ya da Sezgi'yi hayatta tutmaya yetmez mi?" diye sordum gözlerimi düşmanımdan bir an olsun çekmeden.

"Bebek zaten senin soyunla ve senin gücünle rahme tutundu," diyen kişi Manbel'di. "Artık o meleze kanınla şifa olamazsın."

"Peki ya Sezgi?" diye sordum sertçe. Çaresizliğimi görmelerine izin vermedim ama öfkem bir ateşti ve bedenimden dışarı sızarak gözler önüne seriliyordu.

"İçten içe kuruyor çünkü gücüyle bebeğini besliyor, şu an ona kanınızı vermeniz demek, bebeği zehirlemek manasına gelir çünkü bebeğin rahme tutunmasını sağlayan zaten sizdiniz."

"Crystal de bana bağlı, benim soyumdan ama onu iyileştirebildim," dediğimde, "Crystal senin bir parçanla doğmadı, o bebeğe sadece soyundan değil, kendi parçandan verdin," dedi Manbel. "Tek yaptığın bebeği zehirlemek olurdu."

"Yapabileceğim hiçbir şey yok mu?" diye bağırdım çaresizce. "Söylesenize, yapabileceğim hiç mi bir şey yok? Arkadaşım içeride ne hâlde, tüm bunların tek sorumlusu var, o da benim. Verdiğim aptalca kararların bedelini herkes ödüyor!"

Babam, "Sakinleş," dediyse de umursamadım. Beni bileklerimden tutarak kendisine çevirdi ve "Sana sakinleş dedim!" diye bağırdı öfkeyle. "İçeride geleceğinin üzerinde kara örtü olan bir kadın var ve onu sakinleştirmek yerine daha da paniğe kapılmasına neden oluyorsun! Çocukça davranmayı kes artık!"

Eğer bana sert bir tokat atsaydı, bu denli sarsılmaz, bu denli büyük bir şokla ona bakakalmazdım. Haklılığı donup kalmama neden oldu. Yaptığım gerçekten de buydu. Suçlulukla elimi geri çekip bakışlarımı İbrahim'e çevirdim. Bilerek Nemesis'i buraya getirmediğini, onu bizden uzak tuttuğunu anlayabiliyordum.

"Bir çaresi yok mu?" diye sordum sonunda. "Hem Sezgi'yi hem de bebeği kurtarmamızın hiçbir yolu yok mu?"

Vitali, "Tüm büyülerimi kullandım," dedi. "Bu iş benim bile aşamayacağım bir boyuta evrilmiş çünkü bebek daha önce eşi benzeri görülmemiş bir melez. Ruhunu bir Mar'dan, gücünü annesinin kadim atalarından, insani doğasını babasından almış ve senin sayende

Ninova

rahme tutunduğu için seninle de doğrudan bağlantı kazanmış. Onun doğasını çözmeden ona yardımcı olabilmem imkânsız. Şu an onun gerçekte ne olduğunu bile bilmiyoruz."

Babamın bakışlarının Nemesis'te olduğunu fark ettim. Gözlerimi babamın yüzünde dolaştırırken hâlâ içten içe bir çıkar yol arıyordum. "Zorluk çıkarmadı mı?" diye sordu babam sonunda.

"Hayır. Kılıcı burada olduğu için gelmeyi kabul etti," dedim sessizce. Bakışları benim yüzüme çevrildi.

"Neden hareketsiz duruyor?"

"Bilmiyorum baba," dedim kaşlarımı çatarak. "Eğer merak ediyorsan söyleyeyim, onunla gitmek isteseydim giderdim ama bak, buradayım. Yani onunla aramda hiçbir şey yok."

Babam gözlerimin içine uzun uzun baktı. Sezgi'nin çığlığı tekrar kulaklarıma dolunca gözlerimi yumup yumruklarımı sıkarak tırnaklarımı avuç içlerime sapladım. Gözlerimi açıp bakışlarımı Vitali'ye çevirdim. "Neden bu evdesiniz? İbrahim'in evine niye gitmediniz?" diye sordum.

"Çünkü burası daha güvenli," dedi Vitali. "Sağlam bir korunma büyüsüyle mühürledim."

Sezgi acı bir çığlık daha atınca, "Buna daha fazla dayanamaz," diye fısıldadım.

"Zaman normale döndüğü için ağrıları azalmış, başta her şey daha şiddetliymiş," dedi Vitali. Gözlerimi yumup acıyla yutkundum. Tüm bunları benim yüzümden yaşamak zorunda kalmıştı.

"Bir sorunumuz daha var," dedi babam sessizce.

Gözlerimi babama çevirdim. "Neymiş o?"

"Miran ve Miraç bir aradayken çok büyük bir şey olmamasını umut etmiştim ama bedenleri tepki veriyor," dedi babam düşünceli bir sesle. Miran gözlerini çevirip babama baktı ama sessizdi. "Birkaç saat önce Miran bilinç kaybı yaşadı, aynı saatlerde Miraç'ın da içinde biriken enerjiyi atabilmek için uzun süre koşması gerekti." Babam durgun bakışlarını oğullarına çevirip tek tek onları süzdü. Sonra tekrar bana baktı. "Annen güvende, değil mi?"

Ninova

Öyle çok çıkmazda olmalıydı ki annemi anca sorabiliyordu, oysa her zaman önceliği annem olurdu; şimdi bile onun nasıl bir şeyin pençeleri arasına düştüğünü görebiliyordum.

"Evet, onu Manisa'ya götürdüm."

Babam bir an duraksadı, tek kaşını kaldırdı ama sonra ne yaptığımı anlamış gibi gözlerini sıkıca yumdu. "Babaannenle olduğunu mu söylüyorsun?"

"Normal bir insan annemi koruyabilir mi sence baba?" Babam bir şey söylemek yerine derin bir nefes alarak verandanın basamaklarını inmeye başladı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Şu piç kurusunu bağlamaya," dedi babam tükürür gibi. Sonra ona ve İbrahim'e doğru yürümeye başladı.

"Bağladığında bir şey değişecek sanki," dedim dişlerimin arasından. Vitali'ye doğru döndüm. "Kılıç ve kupa güvende mi?"

"Evet," dedi Vitali, ardından Manbel'e baktı. Manbel başını sallayınca Vitali'nin bakışları yeniden bana çevrildi. "Bilmen gereken bir şey var."

"Ne?"

"Yaren'i kilitlemek zorunda kaldık," dedi tek nefeste.

Donup kaldım. "Efendim?"

"Anahtar sahiplerinin burada olduğunu gördüğünde sinir krizi geçirdi," dedi Vitali sessizce. "Abimi öldürecekler diyerek ağlamaya ve kendine zarar vermeye başladı."

Ona kızamazdım, onu biraz olsun yargılayamazdım. Yanımda savaşacağının sözünü vermiş bile olsa, tüm hayatını Efken Karaduman ile geçirmişti; kimse yokken onun için sadece Efken vardı. Efken ona hem abi hem anne hem de baba olmuştu. Tek ailesiydi. Gözlerimi Manbel'e çevirdiğimde, yüzündeki hüznü gördüm. Başını önüne eğdi ve "Bana istediğini yapabilirsin ama o benim kızım," dedi sessizce. "Ona dokunmana izin veremem. Onu anla. O hâlâ çok küçük ve Nemesis'i değil, Efken'i öldüreceklerini düşünüyor."

"Ona dokunacak değilim, Manbel," dedim. "O benim kız kardeşim."

"Şu an kendi iyiliği için onu kapalı tutuyoruz," dedi Manbel, bu durum en çok onu üzüyor olmalıydı. "İbrahim onu sakinleştirmeyi

Ninova

denedi ama İbrahim'e de saldırdı. Gücünü hiçbirimizin üzerinde kullanmasa da kendine zarar vermek için kullandı."

"Şu an nerede?"

"Efken'in odasında. Kapıyı açsak bile çıkacağını sanmıyorum ama yine de gücünü kullanamayacağından emin olduktan sonra onu bir süre kapalı kapılar ardında tutmamızın doğru olacağını düşündük. Mahvolmuş hâldeydi, psikolojisi çöktü. Günlerce Sezgi'nin acılar içinde kıvrandığını gördükten sonra bir de anahtar sahiplerinin burada olduğunu görünce kendini kaybetti. Kaybetme korkusunu ilk kez bu kadar derinlerde hissetmiş olmalı." Manbel derin bir nefes aldı. "Merak etme, sonunda doğru yolu bulacaktır."

Vermeil, "Ben Kızıl Cadı'ya bakayım," diyerek içeri süzüldü. Babamın olduğu yöne bilerek bakmıyordum çünkü orada çıkan kaosun farkındaydım. Gözlerimi Miraç'a çevirdim. Sonunda sakinleşmiş olsa da yaslandığı yerde gözlerini ayırmadan Miran'ı izliyordu.

Avuçlarımı yüzüme götürerek yüzümü sıvazladıktan sonra, "Bir çare bulmalıyız," dedim. "Sezgi daha fazla dayanamaz."

"Altıncı anahtarın sahibi de burada," dedi Vitali.

"İbrahim onu getirebildi mi?"

"Evet, bizi buraya bıraktıktan birkaç saniye sonra yeniden gitti, anahtar sahibi biraz zorluk çıkarmış ama yine de onu buraya sürüklemeyi başardı. Etrafında onlarca kurt gördükten sonra bir şeyleri kavraması çok uzun sürmedi ama hâlâ şokta sayılır. Üzerinde kupayı kullansan iyi olacak gibi duruyor."

Diğer Kızıl Kurtları alırken ben de oradaydım, boynumdaki asılı duran kapsülün içindeki kan onları bir nebze olsun ehlileştiriyordu ama ben yokken İbrahim ekstra zorlanmış, hatta zor kullanmış olmalıydı.

"Keşke kaleye gitseydiniz, İbrahim'e söyleseydiniz sizi götürürdü. Orası daha güvenli," dedim sessizce. "Marlar şu an güvenebileceğimiz tek ırk."

"Dilersen hemen herkesi kaleye toplayabiliriz," dedi Crystal. "Ben de bunun çok daha güvenli olacağını düşünüyorum. Üstelik o yaratığı

Ninova

bir zindana tıkmak çok daha akıllıca geliyor," diyerek gözlerini ilerideki açıklığa çevirdi. Ona baktığını anladım ama ben o tarafa bakmadım.

Nemesis'e zihnimde yeniden "gerçek" adıyla seslenmeye başladığımı fark ettiğimde Yılan Kalesi'nin büyük salonundaki yemek masasının başında oturuyordum. Nemesis, evet onun tek ismi buydu. Ceyhun'un öfkesini hissettiğim için Nemesis ve onu yan yana getirmemiş, Nemesis'i yer altındaki mahzenlerden birine zincirlemiştim. Zincirleri takan ben olmasam da onu bağladıkları süre boyunca hareketsizce durup olan biteni izlediğim ânı hatırlıyorum. Çırpınmamış, Marlara alaycı bir şeyler mırıldanarak onu zincire vurmalarına izin vermişti. Herkes gittiğinde ve küf kokulu zindanda onunla baş başa kaldığımızda, demir parmaklıkların ardından bana çevirdiği mavi gözlerinde hâlâ alay vardı.

"Sanki küçük bir çocukmuşsun da senin kalbini kırmamak için seninle evcilik oynuyormuşum gibi hissediyorum," demişti, sesindeki alayın beni öfkelendirmesi gerekirken ona bomboş gözlerle baktığımı hatırlıyorum. Sonra sırtımı dönüp taş merdivenleri tırmanmaya başlamıştım ve duvarlarda asılı duran meşalelerin alevleri her bir adımda yüzümü aydınlatmaya devam etmişti.

Sezgi ile konuşmuş, onu ikna etmeye çalışmıştım ama çabalarım boşunaydı. Ona bebeğini yaşatabileceğim bir seçenek sunmadığım sürece, sunduğum tüm seçenekleri elinin tersiyle iteceğini zaten biliyordum.

Yaren ben de dahil olmak üzere kimseyle konuşmuyordu; tüm kalbiyle kelimeleri reddetmişti. Bu kalede, güvende olacağı bir odada dinleniyordu. Efken'i görmek istemişti ama Efken yoktu, bunu ona anlatamadık, anlamayı reddetti. Nemesis'in zindanda tutulduğunu bilseydi eminim kaledeki odasından ayrılıp bir yolunu bulur ve zindana inerdi ama bilmiyordu. Nemesis ve Yaren'i, birbirlerini görmemeleri için buraya ayrı ayrı getirmek zorunda kalmıştık çünkü Nemesis'in, Yaren'i zehirlemesinden korkuyorduk.

Seçtiğim birkaç rütbeli Mar'dan, cadılara haber götürüp yardım istemelerini emrettim ama cadıların ret cevabı gecikmedi. Yapabilecekleri bir şey olmadığını, bir şey bilmediklerini söyleyerek kibarca reddetmişlerdi ama bunun alt metninde, bu olaya karışmak istemediklerinin

olduğu açıkça okunuyordu. Gerçi Kadim Büyücü Vitali'nin bile elinden bir şey gelmiyorken cadıların elinden ne gelirdi bilmiyordum.

Altıncı anahtarın sahibinin adapte olması uzun sürmemişti. Yılan Kalesi'ne geldikten sadece birkaç saat sonra kupadaki kanı kullanarak onun bilincini uyandırmıştım. İsmi Cevher'di, diğerlerinden yaşça çok daha küçük bir oğlandı ama öfke dolu bakışlarını gördüğümde onun doğru kişi olduğunu anlamıştım.

Marlar endişeliydi, zamanda yaşanan hızlanmayla alakalı soracakları binlerce soru olsa da yorgun olduğumu fark ettiklerinden midir bilinmez, derin bir sessizliğe gömülmüşlerdi. Kaledeki ikinci gecemizde, Sezgi artık ona verdiğimiz ağrı kesicilere yanıt vermiyor, sadece çığlık çığlığa ağlıyor ve doğumu reddediyordu. İçindeki bebeğin onu anbean zehirlediğinin o da farkındaydı ama bu zehri kucaklayıp kabul etmiş gibiydi; ölüm gelecekse bebeğinden gelsin istiyordu. Bebeğinin ölüsünü kucaklamaktansa belki de onunla birlikte ölmeyi seçiyordu.

O gece, Varta'ya düşen kar taneleri bile daha soğuktu.

Yemek masasının başındaki sandalyeye oturmuş, vitray camın ardında gölge gibi hareket ederek düşen kar tanelerini izliyordum. Ay taşından sütunların arasından çıkan kişiye baktım. Babamdı. Yüzünde kireç gibi bir ifadeyle masaya yöneldi, bana bakmadan hemen çaprazımdaki sandalyeye oturdu.

"Arkadaşın doğumu reddetmeye devam ederse, sanıyorum ki ancak iki üç gün daha hayatta kalabilir," dedi düşünceli bir sesle. Kalbime taş gibi ağır gelen bu cümle karşısında kaşlarımı çatıp gözlerimi masaya indirdim. "Vitali onun için bir yol arıyor," diye fısıldadı. "Miran ve Miraç'ın daha iyi hissetmeleri için de bir şeyler yaptı."

"Miran'ın burada kalması tehlikeli, bunu zaten biliyorduk," dedim. "Onu buraya sürüklemek bir hataydı."

"İstanbul'da bıraksaydık başına daha kötü şeyler gelebilirdi."

"Ölmesinden daha kötü ne gelebilir başına?"

"İnsanların istediklerinde ne kadar gaddar olabileceğini görerek büyümedin mi sen?" diye sorduğunda duraksayıp yutkundum. "Unut-

Ninova

ma, insan bizim en savunmasız versiyonumuz olsa da aslında en karanlık canavardır."

"O ânın telaşıyla, yaşananların şokuyla seni Varta'ya gitmen için zorladım ama... Merak ediyorum, bir yansıman ya da Nigin Bağı'n olmamasına ve burada büyümemiş olmana rağmen, nasıl oldu da buraya gelebildin? Anahtar sahipleri nasıl buraya gelebildi?" diye sordum.

"Kızıl Kurtların yansımaya ya da Nigin Bağı'na ihtiyaçları yok, Kızıl Kurtlar kadimdir. Gümüş Pençelerin en yüksek rütbesine sahiplerdir ve doğada eşine benzerine rastlanmayan türden bir ırktır. Sayıca da az olmaları, onların her yerde yaşam sürebilecekleri bir form olması açısından ödüllendirilir."

"Miran'a bir şey olmaz değil mi?"

"Eğer gücü tam olarak uyanışa geçmeden gelmiş olsaydı, eşikten geçtiği anda Miran da Miraç da hayatlarını kaybederlerdi," dedi babam dalgın bir sesle. Bu ihtimalin onu ne kadar korkuttuğunu gözlerinde görebiliyordum. "O iblisin işe yaradığı tek konu bu oldu. Miran'ın gücünü, Miraç'ınkinden bile daha aktif kullanabileceği şekilde uyandırdı. Bu da yaşanacak dengesizliği büyük ölçüde ortadan kaldırdı. Yine de Miran'ın da Miraç'ın da bedenleri bu duruma tepki gösteriyor."

"Her şeyi biliyorsun ama hiçbir şeyi bilmiyor gibi davranıyorsun," dedim sessizce.

"Asıl bilgeler, her şeyi bilir ama zamanı gelene dek sesini çıkarmaz," diyerek karşılık verip zayıf bir şekilde gülümsedi.

"Baba," dedim sessizce. "Sezgi'yi kurtarmanın bir yolunu bulduğumuz an o adamın infazını gerçekleştireceğiz. Söz veriyorum. Onu koruduğumu düşünme. Artık değil. Belki eskiden olsa, hatta eskiden değil, çok yakın geçmişin içinde bir yerden çıkıp geliyor olsam buna engel olmayı denerdim ama artık değil."

"Arkadaşın bu hâldeyken hadi bitirelim şu işi diyecek biri değilim. Herkes o kızla birlikte acı çekiyorken kendi çıkarlarımı gözetemem." Elini elimin üstüne koydu. "Elinden geleni yapıyorsun, Mahinev. Seni görmediğimi düşünme."

"Keşke bir işe yarasa baba."

"Yarayacak." Elimin üstünü nazikçe okşadı. Ardından yavaşça başım kaldırıp yüksek tavana baktı ve "Kardeşin burada, değil mi?" diye sordu.

Kimden bahsettiğini anlamak, boğazıma sarılmış eller gibiydi ve o ellerin tek arzusunun beni öldürmek olduğunu hissetmiştim. Yutkunup başımı salladım.

"Evet, burada."

Babam bir an konuşacak gibi dudaklarını araladı ama sonra o dudaklar sımsıkı kapandı. Söyleyecek bir şeyi yokmuş gibi sertçe yutkundu. Kardeşimi görmek mi istiyordu? Buna dayanabilir miydi? Yavaşça, "Onu görmek ister misin?" diye sorduğumda, "Şimdi değil," dedi. "Şu an bunu kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Bu, yaşananların ardından babamın ne kadar acı çektiğini saklamadan gösterdiği ilk andı. Direnişi bir kenara bırakmış, çektiği acının büyüklüğünü ve onu ne denli yıktığını göstermekten kaçınmak yerine yarasını benimle paylaşmaya karar vermişti.

"Miran'a çok kızgınım," dedi sonunda konuştuğunda. "Yaptığı hatadan dolayı değil, onu da kaybedeceğimi düşünmeme neden olduğu için çok kızgınım."

"Sadece bir şeyler yapmak istiyordu."

"O adama kendini öldürtebilirdi."

"Onun bu sessizliği beni huzursuz ediyor," dediğimde kimden bahsettiğimi anlamış gibi başını salladı. "Eğer Sezgi bu hâlde olmasa, yemin ederim bu işi hemen bitirelim ne olacaksa olsun derdim ama Ceyhun'un yüz ifadesini gördüm. Sezgi acılar içinde kıvranırken çıkacak bir savaş nelere mal olur bilmiyorum. Nemesis öylece durup ölümü kabul edecek değil, ortalığın karışacağını biliyorum." Huzursuzluk hissiyle gözlerimi yumdum. "Ama öylece durup beklememiz de aptallık gibi geliyor. Aniden harekete geçecek olursa ne yapacağız?"

"Anahtarlar bizde, anahtar sahipleri burada, kılıcı da bizde," dedi babam. "Harekete geçecek olursa, her şeyi bir kenara bırakıp yapmamız gerekeni yapacağız olacak bitecek."

Bu söylediği beni bir anlığına rahatlattı. Haklıydı ama yine de derinlerde bir yerlerde Nemesis'in kolay lokma olmadığını biliyordum.

Ninova

Ceyhun merdivenlerden inerken hiç olmadığı kadar yorgun görünüyordu. Babamın bakışları yavaşça Ceyhun'a çevrildi, tıpkı benim gibi Ceyhun'a dikkatle baktı. "Sezgi nihayet biraz uyuyabildi," dedi Ceyhun sessizce. "Yarım saat kadar uyuyabilir umarım ama bedeni bunu daha ne kadar kaldıracak bilmiyorum."

Ceyhun'a, "Bunu çözeceğiz, söz veriyorum," dedim suçlulukla.

Gözlerimin içine baktı ve "Tüm bu olanların suçlusu sen değilsin," dedi. Bunu gerçekten inanarak mı söylüyordu? Mahvolan tüm hayatların üzerinde kendi parmak izimi görebiliyordum. "Tüm bunların tek bir sorumlusu var, o da şu an zindanda." Ceyhun'un gözlerinin boşluğa takıldığını gördüm. "Onu görmek istiyorum."

Kimden bahsettiğini anladığımdan, "Bu iyi bir fikir değil," dedim.

"Nasıl bir fikir olduğu umurumda değil, Mahinev, onu görmek istiyorum." Gözlerini yeniden bana çevirdiğinde onu bu kararından yıldıramayacağımı fark edip derin bir nefes aldım.

Ayağa kalktığımda üzerimdeki uzun, bebek mavisi elbisenin etekleri yere süründü. "Benimle gel," dedim ve ay taşı sütunların arasından ilerleyerek alt kata yöneldim.

Babam, "Gelmemi ister misin?" diye sorduğunda onu kibarca reddettim. Ceyhun ile alt kata indik. Alt katta ay taşlarıyla süslenmiş büyük bir kilim vardı ve ay taşı panellerinden oluşan duvarlarda tablolar yer alıyordu. Solumda kalan ay taşından yapılma şömine yanıyordu. Ağır adımlarla zindanlara indiğini bildiğim, başta süslü başlayan ama ortalara doğru kararan o merdivenleri inmeye başladım. Taş merdivenleri indiğimiz sırada duvarda yanan meşaleler aşağı indikçe kararan ortamı az da olsa aydınlatıyordu.

Zindanın girişinde bekleyen muhafız, varlığımızı fark edince bedenini dikleştirip bana saygıyla gülümsedi. "Bize biraz müsaade eder misin?" diye sorduğumda başını hızlıca sallayarak taş merdivenleri tırmandı ve gözden kayboldu. Gözlerimi Ceyhun'a çevirdim, bir basamak üstümde duruyordu.

"Sakin kalabilecek misin?"

"Evet," dedi doğrudan gözlerimin içine bakarken. Bunu söylerken bile hiç sakin görünmüyordu oysa. "Ama ona senin kadar ben de he-

Ninova

sap sormayı hak ediyorum." Söyledikleri zihnimin içinde yankılanırken sadece yutkundum. "O benim dostumdu. Her zaman sorgulamadan yanında oldum. Elime bir silah verdiğinde ikinci kez düşünmeden o silahı aldım. Benden bir şey istediğinde ikinci kez düşünmeden istediği şeyi yaptım. Şimdi buna hakkım var, Mahinev."

"Kabul etmemiz gereken bir şey varsa Ceyhun, o da onun artık Efken olmadığı. İnanmıştım, birkaç gün öncesine kadar onun Efken olduğuna inanıyordum ama artık ben bile kabullendim. Sen de kabullen. Hesap soracağın kişi Efken olmayacak."

Bana sadece baktı, ardından yanımdan kayıp geçerek zindana doğru yürümeye başladı. Arkasından ilerlerken tedirgin hissetmem gerekirdi belki ama hiçbir şey hissedemediğimi fark ettim. Soluk ay ışığı, hücrenin penceresinden içeri sızıyordu ama hücreyi aydınlatmaya yetmiyordu. Parmaklıkların ardındaki bedenine bomboş gözlerle baktım. Ceyhun hemen önümde duruyordu, ellerini soğuk parmaklıklara koymuştu.

"Yaptıkların yetmedi değil mi?" diye sordu Ceyhun bariton sesiyle.

Kafasını çevirip omzunun üstünden Ceyhun'a baktığında, soluk ay ışığı yüzünün yarısını aydınlattı ve gözlerinden sadece birinin mavi göründüğünü, diğer gözünün karanlıkta kaybolduğunu gördüm. Ölçülü bir yüz ifadesiyle, sanki hiçbir şey hissetmiyormuş gibi Ceyhun'un gözlerinin içine bakıyordu. Ceyhun'un parmaklıkları saran elleri sıkılaştı.

"Hayatım senin götünü toplamakla geçti gitti. Bir kez olsun bundan yakınmadım, sana beni içine sürüklediğin hiçbir şey için tek bir an olsun kızmadım, yeri geldi senin için Sezgi'yi karşıma alıp onunla bile kavga ettim. Haksız olduğunu bildiğim davalarında bile yanında olan tek kişiydim. Elime bir silah verdiğinde bunu ikinci kez düşünmeden aldım ve kullandım. Sen her zaman bir canavardın, bir insanken bile ama ben o canavarı tüm kalbimle, öz kardeşim yerine koydum ve sevdim." Her bir kelime taş kadar ağırdı. Ceyhun avucuyla demir parmaklığa sertçe vurunca parmaklıklar sallandı. "Senden bir kez olsun bir şey istemedim, kendi çıkarlarımı bir an olsun gözetmedim, benim için önemli olan senin istediklerindi ve bu hayatta yapa-

Ninova

yalnız olduğunu bildiğim için seni ailem olarak gördüm, seni ailemin bir üyesi olarak kabul ettim!" Demir parmaklıklara bir kez daha vurdu. "Bakma öyle alık gibi, hiçbir şey hissetmediğini zaten biliyorum ama hiç olmazsa utanmış numarası yap karşımda!"

Yüzü hâlâ ifadesizdi, gözünü bile kırpmadan sakince Ceyhun'a bakıyordu.

"Yaptıklarından biraz olsun utan!" diye bağırdı Ceyhun, parmaklıklara bir kez daha avuçlarıyla vurunca gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. "Sezgi'yi kız kardeşin gibi sevdiğini söyleyen sendin, benim sadece dostum değil kardeşim olduğunu söyleyen sendin!" Bir kez daha parmaklıklara vurduğunda gözlerimi açıp pencereden süzülen ay ışığına baktım. Yağan karın gölgesi, ay ışığının içinden geçiyordu.

Ne tuhaftı, ateşin gölgesi yokken soğuğun vardı.

"Onun ne kadar acı çektiğini gördün mü? Çığlıklarını duydun mu?" diye bağırdı Ceyhun. "Duydun, gördün, değil mi? Biliyorsun! Ama sen böyle bir adamsın. Böyle bir adam olmasaydın, sevdiğin kadının kardeşinin ölümüne çanak mı tutardın lan sen?" Kalbim öyle bir sıkıştı ki eğer kendimi hızla toparlamasaydım bir adım geri sendelemek zorunda kalacaktım. "Sen böyle bir adam olmasaydın, kendi soyundan olanların ölümüne çanak mı tutardın lan?" Demir parmaklıklara bir kere daha vurdu. "Senin ellerinde herkesin kanı var. Senin ellerinde benim doğmamış çocuğumun kanı var!"

Mavi gözlerde bir anlığına olsun bir duygu yakaladım sandım ama o duygu hızla kayboldu; yerini derin bir boşluk aldı. Nefretim göğsümün içindeki duygulara doğru bir adım daha attı ve tüm duygular sırtını kalbimin duvarlarına yaslayarak sonun geldiğinin farkında bir şekilde gözlerini yumdu.

"Ben size hiçbir şey yapmadım, herkes seçimlerinin bedelini ödedi," dedi Nemesis sessizce.

Ceyhun avucunu tekrar parmaklara vurarak, "Ne seçiminden bahsediyorsun lan sen?" diye bağırdı öfkeyle. "Bana hiç kimse seçim yapma hakkı verdi mi lan? Ben ne seçimi yaptım da bedel ödüyorum? Ulan şerefsiz, kardeşimdin lan sen benim! Sen bile kendi karşında durduğunda, senin yanında olan kimdi lan?"

Nemesis gözünü bile kırpmadan Ceyhun'a bakarken öyle kayıtsız görünüyordu ki Ceyhun tamamen zıvanadan çıkarak demir parmaklıkları sallamaya başladı. "Çok isterdim!" diye bağırdı öfkeyle. "Ölümün anahtarlar yüzünden değil, benim ellerimden olsun çok isterdim lan! Çok isterdim! Duydun mu beni lan? Duydun mu lan?" Parmaklıkları sallamaya devam ediyordu ama öfkesi azalmak yerine sanki daha da çoğalıyordu. "Hayatına girdiğin herkesin hayatını siktin attın lan sen! Bana en başta demiştin, hatırlıyor musun? Ben insanlara zarardan başka bir şey değilim, demiştin! Öylesin, öylesin lan öylesin! Sezgi'yi kaybedecek olursam, sırf çocuğumuzu hayatta tutabilmek için kendisinden vazgeçecek olursa, o ellerimden kayıp gidecek olursa... Affetmeyeceğim lan seni! Gebermiş leşine bile nefret duyacağım lan, duydun mu beni? Değilsin kardeşim falan! Sen bundan sonra benim en büyük düşmanımsm lan!"

"Ceyhun," diye fısıldadım, müdahale etmek istemiyordum ama öyle öfke, öyle acı yüklü görünüyordu ki elimden bir şey gelmemesi canımı acıtmıştı.

"Bu kız ne yaptıysa seni sevdiğinden yaptı lan!" diye bağırdı Ceyhun, duraksadım. "Sen kendinden vazgeçtiğinde bile bu kız senden vazgeçmedi! Duydun mu lan beni? Şimdi yaptıklarının bedelini bu kız ödesin istiyorsan, bok ödeyecek lan bok ödeyecek! Yaptığın her şeyin bedelini ödeyen sen olacaksın! Seni sevdiği için seni korumaya çalışan bu kızı önümüze yem diye atıp geri çekilemezsin lan sen! Hayvansın lan sen, hayvanın bile vicdanı vardır, yüreğinde merhamet vardır lan, yaratıksın oğlum sen! Canavarsın lan sen!"

"Ceyhun," dedim elimi onun omzuna koyarak. "İnan bana o senin kendini bu kadar hırpalamana değecek biri değil. Boşa dil döküyorsun. O senin olduğunu sandığın kişi değil."

Ceyhun'un demir parmaklıkları kavrayan elleri gevşedi. Başını önüne eğip alnını soğuk demir parmaklıklara yasladı ve "Efken," dedi sessizce. Duraksadım, omzundaki elim de donup kaldı. Gözlerimi Nemesis'e çevirdiğimde, pürdikkat Ceyhun'a baktığını gördüm. "Yok mu hiçbir yolu?" diye fısıldadı alnı hâlâ demir parmaklıklara yaslıyken. "Kurtaramaz mısın Sezgi'yi? Çocuğumu kurtaramaz mısın?"

Kalbim hızla karanlık bir kuyuya düşüyormuş gibi hissettim.

Çaresizlik miydi bu? Sesi titriyordu, yüzüne bakmaya tahammülü yokmuş gibi başım önüne eğmişti ama yine de ona sesleniyordu, bir yerlerde dostu hâlâ onu duyuyorsa şayet, dostundan yardım dileniyordu.

Tekrar, "Efken," dedi titreyen sesiyle. "Her şeye rağmen..." Sustu, yaşanan derin sessizlikte dişlerini gıcırdattığını duydum. "İnandığım tek adamdın. Senin için canımı ortaya koymaktan hiç çekinmedim." Yüzünden akıp zemine damlayan gözyaşını gördüm. "Kalbimi istesen kendi ellerimle senin için sökerdim çünkü biz kardeştik." Çenem Ceyhun'un çaresizliği karşısında titreyince dişlerimi sıktım. "Benim için başarabilir misin?"

Nemesis sessiz kaldı.

"Efken, yaşatsana," derken başı parmaklıklara yaslı olsa da bedeni sarsıldı. Meşalelerdeki ateşlerin de yalpaladığını gördüm. "Efken, güvendiğim tek adamdın." Dudaklarımın arasından süzülen titrek nefesle bakışlarımı Ceyhun'dan kaçırdım. "Efken, yardım et bana."

Nemesis hâlâ sessizdi.

Ceyhun sessizce geri çekildiğinde elim omzundan kayarak boşluğa düştü. Hiçbir şey söylemeden sırtını hücrenin parmaklıklarına döndüğünde, Ceyhun'un yaşlı gözleriyle karşılaştım. Kalbimin atışları yavaşladı ve yüzü acıyla perçinlenmiş o adama bakakaldım.

Ceyhun vazgeçmiş bir hâlde zindanın çıkışına doğru yürürken Nemesis, "Ceyhun," dedi aniden. Ceyhun durdu ama dönüp ona bakmadı. "Yapabilirim."

Ceyhun'un bedeninin sarsıldığını gördüm.

"Sezgi'yi ve bebeğinizi kurtarabilirim."

NEMESİS / EFKEN KARADUMAN

Zindanda geçen ilk gecemde, Nemesis'in de Saul'un da hatıralarına sızıp geçmiş hayatlarına dair anıları yakalamaya çalıştım. Saul'un anılarının her birinde savaşa rastlıyordum. İlk hatıra beni savaşın ortasına uyandırmıştı. Gümüş Pençelerin farklı bir ırk ile yarattığı kaosun sonucunun ne kadar kanlı olduğunu gözlerimle görmüştüm. Katliamdan farksız olan savaştan geriye birbirine dolanmış cesetler

kalmıştı. Kanın ve çürümenin kokusunu alabilmem bile Saul'un anılarının zaten bana ait olduğunu gösteriyordu. Kafamı kaldırıp vadiye baktığımda, anılar titredi ve savaştan önce vadi karla kaplı olsa da huzurlu görünüyordu. Savaştan sonra ise karlar artık beyaz değil, kanın rengiyle lekelenip bordoya dönmüştü. Saul'un anılarında daha derine ilerledim ve Mēness ile olan anları görmeye çalıştım. Zamanı olmadığını bilmeme rağmen geçmişteki hallerimizi görmenin bana biraz olsun iyi hissettireceğini biliyordum ama iyi hissetmeyi hak etmediğimin de farkındaydım.

Mēness ile herkesten gizlemek zorunda kaldığımız birlikteliğin, yakalanmaktan çok bitmesinden korkarak ilerlediğimiz evrelerinden birinde, karlı vadide başını omzuma yaslamış, güneşin kar kristallerinin üzerine düşerek yarattığı parıltıları izlediği ânın içine çekildim. Yorgundu çünkü yaklaşan savaşı öngörebiliyordu, korkuyordu çünkü ellerine benim kanımın bulaşmasını istemiyordu, sessizdi ama o sessizliğin dibine çökmüş çığlıkları duyabiliyordum. Kurtarılmayı istiyordu ve aynı zamanda beni kurtaran kişi olmayı da çok istiyordu. Güneş onun kızıl gözlerine düşerek harelerindeki kan denizini kaynattığında bana baktı ve "Kendimin bile en büyük düşmanıyım ama tüm kalbimle istesem bile senin düşmanın olamam," dedi. Kızıl gözlerine bakarken anı yavaşça eriyerek kayboldu ve yeniden burada, Yılan Kalesi'ndeki karanlık zindanda tek başıma kaldım.

Şimdi onun en büyük düşmanıydım. Üzerinden yıllar geçmiş olmasına, ölüp başka bedenlerde yeniden doğarak birbirimize ulaşmış olmamıza rağmen kendine duyduğu düşmanlığı bir kenara bırakamamıştı ama artık tek düşmanı kendisi değildi; asla düşmanlık duymayacağına dair yemin ettiği adam, artık onun en büyük düşmanıydı. Oysa o zamanlar Mēness'in kendisinden daha büyük bir düşmanı yoktu. Onu ilk tanıdığım zamanlarda Mahinev'in de kendisinden daha büyük bir düşmanı yoktu.

Nemesis'in anıları beni içeri almadı. Nemesis yanımın da kendi anılarını hatırlamadığını, koca bir boşluğun içinde tek başına boğulduğunu anladım. Nemesis'in geçmişinde saklanan neydi? Neden en

eski geçmişimi, bu dünyaya düşen ilk hâlime dair hiçbir anıyı hatırlamıyordum?

Başımı soğuk duvara yaslayıp gözlerimi yumdum. Sezgi ve bebeği kurtarmanın bir yolu vardı ama Sezgi'nin çığlıklarını ilk duyduğum anda içimde doğan koruma içgüdüsünü susturmak zorunda kalmıştım. Çünkü Mahi'nin hâlâ burada olduğumu, sonunda bu bedendeki esas uyanışı gerçekleştirdiğimi bilmesini istemiyordum. Kararlarını etkileyecek bir şeydi bu. Göz yumulmaması gereken bir şeydi. Kendini bir daha affetmemesine neden olacak bir kararın içine çekilmesini istemiyordum. Bu yüzden bir kalpsiz, bir zalim olarak yaşamak daha doğruydu. Sezgi'nin ayaklarına kapanıp özür dilemek istiyor olsam da onun acısına hemen son vermek için çıldırıyor olsam da durmak ve onların bana gelmesini beklemek zorundaydım. İlk teklifi ben yapacak olursam, onun aklını da kalbini de yeniden karıştıracağımı biliyordum.

Verdiğim yanlış kararların bedelini ona ödetmeyecektim.

Kaleye getirilmeden önce Hatem'in bana yönelttiği bakışları hatırladım. Neden, der gibi bakıyordu. İbrahim'in hemen yanımda durmuş verandadaki karmaşayı izlerken, "Hiç mi pişman değilsin?" diye sorduğunu hatırladım, verecek binlerce cevabım olsa da ağzımı açıp tek kelime etmemiştim. Yaren'i görmeyi çok istemiştim ama onu bana göstermemişlerdi; Sezgi'nin çığlıkları yaptığım her şeyin ağırlığını taşıyan bir yumruk gibi durmaksızın göğsüme inerken her şeyi kabullenmiştim.

Saatler kayıp gitti, düşüncelerim hiç durmadı ve sonunda Ceyhun'un sesini duyduğumda düşünceler etrafa saçıldı. Söylediği her şeyi yüzümde yaprak bile kımıldamadan izlesem de her şey göğsümün ortasındaki karmaşaya ateş olup düşmeye, o karmaşayı yakarak dumanıyla beni boğmaya başladı.

Söylediği her şey doğruydu; söylediklerinin tamamında haklıydı. Kimse yokken o vardı, her zaman arkamdaydı ve istemediğim anlarda önüme geçen de o olmuştu; onunla omuz omuza çarpışmıştık. Herkesi harcayabilecek kapasitede biri olmama rağmen Ceyhun, benim için harcanmayacak ya da hırslarıma teslim edilemeyecek kadar değerliydi. Ona karşı içtendim; o benim dostumdu.

Ninova

Söyleyeceklerini bitirip bana sırtını döndüğünde, yardım istediği kişinin Nemesis değil, bir zamanlar dostu olan Efken Karaduman olduğunu biliyordum.

"Yapabilir misin?" diyerek bana doğru dönüp baktığında, kahverengi gözlerinde eski dostuma rastladım. Kravatsız lise gömleklerinin etekleri dışarıda, iki serseri bıçkın, sınıfın en arka sırasında karşılıklı oturur, petekten yayılan sıcaklık yüzünden söylenerek bilek güreşi yapardık. Gözlerime tam da o zamanlarda baktığı gibi bakıyordu. Elime bir fırça alıp geleceği resmetmeye başlamışım da yanlış bir renk yüzünden tüm tabloyu mahvetmişim, sonunda elimde tuttuğum fırçayı da ortasından kırmışım gibi hissediyordum; düzeltilebilecek hiçbir şey kalmamıştı geriye. Artık elimde fırçayı tutuyor olmamın, paletimde farklı renklerin olması, hiçbir şey tabloda yarattığım yanlışlığı değiştirmeye yetmeyecekti. O hâlde ne fırçaya ne palete ne de renklere ihtiyaç vardı artık. Bu karanlık kuyuda tek başıma boğulmaya alışkındım ama beni boğan suyun sevdiklerimin kanı olduğunu fark etmek beni parçalara ayırmıştı.

"Yapabilirim." El ve ayaklarıma bağladıkları anlamsız zincirlerle hücrenin parmaklıklarının önüne doğru yürüdüm. Her bir adımımda yerde sürünen zincirin sesi etrafa yayılıyordu. Ceyhun, "Bedeli canım bile olsa bu bedeli öderim," diyerek tıpkı benim gibi parmaklıklara doğru yürüdü. Benden bir şey istiyordu ve yapmam için canını ortaya koyuyordu. Bu beni sanki mümkünmüş gibi daha da büyük bir enkaza çeviriyordu; oysa öyle çökmüştüm ki artık enkaz bile değildim, etrafa dağılmış moloz yığınıydım.

"Canını istemiyorum." Kahverengi gözleri cevabıma karşı umutla bana baktı. Mahi'nin hemen Ceyhun'un arkasında çatık kaşlarla bana baktığını hissedebiliyordum ama gözlerimi Ceyhun'dan ayırmadım. "Sadece kılıcımı istiyorum."

"Pislik!" diye bağırdı Mahi, ince sesi çatlaklara ayrılmış, o çatlaklardan bana yöneltilen zehirli öfke akmaya başlamıştı. Ona bakmadım, Ceyhun'un gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Ceyhun kaşlarını çattı, ne diyeceğini bilemiyormuş gibi bir hâli vardı. Biliyordum, o sadık bir adamdı, değer verdiği insanlara asla ihanet etmezdi ama

Ninova

namlunun ucunda duran da sevdiği kadın ve çocuğuydu. İnsan mecbur kaldığında ihanet etmeyi de öğreniyordu. "Seni kandırıyor Ceyhun, ölen birini geri getirebilseydi..."

Cümleyi tamamlamasına izin vermedim.

"Sezgi hâlâ ölmedi, bebek de öyle," diyerek gözlerimi Mahi'ye çevirdim. "Üstelik kılıcı kendi çıkarlarım için istediğimi düşünüyor olabilirsin ama kılıcım olmadan gücümün nasıl yıkıcı boyutlara ulaştığını gözlerinle gördün. Sezgi'ye ve bebeğe zarar vermeden onları bu çukurdan çıkarabilmem için gücümün hâkimiyetini elime almam gerek."

Söylediğim şey yalan değildi ama zamanı geldiğinde bunun doğru olduğuna onu inandıracaktım.

"Yalan söylüyor, Ceyhun," dedi Mahi sertçe. "Kılıcı alırsa neler yapacağını biliyorsun."

Gözlerimi o kızıl gözlere çevirip, "Başka şansın varsa buyur, sen yap öyleyse. Sadece yardımcı olmak istemiştim," dedim zehirli bir gülümsemeyle.

Mahi, "Kendi çıkarların için yapmayacağın şey yok değil mi?" diye sordu tükürür gibi.

Ellerimi havaya kaldırıp teslim oluyor gibi yaptığımda bileklerime sarılı zincirler şıngırdadı. "Sadece yardımcı olmaya çalışıyordum."

Ceyhun, "Gerçekten yapabilir misin?" diye sorunca Mahinev, "Ceyhun," diye fısıldadı. Bana karşı öfkesi çok güçlü olsa da Ceyhun'a duyduğu şefkati görebiliyordum.

"Evet," dedim.

Mahinev, "Onun çaresizliğini kullanacak kadar adisin!" diye hırladı.

"Bu size koştuğum bir şartmış gibi davranma. Yapabilmem için kılıca ihtiyacım var."

"Mahinev, gerçekten yapabilir," diyen Ceyhun, gözlerini Mahinev'e çevirdi. Mahinev'in dayanamayacağını, Sezgi'nin iyiliği için kılıcı bana teslim edeceğini biliyordum. Yine de bir süre daha direneceği kesindi.

"Ceyhun, bunu yapamayız. Onun neler yapabileceğini bilmiyor musun?" Sorusu Ceyhun'a değil de daha çok kendisine gibiydi.

"Başka çarem olsaydı senden bunu ister miydim?" Ceyhun'un sesi titriyordu, buna katlanamadım ve bakışlarımı sanki onlarla ilgilenmiyormuşum gibi yaparak farklı bir yöne çevirdim.

"Ceyhun, babam buna asla göz yummaz," dedi Mahinev.

"Ben bunu babandan değil, senden istiyorum," dedi Ceyhun. "Görmüyor musun? Onları kaybediyorum."

Mahinev'in bana baktığını hissettim ama o kızıl, iri gözlere karşılık vermek yerine zindanın soğuk duvarlarını izlemeye devam ettim. "Başka bir yolu yok mu?" diye sorduğunda, tek kaşımı kaldırıp omzumun üstünden ona baktım. "Benim yapabileceğim hiç mi bir şey yok?"

"Bunu bana mı soruyorsun?" diye karşılık verdim. "Kim olduğumu unutuyorsun herhâlde? Seni senden daha iyi tanıdığımı kabul ediyor gibi bir hâlin var ama sana söyleyeyim, senin yapabileceğin bir şey yok."

Burnundan sert bir nefes vererek, "Kılıcı aldığında yapabileceklerini biliyorum," dedi.

"Kılıç olmadan çok daha kötülerini yapabileceğimi de biliyorsun. Kılıçsızken, kılıcımla olduğumdan daha tehlikeliyim. Bunu neden anlamak istemiyorsun?"

Bana dikkatle baktı. Bunun gerçek olduğunu içten içe biliyordu. Ceyhun bir kez daha Mahinev'e yakarırcasına, "Bırak yardım etsin, yalvarırım," dedi. Ne kadar zamandır umutsuzluk denen okyanusta boğuluyordu bilmiyordum ama şimdi sesinde küçük de olsa bir umut vardı ve o umudun parçalanıp kaybolmasından çok korkuyordu; bu yüzden o umuda sıkıca sarılmıştı.

"Sezgi'yi kurtarmayı ben de çok istiyorum ve elimden geleni yapacağım ama..."

"Mahinev, o daha fazla dayanamaz, anlamıyor musun? Sen yapabilecek bir şey bulana dek onu da bebeğimizi de kaybedeceğim," dedi Ceyhun aniden, sesi isyan eder gibiydi. Yaşanan her şeyin sorumlusu sizsiniz, hiç değilse bana yardım edin, der gibiydi. "Bana yardım et. Senden ilk kez böyle bir şey istiyorum. İstememem gereken bir şey belki biliyorum ama başka çarem yok. Onu kaybedemem."

Sezgi'nin acı yüklü çığlığı tüm duvarları sarstığında kafamı kaldırıp zindanın çıkışına doğru baktım. Öyle güçlü çığlık atmıştı ki sesi koca kalenin içinde yankılara bölünerek her yere ulaşmıştı. Ceyhun korkuyla merdivenlere doğru koşmaya başladığında, "Sezgi'nin fazla zamanı kalmadı," dedim. İri gözleri beni bulmadı, öylece boşluğa bakıyor, yumruklarını sıkıyordu. "Yanlış bir karar daha vermediğinden emin ol, Mahi. Omuzlarında yeterince yük varken bir de Sezgi'nin ve bebeğin yükünü taşıyamazsın."

Çünkü vicdan azabından parçalara bölüneceğini biliyorum, dedim içimden. *Çünkü kendini zaten hiç affetmeyen sen, bu defa kendinden tamamen vazgeçeceksin ve bunu çok iyi biliyorum.*

"Yarattığın çaresizlikten keyif alıyor musun?" diye sorarken bana değil, zemine bakıyordu. Bakışlarını yavaşça yerden kaldırıp bana çevirdi ve gözlerimin içine baktı; gözlerinde karanlığı gördüm. Uçsuz bucaksız bir karanlık, o kızıl gözlerin içinden bana doğru uğultuyla yaklaşıyordu. Sonunda onu öyle çok nefretle doldurmuştum ki bana bakarken gözleri parlayan o küçük kız çocuğunu gömmüş ve avucunda hâlâ o kızı gömdüğü mezarın toprağı varken gözlerimin içine bakmıştı sanki.

Sessiz kaldım. Sırtını bana dönerken gözlerinin yüzümden uzaklaştığı ânı izledim, etekleri havada uçuştu ve hızla merdivenlere yönelerek gözden kayboldu.

Sezgi'nin acı dolu çığlığı bir kez daha kalenin duvarlarında çağladı.

Gözlerimi yumdum ve "Özür dilerim," diye fısıldadım kendi kendime. "Yaşattığım her şey adına özür dilerim."

Bu bir özürdü, evet ama affedilmeyi kesinlikle istemiyordum.

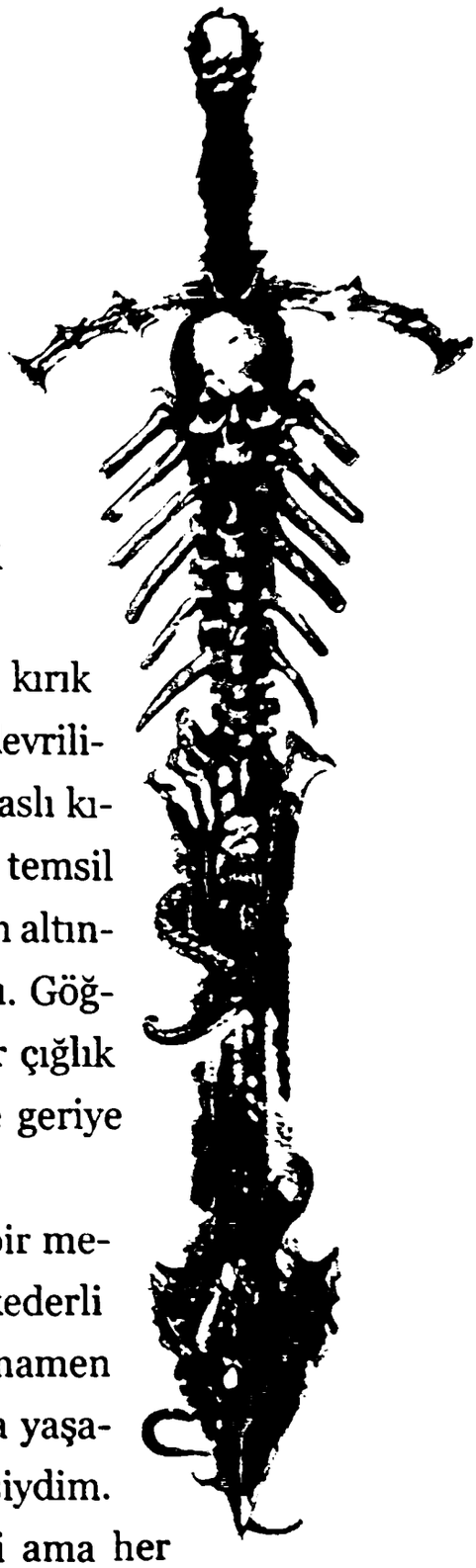

15. KILIÇ ÜÇLÜSÜ

THE SİNS OF THY BELOVED, UNTİL THE DARK

Karanlık bir kilisenin vitraylarından süzülen kırık ışıklar, tarottaki kılıç üçlüsü kartının üzerine devriliyordu. Kalbin köşelerine saplanmış üç soğuk, paslı kılıç. Yitip giden umudu, bir ihaneti ve bir vedayı temsil eden kılıçlardı bunlar. Hava ağırdı, gri bulutların altında boğucu bir sis tüm şehri etkisi altına almıştı. Göğsümde bir ağırlık, boğazımda düğümlenmiş bir çığlık hissediyordum. Sanki gece ruhumu yutmuş ve geriye sadece acının keskin hatları kalmıştı.

Bu duygu, eski bir mezarlıkta, unutulmuş bir mezar taşının başında durmak gibiydi. Rüzgâr kederli bir ilahi fısıldıyordu; ne iyileşebilirsin ne de tamamen kırılabilirsin. Sanki ben o kalptim ve kılıçlar da yaşananlardı; sanki ben tarottaki o kartın ta kendisiydim. Kılıçlar beni hayatta tutacak kadar derindeydi ama her nefeste sızlıyordu. Bir tanesi bir milim oynasa, daha derine kaysa ölecektim ama ölemiyordum da.

Kilise görüsü hızla gözlerimin önünden silindi.

Sezgi'nin çığlığı, Yılan Kalesi'nin duvarlarını bir bıçak gibi kesti; ses ay taşı sütunların arasında yankılanarak ruhuma saplandı. Ceyhun'un adımları taş zeminde bir gölge gibi kayboldu. Onun peşinden koştum, merdivenleri tırmandım; meşalelerin alevi yüzüme sıcak bir

Ninova

nefes gibi çarpsa da içim buz gibiydi. Sezgi'nin inlemeleri yukarıdan bir ağıt gibi süzülüyordu.

Kılıç üçlüsü göğsümde paslı bir gerçek gibi sızladı. Üç kılıç, üç yara: Sezgi'nin acısı, babamın çaresizliği, Nemesis'in ihaneti. Merdivenler bitti. Salon loş bir ışıkla doluydu; vitray camlardan süzülen kar taneleri kırmızı ve mor lekeler gibi zemine düşüyordu. Sanki kale kan ağlıyordu. Kapıyı ittiğimde menteşeler rahatsız edici bir inilti çıkardı. İçeri adım attım; salon bir kilise gibi geniş ama soğuktu. Ay taşı sütunlar karın ışığını içti, vitraylar geceyi kan kırmızı lekelere böldü. Sezgi'nin kaldığı odaya kadar hiç durmadan koşmaya devam ettim. Nihayet o kapıya ulaşıp onu da ittiğimde Sezgi'yi gördüm. Yatağın üstünde kıvranıyordu; yüzü terle ıslanmış, kızıl saçları alnına yapışmıştı ve gözleri bir kâbusun içinde kaybolmuş gibiydi. Kan, yatağın siyah kumaşına sızıyor, kırmızı bir mürekkep gibi yayılarak zemine damlıyordu. Marlar, aceleyle odanın içinde geziniyorlardı. Biri elinde cam şişe tutuyordu, ağrı kesici olduğunu Sezgi'nin koluna enjekte etmeye çalıştığında anladım. İğne tenine battı ama Sezgi'nin inlemesi kesilmedi. "Yine mi?" diye sordu Marlardan biri. "Bu beşinci doz. Artık işe yaramıyor."

Ceyhun, yatağın ucunda diz çökmüş, Sezgi'nin elini avuçlarının içinde sıkıca tutuyordu. "Dayan," diye fısıldadı, fırtınanın kıyısındaki gözlerinin odaksız baktığını fark ettim. "Sezgi, lütfen dayan."

Sezgi gözlerini araladı. "Bebeğim," diye mırıldandı, sesi kopmak üzere olan bir ip gibi gergindi. Kan bacaklarından sızıyor, kumaşa yayılıyor, zemine damlamaya devam ediyordu. Oda demir ve tuz kokuyordu; oda Sezgi'nin kanı gibi kokuyordu.

Esmer bir Mar Kadını, "Bir doz daha," dedi ama sesi umutsuzdu. Yararlı olabilecek tüm zehirleri panzehir olarak arkadaşıma veriyor olsalar da acı artık dayanılamayacak boyutlara yükselmiş olmalıydı ki arkadaşım ağrı kesicilere yanıt vermiyordu. Sadece çok acı çekiyordu. İğne Sezgi'nin koluna battığı an çığlığı tüm camları patlatacak kadar yükselerek kulakları çınlattı. "Artık yapabileceğim hiçbir şey kalmadı," dedi esmer Mar Kadını.

Ninova

Ceyhun, "Bunu senden istemeye hakkım yok, biliyorum ama hiç değilse sen benimle kal, yalvarırım doğuma izin ver," dediğinde Sezgi acıdan kıvranıyor olsa da çırpınmaya, acı dolu kollarını savurarak Ceyhun'a vurmaya başladı.

Sezgi'nin gözleri yüksek doz bir madde almış gibi irileşti, siyah göz bebekleri büyüyerek gözlerinin yeşilini tamamen kapladı.

"Defol git!" diye çığlık atmaya başladı. "Uzaklaş benden! Vermem onu, onu kimseye vermem!" Acı dolu çığlıklarına karışan gözyaşlarında boğulacak gibi görünüyordu. Buz tutmuş ellerimi sıkarak ağır adımlarla yatağın önüne ilerledim, kanına bastığımda kalbimdeki ağırlık arttı. "Katilsiniz siz!" Çığlık atıyor, kıvranıyor, soluk soluğa ağlıyordu. Elimi onun acısını dindirmek ister gibi yavaşça karnına koyduğumda bir an durup derin bir nefes aldı. Odaksız bakan gözleri benim gözlerime tutundu ve "Mahinev," dedi dudaklarını büke büke. "Yalvarırım almasınlar onu içimden. Ben böyle devam edebilirim, o gelişimini tamamlayana kadar buna tahammül edebilirim, yalvarırım bir şey yap."

Parmaklarımı karnından çekmeden yatağın kenarına oturarak, kurulması en zor cümlelerden birini kurdum. "Sezgi, ölüyorsun."

Sezgi bir an için gözlerimin içine bakakaldı.

O kısacık bakış, kalbimi parçalara ayırmaya yetti. Nefes alamadım, kelimeleri toparlayamadım, hisler zaten darmadumandı; sadece arkadaşımın gözlerinin içine baktım ve o an ölmeyi diledim.

"Onu içimden cansız bir şekilde çıkardığınız an ben zaten öleceğim!" diye bağırdı birden yüzüme doğru. Elimi itmeye çalıştı ama buna bile gücü yoktu. Bacaklarını kaldırıp beni tekmeledi, yataktan kalkmamı istiyor gibi çığlık atarken bir yandan kıvranmaya devam ediyordu. "Bir şey yap ya da defol git! Bir şey yap ya da git!" diye sürekli olarak bağırıyordu. Bacaklarını tutup onun kendine daha fazla zarar vermesine engel olmaya çalıştığımda, parmaklarıma bulaşan sıcaklık ellerimin titremesine neden oldu. Kafamı eğip ellerime baktığımda, Sezgi'nin kanının ellerimde olduğunu gördüm.

Tıpkı diğer herkesin kanı gibi Sezgi'nin de kanı parmaklarıma bulaşmıştı.

Ninova

Kana bulanmış ellerime, sonra da Sezgi'ye baktım. Yataktan kalkıp sendeleyerek geriye doğru gittim, sırtım bir Mar'a çarptı ve Mar özür dileyerek geri çekilirken bakışlarımı avuçlarıma indirdim.

Vermeil, "Bu geceden sağ çıkabilmesinin tek yolu bu," diye fısıldadı sessizce. Onun hemen arkamda olduğunu, fısıltısı omurgamdan aşağı bir yılan gibi kaydığında anladım. Ne diyeceğimi bilemeyerek Vermeil'a doğru döndüm. Beyaz kirpikleri titriyor, gözleri acı bir gerçekle kaynıyordu.

Ceyhun, "Yalvarırım!" diye bağırınca irkilerek ona doğru döndüm. Birden ayaklarımın önünde yere çöktü, ellerini zemine bastırdı ve kafasını kaldırmadan, "Yalvarırım sana Mahinev, yalvarıyorum bir şeyler yap," dedi, sesi titriyordu. Titreyen, arkadaşımın kanma bulanmış ellerimi ona uzatmak istedim ama yapamadım, gözümü bile kırpmadan Ceyhun'un yerdeki çaresiz görüntüsüne bakıyordum. Kafasını kaldırıp bana baktığı an gözlerine dolan gözyaşlarıyla karşılaştım. Çok geçmeden o gözyaşları sicim gibi kayarak yüzünde ilerlemeye, çenesine ulaşmaya başladı.

Çaresizlik insana her şeyi yaptırabilirdi. Aynı zamanda öfke de insana her şeyi yaptırabilirdi. Ceyhun başını önüne eğip daha şiddetli ağlamaya başladığında, onun hıçkırıklarına Sezgi'nin acı dolu çığlıkları karıştı. Kana bulanmış parmaklarımı içeri doğru çekip yumruk hâline getirdim ve gözlerimi Sezgi'ye çevirdim.

Çok kan vardı.

"Yapacağım," diye fısıldadığımda sesim bana değil, bir yabancıya aitmiş ve o yabancı uzaklardan bana sesleniyormuş gibi hissettim. Ceyhun yavaşça kafasını kaldırıp bana baktı, odadaki tüm Marların gözlerinin bana çevrildiğini fark ettim. "Kılıcı ona vereceğim."

Ceyhun başını yeniden yere eğdi ve ağlamaya başladı ama bu kez acıdan değil, hissettiği yakıcı umuttan ağlıyordu.

Göze alıyordum. Almak zorundaydım. Şu an her şeyi göze almaktan başka bir çare bulamıyordum. Sırtımı dönüp odadan çıkarken omzum Vermeil'ın omzuna çarptı ama durmadım, duramadım, dönüp ikinci kez ne Sezgi'ye ne de Ceyhun'a bakabildim. Mahvettiğim hayatlarımn içinden hiçbir şey olmamış gibi çıkıp gidemezdim; aşk

Ninova

uğruna göze aldığım her şeyden sonra şimdi de bir kez olsun dostlarım için her şeyi göze almak zorundaydım.

Bir bebeğin ölümüne göz yumamazdım.

Arkadaşımın ölümüne göz yumamazdım.

Bunu yapamazdım.

Elbisemin kana bulanmış tülleri yerde sürüklenirken üst katın holünde ilerlemeye başladım. Ayağımın altındaki kan, her bir adımda zemine bulaşıyor, orada Sezgi'nin ve Ceyhun'un acısının ne kadar gerçek olduğunu kanıtlayan kızıl lekeler bırakıyordu. Odamın kapısını açarken parmaklarımdaki kan kapıya da bulaştı. İçeri girdim, odada bir hayalet gibi ilerledim ve odadaki büyük sandığın önünde durdum. Ağlama isteği orada duruyordu ama bu istek gerçeğe dönmeye yetmeyecek kadar çürümüştü; artık ağlayamıyordum. Sandığı açtım ve dün gece ellerimle yerleştirdiğim kılıcı yavaşça uzandığı yerden kaldırarak kanlı avucumun içine aldım. Hatıralar yavaşça geldi. Babamın kılıcı bana uzattığı o ânın içine çekildim. Gözlerime baktı ve "Sen kendinden nefret etsen bile ben seni seviyorum," dedi. "Sen yaptıklarından utansan bile ben hâlâ seni küçük gururum olarak görüyorum."

Gözlerimi yumup kanlı parmaklarımı kılıcın sapma sıkıca sardım. Ağlama isteği oradaydı ama ruhum artık bu isteği görmezden gelmeyi öğrenmişti; o istek, bir köşede çürümeye mahkûm edilmişti.

Bir an kılıcı tutan elim titredi. Ayaklarımın altındaki zemin kayıyormuş gibi hissettim ve çok geçmeden kılıç da parmaklarımın arasından kayarak yere düştü. Kılıcın düştüğünde çıkardığı ses küçük bir tıngırtıdan ibaret olsa da zihnim bir an o gürültüyü çok büyük bir kaosa dönüştürdü. Hızla odanın içindeki banyoya doğru ilerlemeye başladım. Her bir adımımda bedenim savruluyor, etraftaki şeylere çarpıyordum. Banyonun kapısını şiddetle açtım, kapı duvara çarparak sallanıp bedenimin üzerine geldi ve elimle yeniden ittim. Klozetin serin kenarlarına tutunarak diz çöktüğümde başım da dönüyordu. Parmaklarıma bulaşan kanın, klozetin beyaz yüzeyini lekelediğinin farkında bir şekilde öğürmeye başladım. Mide bulantısı öyle yoğundu ki sanki her öğürdüğümde bir duygu içimden köklerini asılarak çıkıp gidiyor, beni terk ediyordu ama acı baki kalıyordu. Devasa mermer

Ninova

banyoda sürekli olarak öğürmeye, kanlı parmaklarımla klozetin kenarlarını pençeler gibi sıkıca tutarken titremeye devam ediyordum. Banyodaki tek ışık kaynağı pencereden içeri sızan ay ışığıydı. Tenim buz gibiydi, alnımdaki soğuk ter damlalarını hissedebiliyordum ve düşünceler büyük bir hızla yeniden zihnime saldırdığında kusma isteği azalacağına daha da çoğaldı.

Dakikalarca öğürdüm, ta ki boğazımda derin bir yanma hissedene ve kendimi durdurmak zorunda kalana dek. Şiddetli mide bulantısının her bir öğürme atağında bir dalga gibi içimde yükseldiğini hissetmiştim ve sonunda kendimi durdurmayı başardığımda başım dönüyor, kulaklarım uğulduyordu. Başımı kaldırıp puslu gözlerle mermer duvarlara baktım, birkaç derin nefes aldım ama içime dolan kan kokusu midemi yeniden allak bullak etti. Sanki burada durmuş, içimde biriktirdiğim her duyguyu kusmaya çalışarak kendimi korumaya alıyordum ama artık koruyabileceğim hiçbir şey kalmamıştı.

Banyonun kapısının açıldığım duydum. Kafamı çevirip gelen kişiyi görmek için kapıya baktığımda görmeyi beklediğim son yüzü karşımda görünce kaşlarım çatıldı. Yaren yüzünde ruh gibi bir ifadeyle bana bakıyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Odasında olmaması beni hem şok etti hem de endişeyle sarmalanmama neden oldu. Gözlerim açık duran kapıdan odanın içine, zeminde öylece uzanan kılıca kaydı. Tekrar Yaren'e baktığımda gözlerimdeki şüpheyi görmüş olacak ki, "Düşündüğün şeyi yapmayacağım, Mahinev," diye fısıldadı.

Ona inanmam gerekirdi belki ama artık kime inanmam gerektiğini bilmiyordum. Sonuçta bir seçim yapması gerekirse beni değil, abisini seçebilirdi; ona kızamazdım. Kollarını kendi bedenine sararak, "Sezgi'nin çığlıklarına tepkisiz kalamazdım, kapının kilidini erittiğim için özür dilerim," dedi sessizce.

"Seni isteyerek kilit altında tuttuğumu düşünme," diyebildim, konuşurken boğazım acımıştı. Soğuk mermere tutunarak yavaşça doğrulmaya çalıştım ama başım hâlâ döndüğünden olsa gerek kayıp dizimi yere vurdum. Yaren telaşla bana doğru yaklaştı, beni kollarımın altından kavrayarak doğrulttu ve klozetin kapağını kapatıp üstüne oturmamı sağladı. Titreyen kanlı elimle sifonun düğmesine bas-

Ninova

ıktan sonra kafamı kaldırıp Yaren'in gözlerinin içine baktım. Siyah gözlerine yayılmış endişe o kadar gerçekti ki bir anlığına ondan şüphe duyduğum için kendimden utandım. Bakışları yavaşça ellerime kaydı, kanı görünce yutkunup, "Sezgi için yapabileceğimiz hiçbir şey kalmadı mı?" diye sordu.

"Herkesi seferber ettim, tüm cadılara haber yolladım, Vitali ne yapabileceğini düşünmeye devam ediyor ama sanırım elimde olan tek şey onun kanı." Gözlerimi yere indirdim. "Bu gece bunu çözüme ulaştıracağım. Aksi hâlde daha fazla dayanamayacak."

"Ne demek istiyorsun?" diye sorarken şaşkın görünüyordu. "Bebeği... Bebeği onun içinden çıkaracak mısınız?"

Ona gerçeği söylemek ve söylememek arasında kaldım. Gözlerinin içine bakarken başım dönmeye, Yaren'in görüntüsü bulanmaya devam ediyordu. Kaşlarımı çatıp gözlerimi kucağımda duran kanlı ellerime indirdim.

"Biz yokken neler oldu?" diye sordum sonunda.

Yaren'in bakışları yavaşça değişmeye başladı ve anıların içine çekildiğini anladım.

*

Biri ışığı kapatıyor, açıyor, kapatıyor ve açıyordu; elini lambanın anahtarından ayırmıyor gibi sürekli bunu gerçekleştiriyordu. Bir noktada hız öyle çok arttı ki artık ışık kapanıp açılmıyor, boşluk baki kalıyordu. İşte Varta'da olan buydu. Güneş gökyüzüne yayılıyor, ışığı henüz her yere ulaşamadan karanlık birdenbire her yeri kaplıyordu; kısır döngü bu şekildeydi. Yelkovan, saniyenin ibresinden bile daha hızlı dönüyordu. Sanki Tanrı gökyüzüne bir parmağıyla mürekkep damlatıyor, diğer parmağıyla yeni, beyaz bir sayfa açıyordu.

Varta halkı tüm bu olanları şaşkınlıkla karşıladı. Başta bunun ne olduğunu anlayamasalar da sonunda zamanda bir kayma yaşandığı açıkça belli oldu. Kısa süre sonra ışıklar bir yanıp bir sönmeyi bıraktı ve zaman kendini şafağa mühürledi; saatler hiç durmadan son sürat hareket ediyor, ibreler birbirleriyle yarışırcasına dönüyordu ama gökyüzü şafağa mahkûm edilmiş gibi soluk mavi bir renkle sabitlenmişti.

Ninova

Her saniye sanki bir gün gibiydi; her şey hızlanmıştı ama insanlar hâlâ aynı görünüyordu. Yaşlanma belirtileri yoktu, ani ölümler yaşanmıyordu, herkes aynıydı ve değişen tek şey zamandı.

Miraç hareket etmiyorken bile bacaklarında derin, kaldıramayacağı ve onu inletecek kadar sarsıcı bir ağrı hissediyordu. Sanki son sürat koşuyordu ama tek yaptığı olduğu yerde öylece oturmaktı. Ellerini bacaklarına bastırıp ağrıyı durdurma isteğiyle kaşlarını çattığı sırada, evin derinliklerinde Sezgi'ye ait bir çığlık duyuldu.

"Suyum geldi!"

Ve kâbus başladı.

*

Yaren, "Ve sonra Sezgi birdenbire çığlık atmaya başladı, her yerde su ve kan vardı," diye fısıldayarak sessizliğe gömüldü.

Doğumu çoktan başlamıştı ve günlerdir bu doğumu durdurarak kendini zehirliyordu. Yavaşça ayağa kalkıp, "Endişelenme, Sezgi iyi olacak," dedim. Yaren bana bunun nasıl olacağını sorguluyor gibi baktı ama ona bir cevap vermek yerine banyodan çıktım. Arkamdan çıkıp banyo kapısını çektiği sırada yerde duran kılıcı alıyordum.

Sessizce, "O kılıçla ne yapacaksın?" diye sordu, korkusunu hissedebiliyordum ama ona verebileceğim bir cevap yoktu. Odamın çıkışına ilerledim, arkamdan gelirken, "Mahinev," dedi. "Bana kızgınsın, değil mi?"

"Değilim," dedim. "Sonuçta onun hâlâ abin olduğunu sanıyorsun ama değil, Yaren. Efken tüm bunlara neden olup köşesine geçip izlemezdi. Elinden geleni yapardı."

"Ben onun artık abim olmadığını biliyorum. Biliyorum ama anahtar sahiplerini gördüğümde..." Sustu, dönüp omzumun üstünden ona baktığımda başını yere eğdiğini ve kaşlarını çattığını gördüm. "Bir an abimi kaybediyorum sandım. Uzun zamandır burada olmadığını, onu çoktan kaybettiğimi bilmeme rağmen..."

"Sana kızmıyorum," dedim dürüstçe. "Senden tek isteğim aptalca bir şey yapmaman. Hepsi bu."

"Ne yapabilirim ki?" diye sorarken kafasını kaldırıp kaşlarını çattı. "Sana bir söz verdim, sözümü tutacağım." Ağzı bunu söylese de gözlerindeki acı öyle barizdi ki bir seçim yapmak zorunda kalırsa, kendinden nefret ederek bile olsa abisi sandığı o yaratığı seçeceğini görebiliyordum.

Ona bir şey söylemek yerine önüme dönüp kılıcı sıkıca kavrayarak yürümeye başladım. Arkamdan gelmedi, sessizce odamın kapısını çektiğini duydum. Gözlerim asma kattan aşağıya kaydı, Marlar ve arkadaşlarım büyük salona toplanmıştı. Babam orada değildi. Nerede olduğunu kalbim biliyor olmalıydı, ayaklarım da kalbime uyarak beni Mahzar'ın bedeninin olduğu odaya yönlendirdi. Ne diyecektim bilmiyordum, onu yeni bir hayal kırıklığının kollarına atmak üzereydim ama bu kez kaderi yanlış bir karar vererek değiştirmek istemiyordum; o çocuk doğsun, Sezgi hayata tutunsun istiyordum.

Bu beni babamın gözünde yanlış kararlar veren biri yapacaksa bile, kalbim doğru kararı verdiğimi haykırarak içimdeki fırtınayı dindirmese bile yumuşatacaktı.

Mahzar'ın olduğu odanın kapısında durup kılıcı sıkıca kavradım. Kapıyı açarken gözlerimi yummak istedim, göreceğim her şeyden kaçmak istedim ama yapamazdım.

Nemesis'e güvenmek, bir ateşin içine yürümek gibiydi ama başka çarem yoktu.

İçeri girdim. Yanılmamıştım. Babam buradaydı. Cam tabutun önünde bir heykel gibi dikiliyordu. Onun omuzlarını ilk kez bu kadar dik, ilk kez bu kadar çökmüş gördüm. Ne hissediyordu bilmiyordum, bilmek de istemedim çünkü fırtına benden öyle çok şey götürmüştü ki kalan enkaza sarılıp hayata devam etmek istiyordum ve enkazın da başka bir hortum tarafından yutulmasından korkuyordum.

İçeri girdiğimi fark etse de bana doğru dönmedi. Yüzünü göremesem de kızıl gözlerinin oğlunda olduğunu, ilk günkü kadar güzel görünen o bedeni izlediğini biliyordum.

"Baba," dediğimde başını önüne eğdi ve derin bir nefes aldı.

"Nerede olduğunu bile bilmiyordum," diye fısıldadı. "Beni buraya kalbim getirdi. Kalbim onun nerede olduğunu biliyor gibiydi." Söyle-

Ninova

dikleri canımı acıtsa da ağlamadım, gözlerim dolmadı; sadece babamın sırtına baktım. Yarattığım bir değil, tam tamına iki enkaz vardı ve ikisi de şu an bu odadaydı. Tek fark, enkazlardan biri artık nefes almıyordu, diğerinin ise aldığı her nefes kalbine batıyordu. "İnsan, evladını hissedermiş. İnsan, evladının kalbi atmasa da göğsü nefesle dolmasa da damarındaki kan kurumuş olsa da evladını hissedermiş." Elini cam tabutun kenarına koyduğunu gördüm. "Onu öyle çok hissediyorum ki sanki şimdi gözlerini açıp gözlerimin içine bakacak." Yutkundu. "Onu öyle çok hissediyorum ki sanki kalbinin atışlarını duyuyorum."

"Baba," diye fısıldadım. Sesim yeniden uzaklardan geliyor gibi hissetmeme neden oldu; sanki içinde olduğum bedenin dışındaydım ve babasına seslenen kişiye, kendime binlerce kilometre uzaktan bakıyordum.

"Neden burada olduğunu biliyorum," dediğinde kılıcı daha sıkı kavradım. Bilmesine şaşırmam gerekirdi ama şaşıramadım. Ayağımın altındaki zemin kaymaya devam ediyordu ve buna rağmen ayakta dimdik durmayı nasıl başarabiliyordum bilmiyordum. "Mahzar, bir bebeğin ölmesini asla istemezdi."

Babamın kurduğu cümle gözlerimi doldurmadı belki ama kalbimi ağzına kadar kanla doldurdu. Gözyaşı akıtma sırası kalbimdeydi. Aslında kalbim en başından beri kan ağlıyordu. Babam omzunun üstünden bana bakarken zayıf bir gülümseme dudaklarında şekillendi ama kızıl gözleri akmamış gözyaşlarıyla doluydu.

"Nihayetinde anahtar sahipleri burada, değil mi?" diye fısıldadı. "Hiçbir şey bir evladı kaybetmekten daha kötü olamaz. O yüzden yapman gereken neyse onu yap." Tabutun kenarına dokunan parmaklarının bembeyaz kesildiğini görebiliyordum. Bu kararı vermek onun için çok zor olmalıydı. "Eğer oğlumu hayatta tutabilmenin bir yolu olsaydı, o yol ne olursa olsun içinde yürümeye değer bir yol olurdu."

Sol gözünden akıp giden gözyaşı, burnu ile dudağı arasındaki boşlukta asılı kaldı. Bir adım geriye gidip başımı salladım ve sonra da hissettiğim utanç yüzünden başımı önüme eğdim.

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun, Mahinev."

"Teşekkür ederim, baba."

Ona ikinci kez bakamadım. Kafamı kaldırmadan yavaşça sırtımı ona döndüm ve odanın kapısını açtım. "Dikkatli ol," dedi sessizce. "Ve gidip o günahsız bebeği kurtar."

Verebileceğim bir cevap yoktu. Tek yapabildiğim dışarı çıkmak, kapıyı arkamdan çekmek oldu. İçeri bakamadım. Babamla göz göze gelemedim. Mahzar'ın tabutuna bakamadım. Yaşananların ağırlığı yüzünden başım dönmeye, kulaklarım uğuldamaya devam ediyordu. Bedenimi zar zor da olsa alt kata kadar sürükleyerek götürebildim. Ben ay taşı merdivenleri inerken tüm gözler üzerimdeydi. Herkes kafasını kaldırmış, yaşanacaklarla ilgili biraz olsun çıkarım yapamadan, büyük bir belirsizlikle beni izliyordu.

Gözlerim kalabalığın içinde dikkatle bana bakan İbrahim'e çevrildi. "Onu zindandan çıkar," dedim sessizce. Herkes birbirine baktı ama İbrahim gözlerini benden ayırmadı. Bakışlarımı usulca Vermeil'a çevirdim. Kadim Mar Kadını, tüm güzelliği ve barındırdığı hüzünle gözlerimin içine baktı. Bakışlarımı Vermeil'dan ayırarak Sapphire'a çevirdim ve "Ceyhun'a söyle, Sezgi'yi aşağıya indirsin. Kılıcı kalenin içinde kullandıramayız. Her ihtimali göz önünde bulundurup ona göre hareket etmemiz gerekecek," dedim. Sapphire tedirgin gözlerle bana baksa da emrimi ikiletmedi, hızla merdivenlere yöneldi ve koşar adımlarla basamakları çıkmaya başladı.

Miran, "Her şey benim suçum," dediğinde Miraç öfkeyle, "Evet," diye tısladı ama tartışmaları uzamadı çünkü şu an bulunduğumuz durumda kimsenin onların didişmesini kaldıramayacağını ikisi de çok iyi biliyordu. İbrahim'in de sessizce dediğimi yapmak için salondan ayrılmasıyla geriye büyük, can yakıcı bir sessizlik ve soru işareti dolu gözler kaldı. Her bir göz benim üzerimdeydi. Yaren'in de o kalabalığın içinde olduğunu gördüm. Büyük, siyah gözleri biraz korku biraz da kararsızlıkla bana saplı duruyordu.

Sezgi'nin ve bebeğin kurtulmasını delice istese de bu gece abisinin infaz edilmesinden ölesiye korkuyordu.

Basamaklara damlayan kanın sesini duydum. Algılarım o kadar açıktı ki ay taşına vuran o kan damlası, bir davul gibi kafamın içinde

çaldı. Kafamı kaldırıp merdivenlerin başında duran Ceyhun'a ve kucağında savunmasızca uzanan, bilinci kapanmış Sezgi'ye baktım. Sezgi'nin üzerindeki elbisenin kumaşı yere değiyor, ayaklarından düşen kanlar ay taşı zemine damlıyordu. Ceyhun kucağında sevdiği kadınla basamakları inmeye başladığında zincirlerin sesini duydum. Omzumun üstünden sesin geldiği yöne baktım ve İbrahim'in onu getirdiğini gördüm. Ne bana ne de kalabalığa bakıyordu; bakışları odanın farklı noktalarında dolaşırken yaşananlar pek umurunda değil gibiydi. Bu içimdeki acıyı çoğaltır sanmıştım ama her nedense bu sadece içimdeki karanlığı besledi.

Yaren'in sessizce, "Abi," dediğini duydum ama Nemesis ona bakmadı. Ağlayacak gibi mi hissediyordu? Kara gözlerine dolan bulutları hissettim.

"Şafağa az kaldı, acele etmeliyiz," dedi Vermeil. Anahtar sahipleri odanın bir köşesinde bir grup oluşturmuş, sessizce infaz edecekleri adama bakıyorlardı. Ondan korkuyor gibi bir hâlleri vardı ama hepsi görevinin farkındaydı. O, bir kez olsun onu öldürmek için toplanan gruba bakmadı.

Ceyhun yürüdü, kan her bir adımda yere damladı ve kaderi yazan mürekkep gibi arkasında izler bırakarak geçmişin içine büyük bir yara gibi bu hatırayı gömdü.

Ağır adımlarla Ceyhun'u takip ettim ve diğerleri de benimle birlikte kalenin çıkışına doğru yürüdü. Kalenin büyük kapısından dışarı çıktığımızda karlı arazi ve uzayıp giden orman bizi karşıladı. Sezgi'nin kanlı tırnaklarıyla Ceyhun'un omzunu sertçe sıktığını gördüm ve Sezgi gözlerini açtığında kar taneleri kızıl saçlarına tutunmaya başladı. Yeşil gözlerinin beyazına kan çökmüştü; acıyla soluyor, artık bağırmaya bile hâli kalmamış gibi sadece kaşlarını çatıyordu. Yaşam sanki usul usul bedenini terk ediyordu.

Vermeil, "Onu karlara yatır," dedi bilge bir sesle. Ceyhun durdu, Vermeil'a sorguyla baktı. Vermeil, "O bir insan değil, o yüzden korkma, onu karlara yatır ve ferahlamasına izin ver, âdemoğlu," diye fısıldadı.

Ceyhun yavaşça eğildi, dizi karlara saplandı ve dikkatli bir şekilde Sezgi'yi karların içine bıraktı. Kar, saniyeler içinde kana bulandı ve Sezgi'yi içine alan kızıl bir çember oluşturdu.

Elimde kılıçla yavaşça ona doğru döndüm, sonunda gözleri gözlerimi buldu. Mavi gözleri gözlerimde uzun süre bekledikten sonra bakışları elimde tuttuğum kılıca kaydı. Fark etmeden kılıcı daha sıkı kavradım. İbrahim onun zincirlerini çözmüştü, yere yığılan zincirlerin tam önünde duruyordu.

"Yapacaklarını anlat," dedim. "Nasıl kurtaracağını söyle."

Gözleri kılıçtan ayrılıp tekrar yüzüme tırmandı. "Kanına karışan zehri yıldırımlarla arındıracağım," dedi. Ardından gözlerini yeniden kılıca indirdi. "Çocuğun gelişimini tamamlaması için anneye biraz acı çektirmek zorunda kalacağım."

"O zaten yeterince acı çekiyor!" diye haykırdı Ceyhun. Onu tamamen duymazlıktan gelerek bana bakmaya devam etti. Gözlerimi yüzünden çekip Sezgi'ye çevirdim. Sezgi kanlı karların içinde yavaşça kıvranıyor, zar zor soluk alıp veriyordu. Tekrar ona baktım.

"Gelişimi nasıl tamamlayacaksın?"

"Şok etkisiyle," dediğinde kaşlarım çatıldı, herkesin bakışlarına yüklenen dehşeti hissettim ama ben gözümü bile kırpmadan ona bakıyordum.

"Sen bir bebeğe yıldırımlarını yönelteceğini mi söylüyorsun?"

"O sıradan bir bebek değil. Doğru gelişimi gösterebilmesi için seviyeyi ayarlamam gerek, aksi hâlde bebeği de Sezgi'yi de kaybedersiniz. Bu yüzden kılıca mecburum çünkü kılıç yokken yarattığım felaketi gördün. Bebeği ve Sezgi'yi tehlikeye atmak istemiyorsan, kılıcı vermek zorundasın."

Kılıcı sıkıca kavrarken, "Vereceğim zaten," dedim. Sadece saniyeler sonra onun önündeydim, aramızda sadece bir adımlık mesafe kalmıştı. Gözlerinin içine baktım ve kılıcı ona doğru uzattım. Kılıcı uzattığım elime değil, gözlerimin içine bakıyordu. Bakışlarından rahatsızlık duysam da ona dik dik bakmaya devam ettim. Babamın kaleden çıktığını hissettim, bakışları sanki sırtımdaydı.

Ninova

Gözlerini gözlerimden çekmeden elini uzatıp kılıcı elimden aldı ve parmakları parmaklarıma sürtündü. Kılıcı eline aldığı anda elini saran yıldırım ağları, ip gibi dolanarak bileğine kadar ulaştı. Gözlerinde beliren ışıkları izledim, tedirginlik göğsümün içinde kalbimin yerini alarak çarparken bakışlarımı ondan ayırmıyordum.

"Başlayalım," dedi gümüş ışık saçan gözlerini yüzümde gezdirerek. Yavaşça bana sırtını döndü ve yerde uzanan Sezgi'ye doğru yürümeye başladı. Her bir adımı gücünü gözler önüne seriyor, attığı her adım karların yıldırımlarla çarpışarak havaya uçuşmasına neden oluyordu. Gözlerimi babama çevirdiğimde babam başını aşağı yukarı salladı ve göğsümdeki tedirginlik biraz olsun zayıfladı. Gözleri, *"Her şey yolunda,"* der gibi bakıyordu. *"Atak yaparsa karşılığını canıyla öder,"* der gibi bakıyordu.

Sonunda Sezgi'nin tam önünde durdu ve "Bu biraz acıtacak, Sezgi," diye fısıldadı. Sesi tüylerimi diken diken etti. Sezgi kendi kanının içinde yılan gibi kıvrılırken Ceyhun, "Geçecek," dedi ona güç vermek ister gibi. Ama Sezgi ne onu ne de Ceyhun'u duyuyor gibiydi. Kaybolmuş gözlerle gökyüzüne baktı ve kızıl saçlarına, uzun kıvrılmış kirpiklerine tutunan kar tanelerinin yeryüzüne düşüşünü izlemeye başladı. Öyle çok terliydi ki sanki karların içinde değil de alevlerin arasında uzanıyordu.

Vermeil bir gölge gibi ilerleyerek, "Bu yolculukta sana eşlik edeceğim, Sevgili Kızıl Cadı," diye fısıldadı şefkatle.

Nemesis ya da düşmanım, her kimse, artık umursamama yemini ettiğim o adam, kılıcını yavaşça kaldırdı. Gözlerini Sezgi'nin kıvranan bedeninden çekmeden, bilmediğim ama kadim olduğunu damarlarımda hissettiğim dilde bir şeyler fısıldamaya başladı. Bu Letonca da değildi, Farsça da değildi, gırtlaktan gelen bir sesle mırıldananları dinlerken söylenenleri anlarım sandım ama hiçbirinin benim dilimdeki karşılığını duyamadım. Gözleri camgöbeği renginde bir ışıkla parlamaya başladığında kar tanelerinin yavaşladığını gördüm, sanki gökyüzünde onları tutan, yeryüzüne düşmesinler diye çabalayan bir kalkan vardı ama zar zor da olsa yeryüzüne düşmeye devam ediyorlardı. Anahtar sahipleri, birer birer kalenin önüne dizildiler, Gümüş Pen-

çeler asıl formlarını alarak insan suretlerini terk edip ormana yayıldılar ve Marlar ihtiyaç hâlinde işe yarayabilmek adına bir köşede durup bu karmaşayı izlemeye başladılar. Vermeil yere çöküp Sezgi'nin kana bulanmış elbisesinin eteğini dizlerine kadar sıyırdı ve Sezgi'nin bacaklarının arasındaki yerini alarak çıplaklığını diğer herkesten gizledi.

Ve şimdi o, Sezgi'nin başının hemen önündeydi, ayakları Sezgi'nin başının iki yanında duruyordu. Kılıcını biraz daha yukarı kaldırdı, kılıcıyla birlikte kafasını da kaldırdı ve camgöbeği rengindeki gözleri insanları yararak bana ulaştı.

"Gel," dedi bana. Neden çağırıldığımı anlamasam da bu sahnede bir rolüm olduğunu fark ederek bana denileni yaptım. "Sezgi'nin vücut ısısı normalin oldukça altına düşecek. Isıyı normale döndüreceksin ve geçen sefer sana verilen öngörü yeteneğini aktif edeceksin. Niyet anlama gücünü üzerimde hiç kullanamadın, Kian'ın üzerinde de kullanamıyordun ama fark etmemiştin. Şimdi bu yeteneği bebeğin üzerinde kullanmanı ve gelişimini takip etmeni istiyorum. Onun henüz bir bilinci olmadığı için niyetini göremezsin, anlayamazsın ama onun gelişimini görebilir, anlayabilirsin."

"Böyle bir şeyi daha önce hiç denemedim," dedim buz gibi bir yüzle.

"Yapamayacağın bir şey değil. Nihayetinde sen kafana koyduğun her şeyi yapabilecek bir kadınsın, değil mi?" Omzunun üstünden anahtar sahiplerine, sonra da bana baktı ve ne demeye çalıştığını anlayarak kaşlarımı çattım.

"Başlamalıyız," dedi Vermeil tedirgin bir sesle. "Zehir kanla birlikte rahminden sızmaya başladı ve bunun dönüşü olmayacaktır. Acele etmeliyiz."

Ceyhun korkuyla dizlerini kara bastırıp bizi izlerken odaklanmaya çalıştım. "Karnının üzerine doğru çök, yükünü ona verme, iki bacağını ayır ve karnın üzerinde durduğundan emin ol," dedi Nemesis. Söyleneni yaparak yüzüm ona dönük olacak şekilde Sezgi'nin karnının üzerinde bacaklarımı iki yana ayırarak bekledim, aşağı doğru çökmedim ve ağırlığımı ona vermedim; ayakta duruyordum. Kılıcın ucundan gümüş bir sıvı damlamaya başladığında kaşlarım çatıldı. Nemesis eğildi,

Ninova

kılıcın ucunu Sezgi'nin alnına bastırdığı an bastırdığı nokta yırtılarak kan sızdırmaya başladı. Az daha ona bağıracaktım ama gözlerinde gördüğüm ifade beni durdurdu ve ne yaptığının farkında olduğunu anladım. Sezgi'nin gözleri bir anda iri iri açıldı, ardından gözleri geriye doğru kaydı ve geriye yalnızca gözlerinin beyazı kaldı. Ceyhun korkuyla yerinden fırlayacakken İbrahim onu omuzlarından tutarak olduğu yere sabitledi.

"Endişelenme, Sezgi," dedi Nemesis, Sezgi'nin onu duyamayacağını bile bile. "İz kalmayacak." Kılıcın ucunu hareket ettirdi ve gümüş sıvı, kana karışarak tıpkı gözyaşları gibi Sezgi'nin alnından yüzüne kaymaya, parlamaya başladı. Üç dikey, üç yatay çizgi çizdikten sonra kılıcı çizgilerin ortasındaki boşluğa getirdi ve formu yarım olan bir ay çizdi. Sezgi'nin vücudu titremeye başladı, öyle şiddetli titriyordu ki teni ayak bileklerimin iç kısmına hızla çarpıp geri çekiliyordu. Nemesis aniden kılıcını hızla kaldırdı, tüm bedeninin etrafında dolaşan statik elektrik akımını gördüm ve gözleri gümüşe dönerken, "Şimdi!" dedi.

Sanki ne yapacağımı biliyormuşum gibi avuç içlerimi açtım, tırnaklarımın arasında kuruyan kan lekelerine bakarken hızla ellerimi Sezgi'nin büyük, küre şeklindeki karnına bastırdım ve bedenime bir ok saplanmış gibi titredim. Başımı hızla geriye atarken saçlarımın havada bir kırbaç gibi şakıdığını duydum. Gözlerim geriye gitti, şimdi görünen sadece gözümün beyazı olmalıydı; avucumu karnına daha sert bastırırken tüm damarlarımın gümüş bir ışıkla yanıp parladığını hissettim.

Çok geçmeden bedenimin de dışarıya gümüş bir ışık saçarak parladığını fark ettim. Vücudumdaki tüm damarlar belirginleşmiş, damarların oluşturduğu çizgiler gümüş gibi parlamaya başlamıştı. Bedenimin dışına savruldum. Karların içine düştüm ama hiçbir şey hissetmedim. Kafamı kaldırıp baktığımda bedenim oradaydı, kafam yukarı doğru kalkmış, damarlarım ışıklar saçıyor, gözlerim beyaz bir kefen gibi görünüyordu.

Nemesis zihnimin içinde konuştu. "Hızlı."

İrkilerek doğrulup kalkarken ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Yoğunlaştım, bedenime geri dönmek istedim ama girişi nasıl yapabileceğimle ilgili hiçbir fikrim yoktu. Avuç içlerime ateşi çağırdım, gözlerimi bedenimden ayırmadan ateşi hissetmek için çabaladım ama hiç his yoktu. Saniyeler sonra avuç içimde bir karıncalanma hissettim ve dışında olduğum bedenimin avuç içlerinden pembeyle altın renginin karışarak var ettiği bir parıltı belirdi; öyle ki sanki ruhumdaki ateş yumuşak, şefkatli bir dokunuş oluyor, sıcaklığını Sezgi'nin vücuduna akıtıyordu.

Ve o an, her şey daha net görünmeye başladı.

Gördüğüm sadece dışarısı değildi.

İçeriyi de görüyordum.

Ama görebildiğim tek şey, Sezgi'nin içiydi. Kalbini görüyordum; göğüs kafesinin içinde kuvvetle çarpıyordu ve içinden geçen tüm o damarların bir yol gibi ayrılarak etrafa yayıldığını görebiliyordum. Karnındaki varlığı gördüğümde bir adım geri çekildim.

Amniyon kesesinin içinde olması gereken bebek, şeffaf pulları olan bir yılan derisinin içindeydi; doğmak için çok küçüktü ama hayata tutunamayacak kadar küçük değildi.

"Yılan derisinin içinde," diye fısıldadım sessizce. "O gerçekten de bir Mar'ın ruhuyla geliyor."

Nemesis'in, kılıcının ucundan damlayan gümüş ve yıldırımlarla Sezgi'nin nefes boşluğuna yaklaştığını gördüm. Bu kez aynı deseni Sezgi'nin nefes boşluğuna çizmeye başladı. Yılan pullarıyla parlayan deriden kesenin içindeki bebeğin yavaşça gelişmeye başladığını gördüm. Bir nefesi içeri çekerken usulca şişen göğüs gibiydi; yavaşça büyüyordu.

Gözlerimi bebekten ayırmadan avucumun içindeki uyuşukluğu yönetmeye devam ettim. Dışında durduğum o içi boş bedenin artık sadece damarları değil, tüm bedeni parlıyordu ve vücudumun hatları ışığın içinden dışına sızması sonucu silinmiş gibi görünüyordu.

Nemesis'in gücünü dikkatlice kullandığını görebiliyordum. Bebeği bir anda ölüme götürecek bir güçten sakınıyor, onun gelişimini yavaşça işliyordu. Kılıcı olmasaydı, bunu yapabilmesinin imkânı yoktu.

Gücünü asla bu kadar kontrollü idame ettiremezdi ve başladığımız bu şey koca bir felaketle son bulurdu.

Sezgi'nin çığlığı kulaklarıma dolduğunda zihnim bulanıklaştı. Bir an bebeğin görüntüsü kayboldu ve avucumun içindeki ateş sönmeye başladı. Kalp atışlarım hızlanırken, "Hayır hayır hayır," diye fısıldadım hızlıca. Odağımı toparlamaya çalıştım ve Nemesis'in bir küfür savurarak kılıcı Sezgi'nin soluk boşluğuna daha sert bastırdığını gördüm. Sezgi'nin bedeni şimdi çok daha şiddetli sarsılıyor, gözünün beyazının ortasına doğru yeşil gözlerinin hareket ederek yaklaştığını görüyordum.

"Odaklan!" diye bağırdı Nemesis ve bana söylediğini anlayarak kendimi kastım. Bedenim sanki bir mıknatıs gibi beni kendine çekiyordu ama direndim, içeri girersem bir şansımız olmayacaktı; burada kalmalı ve bebeği gözlemlemeye devam etmeliydim.

Ceyhun, "Ne oluyor?" diye bağırdı korkuyla, İbrahim onu biraz daha geri çekti ve "Bir şey yok!" diyerek sakinleştirmeye çalıştı ama onun da Ceyhun kadar paniğe kapıldığını hissedebiliyordum.

Sezgi'nin gözlerimin içine bakıp, "İçimde kız olduğuna dair bir his var," dediği ânın hatırası bir akrep gibi beni soktu.

Bebeği görmek istedim.

Gerçekten kız mı bunu görmek istedim. Gelişimi ne durumda görmek istedim. Hâlâ hayatta olup olmadığını görmek istedim. Emerald bir kadın sesine sahipti, dişi bir Mar'dı ama üflenen ruh ona ait olsa da ruhun bir cinsiyeti olmazdı. Bu yüzden bilmek istedim. Sezgi'nin hissettiği gibi içinde bir kız çocuğu mu büyütüyordu bilmek istedim.

İbrahim sanki düşüncelerimin içinde dolaşıyormuş gibi duyma gücünü kullanarak, "Kalbi hâlâ atıyor, bebek hâlâ hayatta!" diye bağırdı Nemesis'e.

"Cadı daha fazla dayanamaz!" diyerek İbrahim'in içime ektiği umudu kökünden kavrayarak söküp alan Vermeil'dı.

"Sezgi!" Bu haykırış Ceyhun'a ait olmalıydı ama dışında durduğum dünya yıkılıyormuş gibi sarsılmaya başladığında tüm seslerin sahipleri gözlerimin önünden silinmeye başladı. Herkes yerli yerinde

duruyordu, kimse bu sarsıntıyı hissetmiyordu ama ben çöküşü görebiliyordum.

Sanki Mahzar'ın sıcak avucu omzumdaydı. Dışında durduğum dünya yıkılırken o sıcak dokunuşu hissetmek beni sarstı.

"Abla," dedi uzaklardan bir ses. "Kurtar onu."

Ve çökmeye başlayan dünyadaki zaman bir anlığına durdu; her şey dondu. Yeryüzüne düşmek için usulca süzülen kar taneleri bile havada asılı kaldı. Bunu benden başkası göremedi. Dışına itildiğim bedenimin avucunda yeniden yanan o altın ve pembe yansımalı ışığı gördüm.

"Abla," dedi uzaklardaki o ses, avucu ise hâlâ omzumda gibiydi; bana hem çok yakındı hem de asla ulaşamayacağım kadar uzaklardaydı. "Kurtar o kız çocuğunu."

Evet.

Şimdi yeniden onu görebiliyordum.

Evet, onu görüyordum.

O bir kızdı ve gelişimi tamamlanmıştı.

"Başla!" diye bağırdım beni kimsenin duymayacağını bile bile. "Vermeil, doğuma başla!"

Dünya yeniden sarsılmaya başladı. Bedenim beni içine geri çağırıyor, karanlık bir kuyunun dibinde yanan ışığa bakıyormuşum ve bedenim ağır çekimde o kuyuya doğru düşüyormuş gibi hissediyordum.

Uzaklardaki o ses, "Abla," diye fısıldadı ve sonra oradaydım.

Bedenimin içindeydim.

Avucumun altında Sezgi'nin karnını hissedebiliyordum.

Kafamı kaldırıp uçurum mavisi gözlere baktım.

"Vermeil," dedim gözlerimi o gözlerden çekmeden. "Doğuma başla."

Uçurum mavisi gözlerin sahibi yavaşça gülümsedi.

Bakışlarımı Sezgi'ye indirdim.

Sezgi'nin acılar içinde attığı çığlığın arkasından dudaklarında beliren o gülümsemeyi gördüm.

Gözlerimden yaşlar akmaya başlamadan hemen önce, "Kızın geliyor, Sezgi," diye fısıldadım.

Ninova

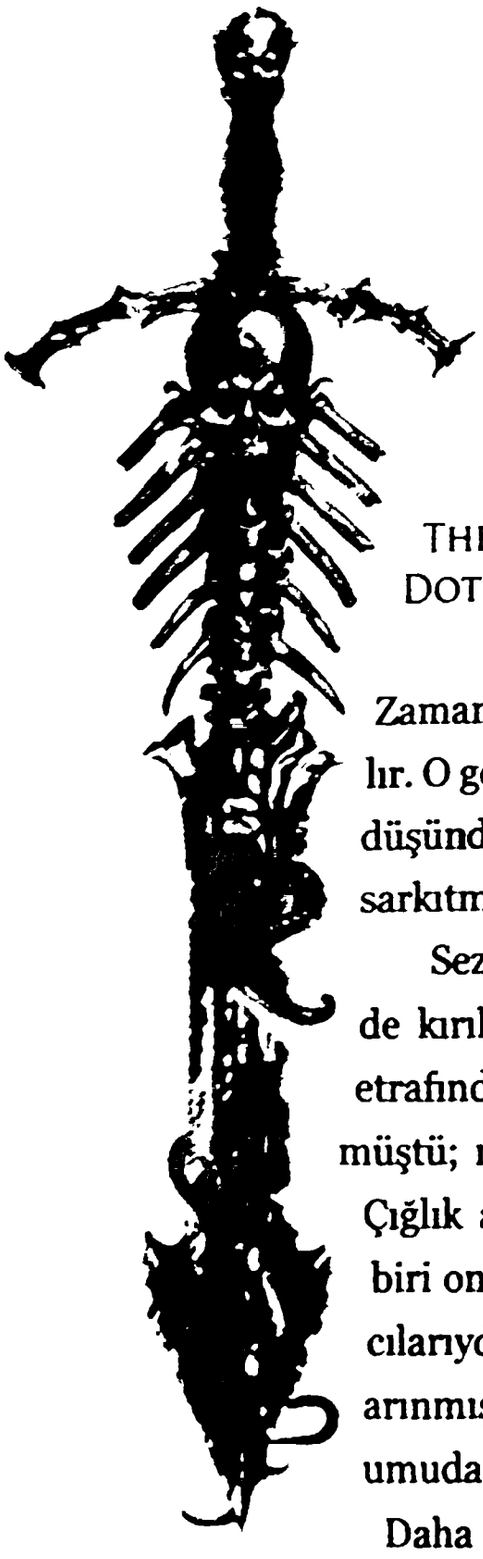

16. YARIM AY

THEATRE OF TRAGEDY, ON WHOM THE MOON DOTH SHİNE

Zamanın çeperi inceldiğinde, gökyüzü bir sır gibi yarılır. O gece, şafak bir yırtık gibi gökyüzünde genişlerken düşündüğüm şey buydu. Ay, karanlık perçemini yere sarkıtmış, ışığını değil gölgesini yeryüzüne bırakmıştı.

Sezgi'nin solukları parçalıydı. Her biri sanki içinde kırılmış bir kehanetin yankısıydı. Sanki Sezgi'nin etrafındaki her şey doğanın kadim bir törenine dönüşmüştü; ne yaşam ne de ölüm. O aradaki bir yerdeydi. Çığlık atmıyordu. İçinden geçip giden sancıların her biri onun değil, toprağın, suyun, kadim zamanın sancılarıydı sanki. Gözlerimin içine bakarken acılarından arınmış gibiydi. Yine gözlerimin içine bakarken bir umuda tutunmuş gibiydi.

Daha sonra derin nefesler almaya başladı ve gözlerini bacaklarının arasına indirdi. O andan sonra gözleri bir kez olsun yukarıya kalkmadı çünkü bu şafak vaktinde onun tanrısı yukarıda değil, karnının içindeydi.

Tüm sesler sustu, duyduğum tek ses arkadaşımın nefes sesleriydi. Daha sonra o nefes sesleri geri çekilerek sessizliği meydana getirdi. Ve bir ağlama sesiyle, o sessizlik ortadan ikiye bölündü. Sezgi başını geriye atıp rahat bir nefes alırken bedeni titriyordu.

Ninova

Bakışlarımı yavaşça omzumun üstünden Vermeil'a çevirdim ve Sezgi'nin kanına bulanmış bebeği gördüğüm ilk an, işte o andı. Ceyhun'un sesi çok uzaklardan geliyordu, diğer insanların seslerine karışarak kayboluyordu. Nabzımın kulaklarımda attığını hissettim.

Ruhu bu dünyaya ait olmayan her şeyi hatırlıyor gibiydi.

Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim. Vermeil, Sezgi'nin bacaklarının arasından çıkıp kucağında tuttuğu kana bulanmış bebekle Sezgi'ye doğru eğildi. Sezgi nefes nefese, odaksız gözlerle önce Vermeil'ın kucağındaki bebeğe, ardından bana baktı; gülümsüyordu ama gülümserken gözlerinin kenarlarından akan gözyaşları hızla kulaklarına doğru kayıp gidiyordu. Vermeil, bebeğini Sezgi'nin kucağına bırakırken, "Sağlıklı," diye fısıldadı. Sezgi'nin alnına ve nefes boşluğuna kılıçla çizilen semboller usul usul silinip kayboluyordu ama kan ve gümüş rengi sıvı hâlâ oradaydı. Bebeğini kollarına alırken Ceyhun'un da âdeta yerde sürünerek Sezgi'ye yaklaştığım gördüm. İkisini izlerken kalbimden bir parça kopmuş gibi hissetmeyi durduramadım. Hem acılar içinde darmaduman görünüyorlardı hem de tutundukları umut onlara ışık olmuş da geleceklerini aydınlatıyordu.

Benim geleceğim tamamen karanlığa gömülmüş olsa da arkadaşlarımın karanlığın sonundaki ışığı görmelerine en az kendim ışığa ulaşmışım gibi sevindim. Yaşananların çok daha farklı olabileceği gerçeği orada duruyordu ama kafamı çevirip o gerçeğe bakmıyordum. Bir zamanlar isteğim, ateş gibi yanan bir arzum vardı ve yaşanabilecekken yaşanamayan her şeyi bu denli istiyor olmak öfkemi körüklemişti. Şimdi ise içimde sadece yerinin bir daha dolmayacağını bildiğim soğuk ve karanlık bir boşluk vardı.

"Kızımız," dedi Sezgi, sesi zayıftı ve her an uykuya dalacakmış gibi bir hâli vardı ama yine de kızını sıkıca kucaklamaya devam etti. "Bak, bizim kızımız." Ceyhun'un ağladığını fark ettim, yani hıçkırık seslerini duydum ama yüzünü Sezgi'nin boynuna gömdüğünden yüzünü göremedim.

Mavi gözlerin yüzümdeki ağırlığını hissettim ama bakışlarına karşılık vermedim. Ellerimden kayıp giden her şeyin sorumlusuna bakmayı reddettim. Hislerimin yerine büyük, bir daha ışığın ulaşsa

Ninova

bile aydınlatmaya yetmeyeceği o karanlığı bırakan adama bakmayı reddettim. Bana doğru düşmeye başlayan adım seslerini duyduğumda babamla göz göze geldim. Bana değil, bana yaklaşan adama bakıyordu ve gözlerindeki öfkenin gerçekliğini ruhumda hissedebiliyordum. Tetikteydi. Herhangi bir saldırıya karşı asla durmayacağını, tüm anahtarları ortaya koyarak beni koruyacağını ve ona saldıracağını biliyordum.

Kılıcın yerde çizdiği çizgiyi gördüm, ardından kılıcı bana uzattı ve kafamı kaldırıp ona baktım. Yüzüme hiçbir şey hissetmiyormuş, sanki boş bir kabuktan ibaretmiş gibi öylece baktı. Elinden kılıcı almak için uzandığımda parmaklarım buz tutmuş parmaklarına sürtündü. Gözlerindeki ifade hâlâ aynıydı, hâlâ sabitti, hâlâ ruhsuzdu. Onu artık orada aramadığımı fark ettim. Ona baktığımda gördüğüm boşluğa alışmaya başladığımı fark ettim. Bu canımı yakar zannettim ama yakmadı.

Yaren'in tedirgin gözlerle bizi izlediğini hissedebiliyordum. İçinde hâlâ abisine muhtaç hisseden o küçücük parça, belki de kılıcı alan Nemesis'in gözden kaybolmasını, kaçmasını istiyordu. Ona kızamadım çünkü bir zamanlar ben de bunu umut etmiştim. Şimdi ise eğer bunu yapacak olursa, onu gözümü bile kırpmadan öldürecek kadar kararlı hissediyordum.

Soğuk bir sesle, "Sağ ol," dedim. Buna bir cevap vermedi.

Ceyhun, "Teşekkür ederim," dedi zayıf bir sesle. Buna da bir cevabı olmadı. Sadece gözlerimin içine bakıyordu.

Kılıcın sapını sıkıca kavramaya devam ederken, "Yapılması gereken başka bir şey var mı?" diye sordum.

"Var. Ay ortadan ikiye bölündüğü ve bir yarısı karanlıkta, bir yarısı aydınlıkta kaldığı an gelene kadar her gece bebeği görmem gerek. Bunu yaparken kılıcıma da ihtiyacım olacak," dedi, sesi yüzeyi pürüzsüz bir buz gibiydi.

Kaşlarımın ortasında beliren çukurla, "Neden?" diye sordum.

"Çünkü öyle olması gerekiyor," diye cevapladı.

"Bu net bir cevap değil. Bana net bir cevapla gel."

Ninova

Babamın duydukları karşısında artan öfkesini aramızdaki mesafeye rağmen hissedebiliyordum ama olduğu yerde sabitti, hiçbir şey söylemiyor, karışmıyordu.

O, uçurum mavisi gözlerini yavaşça bebeğe ve Sezgi'ye çevirdi. "Yarım ay tamamlanana kadar, her gece az önce gördüğün sıvıdan bir damla vermem gerekecek ona. Dozu ayarlayabilmem için kılıcıma ihtiyacım olacak," dedi. Bakışlarını tekrardan bana çevirdi. "Henüz tamamlanmadı. Ruhuyla bedeni arasında hâlâ ince bir perde var. O perdeyi delip geçmesi gerek ki ne yeryüzünün hastalığına ne göğün lanetine açık kalmasın."

Söyledikleri mantıklı geldiğinden sustum.

"Eğer bu tamamlanmazsa ne olacak?" diye soran babamdı, tüm gözlerin bir anda babama çevrildiğini gördüm. Sanki herkesin aklındaki soruyu dile getirmiş gibiydi.

"Eğer bu tamamlanmazsa," diye fısıldadı, sesi çırılçıplak bir uyarıydı şimdi, "ölmeyecek ama insan da olmayacak. Bir yerde asılı kalacak. Yaşarken çürüyen bir yıldız gibi."

Senin gibi, diye düşündüm ama bunu dillendirmedim, sadece onun gözlerinin içine baktım. Kılıcın ucundan damlayan sıvının karların içine düştüğünü hissettiğimde gözlerimi gözlerinden ayırıp karlı zemine baktım. Sıvı düştüğü karın üzerinde parlak bir maddeye dönüştü ama bu daha önce gördüğüm bir şey değildi; sanki karanlıkta var olmuş, onun ruhuyla dövülerek şekil bulmuştu.

"Yarım ay dolana kadar vaktin var," dedim demir gibi bir sesle. "Eğer bu süreçte yanlış bir şey yapmaya kalkacak olursan..."

Sözümü yarıda keserek, "Beni öldüreceksin, anladım," dedi, sesinde alay vardı ama gözleri farklı bir anlamla bakıyordu. Artık çözmek istemediğim, görmeyi umursamadığım bir anlamla.

Bakışlarımı ondan uzaklaştırıp Marlara çevirdim ve "Lütfen Sezgi'yi ve bebeği güvenle odaya taşıyalım," dedim. Marlar dikildikleri köşeden rüzgâr gibi savrularak Sezgi'ye yöneldiler. İbrahim yere bıraktığı zincirleri almak için eğilirken gözleriyle benden izin istedi. Başımla onu onayladım. O hâlâ tam karşımdaydı, bana bakıyordu ama gözlerim onun gözleriyle temas kurmuyordu.

Ninova

İbrahim, onun hemen yanında dikildi. Hiçbir şey söylemeden onun ellerine zincirlerin ucundaki kalın halkaları geçirdi ve kilitledi. Tüm bunlar olurken o bana bakmaya devam ediyordu. Bir anlığına gözlerinin içine baktım ama bu bakışma kısa sürdü çünkü İbrahim onu omzundan sertçe çevirerek kendine döndürdü ve kaleye doğru yürütmeye başladı.

Tam kalenin büyük kapısından girecekleri sırada Yaren'in ona doğru bir adım attığını gördüm. Sonra Yaren onun gözlerinde her ne gördüyse, olduğu yerde öylece durdu ve İbrahim'in onu kaleden içeri soktuğu ânı izledi. Siyah gözlerini yere indirip zemine bakarken kaşlarını çattı; ağlamak istiyordu ama kendini tutuyordu.

Manbel, kızının omzuna dokunup onu kaleye doğru yürütmeye başladı.

Geriye sadece babam kaldığında omuzlarım düştü çünkü sadece babamın yanında gücüm çekilmiş gibi hissettiğimde savunmasız görünmekten korkmuyordum. Babam ağır adımlarla bana doğru yürüdü ve "Kılıcı öylece sana teslim etti diye gardını indirme," dedi sakince. "Ne yapacağını bilemeyiz."

"İndirmeye niyetim yok baba, onun nasıl biri olduğunu zaten biliyorum." Yorgun gözlerle Sezgi'nin kanıyla yıkanmış karlı zemine baktım. "Yine de mahvettiği şeylerden birini düzeltti en azından."

"Bir çıkarı olmasaydı bunu da yapmazdı."

"Elbette. Şimdi kılıcıyla temasa geçtiği için gücünün hâkimiyetini bir nebze de olsa geri kazanmış olmalı," dedim çatık kaşlarla. "Yarım ay çıkana dek her gün kılıca dokunması pek iyi olmayacak. Bana kalırsa onu büyük bir atak yapmaktan alıkoyan gücünü yönetemiyor oluşu ve yaratacağı büyük bir yıkımın ona da zarar vereceğini düşünüyor. Yoksa neden dursun ki?" Artık derinlerimde, o karanlıkta öylece durup umutlu gözlerle beni izleyen Mahinev yoktu. O da kabul etmişti. O herif benim için değil, kendini zarara uğratmamak için duruyordu. Bir maske takmıştı ve ben de az daha o maskeye kanacaktım; durum buydu. Yine de sanki babamdan bir cevap bekliyormuş gibi babamın gözlerinin içine baktım.

Bana uzun uzun baktıktan sonra, "Tabii ki kendi çıkarları için duruyor," dedi. Sanki söyleyeceği daha farklı bir şeydi ama son anda bunu söylemekten vazgeçmişti. Gözlerini ormana çevirip derin bir nefes aldı. "Bebeğin iyi olduğundan emin olduktan sonra bu saçmalığa bir son vereceğiz."

"Elbette," diyerek kaleye doğru yürümeye başladım.

*

Üzerimdeki kan rengi, boyundan bağlamalı elbisenin tülden etekleri yere değiyor, kuyruğu arkamda yavaşça beni takip ediyordu. Doğumun üstünden geçen altı saatin sonunda kaleye bir sessizlik çökmüştü. Marlar görevlerinin başındaydı, İbrahim'in Yaren ile ilgilendiğini biliyordum, Crystal ve Sapphire'ın nerede olduklarıyla ilgili bir fikrim yoktu ve babam da sürekli kavga ederek birbirini suçlayan oğullarıyla kalenin bahçesindeydi. Marlar özellikle babama karşı son derece saygılı bir tutum sergiliyorlar, ondan emir bekliyor gibi babamın gözlerine bakıyorlardı. Anahtar sahipleri kalenin en güvenli odalarında, kapılarında onları korumak için bekleyen güçlü Mar Muhafızları tarafından korunarak inzivaya çekilmişlerdi. Üst katın tırabzanlarına tutunarak alt kata baktım. Ay taşı sütunlara yansıyan gün ışığı öyle güçsüzdü ki sanki neredeyse gecenin koynuna uzanmak üzere gibiydik.

Ellerimi tırabzanlardan çekmeden önce parmaklarıma baktım. Artık orada kan lekeleri yoktu ama sanki parmaklarıma baktığımda gördüğüm şey kemiklerden ve deriden fazlasıydı. Sanki kan hâlâ oradaydı.

Saldırılara açık olduğumuzun farkındaydım. Zamanla alakalı felaketin, diğer ırkların gözlerinin bize çevrilmesine neden olacağını biliyordum ve her ilan edilecek her türlü savaşa karşı hazırlıklı olmam gerekiyordu. Cadılar ile aramızda zaten tam olarak dinmediğini bildiğim bir gerilim, pamuk ipliğine bağlı duran bir barış anlaşması vardı ve bu iplik zamandaki farklılık yüzünden koptu kopacaktı. Babam, özellikle akşam saatlerinde, el ayak çekildiğinde anahtar sahiplerini ormanın güvenli yerlerine götürüp çalıştırmayı düşünüyordu çünkü

Ninova

her birinin Kızıl Kurt bedenine alışması, o formu doğru şekilde kullanmayı öğrenmesi gerekiyordu.

Mustafa Baba'nın ortalarda olmaması dikkatimi çekmişti çekmesine ama buraya ayak bastığım ilk saniyeden itibaren içine çekildiğim kaos yüzünden onunla ilgili dilimin ucuna biriken soruları hiç kimseye yöneltememiştim. Sahiden neredeydi? Çatık kaşlarla holde yürürken İbrahim odalardan birinden çıkıp kapıyı arkasından çekti. Beni fark edince durup, "Mahinev?" dedi sorar gibi.

"Yaren nasıl?"

İbrahim kapattığı kapıya, ardından bana baktı ve "Uyudu," dedi. "Çok sarsıldı."

"Normal. Abisi sandığı bir canavarla göz göze geldi."

Ben o canavarı sevmiştim. O canavarı kapısına düştüğüm ilk günden beri seviyordum ama kalbimin bunu anlaması için onu yaşamam gerekmişti. Onu yaşamaya başlamak, bir tünele girmek gibiydi ve tünelin ucunda beni ışığın değil, karanlığın beklediğini o zamanlar bile biliyordum. Henüz hiçbir şeyi bilmeyen Mahinev, o karanlığı o zamanlar bile görebiliyordu.

"Ah, çok dramatik," dedi birden İbrahim, komik bir ifade takınıp elinin tersini alnına yaslayarak. "Onun Yaprak Dökümü Oğuz olduğuna kendimi o kadar çok inandırdım ki sonunda gerçekten deccale dönüştü." Gözlerini kaldırıp tavana baktı. "Canım Allah'ım, ben ona Oğuz dedim diye adamı Oğuz'un bile karşısında melaike gibi görüneceği bir Dâbbetü'l-arz'a dönüştürmene gerek var mıydı gerçekten de?"

Elimde olmadan sesli güldüğümde, bunu gerçekten beni güldürmek için yaptığını belli eden bir tebessümle gözlerimin içine baktı. "Delisin sen ya," dedim gülmeye devam ederken.

Aniden ciddi bir ifadeyle, "Genç kızlığımı yaşayamadım," dedi.

Şimdi daha sesli gülüyordum.

"Yazık oldu genç kızlığına," dedim kahkahalarımın arasından.

"Sanırım onu kendime bağlamak için yaptırdığım muskalar yüzünden oldu," dedi bu kez. "Çarpıldı sonunda."

Gözlerinin içine bakarak, "İyi ki varsın," dedim.

Dudaklarındaki tebessüm silinmedi. "İyi ki varım tabii, bensiz ne yapardın? Hem güldürüyorum hem de gülerek düşman öldürüyorum. Müthiş bir şeyim."

Gülerek yanından geçtim. "Yine de o sırtlan kahkahalarına sahip çık. birilerinin delirip kendi kafasını patlatmasını istemeyiz, değil mi?"

"Ah şu güç eskiden bende olacaktı, ne kafalar patlattırırdım," diye alay etti.

Sezgi'nin odasının kapısının önüne gelene kadar gülümsemeye devam ettim ama yalnızlık yeniden saklandığım köşede beni bulduğunda, yüzümdeki gülümseme yavaşça silindi. Kapının kulpuna koyduğum elimin titrediğini fark ettim. Derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı açtım. Sezgi'ye yardımcı olmak için orada duran genç Mar Kadını bana gülümseyerek odadan çıktı, kapıyı arkasından çekti. Yatağın üstünde uzanan Sezgi'ye doğru ilerledim. Ceyhun, kucağında bebekleriyle ayakta, yatağın kenarında duruyordu.

"Vermeil'a çok teşekkür etmem gerekecek," dedi Sezgi kesik nefesler alırken. Aldığı kesik nefeslere rağmen yüzünde silinmeyen gerçekçi bir tebessüm vardı. "Ve... Sana da öyle." Yeşil gözleri gözlerime tutundu. Orada minnettarlığın en büyüğü vardı. "Göze aldığın ve benim için yaptığın şey çok büyüktü, Mahinev."

"Sana öylece sırt döneceğimi düşünmüş olamazsın." Yatağın önünde durdum, ardından ucuna oturdum ve ellerimi Sezgi'nin örtünün altında gizlenen bacağına koyarak bacağını yavaşça ovaladım. "Nasıl hissediyorsun?"

"Zehir hâlâ vücudumdaymış gibi hissediyorum ama daha iyiyim, en azından şu an bir akrep beni sürekli aynı noktadan sokuyormuş gibi hissetmiyorum." Yorgun bir nefes alarak gözlerini Ceyhun'a ve bebeğine çevirdi. "Vitali onun nasıl bir tür olduğunu incelemek istiyor."

"O bir bebek, bizim bebeğimiz. Farklı bir varlıkmış gibi konuşma," dedi Ceyhun gücenmiş gibi. Gözlerini bana çevirdi. "Teşekkür ederim Mahinev, bana dünyaları verdiğini biliyorsun."

"Yapılması gerekeni yaptım."

"Kılıç güvende mi?" diye sordu Sezgi sessizce.

"Evet." Dizini sıkarak ovaladım. "Sen düşünme bunları."

Ninova

"Ona senin isim vermeni istiyorum, yani bu Ceyhun ile ortak kararımızdı..." Gözlerini Ceyhun'a çevirdi. "Aslında başta konuştuklarımız daha farklıydı. Onun ismini sen ve Efken verirsiniz diye düşünmüştük, ikinizin seçtiği isimle uzun, güzel bir hayat yaşardı." Kalbim ağırlaştı. Sezgi yeniden bana baktı. "Ona isim verir misin?"

"Ona en güzel ismi verecek olan sizsiniz," dediğimde Ceyhun, "Onu ikinci kez kurtaran da sensin," dedi. "O yüzden hayatının geri kalanında ona nasıl sesleneceğimizi senin seçmeni istiyoruz." Gözlerini kucağında uyuyan bebeğe indirdi. "Üstelik onunla ilgili bilmen gereken bir şey daha var."

Kaşlarımı çattım. "Nedir o?"

"Kendin görmeye ne dersin?" Ceyhun yavaşça önüme geldi, kucağındaki bebeği benim kucağıma vermek istediğinde duraksadım. Bebeği yavaşça, el değmemiş ruhunu ve küçük bedenini incitmekten korkuyormuş gibi nazikçe kucakladım. Gözlerimi bebeğin uyuyan yüzüne indirdim. Bir bebek olmasına rağmen uzun, kıvrımlı, koyu turuncu kirpikleri vardı.

Gülümserken, "Annesi gibi kızıl olacak desene," dedim.

"Daha dikkatli bak," dedi Sezgi sessizce.

Kaşlarımı kaldırarak Sezgi'ye baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Bebeğin çıkardığı o tatlı sesi duyduğumda gözlerimi yavaşça kollarımın arasında savunmasızca uzanan o ruha indirdim. Gözlerini açmış, sanki görüyormuş, görebiliyormuş gibi bana bakıyordu. Öyle dikkatli bakıyordu ki ruhumu gördüğünü hissettim. Bir gözü kızıldı, tıpkı benim gözüm gibi; diğer gözü ise maviydi ve bu donup kalmama neden oldu çünkü bu renk, uçurum mavisiydi. Bebeğin yoğun bakan gözlerinin içine bakarken tüm bedenimin buz kesmeye başladığını hissedebiliyordum.

"Sizden öyle çok şey aldı ki bu kaçınılmazdı sanırım," dedi Sezgi. "O yüzünü babasından, saçlarını benden almış olsa da gözlerini kimden... Kimlerden aldığı çok belli."

Mermer kadar beyaz tenine dokunma isteğiyle elimi yavaşça onun yanağına yaklaştırdım. Teni soğuk, cildi yumuşacıktı. Dudaklarıma yerleşen şefkatli gülümsemenin gözlerime bile yayıldığını his-

settim. Parmağım küçük ellerine doğru kaydı, parmağımı avucumun içine alarak sıktığında gülümsemem genişledi. Kapı tıklatıldıktan ve açıldıktan sonra içeri giren kişinin kim olduğuna bile bakmadım.

Vermeil, "Her şey yolunda mı diye kontrol etmeye geldim. Yakın da buradan ayrılacağım," dediğinde, içeri girenin o olduğunu anla mıştım. Kucağımda bebekle yavaşça Vermeil'a doğru döndüm. Hemen arkasında İbrahim de vardı. Vermeil önümde zarif bir reverans ile eğildikten sonra, "Çok güzel bir kız çocuğu, değil mi?" diye sordu.

"Evet," diye fısıldadım. "Ama gözleri... Neden böyle?"

"Gücünü sizden ve o adamdan aldı, Emerald'ın ruhunu ona armağan eden de sizdiniz," dedi Vermeil. Gözlerini Sezgi'ye çevirdi. "O normal bir insan bebeğinden daha farklı." Gülümsedi. "Güçlü ve güzel bir melez."

Ceyhun, "Ne olduğu umurumda bile değil," dedi sevgiyle bebeğe bakarken. "Birazdan çatallı bir dil çıkarıp beni sokacağını söylesen bile o benim kızım."

"Ebeveynlerimizi sokmuyoruz," dedi Vermeil sakince. Ardından gülümsedi. "Sinirlenmediğimiz müddetçe."

Ceyhun imayla, "İçim çok rahatladı," dedi. Derin bir nefes aldı ve "Dünyanın en garip duygusu bu," diye fısıldadı. "Bir an önce Sezgi'yi ve onu alıp gitmek, birlikte yeni bir hayat kurmak istiyorum."

Vermeil panikle, "Onu öylece götüremezsiniz," dediğinde Ceyhun'un çatık kaşlarının altında soru işaretleriyle parlayan gözleri Vermeil'a çevrildi. "Onu öylece insan içine çıkaramazsınız. En azından şimdilik bu mümkün değil."

"Çok haklısınız, Vernel Hanım," dedi İbrahim aniden.

Vermeil, "Anlamadım?" dedi şaşkınlıkla.

"Aman, ha Vermeil ha Vernel, konuş işte kız. Açıklama bekliyor insanlar," dedi İbrahim elini sallayarak.

"Neden mümkün değil?" diye soran Ceyhun'du.

Vermeil yanıma yaklaştı, parmağıyla bebeğin alnına dokunduğunda, kucağımdaki bebeğin kaşı ile elmacık kemiği arasında bir yılan derisi oluştu. Ceyhun'un donakaldığını fark ettim ama gözlerimi yılan derisinden ayıramadım. "Bunu kamufle etmeyi öğrenene kadar onu

Ninova

insan içine çıkarmamanız gerekiyor. Üstelik güçlerinden de bihaberiz. Annesi gibi cadı kanı taşıyor ama farklı soylardan da dokunuşlara maruz kaldı." Gözlerini bebeğin yüzündeki yılan derisinde dolaştırdı. "İşareti çok görünür bir yere yerleştirilmiş."

Ceyhun, bunu sindirmek istiyormuş gibi sertçe yutkundu ama zihni deprem sonrası enkazı gibi olduğundan yüzüne dokunan ifadeleri bir türlü silemedi. "Peki bu işaret ne zaman kaybolacak?" diye sordu sakince.

"Daima onunla olacak ama istediği zaman bunu gizleyebilecek," dedi Vermeil. Parmağını tekrar bebeğin yanağına sürttü ve yılan derisi, bebeğin teninin altına karışarak kayboldu. "Bazen kendi kendine belirecektir, korkmayın, duygularıyla bağlantılı olarak işaretini gösterdiği anların olması çok doğal. Yönetmeyi öğrenmesi çok zaman almayacaktır."

Gözlerimi Sezgi'ye çevirdim. "Gitmeyi mi düşünüyorsunuz?" diye sordum sessizce.

"Her şey bittiğinde," dedi Sezgi uzandığı yerden sakince bana bakarken. "Sen kazandığında. Evet. Artık tüm dikkatimi kızıma vermek istiyorum. Artık eskiden olduğu gibi normal bir insan olarak yaşamak istiyorum. Ne büyü istiyorum ne de doğaüstü başka bir şey istiyorum, sadece kızımı ve Ceyhun'u sağlıklı bir şekilde yanımda görmek istiyorum."

İstediği şey beni gülümsetti ama imkânsız olduğunu içten içe biliyordum. Onun kaderinde bir Kızıl Cadı olarak yaşamak vardı ve şimdi de gücünü tam olarak tahmin edemesek de güçlü olduğundan emin olduğumuz bir melez doğurmuştu. Normal bir hayatı arzuluyor olsa da yaşananlar onu daima mahkûm olduğumuz çıkmaz sokağa sürükleyecekti. Yine de bunu ona söylemedim. Şu an buna inanmak ona iyi geliyorsa, o hâlde buna inanmasına izin verecektim.

"Ee, ona isim vermeyecek misin?" Sezgi gülümseyerek bu soruyu sorduğunda bakışlarımı tekrar bebeğe indirdim.

"Her ne kadar kılıcı ben vermiş olsam da şu an hayattaysa, bu onun sayesinde," dediğimde, kimden bahsettiğimi bildiklerini biliyordum. İsme gerek yoktu, açıklamalarda boğulmasam da olurdu. Gözlerimi kaldırıp Ceyhun'a baktım. "Ona çok kızgın olsan da bir ya-

nının ona minnettar hissettiğini biliyorum." Ceyhun gözlerime bunu reddedecek gibi baksa da gerçeği görüyordum ve onun da bu gerçeği gördüğümü bildiğini biliyordum. "Bir insana olan öfken, ona duyduğun minnetin önüne geçmemeli," diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. Oysa benim duyduğum öfke, tüm hissettiklerimin önüne geçmeyi başarmıştı. Ceyhun'a bunu söylememin bir anlamı yoktu ama en azından onun içini rahatlatabilirdim.

"Yaşanan her şeyden sonra ona minnet duymam normal mi?" diye sordu Ceyhun. "Onu yakalasam bir kaşık suda boğacak kadar öfkeliyim ama yine ona Sezgi'yi ve kızımı kurtardığı için minnettarım. Üstelik yaşanan her şeyin sorumlusu olmasına rağmen. Artık ona baktığımda bir yabancıyı görüyor olmama rağmen." Ceyhun kaşlarının ortasında beliren derin bir çukurla boşluğa baktı. "Hayatımız boyunca, ölünceye dek dost olacağımıza öyle çok inandım ki şimdi onun karşısında olmak tuhaf geliyor belki de. Zoruma giden bu sanırım. Ona bakıyorum, onu görüyorum ama onu tanıyamıyorum."

Hissettikleri öyle tanıdık geldi ki sessizlik dilime bir diken gibi battı ve sadece Ceyhun'un yüzünü izledim. Sezgi de üzgün gözlerle sevdiği adamı izliyordu.

"Hayat çok tuhaf," dedi. "Uğruna ölümü göze alacağın birini, gözünü bile kırpmadan öldürebileceğin biri hâline getirebiliyor."

"Birkaç saat sonra zindandan çıkarıp buraya getireceğiz," dedim. "Dilersen, eğer içinde küçücük de olsa böyle bir istek varsa, bu isteği dile getir ve küçük kızına isim koymasını rica et. O artık bir yabancı olsa bile bir zamanlar dostun olan kişinin postunu giyiyor."

Ceyhun uzun uzun sustu, bir cevap vermedi. Onaylamamıştı belki ama reddetmemişti de. Bu bile asıl isteğini gösteriyordu.

Gözlerimi tekrar güzeller güzeli bebeğe indirdim. "Kendin kadar güzel bir hayatın olmasını diliyorum," diye fısıldadım. "Çok güzelsin."

Sanki beni anlıyormuş gibi uzun uzun gözlerimin içine baktı. Biri kızıl, ötekisi mavi gözlerinde kendi yansımamı görüyordum; iri, cam gibi parlayan berrak gözleri vardı ve karanlığın ruhuna uğramadığı bakışlarından bile belli oluyordu. Umarım hiçbir zaman karanlıkla tanışmak zorunda kalmazdı.

Ninova

Odadan ayrılıp kaledeki Marlar ile görüşmek için toplantı salonuna gittiğimde beni bekleyen tonla iş olduğunu biliyordum. Yanılmamıştım. Tahtın üzerine oturduğum andan itibaren sorumlulukların altına gireceğimi zaten biliyordum. Zamanda yaratılan sarsıntı yüzünden diğer ırkların hedefi olacağımızı söyleyip duran Marları dinlerken yüzümü ifadesiz tutmaya çalışmıştım ama nafileydi. Soğukkanlı görünmeye çalışsam da kapıda bekleyen tehlikenin farkındaydım. Birçok doğaüstü ırkı kızdırdığımızı biliyordum. Haklıydılar çünkü Varta'daki insanların da ilgisini çekmeye başlamıştık ve İstanbul'da çıkan kriz burada da çıkacak olursa, sonuçları İstanbul'da meydana gelen sonuçlardan çok daha ağır olurdu. Jero'nun fikirleri, diğer Marların fikirlerinden daha sağlam, daha savunmacıydı; şimdiden birçok plan geliştirmiş, olası bir saldırıda kendimizi nasıl savunabileceğimizle ilgili dakikalarca konuşmuştu. Marların bazılarının yüzü düşmüştü çünkü olası bir savaşın içine çekilmek istemiyorlardı; çünkü savaşın birçok kayıp anlamına geleceğini biliyorlardı. Geçmişte yeterince kayıp verilmişti, hatta geçmişte kayıp olarak verdikleri kişilerden biri de bendim ve bunun yeniden yaşanmasından korktuklarını açıkça görebiliyordum.

Toplantı salonundan çıkarken dayak yemişim gibi yorgun hissediyordum. Uykusuzdum, açtım, şakaklarıma bıçaklar saplanıyormuş gibi hissediyordum ve yorgunluktan dolayı başım dönüyordu. Üstelik kaledeyken elbise giymenin bir görgü kuralı olduğunu hatırlatan Sapphire yüzünden arkamda kuyruğu beni takip eden tüllü bir elbiseyle saatlerdir rahatsız bir şekilde oradan oraya sürükleniyordum.

Jero, "Kraliçem, bir saniyenizi alabilir miyim?" diyerek toplantı salonunun kapısını çekti. Omzumun üstünden ona baktım ama hiç konuşacak hâlde değildim. "Nemesis konusunda kararınız ne zaman sonuca bağlanacak?" diye sorması beni şaşırttı. Ona dikkatlice baktım ve kaşlarımı çattım.

"Neden bunu soruyorsun?"

"Belki onu yok ederseniz, diğer ırkların gözünde kendimizi aklamış oluruz," dedi, kötü niyet barındırmadan kurduğu bu cümle kaşlarımı çatmama neden oldu.

Ninova

"Kimsenin karşısında kendimizi aklamak zorunda değiliz, Jero," dedim. "Savaşmak istiyorlarsa savaşırız, kan dökmek isteyen olursa, kanının dökülebileceğini bilerek karşımıza çıkar."

Jero duraksadı. "Onu ortadan kaldırmayacak mısınız?"

"Sırası var," dedim. "Anahtar sahipleri eğitimde. Üstelik şu an yenidoğanın ona ihtiyacı var. Bu yüzden bir süre daha hayatta kalacak."

"Onu hayatta tutmanız, her geçen gün daha da tehlikeli bir hâle gelmesine neden olabilir," dedi Jero tedirginlikle. "Bakın, biliyorum, siz çok güçlü bir kadınsınız. Her şeyden önce siz bir Mega'sınız ama... O adamın nasıl biri olduğunu, ne tür bir güce sahip olduğunu biliyoruz. Bu sessizliğin ardında hain bir plan yatıyor olabilir."

"Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsun?" diye sordum. "Bunu bana söyleyen elli birinci kişi falansın. İnan bana, eğer bir plan yapıyorsa, bu plan onun aleyhine işliyor." Önüme döndüm, konuşulacak bir şey kalmamıştı. Hızlı adımlarla ondan uzaklaşmaya başladım.

Ormana gitmek istiyordum. Biraz hava almak, yürümek, bu karmaşadan, şafakta yaşananlardan, sürekli kafama kakılan olasılıklardan uzaklaşmak istiyordum. Kalenin büyük kapısından çıkarken arkamdan kimsenin gelmediğinden emin oldum. Henüz gece gelmemişti ama gündüze dair tüm izler gökyüzünden silinmeye başlamıştı. Lila tonlarındaki gökyüzüne baktıktan sonra gözlerimi karlı ormana çevirdim. Elbisemin kırmızı tülü karların içinde beni takip eden, geçmişe ait bir kan gibi ilerlerken her bir adımım boşluğa düşüyormuş gibi hissetmekten kendimi alıkoyamadım. Ayağımın altında ezilen kar değildi de geçmişti ve geçmiş balçığa dönmüştü sanki.

Bir süre ormanın derinliklerine doğru yürüdüm. Sonunda Hatem'i ve yanında Mustafa Baba'yı gördüm, az ileride bana doğru yürüyorlardı. Adımlarımı hızlandırdım ve saniyeler sonra Mustafa Baba'nın tam karşısındaydım. "Sen nerelerdesin?" diye sordum panikle. "Geldiğimden beri ortalarda görünmüyorsun."

Mustafa Baba yorgun bir gülümsemeyle, "Ben de seni özledim," deyince kaşlarımı çatıp ona dik dik baktım.

"İyisin değil mi? Sana bir şey oldu sandım. Ortalık öyle karışıktı ki kimseye nerede olduğunu soramadım."

Ninova

"Sadece biraz inzivaya çekilmem gerekiyordu." Pamuk gibi görünen elini omzuma koyup gözlerimin içine baktı. "Neler olduğunu biliyorum, Hatem ile sürekli olarak irtibattaydım. Yanınızda olamadığım için beni mazur gör."

"Sen iyisin ya gerisi önemli değil," dedim. "Biliyor musun, babam burada." Heyecanla kurduğum cümle, gözlerinin yüzüme yönelttiği bakışların daha da derinleşmesine neden oldu. "Hatta Miran da burada, Miraç'ın ikizi."

"Biliyorum," dedi sakince.

"Seni onlarla tanıştırmayı çok istiyorum."

Mustafa Baba'nın dudaklarında silik bir tebessüm oluştu. "Babamı uzaktan görme şansım oldu ama yanına gidemedim."

"Neden ki?"

"Yaşlı bedenimi ve bedenim gibi yaşlı olan zihnimi dinlendirmeye ihtiyacım vardı," dedi sadece. Hatem'in gümüş rengi gözlerinin Mustafa Baba'ya kaydığını gördüm, ona sakince baktıktan sonra gözlerini bana çevirdi ve beni selamladı.

"Hatem, Kian'ın Nemesis tarafından ele geçirildiğini söyledi," dediğinde bedenim birden gerildi. Yüzümdeki ifadenin değiştiğini gören Mustafa Baba kaşlarını çattı. "Yoksa o... Öldü mü?"

"Hayır," dedim düz bir sesle.

Mustafa Baba bana kaşlarını çatarak bakınca, "Pekâlâ, şöyle ki..." dedim ve olanları anlatmaya başladım.

Olanları öğrendikten sonra yapacağı ilk şeyin Nemesis'in ensesine bir tane patlatıp onu yüzüstü yere düşürmek olacağını ben de beklemiyordum. İbrahim sırıtarak Nemesis'in zincirlerini kavradı ve onu havaya kaldırıp, "Eline sağlık, Mustafa Baba. İçimdeki yağlar öyle bir eridi ki aylarca ketojenik diyet yapsam bu kadar eritemezdim gerçekten," dedi.

"Eşekoğlueşek!" diye bağırdı Mustafa Baba, bir kez daha Nemesis'in üzerine yürüyerek. "Kapıma başka bir surete bürünerek gelip, bir de üstüne beni kandırdığın yetmezmiş gibi döşeğimde yattın, aşımdan yedin, götünden uydurduğun hikâyelerini anlattın ve yaşlı kalbimi üzdün lan sen benim!"

Nemesis kaşlarını çatarak Mustafa Baba'ya baktı ama tepki vermedi.

"Ne bakıyorsun lan sen bana hayvanoğluhayvan!" diye bağırdı bu kez Mustafa Baba. "Seni sahtekâr pislik. Ulan tamam, bir boklar yiyeceğin belliydi de başka birinin kılığına girip içimize sızmak ne demek lan? Nasıl kalleşlik bu? Yaptıkların yetmedi de bir de içimize sızıp bize içten hasar vermeye devam mı edecektin lan sen?"

Mustafa Baba, Nemesis'i ensesinden kavrayarak yere çekti ve dizlerinin üzerine düşürdü. Bileklerinden bağlı olduğu için kolları arkada kalan Nemesis'in yanağı zemine yaslanınca, "Ay başkası yerine utandım şu an, nasıl yapıştı sümük gibi," dedi İbrahim hayretler içinde. Nemesis burnundan sert, öfkeli bir nefes verdi ama doğrulup kalkmaya çalışmadı.

Mustafa Baba öfkeyle, "Köpek," diye homurdandı.

"Köpeğe bile dönüşemiyor artık, kaldı arada bir yerde. Pikachu* gibi elektrik falan atıyor ara sıra." Gözlerini Nemesis'e indirdi. "Poke topuna sokulmuş Pikachu seni." Tekrar Mustafa Baba'ya baktı. "Zindana soktuk ya biz bunu, ondan diyorum, poke topuna hapsedilmiş Pikachu gibi biz bu kaçak elektrik kullanan kişiyi -insan bile demiyorum, umarım farkındasınızdır- zindana kapattık. Zincirini falan ben bağlıyorum, ben çözüyorum, ara sıra kuma götürüyorum kakası gelir çişi gelir diye. O kadarlık insanlığı kalmıştır, neticede bunlar doğal ihtiyaçlar. Ha bir de... Aç falan kaldı bu. Haftalardır yemiyor, içmiyor ama ben dedim Mahinev'e, bak dedim, bu adama bir şeyler yedirelim, anahtar manahtar hikâye olacak, bu dümbük olduğu yerde iskelete dönüp zaten ölecek. İnanır mısın, sanırım gerçekten ölümsüzmüş Mustafa Baba, ölmedi bu. Ne bileyim, insan olan açlıktan ölür, köpek de öyle. Katır gibi hâlâ. Baksana şuna. Sanırım yediği günahlar ve aldığı ahlar ona yetmiş." Nemesis'in zincirini çekiştirdi. "Sus köpek."

"Bir saattir konuşan sensin lan dallama," diye hırladı Nemesis.

"Seni çişe götürmüyorum, kakanı da zindanın köşesine yaparsın artık."

* 783 hayalî Pokémon karakteri içindeki Pika türünden çıkmış bir Pokémon'dur. (ed.n)

Ninova

Nemesis'in bedeninde küçük yıldırımlar çaktı.

"Bak yine başladı elektrik kaçağı yapmaya..." Nemesis'in beyaza dönen gözleri İbrahim'e çevrildi. İbrahim bir adım geri çekildi ama zincirleri tutmaya devam ediyordu. "Bak biz eski dostuz seninle, çişin gelir, kakan gelir, sen şöyle zindandan yukarı doğru havla, ulu, bir şey yap, ben saat kaç olursa olsun çıkarırım seni, kuma götürürüm," dedi hızla.

"Kes artık sesini," diye hırladı Nemesis.

"Mustafa Baba, o kadar çok konuştun ki farkındaysan bir gerilim yarattın, şu an bu çocuğun resmen topraklanmaya ihtiyacı var. Bak elektrik saçıyor," dedi İbrahim, suçu hızla Mustafa Baba'ya atarak.

Babamın, "Neler oluyor burada?" diye sorduğunu duydum. Merdivenlerden aşağı doğru iniyordu. Mustafa Baba, babamın sesini duyduğu anda kafasını çevirip merdivenlere doğru baktı; gözleri uzun süre babamda asılı kaldı.

"Baba," diyerek bedenimi babama doğru çevirdim. Tedirgin hissettim çünkü babam, Kian mevzusunu hâlâ bilmiyordu ve şimdi dile getirilecek olursa, yine büyük bir kaos doğacaktı. Gözlerimi Mustafa Baba'ya dokundurdum, bakışlarım sessiz kalması için yalvarıyor gibiydi. Mustafa Baba'nm bakışları babamdan ayrılıp bana dokundu. Çırpınışımı görmüş gibi derin bir nefes aldı ve başını salladı.

"Konuşuyorduk," dedi sakince.

Babam, "Daha çok onu dövüyor gibi görünüyorsun," dedi.

Nemesis öfkeyle tavana baktı. Mustafa Baba, "Sanırım onu dövmek hakkım, sonuçta bir zamanlar o benim oğlumdu," dedi babamın gözlerinin içine bakarak. Nemesis bir an duraksadı, tavanda duran bakışları usulca Mustafa Baba'ya yöneldi. Yüzünde ifadesizlik vardı ama gözlerindeki dikkati görebiliyordum; hiçbir duyguyu dışarı yansıtmıyor olsa da bir şeyler hissettiği bakışlarından açıkça okunuyordu.

"Buradaki herkesin baba olarak gördüğü birisin, hakkında söylenenleri duydum," dedi babam başını sallayarak. Son basamağı da indikten sonra Mustafa Baba'ya doğru yürümeye başladı. Mustafa Baba, gözünü dahi kırpmadan babamı izliyordu. Babam elini Musta-

Ninova

fa Baba'ya uzattı ve "Ben Mahinev'in babası Aykan," dedi. "Memnun oldum."

Mustafa Baba'nın gözleri babamın eline kaydı, birkaç saniye bekledikten sonra o da babama elini uzattı ve el sıkıştılar. "Mustafa," diye tanıttı kendini kısaca.

"Kızıma birçok kez yardımın dokunmuş, teşekkürler Mustafa Baba," dedi babam, bu cümle üzerine Mustafa Baba'nın duraksadığını, kafasını kaldırıp babama uzun uzun baktığını gördüm.

"Mahinev benim de kızım gibidir," dedi sessizce. Nemesis'in pürdikkat ikisini izlediğini fark ettim.

İbrahim'e baktım. "Sezgi ve bebeğin yanına gidelim," dedim ve İbrahim başını sallayarak Nemesis'i ayağa kaldırdı. Merdivenlere yöneldiğimiz sırada babam omzunun üstünden bana baktı. Bakışları kısaca yüzümde dolaştı, ardından Nemesis'i hedef aldı. Bana bakarken kayıtsız görünen gözleri, tekrar öfke ve nefretle doldu. Nemesis etraftayken kendini zor tuttuğunu açıkça görebiliyordum; zaten bunu hiç saklamaya çalışmamıştı.

"Adam şimdi kelleni alacak gibi bakıyor gerçekten," dediğini duydum İbrahim'in. Önce kendi odama gittim, kılıcı aldım ve odadan çıkıp kapıyı çekerken gözlerim uçurum mavisi gözlere çarptı. Birbirimize kısaca baktık. Gözlerimde ne görüyordu bilmiyordum ama ben onun gözlerinde boşluğun yankısını görüyordum. Sezgi'nin kaldığı odanın kapısına gelene dek hiç konuşmadık. İbrahim, Sezgi'nin kapısının önüne geldiğinde zinciri çözmek için uzandı ama Nemesis tek bir hareketle bağlı olduğu zincirleri kopardı. Yere düşen zincirlere, sonra da onun kayıtsız bir şekilde bana bakan gözlerine baktım.

Bana gücünü gösteriyordu. Burada kendi isteğiyle durduğunu gösteriyordu. Bana yapabileceklerini gösteriyordu ama bunu tehdit etmeden yapıyordu. İbrahim bir adım geri çekilip bana baktı ama bakışlarını hissetmeme rağmen karşılık vermedim. Gözlerim hâlâ Nemesis'teydi.

"Şovun bittiyse," dedim kafamı yana yatırıp kapıyı işaret ederek.

Hiçbir şey söylemeden kapıya doğru döndü.

Ninova

"Zinciri elimde diye ben zincire güvendim, buna neler dedim," dedi İbrahim elini nabzına koyup kendini kontrol ederek. "Hâlâ hayattayım. Şu an komada da olabilirdim."

Gözlerimi devirip kapıyı tıklattım ve içeriden dışarıya süzülen çağrıyla kapıyı yavaşça açtım. Sezgi ayaklanmıştı, yatağın ucunda oturuyordu ve yüzüne renk gelmişti. Ceyhun, kucağında bebekle bize doğru döndü ve onun da yanımızda olduğunu görünce duraksadı.

"Başlayalım," dedim sakince. "Bana ihtiyaç var mı?"

Buna cevap vermedi, Ceyhun'a doğru yürüdü ve tam önünde durup gözlerini bebeğin yüzünde dolaştırdı. Bebeğin gözlerinin rengini fark edince duraksadı, kafasını kaldırıp Ceyhun'a baktı, ardından bakışları omzunun üstünden bana çevrildi. Sessizce gözlerinin içine baktım. Sezgi tedirgin gözlerle onu izliyordu.

"Kılıcı alayım," dedi elini arkaya doğru uzatarak.

Kılıcı ona uzattım, parmaklarımız birbirine temas etti ama bu temas kısa sürdü. Kılıç onun elindeyken yıldırımlar bir halat gibi keskin yüzeyin etrafım sardı ama bu anlıktı; yanıp sönen bir ışık gibi parlamış ve hızla sönmüştü. Kılıcın keskin ucundan damlamaya başlayan gümüş yaldızlı sıvı yere düştü. Kılıcını kaldırdığı sırada Sezgi oturduğu yerden kalktı.

Sezgi'ye baktı ve "Sakin ol," dedi. "Ona zarar verecek olsaydım, onu kurtarmazdım."

Sezgi duraksayarak ona baksa da hiçbir şey söylemedi. Kılıcın ucunu bebeğin alnına yaklaştırdı ama bastırmadı, bebeğin iri gözlerle onu izlediğini gördüm. Sıvı bebeğin iki kaşının ortasına düşerek burnuna, oradan da elmacık kemiğine doğru kıvrılarak aktı. Mar işareti yandı, söndü ve pürüzsüz teni sıvıyı emerek derisinin altına alıp yok etti.

"Bu kadar," diyerek kılıcı indirdi. Tam sırtını dönüyordu ki Ceyhun, "Ona bir isim vermeni istiyorum," dedi. Duraksadı, sırtını dikleştirip kaşlarını çattı ve bakışları yavaşça Ceyhun'a kayarken, "Bana mı dedin?" diye sordu.

Ceyhun, "Evet," dedi.

Çatık kaşlarının altında anlam veremediğini açıkça ifaden gözlerini kıstı. "Bunu neden benden istiyorsun?" diye sordu, sesi temkinliydi.

"Çünkü ona bu hayatı veren sensin," dedi Ceyhun. "Ama yalan değil, bunu önce Mahinev'den istemiştim."

"O zaman o versin," dedi ismimi kullanmadan.

"Biz her şey mahvolmadan önce Ceyhun ile bir karar vermiştik," diye söze girdi Sezgi, sesi soğuk olsa da gözleri kırgın bakıyordu. "Bebeğimiz doğduğunda, ona ismini verenin siz olmanızı istiyorduk. Mahinev bunu öğrendiğinde bu görevi sana bırakmaya karar verdi."

O, "Bebeğinize canavar olarak gördüğünüz birinin mi isim koymasını istiyorsunuz yani?" diye sorunca Sezgi'nin kaşları çatıldı. "Hem ben ne anlarım isim koymaktan?" Gözlerini bebeğe çevirdi, bakışlarının kısa bir anlığına yumuşadığına şahit oldum.

"Anlarsın," dedi Ceyhun. "Zamanında çok sevdiğin bir şeye de bir isim koymuştun." Ceyhun'un bakışları bana kaydı, ne söylemeye çalıştığını fark edince kaşlarımı çatıp bakışlarımı farklı bir yöne çevirdim.

Bana isim veren bu herif değildi, sevdiğim adamdı, diye bağırmak istedim ama yapmadım; hiçbir şey söylememek, içimde kopan çığlıkların duyulmasından daha iyi olacaktı.

Derin bir nefes aldığını işittim ama ona bakmadım. Sonunda elindeki kılıcı yatağın kenarına yaslayarak dik bir şekilde bıraktı. Ceyhun'un kucağındaki bebeği kendi kucağına aldığını fark edince bakışlarım hızla ona tutundu. Onu ilk kez böyle gördüğüm ânı zihnimden cehennemin ateşi bile yakıp yok edemez, cennetin suları bile alıp götüremezdi.

Bebeğin başını usulca boyun girintisine yatırıp, büyük esmer avuçlarını bebeğin sırtına koyduğunda olduğum yerde kalakalmış onu izliyordum. Kocaman elini bebeğin sırtında gezdirdi ve beklemediğim bir şey yaparak bebeğin turuncu saçlarının üstünü öptü. Ardından geri çekilip bebeğe gülümsedi. Bebeğin parmakları onun boynunda dolaşıyordu ve yenidoğan olmasına rağmen biri kızıl, diğeri mavi gözleriyle dikkatle onu izliyordu.

Gözlerini bebekten ayırıp bana kaydırdı. Kucağında bir bebeği tutarken bana bakması çok farklı hissettirdi. Gözlerimin içine uzun süre baktıktan sonra bakışlarını yavaşça onu izleyen bebeğe indirdi ve "Bilun," diye fısıldadı, sesi karanlık bir gökyüzü gibiydi. "Adın Bilun olsun."

Ninova

Duraksadım. Bir anı sanki içinde olduğum odanın kapısını açıp içeri girdi ama o anıyı benden başka kimse görmedi.

Efken'in nefesi ensemde ağır ağır yükselip iniyordu. Tenlerimizin arasında örtü gibi gerilmiş bir sessizlik vardı ama ben o sessizliğin içinde bile kelimeleri duyuyordum. Onun içinden geçenleri. Söyleyemediği cümlelerin uçlarını görüyordum; keskindi ve her zaman önce kendisini yaralıyordu.

Omzuma başını yaslamıştı, saçları biraz dağınıktı. Ellerini battaniyenin altına sokmuş, parmaklarını bileklerime sarmıştı. Soluk alışverişimiz birbirine karışmıştı; onunki derin ve ağır, benimki kesik kesikti. Dışarıda kar yağıyordu. Pencerenin buğusuna çarpan her kar tanesi, sanki zamanın soğuyup kristalleşmiş hâliydi.

O an birden, kendi ismim kafamın içinde yankılandı. Mahinev. Sanki başka birinin adıymış gibi. Sanki biri uzaktan başkasına seslenmiş ama dönüp ben bakmışım gibi.

"Neredeyse hiç söylemiyorsun," dedim, kelimeler dudaklarımdan düşer gibi değil, çatlar gibi çıktı.

"Hım?" dedi sorar gibi. Sonra parmakları battaniyenin altında bileklerimden uzaklaşarak sırtıma kaydı, oradan da omzuma doğru ilerledi. Her hareketi, gökyüzünden düşen kar taneleri gibi yavaştı.

"Adımı."

Sessizlik oldu.

Sonra ismimi kendi sesiyle taşıdı: "Mahinev."

Yavaşça, harfleri birbirinden ayırarak söylemişti. Sanki ismimi değil de eski bir duayı okuyordu. İsmimin dudaklarında nasıl durduğunu görmek istedim ama başımı çevirmedim. Yalnızca o sesi içime alarak onun kollarında uzanmaya devam ettim.

"Güzel ismin," dedi. Gülümsemedim ama içimde yumuşayan bir şey oldu. Sessizliğim üzerine tekrar konuşmaya başladı. "Geceyle şafak arasında bir şey gibi," dedi. "Karanlık ve aydınlık arasında gerilmiş bir tel gibi." Dudaklarını omzuma bastırınca yutkundum. "Sanki adını her söylediğimde düşer gibi hissediyorum. Belki o yüzden sık söylemiyorum. Adın dilimden dökülünce kendi sesime bile tutunamıyorum."

Başını biraz kaldırdı, burnunu kulak boşluğuma yasladı. "Seni çağırmakla seni kırmak aynı şeymiş gibi geliyor bana," diye fısıldadı.

Yanağımı yastığa gömdüm ve gözlerimi kapatmadan önce sordum: "Bilun nasıl sence?"

"Bilun mu?"

"Evet," dedim. "Göbek ismim buymuş. Babam ismimin ne Mahinev ne de Bilun olmasını istemiş, başka bir isim düşünüyormuş aslında." Babamın yüzünü hatırlar gibi olup gülümsedim. "Ama henüz ben doğmadan önce, hatta babam ve annem tanışmadan öncesinde bile annem bir kızı olursa isminin Bilun olmasını istiyormuş."

Sessizliğin içinde beni kollarının arasında tutarken ne düşünüyordu bilmiyordum ama kollarının beni tutuşu şimdi çok daha sıkıydı.

"Kulağa çok narin bir isim gibi geliyor," dedi sonunda konuştuğunda. "Anlamı ne?"

"Yarım ay manasına geldiğini söyleyen kaynaklar da var, esir ve tutsak manasına geldiğini söyleyen kaynaklar da var." Annemin sesinden dinlediğim anlamı hatırlayıp gülümsedim. "Annem anlamının buzun üstündeki su damlası olduğunu söylemişti."

"Çok güzel," dedi uykulu bir sesle. "Bilun ismini de çok sevdim."

"Evet, ben de öyle."

"Esirim, tutsağımsm," dedi yeniden uykulu sesiyle ama şimdi sesinde biraz da alay vardı. "Buzun üstündeki su damlacığısın." Dudaklarını boynuma bastırdı. "Bir gün güzel bir kız çocuğu doğuracak olursan, ismi Bilun olabilir, o da ismin yarım ay anlamını taşır. Ama geriye kalan iki anlam, daima senin kalacak."

Uyumadan önce kurduğu son cümleler kalbime çökerken sırtımı kaydırıp bedenimi ona biraz daha yasladım.

Anı odanın içinde bir rüzgâr gibi dolaştı ama o rüzgâr sadece benim tenime dokundu. Gözlerimi ondan çekmedim, o ise gözlerini bana dokundurmadı bile.

"Bilun mu?" Sezgi merakla soludu. "Anlamı ne?"

"Yarım ay," dedi sessizce. "Üstelik ay ikiye bölünüp yarım ay formunu alana kadar onunla bu ritüeli gerçekleştireceğimize göre bu isim onun için çok uygun."

"Çok güzelmiş," dedi Sezgi. "Bilun olmasını istiyorum o hâlde."

Uçurum mavisi gözlerini bebeğin biri kızıl, diğeri mavi gözlerinden ayırmadan usulca gülümsedi; küçücük, belli belirsiz bir tebessümdü bu.

"Senin adın Bilun."

NEMESİS / EFKEN KARADUMAN

"Senin felaketin ne olacak biliyor musun?" diye sordu Mustafa Baba, yaşananların birkaç ay öncesinde, yere düşen gölgem henüz karanlığa hapsolmadığı zamanlardan birindeydik. Ona sakince bakmıştım. Aslında bir cevap aramıyordum, vereceği cevabı merak etmiyordum ama yine de susmayacağını biliyordum. "Her şeyi bildiğini sanmak," dedi sertçe. Oysa ben, başka bir şey söyleyeceğinden neredeyse emindim.

"Bir gün öyle bir şey yaşayacaksın ki, öyle çok fark edeceksin ki, bir daha hiçbir şeyin aynı olmayacağını o gün anlayacaksın ve bildiğini sandığın her şey bir tokat olup sana hiçbir sik bilmediğini anlatmak ister gibi sağlam bir tane yapıştıracak."

Sigarayı dudaklarımın arasına götürürken, "Öyle diyorsan," dedim.

"Alma beni ciddiye, alma tabii. Ama öyle bir an gelecek ki bu söylediklerim kafanın içinde çınlayacak. Çınlayacak da ne olacak? Sen çoktan kaybetmiş olacaksın ve kaybettiğin sadece kazandığını sandıkların olmayacak." Duraksadım. Gözlerinin az ileride, ormandaki bedene çevrildiğini gördüm. Siyah saçları ve siyah kıyafetleriyle karların içinde aykırı, koyu renk bir çiçek gibi görünüyordu. Uzun, dalgalı saçları savruldu ve bakışlarını omzunun üstünden bize doğru çevirdi. Kızıl gözleri sanki konuştuğumuz her şeyi duymuş gibi bakıyordu ama hiçbir şey duymadığını biliyordum.

"Bir gün her şeyin en iyisini bildiğini sandığın için hayatına giren en güzel şeyi kaybedeceksin," dedi, bir tokat atsa ya da parmaklarını boğazıma sarıp içimde kalan son nefesi dışarı bıraktığım an gelene dek boğazımı sıksa böyle hissetmezdim. Kaşlarımı çattım. İri, kızıl gözler ne olduğunu sorguluyor gibi bana uzun uzun baktı, muhtemelen ne konuştuğumuzu merak ediyor, kaşlarımın neden çatıldığını bilmek istiyordu.

Ninova

Zindanın soğuk duvarına kafamı yaslayıp pencereden içeri devrilerek düşen ay ışığını izlerken Mustafa Baba'nın o gün söylediği her şey kafamda çınlamaya devam etti. Merdivenlerden birinin indiğini fark ettim, duvarlara yerleştirilmiş meşalelerdeki alevin titrerken çıkardığı sesi duyabiliyordum. Çok geçmeden karanlığın içinde biri belirdi. İbrahim, elinde bir tepsiyle parmaklıkların arkasından bana bakıyordu.

"Bana yemek getirip duracağına bir şişe viski getirsen daha çok makbule geçerdi, biliyorsun değil mi?" diye sordum gözlerimi yüzünden çekmeden.

"Viski şişesini kafanda parçalamak için getirebilirim dilersen," diye cevap verip kapıyı açarak içeri girdi. Önüme tepsiyi bıraktı ve vücudunu dikleştirip gözlerini yüzüme dikti. "Bunu ne kadar sürdüreceksin?"

Tek kaşımı kaldırıp, "Neyi?" diye sordum.

"Kim olduğunu biliyorum." Bir an duraksadım, dikkatli gözlerle bana bakmaya devam ediyordu. "Herkesten saklanabilirsin ama benden saklanamazsın." Ellerini dizlerine koyup yavaşça yüzüme doğru eğildi. "Efken Karaduman."

Alayla gülümsediğimde yüzündeki ifade bozulur sandım ama bu olmadı, aynı şekilde o da bana gülümsedi ve kaşlarım ben farkına varmadan çatıldı.

"Seni göremediğimi sanıyor olamazsın, Efken." Ellerini dizlerinden çekip tekrar dikleşti. Gözlerini indirip yüzüme bakarken, "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu.

"Ne yapıyormuşum?"

"Efken tamamen yok oldu, artık burada değil, hiçbir zaman da olmayacakmış gibi davranıyorsun. Bunu neden yapıyorsun?" Başını omzuna doğru yatırdı. "Eğer hâlâ o karanlık tarafından yutuluyor olsaydın şimdiye çoktan harekete geçmiş olurdun. Hiçbir kuvvet seni burada, bu zindanın içinde tutamazdı. Üstelik bu kalede senin ölümünde başrol oynayacağını bildiğin anahtar sahipleri varken..." Dişlerimi sıktığımda gülümsedi. "Yakalandın mı?"

"Dedektifçilik oynamayı kes," dedim sadece.

Ninova

"Neden ona işkence ediyorsun?" Sorusu beni bozguna uğrattı. "Neden artık var olmadığına, orada olmadığına, bu bedenin sadece karanlığa hizmet ettiğine inanmasını sağlıyorsun? Ona ne kadar acı çektirdiğini göremiyor musun?"

"Hiçbir sik bildiğin yok, karşıma geçmiş konuşuyorsun," dedim öfkeyle.

"Bilmiyorsam anlat o zaman."

"Anlatacak bir şeyim yok benim."

"Mahinev'e nasıl bir zarar verdiğinin farkında mısın?"

"Ona zarar veren ne olurdu, biliyor musun?" diye sorduğumda duraksadı. "Ona zarar veren, benim burada olduğumu bilmek olurdu. Sence nefret ettiği birini mi yoksa sevdiği birini mi öldürmek daha zordur?"

"Ölmeye karar verdin öyle mi?" diye sorarken sesi öfkeliydi.

"En başında olması gereken neyse o olacak."

"Olması gereken neydi biliyor musun? Kendi başına bir karar almak yerine bizden yardım istemeliydin. Bir şeyleri her zaman birlikte çözerdik. Yine çözmenin bir yolunu elbet bulacaktık. Sen ne yaptın? Bir karanlığa doğru son sürat koşmaya başladın ve sandın ki Mahinev arkandan koşarak seni takip etmeyecek. Tek başına girip kaybolmaya çalıştığın o karanlığın içinde seni ararken senden daha çok karanlığa bulandı."

"Seninle bunları konuşmayacağım."

Yüzüme doğru aniden eğildi ve "Kian kılığına girip hayatımıza girmişsin. Bunu Nemesis tarafının yaptığını savunacaksın belki ama hiç mi istemedin? Bir başkası olarak bile olsa onun hayatında kalmayı hiç mi istemedin? Bunu yapan karanlık tarafının amacı neydi? Gerçekten manipüle etmek ve içeride olup her şeyi bilmek mi istiyordun? Hayır." Başını iki yana sallayarak güldü. "Sadece ona yakın olmak istiyordun."

Öfkeyle dişlerimi sıktım. Ona bunu kupayı kanımla dolduracağı gece söyleyecektim ama karanlık yanım hızla beni ele geçirmiş, söyleyeceklerim dilimin altında kaybolmuştu; belki de içten içe söylemeyi

istemeyen zaten bendim. Belki de İbrahim haklıydı. Sadece onun yanında olmak istemiştim.

Onun yanında olabilmek için başka biri olmayı bile kabul etmiştim.

Zihnimin derinliklerinde babama ait bir ses, "Asıl çaresizliği, bir kadını her şeyin üstüne koyup, tanrın yaparak sevmeye başladığında tadarsın. Çünkü o andan itibaren onun için edeceğin dualar, Tanrı'ya ulaşmayacaktır. Tanrı, yarattığı hiçbir ruhun bir başkasını kendisinden daha çok sevmesini kabul etmez," dedi. "Bu cennetin ilk yasağıdır."

Bu, bir erkeğin işleyeceği en büyük günahtır.

"Verecek bir cevabın bile yok, değil mi?" diye sordu İbrahim. Ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve "Affedilmekten korkuyorsun değil mi? Onun kalbinin seni aklamak için kendisini yok etmesinden korkuyorsun," dedi. Haklıydı. İbrahim'in gözlerinin içine uzun uzun baktım. "Senin hâlâ orada olduğunu ne zaman anladım, biliyor musun?" Sorusuna cevap vermeden ona bakmaya devam ettim. "O gece sana saldırdığımda beni öldürmek senin için pastadaki muma üflemek kadar kolaydı ama sen yapmadın. Pençelerimi daha derine sokmak için üstünde çırpındığım o ânı hatırlıyorum. Gözlerimin içine bakarken öyle kayıtsızdın ki o an hâlâ orada olduğunu gördüğüm ilk andı."

Gözlerimi İbrahim'den ayırıp ay ışığına çevirdim. Çenemi tutup kafamı kaldırarak ona bakmamı sağlayınca kaşlarım öfkeyle çatıldı. "Güvenme bu zincirlere, neler yapabileceğimi biliyorsun," diye tısladım.

"Ben zincirlere değil, dostluğumuza güveniyorum," dedi.

"Benimle ilgili hiçbir şeye güvenme. Biraz aklm varsa bunu yapma."

"Gözümün önünde kendini öldürteceksin ve ben..."

"Yapılması gereken neyse o yapılacak, İbo," dediğimde gözlerini yumup dişlerini sıktı. "Ben yanlış kararlar aldım, bunun bedelleri olacağını biliyordum ama bu kadar büyük bedelleri olacağından bihaberdim. Demir ailesinden birinin ölümüne neden oldum, birçok insanın kanı parmaklarıma bulaştı, dünyanın dengesini bozdum. Karanlık bilincim, bedenimde değilken kendi ırkımdan insanlara zarar verdi. Tüm bunların bir bedeli olmak zorunda."

Ninova

"En büyük bedeli ödedin," dediğinde kaşlarım daha da çatıldı. "Değer verdiğin herkesi kaybettin. Şimdi sana sevgiyle değil, nefretle bakıyor hepsi. Her şeyden önemlisi, onu kaybettin."

"Konuyu dramatize etmeyi kes."

"Gerçekleri duymaktan hoşlanmadığını biliyorum. Hiçbir zaman hoşlanmadın. Sana Mahinev ilk kez buraya geldiğinde, aramıza girdiğinde bir şey söylemiştim, hatırlıyor musun? O gerçeği duyduğunda da böyle öfkeli görünüyordun."

Ona dik dik baktım.

"Sana demiştim ki, bu kız senin doğru sandığın her şeyin koca bir yanlış olduğunu sana öğretecek, yapmam dediğin her şeyin başrolünde kendini bulmana neden olacak. Çünkü gözlerinde gördüm, demiştim sana. Ona nasıl baktığını gördüm." Kollarını göğsünün üstünde topladı. "Ve ona hâlâ öyle bakıyorsun. Evet, rolünü güzel oynuyorsun ama sana dikkatlice bakan biri, hâlâ burada olduğunu görebilir. Bunu fark etmesi için Mahinev'e nasıl baktığını görmesi yeterli olacaktır."

Dişlerimi sıkarak, "Çık git şuradan, siktirme bana belanı," diye hırladığımda dudağının kenarına yerleşen gülümseme derinleşti.

"Ölmeyi hak etmiyorsun, Efken. Bu şekilde değil."

"Ne şekilde öleceğimi sana mı soracağım lan?"

"Mahinev'in hâlâ burada olduğunu bilmeye hakkı var lan!"

"Yok!" diye tısladım. "Bunun ona nasıl hissettireceğinden haberin var mı senin? Sırf bu düşünce sana romantik geliyor diye böyle sik sik konuşuyorsun. Senin bir sik bildiğin yok. Her suçun bir cezası vardır. Ben cezamı çekiyorum. Bencil bir adam olabilmeyi çok istedim çünkü bu benim fıtratımda olandı, ben hep bencildim. Onu tanıyana dek ve tanıdıktan sonra, onu sevene dek ve severken, ben her zaman bencil bir adamdım. Şimdi ona burada olduğumu belli edersem, işte o zaman gerçekten bencil bir orospu çocuğu olacağım. Kendinden başka hiçbir şey düşünmeyen piç kurusunun teki olacağım. Şimdi onu düşünüyorum ve burada olduğumu ona göstermeyi reddediyorum. Hayatımda ilk defa bencil davranmıyorum. Hayatımda ilk defa sadece onun için doğru bir şey yapmak istiyorum."

"Onu sevdiği adamın katili yapmak mı lan doğru olan şey?"

Ninova

Hiçbir şey söylemeden İbrahim'in gözlerine uzun uzun baktım. Gözlerimde her ne gördüyse, şiddetle yanan bir alev gibi parlayan öfkesi yavaşça söndü. Omuzlarını düşürüp çatık kaşlarının altındaki üzgün gözleriyle gözlerimin içine bakarken, "Vazgeçmişsin sen," dedi. "Üstelik vazgeçtiğin şeyin kendin olduğunu sanıyorsun ama sen Mahinev'den vazgeçmişsin."

Kalbimde diken gibi duran o yıldırımın parladığını ve sonra söndüğünü hissettim. İbrahim bakışlarını yüzümden ayırıp, "Zıkkımlan şunları," dedi ve botunun ucuyla tepsiyi önüme doğru itti. Arkasına bakmadan çıkıp demir kapıyı çekerken durgun görünüyordu.

"İbrahim," dediğimde durdu, dönüp bana bakmadı ama söyleyeceğim şeyi beklediğini biliyordum. "O gün geldiğinde, infazım sırasında bana bir konuda yardım etmeni istiyorum."

Omuzları sarsıldı. Dudaklarım usulca yukarı kıvrıldı, bu gülümsemenin kalbimde taşıdığım ağırlığın bir yansıması olduğunu biliyordum. Başını omzuna doğru çevirdi ama arkasına bakmadı. "Nasıl bir yardım?" diye sordu sessizce.

Ve çok değil, birkaç gece önce fark ettiğim bir gerçeği hayata dökebilmem adına ondan beklediğim yardımı dile getirdim.

Ninova

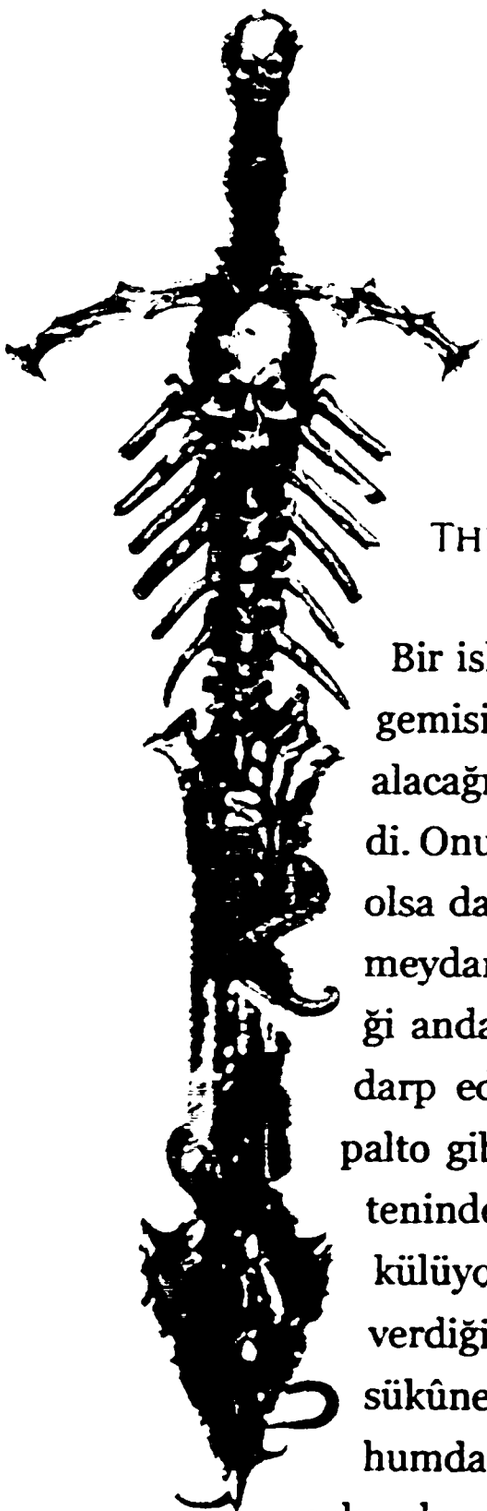

17. EZELDEN BERİ

THE SİNS OF THY BELOVED, SİLENT PAİN

Bir iskelenin önünde durup, birbirine çarpan iki yük gemisinin var ettiği dalganın iskeleyi yıkarak seni içine alacağı, suya batıp dibe çekileceğin ânı beklemek gibiydi. Onun ellerimden kayıp gideceğini ruhum hissediyor olsa da bu gerçeğe şiddetle karşı çıkıyordu ve o savaş meydanında yıldırımlar saçarak herkesi taşa çevirdiği andan beri zihnim hep aynı düşünceler tarafından darp ediliyordu. Gece, korkunun sırtına dikilmiş bir palto gibi gökyüzünü örttüğünde, kar taneleri gecenin teninden dökülen ışık zerrecikleri gibi yeryüzüne dökülüyordu. Verandanın korkuluğuna oturmuş, sırtımı verdiğim geceyi büyük bir sükûnetle izlerken, aslında sükûnetin benim eskiyen derim olduğunu, tıpkı ruhumda taşıdığım o yılan derisi gibi bu sükûnet derisini çok yakında söküp çıkararak içinden çıkacağımı ve onu arkamda bırakacağımı biliyordum. Efken'in gümüş-beyaz ışıltı saçan gözleri aklımdan çıkmıyordu. Dönüştüğü o şeyi görmek, bir gerçeğe uyanmak gibiydi ama ben gözlerimi açmadan uyuyor numarası yapmaya devam ediyordum. Aslında o günün, kaderin değiştiği ilk gün olduğunu biliyordum.

Aralık duran kapıdan elinde içinden sıcak dumanlar yükselen kupayla dışarı çıktığında kafamı kaldırıp ona baktım. Gözlerimdeki

Ninova

yorgunluğu görüyormuş gibi derin bir nefes alarak gözlerimin içine baktı ve bana doğru adımladı.

Kupayı bana uzattı, kupayı elinden alıp kahveden bir yudum içtim. Gözlerim Efken'in uçurum mavisi gözlerini buldu, karmaşık bir ifadeyle beni izliyordu. Üzerinde siyah, boğazlı kazağı vardı ama esmer teni, tenine ay ışığı gibi dökülen soğuk yüzünden mermerden farksız görünüyordu.

"Nasılsın?" diye sordu.

"Bok gibi göründüğüme eminim," diye fısıldadım. Yaşananlar hakkında tekrar konuşacak mıydık bilmiyordum ama o konu hakkında konuşmaktan cehennem ateşinden korkan bir günahkâr kadar korkuyordum.

"O zaman bayağı seksi bir bok olduğunu söyleyebilirim," dedi, bu beni anlık da olsa gülümsetmişti. Gözleri gülüşümde oyalanmış, ardından yüzümden usul usul silinen gülüşümü kaybetmenin sıkıntısıyla gözlerime kaymıştı. "Olanlar..."

"Efken yapma," diyerek onu durdurdum. "Konuşmayalım bunu."

Kalm üst dudağını yavaşça yalayıp başını salladı. "Canavar olduğumu mu düşünüyorsun?" Bu soruyu sorarken sesi ne kadar güçlü duyulsa da böyle bir ihtimalin düşüncesinin bile onu her yanından yaralıyormuş gibi hissettirdiğini fark ettim.

"Aklınla bir zorun mu var? Öyle bir şey değilsin," dedim sertçe. Uçurum mavisi gözleri dudaklarıma kaydı, ardından tekrar gözlerimin içine baktı. "İçinde bulunduğumuz durum kabul etmesi her ne kadar çok zor olsa da en başından beri kolay değildi, tuhaflıklarla doluydu zaten. Artık hiçbir şeyi fazla bulmuyorum. Her şeyin olabileceğini biliyorum. Üstelik daha kötüleri olsa bile ben senin hakkında aynı düşünmeye..." Durdum. "Aynı hissetmeye devam edeceğim."

Kupayı saran ellerimin üzerine ellerini yerleştirince gözlerim gözlerine bir düğüm attı.

"Her şey çok tuhaf, biliyorum." Alnını alnıma bastırdı. "Sen kapıma düştüğün günden beri Tanrı kaderi baştan yazıyor," diye fısıldadı.

Ninova

Elimi avucunun altından kurtarıp onun kemikli yüzüne dokundum, avucumun altında mezar gibi kuyu açan yanağını okşarken tenimde onun sakallarının pürüzlü dokusunu hissetmiştim.

"Eğer kader bizi farklı hayatlarda yazarsa, eğer kader artık yan yana olmamızın önüne bir kelime ekleyerek bizi ayırırsa, Tanrı'nın elinden o kalemi alır, seni bu defa ben yazarım," diye fısıldadım bir sır gibi.

"Neden benim olduğunu şimdi daha iyi anladın mı?" diye sordu, kelimeler onun dudaklarından benim dudaklarıma çarparken gözlerimi kıstım. Mavi gözlerini uzun uzun izledim. Mavi gözlerinin içinde yemyeşil ormanlar, gri yollar, kahverengi topraklar, kızıl damarlar ve kapkara geceler vardı. "Baştan aşağı yeniden yazılmaya başlamış bir roman gibi beni yeniden var edenin sen olduğunun farkında mısın?"

Gözlerimi boydan aynaya düşen yansımamdan ayırmadım. Söyledikleri hâlâ zihnimin içinde dolaşıyordu. O anki dokunuşu, gözlerinin bana dokunuşu, sorduğu sorunun hemen ardından birleştirdiği dudaklarımız... Kollarımı etrafıma sararak aynanın önünden uzaklaştım.

Günlerdir Bilun'a yardım etmek için zindandan çıkarılıyor, sonra zindana geri indiriliyordu ve onu görmemek için pek etrafta dolaşmıyordum. Bu sırada babam, anahtar sahiplerinin ne yapmaları gerektiği konusunda onlara yol göstermeye devam ediyor, kendilerini bir anda buldukları bu dünyaya uyum sağlamaları için elinden geleni yapıyordu.

Kaleye gönderilen, görüşme isteğiyle huzuruma çıkan birkaç cadı olmuştu. Hiçbiri Sezgi'yi görmek istememiş, bebekle alakalı gelişmeleri sormamıştı. Hatta bebeğin ya da Sezgi'nin hayatta olup olmadığını bile sormamışlardı. Tek sordukları, tüm bu olanların ne zaman son bulacağı ve bir sonraki hamlemizin ne olacağıydı. Aldıkları cevaplar hiçbirini tatmin etmiyor, cadılar ile aramızdaki ipler gitgide daha da geriliyordu. Özellikle tahtıma oturduğum tüm ırklar arasında yayılarak bir kasırga etkisi gördükten sonra tüm gözlerin bir anda bize çevrildiğini ve savaş bayraklarının yavaşça yukarı doğru çekilmeye başladığını hissedebiliyordum.

Gökyüzündeki dolunayın eksilmeye başladığını fark etmiştim. Onunla olan anlaşmamız son bulmak üzereydi. Bilun'a sadece bir, iki kez daha yardımcı olacaktı ve sonra hayatımızdan kalıcı bir şekilde silinecekti.

Babam annemi özlüyordu, annemi merak ediyor, iyi olup olmadığından emin olamadığı için her geçen gün, bir öncekinden daha gergin görünüyordu gözüme.

Üzerimde siyah, eteği ayak bileklerime kadar uzanan triko bir elbise vardı. Uzun kollu elbisenin içinde ilk kez normal biri gibi hissediyordum. Ayaklarıma geçirdiğim siyah makosenlerle odadan çıkıp alt kata indim. Dışarıda yağmur yağıyordu. Uzun zaman sonra kar değil, yağmur yağdığı için yağmurun sesine odaklandım ve bir anlığına da olsa bu ses bana huzur verdi. Yağmurun sadece sesini duymak yetmedi, varlığını tenimde hissetmek istedim ve kalenin büyük kapısından dışarı çıktım. Yağmurun altında ilerlemeye başladım.

Ormanın dışında bir hareketlilik hissettiğimde yağmur saçlarıma tutunuyor, saçlarımı ağırlaştırıyordu. Çatık kaşlarla ormanın içinde ilerlemeye devam ederken enerjinin büyüdüğünü hissedebiliyordum. Beklenmeyen bir misafirin varlığını hissediyor olabilir miydim? Adımlarım ben farkında olmadan hızlandı. Ormanın sonuna kadar hızlı adımlarla yürüdüm, ağaçların bitip patikanın başladığı yolda etrafıma bakınırken saçlarımdan damlayan suların yere düştüğünü hissedebiliyordum.

Çalılardan yükselen bir ses, olduğum yerde dikleşmeme ve bakışlarımın hızla çalılıklara dönmesine neden oldu. Çalılıkların arasından yavaşça çıkan büyük Gümüş Pençe'yi gördüğümde kaşlarım çatıldı. Normal bir Gümüş Pençe'den çok daha büyüktü. Büyük gözlerinde kendi yansımamı gördüğümde bir adım geri çekilip onu inceledim. Bu daha önce gördüğüm bir Gümüş Pençe değildi. Her kimse, gerçekten büyük bir kurdu vardı.

"Sen de kimsin?" diye sordum dişlerimin arasından. Bana doğru bir adım attığında ayağının altındaki kar tabakası çöktü ve yağmurun da etkisiyle bastığı yerde çamurlu bir ayak izi belirdi. Bir adım daha geri gidip düşmanca bakışlarımı büyük kurda diktim. Tam bir

Ninova

adım daha atacaktı ki, "Olduğun yerde kal!" diye emrederek avucumun içinde beliren ateşi aramıza soktum. Gözleri avuç içime çevrildi, ardından tekrar gözlerimin içine baktı. Çok geçmeden büyük bedenini oluşturan kemiklerin kırılırken çıkardığı sesleri duydum. Bedeni kılıfından çıkmaya hazırlanıyor gibi genişledi, saniyeler içinde karşımda çıplak, cüsseli bir erkek vücuduna dönüştü.

Çıplak vücuduna bakmamak için gözlerine odaklanarak, "Sen kimsin?" diye hırladım yeniden.

"Sonunda seni buldum," diye fısıldadı, gırtlaktan gelen sesi kalın ve toktu.

Tam saldırmaya hazırlanıyordum ki çalılıkların arasından bir adam daha çıktı ve elindeki kıyafetleri karşımda duran çıplak adama uzattı. Adama bakmadan elindeki kıyafetleri alırken gözlerini benden ayırmıyordu.

"Teşekkürler, Oscar," dedi gözlerini benden çekmeden. Ardından bana hitaben, "Beni bu kadar erken çıplak gördüğün için özür dilerim," diye mırıldandı, sesinde alay yoktu.

Bir adım geri giderek, "Topraklarımda ne işin var?" diye sordum. "Sen de kimsin?"

Eğilip pantolonu bacaklarından geçirdi ve yukarı çekti, ardından üzerine tişört giydi. Adının Oscar olduğunu öğrendiğim adam hemen arkasında duruyor, gözlerini benden ayırmıyordu. Bana doğru bir adım daha atınca, "Olduğun yerde kal," diye fısıldadım, sesimdeki tehdidi algılamış gibi durup tek kaşını kaldırdı.

"Söylendiği kadar sert bir kadınsın demek."

"Son kez soruyorum, eğer soruma cevap vermezsen bedeli ağır olur," dedim. "Kimsin ve burada ne işin var?"

"Senin için buradayım." Kaşlarım çatıldı, bu cevap yeterli değildi. "Kim olduğumu henüz bilmiyorsun ama gelecekte senin kocan olacağım."

"Ha?"

"Ha mı?" diye sordu ve dudağı yukarı kıvrılırken beni alayla süzdü. "Tekrar etmem mi gerekiyor?"

"Saçmalamayı kes ve derhâl kim olduğunu, topraklarımda ne işin olduğunu söyle!" Öfkeyle kurduğum cümle karşısında kaşlarını kaldırıp beni baştan aşağı süzdü.

"Oldukça cesursun," dedikten sonra tekrar bana doğru bir adım attı. Bu benim için bardağı taşıran son damlaydı. Göz bebeklerim hızla yukarı ve aşağı olmak üzere iki tarafa çekilerek elips şeklini aldı. Çatallı dilimin ağzımın içinde uzayarak keskinleştiğini hissettim. Ne yaptığımın farkındaymış ve bundan keyif alıyormuş gibi sırıttığında aniden ayaklarım yerden kesildi; bedenim tüm gücüyle yukarı çekilirken saldırmaya hazırdım.

"Başta senin varlığını hissettiğimde, sadece Mega bir Gümüş Pençe olduğunu düşünmüştüm," demesi duraksamama neden oldu. Gözlerini kaldırıp havada asılı duran bedenimi süzdü. "Neticede sen eşi benzeri bulunmayan bir Kızıl Mega Alfa'nın kızıydın. Benim için daha uygun bir eş olamazdı," diyerek konuşmaya devam etti. Söylediklerine anlam veremediğim için kaşlarım çatıldı. "Ama daha sonra senin bir Mar olduğunu, dahası bir Gümüş Pençe kanı taşıyor olmana rağmen Mega Mar Kraliçesi olduğunu öğrendim. İşte bu... Seni nadide bir parça olmaktan da ileri taşıyordu. Bu seni hem nadide hem de hayran olunası bir parçaya dönüştürüyordu. Ne kadar mükemmel bir mücevherle karşılaşacağımı zaten biliyordum ama bu mücevherin böylesine güzel görünmesini beklemiyordum."

Biri tiz, diğeri daha sert çıkan çift sesimle, "Adını ve kim olduğunu söyle, aksi hâlde buradan tek parça çıkmana izin vermeyeceğim," dediğimde gülümsemesi derinleşti, gözlerinde alaycı parıltılar vardı.

"İsmim Teoman," dedi kurşun gibi bir sesle. "Teoman Alexei Dragunov." Bu ismi daha önce hiç duymadığıma emindim. Bedenim hâlâ havada asılı duruyorken, "Beyaz bir Buz Çakalı ve bir Gümüş Pençe'nin oğluyum. Seni çok uzun zamandır arıyordum ve sonunda buldum."

"Buz Çakalı mı?" Ayaklarım tekrar zemine değdi, yağmur damlaları şimdi daha ağır düşüyordu. "Sen bir melez misin?"

"Ben bir Azemega'yım."

"Ne?"

Ninova

"Azemega." Yağmur saçlarını ıslattığı için saçları alnına yapışmaya başlamıştı. "Bir Buz Çakalı ve bir Gümüş Pençe birlikte olursa, benim gibi bir Azemega Gümüş Pençe doğar." Dudakları yukarı kıvrıldı. "Merak etmediğini biliyorum ama yine de söyleyeceğim, ben bir Alfa'yım. Eşini arayan bir Azemega Alfa."

"Benim senin eşin olduğumu nereden çıkardın?" diye sordum, eğer keyfim yerinde olsaydı onunla kesinlikle alay ederdim ama hiç havamda değildim.

"Daha önce de karşılaştık," demesiyle, onun geçmiş hayatlarımda karşılaştığım biri olma ihtimali karman çorman bir ifadeyle ona bakmama neden oldu. "Cadılarla büyük bir savaşın tam ortasındaydınız," diye tamamladı cümlesini. Bir an, çok küçük bir an için, o âna geri döndüm ve bir kurt ile göz göze geldiğim ânı hatırladım. Gözlerimde bu anıya rastlamış gibi yavaşça gülümsedi.

"Beni unutmadığını görmek güzel."

"Yerinde olsam buradan defolup giderdim çünkü benim aptalca şeylere ayıracak vaktim yok."

"Yeterince aptal şey yaşadığını biliyorum. Nemesis'in mahvettiği şeyleri düzeltmekle uğraşıyorsun, değil mi?" Sorusu donuk gözlerle ona bakmama neden oldu. Bakışlarımdan eğleniyormuş gibi bir hâli vardı ve gözlerine yerleşen saf merakı görebiliyordum. Beni merak ettiği her hâlinden belli oluyordu.

İçimdeki rahatsızlık duygusuyla, "Git buradan, tekrar söylemeyeceğim," dedim. "Topraklarıma izinsiz giremezsin, bu başlı başına bir savaş ilanı."

"Karımla savaşacak değilim," dediğinde, öfkeyle, "Ben senin karın değilim! Aptal mısın sen?" diye bağırdım. Gözlerinin ortasında altın rengi bir halka oluştu; ışık saçan bu halka, gözlerinin rengini elaya yakın bir renge dönüştürdü. Aniden ensemde bir nefes hissettim, çok geçmeden iki büyük el beni kolumun kenarlarından yakalayarak arkaya doğru çekti ve hareket etmeme engel olarak beni âdeta kilitledi. Teoman bana doğru bir adım attı. Beni tutan kolların sahibinin gücünden anladığım kadarıyla arkamdaki de güçlü bir Gümüş Pençe'ydi.

"Zordan hoşlanırım ama günün sonunda ne kadar zor olursa olsun, benim olan benimdir," dedi gölgeli bir sesle. Benim toprağımda beni alıkoymaya cüret eden akılsız Alfa'ya bakarken içimde genişleyerek şişen, derimin altından bir ışık gibi fışkırarak her yanı boyamak isteyen gücümü hissettim. Bana biraz daha yaklaştığında aniden ona kafa attım ve bedeni geriye doğru savrulurken arkamdaki ellerin sahibi beni daha sert kavrayarak geri çekmeye çalıştı. Tüm bedenim, kızgın bir demir gibi yanmaya başladığında, beni tutan ellerin sahibinin acı bir hırıltı çıkardığını duydum ama onun ellerini eritecek sıcaklığa ulaşmış olmama rağmen beni sıkıca kavramaya ve bırakmamaya devam etti.

"Gösteri bitti," dedi Alfa bariton bir sesle. "Benimle geliyorsun, Mega."

"Bunu sen istedin," diyerek aniden öne doğru atıldım. Kollarım hâlâ arkadan sıkıca kavranıyor olmasına rağmen bacaklarım havaya kalktı ve bedenim bir ok gibi yatay forma geçerken ayak bileklerimde oluşan ateş halkaları hızla büyüyerek bir silahtan ateşlenen mermi gibi Alfa'ya doğru hücum etti. Teoman için bu beklenmedik bir hamle olsa gerekti çünkü püskürtecek zamanı bulamadı ve halkalardan biri ona feci şekilde isabet ederek onu az önce çıktığı çalılıkların içine fırlattı. Oscar isimli Gümüş Pençe'nin bedenine saplanan krampları gördüm, birkaç saniye içinde bedeni bir yapboz gibi parçalandığını gördüm, kemiklerinin kırılırken çıkardığı tok sesleri duymaya başladım. Vücudunu saran kıyafetler parçalanarak havada uçuştu ve yağan yağmurun altında dönüştüğü dev kurt, dört ayağının üzerinde bana düşmanca gözlerle baktı. Hırlama sesini duydum, gözlerini kısıp bana doğru bir adım attı ama onun atağına fırsat vermeden arkamda beni sabit tutmaya çalışan ellerin sahibine odaklandım. Adamı kolunun altından tutup başımın üzerinden yukarı fırlattım ve Gümüş Pençe olduğunu düşündüğüm adamın cüsseli bedeni yağmurun çamurlaştırdığı kar yığınının içine büyük bir patlama sesi eşliğinde düştü. Saniyeler içinde çalıların arasından beşe yakın dev cüsseli Gümüş Pençe çıktı. Hırıltı seslerini dinlerken bir adım geri çekilip gözlerimi kıstım. Görünen o ki Gümüş Pençe grubunu gerçekten kızdırmıştım.

Ninova

Karların içine saplanan adamın da uzandığı yerde dalgalanan bedenini gördüğümde onun da dönüşeceğini anladım. Etrafımı saran Gümüş Pençelere saldırmaya hazırlanıyordum ki çalıların arasından çıkan Teoman, "Sen sana yardım eden Gümüş Pençelere böyle mi davranırsın, Sevgili Mega'm?" diye sordu. Gözlerinin içindeki altın rengi halka parlamaya devam ediyordu.

"Ben topraklarıma izinsiz giren herkese böyle davranırım," diyerek ona doğru bir adım yaklaştım. "Üstelik eşkıya gibi etrafımı sardığınıza göre neler yapabileceğimi biliyorsunuz."

O da bana doğru bir adım attı. Kurtların boğazından yükselen hırıltıları dikkatle dinlediğim sırada Teoman'ın eli yavaşça havaya kalktı, yüzüme dokunma isteğiyle bana yaklaşmaya başlayan eline düşmanca gözlerle bakıyordum. Parmakları neredeyse yanağıma dokunuyordu ki, "Ona elini sürecek olursan aort damarını kopartırım!" diye kükredi tanıdık bir ses. Efken'in sesinin yankıları arazinin boşluğunda ve hatta ormanın derinliklerinde yankılandığında, Teoman ile aynı anda omzumun üzerinden sesin geldiği yöne baktık. Efken, hayır Nemesis, oradaydı. Üzerindeki parçalanmıştı, esmer ve çıplak göğsü aldığı öfkeli nefesler yüzünden hızla öne doğru şişip iniyor, omuzları yukarı doğru kabarıyordu. Gözlerindeki öfkeyi saklamadan adama bakıyordu.

Teoman'ın burnundan sert bir nefes vererek güldüğünü duydum, ardından parmakları yavaşça yanağıma temas etti ve Efken'in bedeni hızla öne doğru atıldı. Yıldırımlardan oluşan bir yumağın içine atladı ve gözleri kör edecek gümüş bir parıltı her yana yayılırken şimşek iplerinin içinden geçen bedeninin değiştirmeye başladığı şekli irileşen gözlerimle izledim. Büyük, siyah kurt saniyeler içinde yıldırımların içinden atlayarak geçti ve dev cüssesiyle karların içine gömüldü. Bir gözün asla algılayamayacağı bir hızla, bastığı yeri titreterek koşmaya başladı.

Uzun zaman sonra bu, Efken'in kurdunu gördüğüm ilk andı.

Diğer kurtlar, alfalarına yapılacak saldırıyı önlemek ister gibi Efken'in kurdunun önüne geçip ona doğru koşmaya başladılar ama ona ulaşamadılar. Saniyeler içinde önce bir sırtlanın yan taraftan atlayıp kurtlardan birini altına aldığını gördüm, birkaç saniye sonrasında ise

Ninova

Hatem'in gümüş kurdu, başka bir kurdun üzerindeydi. Efken'in sürüsündeki kurtlar öne doğru koşmaya başladılar ve kurtların arkasında yürüyen daha cüsseli Kızıl Kurt, onların aksine yavaşça, sinsice ilerliyordu.

Efken'in siyah kurdu büyük bir hızla önümde duran adamı yana doğru yıkıp karların içinde sürükledi ve Kızıl Kurt da, Efken'in sürüsünden bir kurda saldıran boz renkli kurdu boynundan yakalayarak tem hamlede yana fırlattı. Gözlerimi tekrar siyah kurda çevirdiğimde, altında sürüklenen bedenin de değişmeye başladığını gördüm. Alfa, siyah alfayı üzerinden fırlattı ve iki kurt birbirlerine öfkeyle bakarken birbirlerinin etrafında halka oluşturarak dönmeye başladılar; gözleri birbirlerinden bir an olsun ayrılmıyordu.

Ben daha neler olduğunu anlayamadan sırtlanın kıkırtısı tüm araziye yayıldı. Hedef aldığı kurtların panikleyerek sendelemeye, bedenlerinin hâkimiyetini kaybetmiş gibi sağa sola çarpmaya başladıklarını gördüm. Sırtlanın kıkırtısı daha da yükseldi ve babamın dev kızıl kurdu, sersemleyen kurtlardan birinin gırtlağına yapıştı. Tek hamlede gırtlağından kavradığı kurdu ilerideki geniş gövdeli ağaca çarptı ve kurdun boğazından yükselen acı dolu inlemeyi duydum.

Gözlerimi tekrar siyah kurda çevirdim, karşısındaki kurda saldırmak için an kollarken daire çizmeye devam ediyordu. Uzun, siyah bacaklarının dördünün de etrafında dönerek spiral oluşturan yıldırımları gördüm.

"Kendi ırkınızdan olanları öldüremezsiniz!" diye bağırdım var gücümle. Bu bir yasayı çiğnemek gibiydi ve sonucunda içeriden kırılmalara neden olacaktı. Sanki hiçbiri beni duymuyormuş gibi karşı taraftaki Gümüş Pençelere saldırmaya devam ettiler. Babamın, Hatem'in üzerine çıkan boz renkli kurtlardan birini daha gırtlağından kaldırıp büyük, güçlü çenesiyle yaraladığını gördüğümde, "Baba!" diye bağırdım. "Bir Gümüş Pençe, asla diğer Gümüş Pençe'yi öldürmemeli! Yapma!"

Babamın kızıl gözleri dev kurdunun içinden bana çevrildi.

Sesi zihnime bir yankı gibi doldu ve diğer herkesin o sesi duyduğunu anladım.

Ninova

"Kimse benim kızıma dokunamaz."

Kafasını hızla yana salladı ve boynundan kan boşalan boz renkli kurt, acı bir inleme sesi çıkardı. Babam, kurdun hafifleyen bedenini yana doğru fırlattı ve o kurdun beni kollarımdan yakalayarak olduğum yere sabitleyen kurt olduğunu anladım.

Babam o kurdun boynunu parçalamıştı.

Ulaş'ın elinde arbaletiyle ormanın içinden son sürat koşarak açıklığa çıktığını gördüm. Arbalete yerleştirdiği oku kurtlardan birini hedef alarak gerginleştirdi ve beklemeye başladı. Efken'in siyah kurdu tek hamlede Alfa'ya atılarak onu altına aldığında, arbaletin ucundan fırlayan ok hızla diğer tarafın sürüsünden bir kurda saplandı. Kurt dengesini kaybederek yere düştü ve İbrahim'in sırtlanı, kurdun üzerine çıkarak ensesine doğru kıkırdamaya başladı.

Siyah kurdun, Alfa'nın açıkta kalan boynuna saldıracağını fark ettiğim an, "Nemesis, dur!" diye bağırdım. "Nemesis, o bir Alfa, dur!" Beni dinlemedi, iri dişlerinin kurdun boynuna saplanmak için açığa çıktığını gördüm. "Nemesis, sana dur diyorum!" diye bağırdım. Bir Alfa'yı öldürmenin ne tür sonuçlara yol açacağını bilmiyorduk bile. "Efken!" diye bağırdım bu kez var gücümle. Siyah kurdun başını yavaşça çevirdiğini fark ettim, parlayan mavi gözleri gözlerime tutundu. "Dur!"

Efken'in altındaki kurdun hızla atak yaparak onu altına almasıyla gözlerim irileşti. Teoman'ın güçlü kurdu, Efken'in kurdunun boynuna atak yaptı ama Efken'in siyah kurdu, saldırıya açık durumda olmasına rağmen hâlâ gözlerimin içine bakıyordu. Aniden koşmaya başladım. Bacaklarımda ateşi hissettim, yükselerek tüm bedenimi sardı; hızla ilerleyen bir ateş kütlesi gibiydim. Yaralı bir kurdun üzerinden zıplayarak Ulaş'a elimi uzattığımda, Ulaş ne demek istediğimi anlamış gibi arbaletini havaya fırlattı ve arbaleti havadayken yakalayıp Teoman'ın kurduna doğru dönerek avucumda beliren ateşten oku arbaletin içine yerleştirdim.

Kurt, neredeyse Efken'in kurdunun boğazına saldırıyordu ki ateşten ok arbaletten fırladı ve hava ile yağmuru keserek ilerlemeye başladı; ateşten ucun bedene saplanırken çıkardığı ıslıklı sesi duydum.

Teoman'ın kurdu, Efken'in kurdunun üstündeyken sarsıldı, boynuna saplı bir okla yana doğru devrildi. Arbalete yeni bir ateşten ok yerleştirip gergin hâle getirerek Teoman'ın yerde kıvranan kurduna baktım. Kurt, yaralanmanın etkisiyle olsa gerek birkaç saniye içerisinde form değiştirerek bir insana dönüştü. Teoman, boynuna saplı bir okla, çırılçıplak, yağmurun altında öylece uzanıyordu.

Onun ölmediğini biliyordum ama eğer durdurmam için öldürmem gerekseydi, bunu bile yapacak kadar gözümün kararacağını biliyordum. Babamın kurdunun gölgesini üzerimde hissettiğimde, elimde tuttuğum arbaleti yere indirdim ve ateşten ok karların içine saplandı, yağan yağmurun altında söndü.

Ulaş'a, "Onu kaleye taşı lütfen," dedim gözlerimi yerde uzanan yaralı bedenden çekmeden. Kızıl tüyler koluma değdiğinde dönüp babama baktım. Gözlerimin içine öyle bir bakıyordu ki dayanamadım ve başımı onun tüylerinin arasına gömdüm. Büyük başım kafama sürttü ve tüylerinin arasında saklanmama izin verdi.

Kokusu bir kurt gibi değil, babam gibiydi.

Yavaşça babamdan ayrılıp kalabalığa baktım.

Ulaş yerde yaralı yatan bedeni kucakladı. Hiç zorlanmadan, yağmurun altında onunla birlikte ormana doğru yürümeye başladı. Yaralanan Gümüş Pençelere baktım, her biri insan formuna geri dönmüştü. Babamın ölümcül şekilde yaraladığı kurda bakarken kaşlarım çatıldı. Ağır adımlarla insan formundaki çıplak Gümüş Pençe Erkeği'ne yaklaştım, parmaklarımı nabzına bastırdım ve hâlâ hayatta olduğundan emin olduktan sonra kendi sivrileşen dişilerimi bileğime batırdım. Akan kanı adamın dudaklarına yaklaştırıp birkaç damla kanın dudaklarına akmasına izin verdim. Gözlerini aralayıp bana baktı. "Kalkabilecek misin?" diye sordum donuk bir sesle.

Afallamış gözlerle bana bakarken sorduğum soruya cevap vermedi. Güçlü birkaç Mar Erkeği'nin ağaçların arasından koşar adımlarla çıktıklarını gördüğümde, "Yaralıları kaleye taşıyın," diyerek doğrulup kalktım. Marlar başta bu isteğimi sorguluyor gibi duraksasalar da, "Acele edin!" diye bağırdığımda bunun bir emir olduğunu algılayarak söylediğimi yerine getirdiler.

Ninova

Yağmurun şiddeti gitgide çoğalırken, "Herkes kaleye," dedim sertçe. Tam sırtımı dönüp kaleye yönelecektim ki yüzümü eşeleyen bakışları hissettim ve her ne kadar o bakışlara karşılık vermek istemesem de gözlerim yavaşça bakışların sahibine yöneldi. Siyah kurt, tüm dikkatiyle bana bakıyordu. Birkaç saniyemi onun gözlerinin içine yatırdıktan sonra ona sırtımı döndüm ve ormanın içine doğru yürümeye başladım.

Kalede tedavi edilmek için revir odasına götürülen Gümüş Pençelerin arasında Teoman da vardı. İyiydi, oku çoktan yarasının içinden çıkarıp kenara atmıştı ama yine de tedavi edilmesini rica ettiğimde, gözlerimin içine bakmış ve kaşlarını çatarak ricamı kabul etmişti.

İbrahim, elindeki tişörtü Nemesis'e fırlattığında salonun ortasındaydık. Babam yemek masasının önünde oturuyor, üstünde ona büyük gelen bir tişörtle kaşlarını çatmış homurdanıyordu.

Miraç, "Neler oldu?" diye sordu ama üçüncü kez sorduğu bu soru yine yanıtsız bırakıldı.

"Onları kaleye neden alıyorsun?" Babamın sert sorusu karşısında kaşlarımı çatarak babama baktım.

"Onlar da Gümüş Pençe, aralarından birini öldürseydiniz neler olurdu hesaba kattın mı? Bize saldırdıklarını kanıtlamak zorunda kalacaktık ve ırklar kendi aralarında bir savaşa tutuşacaktı," dedim.

"Kızımı korumaya çalışıyordum, savaş falan da umurumda değil benim," diye hırladı babam.

"Kim o adam?" Sorum üzerine durup çatık kaşlarla uzun uzun yüzüme baktı. "Kim olduğunu biliyorsun, değil mi? Bildiğini görebiliyorum. O alfanın beni aradığını zaten biliyordun."

Miraç babama, sonra da bana baktı ve "Seni mi arıyordu?" diye sordu şaşkınlıkla.

Miran sessizce ikizine baktı, daha sonra gözlerini bana çevirdi. Bir şey söyleyeceğini hissettim ama babam hızla söze girdi. "Senin bir Mega olduğunu bildiği için peşindeydi," dedi. "Seni eşi yapmak istiyor."

Nemesis'in bakışlarının babama çevrildiğini gördüm. İbrahim'in ona verdiği tişörtü giymek yerine, avucunun içinde sıkıca tutuyordu.

Miraç, "Eşi mi yapmak istiyor?" diye sordu bu kez, sesinde hem şaşkınlık hem de öfke vardı.

"Melez olsa da onun bir omegadan farkı yok, doğuştan alfa değil, sonradan edindiği bir sürüsü var. Sen aynı zamanda bir Mega Alfa'sın, Mega Alfa olmak için de sana ihtiyacı var. Evlilikle bunu halledebileceğini sanıyor ucube," dedi babam. "Seni aramak için İstanbul'a da gelmişti."

"Portal açabiliyor mu demek bu?"

"Bilmiyorum, tek bildiğim onun farklı bir klandan olduğu ve melez olduğu," dedi babam.

"Ve sen az daha güçlü bir klanın alfasını mı öldürecektin?" diye sorduğumda, babam, "Hayır, sadece sonradan olma alfanın sürüsünden birini öldürecektim," diye çemkirdi.

İbrahim, "Aslında alfayı öldürecek olan buydu," diyerek Nemesis'i işaret etti.

"Biri karşıma geçiyor ve bana eşimsin falan diyor," dedim öfkeyle gülerek. "Sen de birinin İstanbul'da beni aradığını söylemiyorsun bana."

"Ortalık zaten karışıkken bir de bir kurt seni gözüne kestirmiş, seninle evlenmek istiyor mu deseydim?" diye çıkıştı babam.

"Adam bir Azemega'ymış, öyle söyledi. Melez olduğunu bildiğine göre bunu da biliyordun? Ayrıca Azemega denen ünvanı da ilk kez duyuyorum," dedim. Babam bir şey söylemedi. Kollarımı göğsümün üstünde toplayıp, "Haşat ettiğiniz kurt sürüsü kendini toparlayınca onları buradan yollayacağım," dedim. "O an gelene kadar dövüşmek yok."

"Tekrar sana elini sürmeye kalkacak olursa, onunla dövüşmem, onu doğrudan yok ederim," dedi babam kemik gibi bir sesle. Ne kadar ciddi olduğunu gözlerine baktığım an gördüm, kaşlarımı çattım ama bakışları yumuşamadı, aksine daha da şiddetli bir fırtınaya dönüştü.

"Bana elini sürecek olursa ben kendimi korurum, baba," dedim sertçe. "Şu an yeni bir düşman edinebilecek pozisyonda değiliz. Hâlihazırda binlerce düşmanımız var zaten." Üst kata yönelmeden önce omzumun üstünden Nemesis'e baktım. "Benimle gel, Bilun meselesini hallet."

Ninova

Nemesis elindeki tişörtü omzuna attı ve ağır adımlarla basamaklara yürüdü. Babam gözünü kırpmadan ona bakarken kaşları çatıktı, burnundan verdiği öfkeli nefes seslerini duyabiliyordum.

Üst kata çıktığımızda hemen arkamda ilerliyordu. Kendi odama doğru yürümeye başladım. Kılıcı alıp ona vermem gerekiyordu. Bir kalp atışı sonrasında, "Taliplerin de çıkmaya başlamış, yakında bir alfayla evlenirsin de sen şimdi," dedi ve sesindeki alay durup kaşlarımı çatarak ona dönmeme neden oldu. Kafamı değil, sadece gözlerimi kaldırarak ona baktığımda o da aynı şekilde gözlerini indirmiş bana bakıyordu.

"Ne demek bu?"

"Koca adayların ortaya çıktığına göre yakında evlenirsin diyorum, sonuçta sonsuza dek bekâr kalacak değilsin, değil mi?" diye sordu, gözlerini gözlerimden ayırmıyordu.

Öfke birdenbire büyüyerek göğsüme yayıldı ve ellerimi çıplak göğsüne koyup onu arkaya doğru iteklerken, "Ne saçmalıyorsun sen?" diye sordum.

"Neden bu kadar sinirlendin?" Gözlerimin içine baktı. Onu itmeme rağmen yerinden oynamamıştı. Gücümün onun bedeninde hiçbir hükmü olmadığını görebiliyordum. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Seni ilgilendirmeyen şeyler hakkında yorum yapmayacaksın."

"Yaparsam ne olur?" diye karşılık verdi ve avucumun altında kasılan göğsünü hissettim, onu bir kez daha geriye doğru ittim ama yine yerinden kımıldamadı.

"Az daha o adamı öldürecektin."

"Az daha koca adayını öldüreceğim için özür dilerim."

Öfkeyle soludum. "Bilun'a vermen gerekeni ver, sonra da gözümün önünden kaybol!"

"Böylece koca adayınla daha fazla vakit geçirebilirsin, değil mi?"

"Hadsizliği bir kenara bıraksan iyi edersin." Bu kez gözlerimi kaldırmak yerine kafamı kaldırdım ve çenemi dikerek ona baktım. "Ne kadar ileri gidebileceğimi hâlâ anlamadın, değil mi? Neler yapabileceğimi hâlâ bilmiyorsun? Sana hiçbir şey yapmıyorsam, bu sadece Bilun için."

"Beni sürekli tehdit etmek yerine bir şeyler yapmaya başlasan iyi edersin, Mahinev," diyerek bileğimi kavrayınca gözlerim irileşti. Bileğimi avucunun içinde tutarak beni kendisine çekti ve tenim onun çıplak tenine yaslandı. "Aksi hâlde ben bir şeyler yapmaya başlarım ve bunca zaman sessiz kalıp beklediğin için derin bir hüsrana uğrarsın." Bileğimi geri çekip onun dokunuşundan kurtarmayı denedim ama bunu başaramadım çünkü çok güçlüydü. Öfkeyle ona baktığımda, gözlerini kısıp yüzümü süzdü ve başını omzuna yatırarak, "Anladın mı?" diye sordu.

"Beni tehdit edebilecek pozisyonda değilsin!"

"Nasıl bir pozisyonda olduğumu iyi biliyorsun. Benim neler yapabileceğimi sen çok iyi biliyorsun."

"Neden yapmıyorsun o zaman?" diye sordum bir yılan gibi tıslayarak. Bana dik dik baktı ama cevap vermedi. "Söylesene!" dedim sertçe. "Neden yapmıyorsun?"

"Yapmamı mı istiyorsun?"

"İstiyorum demedim, neden yapmıyorsun diye sordum."

"Sana yapmayacağımı düşündüren ne?" diye sorduğunda bileğimi öfkeyle geri çekerek onun dokunuşundan kurtardım. Öfkeyle soluduğumu gördü. Bana doğru bir adım attı ve kendimi tehdit altında hissederek ben de bir adım geri gittim. "Sen benim ne planladığımı asla öngöremezsin ama ben senin gözlerine bakınca başarısız olacağını bildiğim tüm planlarını görüyorum."

Tam konuşacaktım ki bir adım daha atarak beni arkamdaki duvarla bedeni arasında sıkıştırdı. Kolunu kaldırıp avucunu başımı yasladığım duvara bastırdı. Gözlerini yüzüme indirerek, "Seni koruduğumu düşünüyorsan, düşünme," dedi. Afallayarak kaşlarımı çattım. "Orada o kurda saldırdım çünkü bir zamanlar Nigin ile bağlı olduğum kadına göz dikilmesinden hoşlanmadım. Neticede sen bir zamanlar zaten dünyanın en güçlü alfasının kadınıydın."

"Tiksindirici şeyler söylüyorsun."

"Bir zamanlar bu gerçek senin dizlerini titretecek kadar büyük bir zevk almanı sağlıyordu," dedi. "Hatırlatmamı istediğine eminim ama artık hatırlatmak istemiyorum." Sırıtarak geri çekilip gözlerimin içine

baktı. "Yine de Kurtların Hükümdarı'nın kadını olduğunu unutma. Şimdi öyle olmayabilirsin ama bir zamanlar öyleydin. Bu yüzden kendine bir koca arıyorsan, bu benim ırkımdan biri olmasa iyi olur." Şimdi gözleri vahşi bakıyordu. Yarası kanayan bir yırtıcı gibiydi ve sanki avcısıyla göz göze gelmişti.

"Benimle ilgili şeyler hakkında yorum yapmayı bırak. Üstelik sen artık bir Gümüş Pençe bile değilsin." Durdum, dönüştüğü ânı hatırlayınca kaşlarım çatıldı. Ne düşündüğümü biliyormuş gibi bana uzun uzun bakarken beni duvar ile kendi arasında sıkıştırmaya devam ediyordu.

"Ne o?" diye sordu. "Söyleyecek bir şeyin mi var, Yüce Mēness?"

"Neden Gümüş Pençe'ye dönüştün?"

Sorum karşısında tek kaşını kaldırdı. "Neden dönüşmeyeyim?"

Nihayetinde Kian'ın bedenini bir kılıf gibi giyinmiş, başka bir Gümüş Pençe'ye bile dönüşebilmişti, bu yüzden kendi kurduna dönüşebilmesi tuhaf değildi. Yine de bir yanım bunun nedenini sorguluyordu.

"Bir Gümüş Pençe ile dövüşeceğin için şartları eşitlemek mi istedin?" diye sordum bu defa.

Yüzüme doğru biraz daha eğilince kişisel alanımı tamamen işgal etmiş oldu. "Tetikte ol, Mēness," deyince kaşlarımın ortasında bir yarık büyüdü. "Neticede yarım ayın tamamlanmasına çok az kaldı, değil mi?"

Söylediği şey kalbimin atışlarını ağırlaştırdı. Tam geri çekilecekti ki, "Bir daha benim meselelerime burnunu sokma," dedim. "Senin de söylediğin gibi yarım ayın tamamlanmasına çok az kaldı ve seni bekleyen sonu hepimiz biliyoruz. Bu yüzden benim geleceğimle ilgili durumlar seni ilgilendirmez."

Yumruğunu duvara aniden vurduğunda donup kaldım. Gözlerini gözlerimden çekmeden, "Kendine bir koca arıyorsan," dedi dişlerinin arasından, "bunu benimle olan meseleyi hallettikten sonra yap." Ardından hızla geri çekildi ve bana sırtını döndü. Ağzımı açıp ona dilime ne gelirse söylemek, hakaret etmek istedim ama hiç enerjim olmadığından olsa gerek, sadece sustum.

Ritüel her gece olduğundan daha kısa sürdü. Tek kelime etmeden bana kılıcı verdi ve Sezgi ile Ceyhun'un dikkatli bakışlarına aldırış etmeden odadan çıktı. Onun tek derdi, düşüncelerime sızıp oradaki her şeyi kendi istediği şekilde inşa etmekti ama bu kez ona fırsat vermeyecektim.

Sezgi ve Ceyhun olanlar hakkında sorular sordular ama ben de konuya tam olarak hâkim olmadığımdan onlara sadece yaşananları anlattım. Sezgi'nin huzursuzluğunu gördüm, Ceyhun da Bilun'u daha sıkı kucaklamış ve olası bir savaşın içine çekilmekten korkuyormuş gibi kaşlarını çatmıştı.

O gece kalede bariz bir gerginlik, bir hareketlilik vardı. Marlar, kim olduğuyla ilgili pek de bilgi sahibi olmadıkları kurtların varlığından rahatsızdılar ve her an bir şey olacakmış gibi tetikte bekliyorlardı. Babamın da onlardan farklı olduğunu söyleyemezdim. Herkes uykuya çekildiğinde Hatem ve birkaç Mar Erkeği nöbet tutmak için uyanık kalmayı seçtiler. Üzerimde ipek bir gecelikle makyaj masasının önünde oturmuş ıslak saçlarımı tararken nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Belirsizliğin içinde yaşamaya o kadar çok alışmıştım ki şimdi kesin olan geleceği görmek ve ona doğru yaklaşmaya başlamak, algılarımın kapanmasına neden olmuştu. Ne hissettiğimi anlayamayacak kadar kendime yabancı hissetmeye başlamıştım.

Şimdi her şey daha berrak, her şey daha netti; gelecek önümde bir bedenden sızan kan gibi zemine birikmiş beni izliyordu. Yarım Ay ritüeli tamamlanacaktı, Nemesis ile son kez savaş meydanına çıkacaktım ve o, hikâyemden silinip gidecekti. Bu gerçek artık canımı acıtmıyordu. Bu gerçekten kaçmaya çalışmayı da bırakmıştım. Durmuştum, bana şiddetle çarpmasına, verebileceği tüm hasarı vermesine ve beni tüketmesine izin vermiş, sonunda da onu kabullenmiştim. Artık korkmam gereken tek şeyin Nemesis'in sessizliği olması gerektiğini biliyordum çünkü her an ihanet edebilirdi. Birbirimize ihanet etmeye alışmıştık.

Oysa bir zamanlar birbirimizden başka güvenecek kimsemiz yoktu.

Uyuyamayacağımı anladığımda ipek sabahlığımı üzerime geçirdim ve parmak uçlarımda yürüyerek odamdan çıkıp ay taşı zeminde

Ninova

sessizce ilerledim. Kalenin büyük, kristal avizelerinden yayılan ışıklar sönmüştü ama fanusların içinde yanan peri ışıkları etrafı loş da olsa aydınlatıyordu.

Teoman'ın geçici olarak yerleştirildiği odanın önünde durdum. Kurdun sorun çıkaracağını, yapılan saldırıdan dolayı tehditleri havada uçuşturacağını düşünmüştüm ama bunu yapmamıştı. Kapısını tıklattım ama içeriden ses gelmedi. Tam sırtımı dönecekken, "Gel," dediğini duydum. Durup derin bir nefes alarak kapıyı açtım ve odaya girdim.

Yatağın ucunda oturmuş, açık duran pencereden dışarıyı izliyordu. Üstündeki kıyafetleri ona Marlardan biri vermiş olmalıydı. Kafasını çevirip bana baktı.

"Rahatsız etmiyorum değil mi?"

"Hayır," dedi.

Odanın ortasına ilerlerken, "Bugün yaşananlar adına üzgünüm," dedim.

"Haddini aşan bendim. Daha normal bir şekilde yaklaşıp tanışmaya çalışmalıydım," demesi beni şaşırttı. "Kabul etmeyeceğini biliyordum ama yine de şansımı denemek istedim."

"Bana zarar vereceğini düşündükleri için sana saldırdılar," dediğimde tek kaşını kaldırdı.

"Sana az kalsın zarar verecektim zaten."

"Ama vermedin."

"Evet çünkü düşündüğümden çok daha güçlüydün ama zaten sana zarar vermek niyetinde değildim. Sadece seninle bizzat tanışmak istiyordum ve bir şansım olup olmadığını anlamaya çalışıyordum."

"Beni İstanbul'da da aramışsın."

"Babaannenle bile görüştüm," dediğinde kaşlarımı hayretle havaya kaldırdım. "Gerçi kendisi beni sana pek yakıştırmadı, ünvanımı yetersiz buldu sanırım. Bana omega diyerek hakaret edip durdu." Dudakları alayla yukarı bükülürken, "Bakma öyle," dedi. "İstediğimi alana kadar durmamak gibi kötü bir huyum var."

"Yani durmayacağını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Uzun süre gözlerimin içine baktı. Öyle uzun sürdü ki bu, neredeyse hiç konuşmayacağını sandım ama sonunda dudakları aralandı.

"Tüm kalbiyle başka bir adamı seven bir kadını istemenin yersiz olacağını düşünüyorum çünkü sen kararını çoktan vermişsin. Kelimeler değişebilir, zaman değişebilir, mevcut durumlar değişebilir, hatta kader bile değişebilir ama kalp değişmez."

Yüzümdeki ifade yavaşça kayboldu.

"Yalanlamak üzere olduğunu biliyorum ama bir tane gerçek vardır ve o gerçeğin üstünü hiçbir yalan örtemez," dedi. "Onu seviyorsun."

Söylediği şeyi kendimle konuşmak istemedim çünkü bunu kendimle değil konuşmak, düşünmek bile görmekten korktuğum bir şeye başımı çevirip bakmak gibiydi.

"Kardeşinin ölümünde parmağı olduğu doğru mu?" Sorusu kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Eminim cevabı zaten biliyorsundur."

"Senden de duymak istedim."

Ona dik dik baktım. "Gün doğarken sürünü topla ve git buradan."

Gözlerimin içine ısrarla baktı ve "Senden çok şey çalmış birini nasıl hâlâ sevebiliyorsun?" diye sordu.

Bu soruyu kendime sormaktan korktum. Reddettim, karanlığın içine ittim ve suyun dibine kendi ellerimle bıraktım. Görmedim, duymadım, hissetmedim.

"Haddin olmayan şeylere burnunu sokma," diyerek kapıya doğru döndüm. "İyi geceler. Söylediğim gibi, gün doğarken kaleden ayrılmanızı istiyorum."

"Onu öldürmen gerek, değil mi?"

Elimi kapı kulpuna uzatmıştım ama sorduğu soru, elimin havada donup kalmasına neden oldu.

"Öldürdüğün birinin arkasından yas tutamazsın, biliyorsun değil mi?"

"Her şeyi bildiğini sanıyorsun," dedim.

"Yani onu öldürmeyecek misin?"

Omzumun üstünden ona baktığım anda gözlerimde saf ateşi gördüğüne emindim. Tekrar, daha vurgulu bir sesle, "Her şeyi bildiğini sanıyorsun," dedim.

Ninova

"Bildiklerim aslında herkesin bildiği şeyler. Güneşin Karanlık İkizi, yani diğer bir deyişle Efken Karaduman, doğanın dengesini bozdu, masumların ölümüne neden oldu ve ırkları tehlikeye atarak binlerce yıldır insanlardan sakladığımız sırları ortaya saçtı." Kollarını göğsünün üstünde topladı. "Aynı zamanda çok sayıda insanın bedenine gölge iliştirdiğini duydum. Kendine ait bir iblis ordusu yaratmış. Ve yine yarattığı iblislerden birisi kardeşinin ölümüne neden olmuş."

Zihnimin içinde söndüğünü sandığım o meşale, kelimelerin ateşinin temasıyla alev alıp yeniden güçlü bir şekilde yanmaya başladı. Geçmiş zihnimin içinden bana bakıyormuş gibi hissettim; yine geçmiş buradaydı, bu odanın duvarlarındaydı, zeminindeydi, tavamndaydı ve gözleri her yerden bana uzanıyor, beni izliyordu.

"Sen yaşadıklarımı bu şekilde anlatıp bana hatırlatıyorsun diye bir anda seninle evlenmeye karar verecek değilim," dedim alaycı tutmaya çalıştığım ama son derece soğuk çıkan sesimle.

"Ne iyi olurdu ama dediğim gibi, hâlâ başkasına âşık olduğu açıkça belli olan bir kadını karım yapacak kadar çıldırmadım. Geceleri benim yanımda uyurken kafanın içinde başka biriyle uykuya dalacak olsaydın bu beni çok incitirdi," dedi, sesinden bariz şekilde duyulan alaya rağmen gözleri bir gerçeği yansıtıyor gibi bakıyordu.

"Ne kadar da hassas bir kalbin var."

Gülümsedi. "Tahmin bile edemezsin."

Derin bir nefes aldım. "Yaşananlar adına üzgünüm. Tekrar bir karmaşa çıkmaması için sabah erken saatlerde kaleden ayrılırsanız her şey daha iyi olacak."

"Senin için daha iyisi hiçbir zaman olmayacak, bunu biliyor musun?" diye sorduğunda duraksadım. "Çok büyük bir karanlığın içine saplanmışsın ve çırpınsan daha derine batacaksın, çırpınmasan o karanlık zaten seni yutmaya başlamış olacak. Ne yapacaksın?"

"Psikolog falan mısın sen? Terapi seansında mıyız?"

"Eminim buna ihtiyacın vardır ama ne yazık ki değilim, tam teşekküllü bir alfayım yalnızca."

"Güzel. Barış ve sürünün iyiliği için buradan gitsen iyi olur o hâlde, Alfa." Önüme dönüp kapıyı açtım. "İyi geceler."

Ninova

"Bir gün onu sevmekten vazgeçersen ama dilinle değil, kelimelerle değil, gerçekten kalbinle vazgeçersen, beni bul," diye fısıldadı. Başka hiçbir şey söylemedi. Aramıza kapıyı örttüm ve söylediklerinden, söylediklerinin hissettirdiklerinden kaçar gibi hızlı adımlarla yürümeye başladım.

Basamakları inmeye başladığımda bir ses duydum. Miraç'ın sesiydi. Duvar kenarına yaklaşarak basamakların ortasında durdum ve kardeşimin fısıltıyı anımsatan sesini dinlemeye başladım. "Hayır," diyordu. "Acımıyor, sorun değil."

Çok geçmeden Sapphire'ın, "Emin misin?" diye sorduğunu duydum, sesindeki telaşı hissedebiliyordum. Miraç yaralanmış mıydı? Nesi vardı? Tam bir adım daha atacaktım ki, "Yansımanın burada olmasından kaynaklı olsa gerek," dedi Sapphire sessizce. "Bedenlerinizin aynı yerde olması ikinize de acı veriyor olmalı."

"O buraya geldiğinden beri kronik baş ağrısı çekiyorum ama bunun nedeni onun canına okumak istememden de olabilir," dedi Miraç sessizce. "Yavşak herif, kendi başına bir işe kalkıştı ve olanlara bak... Sezgi ve bebeği az kalsın ölebilirlerdi." Burnundan soludu. "Onun yüzünden İstanbul'da işler tamamen çıkmaza girmiş. Annem ne durumda bilmiyorum bile ve her yerde ablamı arıyorlar."

"Her şey geride kaldı. Sezgi ve bebeği iyi," dedi Sapphire şefkatli bir sesle. "İkizinin kötü bir niyeti olmadığını, sadece yardım etmek için böyle bir şey yaptığını biliyorsun."

"Yardım etmek mi? Sen buna yardım mı diyorsun, Sapphire? Onun yüzünden felaketin ortasına sürüklendik."

"Tüm bunlar ikizinin değil, Nemesis'in suçu, biliyorsun," dedi Sapphire, bu cevap yumruklarımı sıkmama neden oldu ve tırnaklarımın avuç içlerime saplandığını hissettim. Gerçek o kadar çok her yerdeydi ki gözümü kapatıp olduğum yerde dursam bile bana çarpıyor ve varlığını hatırlatıyordu. "Yakında ondan kurtulacağız," diye devam etti Sapphire. "O zaman her şey eskisi gibi olacak."

"Eskisi gibi olacak?" Miraç'ın sorar gibi kurduğu bu cümle, Sapphire'ın sessizliğe gömülmesine neden oldu. "Abim öldürüldü. O artık yok. Cesedi bu kalede bir odada. Çürümüyor, sanki derin bir uykuday-

Ninova

mış gibi öylece duruyor ama içi bomboş. Abim orada değil. Eskisi gibi olacak diyorsun, eskisi gibi olması için abimin geri gelmesi gerekir ve bu asla olmayacak. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

Bir adım atıp tırabzanlara tutundum ve aşağıya baktım. Peri ışıkları erkek kardeşimin yüzüne çarparak ifadesini ele veriyordu. Acı dolu gözlerle gözünü bile kırpmadan Sapphire'a bakıyordu. Sapphire başını önüne eğmiş, söyleyecek bir şey bulamıyormuş gibi kaşlarını çatmıştı.

"Üzgünüm, sadece bir serzenişti. Bana aldırış etme," dedi sonunda. Sapphire kafasını kaldırıp Miraç'a baktığında, gözlerinde parlayan gözyaşlarını gördüm. Miraç o gözyaşlarını gördüğünde duvara toslamış gibi sarsıldı. Sonunda büyük eli, Sapphire'ın küçük, esmer yüzüne kaydı ve kızın yanağını avucunun içine alırken, "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Sapphire, "Özür dilemesi gereken sen değilsin. Senden özür dilemesi gereken kader," dedi, sesi titriyordu.

"Ağlama lütfen," dedi Miraç, ardından Sapphire'ın yanağında duran avucunu geri çekip, kızın küçük çenesini parmaklarının arasına alarak havaya kaldırdı ve yüzlerini aynı hizaya getirdi. "Ağlama."

Sapphire başını salladı ama gözyaşları gözlerinden kayıp gidiyordu. Miraç derin bir nefes aldı, gözlerini yumup birkaç saniye bekledikten sonra gözlerini yeniden açtı. Sapphire'ın gözlerine öyle uzun baktı ki geri çekilip buradan gitmem gerektiğini düşündüm ama hissettiğim ağır duygular hareket etmeme engel oldu.

Miraç, Sapphire'ın gözyaşlarına daha fazla kayıtsız kalamamış olacak ki eğilip dudaklarını kızın dudaklarıyla buluşturdu. Geri çekilip kafamı kaldırdım, tavana bakmak istedim ama bakışlarım ellerini tırabzana yaslayıp alt kata bakan Crystal'i buldu. Üst kattaki asma tavanda duruyor, sessizce ikisini izliyordu. Ona baktığımı fark ettiğinde gözlerini yavaşça bana çevirdi.

Acı mı çekiyordu? Kabullenmiş miydi? Ne hissediyordu? Miraç'a karşı hisleri olduğunu biliyordum ve bunu benden saklamamıştı. Ve yine Miraç'ın, Sapphire'a karşı büyüttüğü hisler olduğunu da hepimizden önce fark eden isim Crystal'di. Bana yavaşça gülümsedi, ne his-

settiğini profesyonelce gizliyor olsa da o tebessüm çok fazla şeyi açığa çıkarmış gibiydi. Aslında Crystal çok uzun zaman önce kabullenmişti.

Crystal'in yanına çıkıp onu bileğinden tutarak o manzaradan uzaklaştırdım. Odasının kapısına kadar sessizce yürüdük. Sanki konuşulacak çok şey vardı ama Crystal'in buna isteği yoktu. Bir şeyler duymak istemiyordu, bir şeyler söylemek istemiyordu; sadece susmak istiyordu.

Odasının kapısına geldiğimizde, "Biraz dinlen," dedim. "Yarından sonra Yarım Ay ritüeli sona erecek, yorucu birkaç gün bizi bekliyor."

Gözlerimin içine baktı. "Dinlenmeye ihtiyacı olan sensin."

"Beni düşünme," dedim gülümseyip avucumu omzuna sürterek. "Sen toparlanmaya bak."

"Sandığın kadar kötü etkilenmedim," dedi ama böyle söylemesine rağmen hissettiklerinin ağırlığı altında ezildiğini görebiliyordum.

"İyi geceler, Crystal."

"Uyumaya mı gideceksin?"

"Yaren'e bakacağım, nasıl olduğunu merak ediyorum," dedim. "Sonra da biraz uyurum."

Başını sallayıp sırtını bana döndü, odasının kapısını açarken bir an duraksadı ve "Ritüel sona erdiğinde Yaren'i bir süreliğine güvende olacağı başka bir yere gönder," dedi. "Yaşanacakları kaldırabileceğini sanmıyorum."

Yutkundum. "Öyle yapacağım."

Derin bir nefes aldı. "İyi geceler." Kapıyı açtı, odasına girip kapıyı çekerek kapattı ve şimdi burada yalnızdım.

Yaren'in odasının kapısını tıklatana kadar düşünceler beni canlı canlı yedi. Uzun süre beklesem ve belli aralıklarla kapıyı tıklatmaya devam etsem de bir yanıt alamadım. Kaşlarım çatıldı. İyi miydi? Sadece uyuyor olabilir miydi? Yaşadığı duygusal sarsıntıyı önüme koyup düşünecek olursam, onu öylece hissettiği buhranın içinde yalnız başına bırakmak doğru gelmiyordu. "Özür dilerim, umarım müsaitsindir," diye fısıldayarak kapının kolunu yavaşça indirdim. Kapı açıldığında beni karşılayan boş bir oda, açık pencereden sızan rüzgârın uçuşturduğu tül perde ve dağınık yatak örtüsüydü. Duraksayarak, "Yaren?" diye seslendim ama sesim boşlukta kayboldu.

Ninova

Yaren odasında değildi.

Farkındalık bir tokat kadar şiddetli bir şekilde yüzüme çarptığında, "Hayır," dedim inanmak istiyormuş gibi. "Hayır, yapmadın..." Bir adım geri gittim, ikilemde kalmış gibi koridora, ardından tekrar boş yatak odasına baktım. "Yaren, hayır..." Kapıyı kapatmaya fırsat bile bulamadan hızla dönüp koşmaya başladım. Basamakları o kadar hızlı indim ki çıplak ayaklarımın altı hızımdan dolayı acıdı. Neyse ki Miraç ve Sapphire onları son gördüğüm yerde değillerdi. Hızla salondan geçtim. Zindanın merdivenlerine ulaşana dek koşmaya devam ettim. Duvarda yanan meşaleler hızımdan dolayı yalpaladılar ama sönmediler. Son birkaç basamak kala, "Neden?" diye bağırdığını duydum birinin. Kırılgan, savunmasız bir sesti bu ve sesin sahibinin kim olduğunu biliyordum. Elimi bozuk dokulu taş duvara yaslayıp yutkundum. Yaren sessizce, "Neden?" diye tekrarladı sorusunu.

Yüzümü çevreleyen uzun, dalgalı saçlarım aldığım nefeslerle uçuşuyordu.

"Seni yok etmek isteyen tarafımla seni kurtarmak isteyen tarafım bana işkence ediyorken bana buz gibi gözlerle bakamazsın sen, bakamazsın!" Çığlığı öyle gerçekti ki kalbim acıdı. "Sana dedim ki kaç kurtar kendini, hepimizin hayatından çık git ama bir yerlerde yaşamaya devam et," diye fısıldadı çaresizce. "Ama sen orada dikilmiş, bir yabancının gözleriyle bana bakıyorsun ve benim ihanet ettiğimi söylüyorsun." Kaşlarım çatıldı. "Ben kimseye ihanet etmiyorum! Eğer kalbime söz geçirebilseydim, seni çıplak ellerimle hiç düşünmeden öldürürdüm! Ama... İçimde hâlâ varlığına, orada olduğuna inanan kız çocuğu seni yaşatmam için bana yalvarıyor!"

Sanki kalenin dışında yağan kar taneleri şimdi içerideydiler, tavandan yüzüme düşüyorlar, siyah saçlarıma tutunuyorlardı. Yaren'in hissettiği karmaşayı, derin acıyı, çaresizliği ve hayal kırıklığını sanki her biri bana aitmiş gibi kalbimin tam ortasında hissettim.

"Haklısın," dedi sonunda. "Sen olduğunu sandığım kişi değilsin."

Uzun süren sessizliğin ardından Nemesis, "Kalbindeki sevgiye tutunarak ihaneti meşru kılmaya çalışan küçük bir kız çocuğundan başka hiçbir şey değilsin," dedi. "Eğer gerçekten küçük bir kız çocu-

Ninova

ğu olduğunu düşünmeseydim seni kandırabilir, çıkarlarım için seni kandırabilirdim ama bir canavar bile kız çocuklarını kullanacak kadar ileri gitmez." Sesi duygulardan uzaktı, sanki boşluğa düşen bir yankıydı. Yaren'in yüzünü göremesem de iri, kara gözlerine sinen hayal kırıklığıyla tam karşımda duruyordu sanki. Dişlerimi sıktım. "Beni kurtarmaya çalışıyorsun ama kurtarılması gereken ben değilim, Yaren. Asıl tehlikede olan sizsiniz."

Yumruklarımı sıktım. Geri kalan birkaç basamağı da inip karşısına geçmek ve o kız çocuğuyla böylesine acımasız, böylesine üst perdeden konuştuğu için onu paramparça etmek istedim ama hareketsiz kalmayı sürdürdüm. Yaren'in gerçeği görmesi için kalbinin biraz daha kırılması gerekiyordu.

"Mahinev'e demiştim ki, onun yanında savaşacağımı söylemiştim, karşısında değil," dedi Yaren, sesinin titremesinden ve çatlamasından ağlamaya başladığını anlayabiliyordum. "Ama seni gerçekten kaybedeceğimi anladığımda işler sandığım gibi gitmedi. Seni kaybetmekten ne kadar korktuğumu anladım çünkü bu hayatta benim senden başka kimsem yoktu." Burnunu çekti. "Sen, kendini aldın benden. İllaki herkese büyük kötülükler yapmışsındır ama bu yaptığın en büyük kötülüktü çünkü benim hayatımda senden başka kimse yoktu. Senden başka kimsem yoktu." Burnunu tekrar çekti. "Kendini aldın benden."

"Seni olmadığım biri olduğuma inandırabilirdim, bunu yapmadım," dedi Nemesis.

"Belki de sadece inanmaya ihtiyacım vardı," diye hıçkırdı. "Yalan olsa bile benim bu yalana inanmaya ihtiyacım vardı!"

Nemesis sessiz kaldı.

"Bak bana, iyi izle! Bu senin için son gözyaşı döküşüm benim. Bir daha senin için ağlamayacağım!" Bunu söylerken hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve içten içe son olmadığını kendisi de biliyordu. "Hiç kimse ağlamayacak arkandan senin, hiç kimse! Bu kez kimseyi yenemeyeceksin. Kafanda ne kuruyorsun, neyi planlıyorsun bilmiyorum ama bu kez yenen değil, yenilen sen olacaksın! Duydun mu beni? Kimse ağlamayacak arkandan senin." Hıçkırdı. "Benim senin için akıttığım son gözyaşı bu! Çünkü senin abim olmadığını, abimi benden alan kişi

Ninova

olduğunu, abimin bir daha geri dönmeyeceğini biliyorum artık! Nefret ediyorum senden! Duydun mu beni? Senden nefret ediyorum!"

Nemesis'in yüzünü göremesem de Yaren'e dikkatle baktığını hissedebiliyordum. Sonunda, "Bunun benim için bir şeyler ifade edeceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Yaren'in, "Haklısın," dediğini duydum. "Senin için bir şey ifade ediyor olsaydı, her şeyin bu denli mahvolmasına izin vermezdin."

Nemesis hiçbir şey söylemedi. Yaren'e beklediği, ihtiyaç duyduğu cevaplardan birini bile vermedi. Sonunda Yaren, "Kötü biri olsan da benim abimdin," diye fısıldadı. "Hiç kimse seni sevmediğinde bile ben seni tüm kalbimle sevmiştim. Şimdi beni de kaybettin."

Ardından bir cevap beklemeden merdivenlere yöneldi. Beni basamaklarda görünce duraksadı. Yüzünden kayıp giden gözyaşlarını sakince izledim. Ne tepki verdim ne de uzanıp o gözyaşlarına dokundum. Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi ve hızlı adımlarla yanımdan kayıp geçerek yukarı tırmanmaya başladı. Dönüp ona bakmadım, onu durdurmaya çalışmadım çünkü yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğunu biliyordum. Sessizce aşağı indiğimde Nemesis'in sessizce hücre penceresini izlediğini gördüm. Düşen kar tanelerinin gölgeleri hücrenin zemininde dans ediyordu.

"Ona karşı bu kadar acımasız olmana gerek var mıydı?" diye sordum. Sesimi duyunca çenesi gerildi, bakışlarını bana çevirdi. Gözleri derin baksa da o gözlerde bir duygu yakalamak çok zordu.

"Bir çocuğun kalbindeki sevgiyi kullanmak istemiyorum," dedi, gözlerini tekrar benden ayırıp hücrenin penceresine çevirdi. "Ona tutamayacağım sözler verip, onu yapamayacağım şeyleri yapacağıma inandıramazdım."

"Bu senin gibi biri için bile oldukça erdemli bir davranış," dediğimde kaşlarını çattı ama bakışlarını bana çevirmedi. "Yine de reddedip durduğun fırsatların asıl nedenini merak etmediğimi söyleyemem."

"Sana bir cevap vermediğim sürece zannetmeye devam edeceksin, bir şeyleri sürekli sanacaksın ve ben sonunda hiçbir şeyin sandığın gibi olmadığını kanıtlamak, kurduğun düşleri başına yıkmak için

Ninova

orada olacağım," dedi sert bir sesle. Kaşlarım çatıldı. "Beni seçmemenin bir bedeli olacak."

"Bu bedeli çok daha öncesinde ödetebilirdin bana," dedim kaşlarımı kaldırarak.

Omzunun üstünden bana çevirdiği bakışlarında alay vardı. "Her şeyi bildiğini sanan ama hiçbir şey bilmeyen aptal bir kız çocuğusun. Seni Yaren'den daha farklı kılan hiçbir şey yok. İkiniz de hâlâ çocuksunuz."

"Ve ikimiz de bir çocuğun vermemesi gerektiği kadar çok kayıp verdik," dediğimde gözleri gözlerimin içinde derinleşti. O kayıplardan biri sensin, diyemedim ama sanki gözlerimde bunu görmüş gibiydi. Bakışlarımı farklı bir yöne çevirip, "Ama Bilun için yaptıkların adına sana bir teşekkür borçlu olduğumuz kesin," dedim. "Her ne kadar her şey senin yüzünden olmuş olsa da onu kurtaran sendin."

"Müstakbel kocan gitti mi?" Sorusu afallayarak tekrar ona bakmama neden oldu. Kaşlarını alayla kaldırmış, bana meydan okuyan gözlerle bakıyordu.

"Kocan derken?"

"Az daha canından edeceğim alfandan söz ediyorum."

"Aptal aptal konuşma," diye çıkıştım. "Gün doğumunda gidecekler."

"Gidecek yani?"

"Evet," dedim. Önüne dönüp güldü. "Neye gülüyorsun?" diye sorarken sesim donuktu, çenem gerilmişti.

"Yaren ve sen gerçekten benziyorsunuz," dedi düşünceli bir sesle. Kaşlarım daha sert çatıldı, alnımdaki damarların belirginleştiğini hissettim. "İkiniz de karşınızdakine güvenebilmek için elinizden geleni yapıyorsunuz. Hatta öyle ki karşınızdaki kişiye güvenebilmek için o insana yalvaracak hâle geliyorsunuz."

"Sana güvenmek istediğimi mi düşünüyorsun?"

"Şu an güvenmek istemiyor olsan bile bir zamanlar en büyük isteğin buydu. Gözlerine baktığımda seni inandırmam için yanıp kavrulduğunu görüyordum. Sen bana inanmak istiyordun," dedi ve kafasını çevirip uzun uzun gözlerime baktı. "Bana inanmaya ihtiyacın var gibi bakıyordun."

Ninova

"En azından artık öyle bakmadığımı görebiliyorsun," dediğimde, "Evet," dedi.

"Bilun'un gücüyle alakalı bildiğin bir şeyler var mı?"

"Sadece melez olduğunu biliyorum, başka bildiğim bir şey yok," diyerek önüne döndü.

Konuşacak bir şey kalmadığını düşünerek sessizce önüme dönüp basamaklara yöneldim. "Mahinev," dedi aniden, ismimi sesinden duymak beni bir anlığına duraksattı. Adımlarım bıçak gibi kesildi ama dönüp ona bakmadım. "Bu gece burada kalmak istemiyorum."

Omzumun üstünden ona bakıp, "Nasıl yani?" diye sordum.

Bana bakmadan, "Bu geceyi burada geçirmek istemiyorum," dedi. "Yukarı gelebilir miyim?"

Kibarca sorması beni şaşırttığından olsa gerek afallayarak kaşlarımı kaldırdım. Bunu neden istediğini anlayamasam da, "İbrahim'i yollayayım, seni çıkarsın," dedim.

"Neden sen çıkarmıyorsun?" Bakışları derinin üzerinde kayan ustura gibi gecenin içinde kayarak gözlerime tutundu. "Alt tarafı kapımı açıp zincirlerimi çözeceksin."

"Zincirleri istediğinde kolayca kırdığını gördüm," dedim kollarımı göğsümde toplayarak. "Neden kibarca seni buradan çıkarmamı istiyorsun?"

"Nezaket hâlâ ölmüş değil," diye alay etti.

"Nezaket sende hiçbir zaman var olmamış bir şeydi," diye karşılık verip parmaklıklara doğru yürüdüm. İşaret parmağımı hücrenin kapı deliğine doğrulttum, parmak ucumdan süzülerek karanlığın içinde hareket eden ateş buğusunu izledim. Birkaç saniye içinde hücrenin parmaklıklardan var edilmiş kapısı gıcırdayarak açıldı.

"Özgürsün," dediğimde güldüğünü duydum. Adım atmadı, sadece durdu; elleri zincirlerle bağlıydı ama o zincirler sanki bir ipek şal gibi gevşekti. "Kalenin dışına çıkmadığından emin ol."

Aniden bir çatırtı sesi yükseldi. Demir, tıpkı bir kemik gibi kırıldı. Nemesis'in bileklerindeki zincirler bir cam gibi patlayarak dağıldı ve parçalar taş zemine saçıldı. Gözlerim yere saçılan zincirlere takılı kaldı, her biri ayın ışığının vurmasıyla gözyaşı gibi parlıyordu. Bekleme-

Ninova

diğim bir anda beni kavradı ve yüzümün duvara yaslandığını hissettim; yanağıma bir bıçak gibi batan soğukla sarsıldım. Bedeni arkamda bir gölge gibi büyüyüp beni altına alırken göğsünü sırtıma yasladı.

"Beni özgür bıraktığını mı sanıyorsun, Mahinev?" diye sordu, ölümcül sesi kaşlarımı çatmama neden oldu. Kalbim göğsümde bir çan gibi çalarken ellerimi duvara bastırdım ama hareket edemedim, onun yıkıcı gücü beni olduğum yere sabitledi.

"Ne yapıyorsun?" Çenemi kaldırdım, yanağım taşa sürtündü ve gözlerim omzumun üstünden ona kaydı. Mavi gözleri dipsiz bir karanlıktı, dudakları ise bir sırrı saklıyor gibi kıvrılmıştı ama alay ve vahşilik orada gizleniyordu.

"Beni tehdit ettiğini sanıyorsun, değil mi?" diye sordu bıçak gibi keskin ve soğuk bir sesle. Bedeni bedenime daha sert yaslandı, göğsü sırtıma baskı yaptı. Nefesinin kulağıma süzüldüğünü hissettim. "Senin tehditlerin bana bir çocuk masalını dinlemek gibi hissettiriyor. Ama benimkiler..." Durdu, parmaklarını bileğime sarıp beni duvara tamamen mıhlarken dokunuşu yüzünden tenimin yandığını hissettim. "Benimkiler gerçeğin ta kendisi."

Dişlerimi sıkarak, "Bırak beni!" diye emrettim. Kollarımı geri çektim ama tutuşundan kurtulamadım. "Yarım Ay tamamlanacak," dedim sertçe. "Ve sen, o gece bu kaleden bir gölge gibi silineceksin!"

Gözleri bir an parladı; alay, öfkeye dönüştü ama dudakları hâlâ o iğneleyici tebessümle yukarı kıvrılmış görünüyordu.

"O zaman neden ellerin titriyor, Mēness?" diye sorduğunda gözlerim ellerime kaydı ve gerçekten titrediklerini gördüm. "O zaman neden gözlerin hâlâ beni arıyor?" diye fısıldadı kulağıma.

"Görmek istediğini görüyorsun, beni manipüle edebileceğini zannediyorsun!" diye bağırdım ve çırpınmaya başladım ama boşaydı, beni öyle sıkı kavrıyordu ki kaçamayacağımın farkındaydım.

"Beni öldürmemek için bahaneler yaratıp duruyorsun," dedi kulağıma. Bedenim buz kesti. "Yarım Ay tamamlandığında ne olacak sanıyorsun, beni öldürebileceğini mi düşünüyorsun? Gerçekleri göremiyor olabilirsin ama ben görüyorum. Senin beni öldürmeye yüreğin yok çünkü yaşamamı çok istiyorsun."

Ninova

Sanki her bir sözü sadece öfkelenmemi, hırslanmamı istiyor gibi iğneleyiciydi. Damarımın üzerine basıyor, bunu yaparken gözlerimin içine bakarak sabrımın taşacağı ânı bekliyor ve yangını ne zaman başlatacağımı merak ediyordu.

"Sırf seni öldüremeyeceğimi düşündüğün için bu kadar sakinsin, değil mi?" diye sordum öfkeyle. "Beni ciddiye alıp bir düşman olarak bile görmüyorsun, bu yüzden harekete geçmiyorsun." Aniden geri çekilince ona doğru döndüm, üzerine yürürken, "Ne sanmıştım, biliyor musun?" diye sordum bağırarak. Gözlerimin içine baktı ama cevap vermedi. "Sadece bir anlığına, beni öldüremeyeceğini, bu yüzden geri çekilip ölümü onurlu bir şekilde kabul ettiğini düşünmüştüm. Ama şimdi gerçeği daha iyi görüyorum. Sen sadece yapamayacağımı düşünüyorsun, bu yüzden beni rakibin olarak bile görmüyorsun! Ondan bu sakinliğin! Yoksa sen kim, ölümü onurlu bir şekilde kabul edip sessizce beklemek kim? Yaptıklarından biraz bile pişmanlık duymuyorsun sen!"

Sırıttı ve "Çok mu belli ettim?" diye sordu. Bu öfkemi daha da yakıcı bir hâle getirince ona düşmanca baktım. O, benim aksime bana hiçbir şey hissetmiyor gibi bakıyordu. Her şeyi en yoğun hâliyle hisseden taraf olmaktan nefret ediyordum.

"Hiç kimse senin için hiçbir şey ifade etmiyor, değil mi? Her şey senin çarpık kişiliğin yüzünden oynadığın bir oyundan ibaret."

"Anlamak için biraz geç kalmadın mı?" Başını sağ omzuna yatırıp beni süzdü. "Bu sana büyük kayıplara mal oldu."

"Piç kurusu," dediğimde kaşlarını kaldırıp bana daha dikkatli baktı. "Beni rakibin olarak görmediğin her ânın pişmanlığını yaşatacağım sana."

"Çok korktum," diye cevapladı gözlerimin içine bakarken. "Artık tehditler savurmayı bırak da madem yapabileceğini iddia ediyorsun, bana yapabileceklerini göster. Çünkü en başından beri sadece yerinde sayıyorsun. Bir ateş yakıyorsun, o ateş sadece seni küle çeviriyor ve sonra sönüp köşede öfkeyle çocuk gibi söyleniyorsun. Henüz bana bir şey yapamadın."

"İhanet ettim," dediğimde kaşlarım sertçe çatıp bana dik dik baktı. "Eminim bu, senin için en ağırıydı."

"Bendeki kotanı tamamen dolduran ihanetindi, yani bundan sonra yapacağın hiçbir şeyi affetmeyeceğim. Çünkü artık benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun," dedi ve son söylediği cümle, kulağa aptalca gelse bile kalbimin acımasına neden oldu. Gözünü bile kırpmadan bana bakarken söylediği şeyde ne kadar ciddi olduğunu saklama gereği duymuyor, açıkça beyan ediyordu. Bunu sadece kelimelere döküp geri çekilmemişti, değersizliğimi gözleriyle de vurgulamıştı ve bu her şeyden daha ağırdı.

"Senin için bir şey ifade etmediğimi zaten biliyorum," dediğimde kayıtsız gözlerle kaşlarını kaldırıp başını salladı. Bu tavrı çok yaralayıcıydı ve eğer eski Mahinev olsaydım eminim gözyaşlarına boğulurdum. Ama şimdi olduğum kadın durdu ve sadece onun gözlerinin içine baktı.

"Ama bir şey ifade etmeyi ummuştun, değil mi?" diye sorması kaşlarımın çatılmasına neden oldu.

"Ummadım, ifade ettiğimi zaten biliyordum," dedim.

"Güzel. O zaman bunu sonsuza dek yok ettiğini ve bir daha asla benim için bir şey ifade etmeyeceğini de biliyorsundur," diye cevapladı ruhsuz bir ses, bomboş bakan gözlerle.

Öfkeyle, "Hiçbir şey ifade etmediğim için mi o kurda saldırdın?" diye sordum.

Gözlerini yukarı kaydırıp derin bir nefes aldı. "Bunu sana olan düşkünlüğümden yapmadım," dedi. "Bir zamanlar benim eşimdin, kader bağımız vardı ve ruhlarımız birbiriyle anlaşmalıydı." Benim eşimdin, demesi duraksamama neden oldu. "Ve ben, şu an bana ait olmasa da zamanın birinde bana ait olmuş bir şeyin üzerinde hak iddia eden insanları gördüğümde onları yok ederim."

"Ben senin eşin falan değildim."

"Eşimdin," dedi tekrardan. "Dünyaya gelen tüm bedenlerin, tüm bedenlerimle Nigin'di. Aramızda eşlik bağı vardı ama onu bir güzel kopardın."

"Nemesis olarak dünyaya geldiğinde benimle Nigin Bağı'n yoktu," dedim kaşlarımı çatarak.

Buna cevap olarak sadece uzun uzun gözlerimin içine baktı.

Ninova

"Neden öyle bakıyorsun?" Var mıydı? Bunu ona soramadım, belki de sormak istemedim. Duymak istemedim. Öğrenmek, bilmek, görmek, anlamak, sanmak istemedim.

Bir kez daha kandırılıp ellerimde duygularımla ortada kalmak istemedim.

"Nihayetinde Nemesis benim ilk doğduğum bedendi, olmaması normal," diyerek omuz silkti. "Ama sonraki tüm bedenlerimde Nigin'im sendin." Söylediği şey mantıklı gelmedi, sanki bir şeyi örtbas ediyormuş gibi hissettim ama bunu hissetmemi isteyen, kuşkuyu içime ekmeye çalışan o da olabilirdi. Öyle bir hâle gelmiştim ki artık onunla alakalı her şeyden şüphe duyuyordum; gerçek ve yalan birbirine karışmıştı. Ve biliyordum ki tüm bunlara neden olan oydu. Yarattığı güvensizliğin eseriydi bu. Bir zamanlar herkesten daha çok güvendiğim adam, şimdi ettiği her sözü sürekli sorguladığım bir adama dönüşmüştü. Sadece bunun için bile affedilmeyi hak etmiyordu.

"Seni bitireceğim," dedim gözümü bile kırpmadan.

Nemesis bir an sustu, sonra yavaşça güldü ve sesi zindanın karanlık duvarlarında yankılandı. "İşte bu," dedi. "Benim tanıdığım Mahinev." Ellerini kaldırdı, zincirlerin kırık parçaları avuçlarında parladı. "Az kaldı, Mēness. O gece ya sen beni bitireceksin ya da ben seni."

Öfkeyle zindanın çıkışına ilerledim. Kapıyı kapatmadan merdivenlere yöneldim. Arkamdan geldiğini hissedebiliyordum ama konuşmuyorduk, sadece gölgesi zemine devriliyor ve yanan ateşin ışığında gitgide daha da büyüyerek beni altına alıyordu.

Kalenin büyük salonundan hole, oradan da büyük çıkış kapısına ulaştım. Büyük kapıdan geçerek dışarı adım attığımda hâlâ arkamdaydı. Öfkeyle dönüp ona baktım ve "Neden beni takip ediyorsun?" diye bağırdım.

Ellerini havaya kaldırdı ve alayla sırıtıp, "Seni takip ettiğim yok, dışarı çıkıyorum sadece," dedi.

"Sana dışarı çıkma iznini verdiğimi hatırlamıyorum."

"Senden izin istediğimi hatırlamıyorum, Mēness."

"Bana Mēness deyip durma."

Ninova

"Sana nasıl seslenmemi istersin?" Gözleri gözlerimde derinleşti. "Özel olarak duymayı arzuladığın bir şey varsa söyle lütfen."

İri kar taneleri döne döne düşmeye başladığında hâlâ birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk. Sonunda kafamı kaldırdım ve gökyüzüne baktım. Karanlık gökyüzünde bir yırtık oluşmuştu da kar taneleri hızla o yırtığın içinden düşüyormuş gibi görünüyordu. Yüzüme temas eden iri kar tanelerinin koyu renk saçlarıma tutunduklarını hissediyordum. Kafamı kaldırıp onun gözlerinin içine tekrar baktığımda artık onu seven değil, onu öldürmek isteyen kadının gözlerini gördüğünü biliyordum. Acı ama gerçek buydu, sevdiği kadını elleriyle yok edip yerine onu öldürmek isteyen kadını koymuştu.

"Yarın Yarım Ay ritüelinin son günü olmalı," dediğimde gözlerini kısarak başını salladı. "O zaman son kez konuşacaklarımız var."

Anlam verememiş gibi kaşlarını çattı. Sırtımı ona döndüm ve yağan karın altında ormana doğru yürümeye başladım. Hiçbir şey söylememiş olsam da arkamdan gelmesi gerektiğini biliyor gibi beni takip etmeye başlamıştı. Ben önde, o birkaç metre arkamda beni takip ediyor, birlikte ormanın derinliklerine yürüyorduk. Ormana çöken sis, ağaçları arkasına alarak gizliyordu ve sonunda durup ona doğru döndüğümde, sisin içinde bana baktığını gördüm. Sanki sis bir nehirdi ve onun bedeninin etrafından akarak ormana yayılıyordu.

"Efken'i ilk kez gördüğüm ânı hatırlıyorum," dedim sanki ondan başka birinden bahsediyormuşum gibi. Ona dikkatle baktım ve o da yerinden kımıldamadan sessizce bana bakmaya başladı. "Ondan korkmuştum ama aynı zamanda onun çok güzel göründüğünü düşünmüştüm." Mavi gözlerini yüzümden ayırmadan bana bakmaya devam ediyordu. "Birini gördüğün ilk an, onunla bir hikâyen olacağını hissedersin, öyle derler. Benim hissettiğim bu değildi, daha farklıydı. Sanırım bu, henüz hatırlamadığım geçmişin içinde onunla zaten bir hikâyem olmuş olmasından kaynaklıydı, bilmiyorum." Bakışlarımı sisin yuttuğu ormana çevirdim ama onun hâlâ beni izlediğini hissedebiliyordum. "Ondan kaçtım ama kurtulamadım, ona doğru koştum ama onu hiçbir zaman yakalayamadım." Bu cümle kalbimi kırdı ama içimde uzun zamandır gizlediğim bir gerçekti. "Ne zaman ona ulaştı-

Ninova

ğımı düşünsem, ulaştığımın onu saran kabuklardan sadece bir tanesi olduğunu fark ediyordum. İnatla o kabuklara saldırıyor, altında saklanan gerçek Efken'i bulmaya çalışıyordum. Her bir kabuğu kırdığımda, onun ruhuna biraz daha yaklaştığımı hissediyordum."

Kafamı çevirip gözlerinin içine baktım.

"Neredeyse son olduğunu düşündüğüm o kabuğu kırmıştım ki yaptığı bir seçimle hayatımdan, kendini bir romanın sayfasından çok önemli bir sahneyi silen bir yazar gibi sildi. Her şeyin yarım kaldığını hissettim. Ve yarım kalmak, bitmekten daha zordur. Neden biliyor musun? Bir gün tamamlanacak olma umudu sonsuza dek peşini bırakmaz. Bittiğinde, bittiğini bilirsin ve kabullenirsin ama yarım kaldığında sürekli tamamlanma ihtiyacıyla umut etmeye devam edersin."

Gözünü bile kırpmadı, hissettiklerini benden ustalıkla sakladı ya da gerçekten hiçbir şey hissetmedi, bilmiyordum.

"Efken'le olan hikâyem bir gün son bulabilirdi, bunu biliyordum ama yarım kalma ihtimalini hiç düşünmemiştim. Bu yüzden onun tarafından yarım bırakıldığımda bunu kaldıramadım ve büyük çöküş başladı." Güldüm. "Önce yapmamam gereken hatalar yaptım, sonra bu hatalar yüzünden ömür boyu kendimi affetmeyeceğim türden kayıplara yol açtım. Bak, kayıplar verdim demiyorum, kayıplara yol açtım diyorum çünkü kaybeden sadece ben değildim. Etrafımdaki herkesin kaybetmesine neden oldum. Yarım bırakılan bir insan, tamamlanma umuduyla etrafındaki her şeyi yok edebilecek bir canavara dönüşebiliyormuş." Kollarımı iki yana açtım. "Yarım bırakılmak kalbimi öyle çok kırdı ki tamamlanabilmek uğruna buna dönüştüm. Aynaya baktım ve dönüştüğüm canavarla göz göze geldim. Dönüştüm diyorum, dönüştürüldüğümü bilmeme rağmen suçu yine ona yüklemiyor, bütün hataları kendimde arayarak dönüştüğümü iddia ediyorum. Bazen canavarların sadece kötü bir kalbi olduğuna inanmak istersin ama bazen fark edersin ki bazı canavarlar sadece kalbi olduğu için canavarlardır. Benim kalbim, dönüştüğüm canavarın sahip olduğu tek şeydi."

Tek kelime etmeden gözlerimin içine bakmaya devam etti.

"Efken'i çok sevdim," dediğimde göz bebeklerinin içinde sislerin ortasında duran yansımamı gördüm. "Ve biliyorum, Efken de beni çok sevdi."

Gülümsedim, o hiçbir şey yapmadı, sadece bana bakmaya devam etti.

"Ve tamamlanmasına izin verilmeyen hikâyemizin ortasında durup birbirimizi kaybettik. İkimiz de yarım kaldık ve göremeyeceğimizi bildiğimiz sonu arzuladığımız için yanlış kararlar aldık. Umut öyle keskindi ki elimizde kalan son umudu, birbirimizin üzerinde silah olarak kullandık." Kollarım boşluğa düştü ve omuzlarım da kollarıma eşlik ederek düşerken, "Şimdi soruyorum kendime," dedim sessizce, "değdi mi?"

Gözlerimi karlı zemine indirip yutkundum.

"Değdi," diye cevapladım kendimi. "Yarım kalmış olmamıza rağmen onu sevmek çok güzeldi."

"Efken canını yakacağını biliyordu," dedi sonunda. "Verdiği kararı seni korumak, kurtarmak için verdiğini düşünse de bu kararın en çok seni acıtacağını, seni korumak yerine ruhunu yerinden söküp alacağını biliyordu."

Gülümsemem derinleşti, sanki gülümserken gözlerimden yaşlar boşalıyordu ama hayır, gözlerim kuru, bakışlarım donuktu; sanki akıtabileceğim tüm gözyaşlarını akıtmıştım ve geriye kurak gözlerim kalmıştı.

"Yine de beni sevdiğini biliyorum," dedim. "Beni sevdi, değil mi?"

Bakışları derinleşti ve sessizce, "Sevdi," dedi. "Hiç kimseyi sevmediği ve sevemeyeceği şekilde seni çok sevdi."

"Di," dedim gülümsemem genişlerken. "Artık sevmediğini hiç bu kadar derinlerde hissetmemiştim."

"Efken'i elinden aldığım için özür dilerim," dediğinde durdum, gözlerim gözlerine tutundu; ağlamayacağıma dair kendime verdiğim sözün ucunda durmuş, o söze bir bıçak çekerek ağlama isteğimi haykırmaya başlamıştım ama yapmadım, hissettiğim ağırlığa rağmen bu kez ağlamadım. "Artık hiçbir şeyi değiştiremem, tekrar sevdiğin o adama dönüşemem, o gitti ve sen yarım kaldığını düşünüyor olsan da aslında her şey bitti."

Ninova

Madem bitmişti, neden hâlâ tamamlanma ihtiyacıyla kendime zarar veriyordum? Neden hâlâ içimde ufacık da olsa bir tamamlanma isteği hissediyordum? Onu neden affedemiyordum? Kendini benden aldığı için mi yoksa bana hissettirdikleri yüzünden sebep olduğum yıkımın içinde tek başıma acı çektiğim için mi?

"Bazen kabul etmek büyümektir, Mahi." Nemesis'in sesine tutunan kelimeler bana çok dokundu. "Bu yüzden sana hâlâ çocuk olduğunu söyleyip duruyorum. Sen kabullenemiyorsun."

"Nasıl kabulleneyim?" diye sordum. "Hikâyem senin yüzünden yarım kaldı ve senin yüzünden içime çöreklenen vicdan azabıyla yaşamak zorundayım."

Çenesi gerilirken bakışlarını benden uzaklaştırıp, "Beni mi yoksa kendini mi suçluyorsun?" diye sordu. "Çünkü söylediklerin, benden çok kendini suçluyormuşsun gibi geliyor kulağa."

"Elbette kendimi suçlayacağım, tüm bunları yaşadım çünkü benim böyle bir kalbim var. Sahip olduğum kalp yüzünden yaşamak zorunda kaldıklarımm suçunu tamamen sana yükleyemem. Eğer böyle bir kalbe sahip olmasaydım nedenler değişmezdi ama sonuçlar değişebilirdi."

"Tüm bunları neden bana anlatıyorsun?"

"Çünkü sana sürekli bağırıp yaptıklarını yüzüne vurdum, yaptıklarının bana hissettirdiklerini haykırıp durdum ama hiç durup kendi hatalarımdan bahsetmedim."

"En başında benden kaçman gerekirdi ama sen peşime düştün," dedi sessizce. "Eğer kaçsaydın, her şey çok daha farklı olabilirdi."

"Ezelden beri sana ait olan kalbim, seninle son bulsun istedim."

Sadece bu cümlenin onda yarattığı tahribatın böylesi büyük olmasını beklemiyordum. Gözlerimin içine öyle bir baktı ki parçalanan ruhumun kırıkları etrafa saçılmaya başladı.

Sanki bana öylece bakmak ve susmaktan başka verebileceği hiçbir şey yoktu. Bunu uzun zaman önce kabullenmiştim ama yine de her şeyin daha farklı olmasını dilemiştim.

"Şu an beni rakibin olarak görmediğini biliyorum," dedim sessizce. "Belki de içinde bir yerlerde, sırf onun kılıfını giydiğin için seni öldüremeyeceğimi düşünüyorsun. Belki hâlâ senin o olduğuna inan-

dığımı düşünüyorsun." Evet, bir süre öncesine kadar inancım tam olarak buydu ama o yine beni kendi inancımın üstünde infaz etmişti. "Ama yerinde olsam beni hafife almazdım. Belki beni hafife alman ekmeğime yağ sürmüş olurdu ama yine de bu benim kabullenebileceğim, gücüme yedirebileceğim bir şey değil. Gözünde güçsüz biri olmak istemiyorum."

"Benim gözümdeki konumun neden bu kadar umurunda?" diye sordu bu defa.

"Çünkü sandığın kadar güçsüz değilim, güçsüz olduğumu düşünmeni istemiyorum."

Tekrardan, "Senin hakkında ne düşündüğüm neden bu kadar umurunda?" diye sorduğunda tek yaptığım kaşlarımı çatmak oldu.

"Seninle ilgisi yok," dedim. "Karşımdaki kim olursa olsun, beni kolay lokma olarak görmesini gururuma yediremezdim."

Aldığı cevap belki ona yetti, belki de hiçbir şey ifade etmedi. Sadece bana baktı ve sessizlik yeniden orada, iki dudağının arasındaydı.

"Seni gerçekten rakibim olarak görmemi istediğine emin misin? Seni bunu istediğine pişman edebileceğimi biliyorsun," dedi sakince.

Biliyordum ama onu bertaraf edebileceğimi de biliyordum.

"Asıl beni ciddiye almazsan, o zaman buna çok pişman olacaksın," dedim onun sakinliğini taklit ederek.

Bana doğru bir adım attı.

"Seni küçümsemiyorum. Hiçbir zaman küçümsemedim." İtirafı sisin içinde kayboldu. "İstediğinde ne kadar ileri gidebileceğini biliyorum. Senin ne kadar güçlü olduğunu biliyorum. Ama sen de benim ne kadar güçlü olduğumu biliyorsun. Eğer eşit şartlarda savaşmak istiyorsan, bu eşitlik birkaç saniye içinde benim üstünlüğümle son bulacak."

"Bunu sadece o an geldiğinde görebiliriz."

Dudağının kenarında beliren kıvrımı izledim. Alaydan uzak, düşünceli gözlerle gözlerimin içine bakarken yavaşça tebessüm etti. "O hâlde sana bir itirafta bulunacağım," dedi.

Bir şey söylemedim, sadece itirafım bekledim.

"Beni durduran ne o büyülü bakan kızıl gözlerin ne de senin varlığın," diye mırıldandı. "Şu an duruyorsam, Ceyhun bana kızını iyileş-

Ninova

tirmem için yalvardığından. Yoksa kılıcı elime aldığım an işler bizim için çoktan değişmiş olurdu."

Sakince gözlerinin içine baktım. "Bunu duymak bana iyi geldi," dediğimde afalladığını fark ettim. "Aksi hâlde gözünde çok zayıf ve değersiz bir düşman olduğumu düşünürdüm."

"Böyle düşünmene gerek yok. Senin şu âna dek karşıma geçmiş en güçlü düşman olduğunu biliyorum." Bana bir adım daha yaklaştı ve kokusu güçlü bir şekilde içime doldu. "Ezelden beri sadece âşığım değil, aynı zamanda en görkemli düşmanımdın."

"Bol şans o hâlde," dedim gözümü bile kırpmadan.

Dudakları bir kez daha yukarı kıvrıldığında bu kez ifadesinde saf bir alay vardı.

"Bol şans, Mahi. Buna ihtiyacın olacak."

18. BERTARAF

NO CLEAR MİND. SAİNT JOHN

"Ruhum ezelden mühürlüdür ruhuna. Bir hiçsem eğer yokken sen, ben kimsesiz bir piçsem, dünüm de bugünüm de geçmişim de hatta geleceğim de kilit altındayken ve elindeyken bana açılan tüm kapıların anahtarı, ben senden nasıl giderim, Lethe? Ben senden, sen benden geçsen bile nasıl geçerim, Lethe?"

İri kar taneleri koyu renkli saçlarıma tutunurken bu kelimeleri sesiyle bana ulaştıran kişiyi arıyormuşum gibi öylece yürüyordum.

O ses, ormanın derinliklerinde bir kez daha yankı uyandırdı.

"Ruhum ezelden mühürlüdür ruhuna."

Adımlarım biraz daha hızlandı. Sis gitgide büyüyor, ormanın derinliklerinden yayılarak ayaklarımın etrafını sarıyor, bedenime yükselerek beni içine alıyordu ve geriye sadece sisin içinde görünen yüzüm kalıyordu. Sanki zaman beni kumaşının üzerinden usul usul atan bir ip gibi atarak siliyordu.

"Bir hiçsem eğer yokken sen, ben kimsesiz bir piçsem..."

Sağıma baktım, sadece sis vardı; soluma baktım, sadece sis vardı.

Ses güçlendi.

"Dünüm de bugünüm de geçmişim de hatta geleceğim de kilit altındayken ve elindeyken bana açılan tüm kapıların anahtarı..."

Ninova

Efken'in sesi şimdi etrafımı saran sis gibi her yeri sarıyordu.

"Ben senden nasıl giderim, Lethe?"

Gözlerimi sisteki bir noktaya sabitledim. Gözlerim uçurum mavisi gözlerle karşılaştığında, onun bir rüyanın eseri olduğunu, gerçek olmadığını, hayalden ibaret olduğunu bilerek gözlerinin içine baktım.

Tüm bedeni sis tarafından yutuluyorken gördüğüm sadece uçurum mavisi gözleriydi. Gözlerinde gördüğüm kederin ta kendisiydi.

"Ben senden, sen benden geçsen bile nasıl geçerim, Lethe?"

Yere bir şeyin damladığını hissedince gözlerim uçurum mavisi gözlerden ayrılarak zemine indi. Damlayan şeyin kan olmasını, hatta gözyaşım olmasını bile beklerdim ama yere damlayanın mürekkep olduğunu görmeyi hiç beklemezdim. Sisin içinde yükselen ellerime baktım, avuç içlerimde mürekkep lekeleri vardı ve parmak uçlarımda biriken mürekkep damlaları zemine düşüyordu.

Kafamı kaldırıp yeniden onun olduğu yöne baktığımda, artık orada değildi. Mavi gözlerini görememek, sesini duyamamak olduğum yere çakılıp kalmış gibi hissetmeme neden oldu.

"Elinde bir kalem, geleceğini yazıyorsun ama hâlâ geçmişin içindesin ve daldığın uykudan bir türlü uyanmıyorsun," diye fısıldadı tanıdık bir ses, sesin kime ait olduğunu idrak ettiğimde kafamı çevirip omzumun üstünden sisin kapladığı diğer yöne baktım. Babaannemin kızıl gözleriyle karşılaştım. Bana uzun uzun, anlamlarla yüklü, benimkinin bir kopyası gibi duran gözlerle bakarken artık konuşmuyordu ama az evvel söylediği şey zihnimde yankılar oluşturmaya devam ediyordu.

"Bir sabah gözlerimin içine son kez baktın, bana son kez gülümsedin, son kez kapıdan çıkıp gidişimi izledin ve bana el salladın. Son olduğunu bilmiyordum," diyen bir diğer sesi duyduğumda, gözlerim babaannemin gözlerinden ayrılarak sesin geldiği yöne çevrildi. Babam oradaydı, sisin içinde sadece gözleri görünüyordu. "Seni kaybettiğimi fark ettiğimde aslında kaybettiğim sadece sen değildin, kendimi de kaybetmiştim."

Ruhumdan büyük bir parça koparılıyormuş gibi acıyla yüzümü buruşturdum. Ağlama isteği oradaydı, genzimin derinlerinden yukarı doğrultulmuş bir bıçak gibiydi.

Ninova

"Bana ne olacağını sorduğumda sanki geleceği biliyormuş gibi gözlerimin içine baktın ve bu geleceğin en çok seni korkuttuğunu o an anladım," diyen kişinin sesi zihnime dolduğunda dizlerimin arkasına bir tekme yemişim gibi sendeledim. Bakışlarım yavaşça o yöne döndü ve oradaydı; kardeşim sislerin arasından bana bakıyordu. Tek parçaydı, kalbinin atış seslerini duyuyordum, gözleri canlılıkla parlıyordu ama bakışları daha önce onun gözlerinde eşine rastlamadığım türden keder yüklüydü. "Suçlu sen değilsin abla, sen beni korumak için elinden geleni yaptın ama geleceği sayfalara mühürleyen parmakların bunu hesaba katamamıştı."

"Mahzar," diye fısıldadım ama ona doğru bir adım atamadım. Çünkü biliyordum, uzanıp ona dokunmaya çalışsam bir hayal gibi kaybolacak, ondan geriye külleri kalacaktı.

"Ben sana hiç kızmadım abla," dedi. "Sen neden kendini affedemiyorsun?"

"Seni koruyamadım," dedim, sesim titriyordu ve gözlerim buğulanmaya başlamıştı. "Ve seni kaybettim. Ödediğim en ağır bedel buydu."

"Sen hiçbir zaman kendini seçmedin abla," dediğinde duraksadım. Gözyaşları kirpik diplerimde birikmeye başlamıştı ama henüz akmıyordu. "Önceliğin her zaman başkalarıydı."

"O kadar bencildim ki seni kaybettim," dediğimde, "Sen sadece yönünü kaybetmiştin ve sevginin her şeyi değiştirebileceğine inanıyordun," diye cevap verdi. "Ama kendin dışında herkesi sevdin abla. Bu yüzden kendini değiştiremedin. Bu yüzden herkesi affedebilen sen, kendini hiçbir zaman affedemedin."

"Ben beni affetmeni hak etmiyorum."

"Seni affetmem için sana kızgın olmam gerekir abla, ben sana hiç kızmadım, hiç küsmedim, hiç sırtımı dönmedim. Seni affedebilmem için bunları yaşamış, hissetmiş olmam gerekir. Ben seni her zaman sevdim, son anlarımda bile sadece senin ne kadar güçlü genç bir kadın olduğunu düşündüm."

"Bunu hak etmiyorum," dediğimde, "Hak etmediğin şey kendine vurduğun etiketler, hak etmediğin şey kendine olan sevgisizliğin," dedi sertçe. "Uyan abla, çok uzun zamandır uyuyorsun."

Ninova

Ona doğru bir adım atacaktım ki biri omzuma dokundu ve bedenim olduğu yerde sarsılarak donup kaldı. Omzumu tutan elin sahibi beni yavaşça kendisine doğru çevirdiğinde, dağılan koyu renk saçlarımın oluşturduğu parmaklıkların arasından ona baktım.

Annem gözyaşlarına boğulmuş olmasına rağmen gülümsüyor, doğrudan gözlerimin içine bakıyordu.

"Evin yolunu kaybettiğinde, kendine yeni bir ev yaratman seni bencil biri yapmaz, Mahinev," diye fısıldadı annem, ardından büyük bir gözyaşı damlası içinde yansımamı taşıyarak yanağından çenesine doğru kıvrılıp aktı. "Artık kendini eskiden içinde olduğun eve ait hissetmediğini biliyorum." Omzumda duran elini kaldırıp yanağıma dokundu ve o an ağladığımı onun parmaklarına bulaşan gözyaşlarımdan anladım. "Belki de yolunu kaybettiğini sandığın ev, hiçbir zaman senin evin değildi. Belki de çıktığın bu yolda bulduğun ev, senin gerçek evindi."

Annem gözlerimin içine bakarken uzaklarda bir yerlerde onun mırıldandığı ninni yankılanıyordu. Gözlerimi annemden çekip boşluğa çevirdiğimde yanağımda duran elinin varlığı yavaşça silindi ve geriye sadece gözyaşlarım kaldı.

Mahzar gitmişti, annem gitmişti, babam en son gördüğüm yerde değildi, babaannem de kaybolmayı seçmişti. Bir an kendimi yapayalnız hissettim ama zaten çok uzun zamandır yalnızdım. Gözlerimi tekrar avuç içlerime indirip azalacağına daha da çoğalan mürekkep lekelerine baktım.

"Hikâyemizin ne zaman başladığını hatırlıyor musun, Mahi?" diye soran Efken'in sesi parçalanmış bir cam gibi dört bir yandan duyuldu. Ne tarafa baksam onu göreceğimi bilemediğimden kafamı hızlıca bir sağa bir sola çevirdim ama sesini duymuş olmama rağmen onu göremedim. "Seni ilk kez ne zaman kollarımın arasına aldığımı hatırlıyor musun?" Bu soru kalbimin içinde çevrilen bir bıçak etkisi gördü. Hatırlayamadım. Saul ve Mēness, sisin içinde el ele bana bakıyorlardı ama çok uzaktaydılar; yine çok uzaklarda bir noktada Nemesis'i gördüm ve onun Nemesis olduğunu bedenini saran şimşeklerden anladım. Yanında sırtı bana dönük bir kadın silüeti vardı. "Kalbime

İlk kez ne zaman bir mevsimi müjdeleyen cemre gibi düştüğünü biliyor musun?" diye sordu Efken, sesi yine parçalanan bir cam gibi her yana dağıldı; her yere baktım ama onu bulamadım. "Ben hatırlıyorum," dedi ve sesi kısılarak yok oldu; geriye yankı kaldı.

Birden gücümü kaybedip dizlerimin üzerine düştüm. Karlara saplanan dizlerimde soğuğu hissettim ve çok geçmeden beyaz elbisemin etrafını saran, karlara yayılarak büyüyen mürekkep lekesini gördüm.

Rahmimden sızan kan değil, mürekkepti ve ben kelimeleri düşürüyordum.

"Hayır," diye fısıldadım.

Uzaklardan bana ait bir ses, "Elimde beyaz tüylü bir kalemle kelimeleri parşömenin üzerine işlediğim o ilk ânı hatırlıyorum. Soğuk bir kasım gecesiydi," dedi, sesi her yana yayıldı. Tıpkı karlara ve elbiseme yayılan mürekkep gibi. "İçimde bıçak gibi keskin bir umut, yanımda ise Nemesis vardı."

Ses zayıfladı, bir yankıya dönüştü ve sonra kayboldu.

Ellerimi elbisenin eteklerine götürdüm, düşük yaptığım kelimeleri toplamak, içimde yaşatmaya devam etmek istedim ama mürekkep dağılmaya, kelimeler bozularak içimi terk etmeye devam ediyordu.

"İstemiyorum," dedim ama neyi istemediğimi bilmiyordum, sadece istemiyordum. Ellerimle mürekkebi toplamaya çalıştım ama karın içine gömülüyor, karı kendi rengine boyayarak ellerimden kayıp gidiyordu. "İstemiyorum!" diye haykırdım ve sarsılarak ağlamaya başladım. Neden ağladığımı bilmiyordum ama içimden bir şeyler kopuyormuş gibi hissediyordum. Sanki ruhumda koparacak bir şey bulamayan acı, artık doğrudan beni hayata bağlayan organları parçalamaya başlamıştı.

"İstemiyorum!" Dudaklarımdan bir haykırış gibi çıkıp giden tek kelimelik cümle beni gerçeğe uyandırdı. Önce başımın üzerindeki karanlık tavanla göz göze geldim, sonra alnımdan kayıp giden terin şakaklarıma aktığını ve gözyaşlarıma karıştığını hissettim. Ağlıyordum. Nefes nefese doğrulup cama baktım. Şafak gecenin kumaşının üzerine bir yırtık atmış, renkli bir astar gibi gökyüzüne doğru açılmaya başlamıştı. Gözyaşlarımı elimin tersiyle silerek gördüğüm rüyanın

Ninova

etkisinden kurtulmak ister gibi gözlerimi yumdum. Bir süre bekledim ama ruhum sakinleşmedi, tuhaf bir ritim tutarak atmaya devam eden kalbim yavaşlamadı.

Sanki odanın içinde yalnız değildim. Babaannem, babam, annem, Mahzar, Efken buradaydı ve odadaki karanlık bir köşeye geçmiş beni izliyorlardı.

Gözlerimi açıp kucağımda duran ellerime baktım. Avuç içlerimi açtım. Orada mürekkep yoktu ama sanki mürekkebin soğukluğunu ve ıslaklığını hissediyordum.

Uzun süre avuç içlerimdeki boşlukta bekleyen gözlerim nihayet avuçlarımdan ayrılarak duvardaki büyük saate kaydı. Saat sabahın dördüydü. Yavaşça oturduğum yerden kalktım, duş aldım ve üstüme beyaz, boyundan bağlamalı bir elbise giydim. Elbise kısaydı ve eteği yanlara doğru genişliyordu. Koyu renk saçlarımın uçları, kendiliğinden kuruduğu için olsa gerek bukle bukle olmuştu. Odadan çıkıp kardeşimi ziyaret ettim, onun güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemiş yüzünü izledim ve sesini bir daha duyamayacağımı bilmenin acısıyla eğilip alnını öptüm. Gözlerini açıp bana bakamayacak, bana, "Abla," diye seslenemeyecek, gülerken gözlerinin kenarları kırışmayacak, bir daha asla bir anının içinde yanımda olamayacaktı.

Oradan ayrılırken zihnim çok bulanıktı. Teoman ve sürüsü henüz kaleden ayrılmamışlardı, alt kata indiğimde onları büyük salonda buldum. Gitmeye hazırlandıkları belli oluyordu ve babamın tehditkâr bakışları da bir an önce gitmeleri gerektiğinin altını çiziyordu.

Teoman bana doğru döndü ve "Ziyaretimizin sonuna geldik, Sevgili Kraliçe," dedi, sesi ölçülüydü. Onu başımla selamladığımda, o da aynı şekilde beni selamladı. "Kaba davrandıysam ya da sizi sinirlendirdiysem beni affedin," diyerek gözlerini sürüsüne çevirdi. Onlara kısa bir işaret yaptıktan sonra bakışları beni buldu. "Çok uzun zamandır sizi arıyordum ama bulamadım." Ne demek istediğini anlamadığımı belli edercesine kaşlarımı çattım. "Görüyorum ki siz de kendinizi arıyorsunuz. Umarım en kısa zamanda kendinizi bulursunuz." Tam kaşlarımı çatacaktım ki sırtını bana dönerek kapıya yöneldi ve sürüsü de beni saygıyla selamladıktan sonra onu takip etti.

Jero kapıda durmuş onlara bakıyordu. "Ormanın çıkışına kadar alfaya ve sürüsüne eşlik et lütfen," dediğimde başını salladı ve onların arkasından kaleden çıktı. Gözlerimi kalenin büyük kapısından ayırmadım.

O gün, sandığımdan daha uzun sürecek bir koşuşturmanın içindeydim. Farklı ırklardan gelen tehditvari haberleri taşıyan ulakları tahtımın üzerinde karşıladım. Her biri gözlerinde bana karşı duydukları korkuyu saklamadan bildiklerini ve öğrenmem gerekenleri benimle paylaştılar. Irklar arasındaki gerginliğin arttığını hissetsem de soğukkanlılıkla dinlediğim haberlere bir yanıt vermedim. Ulaklar elleri boş bir şekilde haberi onların zihinlerine iliştirenlere geri döndüler.

Şafak sökerken gördüğüm rüyaya ait görüntüler beni terk etmedi.

Bilun'un normal bir bebekten daha hızlı geliştiğini görebiliyordum. Henüz bir haftalık bir bebek olmasına rağmen gelişimi gözle görülür derecede hızlıydı. Bakışları öyle keskindi ki sanki baktığında ruhumu görüyordu.

Öğlene doğru Gümüş Pençelerin birçoğu Yılan Kalesi'nden ayrılarak Efken Karaduman'ın evini kontrol etmeye gittiler. O eve bir daha gitmeyeceğimi fark ettim. O ev anılarımın içinde tıpkı ruhum gibi çürüyecekti ve o evde yaşanan her şey geçmişin içine gömülerek kaybolacaktı. Bu zoruma gitti ama üstünde durmamaya çalıştım.

Yaren sessizdi. Abisi sandığı adamla yüzleştikten sonra ruhunda meydana gelen yıkım onun için çok ağır olmalıydı. Konuşmuyordu, yemek yememişti, odasından çıkmamıştı, tek bildiğim ağladığıydı çünkü aralık duran kapısından içeri baktığımda yatağın ucuna oturmuş, gözyaşlarıyla kaplı yüzünde bir boşlukla zemini izlediğini görmüştüm. Bunu atlatamayacağını biliyordum. Birçoğumuz için artık atlatması imkânsız olan birçok şey yaşanmıştı. Yaren'in yanında İbrahim'in ya da Manbel'in olması, onun bu hayatın içinde kimsesiz kalmış gibi hissetmesine engel olmuyordu çünkü bir zamanlar hiç kimse yokken sadece Efken Karaduman vardı.

Artık yoktu.

Bunun onun canını ne kadar acıttığını sadece tahmin edebilirdim. Tıpkı onun da yaşadıklarımın canımı ne kadar acıttığını sadece tahmin edebileceği gibi.

Ninova

Herkes birbirini anladığını söylese de aslında kimse birbirini anlamıyordu çünkü hepimiz farklı ateşlerin içinden geçmiş, farklı acılarla sınanmış, farklı gerçeklere gözlerimizi açarak yaralarımıza rağmen savaşmaya devam etmek zorunda kalmıştık. Savaştığımız şey aynı olsa da aldığımız yaralar tamamen farklıydı.

Öğlen sonu kar yağışı bir bıçak gibi kesildi, gökyüzündeki bulutlar aşağı indi ve yeryüzü sanki gökyüzüyle birleşerek boğuk bir kıvam kazandı. Çok geçmeden yağmur başladı.

Gözüm Nemesis'i aramadı, hatta nerede olduğunu bile merak etmedim ama zindanda olmadığını biliyordum. Onu yağan yağmurun altında, kalenin arkasındaki büyük kayada otururken buldum. Yağan yağmura aldırış etmeden kayanın üzerinde oturmuş, sigarasını içiyordu. Elindeki sigaraya daha dikkatli baktığımda bunun babaannemin ona verdiği vişneli sigara olduğunu anladım. Varlığımı fark etti ama bana bakmadı, sakince sigarasını içmeye devam etti. Yağmurun sesi öyle kuvvetliydi ki sanki konuşsak bile birbirimizi duyamazdık. Zaten onunla konuşmak gibi bir isteğim de yoktu.

Sanki orada değilmiş, hiç olmamış, bir hayalden ibaretmiş gibi onu görmezden gelerek yanından geçip gittim. Arkamdan baktığını hissettim ama dönüp ona bakmadım, onu tamamen görmezden gelmeyi seçtim.

Akrep, ibresinin ucunu gösteren sayıya sırtını dönerek bir sonraki sayının üzerine düştüğünde yağmur hâlâ devam ediyordu. Zihnimde gördüğüm rüyaya dair görüntüler hâlâ çok netti ve bastığım zemin yumuşakmış, attığım her adımda ayaklarım içeri saplanıyormuş gibi hissederken holde yürüyordum. Yüzümden ve saçlarımdan akan yağmur damlaları bastığım zemine düşüyordu. Yüzümde bomboş bir ifade vardı, gözlerim ruhsuzdu ve kafamın içinde hep aynı cümle dönüyordu: *Elinde bir kalem, geleceğini yazıyorsun ama hâlâ geçmişin içindesin ve daldığın uykudan bir türlü uyanmıyorsun.*

Odamın kapısına geldiğimde ellerimi havaya kaldırıp avuç içlerime baktım ve bir an mürekkep lekelerini gördüm. Çok geçmeden parmak uçlarımdan zemine mürekkep damladı. Babaannem yeniden zihnimin içinden bana seslenerek, *"Elinde bir kalem, geleceğini ya-*

Ninova

myorsun ama hâlâ geçmişin içindesin ve daldığın uykudan bir türlü uyanmıyorsun," diye fısıldadı. Gözümü kapatıp geri açtığımda mürekkep lekeleri kaybolmuştu. Zemine baktığımda, gördüğüm tek şey tenimden düşen yağmur damlasıydı.

"Abla?" İrkilerek sesin geldiği yöne döndüğümde Miraç'ın çatık kaşlarla bana baktığını gördüm. "İyi misin?"

"Evet." Gözlerimi odamın kapısına çevirdim.

"Ruh gibi görünüyorsun." Buna bir cevap vermek yerine odamın kapısının kulpunu kavradım. Miraç tekrardan, "Abla," deyince bakışlarımı omzumun üstünden ona çevirip elimde olmadan kaşlarımı çattım. Duraksadı, ardından, "Zamanı olmadığını biliyorum ama..." diye mırıldandı.

"Söyle."

"Ben neyim?" Sorusu karşısında afallayarak ona baktım. "Babama sordum ama zamanı geldiğinde öğreneceğimi söyledi."

Miraç'ın arkasında beliren Miran, "Bana da aynısını söyledi," deyince Miraç ile aynı anda Miran'a doğru baktık. "Biz aynı şey miyiz?"

Miraç'ın ne olduğunu biliyordum ama Miran'ın ne olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yoktu. Tek umudum, bir Tulpar olmaması yönündeydi. İkisinin yüzleri arasında mekik dokuyan gözlerimi nihayet önümde duran kapıya çevirdim.

"Babam zamanı geldiğinde öğreneceğinizi söylediyse beklemenizde fayda var," dedim.

"Hazırlıklı olmamız için bilmemiz gerekmez mi?" diye soran Miran'dı. Miraç ilk kez ona hak veriyor gibi başını sallayarak bana ısrarcı gözlerle baktı.

"Bazı şeyleri bilseniz bile hiçbir zaman yaşanacaklara karşı hazırlıklı olmuyorsunuz. Tecrübeyle sabit," dediğimde ikisi de sessizleşti ama şimdi bana yönelttikleri bakışların daha derin olduğunu biliyordum.

Miran sonunda konuştuğunda sesinde yer yer gölgeler vardı. "Sen gerçekten iyi misin abla?"

Neden bu soruyu sorduğunu anlayamadım. Sessizce odama girip kapıyı kapattım ve lavaboya gittim. Banyodaki aynada kendi yansımamı gördüğümde, Miran'ın neden bu soruyu sorduğunu daha iyi

Ninova

anlamamı sağlayan yüzümün kireç gibi bembeyaz olduğunu görmemdi. Gözlerimin altında koyu renk halkalar oluşmuş, yanaklarım sanki bir gecede onlarca kilo kaybetmişim gibi içeri çökmüştü. Çok yorgun, hâlsiz, mutsuz ve kaybolmuş görünüyordum. Daha sonra bunların bir görüntüden fazlası olduğunu, bunların uzun zamandır içinde olduğum hisler olduğunu anladım.

Akrep üzerine devrildiği sayıyı da arkasında bıraktı ve yeni bir sayının üzerindeki yerini aldı.

Yükselen adrenalinin midemi bulandırdığını, tansiyonumu düşürdüğünü hissettiğimde portalm içinden geçiyordum. Ritüeli yapmak uzun sürmüştü ama bu kez beni çok sarsmamıştı. Evren değil, şu an sadece mekân değişikliği yapabilecek güçte olsam da mekân değiştirmek de beni çok sarsıyordu ama bu defa portalı oluşturmak ve tamamlamak daha kolay gelmişti. Peki neden buradaydım? Bileğimden damlayan ritüel kanıyla öylece karların ortasında durdum ve kafamı kaldırıp Efken Karaduman'a ait olan, bir zamanlar kapısına düştüğüm evin verandasına baktım. İbrahim'den beni buraya getirmesini rica edebilirdim, bu kadar efor sarf etmeme gerek bile kalmazdı ama kimsenin buraya geldiğimi bilmesini istemiyordum. Kontrol amaçlı bu eve gelen kurtlar çoktan gitmiş olmalıydılar. Ev, içinde hiçbirimiz yokken terk edilmiş, ıssız ve kimsesiz görünüyordu. Elbisenin açıkta bıraktığı kollarıma yağmur damlaları düşerken ağır adımlarla eve doğru yürümeye başladım. Her adımımda ayağımın altındaki kar eziliyordu.

Eve attığım her adımda, sesler beni takip etti. Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım ve henüz gece çökmemiş olmasına rağmen gökyüzünde belirip usulca beni takip eden yarım ayı gördüm. Gözlerimi yeniden önümdeki eve indirdiğimde adımlarım daha da ağırlaşmıştı. Sanki bir yanım zamanı durdurmak istiyordu, bir yanım duran zamanın içinde anılara tutunarak yaşamaya devam etmek istiyordu. Bileğimdeki kan yağan yağmura karışarak onlardan bir parçaya dönüştü ve karlı zemine düşüp mürekkep gibi açıldı.

Geçmişin içindeki Mahinev, gözlerini araladı ve birkaç kez kırpıştırdı, içinde olduğu odanın kendisine ait olmadığını fark etmesini sağ-

layan ahşap tavana bakarken hissettiği karmaşayı gelecekte durmuş onu izleyen bedenim de hissetti. Geçmişin içindeki Mahinev'in yere düşen adım seslerini duydum, aynı zamanda geçmişin içinden kopup gelen nefes sesleri de zihnimde ateş gibi yanmaya başladı. Onu ilk gördüğüm ânı hatırladım, sanki gökyüzü bir ekrandı ve o ânı izliyordum. Üzeri çıplaktı, omuzlarında yağmur damlaları gibi parlayan ter damlalarını gördüm. Yüzüme düşen yağmur damlalarının aynısı gibiydi. Büyük yumruğu kum torbasına çarptığın zaman yavaşladı. Omzunun üstünden bana doğru kayan bakışları gözlerime tutunduğunda yeni bir yumruk kum torbasına saplandı ve kum torbasının içindeki kumlar, bir kum saatine ait kumlar gibi yere dökülmeye başladı; buna rağmen zamanın durduğunu hissettiğim ilk an, o andı. Uçurum mavisi gözleri gözlerime dokunduğunda, ona korkuyla değil, tanıdığım bir şeye bakıyor gibi baktım. Anıların içinden bana, "Uyanmışsın," diye fısıldadı.

Karların içinde bir adım daha atıp gözlerimi eve indirdim ve onun öfkeli sesi anılarımın içinden bir kez daha zihnime tutundu. "Söyle, o kartı nereden buldun?" Azize kartının neden bende olduğunu anlamaya çalışırken öfkeli görünüyor olsa da o zamanlar içinde taşıdığının öfke olmadığını, korku olduğunu yeni fark ediyordum.

Omzumun üstünden şehir tabelasını anımsatan levhaya bakmak için arkamı döndüğümde, levhadan çok uzakta olduğumu fark ettim ama üstündeki yazıyı ilk günkü kadar net okuyabildim.

Hiç kimse olması gereken yerde değil.

Ceyhun'un anılarımdaki sesi, "Kusuruna bakma sen bunun," dedi. "Mağarasından çıkmak gibi bir alışkanlığı yok. İnsan görünce böyle tepkiler veriyor."

Elimde olmadan gülümsedim ve gülümserken çenem titredi. Gözlerimi verandaya çevirdim, o verandada dikilmiş beni izliyordu ama geçmişin içindeki bir âna hapsolduğu için beni görmüyordu. Büyük, esmer ellerini verandanın korkuluklarına yasladı ve sanki beni görüyormuş gibi başını omzuna yatırarak gözlerimin içine baktı.

Kendi sesim zihnimde, "Mahinev," diye fısıldadı. "Adım Mahinev." O kırılgan, korku dolu ses yavaşça sönerek kayboldu. Mavi göz-

Ninova

ler beni izlemeye devam ediyordu. Sanki geçmişin içinden geleceğe bakıyor, beni görüyordu.

Geçmişin içindeki o adama, omuzlarımda yaşananların ağır yüküyle geleceğin içinden yürümeye devam ettim.

"Korkuyorsun," dedi Efken geçmişin içinden. "Ve tam şu an, sana dokunan ölümü bile kandıracak kadar masum görünüyorsun." Gözlerim dolacak sandım ama bu olmadı. O zamanlar korkuyordum, evet, hiçbir şey bilmeyen, çaresiz bir kız çocuğundan farksızdım ama şimdi korku denen duygu topraklarımda yetişmiyordu.

Kılıç sesleri zihnime doldu ve bunun da eski bir anıdan sızdığını fark ettim. "Öl dersen ölürüm, öldür dersen öldürürüm demiştim!" diye bağırdı Efken, hayır, bu Saul'du. "Öldün, yaşayamıyorum!"

Verandanın önüne geldiğimde basamağa baktım. Anıları geri çekildi ve geriye kar ile yağmur, ben ve içinde olduğum zaman kaldı. Kafamı kaldırıp verandaya baktığımda Efken orada değildi.

Verandadan bir adım attığımda, Saul kaderin üzerine mürekkep gibi damlayan o cümleyi kurdu ve zihnim yeniden anıları sızdırmaya başladı. "Sonucu ne olursa olsun, Güzel Mēness. Seni herkesten koruyacağım."

Mēness geçmişten, ben ise içinde olduğum gelecekten aynı anda fısıldadık: "Aptal, ben seni kendimden nasıl koruyacağım?"

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. Basamakları tırmandım, verandada ilerledim ve evin kapısının önünde durup anılarımı içinde taşıyan o evin kapısına uzun uzun baktım. Sanki bir yabancıydım, sanki bu evin kapısının arkasındaki anılar artık bana ait değildi; bir başkasınındı. Yağmurdan sırılsıklam olmuş saçlarımı sırtıma doğru atıp evin kapısını yavaşça açtım. Açılan kapıdan içeriyi, karanlığı izledikten sonra bakışlarımı omzumun üstünden arkama çevirdim ve ilerideki ormana baktım. Zamanın içinde savrulan anılardan birinde Mahinev, bu evden kaçmak için o ormana doğru son sürat koşuyordu ve arkasına dönüp eve doğru bakıyordu; geçmişin içinden geleceğe baktığı ama beni görmediği ilk andı. İçeriyi girip kapıyı kapattım. O anı dışarıda kaldı. Karanlık holde ilerleyip omzumun üstünden salona baktım. Terk edilmiş gibi görünen bu salonda bir zamanlar anılarımız vardı ve

geçmişte hâlâ bu salonun içinde bir aradaydık. Efken ile uyuduğum yatak odasına doğru yürümeye başladığımda arkamda kalan salonun karanlığında anılarımızın sesi yükseldi ve sonra o sesler kül gibi dağılarak kayboldu.

Odanın kapısının kulpunu kavradığımda gözlerimi kapattım ama açık olsa da bir şey göremeyeceğimi biliyordum; anılar gözlerim kapalıyken bile bana saldırmaya devam ediyordu.

Zihnime kendi şaşkın sesim doldu. "O asa bir kılıca dönüştü."

Ve Efken'in sesi benim sesimi takip ederek, "Aynı zamanda bir orağa da dönüşüyor," diye fısıldadı. Tenimde tıpkı geçmişin içinde olduğu gibi onun dokunuşunu hissettim. Kollarını belime sarıp beni kendine bastırdı. "Ben Saul'un bedeninde can bulduğum zamanlar, yani çok uzun yıllar önce, sadece bir Alfa Hükümdar değildim, aynı zamanda dünyadaki ilk insan formundaki karanlıktım."

Kapıyı yavaşça açtım ve Efken anılarımın içinde konuşmaya devam etti.

"Nemesis. Alnımda siyah bir güneş dövmesiyle doğduğumda, kabiledeki herkes benim beklenen karanlık olduğumu anladı. Doğduğum gece gökten yere çokça fâninin yok olmasına neden olacak kuvvette şimşek yağmurları yağdı. Kırk günlük bir bebek olduğumda, alnımdaki siyah dövmenin içinde parıltılar belirdi, bunların şimşek parıltıları olduğunu anladıklarında atalarım sadece karanlık olmadığımı, aynı zamanda Nemesis'in ta kendisi olduğumu biliyorlardı."

Karanlık odanın içine baktım. O odada bizi aradım ama ne geçmişteki hâlim buradaydı ne de o buradaydı. Geçmişim bile beni terk etmişti ve burada tek başımaydım.

"Güneşin Karanlık İkizi," dedi Efken tekrardan anılarımın içinden. "Ben gücümü yıkım ve kaostan aldım, benim ışığım sıcak değil soğuktu, ben düştüğüm yere yaşam değil ölüm getirdim. Şimşekler benim parıltımdı. Güneşe çok benzeyen soğuk bir gezegenden yaratıldı gücüm. Nemesis'ten. Bu yüzden sadece Alfa Hükümdar değildim, çok daha fazlasıydım ve tehlikeliydim. Ya sonumu getireceklerdi ya da her şeyin sonunu getirecektim. Yok edilmem gerekiyordu."

O zamanlar bilmediği bir şey vardı. Nemesis, Saul'un içinde doğan karanlık bir güçten ibaret değildi. Nemesis, Efken'in bu dünyada nefes alan ilk bedeninin ismiydi. Gülümsedim. Keşke o zaman bunu bilseydim, o zaman bunu fark edebilseydim ve ona bunu söyleyebilseydim. Şimdi her şeyi biliyordu ama artık bilmesi hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Aylar önce öldürmekten vazgeçtiğim cadının sorduğu soru zihnimde yankılandı. "Senin lanetin ne biliyor musun? Kalbin." Ve konuşmaya devam etti. "Merhametli insanlar kraliçe olamaz, Mēness. Sen bir kraliçe olarak uyandın ama bir kraliçe olarak yaşayamayacaksın."

Yatak odasına girip örtüleri dağılmış yatağın önüne kadar yürüdüm. Gözlerimi yatağın yüzeyinde gezdirdim. Geçmişte bir yerde hâlâ bu yatakta, Efken'in kollarında uyuyordum ve huzurluydum.

Geçmişimize tutunarak zamanın bizi daima bir araya getirmek için savaştığım düşünmüştüm ama şimdi fark ediyordum ki zaman bizi sürekli birbirimizi paramparça edip kaybetmemiz için bir araya getiriyordu. Fark etmek eskisi kadar canımı yakmadığında büyüdüğümü anladım. Komodinin önünde durup abajuru yaktım ve oda aydınlandı. Yatağa oturup yayılan ışığın aydınlattığı odayı izlemeye başladım. Önce kahkahalarımız, sonra kavgalarımız, derin konuşmalarımız, fısıltılarımız yavaşça kaybolup küle dönerek odayı terk etmeye başladı. Komodinin çekmecesini açıp içindekileri karıştırmaya başladım. Ona ait bir şarj aleti, kablolu kulaklık, benim için baştan yarattığı mekâna ait belgeler, hepsi çekmecenin içindeydi. Yine çekmecenin içinde okuduğu son kitap vardı ve kitabın son sayfalarından dışarı doğru ucunu vermiş ayracı fark ettim. Kendine ait tarot destesindeki Âşıklar kartını kitabın ayracı olarak kullandığını gördüğümde dudaklarım yukarı kıvrıldı. Kartı çekip çıkardım ama sanki sayfanın arasında hâlâ bir ayraç varmış gibi kabarık duran kısım dikkatimi çektiğinde kitabı açmam gerektiğini düşündüm.

Beyaz, küçük bir mektup zarfı beni sayfanın tam ortasında karşılayan ilk şey oldu. Kelimeleri görmedim, sayfada yazanları okumadım, sadece zarfa odaklandım ve donup kaldım. Zarfı açmamam gerekirdi belki ama içimdeki açma isteğini bastıramadım.

Zarfın içinde bulduğum kâğıtta onun el yazısıyla karşılaşacağımı biliyordum ama yine de bunun beni sarstığı değiştirilemez bir gerçekti.

Asale'm,

Bu mektubu bulman zaman alacak, biliyorum ama her şeyi bitirmeye karar verdiğinde geleceğin son yerin burası olacağını da biliyorum. O yüzden eminim, bu mektubu bulacaksın. Bu mektubu buraya bırakabilmek için senin uyumanı bekledim ve yanından ayrılıp buraya geldiğimi anlamaman için çok dikkatli olmam gerekiyordu. Seni kandırmak kolay değil, kendimi bile binlerce kez kandırsam da daha önce seni hiç kandırmadığım için bunu yapmak bana biraz ağır geliyor.

Yakında İstanbul'a ulaşmak için yola çıkacağız. Ve ben, bizi orada bekleyen talihsizlikleri, kaderin bize öreceği ağları, sapmak üzere olduğumuz o karanlık yolu öngörüyor olsam da seni durdurmuyor, seninle bu yola çıkıyorum. Eğer sen biliyor olsaydın, eminim bu yola çıkmaktan kaçınırdın. Ama ben, senin cesaretinin kırıldığı anlarda senin cesaretin olmaya ant içmiş, seni bu hayattaki her şeyin üstüne ve önüne koymuş bir adam olarak, bizim için en doğru olduğuna inandığım kararı veriyorum. Senin asla veremeyeceğini bildiğim ve kendini suçlayacağından emin olduğum bu kararı tek başıma vererek seni hapsolacağın vicdan azabından azat ediyorum. Bana kızdığını, bencil bir piç kurusu olduğumu düşündüğünü, öfkeden deliye dönsen de o eşsiz kalbinin derinliklerinde beni sevdiğini biliyorum. Beni sevdiğini hep bildim ama kendimi böylesi güzel bir şeye layık olmadığımı bildiğimden olsa gerek tam aksine inandırarak gözlerimi bu sevgiye kapattım. Çünkü ben senin sevgine erişebilmeyi hak etmeyen bir adamım ve o sevgiye eriştiğimi fark etmek hiç söylemesem de beni derinden sarstı. Çöktüm. Çöktüm ama yeniden doğdum. Ölüm gibi bir şeydi ama yaşadığımı en çok o an hissettim. Hem nefesimi kesendin hem de bana nefes olandın.

Mutluluğu ve dehşeti, korkuyu, acıyı ve aynı zamanda yaşadığımı hissettiren bu duyguyu içimde çok uzun zamandır kendim-

Ninova

den bile saklayarak uzaklaştırabildiğim kadar uzaklaştırsam da artık ne senden ne de bana hissettirdiklerinden kaçabiliyorum.
Seni seviyorum, hep sevdim ve yine biliyorum ki hep seveceğim.
Var olduğum ilk günden, var olduğum son güne dek... İçinden geçtiğim tüm hayatlar, tüm kaderler, doğduğum tüm bedenler hep seni sevdi, seviyor, sevecek.
Bu dünyaya geldiğim ilk beden Saul'un bedeni değildi.
Asırlar önce ilk kez dünyaya gözlerimi açtığımda taşıdığım isim Nemesis'ti. Var oluşumun başlangıcında ben Nemesis'tim. Nemesis sadece bir güç değildi. Nemesis benim doğarken elime verilen ilk kimlikti.
Onun anılarını hatırlamıyorum. Görüler ara sıra zihnime sızıp bana kim olduğumu göstermeye çalışsa da onun hikâyesini tam olarak bilmiyorum. Sadece gördüğüm çoğu görünün sadece Saul'a değil, Nemesis'e de ait olduğunu biliyorum. Hissediyorum. Çok eski, çok vahşi, çok gerçek. O olduğumu biliyorum.
Ve onu, yani kendimi nasıl yok edeceğimi de biliyorum.
Bir gün bilincim karanlığa teslim olacak olursa Asale'm, eğer kaderden kaçamazsak ve yaşanması gerekenin tam olarak bu olduğu açığa çıkarsa, kılıcın orağa dönüşeceği ânı gözle.
Yedi kurşunun olacak, yedi kadim silahın, yedi güçlü anahtarın; yedisini de orakla bütünleştireceğin ânı gözle.
Ve bitirilmesi gereken bir savaşta yenmesi gereken kişinin sen olduğunu sakın aklından bir an olsun silme.
Karşındaki ben olsam da yenmesi gereken kişi daima sen olacaksın.
Kapıma düştüğün ilk günden beri bildiğim ama kendimden sakladığım o gerçeği, gözlerine ne zaman baksam gördüm aslında. Ya sonum senin elinden olacaktı ya da illaki sen bana bir şey yapacaktın. Yaptın. Kalbimi kendine bağladın. Ve şimdi eğer gerekecek olursa, mecbur bırakılırsak buna, yapmanı istediğim bir şey daha varsa şayet, o da sonumun da ellerinden olması. Çünkü biri beni yenecekse, bu sen ol istiyorum.

Eğer bir ümit varsa, eğer başarabilirsem, eğer her şey planladığım gibi giderse ve dağılırsa yarattığım bu dipsiz karanlık, karım olmanı istiyorum. Soyadının Karaduman olmasını, parmağında benim taktığım yüzüğün olmasını, seni sürekli ağlatan kişi olmak yerine senin en büyük tebessümlerinin sebebi olmayı istiyorum. Sana layık biri olmak istiyorum. Benimle evlen istiyorum.

Eğer bir ümit yoksa, eğer başaramadıysam, eğer hiçbir şey planladığım gibi gitmediyse ve çoğaldıysa yarattığım bu dipsiz karanlık, beni yenmeni istiyorum.

Yenilmez bir Mar Kraliçesi olduğunu herkese göstermeni, çeneni dikip güçlü kalmanı, seni sürekli ağlatan bu adamı unutmanı istiyorum. Sana layık olamadığım için beni hiç affetmemeni istiyorum. Beni öldürmeni istiyorum.

Mektubu sıkıca kavrayıp kafamı kaldırarak karşımda duran boş duvara baktım. O duvarda ikimize ait bir anı sanki bir filmin bobini dönüyormuş da projektör o filmi duvara yansıtıyormuş gibi duvarda oynamaya başladı. O anının ışığı yüzüme vuruyor, yaşananların yansımasıyla aydınlanırken aslında oldukça derin bir karanlığın içinde anılarımızı izliyordum.

Benimle evlen istiyorum cümlesini içimden tekrar ederken anılardan birinden Mustafa Baba'nın sesi yükseldi. *"Evlilik yeminiyle bağlanan kadim ruhların auraları birbirine uyarsa, iki aura karışıp tek renk doğurur. Buna ruhani evlilik derler. Ruhani evliliğiniz tamamlanmış görünüyor."*

Sonunda, "Sana söz veriyorum, Yıkım Getiren," diye fısıldadım. "Her şey istediğin gibi olacak."

Yavaşça yatağın üstünden kalkıp lambayı kapattım ve mektubu yatağa bırakarak odanın içinde ilerlemeye başladığımda hissettiklerime rağmen çok sakindim. Bu sakinliğin derisinde son kez vurarak beni yerle bir edecek o fırtınanın ayak izlerini taşıdığını biliyordum.

Madem Efken kararını vermişti, madem artık buradaydık, o hâlde olması gereken olacaktı.

Ninova

"Yeniden doğar mıyız bilmiyorum," diye fısıldadım kendi kendime. "Ama eğer olur da doğacak olursak, lütfen bu kez gelip beni bulma ve seni aradığımı hissetsen de seni bulmama izin verme."

Bir ihtimal daha olmayacak Efken, karanlığın dibinde olduğumuzu sandık ama dibi yeni görüyoruz ve artık her şey için çok geç demek için bile çok geç. Bizim için bir ihtimal vardıysa bile o ihtimal senin verdiğin yanlış bir karar yüzünden yanıp küle döndü. Küller avucumdayken bile onlardan yeni bir ihtimal yaratabilirim sandım ama umutla sıkıca kavradığım küller, sonunda avuç içlerimde parçalanıp kayboldu. Bizi bir araya getirecek başka bir gelecek var mı bilmiyorum ama varsa, tekrar bir araya gelmememizi diliyorum. Çünkü ne zaman bir araya gelsek, yaptığımız tek şey birbirimizi mahvetmek oldu. Bu odaya, birlikte uyuduğumuz bu yatağa, anılarımızı sığdırdığımız bu eve seni seven Mahinev'i bırakıyorum ve sırtımı geçmişimize dönerek geleceğin içinde yavaşça kayboluyorum. Ne kadar vaktim var bilmiyorum. Umuyorum ki şu akşam vaktinde, bu evdeki geçmişin içine bıraktığım Mahinev anıların içinde senin karın olur, senin çocuğunu doğurur, onu korkmadan sevebilirsin, ona zarar vermeden dokunabilir, onu sonsuza dek kendin de dahil olmak üzere herkesten koruyabilirsin. Çünkü o Mahinev, korunmaya ihtiyacı olmadığını söyleyip dursa da senin tarafından korunmayı her zaman çok sevmişti. O Mahinev, dile getirmekten çekinsen de senin onu sevdiğini bilmiş, senin tarafından sevilmeyi çok sevmişti. O Mahinev, seni kendisi de dahil hayatına dokunmuş herkesi sevdiğinden daha çok sevmişti.

Dudaklarımda yarım yamalak bir tebessümle odadan çıkıp kapıyı arkamdan çektim, son kez odanın içine bakmadım. Anılar odanın içindeki karanlığa terk edildi. Evin içinde artık o eve ait olmayan bir hayalet gibi ilerledim. Çıkış kapısının önüne geldiğimde son kez omzumun üstünden hole ve salona baktım, ardından kapının eşiğinden adımımı attım ve kapıyı arkamdan çektim.

Hayat geride kalanlara ne getirecekti bilmiyordum ama ben, beni bekleyen şeyin ne olduğunu biliyor, hatta ona doğru koşmaya başlıyordum.

Ninova

Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktığımda artık gerçekliğin içine çekilmiştim ve yağan yağmur da içimdeki karmaşanın durduğunu fark etmiş gibi bir süreliğine dahi olsa dinmişti.

Kaleye döndüğümde yokluğumun kimse tarafından fark edilmediğini anladım. Gece gökyüzünde yavaş yavaş hüküm sürmeye başladı, beyaza döndüğü söylenen o gökyüzü artık yönünü karanlığa çevirmişti. Üzerimdeki beyaz elbisenin kumaşına tutunan yağmur damlaları çoktan kurumuştu ama portal oluşturduğumda bedenimden akan kanın bir damlası hâlâ eteğimin ucunda, sanki elbiseme ait bir desenmiş gibi duruyordu.

Herkes sessizdi ama yaşanacakları biliyor gibiydiler. Belki bu gece olacağını öngöremiyorlardı ama birkaç gün içinde olacağını hepsi biliyordu. Oysa kıyamet bu gece kopacaktı. Her şey bu gece son bulacaktı. Bir romanın son sayfalarında ilerliyor, kelimeler önüme düşüyor, her birinin üzerinden geçerken arkamda bıraktığım cümlelere bakmadan yürümeye devam ediyormuşum gibi hissediyordum.

Bilun'un güzel yüzünü izlerken ay gökyüzünde yükselmeye başlamıştı. Sezgi'nin gözlerinin içine bakıp, "Kokusu seninkinin aynısı," dediğimde Sezgi'nin gülümseyerek gözlerini kaçırdığını hatırlıyorum. O gece, kalbimi ısıtan tek şey bu küçücük andı.

Bilun, bir bebek olmasına rağmen her şeyin farkında gibi doğrudan gözlerimin içine bakıyor, ruhumda kopan fırtınaları ve o tehlikeli sakinliği görüyordu sanki. Biri kızıl, diğeri mavi gözlerine düşen yansımam solgundu.

Toprağından ayrılacak bir çiçeğin köklerine bulaşan tedirginliğin aynısından vardı üzerimde.

Toprağımdan ayrılacağımı ve köklerimin yeni bir toprağı kabul etmeyeceğini, çürüyeceğimi bilmenin getirdiği bir sakinlik de bu tedirginliğe eşlik ediyordu.

Kafamı kaldırıp yeniden içinde bulunduğum âna çekildiğimi hatırlıyorum ve şimdi önümde duran Sezgi'nin utangaç yüzü değil, Crystal'in solgun yüzüydü. Bu gece bir şeyler olacağını biliyordu. Söylememiştim ama hissediyordu ve tedirgin görünüyordu.

"Ritüelin son günü," dedi Crystal. "Ve sen böyle görünüyorsun... Bu demek oluyor ki?" dedi sorar gibi ama cümlesini tamamlamadı ve ısrarla gözlerimin içine bakmaya devam etti. Gözleri eteğimin ucundaki kan lekesine kaydı, göz bebeklerinden geçen karanlığı gördüm ve tekrar gözlerini kaldırıp bana baktığında endişesinin uzun, kıvrımlı kirpiklerine bulaştığını gördüm.

Mustafa Baba'nın hemen Crystal'in arkasında dikildiğini gördüm. Kahverengi gözleri gözlerime tutunmuştu, tek kelime etmese de o gözler çok şey ifade ediyor gibiydi. O da biliyordu. Yaşanacakları görmüştü.

Crystal'in yanından geçerken, "Bu gece tüm Marlar kardeşlerimi, babamı ve anahtar sahiplerini korumak için ellerinden ne geliyorsa yapsınlar," dedim. Crystal donup kaldı, tek kelime edemedi, dönüp bana bakamadı. Mustafa Baba'nın önünde durdum. "Bu gece tüm Gümüş Pençeler Sezgi'yi, bebeğini, Ceyhun'u ve diğer herkesi korumak için ellerinden ne geliyorsa yapsınlar," dedim. Mustafa Baba cevap vermedi, sadece uzun uzun gözlerimin içine baktı.

Yavaşça onlardan uzaklaştım ve gözlerimi yeniden yumup geri açtığımda, bu kez olduğum yer İbrahim ile Vitali'nin yanıydı. Vitali'ye, "Bu gece yapabildiğin kadar koruma kalkanı yapmanı rica ediyorum," dediğimde, artık yaşanacakları bilenler sadece Crystal ve Mustafa Baba değildi. Vitali ve İbrahim de bu sırrın ortağı olmuşlardı. Vitali başını salladı, yorum yapmadı ama İbrahim konuşursa kelimeler dudaklarından onu yaralayarak dışarı devrilen cam kırıkları gibi çıkacağından olsa gerek sadece sustu.

"Mahinev, kolay olmayacak," dedi Vitali.

"Şu âna kadar kolay olan ne vardı ki?" diye sordum sessizce.

Crystal'in hızlı adımlarla bize yaklaştığını gördüm. Kalenin büyük koridorunda yürürken arkasında taşıdığı gerginliğe ait bir iz bırakıyordu sanki. Vitali'nin söylediğini duymuş olacak ki, "Anahtar sahipleri bizimle olduğuna göre kolay olacaktır," dedi buna inanmak istiyormuş gibi. Ardından bana baktı. "Değil mi?"

Kolay olmasını isteyen kimdi ki? Ben basit bir zafer istemiyordum, hor görülmekten sıkılmıştım, gerçek bir rakip olduğumu gös-

ermek istiyordum. Üstelik bunu yaparken herkesi koruyabileceğimi biliyordum. Bir kez kaybetmiştim, kaybolmuş ve mahvolmuştum ama artık hiçbir şey aynı değildi. Bu yola kazanmak için bile değil, sadece bitirmek için çıkıyordum; çünkü sonuç her ne olursa olsun kazanmış sayılmayacaktım. Çoktan kaybetmiştim. Ruhum bile Efken'in bıraktığı yerde değildi artık.

Vitali, "Ne olursa olsun Nemesis çok zeki ve tehlikeli bir rakip, onun şu anki sessizliğinin arkasında bir fırtına olduğunu küçük bir çocuk bile anlar," dedi. Gözlerimi ona çevirdim, iki kaşının ortasında belirmiş bir yarıkla Crystal'e bakıyordu. "Anahtar sahiplerinin bu geceye hazır olduğundan emin miyiz?"

"Hepsi görevinin farkında, yeni uyum sağlıyor olsalar da ırkları gereği güçlü kurtlar," dedim sessizce. Vitali'nin bakışlarının bana çevrildiğini hissettiğimde gözlerimi zemine indirmiştim. İbrahim hâlâ sessizdi.

"O hâlde ben babana da haber vereyim," dedi Vitali. "Erkek kardeşlerin konuyu bilmeyecekler mi?"

"Onları güvenli bir alana taşımayı ve Marlar tarafından korumaya aldırmayı düşünüyorum."

"Böyle bir şey yapacak olursan, neyi planladığını anlarlar. O ikisi oldukça zeki çocuklar," dedi Vitali.

"Mahzar'ın başına gelenlerin onların da başına gelmesine izin veremem," dediğimde Crystal'in ürperdiğini gördüm. Suçlulukla başını önüne eğdiğinde elimi onun omzuna koydum. "Sen onu korumak için elinden geleni yaptın, onu koruyamayan bendim," diye fısıldadım. Crystal yavaşça gözlerini kaldırıp bana baktı. Gözlerinin dolduğunu gördüm.

Kanımın onu iyileştirmesi ama Mahzar'a fayda etmemesi en çok onun kanına dokunuyor gibiydi.

"Ritüel başlamadan önce Miran ve Miraç'ı uzaklaştırması için bir Mar topluluğu görevlendireceğim," dedi Crystal sessizce, gözleri hâlâ akıtamadığı gözyaşlarıyla parlıyordu. "Ama Miraç ve Miran eğer bu durumdan şüphelenecek olurlarsa gitmeyeceklerdir."

Ninova

"Onları bir şeylere mecbur bırakmak istemiyorum ama korumak zorundayım," dedikten sonra gözlerimi yumup derin bir nefes aldım.

Akrep, yeni bir sayının üzerindeki yerini aldı.

Gözlerimi açtığımda şimdi büyük toplantı salonunda Mustafa Baba ile baş başaydım. Mustafa Baba, cam fanusun içinde yanan peri ışıklarını izlerken, "Ritüelden önce temizlenmesi ve üzerindekileri değiştirmesi için yukarıdaki odalardan birine götürülmüş," dediğinde kimden bahsettiğini biliyordum. "Son Yarım Ay ritüeli olacağı için vücudunun temiz olması gerekiyormuş." Sırtımı sandalyeye yaslayıp tıpkı Mustafa Baba gibi ben de peri ışıklarına baktım. "Bana kalırsa bu gece bir şeyler olacağını o da biliyor."

"Bildiği kesin," dedim sadece.

"Karşılık vermeyeceğini düşünme. En nihayetinde başka bir kılıf giyerek aramıza sızıp uzun süre hepimizi kandırmayı başardı," dedi Kian'ı öne sürerek.

"Karşılık vermeyecek olsaydı buna bir zafer demezdim, Mustafa Baba," dedim sessizce.

Mustafa Baba gözlerini peri ışıklarından ayırıp bana çevirdi. Sanki aramızda aşılması imkânsız bir uçurum varmış ve bana ulaşamıyormuş gibi uzun uzun yüzüme baktıktan sonra, "Annen nasıldı?" diye sordu.

"Çökmüş bir zihinle hayata tutunmaya çalışıyor." Annemi hatırlamak boğazımda bir yabancının elleri varmış gibi hissettirdi. Sanki o yabancının tek istediği nefesimin boğazımın derinliklerinden içeri kayıp gitmesi ve beni canımdan etmekti.

"Şu an babaannenin yanında sanırım?" diye sorunca gözlerimi Mustafa Baba'nın yüzünde dolaştırarak, "Evet," dedim.

Kahverengi gözleri uzunca bir süre gözlerimde bekledikten sonra, "O hâlde güvendedir," dedi.

"Babaannemi tanıyor musun?"

Bu soruyu beklemediği kesindi. Yüzü bir beton gibi ifadesiz dursa da gözleri o ifadesizlikten payını almayı başaramamıştı. Nihayet, "Anlamadım?" diye sorduğunda, "Sorduğum soru oldukça açıktı," diye yanıtladım.

Afalladı ama bunu bana belli etmemek için oldukça çabaladı. Yine de artık bir insana baktığımda ne hissettiğini görebilecek kadar derine inmiştim. Mustafa Baba'nm karşımda bu kadar savunmasız kalmasını beklemiyordum, bu beni şaşırtmıştı ama yine de ona renk vermedim.

"Tanımıyorum," dedi. "Senin anlattığın kadarını biliyorum."

"Çok tuhaf," dediğimde gerginliğinin biraz daha arttığına yemin edebilirdim. "Nihayetinde bir zamanlar o da burada yaşıyordu. Babamı doğurmadan önce."

Mustafa Baba'nm kahverengi gözleri bir yara kabuğu gibiydi, yani o gözleri her daim bir yara kabuğuna benzetmiştim ve şimdi o kabuğun altındaki yaranın hâlâ taze olduğunu, kan sızdırdığını görüyordum. Bu benim hayal gücüm değildi, gördüğüm değiştirilemez bir gerçekti ve saklamak için çok uğraşsa da saklayamıyordu.

Başımı omzuma doğru yatırdım ve "Sen bir Gümüş Pençe'sin, bir Mar Kadını'm tanıyor olman gerekmez mi? Özellikle de benim soyumdan bir kadını," dedim.

Bir şey söylemeden gözlerimin içine bakmaya devam etti.

"Babaannemi tanıyorsun."

Sessizliği hiç sona ermeyecekmiş gibi aramızda asılı kalmaya devam ederken ellerimi önümdeki masanın üzerine koyarak parmaklarımı birbirine geçirdim ve Mustafa Baba'nm yüzünde dolaşan gözlerimi kapıya çevirdim. Kapının arkasında birinin olduğunu fark ettim. Çok geçmeden kapı açıldı ve babam içeri girdi. Yorgun görünüyordu, bir koşuşturmanın içinden çıkıp geldiği her hâlinden okunuyordu. Mustafa Baba, "Ben dışarıdayım," diyerek kapıya yöneldi ve babamın yanından geçerken omzunun üstünden babama baktı. Babam öyle dalgın görünüyordu ki Mustafa Baba'nın ona dokunan bakışlarını fark etmedi.

Babam bana, "Hazır mısın?" diye sorduğunda, Mustafa Baba toplantı salonunun kapısından çıktı ve kapıyı arkasından çekerek kapattı. Toplantı masasının çekmecesini açıp, saten kumaşın içindeki siyah elmasıma baktıktan sonra gözlerimi babamın gözlerine çevirdim. Elmasım da tıpkı ruhum gibi sessizliğe gömülmüştü.

"Hazırım."

Ninova

Akrep, yeni bir rakamın üzerine gölgesini düşürdü ve zamana zehrini yaymaya başladı.

Son ritüel için açık havaya, Bilun'un doğduğu alana çıkmak zorundaydık. Bu ritüelden sonra Bilun'un ruhu bu dünyaya tutunacak, onu bağlayan ölümün zincirleri nihayet parçalanarak kopacaktı. Rüzgârın saçlarımdan kayıp gidişini ve beraberinde saçlarımı tıpkı bir flama gibi geriye doğru savuruşunu hissettim. Elimde son defa ona teslim edeceğim kılıç ile açık alanda bekliyordum. Yağmur dinmiş, kar taneleri susmuş, yağmur bulutları geri çekilerek gökyüzünü berrak bir karanlığın koynuna bırakmıştı. Yarım Ay, gökyüzünün tam ortasında parlıyordu. Beyaz elbisemin eteklerini uçuşturan rüzgârı hissederken gözlerim etrafı taradı. Miran ve Miraç'ın nerede olduğunu merak etsem de dönüp Crystal'e bununla ilgili herhangi bir soru soramadım; ümidim onları buradan uzaklaştırmış olmaları yönündeydi. Anahtar sahipleri burada değillerdi, kalenin arkasında pusuda olduklarını biliyordum ve içimden bir ses, Nemesis'in de bunu bildiğini söylüyordu.

Sadece Crystal, Sapphire, babam ve ben vardık. Sezgi, kucağında bebeğiyle kaleden çıkıp alana doğru yürümeye başladığında Ceyhun da hemen arkasında onu takip ediyordu. Doğumun başladığı noktada durdu, kucağında bebeğiyle kafasını kaldırıp bana baktı ve yeşil gözleri uzun zaman sonra ilk kez kadim gücüyle parladı. Damarlarında yeniden akmaya başlayan büyünün enerjisini hissedip gülümsedim.

Çok geçmeden kalenin büyük kapıları yeniden aralandı ve görüş alanıma İbrahim ile Vitali girdi. Hemen ortalarında Nemesis vardı. Bileklerine bağlı zincirler yoktu ama yine de yanındaki iki adamın ona muhafızlık ettiğini biliyordu. Siyah bir gömlek, siyah pantolon giymişti, siyah saçları ayın ışığını yansıtarak parlıyordu ama mavi gözlerini kaldırıp olduğum yöne bakmadı.

Kılıcın sapını sıkıca kavrayarak gözlerimi Sezgi'ye çevirdim ve beklemeye başladım.

Bu kez hareket sırası yelkovanındı; yelkovan, öne doğru bir adım attığında akrebin zehri zamana yayılarak içinde olduğumuz ânı sakat bırakmaya devam ediyordu. Ona eşlik eden iki adamın ortasında yürüyen Nemesis, Sezgi'nin önüne geldiğinde şimdi sırtı bana dönüktü.

Hemen yanında duran İbrahim, omzunun üstünden bana doğru baktı ve gözlerine yayılan kederi gördüm. Çok geçmeden gözlerini benden ayırarak önüne döndü.

Yere düşmeye başlayan adımlarımın sesi, büyük alanda duyulan tek sesti. Ayaklarımın altında ezilen kar bana eskiden çok fazla şey hatırlatırdı ama şimdi hafızamda koca bir boşluk çınlıyordu. Sezgi ile Nemesis'in tam ortasında durup kafamı kaldırdım ve Nemesis'in gözlerinin içine baktım.

Bana uzun uzun baktı.

Kılıcın ucunu yere saplayıp sapını ona doğru ittim ve ellerimiz aynı sapın üzerinde birleşti. Sapı onun avucunun içine bırakırken göz temasımızı bir an olsun kesmedim, o da kesmedi. Bir adım geri çekilip yana kayarak ona yol açtım ve kafamı sağa yatırarak geçmesi için işarette bulundum. İbrahim ve Vitali'yi arkasında bırakarak yanımdan kayıp geçti, Sezgi'nin tam karşısında durduktan sonra ritüeli başlattı. Beyaz tüllerin içindeki Bilun'un gözlerinin Nemesis'te olduğunu gördüğümde gözlerimi yavaşça onlardan ayırarak babama çevirdim. Az ileride, büyük bir dikkatle olanları izliyordu.

Yayılan gümüş ışığı içtim, yarım ayın gökyüzünde daha şiddetli parladığını tenimde hissettim, ufukta çakan şimşeklerin sesini zihnime hapsettim. Ritüelin sona erdiğini, Nemesis kılıcını yere indirip ucunu karlı zemine sapladığında anladım.

Bana doğru döndüğünde, Sezgi kucağında bebeğiyle yavaşça bizden uzaklaşıyordu. Tekrar göz göze geldik. Boş bir roman sayfasına bakıyormuşum gibi hissettiren gözleri, bir zamanlar bana kelimeler yazardı.

Anılarımın içinde o gözleri gördüm. Büyük kara kurdun mavi gözlerinden bana uzanan kelimeler, ilk günkü gibi zihnimin içinde saklıydı.

"Ben çok güçlü bir adamım Mēness ve beni bir tek sen yenebilirsin."

Şimdi o mavi gözlere baktığımda gördüğüm sadece bomboş sayfalardı, kelimeler kaybolmuş, belki de roman sayfaları yanarak kül

Ninova

olmuştu. Birbirimize o kadar uzun süre baktık ki yelkovan birkaç kez öne doğru sendelemek zorunda kaldı.

Tıpkı az evvel benim yaptığım gibi o da kılıcın sapını bana doğru eğdi ama kılıcın ucu karlara saplı kalmaya devam etti. Esen şiddetli rüzgârın uğultusu kulaklarıma dolarken kalbimin yükselen atış sesleri de rüzgârın uğultusuna karışarak zihnime doluyordu.

Anıların içinden sesim ikimize de ulaştı; içimden bir ses, benim duyduğum gibi onun da bu sesi duyduğunu söyledi. O ses, "Mahinev," diye fısıldadı. "Adım Mahinev."

Ses, rüzgâra kapılarak bir daha ulaşamayacağımız kadar uzaklara savruldu.

Elimi kaldırıp, gözlerimi gözlerinden çekmeden kılıcın sapına doğru uzatmaya başladığımda zamanın yavaşladığını hissettim. Sanki her şey ağır çekimde hareket ediyordu. Neredeyse kılıcın sapını saran eline dokunuyordum ki birden elini geri çekti ve kılıcın sapını kendine doğru eğdi. Gözleri gözlerimde derinleşirken zaten hazırlıklı olduğum bu hareketi karşısında elim havada öylece durarak ona baktım. Gökyüzünde damar gibi ilerleyen büyük bir şimşek tam başımızın üzerinde genişledi, yüzlerimizi aydınlattı ve saniyeler sonra şiddetli bir patlama sesi duyuldu. Her şey ağır çekimde ilerlemeye devam ediyordu. Kılıcın sapını kendisine doğru eğmesiyle, kılıcın ucunun karların içinden çıkarak bana doğru havaya kalkması sadece birkaç saniyeye mal olmuş olsa da sanki bunun tamamlanması dakikalar sürmüştü. İkinci kez çakan şimşeğin ışığı onun yüzünün yarısını aydınlattığında gözlerinden birinin gümüş gibi parladığını gördüm ve sadece saniyeler sonrasında kılıcın keskin ucu nefes boşluğumdaydı. Saçlarımı uçuşturan rüzgârın bile hareketleri ağırdı, saçlarım yavaşça geriye doğru savruldu; zaman yavaşladı.

Gözlerimiz birbirlerinden hiç ayrılmadı. Ruhlarımız ise sonsuza dek birbirlerinden ayrılmıştı.

Bazen aya bakacaktım, onun da aya baktığını hayal edecektim; sanki bakışlarımız, gökyüzünde bir yaraya dönüşecekti ve bizden artakalan ne varsa, o boşlukta asılı kalacaktı. Aramızda görünmez bir çizgi olacaktı artık, bir zamanlar bizi bağlayan o çizgi, bundan sonra

Ninova

bizi ayıran çizgi olacaktı. Ben ondan ışık yılları kadar uzaktayken, belki de aynı anda aya bakıp fark etmeden yeniden orada buluşacaktık. Ya da belki de orası bile onsuz olacaktı artık.

"Oyun bitti," dedi gözlerini gözlerimden tek bir an olsun çekmeden.

"Bitti," diye karşılık verdim sadece.

Kılıcın ucunu nefes boşluğuma sürttüğünde herkesin harekete geçtiğini hissettim ama ben hâlâ hareketsizce onun gözlerinin içine bakıyordum. Boynumdaki kolyenin ucunu kılıcın ucuyla havaya kaldırdı ve hiç düşünmeden kesip kopardı. Gözlerimi yumduğumda Efken'in kanıyla dolu olan kapsül kolyenin havada süzülerek yere düşmeye başladığım biliyordum.

Gözlerimi açtığımda, kapsül kolyenin yere çarpıp parçalanışını izledim. Efken'in kanı karlı zemine sıçradı, kan damlaları beyaz karın üzerinde yara gibi açıldı. Gözlerimi tekrar kaldırıp onun gözlerine baktığımda kalp atışlarım da zamana ayak uydurarak yavaşladı. Zamanın bir ipek gibi gerildiğini hissettim, rüzgâr sustu ve usulca düşmeye başlayan kar taneleri havada asılı kaldı. Sanki evren, bu kırılmanın eşiğinde nefesini tutmuştu.

"İstediğin gibi artık karşımda seni değil, rakibimi görüyorum," dedi, sesi bir fırtınanın uğultusu gibiydi ama bu fırtınanın altında bir çatlak, bir yara gizliydi. Gözleri bir an yumuşadı ama hızla vahşileşti; elindeki kılıcın ucu hâlâ nefes boşluğuma yakın bir yerde duruyordu. Etrafımızdaki herkesin bağırışlarını, koşuşturmalarını duyuyordum ama tüm sesler çok uzaklardan geliyor gibiydi. Kılıcı geri çekmedi ama birdenbire bedenini döndürdü, kılıcın keskin ucunu yere doğru savurdu. Karlı zemin yarıldı; önce ince bir çizik gibi başladı ama hızla genişledi, bir çatlak hâline geldi. Toprak inledi, sanki yeryüzü acıyla haykırıyordu. Yarık büyümeye başladı, bir çukur gibi açıldı; kenarları eriyen karla doldu ve içinden siyah bir duman yükselmeye başladı. Duman, gölgelerden yapılmış gibiydi. Kıvrılarak havaya karıştı, etrafımızı bir sis gibi sararak yoğunlaştı. Çukurun derinliklerinden bir uğultu yükseldiğini duydum, sanki cehennemin kapıları aralanmıştı.

O an içimde bir şey kırıldı ya da belki de doğdu, bilmiyordum. Sadece çakan güçlü kıvılcımı hissettim. Tüm benliğimde hissettim.

Ninova

Kaybolduğunu sandığım ruhum oradaydı ve alev alev yanıyordu. Bedenim titredi ama korkudan değildi; bir güç, damarlarımda alev gibi dolaşmaya başladı. Gözlerim Nemesis'e kilitliyken ayaklarım zeminden ayrıldı, yavaşça havaya yükselmeye başladım. Sanki görünmez ipler beni yukarı çekiyordu; yavaşça, bir yaprak gibi hafif ama fırtına gibi güçlü... Rüzgâr şiddetlendi, etrafımda dönmeye başladı ve hisler de rüzgâra kapılarak bir girdap oluşturup beni sardı. Bedenimdeki ateş, cildimin altında ilerledi, damarlarımı yaktı, kemiklerimi eritti ve yeniden şekillendirdi. Boğazımdan bir çığlık kopacak sandım ama sesim çıkmadı, bunun yerine içimdeki güç dışarı taştı.

Elbisemin beyaz kumaşı eridi ama yok olmadı, bunun yerine dönüştü. Alevler eteklerimde dalgalandı, uzun, akıcı bir kumaş hâline geldi. Beyaz ama kenarları altın bir ışıkla parlayan, etekleri rüzgârda uçuşan, bir kuyruklu yıldız gibiydi. Kumaşlar erimiş, yeniden örülmüştü. Ateş boynuma yükseldi, uzun dalgalı saçlarımı yaladı ama yakmadı, aksine güçlendirdi. Alnımda bir sıcaklık, bir baskı hissettim ve derimin altından dışarı taşan siyah hilal sembolü, sanki ayın gölgesinden bir taçmış gibi başımı süsledi. Sanki ayın karanlık yüzü tenime mühürlenmişti. Eteklerim havada dalgalanırken alevler saçılıyor, havada asılı kalan kar taneleri eriyordu. Dalgalanan saçlarımın koyu telleri ateşlere karışıyor, koyu renk saçlarım dışıma taşan ateş gibi parlıyordu. Alevlerin etrafımda oluşturduğu halkayla birlikte, görkemli ve korkutucu bir tanrıça gibi yeniden doğduğumu hissettim.

İçimdeki en yüksek formuma ulaşıyordum.

Binlerce yılın birikimi, ruhumun derinliklerinden fışkırıyordu.

Havada süzülürken eteklerim rüzgârda daha da hızlı dalgalanmaya başladı, alevler etrafımda hızla dönüyordu. Nemesis hemen aşağıda, ayaklarımın altında duruyordu ve oluşturduğu yarığın kenarında oldukça kararlı görünüyordu. Gözleri bana kilitlenmişti ama o gözlerde şaşkınlık yoktu; sadece bir kabul görüyordum. Karanlık bir meydan okuma tıpkı bir ok gibi bana saplanacağı ânı bekliyordu.

"Sonunda," dedi gürlemeyi anımsatan sesiyle. Yarıktan akın eden gölgelerin bir bir aldıkları formları görebiliyordum ama dikkatimi onlara veremiyordum. Çünkü bakışlarım asıl düşmanıma kilitlenmiş

Ninova

durumdaydı. Ellerimi kaldırdım ve ateş parmaklarımdan fırladı, bir ok gibi Nemesis'e hücum etti. O ise kılıcını kaldırdı ve ateşi kolaylıkla savuşturdu; bir patlamayla birlikte karlar eridi, buhar yükseldi ama ben durmadım. Yeni bir saldırı için atağa geçiyordum ki bir yıldırımın bana doğru geldiğini fark ederek manevra yaptım. Havada yan dönerken eteklerim uçuştu, yanımdan sıyrılarak geçen yıldırım yere vurup karı parçalayarak bir krater açtı. Karşı saldırı için ne yapmam gerektiğini biliyordum, sanki bedenim her şeye hâkimdi. Bedenimi döndürerek alevlerden bir sarmal oluşturduğumda, yaratacağımın karanlık bir hilal kesisi olacağını biliyordum. Alevler hilal şeklinde bir bıçak gibi Nemesis'e doğru fırladı. Tek yaptığı kılıcını kaldırıp kalkan gibi kullanmak oldu, kesiyi engelledi ama darbe onu geriye itti; toprak sarsıldı, yarık genişledi.

Nemesis beklemediğim bir anda havaya sıçradı, kılıcını savurdu ve keskin uç bana doğru uzandı. Havaya doğru geri çekildim ama kılıcın ucu eteğimi yırtmayı başardı. Gözlerim gölgelere kaydı. İblis formu alan gölgelerin görüntüsü kan dondurucuydu. Ormanın derinliklerinden ulumalar yükselmeye başladığında artık yalnız olmadığımızı biliyordum. Gümüş Pençeler dönüşerek yırtıcı formlarını almışlar, ay ışığının altında bize doğru koşmaya başlamışlardı. Mustafa Baba öndeydi, dev bir kurt formunu almıştı ve yaşlı Gümüş Pençe, büyük dişlerini göstererek gölgelere saldırdı.

Savaş başladı.

Birkaç Mar, Sezgi ve bebeğini güvenli alan olan kaleye götürürken, Ulaş'ın arbaletine Vitali'nin oluşturduğu büyülerle kaplanmış okları yerleştirerek savaş alanına doğru yürümeye başladığını gördüm. İbrahim'in insan derisi çoktan yırtılmış, kahkahalarıyla zihinleri bulandıran dev cüsseli sırtlan savaş alanında tozu dumana katmaya başlamıştı. Saniyeler sonra derisini yırtıp esas formunu alan kişi babamdı. Büyük Kızıl Kurt'um gölgelere doğru atıldı ve kopardığı siyah kafa karların içinde yuvarlandı. Ulumaya başlayan kurdun Hatem olduğunu biliyordum.

Nemesis gözlerini benden ayırmıyordu ama benim gözlerim her yerdeydi. Kılıcını salladığını fark ettiğimde ayaklarım yere basmış-

Ninova

tı, tekrar sıçradım ve bedenim ihtişamla yukarı fırlarken göz göze geldik. Nemesis kılıcını salladı, bir şimşek gibi savrulan mavi ışığın bana hücum ettiğini gördüm. Bedenimden fırlayan alev benden izin almadan doğrudan o ışığa doğru çarptı; etrafı alevlerim sardı. Oluşan yarığın içinden siyah bir asma filizinin yukarı kıvrıldığını gördüm, asma filizin karanlık dokusu bacaklarımı sardı ve beni aşağı doğru asıldı ama kendi etrafımda döndüğümde ve eteklerimden alev saçıldığında gölgeden kollara sahip asma filizi yanıp küle döndü. "Senin gölgelerin, benim alevimde sadece erimeye mahkûm!" diye kükredim ve avucumun içinde büyüyen alev mızrağını ona savurdum. Mızrak, Nemesis'in omzunu sıyırdı ve akan kan onu sadece gülümsetti; bu gülümseme vahşiydi. O gülümseme dudaklarından bir an olsun silinmedi, elindeki kılıcı yere vurduğunda yer sarsıldı ama bedenim havada olduğu için sarsıntıdan etkilenmedim. Gölgeler, Marlar ve Gümüş Pençeler ise bu sarsıntıdan etkilenmiş olmalıydı. Büyük bir Gümüş Pençe, sarsıntıya aldırış etmeden gölgelerden birini yere çekerek altına alıp parçalamaya başladı; parçalanan gölge, duman gibi dağılarak kayboldu. Gücünü bu kadar aktif kullanıyorken onun üzerine anahtar sahiplerini salamazdım, bu bir riskti. Bu yüzden kanımın son damlasına kadar onunla savaşıp onu güçsüz düşürecektim.

Savaş etrafımıza yayıldı. Kurtların hırlamaları, Marların çatallı dillerinden dökülen tıslamalar ve iblislerin çığlıkları yankılar uyandırıyor, zemindeki kar kanla boyanıyordu.

Bu kez biliyordum. Herkesi yok edebilirdi ama içimden dışarı yansıyan asıl gücü görmüştü ve güçlü bir şekilde saldırmadan beni alt etmesi imkânsızdı. Alnımdaki karanlık hilal ışığını sızdırırken dudaklarımda zalim bir gülümseme belirdi.

Daha fazla Gümüş Pençe ormandan fırlayarak çıktıklarında, boz, gümüş, kahverengi tüyler bir sel gibi araziye akın etti. Pençeler havayı yarıyor, keskin dişler ete saplanıyor, siyah kan tıpkı yağmur gibi yağarak zemini ıslatıyordu. Dudaklarımdaki zalim gülümseme büyürken havada daha da yükseldim ve arkamda ateşlerimle var ettiğim üç dev kobra yılanı ateşten ağızlarını açarak tısladılar. Avuçlarımı iki yana açarak parmaklarımı oynattığımda alevlerin içinde sürünerek hareket

eden zincirlerin sesi duyuldu ve oluşan ateş zincirleri hızla öne doğru atılıp Nemesis'in vücudunu sararak onu oluşturduğu yarıktan metrelerce uzağa savurdu. Onu güçsüz düşürmenin verdiği hazla saldırıyı çoğalttım ve kenara savrulan kılıcını almasına izin vermeden onu zincirlerimle yeniden kavrayarak havaya kaldırdım. Havada asılı kalan bedenini zincirlerden kurtarmaya çalışmadan bana dikkatli gözlerle baktığında aramızda metrelerce mesafe vardı. Bir Mar'm son sürat kılıca doğru koşmaya başladığını fark ettim ama gözlerimi Nemesis'ten ayırmadım. Zincirime tam güç yüklendim, buna rağmen yıldırımlarını kullanarak zinciri parçalara ayırmasının an meselesi olduğunu biliyordum. Mar, kılıcı kavrayıp kafasını kaldırarak bana baktığı anda arkasından ona doğru saldırmaya hazırlanan gölgeye gözlerimi diktim. Zincirlerime tam güç vererek Nemesis'i kavramaya devam ederken gözlerimi gölgeden ayırmadan içimde uluyan o zehri açığa çıkardım. Gölgenin oyuğun içinde parlayan mor gözleri gözlerime tutundu ve bedenine yüksek volt elektrik akın ediyormuş gibi titredi; bakışlarım derinleşti. Gölge patlayıp küle döndüğünde külleri Mar'm başından aşağı kar gibi yağıyordu.

Bir kıkırtı sesi duydum, genizden gelen, alay yüklü bir sesti. Gözlerim hızla Nemesis'e çevrildiğinde, kafasını önüne eğmiş, dudaklarına yerleştirdiği tehlikeli bir sırıtışla boşluğa baktığını gördüm. Zincirlerimin içinden geçerek hızla ilerleyen yıldırım, alev rengi zincirimin rengini koyu maviye çevirdi ve bedenim aniden maruz kaldığı yıldırımla sarsıldı. Acıyla çığlık attım, vücudum son sürat yere düşmeye başladığında arkamda beliren dev ateş kobralarından biri bedenini kıvırarak beni içine alıp düşüşümü engelledi. Patlayan zincirin çıkardığı sesin arkasından yaydığı ışıkla birlikte Nemesis artık özgürdü. Yılanım beni zemine yumuşakça bıraktığında, Nemesis'in elini kaldırdığını gördüm. Mar'm elindeki kılıç kayıp düşmeden önce Mar Erkeği bir çığlık attı ve kılıcı tutan eli arkaya doğru bükülerek kırıldı.

Bu öfkemi besledi, içimdeki hırsı büyüttü, gücümün bir ırmak gibi çağlamaya başlamasına öncü oldu. Nemesis'in kılıcı yerde hızla sürünerek sahibinin eline geçtiğinde öfkem daha da büyüdü.

Ninova

Nemesis'e doğru koşmaya başladım. Elbisemin uçuşan eteği arkasında büyüyen alevler bırakıyor, ateşi döverek yarattığım dev yılanlar da arkamda son sürat beni takip ediyorlardı. Nemesis olduğu yerde hareket bile etmeden gözlerimin içine bakarken ona ulaşacağım ânı bekliyordu. Ama beklemediği bir şey vardı.

Neredeyse ona ulaşmıştım ki birden yere eğilip avuçlarımı zemine vurdum.

"No pelniem dzimst gaisma, kas sadedzina pat klusumu," diye fısıldarken avuçlarım zeminde, gözlerim onun gözlerindeydi. Gülümsedim. Avucumu tekrar karlara vurdum. *"Zemes atmoda!"*

Nemesis duraksadı, gözlerini zemine indirdi. Yarılan zeminden kökler gibi alevli dallar fışkırmaya başladı ve dallar Nemesis'i sarmaya çalıştı.

"Zaman donar ve kader paslı bir bıçak gibi keskin döner, bıçağın ucu kime saplanmak üzeredir asla bilemezsin," dediğimde gözünü bile kırpmadan gözlerimin içine bakıyordu. Öfkelenmeye başladığını hissettim. Sıçramayı denese de dallar onu bırakmadı ve öfkelenerek kılıcını dallara vurdu. Dallar kopup sönmeye başlasa da bir tanesinin onu bacağından yaraladığım biliyordum. Kanı zamanın içine damladı ve hızla yükselerek ona atıldım, avuç içlerimde biriken ateşle göğsüne dokunup onu itmeye başladığımda bedenlerimiz rüzgârın içinde ilerleyen bir ok gibi hızla ileri doğru savrulmaya başladı.

Babamın kurdunun bize doğru koşmaya başladığını fark ettiğimde Nemesis'in üzerindeydim ve sonunda karın içinde sürünüp arkamızda iz bırakarak durmuştuk. Nemesis'in alaycı gözleri yüzümde dolaştı, ardından bakışlarını bize doğru koşan Kızıl Kurt'a çevirdi ve kalbimin atışlarını yeniden duymaya başladım. Dudaklarında alaycı bir gülümseme büyürken gözlerindeki gaddarlığın gökyüzünü kaplamaya başlayan bulutların bir anda arttığı gibi artmaya başladığını gördüm.

"Hayır," dedim hızla ve o gülümseme daha da şeytani bir versiyona evrildi. Avucumu onun boğazına sararak onu tamamen yere bastırdıktan sonra, "Hayır!" diye çığlık attım. Attığım çığlığın şeffaf

* Küllerden doğan bir ışık vardır ki, sessizliği bile yakar.

** Toprağın uyanışı!

bir kalkan olup bedenimden dışarı doğru fırladığını hissettim. Kalkan yaylanarak genişleyip Nemesis ile beni içine hapsetti. Babam kalkana çarparak geriye doğru düştüğünde omzumun üstünden ona baktım. "Uzaklaş!"

Kızıl Kurt doğrulurken bana anlam veremeyen gözlerle bakıyordu. Ona yalvarır gibi, "Baba, uzaklaş!" diye haykırdığımda, gözlerimde korkuyu gördüğünü anladım. Babam önünde titreyen şeffaf kalkana, ardından yeniden gözlerimin içine baktı ve bir adım geri çekilerek gözlerini Nemesis'e çevirip hırladı. Nemesis, beklemediğim bir anda beni altına aldığında kalkan daha da genişledi ve "Bırak beni!" diye çığlık atmama aldırış etmeden beni bileklerimden kavrayarak yere sabitledi. Kalkanın dışında kalan dev ateşten yılanlar kalkanın üzerinde süründü, kalkanın tavanında, sağında ve solunda kalkandan içeri girmenin bir yolunu arar gibi devinip durdular ama içeri girmeyi başaramadılar.

"Babanı da elinden alırım, hiç düşünmeden, kolaylıkla yaparım," dediği anda kalbimin vuruşları göğsümün içinde ilelebet sessizliğe gömüldü. Gözlerimin önüne örülen beyaz zarın, görüş alanımı puslandırdığını fark ettim. Sadece saniyeler sonra artık gözüm, göz bebeğim ve harelerim yoktu; beyaz zar gözümü bir kefen gibi örtmüştü. Nemesis'in duraksadığını gördüm.

Çift gelen sesimle konuştuğumda sesim daha önce duyulmadığı kadar kalın, sert ve yankılıydı. "Denesene!"

O kadar afalladı ki onu yakasından tutup üstümden savurmam benim için çok kolay oldu. Yıldırımlar şiddetle yarattığım şeffaf kalkana vuruyor, kalkanı sarsıyor ama yıkıp içeri sızamıyordu. Nemesis kafasını kaldırıp kalkana baktığında kaşları çatıldı. Bu beklenmedik bir güçtü.

Ama ben, bir gün buna dönüşeceğimi biliyordum.

Afallayarak, "Bunu nasıl yaptın?" diye sorduğunda, avucumun içinden filizlenerek yavaşça büyümeye başlayan asa esas formuna ulaştığında onu iki kez çevirdim ve asanın mızrağı anımsatan keskin ucunu onun çenesinin biraz altına, gırtlağına yasladım.

Ninova

"Sana beni hafife almamanı söylemiştim," dediğimde gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Hesaba katmadığı bir şeyi fark etmiş gibi dalgındı bakışları. Asanın keskin ucuyla çenesini kaldırmasını sağladım. Çenesini kaldırıp gözlerini indirerek yüzüme daha büyük bir dalgınlıkla baktı. "Kendini tüm evrenlerin en güçlüsü sanıyordun, değil mi?" Gözümü bile kırpmadan ona bakarken kurduğum bu soru cümlesinin onu sarstığını gördüm. "Böbürlendin durdun Nemesis ama gördün mü? Senden güçlüsü de var." Şeffaf kalkana vurmaya devam eden yıldırımların hiçbiri kalkanı kırmayı başaramıyordu ama yıldırımlardan biri yarattığım dev ateş yılanına isabet ettiğinde acıyla tısladım. Ruhuma bağlı olan, ateşimle var olmuş yılanın onun yıldırımıyla yok edilmesi sonucunda içimde derin bir acı hissettim ama bu acı hızla gücüme karışıp kayboldu.

"Kalkanı kaldırmazsan herkesi katlederim," dedi sonunda konuştuğunda. Asanın ucu boynunu delmiş, derisinden kan sızmaya başlamıştı.

"Katletmeye benden başlaman gerekecek," dediğimde duraksadı. "Hadi dene, bakalım kılıcın kalkanı yarabilecek mi? Buradan çıkabilecek misin? Beni öldürmeden hiçbir yere gidemezsin ve ben öyle kolay ölmem."

Duraksadı. Tereddütte kaldığını o an fark ettim.

"Kendini öldürtmek mi istiyorsun?" diye sordu.

"Bunu yapabileceğine inanıyorsan, durma, savaş benimle."

Anahtar sahipleri, içinde babamın da yer aldığı yedi Kızıl Kurt, kalkanın etrafında bir çember oluşturarak kalkanın etrafını sarmışlardı ve yaydıkları kızıl enerji bedenlerinden sis gibi yükselirken hiçbir yıldırım onlara ulaşamıyordu. Nemesis'in bakışları kalkanın etrafını saran kurtlarda dolaştıktan sonra tekrar yüzümün ortasına toplandı. Boğazına dayanmış bana ait bir asa varken elindeki kılıcı kaldırdı, bana saldırmayacağını fark ettim çünkü kılıcını tamamen havaya kaldırıp ucunu şeffaf kalkanın tavanına doğrulttu. İçinden akın eden güçlü bir yıldırımı kılıca aktardığında ve yıldırım fırlayarak tavana çarptığında bir an tereddüt ettim; kalkanın bunu kaldırıp kaldıramayacağından emin değildim.

Ama yarattığım kalkan, bu güçlü saldırıyı etkilenmeden karşıladı.

Nemesis dişlerini sıkarak kılıcın sapını daha sıkı kavrayıp gözlerimin içine bakmaya başladı. Onu durduran neydi? Kafası neden karışmış gibi bakıyordu? Sanki hiçbir şey planladığı gibi ilerlemiyordu ve bu yüzden afallamıştı.

"Benimle savaşmaktan seni alıkoyan ne?" diye sordum gaddar bir sesle. "Beklediğin gibi gitmeyen bir şeyle mi karşı karşıya kaldın?"

Onu görmemden hoşnutsuzluk duyduğunu belli edercesine kaşlarını çattı, ardından dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle; "Seni öldüremeyeceğimi sanacak kadar aptal olamazsın," dedi.

"Henüz benimle savaşmaya bile başlamadın," diye aynı alayla karşılık verdiğimde dişlerini sıktı. Gölgeler, kalkanın dışında Gümüş Pençeler ve Marlar tarafından acımasızca katlediliyorlardı. Boğazına yaslı duran asaya parmaklarını sardı ve asa avuçlarının arasında küle döndü, küller ayaklarımm önüne yağdı. Aldırış etmedim. Kalkanı kaldırıp anahtar sahiplerinin harekete geçmesine izin vermeden önce onu güçten düşürebildiğim kadar düşürecektim. Sonunda tükenecek olsam da bunu yapacaktım; bu gece burada o ve yarattığı iblisler dışında zarar gören kimse olmayacaktı.

Aniden birbirimize girdik. Yıldırım şeklini verdiği ama saten gibi parlayan kuşaklar etrafımı sardı, her zamankinden daha güçlü olan ateşlerim bir kanat şeklini alarak sırtımın iki yanında genişleyip kuşakları savuşturdu. Bir an için Nemesis'in kalkanın dışındaki birine baktığını gördüm, kime baktığını anlayamadım ama bakışlarında bir şey vardı; göremediğim, anlam veremediğim ve beni meraka düşüren bir şeydi bu. Bana ikinci defa saldırmadan önce yeniden kalkanı hedef aldı ama büyük, önlenemez gücüne rağmen kalkanı kırmayı başaramadı. Bir küfür savurarak bana doğru döndüğünde omuzları aldığı nefesle hızla yükselip iniyordu. Olduğum yöne bir yıldırım fırlattı ama yıldırım bana isabet etmedi, bunun karşılığında tek yaptığım onu yarattığım ateşle vurmak oldu. Bedenine çarpan ateş onu havaya savurarak sırtını kalkana çarpıp yere düşmesine neden olduğunda olduğum yerde sabit durmuş bir şekilde onu izliyordum.

Bedeni zeminde yüzüstü uzanırken zihnimin içinde ona ait bir ses, anılarımı pençeleyerek bana uzandı. "Tek parmak hareketiyle bu

şehri haritadan, hatta bu dünyayı gökyüzünden silebilirim ama yapmıyorum. Yapabilirim ama yapmıyorum. Neden yapmıyorum, biliyor musun? Çünkü sen varsın." O anı kafamın içinde yayıldı ama yüzümde hiçbir değişiklik olmadı. Anıların içinde tekrar sesi yükseldi. "Çünkü bu lanet bedenin içinde bir sen varsın."

Sesi bir duman gibi kayboldu ve anılar sessizliğe gömüldü.

Nemesis yüzüstü uzanırken bile bırakmadığı kılıcını daha sıkı kavrayıp kafasını kaldırdı ve bana baktı.

Göz göze geldiğimizde Efken'in sesi anıların içinden bana ulaşıp, "Gücüm ne ki... Senin karşında ne benim ne de canımın hiçbir değeri, kıymeti yok," diye fısıldadı. Nemesis ise burada, ördüğümüz geleceğin içinde dudakları kıpırtısız, kelimelerden arınmış ve sessizlikle sarılmış hâlde gözlerimin içine bakıyordu.

Sesi yeniden anıların içinde belirdi, ne o ne de başkası duydu ama ben duydum. Geçmişin içinden bana fısıldadı: "Eğer aramızdaki şeye bir isim verecek olsaydım, ben bunu sevgiliyle sınırlamazdım. Ben buna eş derdim. Ruh eşi, ikiz alev, karı koca ya da her ne şekilde olursa olsun, eş işte..."

Onu güçten düşürmek için yeni bir saldırıyla atağa geçtim. Ayağa kalkmasını, toparlanmasını, karşımda dimdik durmasını beklemedim. Anıların sesi beni takip ediyordu ama onları duymazlıktan geldim. Avucumda biriken ateş ve karanlık büyüyerek bir düğüm oluşturdu; düğüm hızla ona çarptı ve yerde sürüklenip tekrar kalkana çarpmasına neden oldu.

Hiç susmayan anılarımın içinde yeniden Efken'in sesini duydum. "Bizi orada bekleyen her ne olursa olsun Mahi, her anında senin yanında olacağım ve her zaman olduğu gibi kazanan biz olacağız."

Yalancı, diye bağırmak istedim o anının içinde durmuş beni izleyen Efken'e ama sesimi duyamazdı. Burada yalnızdım ve kazanan tek bir kişi olacaktı.

Titreyerek doğrulmaya çalıştığını gördüm. Kafasını kaldırıp yeni formuna, gücünün zirve noktasına ulaşmış bedenime bakarken kaşlarını çattı. Omzumdan başlayarak desen gibi aşağı doğru inmeye başlayan yılan derisi dirseğimin içine ulaşmıştı. Gözlerim felaketi resmeden bir

Ninova

kızıllıkla onu izliyordu ve o gözlerde artık sevgiyi değil, nefreti çok daha çıplak bir biçimde görüyordu. Oysa sevgi ondan saklanır, kendini gizlerdi ama nefret açıkça kendini göstermekten çekinmiyordu.

"Büyümüşsün," diye fısıldadığında dişlerimi sıktım.

"Peki sen benim gözümde nasıl bu kadar küçüldün?" diye sordum ve sesim zamana karışarak bir anı olarak içinde olduğumuz ânın içine gömüldü. Sırtımda açan ateşten kanatların katlanırken çıkardığı sesi duydum, tekrar açılmayı bekleyerek arkamda duruyorlardı ama artık onlara ihtiyacım yoktu.

Bana karşılık vermesini beklemedim, ayağa kalktığı anda vereceğini bildiğimden işimi şansa bırakmadım. Elimi öne uzattığımda parmaklarımın etrafında alev dalgalandı ve ateşten bir yay elimdeki yerini aldı. Diğer avucumu açtığımda hâlâ göz temasını kesmiş değildik. Avucumun içinde kristalleşen buzu hissettim, kristaller birbirine tutunarak bütünü oluşturmaya başladı. Tamamlandığında, elimde artık donmuş bir ok vardı.

Gözlerini elimde duran oka indirdi ve dudakları yukarı kıvrıldı.

"Ehza," dedi sessizce. Ne demek istediğini anladığım için kaşlarım çatıldı.

Oku alevden yayın içine yerleştirdim. Ateş ve buz birbirine karıştı ama ne ateş söndü ne buz eridi. Onun kendisini toparlamasını beklemeden oku yayın içinde gerdim ve gözlerimiz birbirinden bir an olsun ayrılmazken, ok hızla hedefe doğru fırladı.

Savaşın sonuna geliyorduk ve bu ok, ok mahfazası içinde sona kalan oktu.

Bu sondu.

Ehza hızla havayı yırtıp geçti ve Nemesis'in iki göğsünün ortasına saplandı.

Nemesis'in çığlıklarını duydum. İlk kez yalın, gerçek ve çiğ bir şekilde çığlık atıyordu.

Okun deldiği yerden akan kan karlı zemine damlarken Nemesis'in göğsünden saçılan yıldırım ışıklarını izledim. Dizlerinin üstünde, başını geriye atarak haykırırken bedeni bir ışık topuna dönüşmüş gibi parlıyordu.

Ninova

Kalkanı kaldırdım.

Sıra anahtar sahiplerindeydi.

Yapmaları gerekeni yaptıklarında, son darbe sırası tekrar benim olacaktı ve her şey bitecekti.

İbrahim, zihnimin içindeki anılardan bana seslendi ama onu kimse duymadı, İbrahim'in geçmişteki o anının içinden bana bakan gözlerini gördüm. "Eninde sonunda herkes herkesten umudunu keser."

Kalkan bir cam gibi kırılarak etrafa şeffaf parçalarını savurduğunda Yedi Güneş, Nemesis'in etrafını sararak bir çember oluşturdu ve onu benden gizlediler.

Yaren'in çığlık atarak ağladığını duyuyordum ve Manbel onu kanatlarının altına saklayarak bu manzaradan uzaklaştırıyordu, Miran ve Miraç'ın koşarak araziye yaklaştıklarını görüyordum, Gümüş Pençelerin kafalarını kaldırıp ulumaya başladıklarını duyuyordum.

Bilun kalenin odalarından birinde içli içli ağlamaya başladı.

İlk anahtar sahibi atak yapacaktı ki gözlerimi yumup bu görüntüden kendimi uzaklaştırmaya çalıştım.

İri kar taneleri gökyüzünden düşerken rüzgâra kapıldılar, döne döne çevremizi sardılar ve bizi dibine kan çökmüş bir kar küresinin içine hapsettiler.

Aniden patlayan bir ışıkla, Yedi Güneş'ten bir tanesi havaya fırladı ve yağan karın altında yerde sürüklenerek arkasında bir iz bırakıp zemine tamamen çakıldı. Bir an için tüm nefesler tutuldu, tüm sesler sustu, tüm kalpler aynı ritimde atmaya başladı.

Daha sonra babamın kurdunun da havaya fırladığını ve savrularak karlara çakıldığını gördüm. "Baba!" diye çığlık attım. Her bir anahtar sahibi, bir bir havaya fırlıyor, karların içine çakılıyordu. Korkuyla babama doğru koşmaya başladım. "Baba! Hayır! Baba!"

Yıldırımdan kafesler bir anda oluştu, bir anda tüm anahtar sahiplerinin karlara saplanan bedenleri kafeslerin içine hapsoldu. Tam saldırmak için sıçrıyordum ki Vitali panikle, "Mahinev!" diye bağırdı. Ona bakamadım, tek yaptığım sarsılarak dizlerimin üstüne düşmek oldu. Sıçramak için bir kez daha tam güç kendime yüklendim ama

ayağa kalkamadım ve "Baba!" diye çığlık atmaya başladım. "Baba! Hayır, baba! Baba!"

Babamın kurdu kafasını kaldırıp bana baktığında, yaşadığını fark edip, "Baba," diye fısıldadım. Zamanın nabzı yavaşladı. Miran ve Miraç'ın babamın hapsolduğu kafese doğru koştuklarını gördüm. Daha sonra gözlerim kararmaya başladı.

Yedi Güneş'in hiçbiri ölmemişti, sadece etkisiz hâle getirilmişlerdi.

Titreyen dizlerimle yerimden kalkarken bakışlarımı yükselen bedene çevirdim. Nemesis, elinde kılıcıyla havada duruyor, gömleğinin etekleri rüzgâra tutunarak uçuşuyor, kar taneleri hızla etrafında dönüyordu.

Vitali tüm büyülerini kullandı ama hiçbiri Nemesis'e ulaşmadı, Marlar ve Gümüş Pençeler ona doğru koştu ama sanki bir şeye çarpmış gibi geri püskürtüldüler.

Neredeyse ona saldıracak gücü toplamıştım ki anahtarların kafeslerin aralıklarından çıkarak havada süzülmeye, Nemesis'e doğru uçmaya başladıklarını gördüm ve kan beynime sıçradı. Engellemek için fazla vaktim yoktu. Bu yüzden gücü bacaklarıma çağırıp tekrar sıçradım ve anahtarlara yöneldim ama ben onlara ulaşamadan tüm anahtarlar Nemesis'in avucuna toplandı.

"Evet, gücün şu âna kadar gördüğüm tüm versiyonlarının en üst seviyesine ulaştı," dedi anahtarlar avucunun içinde bana bakarken. "Ama beni güçten düşürmek için çok fazla enerji harcadın. Şimdi az önceki kadar enerji açığa çıkaracak hâlin kalmamış olmalı. Sen çok iyiydin ama Yedi Güneş hâlâ tam olarak gücünü ele almış değildi. Bu yüzden bu kez başaramadığını düşünmesi gereken sen değilsin. Baban ve takımı."

Crystal kırbacını yere vurarak ona doğru koşmaya başladı, Sapphire da onu takip etti ve Hatem'in de düştüğü yerden kalkarak onları takip ettiğini gördüm ama çabaları boşunaydı çünkü Nemesis'e ulaşamadan görünmez bir duvara çarparak geriye doğru savruldular. Marlar tekrar ayaklanarak etrafımı sarıp beni koruma içgüdüsüyle bir halka oluşturdu ama bedenim havada olduğu için hâlâ saldırıya

açıktım. Gözlerimi omzumun üstünden babama çevirdiğimde, yıldırımdan kafesi pençelediğini gördüm; hâlsizdi ama yine de deniyordu.

"Yalan söylemeyeceğim, neredeyse beni öldüreceğinize inanmaya başlamıştım," dedi Nemesis.

Gözlerimi ona çevirdiğimde bedenim havada asılı durmaya devam ediyordu. Harcadığım enerjinin beni yorduğu doğruydu ama buraya kadar gelmişken vazgeçemezdim. Gözlerimi onun avucuna indirdim. Anahtarlar avucunun içinde yedi parlak yıldız gibi parıldıyordu. Öfkeyle dudaklarımı ısırdım, ağzıma kendi kanının metalik tadı yayıldı.

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim," diye fısıldadığımda sesim rüzgârın uğultusunu delerek ona ulaştı. Ama biliyordum ki bunu yapabilecek güce sahipti. Yine de duramazdım.

Havada bir kez daha süzüldüm, eteklerim rüzgârda dalgalanırken alnımdaki siyah hilal sembolü parıldadı. Ellerimi öne uzattım, parmaklarımın arasından çiçek gibi fışkıran alevleri izledim. Karanlık bir fırtına başlatma isteğiyle alevleri büyüttüğümde, alevler uzun, kıvrımlı bir kırbaç hâline dönüştü; ucu yıldız tozu gibi parıldıyordu. Kırbacı savurdum, hava yırtıldı, sesi bir gök gürültüsü gibi yankılandı. Kırbaç, Nemesis'e doğru uzandı, anahtarları avucundan söküp almak için tasarlanmıştı; ucu onun bileğine dolanmak üzereydi. Nemesis'in gözleri kısıldı, o gözlerde bu defa tereddütten eser yoktu. Kırbacımın ucunu havada yakalayarak beni kendine doğru çektiğinde aramızdaki mesafe hızla kapandı. Daha sonra beni hızla geriye fırlattı ve bedenim havada kayarak ondan uzaklaştı. Tekrar saldırmak için hazırlanıyordum ki birden bir çatırtı duydum. Oluşan yırtığın önce enerjisini hissettim, dönüp baktığımdaysa portalın açılmaya başladığını gördüm. Gözlerim şaşkınlıkla irileşti. İbrahim, dev sırtlan cüssesiyle portalı açıyordu. Kahkahası yankılandı ama bu defa alaycı değil, karanlık bir tınısı vardı. Herkes donup kaldı. Crystal'in elinden kırbacı kayıp düştü, Sapphire'ın gözleri fal taşı gibi açıldı, babamın kurdu hırlayarak geriledi.

"İbrahim?" diye mırıldandı Vitali, sesi kırık bir cam gibiydi.

Portal büyüdü, diğer ucu karanlık bir silüet gibi belirdi. Uğursuz hisler veren bir mezarlık oradan bize bakıyordu; eski taşları, sisli ha-

vayı, çarpık ağaçları ve uzaklarda uçları sivrilerek yükselen kuleleri gördüm.

"İbrahim, bu da ne?" diye bağırdım var gücümle ama İbrahim olduğum yöne bakmadı bile. Gözlerimi Nemesis'e çevirdiğimde, dudaklarında beliren tebessüm kanımın donmasına neden oldu. İhanet kelimesi zihnimde yankılandı ama kalbim bunu yüksek sesle söylememi kaldıramayacak kadar kırılgandı.

Yaren'in bile kırılgan bir sesle, "İbrahim, neden?" diye sorduğunu duydum.

Ve Nemesis, avucunda tuttuğu anahtarlarla portala doğru süzüldü. "Hayır!" diye çığlık attım, kendi sesimin boğazımı yaktığım hissettim. İbrahim'e bakarken duygularımla nasıl başa çıkmam gerektiğini bilmiyordum. Sadece, "İbrahim, bunu nasıl yaparsın?" diye fısıldadım.

Gözyaşlarımın ne zaman akmaya başladığını bilmiyordum ama çenemden kırılıp düşerlerken yere ulaşamadan kristale dönüştüler. İbrahim'in sırtlanı bana baktı, ardından kahkahası sessizliğin derinliklerine çekildi ve sadece başını önüne eğdi. Açık portala doğru süzülmeye başladığımda diğerlerinin de arkamdan geldiğini biliyordum. İbrahim'in yanından geçerken ona saldırmak istedim ama bir şey beni durdurdu ve sadece omzumla omzuna çarpıp kendimi portaldan içeri ittim. Bedenim portalm içinden geçerken acıyla büküldü. Çığlık atmam gerekirdi ama bu acıyı sessizlikle karşıladım çünkü ihanetin acısı geri kalan her şeyden daha büyüktü. Mezarlığın toprak zeminine ayak bastığımda dönüp arkamdaki portala baktım. Hâlâ açık duruyor, diğer ucundaki dostlarını görebiliyordum. Deneseler de portaldan geçemiyorlardı. Yıldırımdan kafesler geri çekilmiş, Kızıl Kurtlar özgür kalmıştı ve babam portala pençeler atsa da portal bir duvar gibi onu geri itmeye devam etmişti.

Crystal, "Mahinev, çık oradan!" diye bağırdı gözlerimin içine bakarak. Ama ben çoktan diğer taraftaydım ve kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Babamın kurdu, İbrahim'in sırtlanına saldırarak onu altına aldı ve öfkeyle onu pençelemeye başladı; yine de ona ölümcül bir zarar vermiyordu çünkü portalm tamamen ortadan kaybolmasını göze alamıyordu.

Sırtımı Crystal'e döndüğümde portalın şeffaf duvarına vurduğunu hissettim, dönüp ona bakmadım ve o da yavaşça uzaklaştığım anı izlerken çığlıklar atmaya devam etti.

Kurşuni bulutlarla kaplı gökyüzünün altında ilerlerken eteklerim çamurlaşan toprağa sürtünerek lekeleniyordu. Karanlığın çıkış noktası gibi görünen mezarlığın yosun kaplı gri taşları arasında yürürken gözlerim Nemesis'teydi. Nemesis'in gözleri arkamda kalan büyük portala dokundu, arkamızda kalan karmaşayı sakin gözlerle izledikten sonra bakışları tekrar benim gözlerime tutundu.

Kendime yabancı gelen bir sesle, "Bu beni öldürecek dahi olsa, o anahtarların tamamını gerekirse tek başıma kullanacağım, yine de kaçmana izin vermeyeceğim," dedim. Her bir adım, beni ona biraz daha yaklaştırıyordu. "Yolun sonundayız. Her şey bitti."

Gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Her şey bitti," diye tekrarladı.

Hemen yanında durduğu büyük mezar taşına, sonra tekrar gözlerinin içine baktım. Kurşuni rengindeki bulutlar kızıla dönmeye başladı, gökyüzü bizi içine alan bir mahşere dönüştü ve karanlık mezarlığa kızıllık yayıldı.

Kırmızı kar taneleri usulca altında olduğumuz gökyüzünden düşmeye başladığında Nemesis ile aynı anda kafamızı kaldırıp gökyüzüne baktık. Kırmızı kar tanelerinin kızıl yansımaları gözlerimde bir belirip bir kaybolurken yavaşça gülümsedim.

"Kırmızı kar yağdığında demiştin, değil mi?" diye sordum yavaşça. Kırmızı kar yağıyordu ve onu öldürecektim.

"Bunu sana bırakmam."

Kurduğu cümle bir taş gibi ağırlaşarak göğüs kafesimi ezdi. Onu öldürmeme izin vermeyecek, beni öldürecek miydi?

Ben bu gece her hâlükârda zaten ölecektim.

Ama bunu ona söylemedim.

"Hangimizin şansı yaver giderse," dedim sadece. Ve önünde durup kafamı kaldırarak gözlerinin içine baktım.

Sessizce, "Seni tanımak güzeldi," dedi ama ben onun bu söylediğine karşılık hiçbir şey söylemedim.

Sonunda tekrar konuşan yine oydu.

"Ama buna mecburum."

Ve bu cümleden sonra birden bedenimi saran yıldırımları hissettim. Göz bebeklerim genişledi. Sonum böyle mi olacaktı? Yıldırımlar bedenimi sararken, ölürken gördüğüm son yüzün onun yüzü olması beni sarstı. Acıyı bekledim, ruhumu köklerinden kavrayıp çekip götüreceği ânı bekledim, ölü bir şekilde yere devrilmeyi bekledim ama hiçbiri olmadı. Işık ikimizin ortasında titreşirken, portalın diğer ucunda kopan korku dolu çığlıkları duyabiliyordum. Sonra birden beni öldürmek için vücudumu sardığını düşündüğüm o yıldırımlar, şefkatli kollar gibi beni sararak olduğum yere mühürledi.

"Ne?" diye sorabildim, bu soruyu ona değil, daha çok kendime sormuş gibiydim.

Başını sol omzuna yatırıp bana gülümsedi ama bu gülümseme öyle tanıdıktı ki kalbimin yavaşladığını, sonra yeniden hızlanarak duracakmış gibi çarpmaya başladığını hissettim. Yıldırımlar beni şefkatli kollar gibi hissettirerek sıkıca kavrarken hareket etmeye çalıştım ama imkânsızdı. Âdeta onun gücüyle olduğum yere zincirlenmiştim.

Elinde tuttuğu kılıcın sapını sıkıca kavradığını fark ettim, aynı avucunda anahtarlar da parlıyordu. Ardından diğer elini kaldırıp avucunu yanağıma kaydırdı. Dokunuşu karşısında ne yapmam gerektiğini bilemeyerek kaşlarımı çattım. Gülümsemesi hâlâ dudaklarında asılı duruyordu.

Tekrar, "Buna mecburum," diye fısıldadı ama bu kez mecbur kaldığı şeyin beni öldürmek olmadığını anladım. Bunu anlamak ruhumu sarstı.

"Ne yapıyorsun?" diye sorabildim.

Bana sırtını dönüp mezarın başına yürüdü. Gözlerim mezar taşma kaydığında, mezar taşında yazan yazıyı fark edip kaşlarımı kaldırdım.

Lethe.

Nemesis, mezar taşını okşadıktan sonra yavaşça yere çöktü. Kızıl kar taneleri mezarın kara toprağının üzerine düşüyor, tutunamadan toprağın altına sızarak kayboluyordu. Derin bir nefes alıp tekrar bana baktı. Bana öyle bir bakıyordu ki... Sanki son kez baktığını iliklerinde

Ninova

hissediyordu ve yüzümü ezberine kazımak değil, öldüğünde bile unutmamak ister gibi bakıyordu.

Bir şey söylemek istedim ama bunu yapamadım. Çırpındım ama beni saran yıldırımlardan kurtulamadım. Sonunda çırpınmayı bırakıp sadece onu izlemeye başladım. Kılıcı çevirdi, kızıl kar tanelerini keserek dönen kılıç, dönüşünü tamamladığında artık bir orak formundaydı.

Nefesim kesildi.

Bir gün bilincim karanlığa teslim olacak olursa Asale'm, eğer kaderden kaçamazsak ve yaşanması gerekenin tam olarak bu olduğu açığa çıkarsa, kılıcın orağa dönüşeceği ânı gözle.

Kılıç, orağa dönüşmüştü.

Mektuptaki kelimeler sanki bir vücut bulmuş, karşıma dikilmiş, anlamamı isteyen gözlerle beni izlemeye başlamıştı.

Kızıl kar taneleri şimdi daha iriydi, rüzgârın içinde dönerek düşüyor, saçlarıma tutunuyorlardı ve dokundukları yere soğuğu değil, sıcağı hissettiriyorlardı.

Büyük ellerini anahtarlara uzattığını gördüm. Her bir anahtarı, bir kurşun gibi yavaşça orağın ucundaki bölmelere yerleştirmeye başladı. İlk anahtar beyaz bir ışık yaydı, sonraki anahtarın ışığı altın rengindeydi, sırasıyla her bir anahtarı yerleştirdiğinde anahtar sahiplerinin aura renkleri yanarak etrafı anlık olarak ışığıyla boyuyordu.

Yedi kurşunun olacak, yedi kadim silahın, yedi güçlü anahtarın; yedisini de orakla bütünleştireceğin ânı gözle.

Gözlerini kaldırıp gözlerimin içine baktığında artık tüm anahtarlar oraktaki yerini almıştı ve gözlerimiz durduğumuz sonun önünde birbirine tutunmuştu.

O an anladım. Karşımda duran adam Nemesis değildi.

Karşımdaki adam çok uzun zamandır Efken Karaduman'ın ta kendisiydi.

Bunu anladığımı gözlerime yayılan bakıştan anlamış olacak ki dudakları yeniden kederli bir gülümsemeye ev sahipliği yaptı. Tebessümü kaburga kemiklerimin arasında zayıf bir şekilde atmaya çalışan kalbimi ateşe verdi.

"Bunu senin yapmanı istemiştim ama bir ömür kalbinde bunun acısıyla yaşamanı istemiyorum," dedi ve sanki yıllar sonra ilk defa sesini duyuyormuşum gibi ağlamaya başladım. "Beni sen yen istemiştim ama sen beni yeneli zaten çok uzun zaman olmuştu."

Hiçbir şey söyleyemedim. Dudaklarım aralanmadı. İçine çekildiğim sessizlik karanlık ve soğuktu. Sadece ağlıyordum.

"Ağlama," dedi dudaklarında hâlâ canımı cayır cayır yakan o tebessüm varken. "Seni o kadar çok ağlattım ki artık buna dayanamıyorum." Gözlerini toprağa indirdi. "Sen yap istemiştim, bunu sen bitir istemiştim, sanmıştım ki için soğur, sanmıştım ki içinde bana beslediğin tek duygu nefret olur ve bu nefret baki kalır." Ellerini mezar toprağının içine sokup toprağı parmaklarıyla kazmaya başladığında akan gözyaşım çeneme ulaşmıştı. Portalın diğer ucundaki gözlerin varlığını hissettim ama umursamadım, sadece ağladım. "Ama ne sana böyle ağır bir yük bırakabilirim ne de bunu sen yapacak olursan, geride sana yaşama tutunmana neden olacak bir armağan bırakabilirim." Elini mezar toprağının içine tamamen sokup gözlerini yumdu ve bunu yaptığı anda gözünden bir damla yaş belirgin elmacık kemiğine kayarak orada takılıp kaldı. Gözlerini açıp bana baktığında, uçurum mavisi gözlerinde bıçak gibi keskin bir kararlılık vardı. "Bu yüzden bunu ben yapacağım."

Çığlık atmak istedim, yapamadım. Haykırmak istedim ama artık çok geçti. Sadece ağladım. Kelimelerim o sessizliğin içinde kaybolmuş, kalbimin göğüs kafesime tutunmasını sağlayan o dikişler atmaya başlamıştı.

Elini toprağın içinden çıkardığında parmaklarının arasında bir anahtar tutuyordu.

Sekizinci anahtar.

Eğer yıldırımlar beni tutmuyor olsaydı dizlerimin üstüne düşerdim; eğer yıldırımlar beni tutmuyor olsaydı geriye doğru devrilir ve kendi gerçeklerimden yarattığım cam kırıklarının üstüne düşerdim.

"Bu benim sana armağanım olacak," diyerek anahtarı bana göstermek ister gibi havaya kaldırdı. Kederli mavi gözleri de tıpkı benim gibi anahtarın üzerinde asılı kaldı ve gülümsemesi yavaşça genişle-

yerek tüm yüzüne çektiği acıyı yansıttı. "İstanbul'a dön," dediğinde gözyaşları yüzünden puslanan gözlerimle ona baktım. "Kendine yeni bir hayat kur. Sana vereceğim armağana tutun ve onunla yeni anılar yarat." Ne demek istediğini anlayamasam da söyledikleri o kadar ağır geliyordu ki ağlamamı durduramıyordum. Onsuz bir hayat düşünemiyordum, onun olmadığı bir hayatta nefes aldığımı düşünmek bile tam şu an göğsüme dolan nefesi bıçak gibi keserek beni boğuyordu. "Sen çok güçlü bir kraliçesin, biliyorum buradaki insanların sana ihtiyacı var ama ben artık kendini düşünmeni, tıpkı benim gibi senin de bir anlığına bencil olmanı istiyorum. Anneni iyileştir, babanın kollarında huzur bul ve kardeşlerinle mutlu bir hayat yaşa." Gülümserken çenesinin titrediğini gördüm. "Sana beni unut demeyeceğim çünkü ben seni unutamazdım. Ama en azından hatırlanmaya değer bir anı olarak kalmayı çok isterdim."

Sekizinci anahtarı orağa yerleştirirken gözleri gözlerimden bir anlığına bile ayrılmadı. Ardından orağı mezarın üzerine bırakarak ağır adımlarla bana doğru yürüdü. Çenemi yumuşak bir şekilde tutup kafamı kaldırdığında gözyaşlarım şakaklarıma kaydı.

"Ağlama Asale," diye fısıldadığında gözyaşlarım daha da şiddetlendi. Alnını alnıma yasladığında onun da ağladığını biliyordum. "Ağlama şifam." Konuşamıyordum, hiçbir şey söyleyemiyordum, sadece ağlıyordum. "Seni bulduğumda kaybedeceğimi bilseydim, seni kollarıma alır mıydım diye soruyorum kendime." Yavaşça geri çekilip gözlerimin içine baktı ve birlikte dağıldık. "Alırdım. Seni bulduğumda, kaybedeceğimi biliyor dahi olsaydım, seni sevmekten tek bir an korkmadan yine sende kaybolur, ben yine bu hayatta bir tek seni, en çok seni, hep seni severdim."

"Efken," dedim sonunda, sesim titriyordu.

"Şş." Parmağıyla çenemi okşadı ve gözlerini yumup dudaklarını alnıma bastırdı. "Seni sevdiğim için özür dilemeyeceğim, sonucu ne olursa olsun her zaman seni seçtiğim için özür dilemeyeceğim ama yaşattığım her şey için özür dilerim." Çenesini saç diplerime bastırdı. Yüzünü göremediğim için gözyaşlarım şiddetlendi. "Senden aldığım her şeyi sana geri veriyorum, Asale'm."

Ninova

Ona ne demek istediğini sormadım, sadece ağladım.

Geri çekilip gözlerime bakarken tekrar gülümsedi ama bir gözyaşı damlası gözünün çukurundan kayarak çenesine kadar ulaşmıştı. Elini tenimden çektiğinde kaybolmuş hissettim, buradaydı ama artık kimsesizdim.

Zihnimde haftalar önce ona sorduğum soru yankılandı. "Beni yok etmeyecek misin?"

Dudaklarımdaki tebessüme odaklandığını hatırlıyorum.

"Kendimi bile yok ederim ama seni asla."

Bir adım geriledi, gözlerini yumup derin bir nefes aldığında kokumu içine çektiğini anladım. Gözlerini açtığında artık ağlamıyordu ama gözyaşları esmer yanaklarında parlıyordu.

Sırtını bana döndüğü an bağıra bağıra ağlamak ve ona gitmemesini söylemek istedim ama bunu yapamadım. Artık yapamazdım. Yapsam da bir anlamı olmazdı. Kafasına koymuştu.

Efken gidiyordu.

Bükülen dudaklarım, titreyen çenem, genişleyen burun deliklerim ve durmaksızın akan gözyaşlarımla öylece sırtına baktım.

Eğildi, mezarın üstündeki orağı alırken bakışları omzunun üstünden bana çevrildi ve bir damla gözyaşı onun gözlerinden koparak mezar toprağına düştü. Gülümsedi. Orağı hızla çevirip tekrar kılıca dönüşmesini sağladı, kılıcı sıkıca kavrayıp doğrulduktan sonra bedenini olduğum yöne çevirdi.

"Abi!" diye çığlıklar atan Yaren'in sesi çok uzaklardan kulaklarıma doldu ama öyle çok ağlıyordum ki kulaklarım uğulduyordu ve kendi hıçkırık seslerim dışında duyduğum tüm sesler kulağıma yabancı geliyordu.

Efken arkamda kalan portala bakarken tekrar gülümsedi. Gözlerinin yavaşça tüm bedenlerde gezindiğini gördüm. En son Yaren'in gözlerinin içine bakmış olmalıydı çünkü en son baktığı kişiye uzun uzun baktığını fark ettim.

Kılıcı iki eliyle kavrayıp havaya kaldırdığında yüzündeki gülümseme usulca silindi.

"Hayır," diye fısıldadım, sesim zayıftı, yine de beni duyduğunu biliyordum.

"Hoşça kal, fıstığım."

"Efken," diyemeden kılıç büyük bir hızla onun kalbine saplandı. Gözlerimiz birbirine mühürlüyken bedeninin ağır çekimde düşmeye başladığını gördüm. Çığlık atıyordum, haykırıyor, yıldırımların beni özgür bırakması için cansız ışık iplerine yalvarıyordum. Uzaklarda birileri bağırıyordu, çığlık sesleri benim haykırışlarıma karışıyordu.

Efken yana doğru devrilirken yavaşça düşmeye devam ediyordu.

Anahtarlar tek seferde görevlerini yerine getiriyor, onu yaşama bağlayan her şeye saldırarak ölümünün ışıltısını teninden dışarı sızdırıyordu.

"Efken!"

Çığlıklarım anıların içindeki sese karıştı. "Mahinev," dedi uzaklardaki sesim ona. "Adım Mahinev."

Attığım çığlık kulaklarımda kayboldu, bir yabancının çığlığına dönüştü. Beni sarıp olduğum yere sabitleyen zincirler koptuğunda, bunu koparanın çığlıklarım olmadığını, onun çekilen enerjisiyle birlikte sönen gücünden kaynaklandığını biliyordum. Acı o kadar keskindi ki öleceğimi hiç bu kadar derinlerimde hissetmemiştim.

Efken'in bedeni yere düşüşünü tamamladı ve yanağı kırmızı karların biriktiği çamurlu toprağa yaslandı. Cansız bakan gözleri artık yüzümde değil, düştüğü yerdeki boşluktaydı.

Bedenimin hareket hâlinde olduğunu hissettim ama sanki bedenimin içinde değildim. Sadece acı çekiyordum, çığlıklar atıyordum ve kelimeler var olamadan dilimin altında kaybolarak güçlü haykırışlara dönüşüyordu. Dizlerimin üzerine düştüğümde dizlerim zemin boyunca kayarak karlara ve çamura saplandı. Ellerimi Efken'in cansız bedenine uzattığımda ellerim o kadar çok titriyordu ki sanki bedenim artık irademin dışında başka birinin komutlarına uyuyordu.

"Efken," diye fısıldarken sesim titredi. Yüzüne dokundum, buz gibiydi.

Yaşam onun vücudunu çoktan terk etmişti. Önce kılıcın sapında duran ellerindeki değişimi fark ettim. Mürekkep teninin altından dı-

Ninova

şarı sızıyor, kelimeler ellerinin üzerinde akmış bir el yazısıyla oluşuyordu. Yüzünü avuçlarımın arasına alıp kendime çevirmeye çalıştım. "Efken," dedim, sanki hâlâ orada olduğuna inanmak istiyormuşum gibi. "Hayır, hayır," diyerek başımı iki yana salladığımı hatırlıyorum. "Hayır. Gitmedin, değil mi? Yine beni kandırıyorsun." Ellerinden kollarına yayılan kelimeleri gördüm. Çığlık atarak yüzümü boynuna kapatıp ağlamaya başladım. Ne kadar uzun sürdü bilmiyorum ama kafamı kaldırdığımda kelimeler onun yüzüne de yayılmıştı.

Sanki bir romandaki tüm kelimeler onun tenine işleniyordu.

Çenem titrerken, "Açık işte gözlerin. Bana baksana. Gözlerimin içine baksana," dediğimi hatırlıyorum. Ve onun bana bakmadığını hatırlıyorum.

Efken'in öldüğünü fark ettiğim o ilk ezici anı hatırlıyorum.

Kafasını kucağıma alıp yüzünü okşarken parmaklarıma bulaşan mürekkebi hatırlıyorum. Kafası cansız bir şekilde kucağıma düştüğünde bomboş bakan gözlerinde artık hayat olmadığını hatırlıyorum.

Ruhunun terk ettiği içi boş bedenini kaybetmekten korkar gibi sıkıca tutarken attığım çığlıkları hatırlıyorum.

"Ne olursun bırakma beni," diye fısıldadığımı hatırlıyorum, sesim geçmişin içindeki anılardan bana ulaşan seslere karışarak kayboluyordu.

Ben kayboluyordum.

Bomboş bakan gözlerinde de kelimelerin oluştuğunu, mürekkebin gözünün beyazına yayıldığını gördüğümde haykırarak kafasını göğsüme yasladım ve cansız başı iki göğsümün arasına yığıldı. Yüzümü saçlarına gömerek hıçkıra hıçkıra ağlarken farkında olmadan oturduğum yerde ileri geri sallanıyordum. Cansız başı iki göğsümün arasından kayarak tekrar boşluğa düştüğünde artık yaşamak için bir sebebim kalmadığını biliyordum.

Sonunda gözyaşlarım dindi. Bomboş gözlerle kafamı kaldırıp yağan kırmızı kar tanelerine baktım. Yüzüme dokundular, Efken'in dokunuşu kadar sıcak hissettiren kar tanelerini tenimde karşılarken ağlamaktan acıyan gözlerimi yumdum. Efken hâlâ kollarımdaydı.

Ninova

Kanı kızıl kar tanelerinin rengini koyulaştırıyor, tıpkı bir nehir gibi usulca etrafımızda büyüyordu. Dudaklarımı saçlarına ve alnına sürttüm, onu son kez öptüm. Hatırladığım buydu.

Sonra onu yavaşça yere bırakıp, titreyen dizlerimle ayağa kalktığımı hatırlıyorum.

Göğsüne saplı bir kılıçla, Yıkım Getiren'im orada öylece uzanmış, yaşam artık vücudunda değilken bile çok güzel görünüyordu.

Artık burada değildi ama burada değilken bile yanımda olan herkesten daha çok benimleydi.

Ayakta dikilmiş, her şeyimi kaybetmiş hâlde ona bakarken esen rüzgârın saçlarımı yana doğru savurduğunu hatırlıyorum.

İçini yaşamımla doldurduğum dolunay kılıcının sapının avucumun içinde yavaşça oluştuğunu, uzayarak keskin bir şekilde karanlığın içinde parladığını hatırlıyorum.

Gözlerimi bir an olsun ondan ayırmadığımı... Ayıramadığımı...

Gözümü kırparsam, cansız bedeninin de yok olacağından korktuğum için gözümü bir kez olsun kırpamadığımı...

Ve Vitali'nin, "Hayır!" diye bağırdığını hatırlıyorum, "Sakın, sakın, sakın!" diye haykırdığını...

Babamın, Miran'ın, Miraç'ın çığlıklarını, Crystal'in, Sapphire'ın, Marların, tüm dostlarımın adımı haykırdığı o küçücük ânı hatırlıyorum.

Kararımı bu yolun en başında dururken zaten vermiştim ve şimdi yolun sonundaydım; bu kararı hiçbir şeyin değiştiremeyeceğini artık herkes biliyordu.

Kılıcı kaldırdığımda o sesi duydum.

Geçen zamanın ardından bir daha duymayacağımdan emin olduğum o sesin sahibi bana, "Abla," diye fısıldadı ve büyüyen sessizliğin içinde bakışlarım omzumun üzerinden yavaşça portala çevrildi.

Mahzar oradaydı, bir uykudan uyanmış gibi yorgun bakan gözleriyle, ona dehşet içinde bakan kalabalığın ortasında durmuş bana bakıyordu.

Gözlerimden yaşlar boşalmaya devam ederken gülümsediğimi hatırlıyorum.

Yapmıştı. Herkesten sakladığı sekizinci anahtarla kendini diriltebilirdi ama o, kendine kıymış, kendini Mahzar'ı geri getirmek için ilelebet bu hayattan silip atmıştı.

Bana yaşama amacı verebileceğine inanmıştı.

"Hayattasın," diye fısıldadığımda sesimdeki umudun beni durduracağına herkesi inandırdığını biliyordum.

Ama durmadım. Artık duramazdım.

Mahzar'ın kızıl gözlerine bakarken gülümsedim, gözlerim yavaşça Efken'in cansız yüzüne çevrildi ve kılıcı tüm gücümle iki göğsümün arasına sapladım.

Efken Karaduman, yanılmıştı.

Onsuz yaşamamın hiçbir zaman imkânı olmamıştı.

Bedenim ağır ağır onun üstüne doğru düşmeye başladığında gözlerimi bir an olsun onun yüzünden ayırmadım.

Ölürken gördüğüm son yüz, onun yüzü olduğu için huzurla gülümsedim.

Bedenim düşmeye devam ediyordu.

Anılarımın içinden bana seslendi. "Ne yapmış olursam olayım, senin kollarında uyuyunca ben hep o adamım. Senin kollarında uyuyunca ben hep annesinin kalp atışlarını dinleyen o küçük çocuğum. Senin kollarında uyuyunca ilk cinayetini işlemeden bir gece önce her kimsem, ben oyum."

Anılarımın içinde savrulan seslerden biri de bana aitti.

"Mahinev. Adım Mahinev."

Vücudum onun cansız vücuduna çarptığında yüzüm boynundaki boşluğa girdi. Nefes alamadım. Sanki içimi ısıtan tarçın kokusu ciğerlerime dolmuş, o kokuyu son kez içime çekmiştim; oysa eğer koku alabilecek kadar nefes alma şansım olsaydı, burnuma dolan tek şey onun kanının kokusu olurdu.

Efken anılarımın içinde, "Benimle uyur musun?" diye sordu. Anılarımın içinde hâlâ yaşayan Mahinev, "Seninle zaten uyuyorum," diye cevapladı.

Efken'in sesi geçmişten çıkarak etrafa yayıldı. "Hep ama. Daima."

Sesim geçmişin içinde ona eşlik ederek etrafa yayıldı. "Hep."

Ninova

Gözümden akan son gözyaşı damlası onun boyun girintisine düştü ve geçmişin içinden bana ait bir düşüncenin sesi yükseldi. "Biliyor musun Efken, bir gün sadece birimiz öleceğiz fakat gömülen tek kişi olmayacak."

Yaşam usul usul değil, bir anda, ışıkların kapanmasını hatırlatarak içimden hızla çekildi.

Başlangıç ne kadar karmaşık ve korkutucuysa, son o kadar sessiz ve sahipsizdi. Gözlerimi açtığımda ahşap bir kütüphanenin ortasında duruyordum ve genzime kitaplardan yükselen tozun kokusu doluyordu. Efken neredeydi? Gerçek, bir tokat gibi yüzüme çarptı.

Efken artık yoktu.

Efken Karaduman öldü.

Avuç içlerimi yüzüme kapatıp haykırarak ağlamaya başladım. Güneş ışıkları içine toz parçalarını alarak ayaklarıma çarpıyor, ayaklarımda ışığın sıcaklığını hissediyordum ve sadece ağlıyordum.

Kütüphanenin kapısı açıldığında avuçlarım yavaşça yüzümden kaydı ve onu görme umuduyla kafamı hızla çevirip çift kanatlı, büyük, ahşap kapıya baktım. Kendi bedenim, üzerinde belinin inceliğini vurgulamak için sıkıca bağlanmış korseli elbisesiyle içeri girdi. Gözyaşları hâlâ gözlerimde cam kırıkları gibi parlarken bedenime bakakaldım. Her bir adımında uzun elbisesinin kuyruğu onu takip etti.

Ve birden içimden geçti.

Tekrar ona doğru dönerken saçlarım uçuştu. İçimde büyüyen, asla dinmeyeceğini bildiğim acıyla ona bakmaya başladım. Güneş ışığı içinde kızıl tellerin de olduğu koyu renk saçlarının üzerinde kaydı ve büyük çalışma masasının önüne oturup, masanın üzerindeki kitabın kapağını açarak eline tüylü kalemini aldı.

Kapanan kapının tekrar açıldığını duyduğumda dönüp kapıya bakmadım çünkü gözyaşlarıyla parlayan gözlerimi bedenimden ayıramıyordum. Ona dikkatlice baktığımda, onun Mēness olmadığını fark ettim. Kıyafetleri çok daha eski bir döneme ait gibi görünüyordu. İçimden bir beden daha sanki bir hayalden ibaretmişim gibi geçip gittiğinde bu defa ürperdim. Önce içimden geçip giden bedenin sırtını gördüm. Donup kaldım.

Ninova

"Efken," diye fısıldadığımda sesimi ben duydum ama odadaki kimse duymadı. Efken bana bakmadan masanın önünde oturan bedenime doğru yürüdü, kalçasını masaya yasladıktan sonra profilinin bir kısmını bana çevirdi ama gözleri benim gözlerime dokunmadı. Dudaklarındaki huzurlu ve oldukça canlı görünen gülümsemeyi görmek beni darmaduman etti.

Oysa gördüğüm son şey, cansız bakan gözleriydi. Elini iç cebine atıp oldukça eski moda görünen gömleğinin içinden çıkardığı beyaz laleyi masanın başında oturan bedenime uzattıktan sonra, "Her gün akşam güneşi batarken bu odaya kapanmanı ve o güzel, nazik ellerine mürekkep lekesi bulaştırarak bir şeyler karalamam çok seviyorum," dedi.

Kızıl gözlerin sahibi kafasını kaldırıp Efken'e baktı, gülümsedi ve ona uzatılan beyaz laleyi alıp kokladıktan sonra diğer elinde tuttuğu kalemi kitabın üzerine bıraktı.

"Ben de güneş batarken her seferinde odama sızıp cebinden çıkardığın bir laleyi bana uzatmanı çok seviyorum, Ölüm Yıldızı," dedi.

Ölüm Yıldızı.

Gözlerimi Efken'in yüzüne çevirip ona uzun uzun baktım. O, Nemesis'ti.

"Benim güzel Lethe'm, yeryüzündeki hangi çiçek senin güzelliğinle boy ölçüşebilir?" diye sorup, esmer parmaklarım beyaz yanağımda dolaştırdı. "Ee, artık ne yazdığını söylemenin zamanı gelmedi mi?"

Lethe.

Lethe'ye baktığımda gördüğüm kişi, Mēness'e baktığımda gördüğümle aynıydı; o bendim.

Lethe, "Bu bir sır," diye fısıldadı ve dudaklarını Nemesis'in avucuna bastırdı.

Nemesis'in neyi aradığını bilmeden benim dünyamda aradığı şey burada duruyordu. Benim gibi bakıyor, benim gibi gülüyor, benim gibi görünüyordu.

Gözlerimden yaşlar akmaya başlarken onları izlemeye devam ettim.

Bir daha sahip olamayacağımı bildiğim bir şeyin dışında durmuş, öylece izliyor, sadece ağlıyordum.

Nemesis eğilip Lethe'nin alnını öptü ve "Bu gece diğer yakadaki şenliğe gidelim," dedi. "Kızıl Yaka'nın şenliklerini her zaman sevmişsindir."

Lethe, "Olur," dediğinde Nemesis onun yanağını tekrar okşadı ve içimden geçerek kapıya yöneldi.

Gözlerimi yumup yutkundum. Gözlerim kapalıyken bile kirpiklerimin arasından sızıp giden gözyaşının dudaklarımın arasına girdiğini hissettim. Gözlerimi açtığımda Lethe hâlâ orada oturuyordu. Kalemi yeniden eline aldı ve "Herkes kaybetmen için önce bulman gerektiğini söyler. Hayır, bulman için önce kaybetmen gerekir," diye fısıldadı. Söylediği şey kalbime dokundu. Ardından kalemi sayfanın üzerinde kaydırdı ve kapağı kapattı. Kapağı kapatırken, bir an kitabın kapağını görmek beni olduğum yerde sarstı.

Hızlı adımlarla masanın önüne doğru yürüdüm ve Lethe'nin beni görmeyeceğini bilerek kapağa dokundum.

Bu kitap, o kitaptı. Her şeyi başlatan, kapağını açtığım ve onu bulduğum kitaptı. Gözlerimde büyük bir dehşetle kafamı kaldırıp Lethe'ye baktığımda, şimdi Lethe doğrudan gözlerimin içine bakıyordu.

Beni görüyordu.

"Sen..." diyebildim, sonra sustum.

Sessizce, "Bulman için önce kaybetmen gerekir, Mahinev," dedi.

Elim kitabın üzerindeyken gözlerimi ondan çekmeden kitabın kapağını açtım.

Gözlerim onun el yazısıyla işlenmiş cümleye dokundu.

Hiç kimse olması gereken yerde değil.

Kafamı dehşet içinde kaldırarak Lethe'ye baktığımda, artık kaderi kimin yazdığını biliyordum. Lethe'nin benimkinin bir yansıması olan gözleri gözlerimde dolaştı, bakışları yavaşça karnıma kaydı ve dudaklarında, çürümüş kalbimde umudu hissetmeme neden olacak bir tebessüm belirdi.

Elim bilincim dışında karnıma kaydı, avucumun içini karnıma bastırıp Lethe'nin boynundaki kolyeye baktım.

Sekizinci anahtar, Lethe'nin boynundaydı.

Lethe'ye tekrar baktığımda, yüzündeki gülümseme solmamış, bakışları karnımdan bir an olsun ayrılmamıştı.

"Dokuzuncu anahtar," dedi sessizce.

Ve içinde olduğumuz kütüphane yıkılmaya başladı. Çöken kitap raflarını izledim, sonra birdenbire içinde olduğumuz odadaki güneş ışığı söndü, her yer griye döndü ve her şey gözümün önünde eskidi.

Kafamı çevirip masaya baktığımda, Lethe artık orada değildi.

Karanlığın içinde savruldum. Karanlık geri çekilirken beraberinde beni de sürükledi; bilincim yıldızların içinden geçti, evrenlerle göz göze geldi, binlerce farklı ihtimalin içinden bir yıldız gibi kayarak geçtim.

Gözlerimi yavaşça araladığımı hatırlıyorum. Onun tenini gördüğümü... Soğukluğunu yeniden hissettiğimi...

Kızıl gökyüzündeki bulutlar dağılıyor, güneş ışığı yüzüme ince bir sütun şeklinde vurarak profilimi aydınlatıyordu. Kalbimin atmaya başlarken çıkardığı sesi duydum; bunu reddetmek istedim.

Vücudumun usul usul dirilmeye başladığını hissettiğimde ise bundan korktum, reddetme isteği tekrar büyüdü ama sonra o derin uğultunun içinde kulaklarıma başka bir ses çalındı.

O an, içimde başka birinin daha kalp atışını duydum.

Çığlıkları duydum, tenime düşen kar tanelerini hissettim, kanın değil, onun kokusunun içime dolduğunu fark ettim. Efken'in boynuna vuran nefesim sıcak bir rüzgâr gibi geri dönerek kendi yüzüme çarptı. Kalbimin ortasında hâlâ varlığını hissettiğim kılıcın bir kül gibi dağılarak rüzgâra kapılıp kaybolduğunu gördüğümde kafamı kaldırıp Efken'in yüzüne baktım.

Cansız bakan gözleri gökyüzündeydi, kelimeler hâlâ tüm tenini ve gözlerini süslemeye devam ediyordu. Yorgun bir şekilde onun yüzünü izlerken kalp atışlarım güçlenmeye başladı.

Önce tenine dağılan kelimelerin teninin altına gömülerek kaybolduklarını gördüm, ardından kalbine saplı olan kılıç tıpkı benim göğsümdeki kılıç gibi küle dönerek rüzgârın kollarında savrulup uçtu.

Yüzündeki kelimeler teninin altına sindi, kayboldu. Gözlerindeki mürekkep lekeleri dağıldı, kelimeler cansız bakan mavi gözlerinin harelerine toplanarak yok oldu.

Titreyen elimi kaldırıp parmaklarımı onun soğuk yanağına yasladım ve "Yalvarırım," diye fısıldadım.

Ve Efken'in vücudu birden kasıldı, göz bebeklerinin aniden genişlediğini, ardından küçüldüğünü gördüm. Boğuluyormuş gibi kafasını kaldırıp derin bir nefesi içine çektiğinde, "Efken," diye fısıldadım.

Güneş ışığı ince bir sütun hâlinde yüzünün yarısını aydınlatıp uçurum mavisi gözlerinden birinin rengini daha da açığa vururken, kafasını oynatmadan gözlerini yavaşça bana çevirdi.

Herkesin sesi kayboldu; gördüğüm, duyduğum, hissettiğim tek kişi oydu.

Güçsüz bir şekilde gülümsediğinde, "Efken!" diye haykırarak yüzümü göğsüne gömdüm. Bizi altına alan güneş ışığının ince sütunu gitgide genişledi, gökyüzünü yararak büyüdü.

"Ağlama Asale'm," dedi zayıf bir sesle. Sanki o an o da benimle birlikte o kütüphanenin içindeymiş, Lethe'nin söylediklerini duymuş gibi, "Bulman için önce kaybetmen gerekiyormuş," diye fısıldadı. "İşte şimdi seni gerçekten buldum."

DEVAM EDECEK...

Ninova